

Giới thiệu Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?

Thể loại : hiện đại, tình cảm, showbiz, sủng, HE

Độ dài: 75 chương + 4 ngoại truyện

Edit: Cải Trắng + Cải Xanh

Đã 7 năm trôi qua kể từ ngày Lâm Hoan Hi theo đuổi Cảnh Dịch

Ngày thứ hai sau khi cưới, cô bị tai nạn giao thông, toàn bộ ký ức đều dừng lại ở tám năm trước.

Lâm Hoan Hi: Vợ tiên sinh này, tôi không biết anh.

Cảnh Dịch:)

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Lúc Cảnh Dịch chạy tới đã là 1 giờ sáng.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, anh một thân phong trần, trên vai hơi ẩm ướt do nước mưa.

Thấy người đến, thư ký Chu đã chờ ở đây rất lâu liền đứng dậy đi tới.

"Người đâu?" Cảnh Dịch hỏi, thanh âm khàn khàn, mang theo vẻ mệt mỏi rã rời.

Thư ký Chu thấp giọng nói: "Đang cấp cứu, chắc nhanh sẽ ra thôi."

Nghe được hai chữ trước, vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Dịch có chút biến hóa, anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm phòng cấp cứu đang sáng đèn đỏ, trong mắt xuất hiện sự lo lắng, nhưng lại rất nhanh giấu đi.

Thư ký Chu thấy sắc mặt anh tái nhợt mắt thâm quầng, yết hầu căng lên: "Cậu đi nghỉ ngơi một lát đi, chờ đến lúc đi ra tôi gọi cậu..."

"Cậu đi nghỉ đi." Cảnh Dịch cắt đứt lời nói của thư ký Chu, "Hôm nay để cậu vất vả rồi, tôi ở đây trông chừng là được rồi."

"Không có chuyện gì, tôi cùng cậu chờ."

Cảnh Dịch cũng không miễn cưỡng, hai người một mỏi ngồi nghỉ ngơi trên ghế dài ngoài hành lang.

1 giờ sáng bệnh viện vắng vẻ, bên tai là tiếng mưa tí tách rơi ngoài cửa sổ, từng tiếng từng tiếng, để lộ ra sự lo lắng.

Ánh mắt Cảnh Dịch chuyển đến nhẩn cười trên ngón vô danh, vẻ mặt tối đi vài phần.

Hôm nay là ngày thứ hai anh và Lâm Hoan Hi lĩnh chứng, ba tiếng trước, thư ký Chu báo cho anh biết Lâm Hoan Hi xảy ra tai nạn xe, đang cấp cứu.

Lúc nhận được điện thoại Cảnh Dịch còn đang ở studio chụp hình, khi đó trong đầu anh nghĩ đây là chỉ là trò đùa dai của Lâm Hoan Hi, nhưng sợ hãi lại như giông bão kéo đến.

Anh sợ mất đi Lâm Hoan Hi.

Trong giới nghệ sĩ này Cảnh Dịch là người có tiếng và thế lực, tính cách hiền lành, từ khi cầm giải ảnh đế quốc tế, nhiều minh tinh và tiểu thị tui bắt đầu tiếp cận anh, muốn lấy Cảnh Dịch làm trụ cột, nhưng mà Cảnh Dịch lại không bị thuyết phục. Cho đến khi Lâm Hoan Hi xuất hiện, quang minh chính đại nói với anh, "Em vì theo đuổi anh mà vào vòng lẩn quẩn này", cô nói từ năm 18 tuổi đã thích anh, nói cái gì mà nếu không ngủ cùng Cảnh Dịch thì không làm người, sau đó dùng da mặt dày, trở thành người đại diện của Cảnh Dịch, về sau nữa, Lâm Hoan Hi bỏ lên giường anh, bỏ đến vị trí Cảnh phụ nhân này.

"Cậu uống nước đi." Thư ký Chu sợ Cảnh Dịch không chịu đựng được, đưa chai nước vẫn chưa mở nắp đến trước mặt Cảnh Dịch.

"Không cần." Cảnh Dịch lắc đầu, vẻ mặt tương đối cô đơn, anh hơi cúi đầu, môi nhẹ nhàng chạm vào nhẩn cười trên ngón vô danh.

Đợi cô tỉnh lại, Cảnh Dịch sẽ nói cho Lâm Hoan Hi bản thân mình yêu cô nhiều như thế nào....

Sáng sớm trời nắng ấm, những luồng sáng xuyên qua cửa sổ rơi vào phòng.

Lâm Hoan Hi vừa tỉnh lại không lâu đang từ từ chống người dậy, trên tay cô còn cầm ống truyền dịch. toàn thân bủn rủn không có một chút sức lực nào. Lâm Hoan Hi cảm thấy đầu nặng nề, không thể hoàn thành động tác này, cô chỉ có thể chuyển động con người quan sát xung quanh hoàn cảnh nơi mình đang ở, hình như cô đang ở bệnh viện, phòng bệnh được lắp đặt thiết bị xa hoa, vừa nhìn là biết ở một đem phải tiêu không ít tiền.

Lâm Hoan Hi nhìn chăm chăm bó thạch cao ở chân trái, ánh mắt đăm đăm.

Đây là tình huống gì vậy?

Tối hôm qua cô còn đang xem , sao vừa tỉnh lại đã bị trọng thương đến gần cốt rồi, còn băng bó đầy người?

Xuyên không... rồi?

Hay là....

Bị cướp....rồi?

Lâm Hoan Hi giờ tay lên đỡ trán, kết quả vừa động vào, Lâm Hoan Hi bị đau liên kêu thành tiếng.

Trong lúc cô đang nhe răng trợn mắt, chốt cửa chuyển động, một người đi vào.

Lâm Hoan Hi nhìn chăm chú, ánh sáng mặt trời dịu nhẹ, thân ảnh thon dài của hấn bao phủ trong đó, hiện ra hơi chói mắt.

Lâm Hoan Hi nháy mắt mấy cái, cứ nhìn như vậy, hoàn toàn làm cho Lâm Hoan Hi như người mất hồn.

Người đàn ông khí chất rất tốt, không những da trắng mà bộ dáng còn thanh tú, đôi mắt kia nhìn Lâm Hoan Hi giống như có ngôi sao, rất chói mắt. Hấn vừa đi về phía Lâm Hoan Hi vừa câu môi cười, lúm đồng tiền bên gò má đặc biệt quyến rũ.

Tìm Lâm Hoan Hi ngừng đập nửa giây, trong nháy mắt cảm thấy như trái tim nở đầy những đóa hoa xinh đẹp.

Hấn bước từng bước đến cạnh Lâm Hoan Hi, tay dài duỗi ra, kéo ghế ngồi trước giường bệnh, đôi mắt trong suốt nhìn cô: " Cô thấy khá hơn chút nào không? "

"...."

Thật muốn chết, đến cả thanh âm còn hút hồn như vậy.

Lâm Hoan Hi tim đập như sấm, mắt trần có thể thấy da thịt trắng nõn ửng đỏ.

Trang Phong thấy cô không được tự nhiên, cau mày một cái, khuôn mặt dịch gần lại mấy centimet: " Có phải khó chịu chỗ nào không? Cô chờ tôi, tôi đi gọi bác sĩ qua đây."

Thấy người muốn đi, Lâm Hoan Hi vội vàng không chế lại: " Không phải.... không cần đâu, chỉ là..... có chút nóng."

Vừa mở miệng, Lâm Hoan Hi lại bàng hoàng, sao lại cảm giác thanh âm khác khác? Chẳng lẽ.... chẳng lẽ cô xuyên không thật rồi, hay là bị cướp?

Lâm Hoan Hi chưa kịp suy nghĩ nhiều, hấn đã cười nói: " Vậy thì, Hoan Hi cô nằm nghỉ ngơi đi, chờ một lát Dịch ca tới thăm cô, anh ấy đang hỏi bác sĩ trưởng về bệnh tình của cô."

Hấn gọi mình là Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm, xem ra không phải là bị xuyên không, cũng không bị cướp.

Cô cẩn thận quan sát tỉ mỉ thanh niên ngồi trước mặt, xít lại gần càng phát hiện thanh niên này càng anh tuấn. Sống mũi thẳng, lông mày rậm, lông mi cong vút, khỏe mỗi theo thói quen giương lên, khí chất long lanh như ánh mặt trời giữa trưa.

Lâm Hoan Hi trong lòng bồn chồn, ngón tay lại vì khấn trương mà siết chặt chần đấp trên người: " Anh... trông thật đẹp trai."

Nói xong, Lâm Hoan Hi xấu hổ cúi đầu.

Trang Phong sùng sốt, lúm đồng tiền bên gò má càng sâu: " Chị dâu, đáng đáp chị cũng đẹp mà."

Lâm Hoan Hi được khen là đẹp lại càng xấu hổ không biết làm sao, nhưng một giây tiếp theo, ngượng ngùng trên mặt từ từ tàn đi, ánh mắt nhìn hấn ngây ra, " Anh... anh gọi tôi là gì? "

Trang Phong cười tủm tỉm: " Chị dâu. "

" Chị...chị gì?"

Trang Phong cười tủm tỉm lặp lại một lần nữa: " Chị dâu. "

Lâm Hoan Hi vừa sợ vừa kinh ngạc: " Anh.... anh đừng gọi linh tinh, tôi còn là học sinh trung học, còn chưa.... còn chưa có người yêu đâu! "

Cô vừa nói như vậy, nụ cười của Trang Phong cứng lại, lúc này mới ý thức được có chỗ không đúng.

Đang lúc Trang Phong muốn mở miệng, cửa lại được đẩy vào.

Lâm Hoan Hi ngược mắt lên nhìn, người đàn ông đứng ở cửa bóng dáng cao to, áo sơ mi trắng hơi nhăn, tóc của anh còn hơi loạn, hai mắt đỏ bừng như là một đêm không ngủ. So với Trang Phong dễ thân như ánh mắt mặt trời, người này làm cho Lâm Hoan Hi cảm thấy có hơi u ám.

Lúc này tầm mắt của anh bỗng nhiên tập trung nhìn Lâm Hoan Hi trên giường bệnh, Lâm Hoan Hi hô hấp như nghẹn lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh.

Lâm Hoan Hi cảm thấy lạnh cả người, bởi vì người vừa tới làm cho Lâm Hoan Hi nghĩ tới thầy chủ nhiệm nghiêm khắc của mình, hai người cho người khác một cảm giác giống nhau.

Cô nắm chặt tay, vẫy tay với anh một cái: " Anh... chào anh. "

Bộ dáng rụt rè, nhìn có chút đáng thương.

Cảnh Dịch chuyển động chân mày, mơ hồ cảm thấy Lâm Hoan Hi có cái gì không đúng.

Trang Phong nói: " Chị dâu có hơi không bình thường, để em đi gọi bác sĩ đến đây. "

Nghe hấn lại gọi mình là chị dâu, Lâm Hoan Hi sắc mặt trầm xuống: " Thấy dung mạo tôi đẹp cũng không thể gọi lung tung được, cũng đã nói tôi không phải chị dâu của anh. "

Cảnh Dịch nhíu chặt chân mày.

Trang Phong bất đắc dĩ nói: " Nhìn đi.... rất không bình thường. "

Trước đây Lâm Hoan Hi nghe Trang Phong gọi cô là chị dâu, liền vui vẻ như đứa trẻ 200 cân, bây giờ thì, vẻ mặt bất mãn còn ghét bỏ.

Trang Phong đột nhiên có dự cảm xấu, cảnh này làm cho hấn không thể không nghĩ tới phim truyền hình tám giờ tối.

Trang Phong chỉ Cảnh Dịch đứng bên cạnh, cẩn thận hỏi: " Cô biết đây là ai không? "

Lâm Hoan Hi: " Cũng không phải là chồng của tôi. "

Trang Phong: " Anh ấy chính là chồng của cô. "

" "

Phòng bệnh lập tức rơi vào trầm mặc.

Lâm Hoan Hi giật mình kinh ngạc, môi run rung, đầu óc trống rỗng: " Anh... anh đừng nói nhảm. "

Cô... cô sao có thể giả cho thầy chủ nhiệm chứ! Không có khả năng! Hơn nữa, người đàn ông này nhìn cũng phải ba bốn mươi tuổi, tuổi cũng đủ làm cha cô rồi.

Trang Phong thờ dãi: " Tôi đi gọi bác sĩ đến. "

Nói xong, Trang Phong xoay người rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch tiến lên mấy bước, ánh mắt nhìn xuống Lâm Hoan Hi đang cuộn mình hai tay ôm đầu, bởi vì cả đêm không uống nước, giọng nói hơi khàn: " Thật sự không nhớ anh là ai sao? "

Lâm Hoan Hi run lấy bầy, viền mắt đỏ bừng, tràn đầy nước mắt: " Vị tiên sinh này, tôi không biết anh. "

Được gọi là vị tiên sinh này Cảnh Dịch á khẩu không nói được gì.

Anh nhớ đến bộ dáng mắt mặt của Lâm Hoan Hi trước đây đứng dưới tầng hát tình ca; cũng nhớ kỹ Lâm Hoan Hi mỗi khi giờ trò gian cầu hôn mình, có thể nói Cảnh Dịch là "bị ép" bắt đắc dĩ kết hôn cùng Lâm Hoan Hi.

Kết quả thì sao?

Mới vừa lĩnh chứng bà xã nói không biết anh.

Bây giờ tuyệt vọng nhất là Lâm Hoan Hi.

Từ nhỏ đến lớn cô là một đứa trẻ ngoan, gia đình hòa thuận, cha mẹ yêu. Bởi vì bộ dáng xinh đẹp, mỗi ngày đến trường đều có nam sinh huýt sao về phía Lâm Hoan Hi, tiết thể dục còn được đàn anh hoặc đàn em đưa thư tình, là một học sinh giỏi, Lâm Hoan Hi chưa từng có ý nghĩ yêu sớm, cô chỉ muốn thi lên đại học, tìm việc tốt, sẽ cùng đàn ông giống như Trang Phong kết hôn.

Nhưng mà...

Tình duyên lại hoàn toàn thay đổi rồi...

Toàn thân cô bị thương, đầu óc dần độn, được cho biết là có chồng..

Chồng còn..

Lâm Hoan Hi cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Dịch.

Chồng còn có sắc mặt cứng đờ.

Tất cả tuyệt đối không phải sự thật!

Nghĩ vậy, Lâm Hoan Hi xoay người muốn xuống giường.

Thấy hành động của cô, trái tim Cảnh Dịch lộp bộp, dường như là cơ thể anh theo bản năng bảo vệ Lâm Hoan Hi, bởi vì khăn trang mà gân xanh trên trán lòi ra, thanh âm mang theo lo lắng không dễ phát hiện: "Em làm gì thế? Ngã xuống thì sao bây giờ?"

Lâm Hoan Hi sợ nhất là đàn ông nghiêm khắc, lập tức có nề nếp, nơm nớp lo sợ nói: "Tôi... tôi muốn đi soi gương."

Cảnh Dịch nhàu mày: "Soi gương?"

Lâm Hoan Hi gạt đầu, nghiêm túc nói: "Vị tiên sinh này, nói ra có lẽ anh không tin tôi, nhưng tôi cảm thấy mình xuyên qua rồi."

Cảnh Dịch: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Sau khi làm một đợt kiểm tra toàn thân xong, bác sĩ đã rút ra kết luận của mình: Lâm Hoan Hi bị thương phần đầu dẫn tới mất trí nhớ, là vĩnh viễn hay tạm thời thì bác sĩ chưa thể xác nhận được. Điều đáng mừng là cô chỉ bị thương ngoài da, ngoại trừ mất trí nhớ thì không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày nếu không phát hiện vấn đề gì thì có thể xuất viện.

Trên tay anh cầm tờ giấy chẩn đoán bệnh, nội tâm anh vô cùng nặng nề.

Cảnh Dịch dùng lực vo tờ giấy lại, sau đó cứ do dự mãi mới cho nó vào túi mình.

Trang Phong vẫn luôn đứng chờ ở cửa, thấy Cảnh Dịch đi ra liền chạy nhanh tới bên cạnh anh, nhìn sắc mặt tái xanh nhợt nhạt của anh, Trang Phong cũng đoán được phần nào kết quả chẩn đoán.

"Bác sĩ nói như thế nào? Có thể chữa khỏi cho chị dâu không?" Trang Phong hỏi, vẻ mặt hiện rõ vẻ phiền muộn.

Ấn đường anh giật giật mấy cái, liếc xéo hẩn một cái: "Đừng có mà ăn nói linh tinh, cái gì mà còn cứu chữa được không, cô ấy đâu phải mắc bệnh nan y."

Trang Phong làm ra vẻ không sợ chết: " Em đoán là không khác mấy so với bệnh nan y đâu. "

Nói xong, Trang Phong cảm nhận được Cảnh Dịch có chút u ám.

Hắn cẩn thận hỏi lại: " Thật sự mất trí nhớ sao? "

Thanh âm Cảnh Dịch nhàn nhạt: " Ừ. "

" Bác sĩ nói có thể tốt lên không? "

" Chưa nói. "

" Đó chính là không thể tốt lên được. "

"... "

Nhìn Cảnh Dịch rũ mi mắt xuống, sắc mặt hơi u ám, Trang Phong thức thoi ngậm miệng lại. Nhưng không được tới hai giây sau lại mở miệng mà lại nhai: " Dịch ca, không phải em lẩm miệng đâu... "

Tâm tình Cảnh Dịch vốn đã không tốt, lại nghe hắn lại nhai bên tai thành ra bức bối, ngữ khí cũng hơi tức giận: " Vậy thì cậu im miệng lại đi. "

Trang Phong làm như không nghe thấy lời anh, đảo mắt nhìn xung quanh xong tiến tới gần bên tai anh nói: " Anh nhìn chị dâu bây giờ xem, hôn lễ tháng sau phải làm sao? Không phải em đã kích anh nhưng sau khi mất trí nhớ chị dâu chẳng có chút tình cảm gì với anh, khẳng định sẽ không chịu kết hôn với anh, không chừng còn xem anh là bọn buồn người đây... "

Nói xong lời cuối cùng ngữ khí Trang Phong hình như có hơi vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Cảnh Dịch lặng im, lúc này trong lòng anh như có một tảng đá nghìn cân đè lên, ngay đến cả hô hấp cũng khó khăn.

Quan hệ của Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi là yêu đương lén lút vì Lâm Hoan Hi là người đại diện của anh, bình thường hai người có dính vào nhau thì truyền thông cũng không hề nghi ngờ, nhưng thật ra có không ít fan ghép cặp anh với Lâm Hoan Hi.

Trừ bỏ người thân và bạn bè ra thì bên ngoài không một ai biết là hai người bên nhau. Mà sau khi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn hai người định tới khi làm đám cưới sẽ công bố ra bên ngoài, nhưng anh tính không bằng trời tính, ai ngờ chỉ sau hôm đăng ký kết hôn Lâm Hoan Hi liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

" Để nói sau đi..." Hơi thở anh có hơi nặng nề: " Tôi đi thăm cô ấy. "

" Em đi với anh. "

Trang Phong lơ luôn vẻ mặt không tình nguyện của Cảnh Dịch, mặt dày đi theo sau anh, kỳ thật hắn vô cùng tò mò ký ức của Lâm Hoan Hi đã dừng lại ở giai đoạn nào.

*

Giờ phút này, Lâm Hoan Hi đang nằm trên giường bệnh, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Cô nghĩ tới nghĩ lui một lúc, trước khi phát sinh ra chuyện này, Lâm Hoan Hi đang học lớp 11, còn một năm nữa là thi đại học rồi, cho nên Lâm Hoan Hi luôn dốc hết sức cố gắng học tập, ngày hôm qua cũng giống như mọi ngày, tan học về nhà làm bài tập, cố gắng làm một đứa con ngoan của mẹ, giúp mẹ làm việc nhà. Cuối cùng thì làm mấy đề thi thử của trường rồi lăn ra ngủ quên, tất cả đều rất bình thường.

Chính là...

Lâm Hoan Hi sờ đầu đang được cuốn vải của mình, giờ thì phát hiện mình đang ở chỗ này.

Đúng lúc này thì y tá đẩy cửa bước vào, ôn tồn nói với cô: " Lâm tiểu thư, tôi tới rút kim. "

Cô ngẩng đầu lên nhìn, bình truyền dịch đã gần tới đáy.

Động tác y tá nhẹ nhàng lấy kim ra, lại cẩn thận đắp lại chấn cho cô, nét mặt tươi cười dịu dàng, điều này làm cho lòng Lâm Hoan Hi cảm thấy ấm áp.

" Chị y tá..."

Thấy Lâm Hoan Hi kêu mình bằng chị, cô y tá trẻ tuổi có hơi sững sốt, sau đó mỉm cười hỏi cô: " Làm sao vậy? "

" Em muốn đi WC, chị có thể đỡ em đi không? "

" Được, em cẩn thận một chút nhé. "

Phòng bệnh ở đây có nhà vệ sinh riêng, y tá đỡ Lâm Hoan Hi đi vào còn dặn dò cô: " Tôi đứng ở cửa đợi em, em đi xong thì gọi tôi một tiếng nhé. "

" Không cần không cần, em có gãy chống rồi, chút nữa sẽ tự mình đi được. "

Y tá vốn hơi do dự đứng ở cửa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên trì của cô cuối cùng cũng gật đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

Thấy người đi rồi, Lâm Hoan Hi liền khóa trái cửa nhà vệ sinh lại, chống gậy đi tới trước bồn rửa tay.

Cô lúc này đang mặc quần áo dành cho bệnh nhân, có hơi rộng một chút, che lại hết đường cong trên cơ thể. Cô nhớ là cô có một mái tóc đen nhánh vô cùng đẹp, cô thường hay buộc tóc đuôi ngựa, dù cô nằm viện đi chăng nữa thì nó cũng chỉ hơi rối thôi. Nhưng giờ phút này cô lại thấy đầu tóc mình giống như bà cổ nội vậy, uốn đuôi, đang xõa ra tứ tung.

Lâm Hoan Hi có một đôi mắt đào hoa, ở dưới mắt trái còn có một nốt ruồi nhỏ vô cùng mê người, trong gương đôi mắt đào hoa đó đang đối diện với cô, mang theo vẻ hoang mang và mờ mịt.

Đây là khuôn mặt cô, nhưng cũng không phải khuôn mặt cô.

Càng quan trọng hơn là...

Lâm Hoan Hi đưa tay lên sờ ngực mình, mẹ nó to thế! Thật là kinh người!

Cô nghĩ một giấc dậy dường như tất cả đều thay đổi, đang từ cup A còn thành được cup D, thực sự là vượt qua cả những tiến hóa trong lịch sử nhân loại.

Nhìn cũng nhìn đủ rồi, một tay cô chống gậy, một tay cô tự sờ ngực mình, vô cùng khó khăn đi ra khỏi nhà vệ sinh. Mà đúng lúc đó cửa phòng bệnh cũng mở ra, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi mặt đối mặt.

Tay cô để trên ngực mình còn không bỏ xuống, nhìn Cảnh Dịch bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Hàng mi Cảnh Dịch khẽ run rẩy, tầm mắt anh trượt xuống ngực cô, dừng lại một chút, sau đó anh đẩy luôn Trang Phong ở đằng sau ra ngoài. Động tác vô cùng lưu loát, còn tiện tay đóng luôn cửa lại.

Lâm Hoan Hi vẻ mặt ngờ ngác nhìn anh, đại não trống rỗng.

Cảnh Dịch sai bước chân dài, phút chốc đã đứng trước mặt cô.

Lúc này Lâm Hoan Hi mới cảm nhận được đứng trước người đàn ông này cô mười phần cảm thấy áp bách, khi mà anh đứng bên cạnh cô, người cao 1m65 như cô hoàn toàn bị bóng anh bao phủ.

Anh không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn cô.

Trong lòng Lâm Hoan Hi cảm thấy khẩn trương. Chỉ là tự dưng cô xoa xoa ngực mới làm dịu đi cảm giác căng thẳng của mình. Nhưng xoa xoa một lúc, Lâm Hoan Hi cảm thấy sai sai, lập tức rút tay lại, có hơi xấu hổ rồi.

Hành động của cô đều được thu vào mắt anh, nháy mắt, trong lòng Cảnh Dịch liền dịu dàng trở lại, nhưng sau đó lại cảm thấy đau khổ. Cảnh Dịch đau khổ vì cô không nhớ anh là ai, đau khổ vì tình cảm của bọn họ giờ chẳng khác nào bọt biển.

" Vị tiên sinh này, sao anh lại tới đây? "

Lâm Hoan Hi không khách khí biểu hiện thái độ không chào đón Cảnh Dịch.

Sắc mặt anh rất bình tĩnh, làm như không nghe thấy lời cô nói, anh khom lưng bế Lâm Hoan Hi lên. Đột nhiên bị bế lên làm Lâm Hoan Hi thét chói tai, chốc lát, thân thể cô được đặt trên giường.

Cảnh Dịch kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh giường cô.

Tiếp theo, cô thấy anh lấy từ trong túi quần mình một tờ giấy nhún nhúm ra đưa cho cô.

Ánh mắt Lâm Hoan Hi đảo qua một lượt, cô xem qua thì chẳng hiểu được mấy nhưng cô bắt được trọng điểm của tờ giấy này rồi.

[Vết thương gây mất trí nhớ]

Bệnh nhân: Lâm Hoan Hi

"... "

Lâm Hoan Hi ra sức chớp chớp mắt, ừm, trên tờ đơn này là tên cô không sai.

Lâm Hoan Hi vẫn chưa xác định được, chỉ vào chóp mũi mình mà hỏi: "Đang nói tôi hả? "

Cảnh Dịch: " Chẳng lẽ em cho rằng có người có tên quê mùa như em hả? "

Bị nói tên mình quê mùa Lâm Hoan Hi có chút ủy khuất, nhưng cũng không thể phản bác lại, bởi vì tên cô... đúng là chẳng có chút ưu nhã gì cả.

Lâm Hoan Hi điều chỉnh lại dáng ngồi, hắng giọng: " Vị tiên sinh này... "

Cảnh Dịch cắt đứt lời cô, thanh âm lạnh nhạt: " Anh tên Cảnh Dịch, anh là chồng của em, bình thường em toàn gọi anh là cục cưng, bảo bối, lão công. "

Hồ hập Lâm Hoan Hi có hơi khó khăn, như không làm chủ được mình cô lại đưa tay sờ ngực: " Cảnh tiên sinh, tôi không nhớ anh... "

Cảnh Dịch hơi nâng mí mắt lên: " Bởi vì em mất trí nhớ, anh sẽ không trách em. "

"... "

Được rồi, giờ thành lỗi của cô!

Lâm Hoan Hi chính là rộng lượng không thêm so đo với Cảnh Dịch: " Vậy, vậy hiện tại là lúc nào? "

" Ngày 15 tháng 4 năm 2017 " Ngữ khí anh bình ổn.

Lâm Hoan Hi vô cùng ngạc nhiên.

Năm 2017?!

Thời gian của cô, nhanh như vậy sao? Thoáng chốc đã tới 8 năm sau?

" Vậy... Năm nay tôi bao nhiêu tuổi rồi? " Lâm Hoan Hi hỏi, cô cảm thấy mình sắp khóc được rồi.

" 25 tuổi. "

" Không thể nào. " Lâm Hoan Hi nhanh chóng phủ định: " Tôi không thể đã 25 tuổi được. "

Cảnh Dịch nói: " Vậy em cho rằng em bao nhiêu tuổi? "

Lâm Hoan Hi vỗ vỗ ngực, vẻ mặt chắc chắn: " Thiếu nữ vĩnh viễn 17 tuổi. "

Cảnh Dịch trầm mặc.

Cuối cùng anh cũng biết ký ức của cô dừng ở đâu rồi.

Cảnh Dịch còn nhớ lần trước Lâm Hoan Hi có nhắc qua với anh về lý do cô thích anh.

Lâm Hoan Hi nói lúc đó cô 18 tuổi, thi trượt đại học cho nên tương lai cô trước mắt vô cùng mờ mịt, sau đó cô thấy anh diễn bộ phim [Thiếu niên thành thị]

Đó là bộ phim truyền hình đầu tiên anh tham gia, dáng người Cảnh Dịch thon dài, luôn mặc một chiếc áo xám cũ và quần jean trắng, trong phim anh là cậu thiếu niên vượt qua núi lớn, cố gắng đứng lên từ chỗ vấp ngã, từng bước đi vào thành phố hoàn thành giấc mơ học ở đây.

Lâm Hoan Hi nói: " Ánh mắt trên màn ảnh của Cảnh Dịch rất mê người, cô bị vây hãm trong đó, không cách nào thoát ra. "

Rồi sau đó, cô còn viết một bức thư nói rằng cô cảm thấy thất vọng về kết quả thi đại học của mình, cô muốn chia sẻ một chút với anh, rồi cô gửi bức thư này tới nhà anh. Cô vốn không nghĩ anh sẽ hồi âm, ai mà ngờ rằng anh lại hồi âm, còn cổ vũ cô nữa.

Bởi vậy, cô liền mê muội Cảnh Dịch không thể thoát ra nổi, thế không bò lên giường nam thần không làm người!

Tuổi 17 của Lâm Hoan Hi khá là yên bình và vui vẻ, thích hình tượng con trai ấm áp như ánh mặt trời, sẽ không vì xem [Thiếu niên thành thị] mà yêu phim truyền hình, lúc đó chỉ thích xem [Vườn sao băng] hay [Tiệm cà phê hoàng tử] mà thôi.

Thấy Cảnh Dịch hơi hoảng hốt, cô cẩn thận hỏi lại:

" Cảnh tiên sinh, tôi thật sự là vợ anh sao? "

Cảnh Dịch yên lặng nhìn Lâm Hoan Hi một cái, lấy cái túi của mình ở trên bàn, lấy bên trong ra một cuốn sổ màu đỏ.

Sau khi lật giấy kết hôn anh vẫn luôn cầm cuốn sổ này bên người, còn cầm tới phim trường khoe một vòng nữa.

"Này. "

Lâm Hoan Hi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cuốn sổ, sau khi mở sổ nhìn thấy chữ ký của mình cùng cái đóng dấu màu đỏ, cô cười không nổi.

Khó chịu.

Ủy khuất.

Muốn khóc.

Lâm Hoan Hi cảm thấy đầu mình bắt đầu đau, lại không biết sao lại đau, nhưng cô cảm thấy không dễ chịu chút nào, nước mắt cô không nhịn được nữa bắt đầu chảy xuống.

Lâm Hoan Hi khóc nức nở, một bàn tay thon dài cầm giấy trắng đưa tới trước mặt cô.

Cô không nhận lấy, đôi mắt đỏ ửng nhìn anh: " Chúng ta...Chúng ta đã làm chuyện kia chưa? "

Cảnh Dịch nhướn mày: " Cái nào? "

Lâm Hoan Hi hơi nhắm mắt lại, cảm thấy xấu hổ: " Chính là...cái kia đó. "

Cảnh Dịch cuối cùng đã hiểu: " Làm tình? Có. "

Lâm Hoan Hi sững sờ vài giây, lại càng khóc to hơn.

Cảnh Dịch về mặt chẳng thay đổi gì còn tiếp tục bỏ thêm nhát nữa: " Rất nhiều lần. " Lại thêm dao nữa: " Đều là em chủ động. "

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: Cài Xanh

Lâm Hoan Hi dùng một đêm để chấp nhận sự thật chuyện mình mất trí nhớ, còn trở thành người đã có chồng. Thực ra trong lòng cô cũng không nguyện ý chấp nhận, cô thà tin rằng mình xuyên qua, bị cướp, trọng sinh, mà không phải trở thành vợ của " thầy chủ nhiệm ".

Hiện tại anh còn muốn ở bệnh viện quan sát, ngoại trừ Trang Phong và một người là thư ký Chu ở bên ngoài, còn có cả người giúp việc thì bên cạnh Lâm Hoan Hi chỉ còn Cảnh Dịch, vậy cha mẹ cô ở đâu, Lâm Hoan Hi cũng không dám hỏi.

Đầu xuân trời trong lành, từng tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ trong suốt, tạo nên một bức tranh lộn xộn trên mặt đất với những đốm vàng.

Lâm Hoan Hi liếc mắt nhìn Cảnh Dịch đang ngồi trên ghế sofa, người đang ông chân vắt chéo, hai tay xương cốt rõ ràng đặt trên đầu gối, anh đang chớp mắt, khuôn mặt đẹp trai thiếu sức sống.

Đây thật sự là chồng của cô?

Lâm Hoan Hi không nén nổi nghi ngờ.

Quả thực đáng đáp của Cảnh Dịch đẹp, khí chất cao quý, nhưng lại có cảm giác kiêu ngạo, cho nên Lâm Hoan Hi không thích anh lắm.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hoan Hi, lông mi Cảnh Dịch hơi run, ánh mắt rời trên người cô.

" Sao lại nhìn anh chằm chằm như vậy? "

Trong lòng Cảnh Dịch rất chờ mong Lâm Hoan Hi có thể nói ra năm chữ: Bởi vì anh đẹp trai.

Kết quả....

" Cảnh tiên sinh, khi nào thì ngài đi? " Lâm Hoan Hi ánh mắt trông mong nhìn Cảnh Dịch, " Ngài không bận sao? Nghe nói ngài là đại minh tinh mà, không phải minh tinh đều là người vô cùng bận rộn sao? "

Cảnh Dịch nắm chặt nắm tay, hàng lông mày từ từ hiện ra vẻ bất mãn, lại bị anh giấu đi, Cảnh Dịch vân đạm phong khinh nói: " Công việc không quan trọng bằng vợ."

Nhìn bộ dạng không phải là chuẩn bị đi.

Lâm Hoan Hi mất mát thở dài, im lặng một lúc, nói: " Cảnh tiên sinh, tôi có thể dùng điện thoại của ngài một chút không? "

Cô đang chờ mong cho nên lại trở nên lúng túng.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh của Cảnh Dịch vang lên: " Điện thoại của anh chỉ có vợ anh mới được xem."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi: " Vậy coi như tôi không cần."

Nói xong, cô nhắm mắt lẳng lặng nằm trên giường.

Cho dù Lâm Hoan Hi không nói gì, nhưng Cảnh Dịch cũng nhìn ra tâm tình cô không được tốt.

Rất kỳ diệu, Lâm Hoan Hi trước khi mất trí nhớ như là một yêu tinh, cả ngày quấn lấy anh, có cơ hội là làm nũng với anh, tay miệng cùng sử dụng đồ chiếm tiện nghi. Có thể nói trong tình cảm này, Lâm Hoan Hi ở vị trí chủ đạo, mà Cảnh Dịch trầm lặng nội tâm lại âm thầm hưởng thụ sự kiểm soát của cô ấy đối với mình.

Bây giờ Lâm Hoan Hi mất trí, cho dù là ký ức hay tính cách đều quay lại lúc mười bảy tuổi, cô không còn làm nũng với anh, cũng không có bất cứ cử chỉ thân mật gì với anh, thậm chí... không hề yêu anh.

Cảnh Dịch lại cảm thấy trong lòng phiền toái và bất an, anh là một người cố chấp, nhận định một người chính là cả đời, nhận định một đoạn tình cảm sẽ thật bền lâu, nhận định Lâm Hoan Hi... thì chính là Lâm Hoan Hi.

" Đây." Cảnh Dịch lấy điện thoại ra đưa qua, " Mật khẩu màn hình là sinh nhật của em."

Lâm Hoan Hi hí hóp mắt, thấy trên tay anh là cái điện thoại màu đen tuyền ra tia sáng của kim loại, Lâm Hoan Hi hơi động lòng, nghĩ đến câu nói của anh lúc nãy, lại kiêu ngạo không cầm lấy: " Tôi không cần, người nào đó nói chỉ là vợ mới có thể dùng điện thoại của anh ta."

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoan Hi tràn đầy vẻ khó chịu, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên, anh thu lại nụ cười, đặt điện thoại trên tủ đầu giường: " Anh đi ra ngoài một chút, một lúc sau quay lại."

Tiếng nói vang lên, Cảnh Dịch xoay người ra khỏi cửa.

Lâm Hoan Hi nhìn về phía cửa, lại đợi một lúc, xác định anh sẽ không đi vào Lâm Hoan Hi mới không kiềm chế được cầm lấy điện thoại, như vậy anh cũng không biết là cô đã dùng.

Tập trung nhìn màn hình, Lâm Hoan Hi ôm thái độ hoài nghi nhập ngày sinh nhật mình vào, tình một tiếng, điện thoại được mở/

Cho đến khi thấy ảnh nền điện thoại, Lâm Hoan Hi mở to hai mắt.

Là một đôi nam nữ, người phụ nữ mặc bikini màu xanh đậm, màu sắc đó làm tôn lên là da tuyết trắng của cô, tóc cô còn hơi ướt, hai cánh tay ôm chặt cổ người đàn ông, thân thể cùng người đàn ông đó dính chặt vào nhau không thể tách rời, cô hôn anh, mà anh nhìn vào ống kính, vẻ mặt như trước không chút gọn sóng, giữa hàng lông mày lại toát ra một chút dịu dàng.

Nam là Cảnh Dịch, nữ là Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi sợ đến mức tay run run, không dám nhìn màn hình nữa, liền ấn vào icon weibo.

Lúc thấy số người hâm mộ của Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi sợ đến mức giật mình.

56 triệu!

Bây giờ tôi có thể nói chuyện với anh một chút được không!

Lâm Hoan Hi nhấn vào phần phổ biến, mắt liền thấy được đầu đề câu chuyện -- #Người đại diện của Cảnh Dịch gặp tai nạn xe#, tiếp theo là #Lâm Hoan Hi gặp nạn#

Gặp nạn?

Lời này nghe sao không thấy thoải mái nhỉ?

Cô nhấn vào trang đầu, trong đó có chi tiết tin tức của cô, cư dân mạng luôn giữ thái độ phản nhiễu là mong cô sớm khỏe.

Tiếp đó, Lâm Hoan Hi xấu hổ tìm kiếm Trang Phong, thanh tìm kiếm rất nhanh hiện ra trang chính của Trang Phong, ảnh đại diện của hắn là hình tiểu trư nhìn giống cái máy sấy, phía dưới là dòng chữ trắng [Bạn không nên chọc giận tôi khi mới 5 tuổi mà trong tay lại cầm vũ khí có sát thương lớn]

Lâm Hoan Hi mất trí nhớ không rõ cái gì gọi là biểu tình bao, chẳng qua là cảm thấy rất thú vị, quên luôn đây là điện thoại của Cảnh Dịch, cứ như vậy mà lưu về điện thoại.

Weibo có thể nhanh chóng khiến Lâm Hoan Hi hiểu rõ những gì cô đã quên, ngoại trừ một số điều cần thiết bên ngoài, Lâm Hoan Hi cũng biết quan hệ của Trang Phong và Cảnh Dịch.

Trang Phong là ca sĩ, là ngôi sao tuổi còn nhỏ mà đã được debut cho nên có rất nhiều fan mẹ, mà Cảnh Dịch lại là diễn viên, theo lý thuyết hai người không bao giờ gặp nhau, nhưng hết lần này đến lần khác Trang Phong lại là fan nào tàn của Cảnh Dịch, da mặt dày lấy được phương thức liên lạc và cơ hội hợp tác, từ đó bắt đầu làm người hâm mộ cuồng nhiệt.

Có một blogger có ý cắt ghép thành một video.

Trong video, phóng viên hỏi Trang Phong có quan hệ như thế nào với Cảnh Dịch, khi đó Trang Phong mặc một áo khoác màu đen, mang theo kính mắt tròn viền bạc, hướng về phía ống kính cười quyến rũ: " Tôi và Dịch ca quan hệ rất tốt, chúng tôi là bạn bè thân thiết."

Tiếp theo hình ảnh rời đến mặt của Cảnh Dịch, người đàn ông mặc âu phục về mặt lạnh nhạt quay về phía máy ảnh, mắt như hồ sâu.

Phóng viên hỏi: " Trang Phong nói anh và hắn quan hệ rất tốt, hai người là bạn bè thân thiết, có đúng vậy không? "

Cảnh Dịch giọng nói lạnh lùng: " Không phải, chúng tôi không quá quen."

Tự mình làm mất mặt, vô cùng xấu hổ.

Sau đó, sau đó người hâm mộ của Trang Phong lưu lại bộ dáng lúc đó của hắn thành hình ảnh, phía dưới ghi chữ --- Trang Phong bán ngốc, mong muốn đơn phương.

Xem xong video Lâm Hoan Hi ừy khuất thay Trang Phong, Trang Phong đáng yêu như ánh mặt trời, Cảnh Dịch dựa vào cái gì mà coi thường người ta?

Tắt weibo đi, Lâm Hoan Hi mở phần bấm số, ở góc trên hiện ra một dãy số quen thuộc, đây là số điện thoại nhà của cô, nhưng mà cô không dám gọi...

Lâm Hoan Hi cắn môi, nhìn chăm chăm mấy chữ số, viên mắt không khỏi chua xót.

Cô khịt khịt mũi, cẩn thận thoát ra, đặt điện thoại lên tủ, sau đó nằm xuống vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lâm Hoan Hi vừa mới nằm xuống không lâu, cửa phòng bệnh bị người đẩy ra.

Cảnh Dịch thông thả bước vào, cầm điện thoại lên, ngược mắt nhìn Lâm Hoan Hi: " Lúc anh không có mặt, em có lên xem điện thoại của anh không đấy? "

Lâm Hoan Hi chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng: " Không có, chính trực như tôi chưa bao giờ nhìn lên đồ của người khác."

Cảnh Dịch nhíu mày: " Kỳ quái, vậy cái tiểu trư Bội Kỳ* này sao lại chạy đến album ảnh của anh? "

(*): Là con lợn Peggy, cũng chính là cái ảnh đại diện weibo của anh Trang Phong đó.

Lâm Hoan Hi: "...."

*

Sau vài ngày ở bệnh viện, thân thể Lâm Hoan Hi cũng không còn gì đáng ngại nên làm thủ tục xuất viện.

Đây là lần đầu tiên cô ra cửa sau hơn nửa tháng.

Mấy người theo thường lệ đi ra từ cửa sau, Cảnh Dịch đeo khẩu trang và kính mắt mang theo túi lớn túi nhỏ, thân mật hộ tống bên cạnh cô.

Lên xe bảo mẫu, xe từ từ lăn bánh.

Cảnh Dịch tháo khẩu trang và kính râm xuống, từ trong túi lấy ra một viên ngậm đưa đến: " Đây, để phòng say xe."

Lâm Hoan Hi hơi say xe, cô cầm lấy viên ngậm, mùi chanh nhàn nhạt kích thích mũi cô, sau đó, Lâm Hoan Hi nghe Cảnh Dịch nói: " Cha mẹ em hôm nay đã đến đây."

"...."

Anh còn nói: " Phòng chừng đã đến nhà chúng ta rồi."

Lâm Hoan Hi.... lòng như tro nguội.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Cài Xanh

Cô ngồi trên ghế, lưng thẳng tắp, vè mặt cứng ngắt.

Lâm Hoan Hi nhìn qua cửa sổ, đập vào mắt là lớp lớp tòa nhà cao tầng, ngựa xe như nước, đối với Lâm Hoan Hi đây là cảnh vật xa lạ, cô như đang ở trong một thế giới không thuộc về mình, cô đơn đến sợ hãi.

Lâm Hoan Hi há hốc mồm, cổ họng có hơi khô khốc: " Bọn họ.... bọn họ biết tôi bị tai nạn xe không? "

"Ừ." Cảnh Dịch nhẹ nhàng đáp, " Chắc là đã xem tin tức, trước đó anh cũng chưa nói gì."

Lâm Hoan Hi là một người con có hiếu, mỗi lần bị cảm hay sinh bệnh cũng không nói cho người nhà mà đi loanh quanh ở ngoài, chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu.

Cảnh Dịch cũng biết Lâm Hoan Hi mất trí nhớ không biết nên lấy thái độ nào để đối mặt với cha mẹ, vì vậy bèn giấu diếm, cho đến khi tin tức của Lâm Hoan Hi được đăng lên, bọn họ mới gọi điện đến hỏi tình hình như thế nào. Thực ra cha mẹ Lâm Hoan Hi đã muốn đến thăm con gái, Cảnh Dịch sợ Lâm Hoan Hi chưa chuẩn bị xong, vì vậy bảo bọn họ là để Lâm Hoan Hi xuất viện thì hãy tới.

".... Vậy họ biết tôi bị mất trí không? " Lâm Hoan Hi gõ đầu một cái, trong ánh mắt tràn đầy bất an.

" Anh cũng chưa nói gì, chờ em tự nói cho họ biết."

" A."

Lâm Hoan Hi chán nản cúi đầu.

Trong lòng cô sợ.

Không ai sẽ không sợ hãi.

Cô muốn gặp cha mẹ, nhưng sợ họ thay đổi bộ dáng, không còn là đáng yêu trong lòng cô, càng sợ phải nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của họ vì mình.

Cảnh Dịch liếc nhìn Lâm Hoan Hi, cô im lặng, anh vô cùng ghét mái tóc trắng che khuất khuôn mặt cô, có thể thấp thoáng thấy anh mắt u ám của cô.

" Không phải sợ." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cảnh Dịch quanh quẩn bên tai Lâm Hoan Hi, " Mẹ sẽ không ăn thịt em."

Lâm Hoan Hi ngẩng đầu lên, nét mặt thay đổi: " Tôi...mẹ? "

Cảnh Dịch dùng giọng điệu đương nhiên nói: " Em là vợ anh, mẹ em chính là mẹ anh."

Lâm Hoan Hi môi hơi động, lẩm bầm: " Vô liêm sỉ..."

Bị Cảnh Dịch nháo như vậy, Lâm Hoan Hi vốn đang khản trương trong nháy mắt đã được giải tỏa, cô một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thoải mái không ít. Đừng nói là mất trí nhớ, cho dù cô có xuyên không đến tám năm sau, mẹ cô thì vẫn là mẹ cô!

Thấy cô không còn vẻ mặt căng thẳng, Cảnh Dịch nhếch môi cười, sau đó từ từ nhắm mắt.

*

Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi mua nhà ở khu biệt thự Hoa Giang Tôn nằm ở ngoại ô phía Đông, đây là khu biệt thự tốt nhất mà cũng yên tĩnh nhất thành phố A, sống ở đây đa số là mình tinh hay quan lớn, nếu không thì cũng là đại gia nào đó bao dưỡng tình nhân hay tiểu thụy tươi.

Hoa Giang là nơi vắng vẻ nhưng cũng thanh tịnh và đẹp đẽ, sau khi xuất trình thẻ thông hành với bảo vệ, xe bảo mẫu từ từ đi vào.

Xe dừng ở trước một nhà màu trắng, Cảnh Dịch dẫn Lâm Hoan Hi xuống xe.

Khi thấy ngôi biệt thự xinh đẹp trước mắt, Lâm Hoan Hi trong lòng thổn thức, cô sinh ra trong một gia đình bậc trung, những ngôi nhà to như này chỉ thấy trong phim.

" Đây là nhà anh? "

Cảnh Dịch sửa lại nói: " Nhà của chúng ta."

Cô không nói chuyện, đi theo sau anh.

Cảnh Dịch đang chuẩn bị nhập mặt khẩu để mở cửa, lúc này cửa lại được đẩy ra, Lâm Hoan Hi cúi đầu, đối mặt với cô là cặp mắt đào hoa giống nhau như đúc.

Cậu bé năm sáu tuổi, mặc quần yếm, mái tóc dày đen kịt, còn nhỏ tuổi nhưng lại cao, ngũ quan lại có chút tương tự với Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi che ngực, run lẩy bẩy hỏi Cảnh Dịch: " Anh.... Anh chưa nói tôi đã sinh một đứa con trai lớn như này...."

Cô không có khả năng chấp nhận.

Cảnh Dịch vẽ mặt bình tĩnh: " Tên nó là Lâm Minh Tông, em trai của em."

"...."

Em trai....

Lâm Minh Tông ngẩng đầu nhìn Lâm Hoan Hi, giọng trẻ con non nớt: " Chị, chuyện cười của chị thật buồn cười."

Lâm Hoan Hi: "...."

Khó chịu.

Ủy khuất.

Muốn khóc.

Vậy mà cha mẹ lại sinh cho cô một người em trai lớn như vậy.

Lâm Hi Hi sững sờ tại chỗ, cùng Lâm Minh Tông mắt to tròn mắt nhỏ, trong lát, một thanh âm quen thuộc truyền vào tai.

" Bé con về rồi sao? "

Đây là giọng nói của mẹ cô.

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng thanh âm truyền đến, khuôn mặt này đã không còn trẻ như trong trí nhớ của cô, ngay cả tóc cũng ngắn hơn nhiều, chỉ duy nhất là khí chất thanh lịch dịu dàng không thay đổi.

Lâm Hoan Hi khòe miệng khẽ run, không kìm nén được muốn khóc.

Uông Lộ Thanh vẫn chưa phát hiện ra Lâm Hoan Hi có điểm khác thường, cười tủm tỉm dặt tay cô, dặn dò Cảnh Dịch: " Mấy ngày này con chăm sóc nó cũng mệt mỏi rồi, mau vào phòng nghỉ ngơi đi."

Cảnh Dịch nhìn Lâm Hoan Hi, nói: " Không một đâu mẹ, cha đâu rồi? "

Cha được Cảnh Dịch gọi vô cùng thuận miệng, đồng thời làm tan đi lo lắng ban đầu của Lâm Hoan Hi.

Vào phòng khách, Lâm Hoan Hi nhìn cha của mình, bộ dáng của ông không khác với trong trí nhớ của cô là bao, ông Lâm là quân nhân nên sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn.

Lâm Hoan Hi nhìn cha mình, lại nhìn mẹ, cuối cùng nhìn về phía em trai, nói: " Hai ngài....thật sự là càng già càng dẻo dai."

Uông Lộ Thanh vốn da mặt mỏng nhất thời bị ý nghĩ này của Lâm Hoan Hi làm đỏ mặt, bà cầm cánh tay Lâm Hoan Hi: " Cảnh Dịch nói gì đó...."

Lâm Hoan Hi ủ rũ cúi đầu, không nói lời nào.

Lâm Văn Xương cau mày, từ trước đến nay ông rất nghiêm khắc với con trai, giáo dục lại càng nghiêm, nhưng luôn để ý đến con gái, lập tức nhìn ra Lâm Hoan Hi có chút khác lạ.

Lâm Văn Xương hỏi: " Bé con làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao? "

Cha Lâm vẫn luôn nhớ con gái, từ khi biết Lâm Hoan Hi bị tai nạn xe cộ đến bây giờ vẫn chưa từng chợp mắt.

Lâm Hoan Hi há hốc mồm, không dám nói.

Cảnh Dịch thay Lâm Hoan Hi nói: " Cô ấy mất trí nhớ, thiếu đi ký ức mấy năm, cho nên.... đã quên cha mẹ sinh Tông Tông."

Thanh âm vang lên, phòng khách rơi vào im lặng.

Lâm Minh Tông nghe nói Lâm Hoan Hi đã quên cậu, đôi mắt mở to, trong chớp mắt, viền mắt đỏ hoe.

Uông Lộ Thanh thấy cô cúi người, bộ dáng buồn bã, đau lòng không nói thành lời.

Lâm Văn Xương đề vào tim tràn đầy khiếp sợ và thống khổ, hỏi Cảnh Dịch: " Bác sĩ nói có thể chữa được không? "

" 50 - 50 " Bàn tay ấm áp Cảnh Dịch đặt lên đầu cô, " Nhưng không sao, con sẽ chăm sóc cô ấy."

Cảm giác được Cảnh Dịch động vào, thân thể Lâm Hoan Hi khẽ run, phản xạ có điều kiện tránh tay của anh, đi tới bên cạnh Uông Lộ Thanh, thấy được động tác của cô, Uông Lộ Thanh lộ ra vẻ ngạc nhiên, cẩn thận nói: " Quên luôn cả con sao? "

Yết hầu anh chuyển đầu, nhẹ nhàng gạt đầu.

Uông Lộ Thanh hoàn toàn là buột miệng nói.

Con gái thích Cảnh Dịch nhiều như nào, bà đều biết.

Nghĩ đến lúc đó, Uông Lộ Thanh thấy con gái từ bỏ chuyên ngành, vì Cảnh Dịch mà một mình đến thành phố xa lạ, lẫn lộn trong vòng giải trí tốt xấu lẫn lộn. Bởi vì hai người thân phận khác biệt. Lâm Văn Xương từng dùng thủ đoạn ngăn cản hai người ở cùng nhau. Kết quả con gái từ trước đến nay vẫn luôn nghe lời mà bây giờ lại chống đối Lâm Văn Xương, từ đó trở đi có hơn nửa năm không về nhà. Sau không có biện pháp nào khác, Lâm Văn Xương cuối cùng thỏa hiệp, để tùy ý.

Nhưng mà....

Hiện tại hai người lại được biết con gái mất trí nhớ, còn đã quên Cảnh Dịch người mà mình thích nhất.

Thành thật mà nói, Lâm Văn Xương vừa thương cảm lại vừa cảm thấy có chút vui vẻ nho nhỏ.

" Không có chuyện gì không có chuyện gì...." Uông Lộ Thanh lau nước mắt nơi khóe mắt, kéo tay Lâm Hoan Hi an ủi, " Nói không chừng hai ngày nữa sẽ tốt, hai ngày này mẹ ở cùng con, con không phải sợ, nhé."

Bàn tay mẹ ấm áp, sự an ủi của bà làm cho Lâm Hoan Hi vốn đang lo lắng liền bình tĩnh lại, cô gạt đầu, cười với Uông Lộ Thanh.

Uông Lộ Thanh xoa mặt Lâm Hoan Hi: " Con vừa xuất viện, đừng dễ mệt, để Tông Tông dẫn con lên tầng nghỉ ngơi, mẹ cùng Cảnh Dịch nói chuyện."

Lâm Hoan Hi quả thật có hơi mệt, Lâm Minh Tông dắt cô lên tầng, đợi bóng dáng Lâm Hoan Hi hoàn toàn biến mất, Uông Lộ Thanh mới lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

" Cảnh Dịch ngồi đi, nói với chúng ta có chuyện gì xảy ra. "

Cảnh Dịch cũng không nói dối, nói rõ chuyện tai nạn xe từ đầu đến cuối.

Khi đó là buổi tối, Lâm Hoan Hi đi siêu thị mua đồ, không nghĩ tới lại va vào tài xế say rượu, đâm thẳng vào xe cô, mà tài xế kia còn có chút lương tâm, xảy ra chuyện cũng không bỏ trốn, còn gọi xe cấp cứu.

Cha Lâm mẹ Lâm nghe được như vậy thì kinh sợ, may mắn Lâm Hoan Hi không gặp rắc rối gì.

" Vậy bây giờ con định làm gì? Con biết Hoan Hi nhà chúng ta đã quên con...."

Lâm Văn Xương nói tiếp: " Không bằng để tôi dẫn bé con về thị trấn Nguyệt Nha ở một thời gian ngắn, nói không chừng ở quê sẽ tốt hơn."

Từ thành phố A đến thị trấn Nguyệt Nha gần một ngày đường, đi đi lại lại rất bất tiện, nghe ý tứ này của Lâm Văn Xương, hiển nhiên là muốn đón con gái về.

Cảnh Dịch lắc đầu: " So với thị trấn Nguyệt Nha, vợ con ở đây cũng tốt."

Anh không gọi tên Lâm Hoan Hi, mà gọi là vợ.

Gương mặt Lâm Văn Xương hoàn toàn đen, ông vốn không ưa Cảnh Dịch, rất bất mãn với cậu, thấy cậu có ý định giữ con gái lại quyết không cho đưa đi, ông không hài lòng nhưng cũng không có biện pháp gì. Điểm quan trọng nhất là, Lâm Văn Xương không nói lại anh.

"Vậy lát nữa hỏi ý kiến của con gái, nó muốn theo chúng ta đi thì đi, không muốn đi thì ở lại đây."

Cảnh Dịch: "..."

Không cần suy nghĩ đáp án, Lâm Hoan Hi nhất định là chọn cha mẹ.

Ánh mắt Cảnh Dịch lóe lên, nói với Uông Lộ Thanh: "Hoan Hi vừa xuất viện, bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi, hai ngày tới không thể đi chuyển, nếu cô ấy muốn đi, vì an toàn cũng không thể đi. Theo con thấy hai người cứ ở cùng Hoan Hi mấy ngày, đến lúc đó bàn bạc lại cũng không muộn."

Uông Lộ Thanh suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy nên như vậy, dù thế nào thì sức khỏe con gái cũng là quan trọng nhất.

Cảnh Dịch lại nói: "Tông Tông sắp khai giảng rồi đúng không?"

Lâm Văn Xương nghe vậy vẻ mặt cứng lại, Lâm Minh Tông năm nay sáu tuổi, chính là lúc chuẩn bị lên tiểu học, tính thời gian thì... cuối tuần khai giảng...

"Ôi chao, con không nói thì ta cũng quên." Uông Lộ Thanh cau mày, "Phải làm sao bây giờ... Chúng ta không thể để Tông Tông về một mình được."

Cảnh Dịch không để ý ánh mắt bất mãn của cha Lâm, bình tĩnh nói: "Cho nên con nghĩ, hai người đưa Tông Tông về trước. Chờ Hoan Hi khỏe lại, kiểm tra lại không có vấn đề gì, con sẽ dẫn cô ấy về thị trấn Nguyệt Nha, đến lúc đó đi hay ở sẽ tùy cô ấy."

Uông Lộ Thanh suy nghĩ một lúc, cảm thấy biện pháp này cũng tốt, có lẽ lại lo lắng con gái mất trí ở cùng Cảnh Dịch sẽ không vui liền ưu sầu nói: "Hoan Hi sẽ đồng ý?"

"Cho nên làm phiền ngài khuyên cô ấy, từ nhỏ cô ấy rất nghe lời ngài, ngài nói nhất định cô ấy sẽ nghe. Và lại...." Nét mặt Cảnh Dịch hơi cô đơn, lại nhanh chóng được anh giấu đi, "Cho dù như thế nào, con cũng là chồng cô ấy, coi như những ký ức đã quên, chúng con cũng thật sự là vợ chồng, tóm lại là cô ấy có cảm tình với con."

Đã nói đến nước này, Uông Lộ Thanh cũng đồng ý: "Được, lúc nữa ta sẽ nói với nó. Cảnh Dịch con cũng đừng đau buồn, nói không chừng mấy ngày này Hoan Hi sẽ nhớ ra thôi."

"Ừ."

Cảnh Dịch gật đầu, hoàn toàn không để ý đến Lâm Văn Xương vẻ mặt u ám bên cạnh.

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Cha Lâm nghe xong muốn đánh người!)

Cảnh tiên sinh nếu không mở miệng, mà một khi vừa mở miệng liền quay người khác vòng vòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Cái Xanh

Lâm Minh Tông dắt Lâm Hoan Hi vào phòng ngủ, ảnh cưới treo trên đầu giường rất bắt mắt, trong hình người con gái trang điểm đẹp đẽ, đẹp như tranh vậy, trên khuôn mặt toát ra sự dịu dàng và hạnh phúc.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ thay đổi, ánh mắt nhìn đi nơi khác không nói gì.

Phòng ngủ được thiết kế theo phong cách ấm áp, đồ dùng và đồ trang trí đều là những thứ Lâm Hoan Hi thích nhất, trước kia cô sửa chữa toàn thể đã mất không ít công sức, nhưng mà lúc này Lâm Hoan Hi hoàn toàn không có ấn tượng.

Lâm Minh Tông vỗ vỗ lên giường, động tác vén chăn lưu loát, chớp đôi mắt to nhìn cô: "Chị, chị nằm đi."

Một tiếng chị được gọi rất thân mật, cô không được tự nhiên cho lắm.

Lâm Hoan Hi mới vừa ngồi xuống giường, Tông Tông liền ngồi xổm xuống cầm dép của Lâm Hoan Hi ra, sau đó đặt chân cô lên giường, rồi lại cẩn thận kéo chăn lên đắp cho cô.

Lâm Hoan Hi: "...."

Tông Tông rất vui vẻ đi rót cốc nước đặt cạnh đầu giường cho Lâm Hoan Hi, lại lấy quả quýt trong giỏ hoa quả ra rồi bóc vỏ, cậu cúi đầu, rất nghiêm túc cẩn thận bóc vỏ quýt rồi bóc sợi trắng trên quả đi, cuối cùng đưa múi quýt đến bên mép Lâm Hoan Hi: "Chị, a nào ---"

Lâm Hoan Hi: "...."

Sau khi tỉnh lại có thêm một người chồng còn chưa tỉnh, bây giờ còn có thêm cậu em trai, hơn một cậu em còn chưa tỉnh, vậy mà cậu em này lại vừa đẹp trai lại còn hiểu chuyện, cô nhớ khi mình sáu tuổi chỉ biết chảy nước mũi chơi đùa đất nặn.

"Em tên là....cái gì mà?"

Tông Tông méo miệng, ủy khuất nói: "Lâm Minh Tông, nữ danh là Tông Tông...."

"Tông Tông...." Lâm Hoan Hi nhúc nhúc đầu, giọng nói hơi mất tự nhiên, "Xin lỗi, chị đã quên rất nhiều chuyện, em đừng buồn...."

Giữa hai người được ràng buộc bởi huyết thống, cho dù Lâm Hoan Hi không nhớ Tông Tông, hành động đó cũng không khiến nhóc con này khổ sở.

"Không có việc gì." Tiểu đại nhân Tông Tông kéo tay Lâm Hoan Hi, "Chị đừng buồn, bây giờ em chỉ mới năm tuổi, sau này còn rất nhiều thời gian ở cùng chị, tuy là chị đã mất đi ký ức của mấy năm, nhưng em sẽ luôn ở bên cạnh chị."

Tông Tông vẻ mặt nghiêm túc, không giống nói dối.

Nói xong, Tông Tông liếc nhìn ra cửa, xác định là không có người đi vào.

Cậu nhìn Lâm Hoan Hi, nhỏ giọng nói: "Chị, chị cũng quên chú Cảnh Dịch luôn rồi sao?"

".... Sao em lại gọi anh ta là chú?"

Tông Tông hừ một tiếng, có hơi khinh thường nói: "Chú đấy lớn hơn em hai mươi sáu tuổi, không phải gọi chú thì là gì chứ?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Gọi anh rể được mà....

Tông Tông cúi vào gần Lâm Hoan Hi: "Vậy chị muốn biết chuyện của chú Cảnh Dịch không?"

".... Không quá muốn biết."

Tông Tông: "Chị không muốn cũng phải."

Lâm Hoan Hi có vẻ hứng thú: "Lời này là ý gì?"

Tông Tông: "Trên TV nói người ta chọn quên đi một số chuyện không muốn nhớ lại, bởi vì những chuyện đó mang đến cho người ta đau khổ. Chị nghĩ xem, bây giờ chị quên chú Cảnh Dịch, rõ ràng chú ấy khiến chị không vui. Thật ra là.... ai bảo chú ấy không tốt với chị."

Lâm Hoan Hi hơi trở mặt: "Anh ta... không tốt với chị sao?"

Tông Tông gật đầu, nghiêm trang nói: "Chị, chị và chú ấy ly hôn đi!! Em trưởng thành rồi sẽ chăm sóc chị."

"...."

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, một bàn tay to từ phía sau vươn đến, túm cổ áo cậu như xách con gà mà xách lên.

Tông Tông nháy mắt mấy cái, vừa rồi hai người trò chuyện quá nhập tâm, hoàn toàn không để ý Cảnh Dịch đã đi vào.

Cảnh Dịch vẻ mặt không thay đổi xách cậu ra ngoài cửa, không để ý vẻ mặt không vui của Tông Tông, lạch cạch đóng cửa lại, mà thôi là khóa trái.

Ánh mắt Cảnh Dịch rơi trên người Lâm Hoan Hi, anh có đôi mắt đẹp, lúc không nói chuyện thật là bức người, cảm giác được tầm mắt của anh, Lâm Hoan Hi khẽ rụt cổ, không hiểu sao lại chột dạ.

"Cảnh tiên sinh...."

"Hả?"

" Cha mẹ tôi nói gì với anh thế? "

Cảnh Dịch nhếch mí mắt, vẻ thờ ơ nói: " Bảo chúng ta ly hôn, ai bảo anh không đối xử tốt với con gái bọn họ chứ."

Ánh mắt Lâm Hoan Hi sáng lên: " Thật sự sao? "

Sắc mặt Cảnh Dịch trầm xuống, độc ác nói: " Giả!! "

Lâm Hoan Hi: "...."

Anh ngồi xuống ghế sofa đối diện giường: " Vừa rồi cùng hai người trao đổi một số việc, cuối tuần Tông Tông khai giảng, bọn họ phải đưa Tông Tông về trước."

" Hả? "

" Tông Tông chuẩn bị nhập học, trường học phải dạy nó đạo lý làm người, ví dụ như không được kích bác ly gián, phá hỏng hôn nhân người khác."

"....."

Cảnh tiên sinh trong lòng cực kỳ oán hận, anh biết rằng kiểu gì nhóc con kia nhân lúc mình không ở đây sẽ rót thuốc mê cho Lâm Hoan Hi mà, để cô suy nghĩ đến việc ly hôn với anh.

Lâm Hoan Hi chột dạ nằm trên giường không nhúc nhích, cô cẩn thận kéo chăn lên từng tí từng tí một, cuối cùng lại che cả miệng mũi, giống như cương thi.

Trong chốc lát, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Ưông Lộ Thanh: " Cảnh Dịch, bé con, ra ăn cơm đi. "

Lâm Hoan Hi như được đại xá, như cá chép bật dậy từ trên giường, động tác lưu loát đứng dậy ra cửa.

Chờ người đi rồi, người ngồi trên ghế sofa lông mi khẽ run, anh đi đóng cửa lại, sau đó lấy từ ngăn kéo một bì màu đỏ, đây là giấy kết hôn của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch nhìn xung quanh, động tác cẩn thận giấu giấy kết hôn dưới giường, anh suy nghĩ một lúc, cảm thấy không ổn, vì vậy lại đi vào WC.

Làm đi làm lại một lúc lâu, thấy Cảnh Dịch chưa xuống Ưông Lộ Thanh lại đi lên: " Cảnh Dịch, xuống ăn cơm đi."

" Xin lỗi, con xuống ngay."

Người đàn ông anh tuần lau đi bụi trên đầu gối, sửa lại ông tay áo đi ra ngoài.

" Ở trong đó làm gì vậy? " Ưông Lộ Thanh nhìn vào bên trong, " Có phải không thoải mái chỗ nào không? "

" Không có gì, chỉ là cát vài đò."

" Cát đò đó? "

" Ừ." Cảnh Dịch gật đầu, " Liên quan đến thân gia (bản thân và gia đình)."

Ưông Lộ Thanh cũng không hỏi tới đến cùng: " Mau xuống đi, mọi người đều chờ con đấy."

Hai người một trước một sau đi xuống, Cảnh Dịch không nhìn Tông Tông đang cắn răng nghiền lợi và vẻ mặt phẫn hận của Lâm Văn Xương, kéo ghế ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi, động tác tự nhiên.

" Bé con vừa xuất viện không thể ăn nhiều dầu mỡ, mẹ làm mấy món chay mà con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút nhé." Ưông Lộ Thanh vẻ mặt thương yêu gấp thức ăn cho Lâm Hoan Hi: " Ăn xong đi ngủ sớm một chút, ăn ngủ tốt mới có thể mau khỏi."

Nhìn một bàn đầy thức ăn, mũi Lâm Hoan Hi hơi chua xót.

Cũng rất kỳ lạ, cô lại cảm giác như đã lâu không cùng gia đình ngồi ăn bữa tối.

Ăn ăn, Tông Tông ngồi đối diện ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nói: " Chị, cùng cha mẹ về thị trấn Nguyệt Nha nhé, hoa mẫu đơn ở thị trấn đã nở, em nhớ chị rất thích hoa mẫu đơn."

Tông Tông vừa nói xong, Cảnh Dịch đã trầm giọng nói: " Hậu hoa viên chúng tôi trồng rất nhiều." anh ngược mắt lên: " Các loại đều có, không hề kém hơn so với thị trấn Nguyệt Nha."

Tông Tông tuổi còn nhỏ, cũng không thể phản bác lại anh, cậu chu miệng, không vui cúi đầu ăn.

" Hoa mẫu đơn ở quê có thể so với ở đây không, dù thế nào thì ở nhà cũng tốt."

Đổi mặt với giọng điệu oán hận của cha vợ, Cảnh Dịch tuyệt đối không khách khí: "Chỗ này cũng là nhà của Hoan Hi."

Lâm Văn Xương: "...."

Tông Tông: "... "

Lâm Hoan Hi: "... "

Lâm Văn Xương nói không lại liền tức giận, cùng Tông Tông cúi đầu ăn.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên quý dị, Lâm Hoan Hi và com, khoe mắt liếc nhìn Cảnh Dịch ở bên cạnh. Người đàn ông cao lớn ngược sáng, đường nét của gò má anh rất đẹp, lông mi dài rũ xuống.

Tìm Lâm Hoan Hi khẽ động, đặt đũa xuống nhìn về phía Ưông Lộ Thanh: "Mẹ, con có thể ngủ cùng mẹ không? "

Nghe cô nói xong, tay cầm đũa của Cảnh Dịch hơi run.

"Được chứ, để mẹ và con...."

Không đợi Lâm Văn Xương nói hết, chân Ưông Lộ Thanh ở dưới bàn đã đạp cho ông một cước, từ trước đến nay Lâm Văn Xương sợ vợ, sắc mặt thay đổi liên tục, cúi mặt ăn com.

"Không được, mẹ muốn ngủ cùng chồng mình, cha con không thể rời mẹ được."

"...."

Tìm kiếm mẹ không có kết quả, Lâm Hoan Hi nhìn về phía Tông Tông: "Vậy con ngủ cùng Tông Tông, chúng ta trao đổi tình cảm"

Ánh mắt Tông Tông sáng lên: "Được chứ, nếu như...."

Ưông Lộ Thanh lại đạp vào chân Tông Tông, Tông Tông từ trước đến nay luôn sợ mẹ nên cũng im miệng.

"Tông Tông đãi dầm còn đạp người, con vừa xuất viện, đừng ngủ cùng nó."

"Há? "Lâm Hoan Hi về mặt không thể tin, "Em lớn như vậy còn đãi dầm sao? "

Tông Tông không tình nguyện nói: "Vâng...."

Cảnh Dịch gấp một gấp rau xanh: "Đãi dầm là bởi vì thần kinh chưa trưởng thành, ăn nhiều rau dưa có thể phòng ngừa."

Tông Tông không thích nhất là ăn rau xanh: "...."

Cảnh Dịch đặt bát xuống, động tác ưu nhã rút giấy lau tay, sau đó sờ lên tóc cô: "Ăn điểm tâm xong đi nghỉ ngơi, đúng lúc anh có thể kể cho em một số chuyện trước kia của chúng ta. "

Lâm Hoan Hi: "...."

Cảnh Dịch cười sâu sắc: "Bác sĩ nói như vậy sẽ giúp em khôi phục trí nhớ."

Lâm Hoan Hi: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Cài Xanh

Ăn com xong ngồi nói chuyện cùng cha mẹ một lúc, Lâm Hoan Hi cảm thấy hơi mệt nên nói lại cùng người nhà một tiếng rồi về phòng.

Cảnh Dịch đang cùng Lâm Văn Xương xem TV, đúng lúc để Lâm Hoan Hi đi tắm.

Cô đóng cửa cẩn thận, xác định sẽ không có người đi vào, mới cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm rất rộng, Lâm Hoan Hi hiếu kỳ nhìn xung quanh, cởi bỏ quần áo, mấy ngày nay ở bệnh viện cô chỉ lau qua người, cũng không cần tắm rửa, khiến đến lúc dòng nước ấm áp chảy xuống người, Lâm Hoan Hi thỏa mãn thở ra.

Qua tấm gương bị mờ hơi nước, Lâm Hoan Hi thấy cơ thể tinh tế của mình ở thất lưng xăm một dòng chữ tiếng anh, phía trước chữ còn điểm xuyết một hình mặt trăng nho nhỏ màu đen.

Lâm Hoan Hi khó khăn để nhận ra dòng tiếng Anh đó: Tomorrow comes never, dịch sang tiếng Trung có nghĩa là [Không phụ thuộc vào ngày mai]

Lâm Hoan Hi lau nhẹ vào hình xăm, cảm xúc gấp ghềnh, hiển nhiên là ở đó có vết sẹo.

Cô khẽ cau mày, hình xăm này là để che vết sẹo, nhưng Lâm Hoan Hi không nhớ từ lúc nào mà có vết sẹo này, có thể là thời gian mà cô không nhớ kia chăng?

Lâm Hoan Hi không để ý lắm, dựa vào giác quan thứ sáu cảm lấy ly súc miệng màu hồng trên kệ và bàn chải đánh răng, nhưng lại không thấy kem đánh răng đâu, cô tìm xung quanh cũng không thấy, sau đó mở tủ trong phòng tắm, khi vừa mở ra, một cái hộp màu xanh đặt ngay ngắn đập vào mắt Lâm Hoan Hi, trên hộp có thể thấy rõ ba chữ - bao cao su.

Mí mắt Lâm Hoan Hi giật giật, im lặng một lúc lâu, tay chân luống cuống đặt lại vị trí cũ, cô suy nghĩ một chút thấy không thích hợp, lại lấy ra rồi vứt vào thùng rác.

Làm xong tất cả, Lâm Hoan Hi thở phào một hơi.

Lúc này trong gương khuôn mặt của cô gái đã đỏ, cô vỗ vỗ mặt đang nóng lên, nghe được âm thanh ngoài phòng tắm, Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn lại, xuyên qua cửa phòng tắm, có thể thấy mờ mờ bóng dáng người đàn ông.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ động, sót ruột hoảng sợ vội vàng đánh răng rửa mặt.

Rửa mặt xong Lâm Hoan Hi thay bộ đồ ngủ màu trắng, kiểu dáng kín đáo.

Lâm Hoan Hi liếc môi khô khốc, cẩn thận mở cửa ra.

"Tắm xong rồi sao?"

"Ừ." Cô cúi đầu không nhìn ánh mắt của Cảnh Dịch, chạy thẳng tới trên giường, kéo chăn đắp lên người.

Cảnh Dịch thu ánh mắt lại, xoay người vào phòng tắm.

Phút chốc, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, một lúc sau, tiếng nước dừng lại, anh đã tắm xong rồi.

Lâm Hoan Hi ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối lẳng lặng nhìn Cảnh Dịch đi ra từ phòng tắm.

Cảnh Dịch vừa tắm xong mặc áo choàng tắm màu tím, tóc chưa được lau khô rũ xuống những giọt nước rơi xuống theo cổ áo rộng mở từ từ lướt qua lồng ngực rắn chắc.

"Anh có thể mặc quần áo vào không?" Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn, "Có hơi bất nhã."

Cảnh Dịch tay cầm khăn lông khựng lại, giống như là không nghe thấy cô nói, trực tiếp cởi áo choàng tắm, thẳng thắn đối diện với Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch cao gần 1m90, eo nhỏ và đôi chân dài, cơ bụng sáu múi, khiến người ta có suy nghĩ quái lạ.

Lâm Hoan Hi khiếp sợ với hành động đột nhiên khoe cơ thể này của anh, kết hợp với áo mưa trong phòng tắm, Lâm Hoan Hi sợ đến mức chui vào trong chăn.

Cách một lớp chăn, thanh âm Lâm Hoan Hi hơi nặng nề: "Anh lưu manh! Tôi còn là khuê nữ hoa cúc*."

(*): *Vì hoa cúc có sức chịu đựng giá nên người ta ví với người có tiết tháo.*

Cảnh Dịch hừ một tiếng, mở tủ lấy quần áo ngủ thay: "Em sớm đã không phải là khuê nữ hoa cúc."

Lâm Hoan Hi... không nói nổi.

Cô đã quên chính mình năm nay 25 tuổi, đã là vợ người ta, không phải là cái gì hoa cúc, cũng không phải là khuê nữ gì gì nữa.

Lâm Hoan Hi rầu rĩ từ trong chăn chui ra, "Vậy anh cũng không thể như vậy, tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng."

Cảnh Dịch nghe xong rất muốn cười: "Anh làm sao? Em muốn chuẩn bị cái gì?"

" Chính là...." Lâm Hoan Hi nói lấp, " Chính là cái đó... chuẩn bị cái đó."

" Cái gì? "

Lâm Hoan Hi đỏ mặt: " Giữa nam nữ.... cái đó đó...."

Cảnh Dịch nhếch mí: " Anh chỉ thay quần áo, em đã liên tưởng đến loại này rồi? "

Anh khẽ cười, nhìn Lâm Hoan Hi với ánh mắt sâu xa, " Nói như vậy em rất có hứng thú với cơ thể của anh à."

"...."

Sao người bị đùa giỡn lại là cô chứ?

Lâm Hoan Hi nói chuyện vụng về, nói không lại anh, chỉ nằm trên giường không nhúc nhích, vờ như không nghe thấy anh nói.

" Anh không động vào em."

Một lúc sau, bốn chữ lạnh lùng này truyền vào trong tai.

Lâm Hoan Hi thờ phào, vừa bình tĩnh lại, vị trí bên cạnh đã lún xuống, tiếp theo, chân trên người Lâm Hoan Hi bị người kia kéo đi.

Cô quay đầu, đối mặt với Cảnh Dịch đang ngủ.

Lâm Hoan Hi hơi lui về phía sau: " Anh làm gì thế? "

Cảnh Dịch không mở mắt: " Ngủ."

Lâm Hoan Hi nhỏ giọng hỏi: " Chúng ta ngủ cùng nhau? "

Anh khẽ nâng mí mắt: " Nếu không... thì sao? "

Lâm Hoan Hi mím môi: " Tôi muốn đi tìm Tông Tông ngủ..."

"....."

Rất rõ ràng, cô không muốn ngủ cùng giường với Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch nhắm mắt nhìn khuôn mặt dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt, trong lòng bức bối, vốn tưởng rằng sau khi cưới sẽ là thời gian ân ái ái ái, kết quả thì sao? Chưa đến một tháng, cô muốn phân giường ngủ với anh, nói không chừng hai ngày nữa sẽ muốn ly hôn. Nghĩ như thế, giấy kết hôn giấu đi là quyết định chính xác.

" Tông Tông đã ngủ rồi, em cứ coi như anh là tượng gỗ đi."

" Tôi sợ nhất là tượng gỗ, giống như Mary Shaw."

(*): *Mary Shaw là nhân vật của phim The Silence.*

" Vậy em cứ coi anh như gối ôm."

Nhìn bộ dáng của anh lúc này có vẻ không chịu thỏa hiệp.

Lâm Hoan Hi cũng không có biện pháp, Cảnh Dịch là chồng cô, đây là nhà anh....

Cô có chút không vui nằm xuống, giọng nói nhỏ nhẹ: " Vậy anh đừng lộn xộn, gối ôm sẽ không động đây."

Cảnh Dịch: "...."

Không lâu sau, có thể nghe thấy tiếng hô hấp vững vàng của người bên cạnh Cảnh Dịch.

Vốn Cảnh Dịch đang nhắm mắt lại giả vờ như thiếp đi đang từ từ mở hai mắt, ánh mắt dày đặc nhìn lưng Lâm Hoan Hi.

Thời gian cô nằm viện, lúc cô ngủ anh luôn nhìn cô như vậy.

Lâm Hoan Hi đã từng nói với Cảnh Dịch, chỉ cần ở cạnh Cảnh Dịch, ánh mắt của cô luôn không thể chống cự mà đi theo anh, cho dù anh ở đâu, cho dù bên cạnh có bao nhiêu người. Nhưng mà Cảnh Dịch dễ dàng nhận thấy cái nhìn của cô, Cảnh Dịch sớm đã quen với sự chú ý của công chúng, thói quen trở thành tiêu điểm.

Mỗi tối ở bệnh viện, Cảnh Dịch luôn nghĩ, có phải những lúc Lâm Hoan Hi không ngủ được cũng sẽ nhìn anh chăm chú, dùng ánh mắt yêu thương mà anh không biết.

Cảnh Dịch cẩn thận dịch về phía Lâm Hoan Hi, anh vươn tay, đang muốn ôm eo Lâm Hoan Hi, anh tưởng rằng Lâm Hoan Hi đã ngủ nhưng đột nhiên cô lại mở miệng: " Anh đừng di chuyển...."

Cảnh Dịch rút tay lại, nhìn lưng cô.

" Cảnh tiên sinh...."

" Sao thế."

Lâm Hoan Hi vặn nút mở đèn bàn: " Tôi không ngủ được. "

Trong lòng cô lo lắng, không biết là lo lắng vì sau này, hay lo lắng vì Cảnh Dịch bên cạnh.

" Từ từ nhắm hai mắt lại sẽ ngủ được."

Lâm Hoan Hi giống như không nghe được anh nói, lầm bầm nói: " Tôi... tôi thật sự là vợ anh? "

Cảnh Dịch mở hai mắt: " Ý của em là giấy kết hôn kia là làm giả? "

"...."

Cô khẽ than thở: " Tôi nghĩ rằng tôi vẫn là cô gái mười bảy tuổi, sao có thể kết hôn với thầy chủ nhiệm được."

Cảnh Dịch nhíu mày: " Thầy chủ nhiệm? "

Ý thức được mình lỡ miệng, Lâm Hoan Hi xấu hổ, vội vàng bổ sung cứu chữa: " Ý của tôi là anh rất phong độ."

Cảnh Dịch: "...."

Mắt cô rũ xuống, vuốt vuốt ngón tay mình: " Tôi không ngủ được..."

Trong lòng rất sợ, nhưng không dám nói.

Người bên cạnh chỉ im lặng, lúc Lâm Hoan Hi cho rằng Cảnh Dịch đã ngủ, người đàn ông đưa cho cô một cái điện thoại."

" Cho em, tìm một trò chơi rồi chơi, chờ đến lúc em dùng não mệt rồi sẽ buồn ngủ."

Lâm Hoan Hi: " Đây là anh đang trá hình nói tôi đàn."

Cảnh Dịch lộ ra vẻ mặt vui vẻ: " Rất tự biết mình đấy."

"...."

Anh lại nằm xuống: " Chơi xong thì ngủ đi, ngủ ngon."

Lâm Hoan Hi nhớ trường học có mấy người đã dùng điện thoại thông minh, mỗi ngày đều khoe khoang trước mặt cô. Dựa vào trí nhớ, Lâm Hoan Hi mở ứng dụng cửa hàng, tìm kiếm trò chơi.

Kỳ tích noãn noãn* nhìn có vẻ dễ chơi, quần áo đẹp dễ hấp dẫn ánh mắt Lâm Hoan Hi, nhưng không phải dùng đến trí não, đây cũng không phải điện thoại của cô....

(*): *Game Ngôi sao thời trang.*

Lâm Hoan Hi lưu luyện tất trang, lại mở ra trang khác, tên này nghe rất khí phách, hình như là game tổ đội, cô chưa bao giờ chơi trò chơi này, sợ hãm hại đồng đội, lướt qua, cuối cùng Lâm Hoan Hi vui vẻ chơi đấu địa chủ.

(*): *Game Liên quân mobile.*

Ba người một bàn, đấu trí, là trò chơi dùng não, không xấu.

Lâm Hoan Hi mở ra một thanh.

"Gọi địa chủ. "

"Không cướp. "

"Không gấp đôi. "

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

"Tôi một lá bài! "

Một phút sau, mà hình thay đổi.

Lại mấy phút sau, Lâm Hoan Hi thua thành thứ hai.

Lại mấy phút sau, Lâm Hoan Hi thua thành thứ ba.

Cô gục vai, không tin được mở thành thứ tư, vừa mới mở ra, một cánh tay vươn ra cướp điện thoại của cô.

Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch ngạc nhiên: " Không phải anh ngủ rồi sao? "

Cảnh Dịch mặt không đổi sắc nói: " Âm thanh như là khóc tang cho anh thế này, sao mà ngủ được."

Lâm Hoan Hi không phục nói: " Trò chơi này rất khó đấy, anh có bản lĩnh thì thắng thử xem..."

" Nếu anh thắng em cho anh cái gì? "

Lâm Hoan Hi thuận miệng đáp: " Tùy anh muốn cái gì, nếu anh thua phải ngủ sô pha."

Anh nhếch khóe miệng: " Được, em không được đổi ý."

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của anh, trong lòng Lâm Hoan Hi hơi sợ, không phải anh là cao thủ đánh bài chứ?

Sự thật chứng minh Lâm Hoan Hi đã suy nghĩ quá nhiều, sau ba lần, Cảnh Dịch hoàn toàn mất thiện cảm với trò chơi này, vô cùng chán ghét!!

Anh rũ mắt xuống, Lâm Hoan Hi đắc ý ngồi dậy: " Anh thua ba thành rồi, đầu hà lan cũng mất."

Cảnh Dịch xóa trò chơi, tắt điện thoại: " Ngủ."

" Sô pha."

"...."

Anh nắm chặt tay, không tình nguyện ôm gối xuống giường, vừa đi, điện thoại trên bàn lại rung lên, là Trang Phong gửi Wechat.

[Trang Phong: Dịch ca anh chơi đánh bài sao? Vậy mà một ván anh cũng không thắng?]

Cảnh Dịch cầm điện thoại lên trả lời: [Là vợ tôi chơi]

[Trang Phong: Ôi chao, chị dâu cũng có sở thích này sao. Đợi ngày mai tôi đến nhà anh, ba chúng ta cùng chơi đánh bài! Đúng lúc có thể bồi đắp tình cảm [bút tâm.jpg*]

** (笔芯/bút tâm): Từ hài âm với "bỉ tâm - 比心" nghĩa là tay làm thành hình trái tim ý =)))*

[Cảnh Dịch: Cút]

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Edit: Cài Xanh

Cảnh Dịch không nghĩ tới mới sáng sớm mà Trang Phong đã tới rồi.

Người mở cửa là Ưông Lộ Thanh, mặc dù Trang Phong che nửa mặt lại đeo kính râm, nhưng Ưông Lộ Thanh chỉ cần liếc mắt là nhận ra đây là Tiểu Thiên Vương đang hot.

Trùng hợp rằng Ưông Lộ Thanh là nhóm fan mẹ của Trang Phong, nhìn Trang Phong sừng sốt mấy giây, giống như mấy cô gái trẻ bị đóng băng, kích động hô: " Trang Phong ---- "

Trang Phong lấy mắt kính xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn, hần mím cười với Ưông Lộ Thanh, lúm đồng tiền mê người hiện ra: " Dì mạnh khỏe, cháu là bạn của Cảnh Dịch."

" Chào cậu chào cậu, mau vào nhà đi." Ưông Lộ Thanh vội vàng nhường đường, vẻ mặt tươi cười.

" Ngài là mẹ của chị dâu à?! " Trang Phong thay dép xong, " Không nghĩ tới ngài không những trẻ mà còn xinh đẹp như vậy."

Được idol khen Ưông Lộ Thanh suýt chút nữa không tìm được phương hướng, nhưng ngoài miệng vẫn luôn khiêm tốn: " Đâu có đâu có, tôi cũng gần năm mươi rồi."

Trang Phong mím môi cười, đặt quà tặng trên tay lên bàn, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi, nhưng tiểu tử đang ăn sáng kia lại lom lom nhìn hần.

Trang Phong rất hiếm khi thấy cậu bé nào lại xinh xắn như thế, hần vừa mới nhìn đã thích rồi, lập tức cười tùm tùm làm quen: " Em là em trai của chị Hoan Hi đúng không?! Anh là Trang Phong."

Tông Tông lắc lắc chân nhỏ, cúi đầu ăn cháo không để ý đến hần.

" Anh đang nói với con đây, không có lễ phép gì cả."

Nghe mẹ giáo huấn, Tông Tông hơi bĩu môi, vẫn là đáng vẻ không vui: " Chào anh, em là Lâm Minh Tông."

Trang Phong vuốt nhẹ tóc Tông Tông, hơi ngược mắt lên, đối mặt với ánh mắt u ám của Cảnh Dịch.

Đối mặt với ánh mắt không hoan nghênh của người đàn ông này, Trang Phong vẫn tươi cười chào đón: " Buổi sáng tốt lành nha, Dịch ca. Chị dâu đâu? "

Vừa dứt lại, Lâm Hoan Hi tóc tai bù xù vẫn còn đang ngáp xuất hiện ở cầu thang, vốn dĩ hai mắt cô còn đang mơ mơ màng màng nhưng khi nhìn thấy Trang Phong liền thanh tỉnh. Lâm Hoan Hi cố gắng để mình không ngáp, hét lên một tiếng chói tai, tay chân luống cuống chạy lên tầng.

" Chị dâu làm sao vậy? "

" Cậu dọa cô ấy." Cảnh Dịch nói, " Không có chuyện gì thì về đi! Hôm nay không phải cậu muốn tham gia chương trình tạp kỹ sao? "

Trang Phong vẽ mặt đần độn: " Vì để qua thăm anh và chị dâu, em đã cố ý đẩy lùi lịch trình, có phải rất cảm động không? "

Cảnh Dịch: "....."

Ăn hết miếng cháo cuối cùng, đôi mắt to của Tông Tông đảo lia lịa, cậu nhìn Cảnh Dịch một lúc, rồi lại nhìn Trang Phong, lau miệng một cái rồi cười xấu xa.

Tông Tông từ trên ghế nhảy xuống, thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt lúc nãy, thân thiết không gì sánh được kéo tay Trang Phong: " Phong ca ca đừng đi, ở cùng Tông Tông chơi nhé."

Tông Tông chính là một thiên sứ nhỏ, Trang Phong cúi người ôm cậu lên: " Được, ngày hôm nay Phong ca ca sẽ chơi cùng em."

Thấy hần đồng ý, Tông Tông quay đầu đi làm mặt quỷ với Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch cười lạnh: "À, Phong ca ca."

Trang Phong cảm thấy nhức đầu, dường như cảm nhận được thái độ thù địch của Cảnh Dịch với mình.

" Trang Phong đã ăn sáng chưa? "

Trang Phong ngượng ngùng nói: " Sáng sớm đi vội, vẫn chưa ăn ạ."

Ưông Lộ Thanh lộ ra vẻ mặt đau lòng: " Như vậy sao được chứ, không ăn sáng rất hại thân thể, qua đây cùng chúng ta ăn chúng đi."

" Vậy cháu không khách khí nữa nhé." Trang Phong thả Tông Tông xuống, bản thân lại tìm một chỗ ngồi.

Vì vậy lúc Lâm Văn Xương xuống tầng, thì thấy trong nhà nhiều hơn một người, người này tướng mạo có chút quen thuộc. Lâm Văn Xương tập trung tinh thần nhìn hần, lập tức nhận ra đây là ca sĩ gì mà vợ mình hâm mộ hơn năm nay. trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Văn Xương trầm xuống.

Lúc Ưông Lộ Thanh còn chưa hâm mộ Trang Phong, mỗi ngày Ưông Lộ Thanh đều cùng Lâm Văn Xương đi ra ngoài đi dạo, chơi cờ, tâm sự quốc gia đại sự, nhưng sau khi hâm mộ Trang Phong, không ra ngoài, cờ không chơi, nói chuyện trên trời dưới đất lại biến thành chuyện Trang Phong mới ra

album gì, Trang Phong đẹp trai như thế nào. Tội tệ nhất là, bản tin thời sự lúc nào ông cũng không thể xem, cứ đến giờ là Ưông Lộ Thanh chuyển kênh giải trí.

Lâm Văn Xương chỉ có một ấn tượng với Trang Phong đó là --- cướp vợ của ông.

"Sao bây giờ ông mới xuống, tôi hô gọi ông mấy tiếng rồi."

Lâm Văn Xương về mặt u ám ngồi xuống: "Lớn tuổi, tai nghe không rõ."

Ưông Lộ Thanh liếc mắt nhìn Trang Phong, mím môi cười cười, cầm bát lên lấy cháo cho ông, nói: "Đầu có, trong lòng tôi ông vĩnh viễn là tiểu tử hai mươi tuổi!"

Lâm Văn Xương không nói gì, nhưng trong lòng lại thoải mái không ít.

Tông Tông đã sớm quen với hành động chán ngấy của hai người này mỗi buổi sáng rồi, nên chỉ ngồi im lặng một bên chơi trò chơi.

Qua một lúc, Lâm Hoan Hi từ trên tầng đi xuống.

Cô đã thay cái váy hoa, tóc dài quấn lên, lộ ra cổ nhỏ xinh đẹp, rõ ràng là cẩn thận trang điểm lại.

Lâm Hoan Hi hơi nhấc mí mắt lên nhìn Trang Phong, rồi lại vội vàng thu lại, cô cúi thấp đầu, bộ dáng ngượng ngùng như tiểu cô nương, Lâm Hoan Hi vòng qua Cảnh Dịch, ngồi xuống vị trí bên cạnh Trang Phong.

Cảnh Dịch chịu đựng nhũn mảy, trong lòng rối loạn.

"Đó là vị trí của mẹ."

"Không có chuyện gì, mẹ ngồi ở đây một chút là được." Nói rồi, Ưông Lộ Thanh dời ghế đến bên cạnh Trang Phong.

Bên cạnh Trang Phong lần lượt là Lâm Hoan Hi và Ưông Lộ Thanh, bên cạnh Cảnh Dịch trống không, vốn cảm xúc của Lâm Văn Xương đã được vỗ yên nay lại quay về sự u ám.

"Cậu không sợ chen lấn sao!" Lâm Văn Xương nói ra tiếng lòng của Cảnh Dịch, "Chen đến mức tiểu tử này hông luôn thì sao."

Trang Phong: "Chú không có chuyện gì đâu, cháu không bị ép, cảm giác rất an toàn."

Lâm Văn Xương: "...."

Cảnh Dịch: "...."

Coi như trong lòng không hài lòng, Cảnh Dịch cũng không thể làm ra hành động gì trước mặt cha mẹ Lâm Hoan Hi, anh rũ mắt, im lặng ăn cháo, chân dưới bàn đạp vào chân Trang Phong.

Trang Phong về mặt không hiểu nhìn Cảnh Dịch: "Dịch ca, anh đá em à? Đau quá nha."

Nói xong, Cảnh Dịch đón nhận ánh mắt của hai người phụ nữ.

"Cánh tiên sinh, anh đá Trang Phong làm gì?"

Cảnh Dịch trầm giọng: "Không cẩn thận đá trúng thôi."

Trang Phong tâm trạng tốt cười cười: "Không có chuyện gì, Dịch ca lần sau cẩn thận hơn là được."

Cảnh Dịch nắm chặt thìa, lần này dùng sức hơn so với lần trước đá chân Trang Phong, đối mặt với vẻ mặt méo mó vì đau của Trang Phong, Cảnh Dịch không hề xấu hổ nói: "Xin lỗi nhé, tôi lại không cẩn thận đá trúng rồi."

Trang Phong cảm thấy ủy khuất, trong mắt chứa lệ, trong miệng vẫn ăn cháo.

"Không có chuyện gì, Dịch ca cũng không phải anh có ý..."

Có quý mới tin đấy!!!!

Rõ ràng là có ý!!!!

Bữa ăn này niềm nở nhất vẫn là Lâm Hoan Hi và Ưông Lộ Thanh, hai người cứ mỗi phút lại hỏi Trang Phong muốn ăn gì, gấp thêm đồ ăn vào bát Trang Phong.

Trang Phong sinh ra đã là cô nhi, chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy từ người nhà, trong lòng cũng không cảm thấy bất cứ, đối với sự chăm sóc

của Ương Lộ Thanh rất vui vẻ hưởng thụ, nhưng ánh mắt nóng bỏng của Lâm Hoan Hi lại khiến hần ăn không tiêu.

Mấy ngày trước lúc ở bệnh viện, Lâm Hoan Hi mắt trĩu luôn dùng ánh mắt mê muội như vậy nhìn hần, phải biết rằng Lâm Hoan Hi đã từng rất không thích Trang Phong, theo lời nói của cô, Trang Phong chính là là "Nam tiểu tam", đến đây cướp chồng của cô, tuy hần là em của Cảnh Dịch, từng có chung một ý tưởng với Cảnh Dịch, nhưng tuyệt đối sẽ không làm người thứ ba! Cũng không cướp chồng của Lâm Hoan Hi.

Nhưng bây giờ phản quá lớn, Trang Phong khó mà chấp nhận được.

"Chị dâu, em mang theo quà tặng chị."

Trang Phong đã ăn uống no đủ buông bát đĩa, lấy quà trên bàn trà đưa đến.

"Quà?" Lâm Hoan Hi hai mắt sáng ngời, "Cho tôi?"

"Ừ." Trang Phong lấy từ trong túi một cái hộp vuông hồng hồng đưa cho cô, "Chị mở ra nhìn xem"

Lâm Hoan Hi kích động cầm lấy, cẩn thận mở bọc ra, mở nắp ra, một cái điện thoại màu hồng đập vào mắt.

"Đây là Iphone mới nhất, hai ngày trước trợ lý của tôi tranh được, điện thoại của chị không phải bị hỏng do tai nạn rồi sao."

"Ôi chào, cảm ơn cậu nhé." Lâm Hoan Hi cầm điện thoại, trên mặt lộ ra nụ cười rục rờ nhất trong nhiều ngày qua.

Cảnh Dịch lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Trang Phong và Lâm Hoan Hi đang vui vẻ đầu ể ý tới ánh mắt của Cảnh Dịch, cô vội vàng mở nguồn máy, nhưng quá trình sử dụng phức tạp cô không biết làm từ đâu. Trang Phong thấy vậy, tiến lên một bước dạy Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch đặt bát đĩa xuống, kiểu bát sứ tinh xảo va chạm cùng mặt bàn phát ra tiếng động lạnh lạnh.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên ý thức được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía anh, cô nháy mắt mấy cái, hơi mím môi, đẩy điện thoại lại, lời nói mang theo áy náy: "Tôi cũng không cần đâu...."

"Hả?" Đôi mắt đẹp của Trang Phong mở lớn, "Không thích sao? Máy này rất khó mua."

"Cậu cũng nói khó mua rồi..." Cô nhẹ nhàng nói, "Khăng định rất đắt, tôi từ chối nhận, cậu cầm dùng đi. Hơn nữa, cứ như vậy nhận quà của người khác cũng không tốt lắm"

Có người tặng quà cho cô rõ rất vui, nhưng quà tặng cũng phân nặng nhẹ, cô không có công gì, cứ như vậy nhận quà cũng không thích hợp.

Trang Phong cau mày, nhìn điện thoại không biết làm như nào cho phải.

Giằng co một lúc, bên tai truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông: "Cầm đi, lần trước giúp tiểu tử này đàm luận được một hợp đồng, coi như là báo đáp."

Trang Phong nghe xong vẻ mặt cứng đờ, rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt tự nhiên: "Đúng vậy, Dịch ca giúp em không ít việc, chỉ là một cái điện thoại thôi, không cần để ý đâu."

Nếu đã nói đến mức này, Lâm Hoan Hi nếu như không nhận nữa thì lại làm kiêu.

Cô cúi đầu nghịch điện thoại, rất nhanh biết sử dụng, mở cửa hàng ra tìm trò chơi kỳ tích noãn noãn hôm qua.

"Sim ở trong ngăn kéo trên tầng một lúc nữa lắp vào."

"Ừ." Lâm Hoan Hi không để ý lời nói của Cảnh Dịch, gật đầu qua loa.

Ăn sáng xong, Cảnh Dịch dọn dẹp bát đĩa.

Trang Phong theo Cảnh Dịch đi vào phòng bếp, liếc mắt nhìn anh, thấy Lâm Hoan Hi không chú ý, mới thấp giọng nói: "Sao tôi lại không biết anh giúp tôi ký hợp đồng hở?"

Đặt bát đĩa vào máy rửa bát, Cảnh Dịch mở vòi nước rửa tay, anh rũ mắt, lông mi hơi rung rung: "Không phải cậu muốn trở thành người mẫu đặc biệt của SUN sao, tôi có thể giúp cậu tranh thủ được cơ hội này."

Trang Phong bị lời nói của anh làm hoảng sợ không ít.

SUN là thương hiệu trang phục quốc tế, Trang Phong luôn tâm tâm niệm niệm muốn trở thành người mẫu đặc biệt của SUN, nhưng với độ nổi tiếng lúc này của hần hoàn toàn không có khả năng bắt được cơ hội.

Cảnh Dịch ngược mắt, nói: " Tôi chỉ có một yêu cầu."

Trang Phong đã vui vẻ không tìm được phương hướng: " Anh nói đi anh nói đi! Cái gì tôi cũng đồng ý! "

Cảnh Dịch: " Ở trước mặt chị dâu cậu cứ khen tôi là được, còn có..." hơi dừng lại, " Lần sau đừng tới nhà tôi."

Trang Phong: "....."

??????????

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: Cải Xanh

Có người từng nói làm việc kiếm tiền, trừ tai họa cho người.

Cảnh Dịch cho Trang Phong lợi ích, Trang Phong phải ở trước mặt Lâm Hoan Hi thể hiện thật tốt.

Đó chính là nịnh hót.

Hắn rửa sạch hoa quả rồi đặt lên bàn, nhiệt tình không gì sánh được đi về phía Lâm Hoan Hi.

" Chị dâu? "

" Há? " Lâm Hoan Hi đang cúi đầu chơi trò chơi, nghe được Trang Phong gọi cô, lập tức tắt điện thoại, ngoan ngoãn nhanh nhẹn nhìn hắn.

Trang Phong ý cười càng sâu: " Gần đây chị và Dịch ca thế nào rồi? "

Lâm Hoan Hi nhú mày trầm tư nói: " Khó nói lắm."

Cô không muốn cùng Cảnh Dịch ở cùng một chỗ, những Cảnh Dịch hết lần này tới lần khác lại tiếp cận cô, tổng kết bằng hai chữ chính là --- kỳ lạ.

" Chị biết không? Dịch ca vì chị, vai diễn vất vả lắm mới tranh thủ được cũng từ chối rồi, chuyên tâm ở nhà chăm sóc chị, người đàn ông tốt như này bây giờ rất ít thấy đấy! "

Cảnh Dịch vừa từ phòng bếp đi ra nghe hắn nói như vậy, mí mắt hung hăng giật một cái.

Chó má thật, vất vả lắm mới tranh thủ được vai diễn kia, vai diễn đó cũng chỉ có ba cảnh, bởi vì có chút giao tình với đạo diễn, Cảnh Dịch một phen tiền thù lao cũng không lấy, trước khi tới bệnh viện đã diễn xong một cảnh cuối cùng.

Nhưng mà hoàn toàn chính xác là anh đã từ chối hết thông báo gần nhất, vợ ở nhà mất trí còn ai có thời gian mà đi làm chứ.

Lâm Hoan Hi nghe xong trong lòng cũng không gọn sóng, chỉ nhàn nhạt à một tiếng.

Trang Phong hơi liếc nhìn Cảnh Dịch, mắt hắn sáng như đuốc, khiến Trang Phong thấy xấu hổ.

" Chị dâu..."

Trang Phong đang chuẩn bị tiếp tục, Lâm Hoan Hi lại cắt đứt lời nói của hắn: " Vũ đạo này thật là đẹp mắt."

Trang Phong vừa cúi đầu, thấy Lâm Hoan Hi đang xem video mà hắn nhảy trên Weibo.

Trong video, Trang Phong mặc áo khoác bạc đính kim sa*, ánh đèn rực rỡ, dưới khán đài khán giả liên tục thét chói tai.

(*): những mảnh lấp lánh nhỏ được dùng như đồ trang trí

Trang Phong đôi mắt khề cong: " Có phải tôi rất lợi hại không? "

" Ủ! " Lâm Hoan Hi liên tục gật đầu, " Rất rất lợi hại! Lần sau tôi có thể đi xem anh biểu diễn không? "

"Được chứ, trước đó em sẽ để cho chị vị trí VIP. "

Hai người trò chuyện vui vẻ, không chút nào để ý Cảnh Dịch ở sau lưng.

Cảnh Dịch đứng yên sau ghế sofa, bóng dáng cao to tạo thành một bóng đen đen, che phủ cả Lâm Hoan Hi đang ngồi trên ghế sofa.

Anh hơi rù rứt, con ngươi phản chiếu ra cảnh vật nhàn nhạt.

Tay Lâm Hoan Hi đang di chuyển trên điện thoại dừng lại, từ từ ngẩng đầu, trong nháy mắt chống lại ánh mắt sâu xa của người đàn ông.

Ánh mắt kia rất dọa người, Lâm Hoan Hi tay run một cái, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống đất.

Ánh mắt Cảnh Dịch rơi trên người Trang Phong: "Trang Phong, buổi chiều cậu còn có lịch trình! "

"Tôi không có...." Nhìn sắc mặt Cảnh Dịch, Trang Phong cố gắng nuốt lại lời nói, "A tôi có, tôi về trước nhé, chị dâu đường bệnh thật tốt, tôi... tôi đi đây."

Giọng nói vang lên, Trang Phong cầm đồ đạc vội vàng rời đi.

Uông Lộ Thanh cầm đồ trang điểm đi ra, vẻ mặt buồn bực: "Sao lại đi rồi? "

Tông Tông đang gấp máy bay giấy nói: "Nếu còn không đi, chú Dịch muốn ăn thịt người luôn rồi."

"Nói gì đó! " Uông Lộ Thanh đánh vào cái ót Tông Tông một cái, "Gọi anh rề, không biết lớn nhỏ gì cả."

"Cùng anh đi lên tầng." Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi.

Lòng bàn tay anh rất rộng, xương tay thon dài, móng tay cắt gọn sạch sẽ.

Nhìn tay này, Lâm Hoan Hi vẻ mặt cảnh giác: "Ban ngày, lên tầng làm gì? "

"Lắp sim điện thoại."

"..... À."

Lâm Hoan Hi cầm điện thoại di động, không tình nguyện đi theo sau Cảnh Dịch.

Hai người một trước một sau đi vào, liền vang lên tiếng khóa cửa lạch cạch, Cảnh Dịch đã khóa trái cửa lại.

Nghe được thanh âm này Lâm Hoan Hi run run, ôm điện thoại vẻ mặt không biết phải làm sao.

Cảnh Dịch đi về phía giá sách, mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ đựng thẻ sim be bé, đưa tay ra về phía Lâm Hoan Hi: "Đưa điện thoại cho anh."

Cô rất ngoan ngoãn đưa điện thoại qua.

Cảnh Dịch lắp thẻ sim xong, định xem còn thời gian sử dụng hay không, lại phát hiện máy cô có mật mã, Cảnh Dịch nhìn cô: "Mật mã."

Lâm Hoan Hi không trả lời, đặt ngón tay mình lên nút home, vang lên một tiếng ting, điện thoại đã được mở khóa.

"Đúng rồi, mở bằng vân tay cũng rất thuận tiện."

Cảnh Dịch: "...."

Anh hừ lạnh một tiếng, đối mặt với Cảnh Dịch đang không vui, Lâm Hoan Hi có chút buồn bực, cô cũng không làm cái gì, không chọc vào anh, tại sao lại mất hứng?

Sim đã kiểm tra xong, vô số thông báo tin nhắn và cuộc gọi nhờ liên tiếp hiện lên.

Cảnh Dịch nhìn qua, phần lớn đều là minh tinh mà Lâm Hoan Hi quản lý, nếu không phải bạn thân hay phóng viên, anh sẽ xóa các thông báo, sau đó đăng nhập vào Weibo và Wechat của Lâm Hoan Hi, trong nháy mắt vô số cuộc trò chuyện nhảy lên không thể đếm hết được.

Lâm Hoan Hi có hai có hai Wechat, một cái là cá nhân, một cái là công việc.

Ảnh đại diện của tài khoản công tác rất đơn giản, còn ảnh đại diện của tài khoản cá nhân lại quang minh chính đại dùng ảnh của Cảnh Dịch, nhìn góc độ đó có thể thấy nhân lúc Cảnh Dịch không để ý cô đã chụp lên.

Cảnh Dịch thấy cuộc trò chuyện của bọn họ dừng lại ở ngày tai nạn xảy ra, cũng là buổi tối trước khi Lâm Hoan Hi ra ngoài.

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi: Ông xã, em muốn đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, một lúc nữa em sẽ gửi trái cây* nha! Có phải rất mong chờ không!

(*): Trái cây ở đây là ảnh nude đó ạ chị Hoan Hi thật mạnh mẽ =)))

[Cảnh ca ca:.....]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi: Sao rồi sao rồi, có phải mong chờ đến nỗi không nói thành lời không!]

[Hệ thống: Cảnh Dịch không phải bạn bè của bạn, hãy thêm bạn với đối phương trước.]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi:.....Này]

[Hệ thống: Cảnh Dịch không phải bạn bè của bạn, hãy thêm bạn với đối phương trước.]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi:.....[Nam nhân không có một ai tốt.jpg]

Nhìn chằm chằm vào cuộc trò chuyện cách đây không lâu, trong lòng Cảnh Dịch bỗng nhiên chua xót, mỗi lần ra ngoài đóng phim, Lâm Hoan Hi luôn quấy rầy bằng cách gửi tin nhắn, có đôi khi anh thấy phiền sẽ cho cô vào danh sách đen, chờ một lúc thì kéo ra ngoài. Cảnh Dịch từ trước đến nay luôn ít nói, mỗi lần đều là Lâm Hoan Hi tự mình lăm nhăm, rất ít khi anh trả lời cô.

Cảnh Dịch đang nhìn điện thoại chăm chú, một cánh tay trắng trắng cướp điện thoại đi.

Lâm Hoan Hi dùng ánh mắt trách cứ nhìn anh: "Anh cái người này sao lại xem trộm tin nhắn của người khác, thật không lễ phép."

Cảnh Dịch phục hồi lại tinh thần, chăm chú nhìn cô: "Em cũng xem điện thoại của anh còn gì, nói thế nào đây?"

Lâm Hoan Hi vẻ mặt cứng đờ, kiên trì nói: "Em không xem! Em chỉ chơi đánh bài thôi!"

Cô phồng má, ôm điện thoại nằm ỳ trên giường.

Lâm Hoan Hi thấy Wechat cá nhân của mình chỉ có vài liên hệ, trừ bỏ cha mẹ và Trang Phong, những người khác cô không quen, Wechat công việc có ít nhất trăm liên hệ, nào là đạo diễn, minh tinh, MC, đối với những người này Lâm Hoan Hi không hề ấn tượng.

"Em đăng một tin lên Weibo đi."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn anh: "Tin gì?"

"Báo bình an."

Lâm Hoan Hi vào Weibo, nhất thời được quan tâm mà càng hoảng sợ.

16 triệu?

Cô không ngờ lại có nhiều người như vậy!

Nhìn vào bình luận của trạng thái đầu tiên, có hơn năm mươi nghìn bình luận, vẻ mặt cô hoảng sợ: "Tôi tôi tôi.... nổi tiếng như vậy sao?"

"Tạm tạm."

Thanh âm anh rất bình tĩnh.

Nhưng thực tế, Lâm Hoan Hi rất nổi tiếng.

Cô là người đầu tiên vượt qua cuộc thi Hoa hậu và là người cuối cùng bước vào vòng tròn người đại diện này.

Trước đây Lâm Hoan Hi vì tiếp cận Cảnh Dịch, báo danh vào cuộc tuyển chọn Hoa hậu thành phố, dựa vào ngũ quan xinh xắn cùng với vóc dáng hoàn mỹ. Lâm Hoan Hi đạt được giải nhất, sau đó có cơ hội chụp cùng Cảnh Dịch bìa tạp chí với chủ đề .

Cảnh Dịch thừa nhận, lần đầu tiên thấy Lâm Hoan Hi, anh đã bị cô hấp dẫn.

Khi đó toàn thân Lâm Hoan Hi tỏa ra nhiệt huyết của tuổi trẻ, cô như ánh dương rực rỡ, không thể khiến người ta ngừng đưa mắt nhìn cô.

E rằng lần đầu tiên cùng thần tượng hợp tác, khi đó Lâm Hoan Hi vô cùng khẩn trương, nhưng không làm ảnh hưởng tới quá trình.

Vừa mới xuất đạo mà có thể hợp tác với minh tinh nổi tiếng, Lâm Hoan Hi tự nhiên cũng sẽ được quan tâm không ít, đồng thời cũng phải chịu công kích từ đám fan náo loạn của Cảnh Dịch, mặc dù Cảnh Dịch đã trả lời với sự việc lần này, nhưng mà ác ý của người hâm mộ và truyền thông đối với cô cũng không ngưng hẳn.

Nguyên nhân chính là như vậy, muốn cho Lâm Hoan Hi vừa tiến vào giới giải trí phải lui quân. Khi đó đúng lúc Cảnh Dịch hết hợp đồng với công ty, sau khi hết hạn hợp đồng Cảnh Dịch và vài đạo diễn cùng bạn thân hợp tác mở phòng làm việc, Cảnh Dịch thấy thương cảm với tiểu cô nương này, đề bằng hữu ra mặt ký hợp đồng nghệ sĩ với cô, nhưng lại không nghĩ đến Lâm Hoan Hi lại không muốn làm nghệ sĩ, mà lại muốn làm người đại diện.

Cô bắt đầu từ nền móng, từng bước từng bước bò lên chỗ cao.

Cảnh Dịch nhìn cô từ hạt bụi nhỏ bé nở rộ thành đóa hoa hồng chói mắt, nhìn cô đối mặt với phóng viên từ khi không biết xử lý như thế nào cho đến khi thành thạo, nhìn cô từng bước trở thành sự ủng hộ lớn nhất của anh.

Nhưng mà Cảnh Dịch chưa từng hỏi cô: Là sao lại muốn trở thành người đại diện, hay là... chỉ vì muốn ở bên cạnh anh.

"Tôi tôi tôi..." Lâm Hoan Hi cảm điện thoại chạy đến bên cạnh Cảnh Dịch, đôi mắt mong chờ nhìn anh, "Tôi đang như nào đây? Tôi phải nói gì?"

Cảnh Dịch hồi phục lại tinh thần, đáng vẻ thấp thòm của Lâm Hoan Hi bây giờ so với lần đầu tiên cùng anh chụp tạp chí giống nhau như đúc.

Bỗng nhiên, trong lòng Cảnh Dịch như được rót mật.

"Em biết không..."

"Hả? Cái gì?" Lâm Hoan Hi ánh mắt mờ mịt.

"Lần đầu tiên em cùng anh chụp tạp chí, chạy đến hậu trường hỏi anh... hỏi anh rằng: Một lúc nữa muốn chụp tư thế nào."

Lâm Hoan Hi cảm thấy nhức đầu: "Tôi không nhớ rõ...."

Cảnh Dịch khóe môi hơi nhếch lên: "Cuối cùng em còn gọi anh một tiếng ông xã."

Lâm Hoan Hi:???????

Cảnh Dịch còn nói: "Em gọi anh một tiếng ông xã nữa đi, anh đang giúp em."

Lâm Hoan Hi: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Cải Xanh

"Anh nói tôi gọi anh là gì?"

Cảnh Dịch lặp lại một lần nữa: "Ông xã."

Lâm Hoan Hi nội tâm vẫn cho rằng mình là thiếu nữ mười bảy tuổi vẫn chưa kết hôn: "...."

Sắc mặt cô trầm xuống, ôm điện thoại nằm lại lên giường, trong miệng lẩm bẩm: "Không giúp tôi thì thôi, ai mà thèm, tự tôi cũng biết đăng."

Cảnh Dịch khóe môi cong lên, giọng nói nhàn nhạt: "Vậy em phải chú ý ngôn từ, nếu như nói nhầm anh cũng không giúp em được."

Những lời này thành công uy hiếp Lâm Hoan Hi, hai mắt cô nhìn chằm chằm màn hình, cẩn thận suy nghĩ lại lời muốn nói.

Lâm Hoan Hi cho tới bây giờ chưa từng là người có tiếng tăm, nhiều nhất cũng chỉ làm gương mặt tiêu biểu của khóa học, miễn cưỡng xem như là người tâm phúc trước mắt lão sư, bây giờ muốn cô phát biểu trước hơn mười triệu người trên Weibo, Lâm Hoan Hi thật sự làm không được.

Cô sợ rằng mình nói sai, sau đó sẽ bị người ta đánh giá.

Lâm Hoan Hi cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, người đàn ông ngồi trên ghế mềm, chân dài vắt chéo, dù bận vẫn nhàn rỗi nhìn cô.

Hàm răng trắng tinh của Lâm Hoan Hi hơi di chuyển xuống môi dưới, hơi há mồm, phát ra thanh âm như tiếng muỗi kêu: "Ông x.....xã."

Cảnh Dịch lông mày nhếch lên: "Cái gì? Anh không nghe rõ."

Lâm Hoan Hi mặt dày kêu lên: " Ông xấ xấ xấ xấ....."

Cô lặp lại chữ cuối cuối, rõ ràng là rất giận với hành vi đùa giỡn vô lại này.

Nhìn Cảnh Dịch vẫn trầm mặc, Lâm Hoan Hi vẻ mặt lo lắng: " Tôi gọi rồi, anh không thể nói chuyện không giữ lời được! "

Cảnh Dịch cười khê: "Đưa điện thoại cho anh."

Cô cầm điện thoại chạy chậm tới, cung kính đặt điện thoại vào lòng bàn tay anh, vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

Cảnh Dịch rũ mắt xuống, ngón tay thon dài tinh tế gõ trên màn hình, chỉ trong chốc lát, trạng thái đã được đăng trên Weibo.

[Lâm Hoan Hi V: Tôi chỉ bị thương nhẹ, cảm ơn mọi người đã quan tâm.]

Vừa đăng lên Weibo đã nhận được mấy nghìn bình luận.

" Lên xem bình luận, xem bọn họ nói gì? "

Cảnh Dịch ngược mắt nhìn cô, mở bình luận ra.

--- Không có chuyện gì là tốt rồi, Hi bảo bảo đừng thương thật tốt nhé.

--- Chỉ có mị cảm thấy phong cách của Weibo này có hơi không đúng sao?

--- Lầu trên không cô đơn đâu, tôi luôn cảm thấy Weibo này là cán bộ đăng.

--- Cũng cảm thấy là Cảnh Dịch đăng, Hi muội muội bình thường đầu là trách trách rồi la hét.

--- Đúng rồi, lần này ngay cả biểu tình bao (mặt troll) cũng không có.

--- Bình thường còn có cả biểu tình bao, nói đi, người rớt cuộc là yêu quái phương nào!!

Phong cách bình luận rất hài hòa, tạm thời không có người mắng chửi cô.

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên hỏi: " Biểu tình bao là cái gì? "

Cảnh Dịch thoát ra: " Là hình ảnh rồi ở dưới thêm vài chữ, chính là biểu tình bao."

Lâm Hoan Hi rất kinh ngạc: " Còn có việc này sao? "

Nói rồi, cô cầm điện thoại, mở máy ảnh ở điện thoại dơ về phía mặt Cảnh Dịch tách tách một tiếng.

Cảnh Dịch có vẻ ngoài rất tốt, toàn thân cao thấp kèm theo gương mặt đẹp trai, nếu như không có những app chỉnh ảnh, cũng có thể chụp được bức ảnh hoàn mỹ, Lâm Hoan Hi thậm chí còn thấy lỗ chân lông tế nhị trên mặt anh.

Lâm Hoan Hi cười hề hề, nghịch điện thoại một hồi, đưa ảnh ra trước mặt anh.

" Đây không phải là biểu tình bao? "

Trong hình ảnh, mặt Cảnh Dịch không thay đổi nhưng bị chèn thêm hai chữ: Thờ ơ.

Cảnh Dịch: "...."

" Em không cần bắt anh làm thí nghiệm."

" Cũng không mất miếng thịt nào...." Lâm Hoan Hi hừ một tiếng, sau khi lên Weibo tìm ba chữ biểu tình bao, còn lưu thêm mấy cái ảnh về máy.

Cô đang nghịch rất vui vẻ, chuông điện thoại vang lên, tên hiển thị là Chu Châu, cô mở mị đưa điện thoại cho Cảnh Dịch: " Đây là ai vậy? "

Cảnh Dịch liếc mắt nói: " Thư ký Chu, thời gian ở bệnh viện em đã gấp."

Nói rồi, cầm lấy điện thoại ấn nghe.

" Hoan Hi, tôi đã thấy cô đăng Weibo rồi, thân thể khá hơn chút nào chưa? "

" Là tôi. "

Trong loa hô hấp thư ký Chu dừng lại nửa giây, sau đó, giọng nói đang buông lỏng cũng trở nên nghiêm túc, hiển nhiên là kiêng dè Cảnh Dịch: " Dịch ca, em muốn nói chuyện về Hoan Hi được không "

" Cũng được, vẫn hoạt bát loạn khiêu*. Đột nhiên gọi đến có chuyện gì sao? "

(*): *Vui vẻ hoạt bát, ở đây anh Dịch ý nói Hoan Hi không sao.*

Thư ký Chúc không dám động dãi, trực tiếp vào thẳng vấn đề: " Truyền thông bên kia rất để ý tai nạn lần này, nhiều lần liên hệ em muốn phỏng vấn Hoàn Hi, muốn biết tình huống của cô ấy. Trước đó em lấy lý do Hoàn Hi vừa xuất viện, thân thể không khỏe để từ chối. Bây giờ cũng đã lâu như vậy, không thể tiếp tục từ chối, cho nên em muốn hỏi, chúng ta tổ chức một buổi họp báo nào đó? Trước mặt mọi người cho một lời giải đáp, tránh cho đám phóng viên kia lại viết vớ vẩn."

Lâm Hoan Hi là người đại diện kim bài trong vòng giải trí này, danh khí không kém so với đại minh tinh, lần này đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, đương sự cũng không ra mặt, ngoại giới đã nghị luận tai nạn xe cộ lần này là cố ý, mục đích là muốn Lâm Hoan Hi từ bỏ vòng giải trí này.

Hàng lông mày Cảnh Dịch nhíu chặt, ngón tay gõ nhẹ trên đầu gối, im lặng một lúc, nói: " Cha mẹ Hoàn Hi còn ở đây, nếu không có gì thì cuối tuần sẽ về. Cậu báo trước cho phóng viên biết, bảo bọn họ cố gắng chờ, đến lúc đó sẽ thông báo thời gian chính thức."

" Được, em đi làm ngay."

" Ừ."

Cảnh Dịch đang muốn cúp điện thoại, thư ký Chu bên kia lại nói: " Đứng rồi, hôn lễ của hai người... bây giờ phải làm sao? Bên kia gọi điện cho em, nói mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, nhưng mà...."

Lâm Hoan Hi mất trí chuyện này thư ký Chu cũng biết, là nhân viên của Lâm Hoan Hi, nói không đau đầu là giả.

Tay Cảnh Dịch cầm điện thoại hơi nắm chặt: " Trước tiên hủy bỏ nơi đã định."

" Được, em sẽ làm ngay."

Cảnh Dịch cúp điện thoại, mặt than nhìn về phía Lâm Hoan Hi.

Vừa rồi thư ký Chu nói cô nghe rất rõ ràng, lúc này Lâm Hoan Hi kéo góc áo hần, vẻ mặt cẩn thận giống như đứa trẻ phạm lỗi.

Cảnh Dịch lúc này mới giật mình, trí nhớ Lâm Hoan Hi bây giờ ở năm mười bảy tuổi, không có vẻ tùy tiện kia, không phải là Lâm Hoan Hi không sợ trời không sợ đất, đối mặt với ký ức trống rỗng, so với anh cô càng khó chịu hơn.

Cảnh Dịch có chút không nề, nhẹ nhàng thở dài, đứng dậy vuốt tóc cô: " Không có chuyện gì, có anh đây rồi."

Lâm Hoan Hi nuốt nước bọt, hỏi: " Anh vừa nói.... phóng viên? "

" Ừ."

" Tôi... tôi cũng phải đi? "

" Em là nhân vật chính, đương nhiên phải đi. "

" Nhưng mà tôi...."

" Để anh nói." Anh cắt đứt lời cô, thái độ cứng rắn, " Có anh, em không phải sợ."

Lâm Hoan Hi đương nhiên sợ, đột nhiên ký ức cô không còn một mảnh, sạch sẽ đến mức giống như chưa từng trải qua, cho nên so với việc mất trí nhớ, Lâm Hoan Hi thà tin rằng mình đã xuyên không.

Lâm Hoan Hi ủ rũ ngồi trên giường, cô chỉ xem họp báo trên TV, tình cảnh lúc đó rất lớn, vừa nghĩ tới chính mình cũng sẽ phải làm như thế, Lâm Hoan Hi trong lòng không khỏi rụt rè.

" Chuyện em mất trí không thể nói cho phóng viên."

" Tại sao? "

" Vòng giải trí này không ít người muốn đối nghịch với chúng ta, nếu như bọn họ biết em gặp chuyện, đảm bảo sẽ xuống tay với em."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi càng khản trương hơn.

".... Vậy tôi phải làm sao? Đến lúc đó phóng viên hỏi tôi.... Tôi cũng không trả lời được." Cô lo lắng vuốt ngón tay, " Cảnh Dịch ca, chúng ta.... không thể không đi sao? "

Lúc này cô lại ngoan ngoãn gọi anh là Cảnh Dịch ca.

Cảnh Dịch thừa nhận, dung hô này khiến anh cảm thấy thỏa mãn, toàn thân vui vẻ.

Nhưng mà anh vẫn vô tình nói: " Không thể."

Lâm Hoan Hi bĩu mũi, liên tục thở dài, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt mong chờ nhìn Cảnh Dịch: " Vậy tôi phải làm sao? "

" Nghĩ biện pháp nhớ lại."

" Biện pháp gì? "

Cảnh Dịch ánh mắt lóe sáng: " Xem phim."

Lâm Hoan Hi hai mắt tròn trăng, cả tai và mặt cô đều đỏ lên, hàm răng suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi: " Tôi chưa từng xem! " sau đó lại nói, " Thôi được, tôi... tôi xem thử một lần."

Cảnh Dịch vẻ mặt thay đổi: " Anh nói là phim điện ảnh, em muốn đi đâu."

Lâm Hoan Hi: "....."

Cảnh Dịch lại nói: " Em tuổi nhỏ mà chỉ biết xem phim? Ai dạy cho em? "

Lâm Hoan Hi vừa thẹn vừa giận, mạnh miệng nói: " Anh quản tôi làm gì."

"Ồ, em chưa từng xem với anh."

"....."

Mùi dấm nồng đậm, Lâm Hoan Hi rất phiền muộn.

Đàn ông quả nhiên là tâm tình không tốt, ngay cả thanh âm cũng u ám rồi: " Đi theo anh."

" Đi đâu? "

Cảnh Dịch tức giận nói: " Đi xem phim bình thường."

Lâm Hoan Hi: "...."

Lòng dạ hẹp hòi...

Cô lại không gây rối.

Lâm Hoan Hi theo Cảnh Dịch ra cửa, lúc này Tông Tông chạy tới tìm Lâm Hoan Hi đi chơi.

" Chị chị! " Tông Tông giang hai tay nhào về phía Lâm Hoan Hi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

" Tông Tông...."

Lâm Hoan Hi đang chuẩn bị đón nhận cái ôm của Tông Tông, vẻ mặt Cảnh Dịch tối sầm, ý vào thân thể cao to, anh nghiêm mặt ngăn Lâm Hoan Hi ở sau lưng.

Cảnh Dịch từ trên cao nhìn xuống Tông Tông: " Tông Tông, chị không thể chơi cùng em."

" Vì sao? "

Cảnh Dịch: " Vợ của anh muốn cùng anh xem phim."

Tông Tông hỏi: " Xem gì ạ? Em cũng muốn cùng nhau xem."

Cảnh Dịch lắc đầu: " Không thích hợp với thiếu nhi, trẻ con không thể xem."

Lâm Hoan Hi: "...."

Tông Tông:???

Nói xong, Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi lên tầng ba.

Tầng ba lắp đặt phòng chiếu phim, Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi vào cửa, sau khi mở đèn, cảnh tượng trong phòng đập vào mắt.

Ở giữa phòng là sofa mềm mại, quay về phía màn ảnh lớn, ở bên cạnh còn có quầy bar, bên trong bày cảnh loại rượu không rõ tên.

Cảnh Dịch kéo ngắn kéo ra, ở đó có một đồng đĩa phim, anh thành thực tìm ra một đĩa có ghi bốn chữ

Chính là bộ phim này, đã làm cho Lâm Hoan Hi trở thành fan não tàn của anh.

"Đề anh mở."

"Ừ." Lâm Hoan Hi ngồi trên ghế sofa, ngơ ngác nhìn màn ảnh.

Mở phim xong, Cảnh Dịch tắt đèn.

Lâm Hoan Hi cảm giác vị trí bên cạnh lún xuống, hơi nghiêng đầu, một vùng tối tăm, dường như cô có thể thấy đường nét trên gò má và đôi mắt mê người của anh.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ động, tập trung nhìn màn ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Edit: Cái Xanh

Mưa bụi mờ mờ, ngọn núi mờ ảo, thiếu niên đi trong bùn lầy, cậu vác trên lưng cái bao màu xám, bóng dáng gầy gò lão đạo.

Phong cảnh xa dần, dường như nghe được tiếng vọng từ trong núi sâu truyền tới, từng tiếng từng tiếng gõ vào tim khán giả.

Từ đầu đến năm phút sau không có lời thoại nào, ống kính phóng từ xa tới gần, rồi lại kéo ra xa, trong màn hình bóng dáng Cảnh Dịch dần dần biến mất, hình ảnh chuyển tiếp đến ngôi nhà đá cũ nát.

Cảnh Dịch mười mấy tuổi khuôn mặt như họa nước, tóc cắt đầu đinh, ngũ quan trong sáng khôi ngô, giống như con quạ có cặp lông mi dài bao quanh cặp mắt đen nhánh kia, là một thiếu niên khí chất sạch sẽ thuần túy.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên nhìn Cảnh Dịch ngồi bên cạnh.

Cảnh Dịch ba mươi tuổi đã tẩy hết lớp trang điểm, ánh mắt anh không hề giống như thiếu niên ngây thơ trong ống kính, khí chất trưởng thành lại giàu sức quyến rũ.

Lâm Hoan Hi yên tĩnh xem < Thiếu niên thành thị >, là một câu chuyện thực tế kể về một cậu bé muốn rời khỏi núi đến thành phố học tập, nhưng trong nhà lại có bà nội bị đàng trí, người cha luôn tìm cậu để gây sự, trừ việc đó ra, trong nhà rất nhiều việc đồng áng cho cậu làm.

Cậu muốn đi, nhưng trên lưng lại gánh vác nhiều trách nhiệm.

Trong kịch bản Cảnh Dịch nói tiếng địa phương, giọng nói lại đặc biệt rõ ràng trong suốt.

Lâm Hoan Hi xem một lúc thì cảm thấy buồn chán, cô nhìn qua Cảnh Dịch ngồi bên cạnh, người đàn ông đang đắm chìm trong kịch bản, vẻ mặt chăm chú.

Lâm Hoan Hi thu lại tầm mắt, mở điện thoại lên lên lên mở game Kỳ tích noãn noãn.

Đang say mê chơi game, bên tai lại truyền đến thanh âm của Cảnh Dịch: "Thú vị không? "

"Thú vị."

Trả lời xong, tay cầm điện thoại của Lâm Hoan Hi ấn nút khóa màn hình, cô ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh Dịch xấu hổ cười: "Ha ha...."

Lúc đầu Cảnh Dịch không vui vì cô thất thần, mà Lâm Hoan Hi lại dùng cặp mắt đào hoa kia nhìn anh, cười cười với anh, hết thấy bất mãn lúc này đều tan biến thành hàng vạn hàng nghìn sự dịu dàng.

Thích một người, chính là lúc cô ấy nhìn bạn, trong lòng của bạn cũng vui vẻ.

" Không nhớ ra? "

" Ừ...." Lâm Hoan Hi gật đầu, " Thành thật mà nói.... tôi cảm thấy tạo hình của anh có hơi xấu."

Cảnh Dịch: " Xấu chỗ nào? "

Rõ ràng trước đây cô nói hình tượng của anh trong phim này là đẹp trai nhất mà!

" Mùi vị cận bã của đất." sợ đã kích Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi còn nói, " Nhưng mà anh diễn đưa bé ở nông thôn, tôi cũng có thể hiểu cho."

Cảnh Dịch: "...."

Anh sầm mặt xuống tắt màn hình đi, sau đó mở đèn, trong nháy mắt, trong phòng trở nên sáng sủa.

" Lâm Hoan Hi."

Đột nhiên bị gọi đầy đủ họ tên Lâm Hoan Hi trả lời tràn đầy khí thế: " Có! "

" Anh nhắc nhở em, hợp báo chậm nhất là thứ hai, nếu như em không nhớ nổi...."

Nghe xong, khuôn mặt Lâm Hoan Hi trong nháy mắt xụ xuống.

" Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi thực sự không nhớ ra."

Im lặng trong chốc lát, xung quanh Lâm Hoan Hi như lóe lên vàng sáng, ánh mắt nháy nhót, " Cảnh tiên sinh, hay là tôi đi tìm xe đăm một lần nữa? Không chừng sẽ có tiến triển."

Trong nháy mắt vẻ mặt Cảnh Dịch trở nên nghiêm túc.

Thấy vậy, Lâm Hoan Hi ho nhẹ một tiếng ánh mắt rời đi: " Tôi đùa thôi...."

Cảnh tiên sinh hằng ngày không vui, cô có thể thấy rõ ràng.

" Em có muốn nhớ lại không? "

" Muốn." Lâm Hoan Hi trịnh trọng gật đầu, " Đương nhiên là muốn rồi."

" Được." anh nói, " Còn có một biện pháp."

" Biện pháp gì? "

Cảnh Dịch mỉm môi, ánh mắt lộ ra sự bối rối: "Anh phải bán thân."

Lâm Hoan Hi: "...."

Con người đen của anh bình tĩnh nhìn cô, sửa lại phát âm: " Chúng ta hôn môi đi! "

Lâm Hoan Hi tưởng mình nghe nhầm, vội vàng lại gần: " Anh nói cái gì? Vừa rồi tôi không nghe rõ."

Cảnh Dịch rất kiên trì lặp lại lời nói: " Hôn môi."

Lần này nghe rõ, hoàn toàn chính xác không phải lỗi tai cô có vấn đề.

Lâm Hoan Hi lập tức hoảng loạn, ánh mắt đảo loạn: " Không được không được.... không tốt lắm đâu..."

Hôn môi.

Cô mới chỉ xem hôn môi ở trong phim, Lâm Hoan Hi đơn thuần mỗi lần xem đều lấy tay che mắt, lại nhìn không được xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài, nội tâm tràn đầy kích động và khẩn trương.

Cảnh Dịch lại nói: " Chúng ta lên giường. "

Ấn ý là: Hôn môi thì sao.

Lâm Hoan Hi không nói chuyện.

Cảnh Dịch cũng không nói chuyện.

Phòng chiếu phim bỗng nhiên rơi vào yên lặng, cô cau mày, vẻ mặt xoắn xuýt.

Lâm Hoan Hi sâu sắc nhìn anh: " Anh cái người này... không phải muốn chiếm tiện nghi của tôi chứ!? "

Cảnh Dịch nhú mày: " Anh là loại người như vậy sao? "

"...."

Ánh mắt của anh rõ ràng, khí chất uy nghiêm như thầy chủ nhiệm, hoàn toàn không giống loại tiểu nhân hèn mọn.

Lâm Hoan Hi nội tâm đang giãy dụa: " Nhưng mà.... tại sao tôi phải hôn môi với anh? "

" Vì em thích anh." Cảnh Dịch không do dự nói ra đáp án, " Cho dù trong lòng em không nhớ anh, ký ức lưu lại thân thể sẽ nói cho em biết loại cảm giác này, chỉ cần chúng ta hôn môi, cảm giác này lại được đánh thức, hiểu chưa? "

"...."

Nói... rất có đạo lý!!

Lâm Hoan Hi vẻ mặt do dự, cuối cùng ưỡn ngực, vẻ mặt thấy chết không sợ: " Đây đây đi! Hôn tôi! "

Cảnh Dịch: " Vẻ mặt của em như muốn ra chiến trường không bằng."

Lâm Hoan Hi: "...."

Cái này so với ra chiến trường còn khủng bố hơn được không!

Lâm Hoan Hi thà lên chiến trường, cũng không muốn chiến đấu cùng Cảnh Dịch.

Ánh mắt cô rất khổ sở: " Ngoại trừ hôn, có có biện pháp khác để đánh thức cảm giác của thân thể tôi không? "

Cảnh Dịch cười khê: " Có chứ."

Lâm Hoan Hi lập tức tỉnh táo: " Thật sao, biện pháp gì? "

Ý cười trên môi Cảnh Dịch càng sâu, ánh mắt rất thích thú nhìn Lâm Hoan Hi.

Nụ cười cô từ từ cứng lại, da thịt đỏ lên với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Lâm Hoan Hi xoa xoa tai nóng bỏng, nhỏ giọng lầm bầm: " Lưu manh...."

Cảnh Dịch lập tức thu lại vẻ mặt chính trực: " Anh cũng chưa nói gì, em đang suy nghĩ gì đấy? "

Lâm Hoan Hi: "...."

.... Không biết xấu hổ.

" Có muốn hôn môi không? Không thì anh đi."

Nói xong, Cảnh Dịch làm động tác đứng dậy.

Lâm Hoan Hi trong lòng giật mình, vội vàng kéo tay anh, đôi mắt mong chờ nhìn anh: " Hôn...."

" Há? Em nói cái gì? Anh không nghe thấy."

" Tôi nói hôn! "

Nghe được đáp án, Cảnh Dịch thỏa mãn ngồi xuống: " Được rồi, chỉ một lần thôi."

Lâm Hoan Hi: "...."

Đúng là không biết xấu hổ.

" Hôn đi! "

Anh đưa mặt về phía Lâm Hoan Hi, hai mắt từ từ khép lại.

Lâm Hoan Hi chậm rãi di chuyển đến bên cạnh anh, khẽ cắn môi rồi sát lại gần Cảnh Dịch.

Càng lúc càng gần, dường như cô có thể thấy rõ lỗ chân lông nhẵn nhụi, làn da của người đàn ông này vô cùng tốt, hoàn mỹ đến mức không có tỳ vết, lông mi anh cũng hơi vểnh lên, vừa dài vừa dày, đang hơi rung động....

Cảnh Dịch thực sự là thầy chủ nhiệm, nhất định là thầy chủ nhiệm đẹp trai nhất trên thế giới này.

Tầm mắt Lâm Hoan Hi trượt xuống, rơi vào bờ môi của anh.

Bờ môi của người đàn ông này không tính là mỏng cũng không tính là quá dày, đôi môi rất đẹp.

Lâm Hoan Hi tâm viên ý mãn, mắt thấy chuẩn bị hôn, nhưng lại không hạ xuống được.

Thấy Lâm Hoan Hi một lúc vẫn không có động tĩnh, Cảnh Dịch không kiên trì mở mắt ra, đối mặt với vẻ mặt như muốn chết của cô.

Cảnh Dịch lông mày nhíu chặt: "Ánh mắt của em giống như là oán phụ thế."

Lâm Hoan Hi vẻ mặt càng buồn bã nói: "Đang tốt lành, anh nguyên rủa làm gì?"

Cảnh Dịch: "....."

Vừa giận là quên ngay mình là chồng cô rồi.

"Tôi không thể hạ xuống được."

"Lí do."

Lâm Hoan Hi nói: "Nếu như anh mất trí mà quên tôi, anh có dám hôn tôi không?"

Cô tưởng rằng sẽ nghe được câu trả lời khẳng định, ai nghe người đàn ông này lại vươn tay nhẹ nhàng chạm vào má cô, giọng nói mát lạnh nhưng lại cung chiều chưa từng có: "Dám, cô nương xinh đẹp như vậy, sao lại không dám, chỉ sợ anh không nỡ hôn em."

Đột nhiên được dỗ ngon dỗ ngọt Lâm Hoan Hi không biết làm sao, cô vội vàng nói sang chuyện khác: "Vậy anh hôn tôi đi, tôi lại không dám hôn anh."

Ánh mắt người đàn ông lóe lên: "Vậy em nhắm mắt lại đi."

Lâm Hoan Hi hiển nhiên đang do dự, nội tâm giãy dụa mấy giây, sau đó hít sâu một hơi nhắm hai mắt lại.

Trước mắt chợt rơi vào bóng tối, khiến mắt không nhìn được đường, những giác quan khác vô cùng bén nhạy.

Lâm Hoan Hi có thể nghe tiếng tim mình đập như trống, nghe được hô hấp anh từ từ đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: Cải Xanh

Cảnh Dịch đỡ Lâm Hoan Hi dựa vào chỗ tựa lưng, toàn thân hơi ngã về phía trước, dần dần tiếp cận.

Hơi thở của anh ấm áp, hết như gió xuân không nhanh không chậm phả lên khuôn mặt mềm mại của Lâm Hoan Hi, cô cảm thấy anh đang từng bước tới gần, thậm chí có thể tưởng tượng khoảng cách giữa môi của bọn họ là 0.1cm.

Đúng lúc Cảnh Dịch muốn hôn xuống, Lâm Hoan Hi đột nhiên vùng tay lên, chỉ nghe một tiếng "Bốp" vang lên, bàn tay của cô rơi xuống gò má trái anh tuần của Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi vẫn giữ nguyên tư thế giờ tay đó, vẻ mặt ngơ ngác nhìn anh.

Lần này dùng sức không nhỏ, chỗ bị đánh của anh nhanh chóng đỏ ửng.

Cảnh Dịch hơi thờ bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh, vẫn duy trì tư thế nghiêng người.

Lâm Hoan Hi ấp úng nói: " Xin lỗi, không biết tại sao tay tôi lại giờ lên...."

"....."

Cảnh Dịch hoàn toàn hóa đá.

" Có đau không? " Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng sờ chỗ bị đánh của anh, tuy nói đau lòng, nhưng giọng nói lại không nghe được cảm giác đau lòng, nhưng lại cảm thấy áy náy.

Cảnh Dịch hơi ủy khuất: " Đau."

Lâm Hoan Hi nghe vậy càng áy náy: " Vậy anh cũng đánh tôi một cái đi? "

Lông mi Cảnh Dịch hơi rung rung, chợt anh kéo tay Lâm Hoan Hi, nhìn cô chăm chú, Cảnh Dịch há miệng cắn nhẹ lên ngón trỏ của cô, hàm răng vuốt nhẹ nhẹ, cũng không nhẫn tâm dùng lực quá lớn.

Lâm Hoan Hi vội rút tay về sau lưng, tim đập như trống.

" Anh còn muốn hôn không? " Cô cẩn thận hỏi, " Không hôn nữa.... tôi đi đây."

Cảnh Dịch nói: " Em có thể đảm bảo không đánh anh không? "

Lâm Hoan Hi chợt dạ trả lời: " Tôi có thể đảm bảo mình không đánh anh, nhưng tôi không thể cam đoan tay tôi không đánh anh."

Cảnh Dịch: "...."

" Như vậy đi...." Lâm Hoan Hi đưa hai tay đến trước mặt anh, " Anh giữ tay tôi, vậy tôi cũng không thể đánh nữa."

Tay Lâm Hoan Hi rất nhỏ, ngón tay mềm mại, nó được cho là ngón tay ngọc mà thon dài.

Trước kia không mất trí nhớ Lâm Hoan Hi cứ hai ba ngày lại chạy đến tiệm làm móng, lúc về lại chạy đến trước mặt Cảnh Dịch khoe móng tay màu sắc đa dạng, Cảnh Dịch cũng không thường thức, chỉ cảm thấy chói mắt, mỗi đêm kéo anh cũng cảm thấy đau.

Bây giờ thì rất tốt, móng tay Lâm Hoan Hi cắt gọn gàng, sạch sẽ đáng yêu.

Bàn tay dày rộng của Cảnh Dịch vững chắc bọc lấy tay cô, ngược mắt lên nhìn cô: " Anh hôn."

" Ừ, hôn đi! "

" Vậy em đừng nhúc nhích."

" Ừ, em không động."

Lâm Hoan Hi ngồi thẳng, một lần nữa nhắm mắt lại, im lặng đợi Cảnh Dịch đặt môi xuống.

Hơi thở quen thuộc lại một lần nữa tới gần, toàn thân cô trong nháy mắt lại căng thẳng, hai chân theo phản xạ đá về phía Cảnh Dịch, anh cảm nhận được động tác co chân của Lâm Hoan Hi, gắt gao giữ chặt cô dưới thân.

Cảnh Dịch cúi đầu, hôn lên đôi môi giống như mật ong của cô.

Cảm xúc rất khá, cổ họng thở ra hơi thở thỏa mãn.

Lâm Hoan Hi giật mình, cơ thể của cô dường như khao khát nụ hôn này đã lâu, ngoại trừ khi vừa bắt đầu tâm lý hơi bài xích, đôi môi của cô và cơ thể đã hoàn toàn rơi vào nụ hôn của anh.

Lâm Hoan Hi căng thẳng không thôi, môi và răng dễ dàng bị lưỡi của anh cạy mở, tùy ý anh treu chọc môi cô, Lâm Hoan Hi bị hôn đến đầu óc choáng váng, tay không biết từ lúc nào đã đặt lên vai Cảnh Dịch, cách một lớp áo sơ mi trắng, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể người đàn ông theo bàn tay cô truyền đến toàn thân, giống như một loại độc đang xâm lấn, khiến Lâm Hoan Hi toàn thân vô lực, đầu óc trống rỗng.

Nhưng cũng thật sự kỳ lạ, trong đầu cô đã mất đi những gì liên quan đến Cảnh Dịch, nhưng khi anh vừa động vào cô, thì ham muốn nóng bỏng trong người lại bùng lên, Cảnh Dịch nói không sai, mất đi ký ức, không có nghĩa là thân thể không lưu luyến với anh.

Cuộc xâm lược của Cảnh Dịch chuẩn bị kết thúc, anh nhẹ nhàng liếm cánh môi ướt át của Lâm Hoan Hi, giống như là bình yên sau cơn bão, sau đó, Cảnh Dịch tạm nghỉ rời khỏi đôi môi của cô.

Anh cảm thấy khao khát càng ngày càng mãnh liệt, ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi sợi chỉ bạc trên khóe môi cô, giọng nói khàn khàn: " Thế nào? "

Nghe được giọng nói này, lý trí dần được kéo về, đôi mắt vẫn trống rỗng như trước: "Rất.... tốt."

Cảnh Dịch có chút bất đắc dĩ: "Anh không phải hỏi em kỹ thuật hôn của anh như nào, anh hỏi là em nhớ ra cái gì không?"

"Không có...." Lâm Hoan Hi hơi xấu hổ, "Luôn cảm thấy thiếu một chút...."

Thiếu một chút?

Cảnh Dịch liếc nhìn ra cửa phòng, thấy đã đóng kín, thẳng nhóc Tông Tông kia cũng sẽ không lên.

"Vậy có muốn làm một việc sâu hơn không?" Cảnh Dịch dùng giọng như dụ dỗ nói: "Có lẽ là sẽ nhớ ra đấy."

"Sâu như nào?"

Khóe môi Cảnh Dịch khẽ giương lên: "Xâm nhập thân thể."

"...."

Hiểu rồi.

Rất muốn mắng người.

Lưu manh, nhã nhận bại hoại!!

Nhưng mà....

Lâm Hoan Hi hơi rụt rè tò mò hỏi: "Làm cái đó.... có cảm giác gì?"

Cảnh Dịch trả lời kiểu hời hợt: "Em đoán xem?"

Cô im lặng cắn môi, càng suy nghĩ, chân mày Lâm Hoan Hi càng nhíu chặt.

Cô rất muốn nhớ lại, dù sao ký ức trống rỗng cũng không dễ chịu, cảm giác giống như là bị thể này ghét bỏ vậy, khiến cô cảm thấy đau khổ, nhưng Lâm Hoan Hi lại rất khổ não, cơ thể cô lại có phản ứng với Cảnh Dịch, có thể tưởng tượng ra cô đã từng rất thích Cảnh Dịch, nhưng mà Lâm Hoan Hi đối với lần này lại không có ấn tượng, việc này giống như phát sinh quan hệ cùng một người hoàn toàn xa lạ, cảm giác rất quái dị mà lại vô cùng sai lầm..

Nhìn bộ dáng đau khổ xoắn xuýt của cô, Cảnh Dịch cũng không đành lòng, giờ tay lên nheo má cô: "Thôi quên đi, anh cũng chỉ nói đùa, em cũng đừng tưởng thật."

Lúc Cảnh Dịch đang muốn đứng dậy, Lâm Hoan Hi lại túm vạt áo anh: "Cảnh tiên sinh...."

"Hả?"

"Chúng ta làm đi!"

"...."

Lâm Hoan Hi nói: "Thực ra tôi rất tò mò. Cao trào là như nào."

"...."

Cho dù mất đi ký ức, nhưng bản chất cũng không có gì thay đổi.

Nhớ ngày lần đầu tiên của bọn họ, Lâm Hoan Hi cũng mặt dày nói những lời này.

Lâm Hoan Hi có chút buồn bực: "Kỳ lạ, tại sao tôi lại cảm thấy như tôi đã nói những lời này nhỉ...."

Cô nhìn về phía anh, mở miệng dò hỏi: "..... Buổi tối chúng ta về phòng?"

Về phòng sao?

Nhớ tới Tông Tông và cha vợ khó chơi đó, Cảnh Dịch không cần nghĩ ngợi liền nói: "Ở đây đi, không khí ở đây cũng rất tốt."

Rèm cửa sổ kéo cẩn thận, ngọn đèn bàn ấm áp, độ sáng rất thấp, ám muội không gì sánh được.

Sô pha dưới thân cũng đủ mềm đủ rộng, có thể chắc chắn cô sẽ không bị lấn xuống đất.

Cảnh Dịch nhìn chăm chăm Lâm Hoan Hi, yết hầu hơi chuyển động, anh giờ tay lên che mắt Lâm Hoan Hi, nụ hôn như những hạt mưa rơi trên cơ thể cô....

Dần dần mê hoặc.

Lý trí tiêu tan.

Cô đáp lại nhiệt tình của anh, đáp lại tiếp xúc của thân thể anh.

Trong phòng chiếu phim, tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông đan xen cùng tiếng rên rỉ quyến rũ..

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Edit: Lam Nhi Nam

Hoàng hôn buông xuống, ở phía tây, mặt trời lặn dần.

Hai người vừa kết thúc một trận vui vẻ, quần áo rải rác dưới mặt đất, những tia sáng từ ngoài rèm cửa khẽ xuyên vào, rơi trên tấm thảm tạo nên một bức tranh mờ ảo.

Sau khi cao trào qua đi, dư vị vẫn còn đọng lại, thân thể cô trở nên mềm yếu và vô lực, đôi môi Lâm Hoan Hi khẽ mở, phát ra âm thanh thở dốc nhẹ.

Cảnh Dịch nằm bên cạnh Lâm Hoan Hi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc eo thon của cô: “Thế nào?”

Ánh mắt Lâm Hoan Hi mông lung, âm thanh kiều mị: “Thật thoải mái...”

“Anh rất vui khi nghe em nói vậy, nhưng anh đang hỏi em đã nhớ ra gì chưa.”

Lâm Hoan Hi dần thanh tỉnh: “Trống rỗng.”

Một khoảng trống rỗng.

Cô vốn nghĩ có thể nhớ lại một chút, kết quả cái gì cũng không nhớ, còn không bằng trước.

Cảnh Dịch mở miệng nhưng lại không nói gì, bên tai vọng đến tiếng đập cửa, tiếp theo là giọng nói non nớt của trẻ con: “Chị, mẹ gọi xuống ăn.”

Lâm Hoan Hi giật mình, lập tức tỉnh táo.

Cô tay chân luống cuống từ sofa ngồi dậy, cúi đầu nhanh chóng tìm quần áo mình trong mớ hỗn loạn trên mặt đất.

Cô hoảng hốt, gấp gấp mặc quần áo, khoá áo ngực cài mãi không đúng vị trí.

Nhìn cô rối ren như một chú mèo đang bị người khác bắt nạt, thật đáng yêu.

Cảnh Dịch chậm rãi đóng cúc áo sơ mi lại, sau đó liền đi về phía trước. Hai tay nhanh chóng làm thay Lâm Hoan Hi, anh cầm lấy quần áo bắt đầu, động tác đều rất dịu dàng, anh tiến sát mặt lại, nói: "Đề anh giúp em được không? " Xong anh còn cố ý dừng lại một chút: " Vợ... "

Giọng nói Cảnh Dịch trầm thấp và quyến rũ, xâm nhập vào tai cô một cách sâu sắc, thật mê người.

Tai cô lập tức đỏ lên, tay lập tức lấy lại chiếc áo trắng: “Tôi sẽ tự mặc.”

Anh cười khê, đưa tay kéo cô chuẩn bị mở cửa lại.

“Làm sao vậy?”

“Tóc.”

Để thuận tiện, tóc cô được búi tròn lên, dùng một dây buộc tóc màu xanh để cố định, trước đó hai người lăn lộn trên ghế sofa, búi tóc đã lỏng lẻo...

Rồi, nhưng lại có hương vị nữ tính.

Cảnh Dịch thích nhất chính là sự trong sáng lại quyến rũ trên người cô.

Lâm Hoan Hi sửa lại tóc, chỉnh lại quần áo lần nữa, ho nhẹ mở cửa.

Tông Tông đứng trước cửa, ánh mắt tò mò nhìn vào trong: “Chị, hai người vừa làm gì bên trong vậy?”

“...”

Ánh mắt Tông Tông quá trong trẻo, vừa làm xong chuyện không hợp với trẻ nhỏ khiến cô chột dạ, thật không dám trả lời.

Đang chuẩn bị trả lời một cách tùy tiện để cho qua, Cảnh Dịch vừa vặn lại đứng cạnh cô, mắt nhìn thẳng vào Tông Tông, nói:

“Anh và chị em vừa học tập.”

Tông Tông nghiêng nghiêng đầu nhỏ: “Học tập gì ạ?”

Mặt Cảnh Dịch trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Nguồn gốc của nhân loại.”

Phốc -----

Lâm Hoan Hi không nhịn được, nhắc chân giẫm lên chân anh.

Lực rất lớn, có hơi đau.

Mí mắt Cảnh Dịch giật giật, xoay người Tông Tông lại: “Chờ em lớn lên là có thể học, bây giờ xuống lầu ăn.”

Dù sao vẫn còn là trẻ con. Mê chơi, vừa nghe đến hai chữ học tập, hiển nhiên Tông Tông không còn hứng thú như trước, miệng chép chép, chạy xuống lầu.

Chờ đứa bé chạy xa, vừa ăn thịt xong được một tác lại muốn tiến một bước Cảnh Dịch vươn tay nắm eo cô, cúi người đến bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Lúc nào chúng ta lại học tập nguồn gốc nhân loại tập thứ hai?”

Lâm Hoan Hi kéo kéo tay anh, hung hăng trừng mắt với Cảnh Dịch: “Lưu manh, tên lừa gạt!”

Mắng xong, cô tức giận chạy xuống.

Cảnh Dịch:???

*

Một bữa cơm rất im lặng.

Thấy mọi người chuẩn bị ăn xong, Ưông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương trao đổi ánh mắt, nói: “Bé con, Cảnh Dịch, chúng ta có chuyện muốn nói với tụi con.”

Thấy có việc quan trọng, Lâm Hoan Hi vội vàng đặt bát đĩa xuống, im lặng lắng nghe.

“Vừa rồi chú tư ở nhà gọi đến, bảo ông con bị bệnh, Tông Tông lại chuẩn bị khai giảng, chúng ta định ngày mai đặt vé máy bay trở về. Để ông con ở nhà một mình, mẹ thật sự không yên tâm.”

Lâm Hoan Hi nhíu mày, hỏi: “Bà không ở cạnh ông ạ?”

Vừa nói xong, cả bàn ăn đều chìm trong yên lặng.

Ưông Lộ Thanh nụ cười trên môi cứng lại, viền mắt phấp phồng.

Thấy mẹ như thế, Lâm Hoan Hi trong ngực dâng lên một dự cảm không lành, cô không khỏi nhìn về phía Cảnh Dịch, anh rũ mắt, yên lặng.

“Cha?”

Lâm Văn Xương như trong lòng đang cố đè nén tình cảm, khuôn mặt bình tĩnh: “Bà con, khi con học năm cuối cấp bà đã mất...”

Lâm Hoan Hi không thể tiếp nhận, nhìn cha mình, đôi môi rung rung: “Cái... cái gì?”

“Đã mất lâu rồi.” Ưông Lộ Thanh đưa tay lau đi nước mắt ở khóe mắt, miễn cưỡng cười cười: “Bé con, con không nên suy nghĩ nhiều...”

“Thế nhưng... không lâu trước đây bà vẫn còn bên cạnh con mà.” Lâm Hoan Hi nghẹn ngào, “Khi con ngủ dậy, vẫn còn đang đan cho con áo lông mà, mọi người khẳng định...”

Uông Lộ Thanh nhìn không được cất lời cô: “Đó là bởi vì con mất trí nhớ, bé con, chúng ta không nên nói chuyện này nữa, nói về chuyện vui vẻ có được không?”

Lâm Hoan Hi cố không rơi nước mắt, đỏ mắt nhìn về phía họ: “Bà mất như thế nào?”

Uông Lộ Thanh rũ mắt, nụ cười nơi khoe miệng biến mất, bà cúi đầu né tránh ánh mắt của Lâm Hoan Hi, yên lặng một lúc lâu, Uông Lộ Thanh giọng khô khốc: “Đi đón con tan học, sau đó thi... Không trở về, ngày thứ hai chú tư con phát hiện... Phát hiện bà con chết cồng ở phía sau núi Lâm Nhi Lý.”

Uông Lộ Thanh còn không nói cho Lâm Hoan Hi một chuyện, khi đó trời rét lạnh, phía sau núi vẫn thường có thú hoang lui đến, khi sáng sớm mọi người tìm ra bà Lâm, thì cơ thể bà đã không còn là một khối thịt hoàn chỉnh.

Bà co quắp dưới tàn cây, xương trắng lộ ra ngoài, người đầy thương tích, trong lòng gắt gao ôm kỹ cái bánh bao, đó là để lại cho Lâm Hoan Hi.”

Bà có chút si ngốc, có thể coi là thần trí không rõ, còn nhớ rằng cháu gái mình ở trường còn chưa ăn tối.

Lâm Hoan Hi nước mắt vô thức rơi xuống, một giọt lại một giọt, không ngừng được.

Cô rất khó chịu, lòng đau như cắt.

Lâm Hoan Hi lớn lên ở trấn Nguyệt Nha, nơi đó địa hình chủ yếu là sông và núi, khi đó cha mẹ làm ăn bên ngoài, cô do ông bà cẩn thận nuôi lớn, hai người nhân từ, luôn dành những gì tốt nhất cho cô. Hôm nay Lâm Hoan Hi nhớ rõ dáng hình của bà, bà luôn mặc áo bông hồng, nụ cười ôn nhu, vẻ đẹp như hoa mẫu đơn nở rộ ở trấn Nguyệt Nha vào tháng năm...

Tất cả đều nói cô mất tám năm trí nhớ, nhưng Lâm Hoan Hi lại nghĩ... Cô đã đánh mất tình cảm chân thành mà mình đã từng có.

Huyệt thái dương mơ hồ đau, Lâm Hoan Hi lung lay đứng lên: “Con... Con đi lên trước.”

Vừa mới xoay người thì trời đất quay cuồng, mắt thấy chuẩn bị ngã xuống thì Cảnh Dịch nhanh tay ôm lấy Lâm Hoan Hi.

Trong chớp mắt này đã hù dọa Uông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương, ngay cả Tông Tông sắc mặt cũng trắng bệch, nói không thành câu.

“Bé con, đây là thế nào?” Uông Lộ Thanh gấp đến nỗi đẩy Lâm Văn Xương bên cạnh, “Bà lo lắng làm gì, gọi xe cứu thương đi!”

“Con không sao mà.” Lâm Hoan Hi vẫn còn tỉnh táo, giờ tay xoa xoa huyệt thái dương đang đau, “Chỉ là hơi đau đầu, mẹ, con không sao đâu.”

Cảnh Dịch ôm ngang Lâm Hoan Hi, cô dựa vào ngực anh, tim Cảnh Dịch đập hỗn loạn, như đang vì cô mà khẩn trương.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, yên lặng chảy nước mắt, trong nháy mắt thấm ướt áo trước ngực anh.

Đến phòng ngủ, Cảnh Dịch cẩn thận đặt cô lên giường, Uông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương đi theo ngay phía sau.

“Bé con, thế nào rồi?” Uông Lộ Thanh dè dặt hỏi, đưa tay vuốt ve trán cô, “Đau lắm sao? Chúng ta đi bệnh viện có được hay không?”

“Con không cần đi.” Gương mặt cô dán lên gối đầu, mang nước mắt trên mặt cọ lung tung, cười thật ngọt ngào, “Bây giờ không đau nữa, mẹ không cần lo lắng cho con.”

“Có mẹ nào mà không lo lắng cho con chứ, con như vậy mẹ và cha con sao có thể yên tâm đi...”

Lúc này Cảnh Dịch cầm vài viên thuốc đến, Tông Tông đi rót một ly nước.

Cảnh Dịch động tác dịu dàng đỡ Lâm Hoan Hi dậy, để cô dựa vào mình, đưa thuốc đến bên miệng cô, lấy ly nước để cô uống vào.

“Bác sĩ nói mấy ngày nay sẽ xuất hiện nhưc đầu, một tuần sau sẽ tự động thuyên giảm, cha mẹ mọi người không cần quá lo lắng, con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt.”

Lời nói của Cảnh Dịch không thể nghi ngờ là một liều thuốc an thần, khiến hai bậc phụ huynh tâm tình hốt hoảng dần bình tĩnh.

Uống thuốc xong, Lâm Hoan Hi thấy hơi buồn ngủ, cô mơ màng nhìn bọn họ, âm thanh mơ hồ không rõ: “Dịch ca đã nói không có chuyện gì, mọi người yên tâm trở về nhà. Chờ con khỏe lại, con sẽ về trấn Nguyệt Nha thăm mọi người...”

Cô luôn rất hiểu chuyện, luôn suy nghĩ cho cha mẹ và mọi người xung quanh.

Uông Lộ Thanh thấy cô ngủ, sờ sờ mặt cô không định làm phiền, lôi kéo tay chồng, khéo léo tay kéo con trai rời phòng.

Khi đi tới cửa, Uông Lộ Thanh dừng bước, hướng Cảnh Dịch vẫy tay một cái: “Cảnh Dịch, tới đây một chút.”

Anh cẩn thận nhìn về phía Lâm Hoan Hi, cô nhắm mắt, hô hấp đều đặn.

Cảnh Dịch đi theo ra khỏi phòng, cẩn thận khép cửa lại.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi, bé con giao cho con chăm sóc.”

“Con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, lần này nhất định sẽ bảo vệ em ấy thật tốt nhất” Anh nói một cách chân thành, rất kiên định.

“Mẹ đương nhiên tin tưởng con, trước kia mẹ và cha con bé cũng không quá đồng ý bé con đến với con, giữa hai con chênh lệch nhiều lắm, thế nhưng khi ở chung, chúng ta biết bé con không tìm lắm người. Mẹ muốn nói là...” Uông Lộ Thanh thở dài, “Nếu như con bé có hỏi chuyện về bà nó, con đừng nhiều lời, con cũng biết, bé con cũng vì bà mới...”

Muốn nói lại thôi.

Cảnh Dịch gật đầu: “Con sẽ không nói, trừ phi cô ấy nhớ ra.”

“Ừ.” Uông Lộ Thanh thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt buồn lòng không ít, “Vậy con vào cùng vợ con đi, chúng ta đi thu dọn một chút.”

Cảnh Dịch lần nữa vào phòng, xắn tay áo lên, nhẹ tay nhẹ chân lên giường, ánh mắt nhìn Lâm Hoan Hi chuyên chú.

Cô vẫn còn khóc, nước mắt theo gò má chảy xuống thấm ướt gối, lại làm đầy lòng anh bỗng rất.

Vợ anh rất ít khi chảy nước mắt trước mặt anh.

Cô luôn có vẻ kiên cường, luôn luôn tùy tiện, không tìm không phôi...

Lúc này Cảnh Dịch mới phát hiện, cô không kiên cường, chỉ là muốn để cho anh một mặt rực rỡ nhất của cô đọng lại trong lòng anh.

Đôi môi Cảnh Dịch hôn lên tóc cô, chậm rãi cảm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, nói: “Đừng khóc, anh ở đây.”

Lâm Hoan Hi nghe được có người bên tai nói nhỏ, trong nháy mắt sợ hãi tan biến, nhẹ nhàng đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Lam Nhi Nam

Cha mẹ Lâm đặt vé máy bay vào tám giờ tối, đây cũng là chuyến bay duy nhất đến Tô thành.

Sau khi thu thập đồ đạc xong, Cảnh Dịch đề nghị mua một số quà tặng phù hợp với họ, cuối cùng kín đáo đưa cho Tông Tông một ít tiền tiêu vặt, có thể nói là cực kỳ chu đáo.

Vừa đến sáu giờ, trợ lý đã đứng ở trước cửa.

Cảnh Dịch hỗ trợ mang đồ đạc để vào cốp xe, ôm Tông Tông ngồi ghế sau, Lâm Hoan Hi vừa muốn đi theo, thì lại bị Uông Lộ Thanh ngăn lại.

"Bé con đừng đưa cha mẹ, thân thể con mới khoẻ, đoạn đường này gập ghềnh, khó chịu thì làm sao?"

Lâm Hoan Hi biết rằng mẹ sẽ nói vậy, lúc đầu nói: "Đi sân bay, sao lại xóc nảy, mẹ cứ để con đi theo đi, không thôi cũng ở nhà một mình thật khó chịu."

Uông Lộ Thanh không cản nữa, xoa xoa mặt cô, xoay người lên xe.

Bên cạnh Lâm Hoan Hi là Tông Tông kế bên là cha mẹ, Cảnh Dịch ngồi chỗ phó lái.

Sau khi mọi người đã ổn định xong chỗ ngồi, tài xế từ từ khởi động xe.

"Chị, em có thể dựa vào người chị ngủ một lát được không?"

Tông Tông ngẩng đầu hỏi.

"Được, chị ôm em."

Nói xong, Lâm Hoan Hi liền ôm em trai vào trong lòng.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện một người em trai bản thân Lâm Hoan Hi cũng có chút bài xích, hoặc bởi vì huyết thống tương liên, cũng có thể do Tông Tông hiểu chuyện, vài ngày sống chung, cô đối với Tông Tông ngày càng thích, đến hôm nay phải đi, trong lòng cũng có ít nhiều tiếc nuối.

Khoé mắt Cảnh Dịch loé lên một tia sáng nhìn về phía cô, nhấn mày, thản nhiên thu lại ánh mắt.

Tông Tông dựa vào Lâm Hoan Hi, nhỏ giọng hỏi: "Chị không cùng đi với chúng ta sao?"

Lâm Hoan Hi không tự chủ được nhìn về phía Cảnh Dịch ngồi đằng trước, nói: "Chị rất muốn đi cùng mọi người, thế nhưng không thể được."

"Được rồi." Tông Tông gục mặt xuống, vẻ mặt vô cùng buồn bã, "Vây chờ em nghỉ hè, sẽ trở lại thăm chị."

"Đến lúc đó chị sẽ dẫn em ra ngoài sân chơi nhé."

Thấy chị đồng ý, Tông Tông lại ngẩng gương mặt nhỏ lên: "Chị nói rồi đó, đến lúc đó không cho anh ta đi theo, chỉ có hai chúng ta."

Lâm Hoan Hi cười không ngừng: "Được, chỉ hai chúng ta."

Cảnh Dịch ngồi phía trước: "..."

Thực sự muốn thẳng nhóc này nhỏ tiền của mình ra.

*

Đến sân bay, tài xế giúp mang đồ vào.

Sân bay dòng người nhộn nhịp, Ưông Lộ Thanh kéo Tông Tông, nói: "Được rồi, mọi người đi về trước đi, mẹ và cha con chờ được rồi."

"Con đứng cùng mọi người một lát."

Bây giờ là bảy giờ bốn mươi, một lát nữa mới bắt đầu soát vé.

"Đừng đợi, nếu không cha mẹ vào, con nhất định khóc."

Ưông Lộ Thanh tiến lên mấy bước, đưa tay sửa lại nếp nhăn trên quần áo của Lâm Hoan Hi: "Trở về đi."

Lâm Hoan Hi mím môi, hai tròng mắt hơi phấp phồng, cô nhìn Ưông Lộ Thanh, nức nở nói: "Vây chờ vài ngày nữa con sẽ về, đến lúc đó đi viếng mộ bà."

"Được."

"Mẹ giúp con hỏi thăm sức khoẻ ông."

"Được, mau trở về đi." Trong lòng Ưông Lộ Thanh cũng có hơi khó chịu, "Con nhất định phải nghe Cảnh Dịch nói, không nhớ được không quan trọng, từ từ mới tốt, Cảnh Dịch là người tốt lại có lòng, con cũng đừng giận nhau với nó."

Ánh mắt cô loé lên, khe khẽ dạ.

"Được rồi, mau đi đi." Nói xong, Ưông Lộ Thanh nhìn về phía Cảnh Dịch, "Đưa bé con về đi, nhớ bao dung nó một chút."

Thân người Cảnh Dịch cao ngất, đứng yên lặng bên Lâm Hoan Hi, khẩu trang hơi kéo xuống giọng nói trầm thấp: "Mẹ yên tâm ạ, con sẽ chăm sóc cô ấy tốt."

Lâm Hoan Hi hơi lui về sau, rồi nhìn cha của mình, cha cô trước nay trầm mặc ít nói, chia tay cũng không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ vai Lâm Hoan Hi, sau đó cho cô một cái ôm, cuối cùng nói năm chữ: "Cha ở nhà đợi con."

Nghe được Lâm Văn Xương nói vậy, Lâm Hoan Hi bật khóc, nước mắt liền rơi xuống.

Cô sợ cha mẹ cảm thấy khổ sở, không nói thêm nữa, nhanh chóng xoay người rời đi.

Chờ lên xe, cô không kìm nén bật khóc thành tiếng.

Cảnh Dịch đi đến trước mặt cô, tháo khẩu trang và kính xuống, từ trong túi lấy ra một cái khăn tay lụa màu xám.

Cô không nhận, phát ra tiếng khóc thút tha thút thút sụt sùi.

Ánh mắt Cảnh Dịch trầm xuống, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, động tác nhẹ nhàng mà lại tỉ mỉ lau nước mắt trên mặt cô.

Lâm Hoan Hi vành mắt và mũi đều đỏ lên, vẻ mặt không thể nói ra được khổ sở thương cảm.

Cô khóc, trong lòng anh cũng không thoải mái.

"Cha mẹ tôi đi..." Lâm Hoan Hi hít thở sau, bình tĩnh lại tâm trạng, "Chỉ còn một mình tôi ở lại chỗ này."

Cảnh Dịch nói: "Còn có anh."

Nghe xong, Lâm Hoan Hi còn cảm thấy tệ hơn.

Cô nhìn về phía tài xế: "Chờ về đến nhà, tôi cùng anh thương lượng một ít chuyện."

Khi nói ra lời này, trong lòng cô như đã sớm hạ quyết tâm, ánh mắt thể hiện sự kiên định.

Cảnh Dịch nhạy cảm cảm nhận được chuyện thương lượng này không phải là chuyện gì tốt.

Một đường im lặng.

Đến khu biệt thự Hoa Giang Tôn, Lâm Hoan Hi thấy nhà bên cạnh đỗ mấy chiếc xe tải lớn, những nhân viên mặc đồng phục tốp năm tốp ba khuân đồ vào trong, xe không thể đi lên trước được nữa nữa, tài xế chỉ có thể dừng lại ven đường.

"Dịch ca, đối diện nhà anh hình như có người dọn vào."

Cảnh Dịch nhìn ra ngoài, ngay khắc đó ánh mắt anh đối diện với ánh mắt cậu thiếu niên đang dựa vào tường.

Cậu thiếu niên hơi gầy, đầu ngón tay cầm một điếu thuốc, lạnh lùng liếc mắt nhìn ra sau xe, dụi điếu thuốc bước vào nhà.

Cảnh Dịch thu lại ánh mắt: "Cậu trở về đi, trên đường chú ý an toàn."

"Được." Tài xế nói thêm, "Em về đây, Dịch ca hẹn gặp lại, chị dâu hẹn gặp lại."

Hai người xuống xe, đi qua vài chiếc xe vào cửa.

"Cảnh tiên sinh."

Sau khi thay giày đi tới phòng khách, Lâm Hoan Hi gọi anh lại.

"Làm sao?"

"Chúng ta nói chuyện có được không?"

Nét mặt của cô nhìn vô cùng xoắn xuýt, như là vì quyết định gì đó mà bối rối.

Cảnh Dịch cởi áo khoác, nói: "Nếu như nói với anh chuyện ly hôn, anh không đồng ý."

Anh đã sớm nhìn ra được Lâm Hoan Hi muốn nói gì, muốn làm gì, hôm nay anh cho cô đáp án vô cùng thẳng thắn mà lại cương quyết.

Lâm Hoan Hi siết chặt nắm tay, bước nhanh kéo Cảnh Dịch đang đi lên lầu.

"Anh đừng đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Cảnh Dịch cười với giọng điệu mỉa mai: "Được, em nói, anh nghe, nhưng chỉ là nghe."

Lâm Hoan Hi cảm thấy bất lực: "Tôi đã quên rất nhiều chuyện, cũng quên cả anh, mặc dù anh nói rằng chúng ta đã kết hôn rồi, nhưng tôi đối với anh không có cảm giác gì. Nếu tôi vĩnh viễn không thể khôi phục, tôi mãi mãi sẽ không thích anh, cho nên... Bây giờ chúng ta ở chung một chỗ rất không công bằng."

Lâm Hoan Hi suy nghĩ rất nhanh, hôm nay cô không có ký ức về Cảnh Dịch, Cảnh Dịch đối với cô mà nói chính là một người xa lạ, nếu như đây là tạm thời thì tốt, nhưng nếu đây là mãi mãi thì phải làm sao?

Trời sắp tối rồi.

Nơi chân trời ánh mặt trời mờ mờ trải rộng ra xa, phòng khách không bật đèn, hàng vạn hàng nghìn tia sáng đi qua cửa sổ sắt đất, giống như một tầng sa mỏng bao phủ lên người anh.

Cảnh Dịch nhìn cô, đồng tử nhiễm màu sắc của mặt trời ban chiều, thâm thúy, không thể nhìn thấu.

"Cho nên em muốn ly hôn với anh?"

"...Ừ."

"Vậy nếu như em nhớ lại, có phải lại phục hôn với anh?"

Cô trầm mặc.

"Lâm Hoan Hi." Cảnh Dịch về mặt nghiêm túc: "Hôn nhân không phải một trò đùa trẻ con, nếu anh đã ở cùng em, thì anh sẽ sống cả một đời với em."

"Tôi..."

"Em có thể nói em quên anh, nhưng quên anh không phải là lý do ly hôn với anh."

Anh tới gần Lâm Hoan Hi, từ thân hình cao ráo của anh mang đến khí thế khiến cô có chút hít thở không được, Lâm Hoan Hi không khỏi lùi về sau mấy bước, dựa lưng vào sofa.

Không còn đường lui nữa

Hai tròng mắt Cảnh Dịch như cái giếng đen sâu thẳm, thẳng tắp xuyên thấu đáy lòng cô: "Anh sẽ không cùng em ly hôn, đây là đáp án."

"Thế nhưng..."

"Không có thế nhưng." Cảnh Dịch rất mạnh mẽ, "Trước kia em theo đuổi anh bảy năm, như thuốc cao bôi trên da chó bỏ cũng không được. Hiện tại em quên cũng không sao, đến lượt anh theo đuổi em."

Trời tối hoàn toàn.

Lâm Hoan Hi cứng đờ trên ghế sofa, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh run run: "Cảnh tiên sinh..."

"Em có gì muốn nói?"

Lâm Hoan Hi: "Có phải anh xem 'Bá đạo tổng tài thích tôi' không?"

"..."

Lập tức bị tức chết!!!

Cảnh Dịch đang định nói tiếp, thì bụng Lâm Hoan Hi kêu ọ ọ, trong nháy mắt đánh vỡ bầu không khí khẩn trương.

Cảnh Dịch dòi tằm mắt xuống bụng cô.

Lâm Hoan Hi có chút xấu hổ.

"... Trước đó không ăn no."

Trong chớp nhoáng này, tức giận của anh đều tiêu tan thành mây khói, hoá thành nồng đậm sự bất đắc dĩ.

Anh vươn tay mở đèn, ánh đèn sáng ngời nhất thời xua tan đi sự tối tăm.

Lâm Hoan Hi gãi đầu, đi vào bếp lấy ra hai quả trứng trong tủ lạnh và gói mỳ.

Đang muốn tự làm thì bên tai truyền đến tiếng nói mát lạnh của người đàn ông: "Đề anh làm."

Nói xong, gói mỳ và hai quả trứng đã rơi vào tay anh.

"Tôi sẽ làm, không phiền anh."

Vừa mới nói với anh chuyện ly hôn, bây giờ còn để anh làm cơm cho, khó tránh khỏi sự áy náy.

"Không cần em làm cơm cho vợ anh." Cảnh Dịch nói, "Em đi ra ngoài."

"..."

Cô không nhúc nhích, ngượng ngùng đứng bên cạnh anh: "Tôi rửa rau nhé."

"Không cần."

Lâm Hoan Hi lúng túng hơn: "Tôi ăn chùa uống chùa thì không ổn đâu, nếu không... Tôi trả tiền cho anh?"

Nói rồi cô móc từ túi quần ra một tờ tiền bị nhàu nát và một đồng xu, Lâm Hoan Hi tươi cười đưa cho anh: "Chỉ đủ một bát mì, anh đừng cho tôi trứng."
Bếp.

Cảnh Dịch bóp nát quả trứng trong tay.

Anh nói: "Hôm qua em ngủ với anh, giá trị bản thân anh phải trên trăm triệu, ít nhất em hãy trả anh 100 triệu đi."

Lâm Hoan Hi có chút mơ màng.

"Có thể lấy ra nữa không?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu.

"Nếu đã không được thì đi ra khỏi bếp đi."

Lâm Hoan Hi cuối đầu bắt lực ra khỏi bếp, trong chốc lát lại quay trở lại, nhét tiền lẻ vào túi anh, sau đó chạy ra ngoài.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit: Cải Xanh

Tay nghề của Cảnh Dịch rất tốt, nếu so với Lâm Hoan Hi thì tốt hơn.

Anh tự pha cho mình một ly cà phê, ngồi đối diện yên lặng nhìn Lâm Hoan Hi cúi đầu ăn mì.

Cảnh Dịch một tay chống cằm, hơi nước bốc lên làm mờ khuôn mặt anh.

"Mùi vị thế nào?"

"Cũng tạm." Lâm Hoan Hi liếm liếm môi, "Chờ ngày nào đó anh không nổi tiếng nữa, có thể suy nghĩ bán mì để sống qua ngày."

Cảnh Dịch nghe xong không biết nên vui hay là nên giận.

Trầm mặc một lúc, Cảnh Dịch nói: "Một lúc nữa anh đi dọn phòng cho khách, tối anh ngủ phòng khách."

Lâm Hoan Hi nghe vậy dừng động tác lại, ngửa mặt nhìn anh: "Anh không ngủ cùng tôi à?"

Cảnh Dịch khẽ hừ một tiếng: "Em muốn ly hôn cùng anh, tại sao anh phải ngủ cùng em?"

Lâm Hoan Hi bật thốt lên: "Ly hôn với việc muốn ngủ cùng anh thì có mâu thuẫn gì sao?"

Lý do không thể phản bác này khiến hai người đều im lặng.

Lúc này Lâm Hoan Hi ý thức được mình đã nói sai, cô xấu hổ cúi đầu: "Coi như tôi chưa nói gì."

Cảnh Dịch khoé môi hơi nhếch lên, giọng nói châm chọc: "Thì ra em rất muốn ngủ cùng anh?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Cảnh Dịch tiếp tục chọt chọt: "Em cái người dối trá này quả nhiên là thích cơ thể của anh."

Lâm Hoan Hi: "..."

Yên lặng là vàng, yên lặng là vàng.

Tiền nữ mười bảy tuổi không thể nói lại ông lão ba mươi được, yên ổn ăn mì, yên ổn ăn mì.

Anh cũng không trêu đùa nữa, chạm rãi uống cà phê.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lâm Hoan Hi hiếu kỳ nhìn về chỗ huyền quan, không chờ cô di chuyển, Cảnh Dịch đã đứng dậy đi về phía cửa.

Đứng ở cửa là cậu thiếu niên lùn mập, cậu thiếu niên mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhúm và quần đùi màu xám tro, bộ dáng lồi thối lệch thẹo trái ngược hoàn toàn với khí chất ưu nhã của Cảnh Dịch.

Trên tay cậu cầm một hộp quà, trừng mắt nhìn Cảnh Dịch, một bộ dáng ngạc nhiên.

"Cảnh... Cảnh Dịch."

Tiểu tử mập kia gọi tên anh.

Cảnh Dịch di chuyển người để che đi bóng dáng Lâm Hoan Hi ở bên trong.

Ánh mắt anh bình tĩnh, về mặt xa cách: "Chào cậu."

Tiểu tử kia lúc này mới khôi phục tinh thần, đưa đồ trong tay ra: "Em là người mới chuyển đến ở sát vách, chiều hôm nay dọn nhà chắc sẽ ảnh hưởng đến bên này, cho nên em cảm theo quà tới, mong ngài đừng để ý."

Cho dù là lời nói hay cử chỉ đều rất lễ phép, cũng không xuất hiện hành vi quá khích nào.

Cảnh Dịch không nhận, thân nhiên nói: "Cảm ơn, quà thì không cần, cũng không quấy rầy đến tôi."

Nếu bây giờ nhận quà thì sau này cũng sẽ phải tặng lại, có qua có lại cũng tốt.

Tiểu tử mập gật đầu, có hơi xấu hổ, nếu không phải hần đoán số thua, hần đã không phải làm việc vô tích sự này rồi.

Hai người giằng co một lúc lâu, Cảnh Dịch đưa tay ra nhận hộp quà: "Quà tôi nhận."

Hần thở phào nhẹ nhõm: "Vậy em về trước, nếu sau này có việc gì không đúng, cũng mong thứ lỗi."

Cùng là biệt thự, chỗ bọn họ ở có thể so với ổ chó, phòng khách rộng đồ chõng chất thành núi, ở giữa miễn cưỡng có một khoảng trống, bốn năm cái notebook đặt trên thùng giấy, mấy cậu thiếu niên ngồi trước máy tính, đồng thời bên cạnh đặt vài chai bia và vài miếng khoai tây.

Khung cảnh rất hỗn loạn.

"Sơn tử về rồi sao? Ai ở sát vách thế?"

Tiểu tử mập lễ phép lúc này trong nháy mắt đã biến thành thiếu niên ngốc nghếch, về mặt kích động hét lên với đám bạn: "ĐM, hàng xóm của chúng ta là nhân vật lớn!!"

Mấy người kia cũng không ngẩng đầu lên, thò ơ nói: "Đại nhân vật nào mà có thể khiến cậu kích động như vậy?"

Chúc Sơn nói: "Cảnh Dịch."

Tên vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía hần: "Ai cơ?"

"Thật hay giả? Tao thiếu kiến thức mà đừng lừa tao."

"Thật sự, là Cảnh Dịch."

Phương Văn Văn nhướn đầu, nói: "Tao nhớ Dục Thần là người hâm mộ của anh ta mà."

Một người khác lại nói: "Nói vậy, Dục Thần rõ ràng là người hâm mộ của người đại diện của Cảnh Dịch."

Nhắc tới việc này, mấy người về mặt thích thú đứng lên.

"Thật ra.... tao cũng hâm mộ người đại diện kia."

"Không giấu bọn mày, tao cũng thế."

"Khà khà khà..."

" Son từ, đến solo."

Đang trò chuyện vui vẻ, trên lầu truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của cậu thiếu niên.

Chúc Son ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tô Dục đứng ở cầu thang mặt không đổi sắc nhìn hấn.

Những thiếu niên này là một đội game, chỉ có Tô Dục là người có làn da tốt, thân cao chân dài không nói, da so với con gái còn trắng hơn, đôi mắt cuốn hút mê người,

Chúc Son về mặt đau khổ: " Nguồn điện của chúng ta còn chưa ổn định đâu."

Tô Dục: " Chơi mặt chược, thua thì mời ăn trưa một tháng "

"...."

Người này đúng là có bệnh!!!!

*

Nửa đêm mười một giờ, điện nhà bên cạnh vẫn sáng, Lâm Hoan Hi rửa mặt xong nhìn nhà bên cạnh, soạt một tiếng kéo rèm cửa ra.

Cô đang muốn lên giường ngủ, Cảnh Dịch lại nói: " Có muốn xem thư tình em viết cho anh không."

Hai chữ thư tình làm cho Lâm Hoan Hi giật mình.

" Tôi từng viết thư tình cho anh? "

" Ừ, rất thâm tình, viết tận 500 chữ."

" Tôi không muốn..."

Chỉ xem còn chưa nói ra, người đàn ông đã lấy ra một cái hộp sạch sẽ đựng thư trong ngăn kéo.

Anh lên giường, đặt thư lên tay Lâm Hoan Hi.

Phong thư màu hồng đáng yêu, mặt chính giống một bức tranh hoạt hình, giấy viết thư đã hơi mòn, dễ nhận thấy rằng đã cất giữ rất lâu.

Lâm Hoan Hi mở thư ra, lấy tờ giấy viết thư ra xem.

Giấy viết thư cũng là hồng nhạt, mặt trên in vài đóa hoa nhỏ, cô mở ra xem, xác thực là chữ của cô viết.

" Sao anh còn giữ những đồ này? "

Cảnh Dịch trả lời: " Chữ viết khó coi như vậy đã hiếm rồi, đương nhiên phải giữ lại."

"...."

Cô chỉ viết hơi trừu tượng thôi mà, đâu khó nhìn đâu!

Lâm Hoan Hi trong lòng oán giận, cúi đầu đọc thầm thư mà nhiều năm trước mình đã viết.

[Cảnh Dịch ca ca, chào anh....]

Cách gọi Cảnh Dịch ca ca này khiến Lâm Hoan Hi có một loại cảm giác không nói nên lời, quên đi cảm giác vì điều này, tiếp tục xem

[Tôi là Lâm Hoan Hi học sinh lớp mười hai ở thị trấn Nguyệt Nha của Tô Thành, sau khi xem mà ngái đống, tôi đã lấy hết dũng khí để viết thư này cho ngài, e rằng ngài cũng sẽ không hồi âm

Tôi rất thích nhân vật Nghiêm Tần này, cũng rất thích cách ngài diễn, bởi vì ngài quá đẹp đó, đến đến mức tôi lập tức muốn kết hôn với ngài (hoa rồi), đẹp đến mức tôi muốn cùng ngài tự quay.

Thực tế tôi và Nghiêm Tần rất giống nhau, sinh sống ở một nơi lạc hậu, gần đây tôi rất phiền muộn, tôi thi trượt đại học, tôi đã khiến nhiều người phải thất vọng, thậm chí tôi không xác định được mình có học lại hay không, hay là làm việc mà tôi muốn.

Nếu như là ngài, thì ngài sẽ làm thế nào?

Học sinh mười hai thi trượt xin giúp đỡ: Lâm Hoan Hi]

Tiếp đó còn một phong thư, Lâm Hoan Hi cẩn thận mở ra, tờ giấy trắng tuyền, chữ viết màu đen cứng cáp mạnh mẽ.

[Bạn học Lâm

Đầu tiên rất cảm ơn em đã thích, có cơ hội gặp mặt sẽ chụp ảnh chung cùng em. Em có thể chọn học lại, cũng có thể đi làm việc mình thích, nhân sinh của em rất dài, nếu như em cho là đúng, vậy thì hãy làm, luôn có người sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cường của em.

Cuối cùng tặng em một câu anh rất thích -- Tomorrow comes never.

Cảnh Dịch.]

Sau khi xem xong, Lâm Hoan Hi hơi xấu hổ xoa hình xăm ở eo.

Cô ngơ ngác nhìn Cảnh Dịch: " Tôi.... Tôi không thi đại học sao? "

Cảnh Dịch nhú mi: " Mặc kệ là thi đỗ hay không đỗ, cũng không liên quan đến hiện tại rồi."

"....."

Cũng đúng, đã không có quan hệ gì.

Lâm Hoan Hi về mặt cô đơn, vừa để thư xuống, ở giữa lại rơi ra một phong thư thứ ba.

Cô chỉ cảm lấy nhìn lướt qua, rồi vội vàng cất đi.

" Không xem sao? "

" Tôi mệt rồi, không xem " Lâm Hoan Hi đã nói như vậy.

Cảnh Dịch cười cười, không đợi Lâm Hoan Hi cất đi, liền cướp lấy.

" Vậy anh đọc cho em nghe."

"...."

Anh mở thư ra, không để ý về mặt không tình nguyện của Lâm Hoan Hi, giọng nói khàn khàn mang theo ý cười: " Cảnh Dịch ca ca chào anh, nhận được hồi âm của anh tôi bị dọa đến mức đã ăn hết ba quả trứng vịt muối. Anh thật sự là một người tốt, tôi quyết định từ bỏ việc học lại, đi đến thành phố của anh, dùng chính bản lĩnh của mình làm nghệ sĩ, chờ sau khi tôi thành minh tinh như anh rồi, tôi sẽ theo đuổi anh, trở thành vợ của anh..."

" Anh đừng đọc nữa! " Lâm Hoan Hi xấu hổ đến mức nghe không nổi nữa, bắt chộp tất cả cướp lại thư trên tay Cảnh Dịch.

Động tác của cô hung mãnh như một con dã thú, bỏ nhào về phía trước vây Cảnh Dịch ở dưới thân.

Anh cầm thư giơ lên cao, mắt đẹp sâu xa.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, tay cô đặt ở vị trí trái tim của anh.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên dừng lại, không biết phải làm thế nào.

Anh nhìn ánh mắt của cô, môi hơi mấp máy: " Tôi sẽ cố gắng trở thành người ưu tú, trước đó, hãy luôn độc thân, chờ để trở thành người đàn ông của tôi. Tương lai vợ của anh, Lâm Hoan Hi sẽ trở về, hôn."

"....Cái biểu tình đó không cần đọc cũng được!! "

" Được, không đọc."

Nói xong, Cảnh Dịch cất thư, quay người đè cô xuống giường, hôn lên môi của Lâm Hoan Hi.

Cô hít thở hơi khó khăn, giơ tay lên chuẩn bị đẩy người đàn ông này ra, còn chưa động tới cơ thể anh, Cảnh Dịch đã thực hành trước một bước giữ cổ tay cô.

Không khí bỗng nhiên trở nên khô nóng, Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, đầu lưỡi nóng bỏng điên cuồng xâm chiếm trong miệng cô.

Đau đầu hoa mắt.

Ý loạn tình mê.

Hai tay Lâm Hoan Hi nắm chặt, rồi lại từ từ giãn ra.

Tay anh đi vào dưới lớp áo ngủ rộng, khi anh vừa động vào, thân thể của cô luôn rất thành thức, lập tức mềm mại, vô lực đáp trả.

Lúc đang chuẩn bị tiếp tục, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng gào thét.

"Son từ mày đúng là tiện nhân! Chơi mặt chược còn chơi bản, cút ra sân ngủ đi!"

"...."

Ám muội không còn sót lại chút nào.

Động tác của anh dừng lại, thở dốc vài hơi để bình tĩnh, đứng dậy buông cô ra.

Lâm Hoan Hi vội vàng kéo chăn, có chút đồ dẫn xoay lưng về phía Cảnh Dịch: "Muộn rồi... Ngủ ngon."

Cảnh Dịch không nói hai lời ngược mắt lên nhìn về phía cửa sổ, không nói hai lời đi giày ra cửa.

Ban đêm gió lạnh, Cảnh Dịch gõ cửa nhà bên cạnh.

Người mở cửa là một thiếu niên gầy nhom, anh nhìn vào trong phòng, lộn xộn, vài cậu thiếu niên không lớn không bé náo loạn âm ỉ, trong mấy người này, Cảnh Dịch liếc nhìn khuôn mặt ưu tú của Tô Dục.

Cảnh Dịch vẻ mặt lạnh nhạt: "Vui lòng không âm ỉ, trong nhà tôi còn có bệnh nhân."

Cảnh Dịch khí thế rất lớn, khiến cậu thiếu niên ngốc nghếch không nói được gì.

Bên trong nhà Tô Dục đột nhiên nói: "Xin lỗi, tôi sẽ bảo bọn họ chú ý."

Cảnh Dịch không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Cải Xanh

Buổi họp báo được tổ chức vào thứ hai, nhưng chỉ hai ngày trước khi diễn ra buổi họp báo, hai ngày này Cảnh Dịch không đi đâu cả, ở nhà giám sát Lâm Hoan Hi đọc kịch bản mà anh đã viết trước đó.

Kịch bản không dài, trong đó viết những câu hỏi mà phóng viên có thể hỏi trong buổi họp báo.

Lâm Hoan Hi ngồi trước cái bàn dài, bút bi trên tay chấm một dấu xuống tờ giấy.

Lâm Hoan Hi hốt tóc sang một bên rồi hỏi: "Nếu hôm đó bọn họ không hỏi những vấn đề này thì phải làm sao?"

Cảnh Dịch vẫn đọc báo, nói: "Làm việc theo hoàn cảnh."

Lâm Hoan Hi: "Anh nói cụ thể hơn đi?"

Cảnh Dịch nhấc mí mắt: "Nhìn ánh mắt anh."

Lâm Hoan Hi lẳng lặng nhìn ánh mắt của anh, nói: "Ánh mắt anh rất sáng."

"...."

"Anh nói nhìn ánh mắt anh mà làm việc."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi ngốc nghếch không dám nhiều lời, cúi đầu tiếp tục đọc kịch bản khô khan.

Cảnh Dịch thấy cô đang chăm chú, bỏ báo xuống đi vào toilet.

Chân trước anh vừa vào vệ sinh, thì đã có người ấn chuông cửa.

Lâm Hoan Hi cắn đầu bút, ánh mắt nhìn về phía WC, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

" Cái đó ngại quá.... "

Khi thấy người mở cửa là Lâm Hoan Hi, Phương Văn Văn đứng ngoài cửa bị sốc đến nỗi hai mắt mở lớn hết cỡ, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin tưởng được.

" Chào cậu. "

Phương Văn Văn môi run run, ngón tay run rẩy chỉ về Lâm Hoan Hi: " Hoan Hi.... Chị Hoan Hi? "

Lâm Hoan Hi hô hấp cứng lại: " Chú, sao chú lại gọi tên là chị? "

Chú....

Phương Văn Văn cảm thấy trái tim mình như bị một mũi tên bắn trúng.

Năm nay hắn vừa được mười tám tuổi, bởi vì chơi game suốt ngày suốt đêm, da có hơi tái xám, khuôn mặt cũng không được đẹp như bọn Tô Dục, thôi được rồi, người đứng đầu đội lão hóa một chút cũng không sao, nhưng cũng không đến nỗi gọi hắn là chú chứ?

" Tiên... Tiên nữ? "

Lâm Hoan Hi đồng ý với xưng hô này: " Ừ, cậu có thể gọi tôi như thế. "

Phương Văn Văn mí mắt giật giật: " Cái đó..... Cầu lông của chúng tôi bay vào sân sau của chị, có thể cho tôi vào lấy không? "

Lâm Hoan Hi nhớ tới xe hôm qua dừng ở cửa, như hiểu ra: " Các cậu chính là người mới dọn đến đúng không. "

" Đúng thế. "

" Được, vậy tôi đi lấy cho cậu. "

Phương Văn Văn thở phào nhẹ nhõm, đi theo sau Lâm Hoan Hi.

Cùng lúc đó, Cảnh Dịch cũng đi từ WC ra.

Khoảnh khắc đó, Phương Văn Văn cảm cầu lông chạm mặt với Cảnh Dịch.

" Cậu ấy tới nhặt cầu. "

Cảnh Dịch nhìn cầu lông dính đầy bụi trên tay hắn, không nói gì.

Phương Văn Văn lạnh cả sống lưng, nói một câu cảm ơn rồi chạy như gió ra ngoài.

Mẹ kiếp, Cảnh đại thần thật đáng sợ, khí thế đó khiến hắn nhớ tới lần bị Tô Dục đàn áp đến đáng sợ, quá giống nhau.

" Có phải có mấy cậu thanh niên mới chuyển tới bên cạnh không? "

Nghe thấy Lâm Hoan Hi hỏi như vậy, Cảnh Dịch lại nghĩ tới ngày hôm qua bị cắt ngang liền tức giận, mặt tối lại: " Em đã có gia đình của em, cho dù có đưa đến mấy cậu thiếu niên thì cũng không liên quan gì tới em. "

Về mặt anh nghiêm túc, giống như muốn nói " Anh không vui ", " Anh đang ghen đấy ".

Lâm Hoan Hi cảm thấy không vui, " Tôi cũng chỉ hỏi thôi, anh lớn như vậy rồi còn sao thế? Trước đây tôi chưa mắt trí thì đúng là mắt mù mới thích anh. "

Cô khẽ hừ một tiếng, quay lại bàn ngồi.

Cảnh Dịch giễu cợt nói: " Trên đời này phải có mấy triệu người mù đấy. "

" "

Cô nói không lại anh mà.

Lâm Hoan Hi tự nói với mình là phải tỉnh táo, để đối phó với người đàn ông bí ối này, cô chỉ có thể im lặng.

Cho nên...

Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ, thế mà lại nhìn trúng tên đàn ông nhỏ mọn này.

Lâm Hoan Hi kìm nén, suy nghĩ đến khả năng hồng hạnh xuất tường.

*

Lấy được câu Phương Văn Văn phát huy thiên phú chạy cự li dài lúc còn học trung học, chạy một mạch lên phòng huấn luyện trên tầng hai,

Thở hổn hển gào to: "Dục thần, thông tin lớn! "

Ngón tay trắng nõn của Tô Dục di chuyển cực nhanh trên bàn phím, ánh mắt cũng không nhìn hấn, chỉ nghe thấy giọng nữ phát ra từ loa máy tính.

"Double kill! "

"Triple kill! "

"Quadra kill! "

"Penta kill! "

< Chỗ này là thuật ngữ trong Liên Minh Huyền Thoại lần lượt là giết được 2, 3, 4, 5 người.>

Cuối cùng cũng đạt được Penta kill.

Tô Dục hơi nghiêng đầu: "Hả? "

Giọng nói lười biếng, thờ ơ.

"Bên cạnh có nữ thần của cậu."

"Ai cơ? "

Phương Văn Văn: "Lâm Hoan Hi."

Hắn không nói chuyện, nhưng những người khác lại kích động đến phát cuồng.

"Ồi chào! Thật hay giả đấy? "

"Lâm tỷ tỷ và ảnh đế Cảnh Dịch đang cùng một chỗ? "

Chúc Sơn liếc nhìn ADC* nhà mình, nói: "Sao lại thế được, Lâm tỷ tỷ là người đại diện của Cảnh Dịch, cũng không phải vợ của anh ta, sao lại ở cùng một chỗ chứ."

(*): ADC ở đây là chỉ Tô Dục hình như cậu bạn này chơi này LMHT giữ vai trò là ADC (Attack Damage Carry)

Bách Gia Dương hài hước nói: "Sao cậu biết được Lâm tỷ tỷ không phải là vợ của Cảnh Dịch? Nhờ đâu người ta ản hôn thì sao cũng không ai nói cho cậu."

Mấy người tranh luận không ngớt, Tô Dục vẫn luôn im lặng không nói lúc này mới tháo tai nghe xuống, rời khỏi ghế chơi game.

"Đi đâu thế Dục thần?"

Chúc Sơn trêu chọc nói: "Có lẽ là đi tìm Lâm tỷ tỷ xin chữ ký."

"Ừ, muốn xin chữ ký."

"....."

?????

Tô Dục quay về phòng, so với những đồng đội khác, phòng của hắn rất ngăn nắp sạch sẽ, đồ đạc xếp gọn gàng, trên bàn máy tính còn đặt một cây sen đá, được chăm sóc cẩn thận nên phát triển rất tốt, gần đầu giường treo một tấm poster, nhìn kỹ thì đó chính là Lâm Hoan Hi.

Trên poster Lâm Hoan Hi đứng trước bãi biển, toàn thân áo trắng, eo thon nhỏ chân dài, khuôn mặt như tranh vẽ, tấm poster này đã có từ lúc Lâm Hoan Hi đạt được danh hiệu Hoa Hậu Thành Phố, đến hôm nay cũng đã nhiều năm rồi.

Tô Dục là người hâm mộ của Lâm Hoan Hi, những bạn game của hắn cũng biết chuyện này, mà hắn cũng không giấu.

Cậu thiếu niên lấy cuốn sổ sạch sẽ trong ngăn kéo ra, cầm bút lên đi xuống tầng.

Mấy người kia túm tụm lại một góc chăm chú nhìn Tô Dục, giống như là đưa chiến sĩ ra chiến trường.

"Đi thật à...."

"Không đi thì không còn cơ hội gặp nữa đâu, Dục thân nhà các cậu năm mơ cũng muốn chụp ảnh chung cùng Lâm tỷ tỷ."

Phuong Văn Văn đột nhiên cảm khái: "Thật là si tình...."

"Làm như ngày mai Lâm tỷ tỷ cười hạc về trời không bằng...?"

"....."

*

Ánh nắng mùa xuân rất ấm áp, Tô Dục vài ngày không ra cửa bị ánh nắng làm nheo mắt.

Trong ánh nắng lốm đốm, hắn đột nhiên thấy một bóng dáng đang đi về bên này.

Cô như đón nắng, không nhìn rõ mặt, khoe miệng như đang tươi cười, một nụ cười ấm áp.

Tô Dục đột nhiên thấy lo lắng, nắm chặt cuốn sổ không biết phải làm gì.

Lâm Hoan Hi ném túi rác trên tay vào thùng rác, đang muốn vào nhà, thấy có người nhìn mình, vừa nghiêng đầu, đã đối mặt với ánh mắt trong veo của thiếu niên.

Dáng Tô Dục được coi là đẹp, đôi mắt trong suốt sạch sẽ, vì vậy cô lại nhìn lâu hơn.

Đang chuẩn bị bước đi, Tô Dục chợt gọi cô lại: "Xin chờ một chút."

Âm thanh nhỏ bé của thiếu niên hơi run, cố gắng che giấu sự khẩn trương trong lòng.

"Cậu gọi tôi?"

"Ừ."

"Có chuyện gì thế?"

Tô Dục tiến lên mấy bước, hắn cao hơn Lâm Hoan Hi một cái đầu, ánh mắt đang nhìn cô: "Chào chị, tôi là Tô Dục."

Tô Dục đột nhiên tự giới thiệu khiến Lâm Hoan Hi không hiểu gì đang diễn ra.

"Lúc này có một nam sinh vào sân sau lấy cầu chị có nhớ không?"

"Nhớ chứ."

Tô Dục sắc mặt không đổi tim không đập nhanh nói dối: "Cậu ấy là người hâm mộ của chị."

Lâm Hoan Hi ngây người hai giây: ".... Hả?"

"Tôi là đội trưởng của cậu ấy, cậu ấy ngại không dám xin chữ ký chị, cho nên nhờ tôi đi."

Lâm Hoan Hi dùng ngón tay chỉ vào mình: "Tôi sao? Kí tên?"

"Ừ."

"Cậu ấy muốn lâu rồi, cho nên..."

Lâm Hoan Hi bị ký tên đột nhiên có cảm giác rất tự hào như "Tôi là một doanh nhân", lập tức cười cười đồng ý: "Có thể chứ, cậu đưa giấy bút cho tôi, nhưng có thể chữ tôi hơi xấu đấy."

"Không có việc gì."

Lâm Hoan Hi nhận giấy bút, cúi đầu nghiêm túc viết tên mình lên quyển sổ.

Ánh nắng chiếu lên đỉnh đầu cô, những sợi tóc nhỏ bay bay dính lên mặt.

Tô Dục thấy lông mi cô roi rung, từng nhịp từng nhịp, giống như là cánh ve vẫy vẫy trong trái tim hắn, nhỏ bé mà ngửa ngửa, lại lấp đầy trái tim hắn.

"Được rồi."

"Cảm ơn."

Tô Dục cẩn thận cảm quyền sở, nhìn theo cô đi vào nhà bên cạnh, sau đó, hắn cũng xoay người rời đi.

"Đạt được ước muốn rồi chứ? "

"Cho tao xem chữ ký Lâm tỷ tỷ nào? "

"Này này, Lâm tỷ tỷ xinh thật, đã nói gần quan được ban lộc, Dục thần mau theo đuổi đi "

Đối mặt với việc đồng đội trêu chọc, Tô Dục không hề để ý, hắn coi quyền sở như bảo bối ôm vào trong ngực, đi qua mấy thiếu niên ngốc nghếch đi lên tầng hai.

Mấy người méo miệng, mọi người tản ra ai nên làm gì thì làm việc đó.

*

Biết mấy được mấy em trai hâm mộ Lâm Hoan Hi duyên dáng đi vào cửa, không đợi cô hài lòng được vài giây, chỉ thấy Cảnh Dịch về mặt u ám.

Lâm Hoan Hi rút cổ, đột nhiên chột dạ: "Tôi đi đổ rác."

"Nếu như em không nói, anh còn tưởng em chạy trốn."

Lâm Hoan Hi: "Tôi là loại người như vậy sao? "

"Không sai, chính là như vậy."

Trả lời không do dự.

Cảnh Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Tô Dục muốn xin chữ ký em? "

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên: "Anh biết cậu ấy? "

"Cha cậu ấy mở bất động sản. Trước kia anh đã gặp mấy lần."

"...."

Vậy mà lại là phú nhị đại..

"Cậu ấy xin hộ bạn mình."

"Bạn mình? " Cảnh Dịch cười nhạo: "Lời nói như vậy cũng chỉ có thể lừa được em."

"Tiểu tử kia có tâm tư khác với em, em cách xa cậu ta một chút."

Nói xong, Cảnh Dịch lại tiếp tục nhìn màn hình máy tính.

"Anh nói cho rõ ràng đi, cái gì mà có tâm tư khác? " Lâm Hoan Hi đi đến cạnh anh, đẩy một cái vào tay anh: "Anh nói đi."

Cảnh Dịch về mặt không thay đổi: "Anh dựa vào cái mà phải nói cho em biết thông tin về tình địch của mình."

Lâm Hoan Hi suy nghĩ một trăm loại lý do, dịch lại gần hơn một chút, cẩn thận hỏi: "Cảnh tiên sinh, có phải anh ghen không? "

"Đúng vậy, anh ghen đấy. Điều kiện là thân thể của vợ anh, nếu không.... anh vĩnh viễn không tha thứ cho em."

Cô cũng chỉ ký tên thôi, cũng không phải làm ra chuyện tày trời không thể tha thứ gì.

Lâm Hoan Hi đá một cước vào chân anh: "Ban ngày ban mặt mà nghĩ đẹp nhĩ, mơ đi."

Nói xong, Lâm Hoan Hi không nói chuyện cùng anh nữa, tiếp tục đọc những câu mà phóng viên có thể hỏi.

Căng chân hơi đau, Cảnh Dịch không chiếm được tin nghi có hơi đáng tiếc, anh nghĩ, mình có nên chuyển nhà không?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Edit: Lam Nhi Nam

Thứ hai.

Toàn đội của Cảnh Dịch tập trung tại nhà anh.

Mọi người chọn cho Lâm Hoan Hi áo sơ mi trắng phối với váy đuôi cá ngắn vừa tôn lên sự xinh đẹp nhưng không làm mất vẻ thông minh của cô, một bên lại vấn tóc màu xám tro của Lâm Hoan Hi lên, hộp bảo lần này không quá quan trọng, chỉ cần trang điểm nhẹ là được.

Trang điểm xong, thợ trang điểm liền mang đồ trang sức lên cho Lâm Hoan Hi, tất cả đã hoàn tất.

"Cô Cảnh, cô hài lòng không?"

Trong gương, Lâm Hoan Hi xinh đẹp mê người, khí chất thành thực.

Không đợi Lâm Hoan Hi gật đầu, Cảnh Dịch một mực yên lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng: "Tháo khuyên tai và dây chuyền ra đi."

Lâm Hoan Hi sờ lên khuyên tai pha lê xinh đẹp: "Vì sao?"

"Em hoá trang thành bệnh nhân mới khoẻ lại, như vậy ký giả sẽ không đành lòng làm khó dễ em, tháo tóc xuống đi."

Nghe rất có đạo lý.

Lâm Hoan Hi lưu luyến gỡ khuyên tai và vòng cổ xuống, thợ trang điểm giúp cô tháo dây cột tóc ra, bây giờ tóc cô nhu thuận xoa trên vai, ánh mắt sạch sẽ nhìn vào gương, như sinh viên vừa vào trường.

"Em cứ dùng ánh mắt ấy mà nhìn phóng viên."

"Ánh mắt gì?"

"Ánh mắt đáng thương." Nói xong, Cảnh Dịch vỗ vỗ đầu cô, đỡ Lâm Hoan Hi đứng dậy.

Bên ngoài phòng ánh dương dịu dàng, Lâm Hoan Hi đeo kính râm, che hơn phân nửa gò má khéo léo của cô.

Ánh mắt đảo qua, sát vách có vài người thiếu niên bước ra cửa.

Bọn họ mặc đồng phục màu đen và trắng, cười cười nói nói, cả người tràn đầy hơi thở của thanh xuân.

Lâm Hoan Hi có chút khó chịu, mới đây cô còn là một học sinh trung học đáng yêu, vậy mà vừa mở mắt, đã biến thành một người phụ nữ chừng chạc đã lập gia đình.

Phát hiện tầm mắt của Lâm Hoan Hi, mấy người thiếu niên cũng nhìn sang bên này.

Có vài người nói khẽ vào tai Tô Dục, vành tai thiếu niên trắng nõn bỗng đỏ lên, đầu cúi xuống không nói một lời bước lên xe buýt.

"Dịch ca, hình như bọn họ là chiến đội WA."

Trợ lý của anh là một người chơi LOL lâu năm, vừa nhìn qua đã nhận ra nhóm người ấy là một chiến đội chuyên nghiệp.

"WA là cái gì?"

Trợ lý biết Lâm Hoan Hi không chú ý cái này, liền giải thích: "Bọn họ là một chiến đội ký hợp đồng dưới cờ Thiên Tẫn, chiến đội WA vốn là một chiến đội lão luyện, thế nhưng kinh tế sa sút, mấy năm trước cánh cửa thi đấu thể giới mà cũng không bước vào được. Sau này Tô Dục gia nhập WA, cha Tô Dục sợ con trai buồn, đã đầu tư không ít tiền của, WA nhờ vậy mà thay máu, bọn họ năm nay là một chiến đội bí ẩn, có hi vọng tiến giết tới chung kết."

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu lắm, mơ hồ nghĩ mấy tiểu tử đó đều là những người không tầm thường, nhất thời đối với bọn họ cúi đầu khâm phục.

"Cô Cảnh, chúng ta bị muộn rồi."

Tay Cảnh Dịch đột nhiên đặt lên hông Lâm Hoan Hi, cô theo phản xạ liền tránh khỏi móng vuốt của Cảnh Dịch, cúi người lên xe.

Xe buýt chở chiến đội WA vẫn chưa đi, mấy người bọn họ lén lút nhìn ra phía ngoài, tầm mắt dõi theo chiếc xe bảo mẫu màu đen đi xa, Chúc Sơn đẩy Phuong Văn Văn bên cạnh: "Cậu vừa thấy gì không? Cảnh ảnh đế đặt tay bên hông Lâm tỷ tỷ."

Phuong Văn Văn trả lời: "Thấy, Lâm tỷ tỷ đẩy ra."

"Điều này nói lên điều gì..."

Bách Gia Dương nói tiếp: "Quy tắc ngầm vòng giải trí."

Nói xong, mấy người họ ăn ý nhìn về mặt của Tô Dục.

Tô Dục dựa người vào ghế, đeo tai nghe, nhắm hai mắt như không nghe thấy chuyện xảy ra bên ngoài cửa sổ.

Chúc Sơn kêu than, không thấy thú vị, lấy điện thoại ra chơi trò chơi.

*

Đến nơi làm việc của Cảnh Dịch, các phóng viên đã đang đứng bên trong chờ đợi.

Vừa tiến vào đại sảnh, nội tâm Lâm Hoan Hi không khỏi khẩn trương, cô cúi đầu, không dám nhìn vào tầm mắt của mọi người, âm thầm đọc thầm lại kịch bản Cảnh Dịch đã viết, rõ ràng là đã học thuộc, nhưng thời khắc này trong đầu của Lâm Hoan Hi trống rỗng.

Che chở cô vào trong thang máy, ấn vào số 7.

Trong thang máy, ngoại trừ Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi thì chỉ có trợ lý tiểu Lâm.

Khoé mắt Cảnh Dịch lướt qua gương mặt cô, sắc mặt cô hơi tái nhợt, trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, ánh mắt rời rạc, nghĩ thôi cũng biết cô đang rơi vào trạng thái thấp thòm bất an.

"Trợ lý Lâm."

"Dạ."

"Dây giày của cậu bị tuột."

Nghe vậy, cậu xoay người lại kiểm tra.

Cùng lúc đó, Cảnh Dịch tiến đến bên tai Lâm Hoan Hi hôn nhẹ lên vành tai cô.

Hơi thở anh bỗng nhiên ập đến, vành tai nhạy cảm của cô hiện lên một tầng hồng nhạt.

"Đừng sợ, có anh."

Lâm Hoan Hi che lỗ tai lại trùng mắt nhìn anh, thấy mặt anh mang ý cười, hiển nhiên vì phản ứng của cô mà vui vẻ.

"Em hôm nay mang giày da."

Cảnh Dịch mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói: "Vậy thì tôi hoa mắt rồi."

Đing.

Thang máy đến tầng 7.

Lâm Hoan Hi hít sâu mấy hơi, rất nhanh nắm tay lại đi vào gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1 /

Edit: Lam Nhi Nam, Cải Xanh

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn một vòng toàn những gương mặt xa lạ và ống kính máy ảnh loé lên liên tục, thì Lâm Hoan Hi không thể không khẩn trương.

Cô nắm chặt góc tay áo của Cảnh Dịch, bước đi cứng ngắc.

Cảnh Dịch đỡ Lâm Hoan Hi ngồi xuống sofa mềm mại, về mặt ung dung.

Lâm Hoan Hi ngồi khép hai chân, sống mũi thẳng, ánh mắt tự do không nhìn vào máy ảnh.

Phóng viên cẩn thận phát hiện thấy người phụ giỏi giang lại có chút mạnh mẽ này vậy mà lại đồ mồ hôi lạnh. Tức khắc, ánh mắt nhìn cô có chút đồng tình, tai nạn xe cộ lần này thật sự ảnh hưởng rất lớn tới cô.

"Rất xin lỗi, đã để mọi người đợi lâu." Cảnh Dịch lên tiếng đầu tiên, "Có điều gì cứ hỏi, nhưng không thể kéo dài thời gian, thân thể Hoan Hi còn chưa khoẻ hẳn."

"Được, chúng ta bắt đầu thôi."

"Ừ." Cảnh Dịch gật đầu, nhìn sang Lâm Hoan Hi, thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, Cảnh Dịch nhẹ nhàng bấm lên bàn tay cô.

Lâm Hoan Hi hoàn hồn nhìn về phía phóng viên, cười nói: "Tôi đang nghe."

"Từ lúc xảy ra tai nạn xe cộ đến nay đã là một khoảng thời gian dài, mọi người đều muốn biết tình trạng thân thể bây giờ của cô, thế nhưng công ty vẫn không cùng truyền thông tiết lộ bất kỳ tình huống gì của cô."

Vấn đề này lúc trước Cảnh Dịch đã nghĩ, Lâm Hoan Hi đã sớm thuộc lòng.

"Đầu tiên rất cảm ơn các bạn phóng viên đã quan tâm, ngoài những vết thương ngoài da, bản thân tôi không có gì đáng ngại, tin rằng không lâu sau có thể quay lại vị trí của mình."

"Trong thời gian cô nằm viện, Cảnh Dịch cũng đã rời lịch trình xuống, xin hỏi có phải anh ấy vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc cô? Hay là đang xử lý chuyện khác."

Lâm Hoan Hi nói: "Vấn đề này thì anh phải hỏi Cảnh Dịch rồi."

Cảnh Dịch viết câu trả lời về vấn đề này là [Vấn đề này thì anh hãy hỏi Cảnh Dịch của chúng ta], nhưng Lâm Hoan Hi tính lược đi hai từ rất quan trọng [chúng ta], tâm tình anh liền không thoải mái.

"Hoan Hi bình thường rất quan tâm tôi, cô ấy như một người nhà rất quan trọng, gặp chuyện không may tôi đương nhiên nên ở bên cô ấy chăm sóc cô ấy."

Quan hệ hai người thật sự tương đối tốt, bình thường phóng viên cũng không chụp được ảnh có hành động nào vượt rào, hiển nhiên cho rằng Cảnh Dịch nói người nhà là người nhà thông thường, vẫn không liên tưởng đến mặt khác.

Liên tục hỏi mấy câu hỏi sau đó, Lâm Hoan Hi sắp không chịu đựng nổi, Cảnh Dịch chỉ viết một trang giấy, cô đều trả lời xong hết rồi, cũng chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng phóng viên không có ý định dừng lại.

Nghĩ vậy, Lâm Hoan Hi hướng ánh mắt cầu cứu Cảnh Dịch.

"Cuối cùng tôi còn muốn hỏi Hoan Hi một chuyện rất quan trọng."

"..."

Vẫn còn.

Ngực Lâm Hoan Hi thấp thỏm, trên mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh: "Mời nói."

"Trên mạng có người nói cô và Vu Tử Khương từng có tranh chấp về tình cảm, bởi vì cô đi tìm người khác, vì thế mà cậu ta tìm cách hại cô, cô thấy thế nào về những bình luận trên?"

Vu Tử Khương...

Lâm Hoan Hi cảm thấy dường như cái tên này có hơi quen thuộc, suy nghĩ một lúc, hình như là học đệ của cô, bởi vì có tướng mạo xuất sắc, nhập học lớp 10 không lâu thì hút được không ít người theo đuổi.

Cô không biết trả lời vấn đề này như thế nào, lần thứ hai đưa mắt nhìn sang Cảnh Dịch.

Anh cho cô một ánh mắt an tâm, nói: "Hoan Hi vẫn còn bên cạnh tôi, hoàn toàn không có thời gian nói chuyện yêu đương, xin đừng tin những tin tức giả dối này, lần này tai nạn xe cô đều là ngoài ý muốn, cũng mong mọi người để an toàn thì không nên uống rượu khi lái xe."

Xong xuôi, thật sự là phóng viên không hỏi thêm nữa.

Đang lúc Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm có ý định về nhà, thì phóng viên nhìn Cảnh Dịch với ánh mắt trêu tức đứng lên.

"Còn Cảnh tiên sinh thì sao? Trước kia anh chưa từng tiết lộ tiết lộ tình cảm cá nhân của mình, chúng tôi hiện tại rất muốn biết mối tình đầu của anh bây giờ như thế nào?"

"Mối tình đầu à..." Cảnh Dịch đảo mắt một vòng trên người Lâm Hoan Hi, nhanh chóng thu lại ánh mắt, nhẹ giọng mở miệng, "Cô ấy kết hôn rồi, cuộc sống trôi qua cũng hạnh phúc."

Nghe xong, mọi người có chút tiếc nuối.

Rốt cuộc thì kiểu đàn ông như thế nào mà có thể so với Cảnh Dịch chứ? Người như Cảnh Dịch muốn tiền có tiền, tướng mạo có tướng mạo mà còn thất tình, bọn họ hà, đừng nói nữa...

Hợp báo với ký giả kết thúc mỹ mãn, Cảnh Dịch che chở Lâm Hoan Hi bước ra khỏi cửa.

Trên xe, cô rất tò mò hỏi Cảnh Dịch: "Anh có mối tình đầu à?"

"Có." Cảnh Dịch lấy điện thoại di động ra, mở ra công việc cần xử lý, nhìn thấy như đã lâu chưa làm việc.

Lâm Hoan Hi hăng hái: "Thật sự đã kết hôn rồi?"

Cảnh Dịch vẫn kiệm lời như trước: "Ừ."

"Chồng cô ấy thế nào?"

"Rất đẹp."

Lâm Hoan Hi mắt sáng rực lên: "Đẹp bằng anh không?"

Cảnh Dịch tay đang lướt trên màn hình hơi dừng lại, ghé mắt nhìn cô: "Em thừa nhận bộ dáng anh đẹp trai?"

Vậy mà Lâm Hoan Hi cũng thân nhiên, gật đầu: "Anh đẹp chứ, nhưng quá già rồi, tôi thích loại con trai cười rộ lên ảm áp."

Nghe xong, khoe miệng nhếch lên lần thứ hai của anh có chút trầm xuống.

Lâm Hoan Hi thấy cảnh Dịch không nói lời nào, vội vàng dịch lại gần anh, về mặt tò mò: "Anh nói một chút về bạn gái trước kia của anh đi, người bạn gái đó là người như thế nào?"

Cảnh Dịch không ngần đầu: "Cô ấy à... Cô ấy vừa mới nói thích loại con trai cười rộ lên ảm áp, thật đáng tiếc, tôi quá già rồi, không xứng với cô ấy."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi: "....."

Lâm Hoan Hi: "....."

Tài xế ngồi ở phía trước nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện cũng không nhịn được cười thành tiếng, Lâm Hoan Hi trạng thái hăng hái nhanh chóng biến mất, cẩn thận dịch ra, khôn khéo mà ngồi yên.

Đến khi xe vững vàng chạy thì Cảnh Dịch đột nhiên nghe được tiếng nói nho nhỏ của cô:

"Thực ra anh lớn lên không già..."

Mắt phượng của Cảnh Dịch hơi cong lên, dưới mi mắt con ngươi ánh lên sự vui vẻ và tình cảm dịu dàng.

*

Nội dung phỏng vấn rất nhanh được đăng lên TV và internet, đây là lần đầu tiên Lâm Hoan Hi thấy mặt mình ở trên TV.

Trong ống kính Lâm Hoan Hi gầy yếu, bởi vì khẩn trương mà anh mắt của cô hơi lay động nhưng xét theo tình cảnh lúc này lại suy thành do tai nạn xe cô nên bộ dáng suy yếu, theo Cảnh Dịch nói thì đó là đáng về tràn ngập sự đau buồn.

Cô ngồi rất thẳng, lúc nói chuyện mắt cô nhìn phóng viên, âm thanh nhẹ nhàng, không giống như lúc trước.

Lâm Hoan Hi lên Weibo, trong nháy mắt nhận được hàng chục ngàn lượt tag* và bình luận, cô tùy ý lướt xem, phát hiện có rất nhiều người có tích V vàng, ngoài Trang Phong ra, thì không quen một ai.

(*) *nguyên văn là <艾特> đây là ký tự @, ở weibo hay facebook cũng thường dùng để nhắc tới người một người nào đó.*

[Hoan Hi mau chóng khoe lại nhé, bộ dáng yếu ớt thật đáng thương.[khóc]]

???

Không phải là cô suy yếu mà, rõ ràng là hồi hộp và sợ.

[Trọng điểm là A Cảnh của tôi có bạn gái mới tình đầu a!! Không ai 8 một chút sao?]

[Tôi mặc kệ, CP thần kỳ muôn năm không lay được! Cảnh Dịch là của Hoan Hi, không chấp nhận phản bác!]

[CP thần kỳ của các người vì sao lại gọi là CP thần kỳ trong lòng không nghĩ đến B sao? Muốn hai người ở cùng một chỗ so với gặp quỷ còn khó khăn hơn.]

Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch được đăng CP đặt cho tên là CP thần kỳ, vốn là lấy một chữ trong tên của hai người. Kết quả lại phát hiện... đôi này ở trước ông kính luôn vững như cầu*, mặt không chút thay đổi, luôn giải quyết việc chung, không có một ít đường nào có thể ăn, sau đó có người nói, khả năng thấy được hiện tượng siêu nhiên so với việc Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch cùng một chỗ còn cao hơn, đăng CP nghe xong, chỉ đơn giản là đổi tên thành thần kỳ.

(*): *chỉ những người chừng chạc*

[Nhờ tiếng khóc của chúng ta mà CP cũng đã nảy mầm, [hai cầu]]

[Thật ra tôi thấy hai người này rất xứng đôi, không chừng bọn họ đã kết hôn chỉ là chúng ta không biết mà thôi...]

[Ha ha ha, lâu trên kẻ chuyện tiêu lâm rất buồn cười đấy.]

[Xin lỗi, tôi đứng ở CP Tiên Dục*, trong giới game này ai cũng biết Tô Dục là fan nào tàn của Hoan Hi, rất đáng yêu đó.]

(*) *giải thích một chút tên cp này thì nguyên văn là 洗浴/tiên dục, trong tên CP thì 洗/xǐ là bộ Thủy còn tên Lâm Hoan Hi là 喜/xǐ trong bộ Khẩu. (Mong rằng tui không giải thích sai)*

[Lâu trên, tôi cũng theo CP này! Tiểu Lang Cầu x Ngự Tỷ, rất tuyệt.]

[Trứng cá muối và Lâm tỷ cũng đáng yêu aaa!!! Nghe nói hai người là bạn học cao trung, xa cách lâu ngày gặp lại quá đáng yêu!!! Điều quan trọng là Trứng cá muối cũng là Tiểu Lang Cầu.]

Nói một hồi, một đám người đẩy chuyện CP lên top, tiếp đón một hồi tình phong huyết vũ.

Cảnh Dịch đứng lúc đi tới bên cạnh Lâm Hoan Hi cũng thấy được bình luận này, lòng mày anh hơi nhăn lại, cũng bắt đầu lên weibo đã là không vào, đăng trạng thái.

[Cảnh Dịch V: Hoan Hi nhà chúng ta thích đàn ông trưởng thành quyến rũ.]

Nam thần lặn lâu ngày đột nhiên đăng weibo, không ngờ nội dung lại là về người đại diện nhà chúng ta?

Trong nháy mắt như kích thích hàng con sóng ngầm, dẫn tới việc dân mạng mơ tưởng viễn vông.

Lâm Hoan Hi liếc nhìn Cảnh Dịch, cũng đăng weibo.

[L Hoan Hi: Tôi thích ánh mặt trời đáng yêu.]

Đăng xong, Lâm Hoan Hi khiêu khích cười cười nhìn Cảnh Dịch.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Cảnh Dịch đi mở cửa, đứng ngoài cửa là người lùn mập quen thuộc, đang đàn độn cười với anh.

"Có chuyện gì sao?"

"Chúng tôi đã thắng một trận thi đấu, chuẩn bị ăn đồ nướng, muốn hỏi xem Lâm tỷ tỷ có tới không." Chúc Sơn cười hi hi.

Cảnh Dịch không suy nghĩ mà từ chối luôn: "Xin lỗi, cô ấy không đi."

Cảnh Dịch đang chuẩn bị đóng cửa, Lâm Hoan Hi ở trong nghe được có người nói chuyện liền chạy ra.

"Có chuyện gì thế?"

Chúc Sơn nghiêng đầu nhìn Lâm Hoan Hi, nhắc lại: "Chúng tôi vừa thắng một trận thi đấu, muốn mời Lâm tỷ tỷ ăn đồ nướng."

"Được chứ." Lâm Hoan Hi sáng khoái đồng ý, "Đúng lúc tôi đang buồn bực, phải đi thôi."

Thấy Lâm Hoan Hi đồng ý, Chúc Sơn thăm hỏi hai ngón tay.

Cảnh Dịch chân mày nhíu chặt, vẻ mặt không đồng ý, thấy cô thích thú như vậy, ngoài miệng cũng không nói gì để ngăn cản.

Từ khi ra viện Lâm Hoan Hi vẫn luôn ở trong nhà dưỡng bệnh, cũng không đi dạo, phỏng chừng là thật sự buồn bực, còn nữa, cô mất đi trí nhớ tám năm trước, ở cùng anh cũng không nói được gì, đoán rằng muốn cùng lứa trẻ chơi đùa.

Đúng lúc Cảnh Dịch muốn Lâm Hoan Hi đi giải sầu, nhưng cũng không muốn lão bà nhà mình cùng một đám thiếu niên tuổi xuân ở cùng nhau.

Suy xét một lúc, Cảnh Dịch nhìn về phía Chúc Sơn: "Không ngại nhiều thêm một người là tôi chứ?"

Mẹ nó!

Ảnh đế cũng đi à??

Chúc Sơn cảm thấy bối rối.

Tổ chức chỉ cho hắn mời Lâm tỷ tỷ, cũng không nói mời Cảnh Dịch đại thần, nhưng người ta cũng đã lên tiếng, nếu như từ chối mà bị nhớ nhung thì làm sao bây giờ.

Chúc Sơn cười nhạt nói: "Không đâu... Không có chuyện gì, nhiều người càng náo nhiệt mà..."

"Chờ chúng tôi sửa soạn một lúc rồi qua."

"Được được."

Ra đầu tay, Chúc Sơn chạy nhanh như chớp tới bên sát vách.

Cảnh Dịch tựa lên cửa: "Anh đi cùng em, vui không?"

"Người ta chỉ mời tôi, cũng không mời anh."

Cảnh Dịch nói: "Vợ tung chồng húng."

"..."

Tuy nói là mời, nhưng Cảnh Dịch cũng không ăn uống chùa, anh lấy hai bình rượu thượng hạng từ quầy bar xuống, lại bảo Lâm Hoan Hi lấy một ít đồ ăn vặt, lúc này mới thông thả đi.

"Một lúc nữa anh đừng quá nghiêm túc." ấn chuông cửa, Lâm Hoan Hi dịch gần vào Cảnh Dịch nhỏ giọng thì thầm.

Cảnh Dịch cảm thấy không hài lòng: "Anh cảm thấy anh rất hòa nhã dễ gần."

"Nói ra những lời này mà anh không thấy đau lòng à?"

Cảnh Dịch bắt chước giọng nói Lâm Hoan Hi thường ngày: "Tiểu tiên nam không cần lương tâm."

Lâm Hoan Hi á khẩu không trả lời được.

Đúng lúc này cửa mở.

Phương Văn Văn thân thiết gọi một tiếng: "Hoan Hi tỷ tỷ." nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Cảnh Dịch, vẻ mặt lại cứng ngắc: "Cảnh ảnh đế."

"Gọi Cảnh Dịch là được rồi."

Anh như thân quen lách qua Phương Văn Văn mà đi vào trong phòng.

Phòng khách cũng không loạn như Cảnh Dịch đã tưởng tượng, nhưng cũng không thể nói là ngăn nắp sạch sẽ, đồ dùng bày biện tùy ý, không theo quy luật gì.

Anh đưa rượu vang trên tay cho Phương Văn Văn, gián dị nói: "Quà gặp mặt."

Bình này nhìn bao bì đã biết là giá trị không nhỏ, Phương Văn Văn sắc mặt nóng lên: "Cái này...hay là thôi đi?"

"Quà nhỏ thôi, cầm đi!"

"..."

Đây không phải là vấn đề về lễ vật được không! Có nhà ai ăn đồ nướng mà uống rượu vang có giá trị sáu số không!!!

Phương Văn Văn cũng không dám nói lại Cảnh Dịch, cẩn thận từng li từng tí đặt rượu vang vào phòng bếp, sau đó dán một tờ giấy ghi chú, trên đó viết [Vật phẩm quý giá, xin đừng động vào], viết xong rồi, mới yên tâm đi ra.

"Mọi người đều đang ở sân sau, Cảnh ảnh đế và Lâm tỷ tỷ đi thôi!"

Hai người theo Phương Văn Văn đi tới sân sau.

Mấy người thiếu niên đã chuẩn bị tốt giá nướng, trên mặt bày gia vị và bia xếp gọn gàng.

Dưới ánh hoàng hôn, không khí rất tốt.

Thấy mấy chàng trai tụm lại nướng thịt, Cảnh Dịch thờ dài cảm thấy mình đã già.

"Lâm tỷ tỷ, chị đến rồi à."

Lâm Hoan Hi nhìn về phía giọng nói vừa vang lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cậu thiếu niên, ánh mắt của hắn xa xôi như những ngọn núi và tuyết, nhưng sự xa lạnh lại đi kèm với sự lạnh lùng và độc đáo của tuổi trẻ.

Lâm Hoan Hi cười hữu nghị với hắn, Tô Dục hơi sững sờ, tay cầm que xiên đột nhiên run rẩy.

Bách Gia Dương nói vào tai Tô Dục: "Không nói gì sao?"

"Nói cái gì?"

"Vất vả lắm mới thấy Lâm tỷ tỷ, không chuẩn bị bồi dưỡng tình cảm sao?"

Tô Dục mím môi trầm mặc, động tác xâu thịt vào que xiên cũng cẩn thận.

"Đây là mang cho mọi người." Lâm Hi Hi đưa hộp đồ ăn vặt qua.

Chúc Sơn nhận lấy hộp, chỉ vào từng đồng đội giới thiệu với Lâm Hoan Hi: "Lâm tỷ tỷ, những người này chị đều không quen, em giới thiệu cho chị nhé."

Hắn chỉ vào Bách Gia Dương: "Đây là Bách Gia Dương, ADC của đội chúng em, người đeo kính kia là Từ Thế Long, ách chủ bài pháp sư." Hắn cười ngại, "Tên em là Chúc Sơn, phụ trợ muôn năm, a đúng rồi..."

Nói rồi, Chúc Sơn chỉ vào Tô Dục: "Tiểu tử kia là đội trưởng Tô Dục của chúng em, chị không biết đâu, hắn rất thích chị, nằm mơ cũng thấy chị..."

"Chúc Sơn." Từ Thế Long gọi hắn, ý bảo hắn cầm miệng.

Con người trong mắt Chúc Sơn chuyển động: "Chúng em còn có huấn luyện viên Phùng, anh ấy về với ông bà rồi, hai ngày nữa mới lên."

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu pháp sư và phụ trợ là gì, nhưng tên đều nhớ.

Lúc này, Bách Gia Dương đột nhiên nói: "Lâm tỷ tỷ, có thể giúp em xâu thịt không? Em muốn đi WC!"

Nói xong còn đập nhẹ vào chân Tô Dục.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi đang muốn đồng ý, Cảnh Dịch đứng bên cạnh cô đã lên tiếng trước: "Đề tôi đi. Sức khỏe cô ấy chưa tốt, không thể làm việc nặng."

Làm việc nặng?

Cảnh tiên sinh có phải hiểu lầm gì không?

Anh xắn hai tay áo lên, thông thả bước đến cạnh Tô Dục, dưới ánh mắt kỳ lạ của Phương Văn Văn nhận que xiên, cầm lấy xâu thịt đi nướng.

Tô Dục cũng không tính là thấp, nhưng hần đứng cạnh Cảnh Dịch lại như lùn đi, Tô Dục về mặt tự nhiên dịch sang một bên, nói ra khoảng cách giữa hai người.

Chúc Sơn kéo đến một cái ghế, ân cần nói: "Lâm tỷ tỷ mau ngồi đi."

"Cảm ơn."

Nói cảm ơn xong, Lâm Hoan Hi ngồi xuống lẳng lặng nhìn Cảnh Dịch đang nướng thịt ở bên kia.

Động tác của anh rất thuần thục, đầu tiên quét một lớp nước sốt, rồi đến mặt ong, khéo léo lật nướng, sau đó lại quét gia vị, trong phút chốc, bên ngoài xâu thịt nướng vàng óng.

Mấy người Bách Gia Dương nhìn mà ngẩn người, nhao nhao giơ ngón cái lên: "Lợi hại quá, Cảnh ảnh đế, tôi còn tưởng rằng người như anh chỉ biết ăn thôi."

Loại khen ngợi kiểu này không hề khiến Cảnh Dịch vui vẻ, ngược lại chỉ cảm thấy có hơi buồn rầu.

Bình thường Lâm Hoan Hi rất ít xuống bếp, mỗi ngày đi làm về đều nằm trên ghế sofa kêu than, miệng cô lại gian xảo nói không thích đi làm đồ ăn, Cảnh Dịch cũng không có biện pháp, chỉ có thể tự mình ra tay, mới được com no áo ấm.

Ban ngày anh áo mũ chỉnh tề, là ảnh đế mà vạn người kính ngưỡng, buổi tối anh lại chịu một nhọc để lấp đầy bụng người yêu.

Thỉnh thoảng anh cũng muốn Lâm Hoan Hi làm cho mình một bữa cơm, nhưng đối phương mỗi lần đều làm nũng rồi lại sử dụng mỹ nhân kế, khiến Cảnh Dịch một biện pháp từ chối cũng không có.

"Cho nên nói đàn ông phải biết nấu cơm, nếu không... làm sao mà theo đuổi con gái."

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Chúc Sơn, nói sâu xa: "Lời cậu nói, cũng không đúng."

"...."

Lặng im vài giây, mấy người đều bật cười thành tiếng.

Phương Văn Văn: "Đúng đấy, gương mặt cậu như thế, đừng nói là nấu cơm, cho dù có toàn năng cũng không có cô em nào đến tìm cậu."

"Văn Tử nói rất đúng, người xấu là một cái tội."

"Cút xuống địa ngục đi!"

Chúc Sơn giơ tay lên giả vờ muốn đánh, lại nghĩ đến Lâm Hoan Hi còn ở đây, cuối cùng lại ngưng ngừng hạ tay xuống.

Thấy cánh gà đã nướng sắp xong, Cảnh Dịch dùng khăn giấy bọc que xiên lại đưa cho Lâm Hoan Hi: "Cẩn thận nóng đấy."

Nhìn cảnh này, Chúc Sơn không nhịn được lại nói: "Cảnh ảnh đế đối xử với Lâm tỷ tỷ tốt thật, bạn trai của Lâm tỷ tỷ không ăn đấm chưa sao?"

Hần hỏi như vậy là muốn thăm dò xem Lâm Hoan Hi còn độc thân hay không, tiện tranh thủ cơ hội tốt cho anh em.

Nghe thấy thế, Tô Dục vẫn im lặng giật giật mí mắt, không biết vô tình hay cố ý nhìn sang bên này.

Cảnh Dịch sao lại không biết suy nghĩ của đám người trẻ tuổi này chứ, anh nhẹ giọng nói: "Cậu nên hỏi chồng cô ấy có nổi máu ghen hay không."

Chúc Sơn sợ đến run rẩy: "Hà?"

Cảnh Dịch khẽ nhếch khóe môi: "Tôi sẽ không ăn đấm chưa."

"...."

Ánh nắng dần dần xuất hiện, một con muỗi nhỏ bay vòng vòng bốn phía, bỗng nhiên tất cả đều im lặng, không ai nói một lời.

Cảnh Dịch ôn nhu nhìn Lâm Hoan Hi: "Ăn ngon không?"

"....Tạm được."

Bầu không khí quá kỳ lạ, trừ hai chữ này cũng không ai nói gì khác.

Phương Văn Văn khôi phục lại tinh thần: "Hai người... kết hôn rồi?"

"Ừ."

Tin tức lớn như vậy đột nhiên nổ ra khiến mấy cậu thiếu niên trợn to mắt.

Trên mạng đều nói Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch là một đôi mà khó có thể ở chung nhất, nếu như bọn họ ở cùng nhau, trừ khi là gặp quỷ hay trúng tà, đúng như vậy, việc này so với gặp quỷ còn ngạc nhiên hơn.

Mấy người không hện mà cùng nhìn Tô Dục, hần cúi đầu, im lặng lật que xiên, một lát sau nhẹ giọng nói: "Nước sốt không đủ, tôi đi lấy thêm."

Nói xong, xoay người rời đi.

Từ Thế Long thấy vậy, vội vàng đi vào theo.

Đi vào phòng bếp, Từ Thế Long cẩn thận đóng cửa lại.

Hắn nhìn bóng lưng gầy gò của Tô Dục, gọi một tiếng: "Người anh em, vẫn ổn chứ?"

"Hả?" Tô Dục không biết là không nghe thấy hay giả vờ không nghe thấy, "Nước sốt để ở đâu thế?"

"Tô Dục cậu không có chuyện gì chứ?"

"Mình không sao, có thể có chuyện gì chứ."

Từ Thế Long chăm chú nhìn mặt hắn, thiếu niên trước mặt này vẻ mặt trước sau đều trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, nhìn không ra là đang khổ sở vì thất tình. Bọn họ vẫn luôn cười nhạo Tô Dục tuổi trẻ mà sống cứ như hòa thượng, không có chí tiến thủ hay tính cách bùng nổ của tuổi trẻ, ngay cả khi chơi game cũng rất trầm tĩnh.

Giáo viên của bọn họ thường nói, là thanh niên, nếu máu nóng thì phải nóng máu, thỉnh thoảng đùa giỡn mà phạm lỗi cũng có thể tha thứ.

Nhưng mà Tô Dục không phạm sai lầm, lại không biết đùa giỡn.

Cầm lấy nước sốt, Tô Dục quay lại sân sau.

Đồ nướng cũng đã sắp xong, một đám người tốp ba tốp năm nhập bàn.

Mọi người đang nói giỡn, Tô Dục đột nhiên nói: "Thật ra tôi là người hâm mộ của chị Hoan Hi."

Về mặt hần thân nhiên, lần đầu tiên ở trước mặt Lâm Hoan Hi hần thừa nhận mình thích cô.

Lâm Hoan Hi hơi ngạc nhiên, vẻ mặt không dám tin tưởng nói: "Cậu nói tôi?"

"Ừ, có thể chị không nhớ rõ, chúng ta đã gặp nhau ở tiệc rượu."

Chuyện là một năm trước, Tô Dục theo bố đến tiệc rượu, trong bữa tiệc ăn uống linh đình, nâng ly cạn chén, Tô Dục liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi.

Khi đó cô mặc một thân váy liền đuôi cá màu đỏ, lộ ra eo nhỏ chân dài, da trắng, cô cười vui vẻ, tay nghề rất thành thạo, toàn thân toát ra sự mê người của phụ nữ, đối với cậu thiếu niên mà nói không nghi ngờ gì nữa là sự hấp dẫn cực lớn.

Tình yêu trai gái cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, cũng không phải là một quá trình dài.

Sau đó, Tô Dục thấy video Lâm Hoan Hi tham gia Hoa hậu thành phố, ngồi suốt đêm xem xong, rồi lại lên vào đám người hâm mộ của Lâm Hoan Hi, thông qua người hâm mộ mà biết những thứ cô thích, thỉnh thoảng sẽ lợi dụng bố để xuất hiện ở nơi cô làm việc, cũng không làm gì khác, chỉ đứng từ xa nhìn cô.

Thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau, cũng đủ máu trong người hần chảy ngược, mất đi lý trí.

Tô Dục không có kinh nghiệm theo đuổi con gái, cũng không định làm phiền cuộc sống của Lâm Hoan Hi, thậm chí cũng không bao giờ dám tưởng

tượng đến.

Lâm Hoan Hi xấu hổ nói: "Thật sự tôi không nhớ rõ...."

Tô Dục cười cười: "Đã lâu rồi, chị không nhớ rõ cũng đúng."

Nói xong, Tô Dục nhìn về phía Cảnh Dịch: "Rảnh rồi rồi cũng lại rảnh rồi, một lúc nữa có muốn chơi mạt chược không?"

Cảnh Dịch đồng ý: "Có thể, nhưng mà tôi chơi cũng không giỏi lắm."

Tô Dục nói: "Không có chuyện gì, tôi chơi cũng không giỏi gì."

"...."

Mấy người ngồi nhìn nhau, bọn họ không phải gặp quý chứ!

Tiểu tử này chơi mạt chược còn giỏi hơn LOL, đột nhiên mời người ta chơi mạt chược, rõ ràng là muốn tìm lí do ngược ánh để.

Bọn Chúc Sơn cũng không dám nói, quanh co lòng vòng khuyên Cảnh Dịch: "Cái đó... Nếu không chơi cái khác? Đánh bi-a hay gì đó...."

"Chơi Liên quân đi!"

"Không thì đánh bài cũng được, đánh mạt chược làm gì!"

Đánh bài?

Cảnh Dịch nhũn mày: "Chơi bài cũng được, tôi đánh bài cũng rất lợi hại."

Lâm Hoan Hi vừa uống một ngụm nước suốt nửa thì phun ra, ánh mắt vi diệu nhìn Cảnh Dịch.

Đánh bài?

Rất lợi hại?

Ai cho anh tự tin mà nói như thế, Dương Học Sơn à?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Được, đấu địa chủ thì đấu địa chủ, nhưng mà tôi đấu địa chủ cũng không giỏi lắm."

"..."

Xem xem, bọn Tô Dục lại nói lung tung rồi, tiểu tử này đấu địa chủ cũng rất giỏi đấy được không!!

Tô Dục chuyển mắt sang nhìn Lâm Hoan Hi: "Chị Hoan Hi cùng chơi đi?"

"Tôi thì..."

"Được." Cảnh Dịch đột nhiên thay Lâm Hoan Hi đáp ứng, "Ba người chúng ta chơi."

Chúc Sơn yếu ớt giờ tay: "Chúng tôi làm... trọng tài."

Lâm Hoan Hi: "..."

Cô không muốn chơi chút nào.

Sau khi ăn xong, mọi người vội vã dọn dẹp xong đi tới phòng khách, để giúp vui, Phương Văn Văn mở chai rượu đỏ Cảnh Dịch mang tới, rót ba ly đặt bên cạnh ba người.

Nhìn bài tú lơ khơ trên bàn, Lâm Hoan Hi áp lực rất lớn.

Theo hoàn cảnh của cô bây giờ hoàn toàn không thể chơi trò chơi "Dùng não" này được.

Đầu tiên, Tô Dục là địa chủ, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi là nông dân.

Lâm Hoan Hi lén liếc mắt nhìn sang Cảnh Dịch, thấy đối phương đã có dự tính trước, như là biết mình sẽ thắng trước, chỉ có Lâm Hoan Hi tự mình biết, Cảnh Dịch và cô là kẻ tám lạng người nửa cân.

Bắt đầu, Tô Dục đã ra ít nhất 4, Lâm Hoan Hi theo kịp đánh 7.

Cảnh Dịch nhìn bài poker trên tay, trực tiếp ra đôi.

"Không nên."

Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch rồi nhìn Tô Dục, cũng lắc đầu theo.

Cảnh Dịch như có dự liệu từ lâu, đánh ra bài đôi.

"Ván này tôi thắng, Hoan Hi cùng anh có thể chụp ảnh chung với tôi không?" Tô Dục đột nhiên hỏi.

Không đợi Lâm Hoan Hi mở miệng, Cảnh Dịch thay Lâm Hoan Hi trả lời: "Cậu không thể thắng được."

Nói, anh để bài poker trong tay lên bàn.

Hai đôi.

"..."

Ván thứ nhất, nông dân thắng.

Tô Dục thả xuống bốn lá bài còn lại, có chút không phục nói: "Đánh lại."

"Được."

Ba người lại đấu ván hai, ván này toàn bộ quá trình Lâm Hoan Hi thành người qua đường, yên lặng nhìn Cảnh Dịch và Tô Dục chém giết nhau.

Thắng bại đã phân, trong tay Cảnh Dịch chỉ còn một lá bài, Tô Dục giành thắng lợi.

Dưới ánh đèn, thiếu niên miệng nở nụ cười như tranh vẽ, dào dạt đắc ý cười, nhìn Cảnh Dịch khiêu khích nói: "Tôi thắng."

Cảnh Dịch: "Nhường cho cậu."

Lâm Hoan Hi: "..."

Ván thứ ba, Lâm Hoan Hi bất ngờ rút được địa chủ.

Cô có chút xấu hổ: "Tôi sẽ không chơi ván này..."

Tô Dục im lặng, Cảnh Dịch mắt đảo quanh bài poker.

Chúc Sơn ở một bên quạt gió thổi lửa nói: "Lâm tỷ tỷ cố lên, chúng tôi tin tưởng chị."

Tin tưởng là một chuyện mà thực lực lại là một chuyện.

Lâm Hoan Hi chơi bài poker có một quy luật, đó chính là trên tay có bài gì là đánh bài đó, mặc dù hướng đi lớn, kiểu hành vi này có thể trực tiếp thua cuộc...

Cô dè dặt liếc nhìn hai người kia, lần này vận may tốt, lấy được không phải bài xấu, chỉ sợ bài của họ so với cô tốt hơn thôi.

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới, liền đánh ra.

Tô Dục lắc đầu: "Không nên."

Cảnh Dịch cũng lắc đầu: "Không nên."

"Theo."

Tô Dục lại lắc đầu: "Không nên."

Cảnh Dịch nâng mắt lên: "Không nên."

"4..."

Tô Dục ra bài: "7."

Cảnh Dịch theo sát: "8."

Lâm Hoan Hi: "Đại vương."

Đây là lá bài cuối cùng của Lâm Hoan Hi.

Tô Dục có chút tiếc nuối: "Thật đáng tiếc, thua."

Cảnh Dịch rất không cần mặt mũi: "Tại vì bà xã của tôi lợi hại."

Lâm Hoan Hi im lặng vài giây, nói: "Các người nghĩ khi tôi chơi, không nhìn ra các người đang nhường sao?"

Tô Dục: "..."

Cảnh Dịch: "..."

Cô ngừng đầu nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn sớm, về sau cũng bắt đầu nhàm chán, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi có cùng ý nghĩ, anh thả bài poker trong tay xuống, rồi chỗ ngồi: "Trời không còn sớm, chúng tôi về trước."

"Đừng mà, ở lại chơi thêm đi, Dịch ca chơi LOL không? Tôi dẫn anh đi đánh nhé!"

Tình hữu nghị giữa đàn ông tương đối nhanh chóng, chỉ vừa mới qua vài tiếng, bọn họ liền đổi thành xưng hô "Dịch ca", vô cùng thành thạo, tha thiết.

Thật lòng Cảnh Dịch cũng thích mấy đứa trẻ này, tuy rằng âm ỉ, nhưng lại có sự nhiệt tình và sinh lực mà anh lại không có, còn có tinh thần cống hiến hết mình cho ước mơ của mình.

"Không được, ngày mai còn làm việc, để hôm nào có cơ hội đi." nói rồi, Cảnh Dịch kéo tay Lâm Hoan Hi, "Đi thôi."

"Chúng tôi đi đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon, Lâm tỷ tỷ."

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Phương Văn Văn không khỏi cảm thán một tiếng: "Nhìn như thế nào cũng thấy xứng đôi, rốt cuộc ai nói hai người nhất định không có khả năng yêu nhau nhất chứ."

Âm thanh tuy nhỏ, lại bị Tô Dục nghe một cách rõ ràng, cậu thả bài poker đang trên tay xuống, im lặng không lên tiếng đi lên lầu.

"Cậu không thể nói ít vài câu sao?" Chúc Sơn không nhịn được nhéo một cái lên lưng cậu ta, còn nói: "Quả thực xứng đôi."

"..."

Xa xa vầng trăng được treo cao, trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh sáng lại như tầng lụa mỏng, bao phủ lên toàn thành phố.

Tiểu khu này an tĩnh, màn đêm buông xuống càng đặc biệt vắng vẻ.

Hai người sóng vai nhau mà đi, đèn đường mang hai cái bóng của họ kéo gần với nhau hơn.

Lâm Hoan Hi đột nhiên nhớ tới tay của mình còn bị Cảnh Dịch kéo, lập tức giẫy dụa, lại bị anh ác ý nắm chặt hơn.

"Sao anh lại biết chơi đấu địa chủ?"

"Học."

"...Học lúc nào?"

"Lúc anh không ngủ được nhớ đến bà xã mất trí của mình nên học."

Lâm Hoan Hi: "Không cần nhấn mạnh thế chứ..."

Bước đi của Cảnh Dịch dừng lại, rất nghiêm túc nhìn về phía cô: "Rất quan trọng."

"Nhưng mỗi tối anh đều ngủ rất ngon mà, đôi khi tôi tỉnh lại đi vệ sinh anh đều không có động tĩnh."

"..."

Bị vạch trần Cảnh Dịch làm như không nghe thấy.

Đã đến cửa nhà, Lâm Hoan Hi ngấm bóng lưng thon dài của anh, bóng lưng dưới bóng đêm của anh dường như bị giảm khí thế, dần dần, cái bóng này với hình dáng trong tâm trí dần lồng vào nhau...

Lâm Hoan Hi đang nhớ tới một lúc nào đó, đại não như muốn chống cự lại cô truyền tới một trận đau đốn.

Vùng chân mày thanh tú của cô lập tức nhăn lại, không khỏi đưa tay xoa xoa nơi huyệt thái dương đau nhức.

Cảnh Dịch quay lại đỡ cô: "Đầu lại đau?"

"Tôi hình như vừa nhớ tới anh."

Cảnh Dịch nhăn mày: "Nhớ cái gì?"

"Anh giống như ở một nơi rất sáng, nhưng tôi lại ở một nơi rất xa nhìn anh." Lâm Hoan Hi so một khoảng cách, "Rất xa."

Ánh mắt anh nhất thời sâu sắc, nhìn ánh mắt sạch sẽ của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch không thể khắc chế được đau đốn trong lòng.

Trước đây khi Lâm Hoan Hi theo đuổi anh, luôn nói với anh cô không thể chạm vào vị trí của anh, luôn nói với anh là cô sẽ dùng cả đời để theo đuổi ánh mặt trời ấy, sau này đã ở cùng nhau, mặc dù Lâm Hoan Hi không nói, Cảnh Dịch cũng phát giác ra được trong lòng cô luôn lo lắng...

Cô luôn từng ly từng tí cất dấu sự hèn mọn này của bản thân, sợ anh thấy, sợ anh vì vậy mà rời đi.

Hay là do đoạn tình cảm này quá thiếu chân thực, hoặc là Cảnh Dịch cho cô cảm thấy thiếu chân thực, cho nên Lâm Hoan Hi sợ mất đi, cho nên mới lựa chọn quên đi đoạn tình cảm nặng nề này.

Cảnh Dịch đi đến bên cô, đột nhiên khom lưng: "Lên đi."

"Ồi? Cũng đến rồi."

"Anh cố em lên tầng."

"Không cần đâu, cũng đến rồi, anh làm như tôi yếu lắm."

"Đi sẽ nhanh hơn một chút."

Lâm Hoan Hi không thay đổi ý nghĩ của anh được, không tình nguyện leo lên lưng anh.

Phía sau lưng Cảnh Dịch dày rộng, khiến người khác có cảm giác an toàn.

Cô phát ra tiếng thở dài thoải mái: "Cảnh tiên sinh..."

"Hả?"

"Trên người của anh có ba mùi hương, rất đáng tin cậy."

"..."

Trong nháy mắt, Cảnh Dịch đột nhiên muốn ném vợ mình xuống.

*

Cảnh Dịch công Lâm Hoan Hi trên lưng vào cửa không lâu sau, rèm cửa sổ lầu hai sát vách nhẹ nhàng kéo xuống.

Tô Dục ngẩng đầu nhìn chăm chú tấm poster trên tường, cậu nắm chặt tay lại, cời giấy đứng lên giường cẩn thận từng tý tháo tấm poster xuống, chậm rãi cuộn lại.

Tay cậu run run, chậm rãi, động tác dừng lại.

Người phụ nữ mày đen trong tấm poster tựa như ngọn núi nơi xa xăm, đôi mắt như những vì sao, tươi cười nhìn cậu.

"Dục thần, tôi có thể vào không?"

Âm thanh Chúc Sơn từ ngoài cửa truyền vào, Tô Dục bỗng nhiên hoàn hồn, động tác lưu loát cuộn tốt poster cất vào ngăn kéo, sau đó mở cửa.

Chúc Sơn nhìn mặt cậu một lát, không nói một lời chen vào trong, cậu ta phát hiện tấm poster vốn ở đầu giường đã biến mất, mặt Chúc Sơn nhăn lại: "Dục thần, cậu không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì, tôi chuẩn bị ngủ."

"Cậu đùa gì thế? Thi đấu thể thao điện tử chưa từng ngủ sớm!"

Chúc Sơn kéo cái ghế qua ngồi xuống, chỉ chỉ tường: "Tháo... Tháo xuống rồi?"

Sắc mặt cậu trước sau như một, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cổ găng duy trì bộ dáng thờ ơ.

Chúc Sơn nhúc nhủ đầu, đột nhiên không biết thế nào thoải mái.

Trước đây Chúc Sơn và Tô Dục cùng gia nhập đội, hai người được phân ở cùng một ký túc xá, Tô Dục còn chưa đánh, chỉ chơi ADC, Chúc Sơn toàn bộ chỉ phụ trợ. Sau khi biết Tô Dục là thiếu gia nhà giàu, Chúc Sơn ít nhiều cũng có chút khinh thường, cậu cho rằng đây là ý nghĩ nông nổi của đại thiếu gia chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống, dù sao thì nhà ai tài sản khếch xù mà không đi kế thừa, chạy đi chơi game chứ? Dần dần ở chung một thời gian, Chúc Sơn phát hiện con người luôn trầm mặc, kiệm lời ít nói này có một niềm đam mê cháy bỏng với thể thao điện tử.

Cũng chính khi đó, Chúc Sơn phát hiện Tô Dục hâm mộ Lâm Hoan Hi đến mức nào tàn.

Người ngoài không hiểu lắm, nhưng với Chúc Sơn cậu hiểu Tô Dục đối với Lâm Hoan Hi có bao nhiêu thích, bao nhiêu yêu mến.

"Dục thần..." Chúc Sơn cẩn thận hỏi, "Cậu đối với Lâm tỷ tỷ chỉ là đơn thuần thích, hay là... Thích giữa nam và nữ?"

Chúc Sơn có chút không hiểu, có lúc cậu nghĩ Tô Dục đối với Lâm Hoan Hi là một fanboy, có đôi khi lại nghĩ thấy cậu ta đang thầm mến người ta.

"Cô ấy cười rộ lên rất đẹp." Tô Dục cho một câu trả lời không đầu không đuôi, "Rất chân thành tha thiết, khiến người khác phải động tâm."

"...Hả?"

Tô Dục cong cong khoe miệng, bên má hiện lên một lúm đồng tiền sâu: "Có một lần trong tiệc rượu, tôi ở một chỗ rất xa nhìn cô ấy, sau đó Hoan Hi nhìn thấy tôi rồi cười, có rất ít người cười với tôi..."

Lời nói tiếp đột nhiên mắc ở cổ họng.

Cậu ngơ ngác nhìn Tô Dục, lúc này, dù trời sập xuống cũng không làm lu mờ được sự mù quáng trong ánh mắt của thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit: Lam Nhi Nam

Beta: Cải Xanh

Chúc Sơn đột nhiên hoảng sợ: "Người anh em, nam nhân có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi! Cậu thật sự khó chịu thì theo đuổi đi! Tôi ủng hộ cậu!"

Hầu kết của Tô Dục khẽ chuyển động, cúi đầu lau đi nước nơi khoé mắt: "Cút, tôi không khóc."

Âm thanh cậu không đề nên được sự nức nở.

"Cậu khóc cái rắm à! Cậu thực sự thích Lâm tỷ tỷ, trước đây tôi vẫn cho là..."

"Cậu cứ cho là như vậy." Tô Dục ngẩng đầu, cậu đã không khống chế được tâm tình của mình, "Nữ thần kết hôn rồi, tôi rất khó chịu, cậu cứ cho là như vậy đi."

Chúc Sơn rất bối rối: "Hả? Thực sự?"

Tô Dục gật đầu: "Ừ, thực sự."

"Nhưng mà..."

"Tớ muốn đi ngủ."

Chúc Sơn bắt đầu đi đem lời chuẩn bị nói nuốt xuống, tuy rằng cậu lo lắng cho Tô Dục, nhưng sẽ không tốt nếu như hỏi nhiều, cậu rất sợ chạm đến thần kinh đang nhạy cảm của Tô Dục.

Cái mông của cậu rất không tình nguyện nhấc ra khỏi cái ghế: "Tôi đi đây."

"Ngủ ngon."

Chúc Sơn vẫn không yên lòng: "Cậu thật sự không có chuyện gì? Cậu tuyệt đối đừng nghĩ quẩn trong lòng đấy."

Tô Dục nhất chân hướng mông cậu ta đập một cái: "Cút."

Khỏe như hổ thể này, nhìn bộ dạng này chắc không có gì.

Chờ Chúc Sơn rời khỏi, Tô Dục hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của bản thân, cậu ngồi chồm hổm xuống dưới đất vô đầu, trong lòng không có cách nào để ức chế sự khổ sở.

Nước mắt Tô Dục từng giọt từng giọt rơi xuống, cậu cắn thật chặt môi dưới, không dám phát ra bất cứ âm thanh gì.

Cậu vẫn luôn biết mình là một người không được hoan nghênh khi tồn tại, cậu được sinh ra cũng không được quang vinh, nếu không mẹ cũng không mang theo cậu chạy trốn đến thôn sơn nhỏ xa xôi, cũng không mang cậu suốt ngày nhốt tại tầng hầm sâu, đen như mực; sau khi cha tìm được cậu, mang theo cậu với thân phận người thừa kế Tô gia về nhà cho đến bây giờ.

Nhà rất lớn, cậu không cần ngủ ở một nơi ẩm ướt như tầng hầm, không cần ăn đồ ăn rách rưới, không cần chịu đựng sự quở trách không rõ lý do của mẹ. Nhưng mà sinh nhật cậu vẫn cô đơn như trước, thật giống như lúc còn ở nơi tầng hầm chật hẹp kia, kín không kể hở, khiến cậu không thờ nổi.

Đến sau này, Tô Dục gặp được Lâm Hoan Hi.

Trong nháy mắt khi cô cười nhìn cậu, ánh sáng ấy dường như phá tan, làm cho bóng đêm trong lòng cậu tan biến.

Từ đó về sau Tô Dục có tín ngưỡng, cũng có khát vọng.

Cậu muốn đứng ở vị trí thật cao trên sân khấu, muốn vạn người nhìn kỹ, muốn để cho cô thấy, để cho cô hạnh diện.

Vì vậy Tô Dục rời khỏi nhà của cha, gia nhập đội LOL, ở nơi đây cậu có bạn bè, gạt hái những tiếng vỗ tay, không còn một mình cô đơn, nhưng mà khi nửa đêm tỉnh dậy, đáy lòng cậu vẫn luôn trống trải.

Cậu vẫn luôn không hiểu cảm giác đó là gì, vì vậy cố gắng bỏ qua, làm như không để ý chút nào.

Cho tới hôm nay thấy Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch sóng vai nhau xuất hiện, nghe Cảnh Dịch nói ra thân phận của cô, thì Tô Dục đã nhận ra được tình cảm ấy là gì.

Thì ra đó là thích.

Con trai với con gái... Yêu mến đơn thuần nhất.

Thế nhưng...

Cậu sẽ không nói ra tình cảm của mình, sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của cô, sẽ không phá hoại hôn nhân của cô.

Cậu sẽ không làm như vậy.

Tô Dục chậm rãi đứng dậy, cậu mở máy tính lên, đầu tiên vào diễn đàn fan của Lâm Hoan Hi, tiếp theo hủy theo dõi trang cá nhân và hội fan của cô, lại mở ra hồ sơ, xóa bỏ những video và hình ảnh đã lưu lại gần một năm qua.

Cứ như vậy là tốt nhất...

Sẽ coi như... Chưa bao giờ quá quan tâm.

Tô Dục đăng nhập vào Weibo, tìm đến mục theo dõi đặc biệt, ID L Hoan Hi lặng lẽ nằm trong đó.

Tô Dục mở ra mục thư tín, chậm rãi đánh chữ.

[Dục Thần: Tôi rời khỏi, đi làm fan của người khác.]

Sau đó, hủy theo dõi.

Thầm mẩn như một người đi gieo hạt giống, ở một nơi không bị ai phát hiện cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, hiện tại hạt giống này phát triển thành một cây đại thụ che trời, lại nhỏ tận gốc tình cảm đặc biệt lúc ấy ra khỏi máu thịt, rất đau, nhưng cũng đáng giá.

Bây giờ đã là đêm khuya, điện thoại Lâm Hoan Hi tự động không thông báo những tin nhắn riêng tư, thư lúc này gửi đi lẳng lặng nằm bên trong, nó vĩnh viễn ở trạng thái chưa đọc, Lâm Hoan Hi cũng sẽ không biết có một thiếu niên như vậy, chân thành tha thiết thích cô.

*

Tô Dục hủy theo dõi Lâm Hoan Hi là một đề tài nóng vào ngày hôm sau, toàn bộ người hâm mộ Dục Thần đều biết Tô Dục điên cuồng hâm mộ người đại diện của Cảnh Dịch, bây giờ lại hủy theo dõi, độ hot còn hơn trận đấu sắp diễn ra.

Đối với việc làm lần này Tô Dục không giải thích, mấy người bạn của cậu cũng không dám hỏi sợ ảnh hưởng đến tâm tình của cậu, rất sợ vì không vui mà cậu tìm bọn họ solo, nhóm thiếu niên thật sự không thoải mái.

Hôm nay là ngày Lâm Hoan Hi đến bệnh viện để tái khám, Cảnh Dịch lái xe, cô ngồi ở ghế lái phụ mở Weibo, đăng nhập vào liền thấy chủ đề nóng.

#Dục Thần hủy theo dõi#

Vào xem, nội dung đều là về cô.

Lâm Hoan Hi nhăn mặt nhìn về phía Cảnh Dịch: "Tiểu ca ca kia hủy theo dõi tôi, chắc không phải là do tôi đầu địa chủ dỏ quá, khiến cậu ấy không vui chứ?"

Trừ lý do đó ra Lâm Hoan Hi thật sự không nghĩ ra được lý do thứ hai.

Cảnh Dịch nói: "Là cậu ta muốn."

"Cái gì?"

"Không có gì." Cảnh Dịch cười cười, "Nói chung là em đừng gọi thằng nhóc kia là tiểu ca ca, anh sẽ không vui."

"Tiểu ca ca là tốt nhất, bây giờ thỉnh hành gọi tiểu ca ca." Lâm Hoan Hi nói một câu, lại cúi đầu tiếp tục xem Weibo.

Cảnh Dịch vừa lái xe vừa nói: "Sao em không gọi anh là ca ca."

Lâm Hoan Hi lập tức nói: "Anh đã là một ông già ba mươi bốn tuổi gọi ca ca, cũng không sợ bị chê cười à."

"Vậy anh đây nhắc nhở em một chút, năm nay em 25 rồi, bà già ạ."

"Ông già."

"Bà già."

"Ông già."

"Bà già."

Hai người cứ người một câu tôi một câu, Lâm Hoan Hi hết chịu nổi, nhịn không được nằng: "Quý ấu trĩ."

Anh không nhịn nổi giờ tay đặt lên đầu cô sờ một cái: "Ngoan."

Xe từ từ dừng lại, rất nhanh đã đến bệnh viện có hẹn trước.

Sau khi hai người che kín mặt, lúc này mới xuống xe.

Vì lý do an toàn, Cảnh Dịch đăng ký hẹn trước cho Lâm Hoan Hi kiểm tra toàn thân, toàn bộ quá trình xong đã qua hết buổi sáng.

"Tụ máu ở đầu đã tan, các chỉ tiêu khác đều bình thường. Bà Cảnh vẫn chưa nhớ lại sao?"

Đặt tay xuống, bác sỹ chủ trị hỏi Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi lắc đầu: "Không có, khi cố nhớ lại thì đầu rất đau."

"Chuyện khôi phục ký ức này, phải dần dần, không cần miễn cưỡng."

Lâm Hoan Hi siết chặt ngón tay, hỏi: "Bác sỹ, có thể nào tôi vĩnh viễn sẽ không nhớ lại không?"

Cô hơi rất nhỏ, và thấp thòম.

"Chuyện này đúng là như vậy, có người chỉ cần thời gian một tháng để khôi phục, có người cần nửa năm, thậm chí có người dùng cả đời cũng không nhớ lại được."

Cô không khỏi liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, sau đó gục đầu xuống thấp.

Từ bệnh viện đi ra chính là lúc mặt trời xinh đẹp lên cao nhất.

"Buổi trưa em muốn ăn gì? Làm cơm không kịp rồi"

"Cảnh Dịch."

Đây là lần đầu từ lúc xuất viện đến nay Lâm Hoan Hi kêu tên anh, nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Cô mím môi, tiến lên vài bước đứng trước mặt anh: "Lúc trước anh nói... Chính là tôi theo đuổi anh đúng không?"

"Ừ."

"Anh có nghĩ tới hay không, có thể là anh bắt đắc dĩ mới ở cùng với tôi, hoặc là tôi thường xuyên xuất hiện, anh tập mãi thành quen, lại vừa vịn bên cạnh thiếu người, cho nên mới kết hôn với tôi."

Cảnh Dịch nhũu mảy: "Em muốn nói cái gì?"

"Tôi muốn nói... Có khả năng là anh không thật thích tôi."

Ở chung mấy ngày nay, cô gần như hiểu con người của Cảnh Dịch. Không thể không nói, người đàn ông này thật sự có lực hấp dẫn, vừa có tiền lại đẹp trai, mặc dù độc miệng, nói không dễ nghe, nhưng có hành vi rất quý ông, cũng không keo kiệt quan tâm và bảo vệ cô, đối với cô bằng tất cả sự ôn nhu.

Cô cũng có chút hiểu vì sao mình thích người đàn ông này, thế nhưng...

"Anh sẽ dĩ không rời đi, tám phần mười vì trách nhiệm, trách nhiệm vì anh là chồng tôi." Lâm Hoan Hi nói tiếp, "Nhưng lời của bác sỹ anh cũng nghe được, có thể cả đời này tôi không thể nhớ ra, nếu như tôi cả đời không nhớ lại, anh vĩnh viễn phải nhận cái trách nhiệm này sao? Coi như anh đồng ý, tôi có lẽ... Cũng không đồng ý."

Cô mơ mơ màng màng thành vợ của người đàn ông này, cũng mơ mơ màng màng bị anh hôn, lên giường, cô thừa nhận nhận được sự bảo vệ của người khác rất tốt, nhưng nội tâm của cô vẫn thấp thỏm, cô nghĩ cô không nên không rõ ràng mà cùng anh sinh hoạt chung một chỗ

"Anh đã cho là anh đã nói rất rõ ràng"

Lâm Hoan Hi khẽ thở dài: "Tuỳ anh thôi, tôi biết anh giấu giếm hôn thú rồi, dù sao tôi cũng không thể ly hôn được."

Cô cuối đầu leo lên xe, chống cằm, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh Dịch cũng theo lên xe, anh không có bất kỳ hành động nào tiếp.

"Sao lại không lái xe?"

Cảnh Dịch đặt hai tay lên tay lái, trên mu bàn tay gân xanh gồ lên: "Anh không muốn ép buộc em chuyện gì."

Anh dường như thoả hiệp: "Lâm Hoan Hi, nửa năm sau, nếu em vẫn kiên trì như bây giờ, anh và em sẽ ly hôn."

Lâm Hoan Hi tròn to hai mắt, có chút không thể tin được: "Hả?"

Anh nhìn vào mắt cô: "Trong khoảng thời gian nửa năm này, em phải thực hiện nghĩa vụ của người vợ, anh sẽ thực hiện nghĩa vụ của người chồng, anh không muốn em nhắc lại hai chữ ly hôn, có thể làm được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Cái Xanh

Lâm Hoan Hi không ngờ người đàn ông cố chấp này vậy mà lại dễ dàng đồng ý như vậy, với Lâm Hoan Hi nửa năm chỉ là một cái chớp mắt, cũng không phải là không thể đồng ý lời đề nghị này.

Nhưng mà....

Lâm Hoan Hi nhìn anh: "Chúng ta phải có ba điều kiện."

"Em nói đi."

Về mặt Lâm Hoan Hi nghiêm túc: "Thứ nhất: Không được phép công bố tin tức chúng ta đã kết hôn; Thứ hai: Nửa năm này anh không được can thiệp vào sự tự do của tôi; Thứ ba: " Lâm Hoan Hi nhấn mạnh nói: "Đây là điều kiện quan trọng, anh nhất định phải nghe kỹ."

Trông mặt anh sâu thẳm, đáy mắt tràn đầy sự chăm chú: "Anh sẽ chăm chú lắng nghe."

Lâm Hoan Hi hai tai đỏ ửng: "Thứ ba: lúc tôi không muốn anh không thể tùy tiện động vào tôi, trừ khi tôi muốn. Anh có thể đồng ý không?"

"...."

Rõ ràng đây là điều kiện cực kỳ thô bạo.

Cảnh Dịch dĩ nhiên sẽ không đồng ý: "Hai cái trước anh đồng ý, điều thứ ba anh có ý kiến."

"Anh có ý kiến gì?"

Cảnh Dịch nói: "Nếu như mỗi ngày em không muốn, anh sẽ chết."

"..."

Suy nghĩ một chút cũng phải, người ta đều nói tuổi ba mươi như sói, tuổi bốn mươi như hổ, Cảnh Dịch lại là một người đàn ông chắc chắn sẽ không nhận được, nếu như không nhận được lại làm ra chuyện gì... Đối với cô mà nói cũng không có lợi.

Lâm Hoan Hi quyết định thỏa hiệp: "... Một tuần hai lần?"

Cảnh Dịch không do dự trả lời: "Không được."

Lâm Hoan Hi yếu ớt dơ ra ba ngón tay: "Ba lần?"

Anh lại tiếp tục lắc đầu: "Không được."

Cô nhú chặt lông mày: "Bốn lần... Không thể nhiều hơn nữa."

Anh không trả lời, hiển nhiên là không vui.

Lâm Hoan Hi cắn môi thỏa hiệp: "Vậy anh muốn như thế nào."

"Chuyện này anh không thể nói chính xác, anh định theo tự nhiên."

"Tự... tự nhiên?"

Cách chọn quái gì thế này? Nam nữ ân ái còn theo tự nhiên?

Cảnh Dịch cười nhìn cô: "Chúng ta có thể một tuần ba lần, cũng có thể một tuần bốn lần, không cần có giới hạn được chứ?"

Lâm Hoan Hi suy nghĩ, cảm thấy cũng không thua thiệt, vì vậy gật đầu: "Được."

Nụ cười của anh càng sâu, không thể không nói nội tâm của cô nương nhỏ mười bảy tuổi rất dễ lừa gạt, đến lúc đó một tuần sáu bảy tám lần cô quản được anh chắc?

Thỏa thuận thành công, Cảnh Dịch chuẩn bị dẫn Lâm Hoan Hi đi nhà hàng ăn cơm, chuẩn bị đi, điện thoại đột nhiên vang lên, tên hiển thị là mẹ.

Độ cong khoe môi Cảnh Dịch khẽ thu lại, nhìn chăm chăm điện thoại không có động tác nào.

Chuông sắp tắt, Cảnh Dịch mới nhận điện thoại.

"Mẹ."

Mẹ?

Mẹ của Cảnh Dịch?

Mẹ chồng của cô?

Lâm Hoan Hi đột nhiên ngồi ngoan ngoãn, ngừng lại không dám phát ra âm thanh.

"Đang bận sao?" Đầu bên kia truyền đến giọng nữ rất dịu dàng.

"Chuẩn bị dẫn Hoan Hi đi ăn, sao đột nhiên lại gọi cho con?"

Mẹ Cảnh nói: "Hoan Hi thế nào rồi? Thân thể khá hơn chưa? Mẹ vẫn muốn đến thăm, nhưng cha con ông ấy..."

"Đã không có chuyện gì." Cảnh Dịch ngắt lời bà, "Còn có chuyện gì không? Con đang lái xe."

Mẹ Cảnh nghe xong, không ân cần hỏi thăm nữa: "Con gái chú Từ vừa về nước, ngày kia muốn tổ chức tiệc rượu, cũng mời nhà chúng ta. Hôm nay con đưa Hoan Hi về một chuyến, thuận tiện thăm cha con, hơn nửa năm không thấy ông ấy cũng nhớ con."

Cảnh Dịch chân mày nhíu chặt: "Nhưng con vẫn còn lịch trình, mẹ cùng cha đi không được sao? Hơn nữa... Hoan Hi vừa khỏe lại, con không muốn để cô ấy tham gia những việc như này."

"Con về nhà một chuyến đi, để cha con ông ấy bớt lải nhải, lúc này hãy nghe lời mẹ."

Mẹ Cảnh sợ Cảnh Dịch từ chối, không chờ anh nói tiếp, đã tắt điện thoại.

Nhìn cuộc gọi đã tắt, Cảnh Dịch thở dài một hơi.

Cài dây an toàn xong, Cảnh Dịch bắt đầu cho xe chạy: "Chúng ta đi ăn thôi."

"Mẹ gọi anh về nhà sao?"

"Ừ."

"Hình như anh không vui."

Cảnh Dịch cũng không nói chuyện.

Anh đâu chỉ không vui, mà là rất không tình nguyện.

Cảnh Dịch sinh ra trong gia đình có dòng dõi Nho học, cha của anh Cảnh Kính Nham là thầy quốc họa nổi tiếng, mẹ là Niếp Lan giáo sư đại học. Cha Cảnh Dịch khá bảo thủ, muốn con trai kế thừa y bát, nhưng Cảnh Dịch không đợi đến lúc tốt nghiệp đã tiến vào giới giải trí, vì vậy mà Cảnh Dịch cùng người nhà nháo một trận. Sau đó bởi vì Niếp Lan nhượng bộ, quan hệ giữa hai cha con mới hòa hoãn, cho đến khi nghe Cảnh Dịch nói anh kết hôn với Lâm Hoan Hi.

Bản thân Cảnh Kính Nham không thích giới giải trí, càng không tiếp nhận gia đình bình thường, vậy mà Lâm Hoan Hi ở trong giới giải trí lại gả đến nhà bọn họ. Vì vậy, quan hệ hai cha con vất vả lắm mới hòa hoãn nay lại một lần nữa bất hòa.

Nhưng Niếp Lan thích Lâm Hoan Hi, bà cảm thấy cô bé này lớn lên xinh đẹp, lại hiền lành tài giỏi, cũng xứng với con trai của bà.

"Yên tâm, anh sẽ nghĩ biện pháp từ chối bà ấy."

Lâm Hoan Hi nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Trở về đi."

"Hả?"

"Bọn họ cũng đã già rồi, nên khiêm nhường thì khiêm nhường, nên dỗi thì dỗi, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, anh nói đúng không?"

Từ sau khi mất trí Lâm Hoan Hi thông hiểu rất nhiều, nhất là thấy khỏe mắt mẹ có nếp nhăn và cha tóc đã bạc, liền cảm thấy thời gian thật đáng sợ.

"Em về sẽ bị tui thân."

Cảnh Kính Nham không thích cô, nếu như lần này về, tám phần mười là sẽ xem thường Lâm Hoan Hi, anh không đành lòng.

Lâm Hoan Hi nghe xong, lại thần nhiên: "Bây giờ giữa chúng ta là quan hệ khế ước, tôi cũng không bị tui thân gì."

Nếu như cô còn yêu Cảnh Dịch, có lẽ sẽ bị oan ức, nhưng mà cô mất trí nhớ, cho dù cha Cảnh Dịch có nói quá đáng, hay làm chuyện gì quá phận cô cũng không để ý.

Cảnh Dịch nghe vậy, bị câu nói của cô làm cho cảm động, cùng lúc lại bị câu "Quan hệ khế ước" làm đau lòng.

"Em nhất định phải cùng anh về?"

"Xác định."

"Được rồi, nhưng nếu trở về, em phải giấu chuyện mất trí nhớ, cố gắng ở bên cạnh anh, ít nói chuyện."

Cảnh Kính Nham không thích Lâm Hoan Hi, nếu như biết trí nhớ của Lâm Hoan Hi chỉ dừng lại ở năm mười bảy tuổi, còn không thương anh nữa, tuyệt đối sẽ gây khó dễ, sử dụng thủ đoạn để bọn họ ly hôn, đây tuyệt đối không phải việc mà Cảnh Dịch muốn thấy.

Lâm Hoan Hi gật đầu: "Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ im lặng."

*

Quê Cảnh Dịch ở Giang thành, ở ngay cạnh A thành, nhưng ngồi máy bay cũng tới hai tiếng.

Bọn họ đến Giang thành là tám giờ tối, nơi này không sầm uất như A thành, lại có bóng đêm là xinh đẹp nhất, cho nên được gọi là thành phố đêm.

Ra sân bay, Cảnh Dịch gọi một chiếc xe taxi.

"Đi Mộc Cận sơn trang."

Cảnh Dịch nghiêng đầu, Lâm Hoan Hi trên mặt lộ rõ vẻ buồn ngủ, anh mắt anh dần dần dịu dàng, ấn đầu cô dựa vào vai mình: "Ngủ một lúc đi, phải lâu nữa mới đến."

Cô rất mệt mỏi, cũng không khách khí, từ từ nhắm mắt lại.

Tài xế ngồi phía trước nhìn vào gương đánh giá hai người.

Để tránh phiền phức, trước khi ra cửa bọn họ đã nguy trang hoàn toàn, trừ khi tháo kính ra, nếu không... tuyệt đối sẽ không nhận ra anh chính là anh để Cảnh Dịch.

"Đó là sơn trang tư nhân, hai người là người thân?"

"Ừ." Cảnh Dịch không nói nhiều, trả lời qua loa.

Thấy anh trầm mặc ít nói, tài xế cũng thức thời không lăm mồm nữa.

Xe chạy từ từ, dần dần, hai bên xe rừng cây dần biến mất, thay vào đó là xuất hiện nhà cao tầng.

Ban đêm Giang thành rất vắng vẻ, không có nhà cao tầng che đi, màu đen ở chân trời đặc biệt sáng.

Lâm Hoan Hi hô hấp đều đặn, hai tay nắm lấy tay Cảnh Dịch, hoàn toàn ngủ say.

Anh cầm lấy mũ trên đầu cô, để cô ngủ thoải mái hơn.

Xe chạy hơn hai mươi phút, xe taxi dừng lại trước cửa.

"Tiên sinh, đến Mộc Cận sơn trang rồi."

"Lái vào đi."

Trước khi đến Cảnh Dịch đã thông báo với người nhà, bảo vệ thấy bên ngoài có xe, lập tức nghĩ rằng Cảnh Dịch dẫn phu nhân về, không nói hai lời liền mở cửa ra.

Mộc Cận sơn trang ở giữa sườn núi, chiếm diện tích khá lớn, trong sơn trang ngoại trừ nơi ở, còn có các sân vườn độc lập, hơn nữa sơn trang này được xây dựng đã lâu, hàng năm có không ít các nhà đầu tư ra giá cao mua sơn trang này.

Thanh toán tiền xe xong, Cảnh Dịch nhẹ nhàng lay Lâm Hoan Hi dậy: "Đến rồi."

Nghe thấy giọng nói, cô mơ mơ màng màng mở mắt.

"Đi thôi."

Lâm Hoan Hi dụi dụi mắt, theo Cảnh Dịch xuống xe.

Khi tiếp xúc với không khí ở ngoài, Lâm Hoan Hi khẽ rung mình một cái, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Cô nhìn một vòng xung quanh, rồi xa chốn thành thị ồn ào náo nhiệt son trang được xây dựng giữa núi và cây cỏ rậm rạp xung quanh, bóng đêm che lấp tất cả phong cảnh nơi đây, chỉ có ngọn đèn trong phòng tỏa ra nhiệt độ ấm áp.

"Đây là nhà anh?" Lâm Hoan Hi không xác định hỏi lại.

"Không phải, đây là nhà cha mẹ anh." nói rồi, Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi.

"Nhà anh to thật..."

Cô vốn cho rằng son trang là tên của một tiểu khu, không nghĩ đến thật sự là một son trang.

Đẩy cửa đi vào, trong nháy mắt cảm giác ấm áp xưa tan đi cảm giác mát mẻ ban đêm.

Cảnh Dịch đặt hành lý sang một bên, tháo kính râm và khẩu trang xuống, lại giúp Lâm Hoan Hi treo áo lên móc.

"Cảnh Dịch về rồi à?"

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng phát ra thanh âm, người phụ nữ từ trên tầng đi xuống rất có khí chất, sùron xám màu xanh thẫm phác họa nên đường cong cơ thể của bà, đầu tóc đen được búi lên, không che giấu được sự mừng rỡ trên mặt.

"Hoan Hi đã đỡ hơn chút nào chưa? Mẹ nghe nói con xảy ra chuyện, vẫn muốn đi A thành thăm con, nhưng lịch dạy học bận rộn, trong nhà lại xảy ra chút chuyện này, cũng không thể phân thân được." Nói rồi, Niếp Lan thân thiết kéo tay Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi có thể cảm giác được Niếp Lan thích cô và quan tâm cô, nhưng vừa nghĩ tới chuyện mình mất trí, trong lòng cảm giác khó chịu lại dâng lên.

"Mẹ, chúng con chưa ăn cơm đâu." Cảnh Dịch vừa nói, vừa rút tay Lâm Hoan Hi ra.

"Xem xem mẹ hồ đồ rồi, chờ mẹ đi hâm lại cơm cho các con, các con nghỉ ngơi trước đi."

"Ừ."

Chờ bóng dáng Niếp Lan biến mất, Cảnh Dịch mới nhỏ giọng nói: "Bà ấy rất thích em, luôn nói rằng lấy được em là phúc của anh đã tu luyện tám kiếp, anh cũng cảm thấy là như vậy."

Nửa câu sau giọng nói rất nhỏ, nhưng Lâm Hoan Hi có thể nghe rõ ràng.

Trong lòng cô bỗng rung động, rồi lại nhanh chóng tiêu tán.

"Về cũng không nói trước để cha bảo người đến đón."

Lần này là Cảnh Kính Nham xuất hiện.

Lâm Hoan Hi vừa thấy Cảnh Kính Nham đã biết cha Cảnh không thích cô còn thờ ơ với cô.

Cảnh Kính Nham năm nay 60 tuổi, không hay cười nói, khí thế uy nghiêm, mặt mày có chút tương tự với Cảnh Dịch.

Ông làm như không thấy Lâm Hoan Hi, nói tiếp: "Mẹ anh nếu không gọi điện cho anh, có phải anh định cả đời cũng không về đúng không?"

"Con cũng không nói như vậy."

Cảnh Kính Nham hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, trong giọng nói lộ vẻ không vui: "Vì phụ nữ mà cùng cha ở riêng, nhìn xem anh còn ra thể thống gì nữa."

Cảnh Dịch nghe xong, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Cảnh Kính Nham.

Anh kéo tay Lâm Hoan Hi, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước: "Con trở về là muốn gặp ngài và mẹ, nếu như cha vẫn muốn cùng con cãi nhau, vậy con chỉ có thể đưa vợ mình rời khỏi đây."

Lúc này Niếp Lan từ phòng bếp đi ra, thấy hai cha con giương cung bạt kiếm, quả nhiên là lại xích mích.

"Ông làm gì vậy? Con trai vừa về đã ồn ào, hay ho lắm à, đi chăm sóc con rùa của ông đi." Niếp Lan liếc mắt nhìn Cảnh Kính Nham, lười mím cười nhìn bọn họ, "Cơm đã xong rồi, nhanh đi ăn đi, ăn xong rồi ngủ."

Cảnh Dịch cũng không muốn ở cùng một không gian với Cảnh Kính Nham, nắm tay Lâm Hoan Hi đi tới nhà ăn.

Niép Lan xới com cho hai người, nói: "Hoan Hi đừng để ý nhé, ba con đức hạnh đúng là chết hết rồi, nóng nảy như con lửa, ông ấy nói cái gì con cũng đừng để trong lòng. Lần sau còn dám nói lung tung, mẹ nhất định sẽ giúp con dạy dỗ ông ấy."

Niép Lan là một người thấu tình đạt lý, bà cũng đã làm con dâu, lúc đó cũng không ít lần bị mẹ chồng khinh bỉ rồi làm khó dễ, bà rất hiểu cảm giác đó. Sau đó có Cảnh Dịch, bà đã nghĩ rằng nhất định sẽ không để con dâu trong lai chịu uất ức. Cho nên mặc kệ Cảnh Kính Nham nói cái gì, bà vẫn luôn coi Lâm Hoan Hi như con đẻ, thậm chí còn đối tốt với cô hơn Cảnh Dịch.

"Ăn nhiều một chút." Niép Lan vô cùng thân thiết gấp thức ăn cho Lâm Hoan Hi, "Hoan Hi gầy đi rồi, lúc ở nhà, Cảnh Dịch có phải không làm com cho con ăn không?"

Tay cầm đũa của Lâm Hoan Hi dừng lại, không biết trả lời như thế nào.

Từ lúc cô xuất viện đến bây giờ, nếu com dường như đều là Cảnh Dịch làm, mỗi bữa đều ăn rau rồi thịt, màu sắc và mùi vị đều đầy đủ, mỗi lần cô đều ăn một bát đầy, không có khả năng gầy hơn.

"Không ạ, Cảnh tiên..." trông mắt Lâm Hoan Hi chuyển động, vội vàng đổi lời nói: "Dịch ca nuôi con rất tốt."

Này...

Cảnh Dịch khẽ mỉm cười, anh ho nhẹ giấu đi sự vui vẻ: "Là ăn rất tốt, đáng tiếc là cô ấy chưa bao giờ cho con ăn."

Ở cùng Cảnh Dịch vài ngày, Lâm Hoan Hi hiểu được ý ở ngoài lời của anh, rất nhanh, cô đã hiểu rõ, trên mặt không khỏi ửng đỏ.

"Tự mình ra tay, mới com no áo ấm"

Lâm Hoan Hi đã nói như vậy.

"Nói đúng lắm." Niép Lan không nghe hiểu hai người nói gì, không hài lòng trừng mắt nhìn Cảnh Dịch nói: "Bây giờ đàn ông đúng là bị nuông chiều quá rồi, sau này nếu Cảnh Dịch không tốt với con, chọc giận khiến con không vui, con gọi điện báo cho mẹ, mẹ nhất định sẽ dạy dỗ nó giúp con."

Lâm Hoan Hi và com, cười giả hoạt: "Mẹ đã nói như vậy, chắc chắn anh ấy không dám không đối tốt với con."

Niép Lan cong cong khóe mắt, khẽ sờ tóc cô: "Các con ăn com đi, ăn xong rồi đi ngủ, mẹ đi xem cha một lúc."

"Được ạ, mẹ vất vả rồi."

Niép Lan đi rồi, nhà ăn lớn như vậy chỉ còn lại bọn họ.

Nhớ tới thái độ lúc này của Niép Lan với cô, Lâm Hoan Hi nói: "Mẹ anh thật tốt."

"Chỉ tốt với em."

Theo Niép Lan nói, Lâm Hoan Hi rất thuận mắt bà, lần đầu tiên gặp mặt đã thích, ngoại trừ Lâm Hoan Hi, bà sẽ không để cho người phụ nữ khác làm con dâu bà.

Mẹ của anh thích lại còn thương yêu người phụ nữ của anh, đây là điều duy nhất khiến Cảnh Dịch vui vẻ.

*

Sáng sớm hôm sau, Niép Lan đưa lễ phục mà thứ hai sẽ dùng đến phòng bọn họ.

Niép Lan vì Lâm Hoan Hi mà may một bộ dạ hội rất khéo léo xinh đẹp, quần màu thủy lam dài đến bàn chân, cổ áo khảm những đóa hoa từ hạt ngọc trai, Lâm Hoan Hi vừa nhìn đã thích vô cùng.

"Con đưa Hoan Hi đi dạo đi, lần trước tới nhà chúng ta nó đã đi ngay, cũng không có thời gian dạo xung quanh."

Lần trước ra mắt cha mẹ, là lúc Cảnh Dịch tuyên bố muốn kết hôn cùng Lâm Hoan Hi, Cảnh Kính Nham đã giận dữ, cuối cùng hai người tan ra trong không khí không mấy vui vẻ, coi như đây là lần thứ hai Lâm Hoan Hi tới đây.

Niép Lan ra chủ ý thay hai người: "Nếu không thì ra hồ cá sau núi thì sao? Chỗ đó phong cảnh cũng đẹp."

Cảnh Dịch quay đầu hỏi cô: "Muốn đi không?"

Ở nhà cũng nhàn đối, vì vậy Lâm Hoan Hi gật đầu đồng ý: "Được."

Hai người thay quần áo xong, cùng nhau rời khỏi phòng.

Ngày xuân hoa đâm bụi khiến cho sơn trang giống như tiên cảnh, dựa vào núi non, khe suối chảy quanh, từ xa nhìn đến đây như một bức tranh tuyệt mỹ.

Hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ rải đầy đá nhỏ, rừng liễu hai bên đường xanh biếc. Bóng cây loang lổ, cô bước nhẹ nhàng.

Cảnh Dịch không khỏi nghiêng đầu nhìn Lâm Hoan Hi bên cạnh, tâm tình cô không tệ, trên mặt vẫn giữ nụ cười, đôi mắt hoa đào nhìn về trước tràn đầy ánh mặt trời ngày xuân, trái tim Cảnh Dịch khẽ rung động, tay nắm cổ tay cô buông xuống từ từ cùng cô mười ngón tay đan chặt.

Hành động này của Cảnh Dịch khiến Lâm Hoan Hi cúi đầu xuống nhìn, rồi lại nhú mày giật ra.

"Đừng nhúc nhích."

"Lời kéo sẽ khó chịu."

"Trong rừng có thú dữ, anh sợ em lạc đường bị thú dữ ăn thịt."

Cảnh Dịch nói rất nghiêm túc.

Lâm Hoan Hi toàn thân cứng đờ: "Anh đừng dọa tôi."

Mặc dù nói như vậy, nhưng cô vẫn sợ, vẻ mặt cứng nhắc nhích lại gần Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch khẽ nhếch khóe môi, nắm chặt tay cô bước đi.

Phía sau núi có một hồ nước hình trăng lưỡi liềm, hồ nước khá trong, sau đó ông ngoại của Cảnh Dịch đã trồng các loại cây xung quanh, đến mùa hè, núi xanh nước biếc, phong cảnh sẽ đặc biệt làm rung động lòng người.

"Hồ này có tên là gì?"

Cảnh Dịch đi vào nhà gỗ bên cạnh hồ, từ trong đó lấy ra đồ dùng câu cá, trả lời câu hỏi của Lâm Hoan Hi: "Hồ Nguyệt Nha."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi không khỏi nở nụ cười: "Tên giống tên quê tôi."

Cảnh Dịch chuẩn bị đồ dùng xong, lại nói: "Bà ngoại ngoại anh đặt tên, hồ này giống hình trăng lưỡi liềm, cho nên cứ gọi như vậy."

Công cụ sửa xong, Cảnh Dịch cõng dây thừng của thuyền gỗ, anh ném mấy đồ cần dùng vào thuyền, sau đó vươn tay về phía Lâm Hoan Hi: "Lên đây."

"Chúng ta không câu ở trên bờ sao?"

"Giữa hồ sâu, cá nhiều, phong cảnh cũng đẹp, lên đây."

Lâm Hoan Hi cẩn thận vươn tay ra: "Tôi không biết bơi đâu, anh phải cẩn thận đừng để tôi rơi xuống nước đấy."

"Em biết bơi."

Nói xong, Cảnh Dịch trầm mặc.

Lâm Hoan Hi biết bơi hình như là do anh dạy....

Có thể đã quên quá trình học tập, dù sao ký ức trên cơ thể sẽ không quên.

Lâm Hoan Hi hơi sợ nước, sau khi lên thuyền vẫn giữ chặt hai bên, sợ mình sợ ý một chút thôi là ngã xuống.

Nhìn bộ dáng cuồng cuồng của cô, Cảnh Dịch chèo thuyền cũng cảm thấy thú vị, cố ý làm việc xấu, khiến thuyền lắc lư qua lại.

Lâm Hoan Hi mặt mũi trắng bệch, tức giận trừng mắt nhìn Cảnh Dịch: "Anh vững một chút, tôi sợ."

Cảnh Dịch nhú mày: "Được, anh sẽ vững."

Anh sợ nếu tiếp tục đùa sẽ thực sự chọc giận cô, không dám làm chuyện mờ ám nữa.

Dần dần rời xa bờ, Lâm Hoan Hi thả lỏng xem xét cảnh vật xung quanh, rồi xa nhà cao tầng núi rừng cây cối yên tĩnh không gì sánh được, hồ nước trong vắt, chiếu rọi phong cảnh hai bên bờ.

Cô hơi cúi người, tay ở trong hồ nước vẫy qua lại, những đợt sóng nước đi qua lòng bàn tay cô, hơi lạnh của hồ nước xuyên qua lòng bàn tay truyền đi khắp cơ thể.

"Ở chỗ này đi."

Đặt mái chèo sang bên cạnh, Cảnh Dịch cầm lấy cần câu, rồi lấy mồi câu ra.

"Em biết câu cá không?"

"Không biết, tôi chưa từng móc câu."

"Anh dạy em." Nói rồi, Cảnh Dịch đặt cần câu vào tay cô, anh đứng dậy vòng ra sau lưng cô, lồng ngực cường tráng dựa sát vào lưng Lâm Hoan Hi.

Đột nhiên khoảng cách rút ngắn khiến Lâm Hoan Hi tay chân cứng ngắc.

Hai tay Cảnh Dịch cầm tay cô, nhìn vào hồ nước: "Đầu tiên là móc mồi câu, không nên để mồi câu chìm hẳn xuống nước, chỉ để một nửa trong nước, một nửa trên mặt nước, đến lúc cá mắc câu..."

Giọng nói mỏng manh của anh quanh quẩn bên tai, hơi nóng thổi ra phả vào vành tai mịn màng mà mẫn cảm của cô, lời nói sau đó một câu Lâm Hoan Hi cũng không nghe rõ, cô chỉ nghe được tiếng tim mình đập, rất kịch liệt.

"Hiểu không?" Cảnh Dịch hơi nghiêng sang một bên, thấy ánh mắt cô rời rạc, hiển nhiên là không chú ý nghe.

Ánh mắt Cảnh Dịch vừa chuyển động, chú ý tới vành tai cô hơi hồng, giống như nụ hoa hồng nhạt nửa mở nửa không, rất mê người.

Ánh mắt anh âm thầm, không kiềm chế được cắn nhẹ lên vành tai cô, nhẹ nhàng mút vào, thanh âm mập mờ không rõ: "Nghe hiểu không? Có muốn anh nói lại một lần nữa cho em nghe không?"

Vành tai truyền đến cảm giác tê dại khiến Lâm Hoan Hi toàn thân run rẩy, cô giật mình, phản xạ có điều kiện đẩy Cảnh Dịch phía sau lưng, lần này dường như cô dùng hết sức, theo quán tính, cơ thể Lâm Hoan Hi không ổn định, ngã thẳng về phía trước.

Mắt thấy Lâm Hoan Hi sắp ngã xuống nước, Cảnh Dịch vội vươn tay ra kéo cô, đầu ngón tay anh lướt qua vạt áo cô, chỉ nghe thấy bùm một tiếng, Lâm Hoan Hi ngã xuống hồ, bọt nước bắn lên xung quanh.

Hồ nước lạnh như băng chui vào tai vào mũi, tấn công xung quanh cô.

Lâm Hoan Hi hít thở khó khăn, hai tay cô vùng vẫy trong nước.

Cô rất sợ, sợ cảm giác bị vây kín xung quanh, Lâm Hoan Hi thấy một bóng dáng bơi về phía cô...

Bóng kia hơi mờ nhạt, một hình ảnh ít ỏi hiện lên trong đầu cô....

Cảnh Dịch....

"Tôi sợ nước."

Thanh âm đột nhiên xuất hiện cạnh tai, như là cách một bức tường dày, cô không nghe rõ.

Giọng nói đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Còn sợ học?"

Lâm Hoan Hi nghe được giọng nói của mình, mang theo tiếng khóc nức nở: "Anh nghĩ rằng em muốn học sao? Không phải là em sợ một ngày nào đó anh rơi xuống biển, em không cứu được anh, rất thâm tâm."

"Hả?"

"Được rồi, em chính là vì để khoảng cách của chúng ta có thể gần nhau hơn."

"Hơn nữa..."

Thanh âm của Lâm Hoan Hi nhỏ xuống: "Vì chiếm tiện nghi của anh, vì để thân thể chúng ta gần nhau hơn, anh hài lòng không?"

Trong trí nhớ, cảnh tượng mơ hồ hiện ra một người đàn ông kéo tay cô, hôn lên đôi môi của cô.

Trong thực tế, eo Lâm Hoan Hi bị một người ôm chặt, anh quen thuộc tìm được môi cô, từng hơi từng hơi truyền khí vào miệng cô.

Cảnh Dịch đưa Lâm Hoan Hi gần như hôn mê lên thuyền, anh gạt sợi tóc trên gò má cô, lại cời nút áo trước ngực Lâm Hoan Hi, sau đó làm công tác hồi sức cho cô.

"Bé con, tỉnh lại." Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, bước nước theo sợi tóc lăn xuống chóp mũi, sau đó rơi xuống mặt cô.

Cảnh Dịch cúi đầu làm hô hấp nhân nhân tạo cho cô: "Bé con..."

Anh gọi rất khẩn trương lại cực kỳ dịu dàng.

Lâm Hoan Hi nheo mắt lại, ánh mặt trời chiếu xuống, ánh sáng nóng bỏng khiến cô không cách nào mở mắt ra, Lâm Hoan Hi cảm thấy lồng ngực rất đau, cô ho khan kịch liệt, ho luôn cả nước trong phổi ra.

Cảnh Dịch thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận ôm cô vào trong ngực, từ trong túi lấy chai nước lọc đưa cho cô: "Súc miệng đi."

Ý thức dần quay lại, Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn về phía anh, đôi mắt như nhìn thứ gì đó, nhưng vẫn mờ nhạt như trước, cô mở miệng: "Ông xã?"

Thanh âm của cô rất nhỏ, mang theo sự ngỡ ngàng và hoài nghi.

Cảnh Dịch nắm chặt chai nước, đây là lần đầu tiên kể từ khi xuất viện cô gọi anh là ông xã.

Cảnh Dịch hô hấp ngón ngang, giọng nói hơi run: "Em nhớ ra rồi?"

Nhớ ra?

Lâm Hoan Hi xoa xoa mắt, thì thầm nói: "Dịch ca, mắt em hơi đau."

"Em đừng xoa, để anh xem."

Cảnh Dịch kéo tay Lâm Hoan Hi xuống, nâng mặt cô lên quan sát cẩn thận.

Rất đỏ, lại còn hơi sưng.

"Em nhắm mắt lại đừng cử động, chúng ta lập tức đi bệnh viện."

Nghe thấy hai chữ bệnh viện, Lâm Hoan Hi cau chặt chân mày: "Không đi, cũng không đau lắm."

"Không được." Động tác Cảnh Dịch chèo thuyền lưu loát trả lời cô: "Hồ nước không sạch sẽ, vi khuẩn vào mắt sẽ rắc rối, phải đi."

Cô không dám cãi lại, chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại.

Đau đốn ở mắt dần giảm bớt, trong chốc lát lại hơi ngứa, Lâm Hoan Hi cố gắng không xoa, lại không nhịn được liền trách móc: "Đều là tại anh, tôi đã nói không ra rồi."

"Đúng, đều là lỗi của anh."

Anh thuận theo càng khiến Lâm Hoan Hi tức giận, tiếp tục trách móc: "Đang yên lành, anh cần tai tôi làm gì? Anh không cần tai tôi, tôi sẽ đẩy anh chắc? Tôi không đẩy anh cũng không ngã xuống nước."

Cảnh Dịch: "Đúng, đều tại tai em rất đáng yêu khiến anh không nhịn được, hại em ngã xuống nước."

Thái độ nhận sai của Cảnh Dịch rất tốt, Lâm Hoan Hi một bụng tức giận cũng tan đi hơn nửa.

Nhìn cô, Cảnh Dịch không nhịn được giương khóe môi: "Nhờ họa mà có phúc, bây giờ em nhớ ra rồi, cũng là chuyện tốt."

Lâm Hoan Hi nghe xong, đầu ngón tay giật giật: "Anh nói cái gì? Cái gì tôi cũng không nhớ được." cô còn nói, "Tôi nghĩ tôi biết bơi, cũng là chuyện tốt."

"...."

Cuộc sống thay đổi rất nhanh, vừa được hạnh phúc, trong nháy mắt lại tan biến.

Anh thở dài một hơi, nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoan Hi, mắt mác trong lòng Cảnh Dịch cũng bay mất.

Nhớ lại là chuyện tốt, không nhớ lại cũng không phải chuyện xấu, bác sĩ nói rất đúng, loại chuyện này không nhớ lại được, anh cũng phải từ từ, cho dù cả đời Lâm Hoan Hi không nhớ lại, cô vẫn là vợ anh, bà xã duy nhất của cuộc đời này.

Sau khi lên bờ, Cảnh Dịch không dám chậm trễ, trực tiếp dùng điện thoại gọi về nhà, để người nhà chuẩn bị xe và tiền chờ ở ngoài đường đi vào hồ Nguyệt Nha.

Gọi điện thoại xong, Cảnh Dịch nửa ngồi trước mặt Lâm Hoan Hi: "Lên đi."

Mắt cô hơi ngứa, đừng nói là nhìn, ngay cả mở mắt cũng khó khăn, Lâm Hoan Hi dựa theo cảm giác leo lên lưng anh, trong nháy mắt khi tiếp xúc với anh, bất an trong lòng Lâm Hoan Hi cũng bình tĩnh lại.

Cảnh Dịch nói không sai, cô rất thích anh, nếu không... Lúc ngã xuống nước kia sẽ không nghĩ đến anh.

Nhưng mà cô không nhớ rõ, những tình cảm của anh trong trí nhớ của Lâm Hoan Hi lại trống rỗng, sạch sẽ, không một dấu vết.

Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy khó chịu, tay vòng qua cổ Cảnh Dịch rồi nói: "Xin lỗi."

"Sao vậy?"

Thanh âm của Lâm Hoan Hi nghẹn ngào: "Xin lỗi, tôi không nhớ ra được."

Nước mắt theo gò má chảy xuống, rơi xuống da anh nóng không gì sánh được.

Cổ họng Cảnh Dịch khô khốc, trong lòng sinh ra cảm giác bất lực.

"Nếu như nhớ ra, chắc chắn tôi sẽ nói với anh..."

"Cho dù không nhớ lại cũng không sao." Tay Cảnh Dịch nắm chặt hơn một chút, "Anh đã nói sẽ một lần nữa theo đuổi em. Nhưng mà... lần đầu tiên theo đuổi con gái anh không có kinh nghiệm, mong em tha thứ."

Cô khẽ mỉm cười, lau sạch nước mắt, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng tựa cằm trên vai anh.

Ra khỏi rừng cây, thấy một chiếc xe màu đen có rèm che dừng ở bên đường.

Cảnh Dịch mở cửa sau ra, cẩn thận đỡ Lâm Hoan Hi vào trong.

Tài xế quay đầu lại hỏi anh: "Dịch ca, chúng ta đi đâu?"

"Bệnh viện gần nhất, nhanh lên một chút."

Tài xế thấy bọn họ nhếch nhác, quần áo trên người dính nước, nhìn lại cùng một chỗ, bèn hỏi: "Ngài và chị dâu ngã xuống nước?"

Lời này của hắn vốn là đùa giỡn, ai ngờ Cảnh Dịch lại gật đầu: "Ừ, mắt cô ấy hình như bị bệnh, lái nhanh lên."

Tài xế nghe vậy cũng không dám chậm trễ, đạp chân ga phóng đi.

Niép Lan đang ở tầng hai tưới hoa nhìn xe có rèm che đi xa, bà cau mày một cái, quay đầu nhìn Cảnh Kính Nham: "Ông để Tiểu Lý đi làm việc gì rồi?"

Cảnh Kính Nham đang đọc báo: "Không có gì, sao vậy?"

"Kỳ lạ...."

Trong lòng Niép Lan buồn bực, nhìn xe từ phía hồ Nguyệt Nha phóng đi, lại nghĩ tới Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch ở đó, vội vàng cầm điện thoại gọi cho Cảnh Dịch

*

Hôm nay không phải ngày nghỉ, trên đường đi cũng không bị tắc, cũng không gặp nhiều đèn đỏ, rất nhanh đã tới khoa mắt ở bệnh viện, tài xế Tiểu Lý đi xếp hàng đăng ký.

Người đến bệnh viện cũng không nhiều, rất nhanh đã tới lượt họ.

Cảnh Dịch đội mũ Tiểu Lý mang đến, vành mũ rộng che được khuôn mặt, nếu không nhìn kỹ cũng không nhận ra anh là ai.

Làm kiểm tra xong, Cảnh Dịch lấy giấy chuẩn bệnh và phương thuốc.

"Hoi nhiễm khuẩn, nhỏ thuốc nhỏ mắt mấy ngày là khỏi, chú ý hai ngày không đi ra ngoài, tránh gió, cũng không được ăn cay.""

Cảnh Dịch nhớ kỹ những điều cần lưu ý, để cho Tiểu Lý đi lấy thuốc xong, anh đưa Lâm Hoan Hi lên xe.

Vừa rời trong bệnh viện đã rửa sạch mắt, đã thoải mái hơn rồi.

Lâm Hoan Hi thử chớp mắt, quay đầu chống lại ánh mắt của anh.

"Khá hơn chút nào không?"

"Không ngứa nữa, nhưng trên người lại ngứa."

Ở trong hồ nước lâu như vậy, đi lên lại chưa thay quần áo đã đến đây, lúc này không cảm giác được, bây giờ Lâm Hoan Hi cảm thấy trên người mình có mùi lạ, cô dịch lại gần Cảnh Dịch, mũi hít hít vài cái, sau đó khuôn mặt nhăn nhó ghét bỏ đẩy anh ra: "Thật là thú vị."

Cảnh Dịch khòe môi hơi nhếch lên: "Quay về tắm."

Nói đến tắm, Lâm Hoan Hi đột nhiên nhớ tới bác sĩ nói hai ngày này mắt không được dính nước.

Cảnh Dịch cũng nghĩ đến chuyện này, anh nhẹ nhàng nói: "Không cần lo lắng, về anh giúp em."

Bầu không khí có hơi mờ ám, Tiểu Lý vừa cầm thuốc đến có hơi do dự: "Tôi có nên một lúc nữa hãy quay lại không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: Cải XanhĐến khi Cảnh Dịch cùng Lâm Hoan Hi về nhà, thì đúng lúc gặp Niếp Lan không yên tâm chuẩn bị đi bệnh viện. Niếp Lan trong điện thoại đã biết nguồn gốc mọi chuyện, gặp hai người vừa trở về, luống cuống cùng sốt ruột đón: "Thế nào, Hoan Hi không có chuyện gì chứ, bác sĩ nói gì?"

Cảnh Dịch trấn an Niếp Lan, nói: "Không có chuyện gì, nghỉ ngơi hai ngày là tốt. Có điều bác sĩ nói cố gắng không ra khỏi nhà mấy ngày này."

"Không có chuyện gì là được." Trái tim treo lơ lửng lúc này đã được đặt xuống, lại nghĩ đến chuyện khác liền u sầu, "Vậy tiệc rượu ngày mai của bác Từ sợ là không đi được rồi, con nói một chút cho mẹ biết, các con đi câu cá gì, bây giờ mọi chuyện đều loạn hết cả lên."

Niếp Lan rơi vào sự tự trách sâu sắc, nhìn về phía Lâm Hoan Hi ôn nhu nói: "Vậy ngày mai con nghỉ ngơi cho thật tốt, mẹ để Cảnh Dịch ở nhà với con."

Giọng Niếp Lan tràn đầy sự quan tâm khiến đáy lòng Lâm Hoan Hi sinh ra một dòng nước ấm, lúc này, Cảnh Kính Nham chẳng biết từ lúc nào từ trên lầu đi xuống.

"Không được!"

Ông đột nhiên quát một tiếng khiến Lâm Hoan Hi giật mình, Lâm Hoan Hi nhìn lại nơi phát ra âm thanh, lúc này mắt vẫn chưa nhìn rõ, mơ hồ thấy sắc mặt Cảnh Kính Nham âm trầm.

"Bác Từ của con cố ý căn dặn phải dẫn con đi cùng, trường bối đã mờ lờ, nào có tiểu bối như con không biết đạo lý. Để cho con bé ở nhà, con cùng ta đi."

Cảnh Dịch đôi môi khẽ nhếch, định mở miệng phản bác.

Thấy Cảnh Dịch đang muốn cãi lại Lâm Hoan Hi cẩn thận kéo tay áo anh, anh nghiêng đầu nhìn qua, thấy cô mỉm cười.

Lâm Hoan Hi ngắt lời hai người, nói: "Cha nói không sai, mọi người đã mời, làm sao có thể không đi. Anh yên tâm, em ở nhà đợi cũng không có việc gì."

Anh nhú mi, hiển nhiên là bất mãn vì quyết định này.

Niếp Lan rất sợ hai cha con không hợp lời lại cãi vã, vội vàng xen vào nói chuyện khác: "Con xem một chút hai người các con thành dạng gì rồi, lên lầu tắm đi, chờ lúc rảnh rồi lại nói chuyện này."

Lâm Hoan Hi cảm thấy mình rất hôi, da và tóc cứ dính dính rất khó chịu, trên quần áo nhiễm mùi tanh của hồ nước... Ngoại trừ cái đó ra, không biết có cái gì... Không sạch sẽ chui vào.

Ánh mắt Cảnh Dịch đảo qua người Cảnh Kính Nham, khom lưng ôm cô kiểu công chúa: "Chúng con đi lên trước, chuyện này tối nay con cùng ngài nói chuyện."

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, Cảnh Kính Nham hừ lạnh: "Ồ nơi đông người, cũng không biết kiềm chế, ôm ấp ra bộ dáng gì nữa."

Lời nói này vô cùng rõ ràng truyền vào tai Cảnh Dịch, bước chân anh dừng lại, nói: "Ngài cũng có thể cùng mẹ ôm ấp, con sẽ không ngại."

Nói xong, bóng dáng anh khuất mất.

Cảnh Kính Nham há hốc mồm, tức giận vỗ đùi, chỉ về phía hai người vừa biến mất nhìn Niếp Lan giận dữ: "Em xem xem nó không biết lớn nhỏ, sớm muộn gì anh cũng bị con trai ngoan của em làm tức chết!"

Niếp Lan tự tiếu phi tiếu (cười như không cười): "Anh lúc còn trẻ ấy cũng không ít lần như thế trước mặt cha anh, tại sao lúc ấy anh không nói lời này?"

Cảnh Kính Nham: "..."

Trở về phòng, Cảnh Dịch nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, giờ tay muốn cởi nút áo trước ngực cô.

Đầu ngón tay Cảnh Dịch hơi lạnh, chạm vào da cô nhảy mất khiến cả người cô nổi da gà.

Lâm Hoan Hi thấy không thích hợp, đưa tay ngăn lại động tác của anh: “Tôi... Tôi tự mình cởi.”

Mặc dù nói hai người đã kết hôn, cũng đã phát sinh quan hệ thân mật, nhưng thế nào đi nữa cũng nói, để anh cởi đồ giúp cô vào ban ngày thì Lâm Hoan Hi không thể nào làm được.

Cảnh Dịch biết cô xấu hổ, không kiềm được cười ra tiếng: “Anh đi xả nước, em ở đây chờ anh.”

“Ừ... Được.”

Lâm Hoan Hi nắm chặt áo, chờ Cảnh Dịch đi vào phòng tắm rồi, lúc này mới cúi đầu cởi khuy áo ở trước ngực, nhanh chóng cởi áo khoác, lộ ra áo lót màu hồng viền hoa bên trong, cô đứng lên mở khoá kéo quần jean, nhưng khoá kéo như phản chủ, Lâm Hoan Hi cố hết sức cũng không thể kéo xuống.

Ngay khi cô chuẩn bị tìm một cái kéo nhỏ để cắt ra, một đôi tay liền thay cô làm.

Cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay và ngón tay thon dài của anh, cũng có thể cảm nhận được hơi thở gần trong gang tấc ánh mắt như ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lâm Hoan Hi không thể không ngẩng đầu, hai mắt nhìn thấy cảnh vật mơ hồ, chỉ có gương mặt anh là rõ ràng.

Cảnh Dịch cực kỳ anh tuấn, tóc đen như lông quạ, vàng trán no đủ mịn màng, sống mũi cao thẳng, chân mày rậm dưới là mắt phượng mi mắt hơi rũ xuống, lông mi khẽ rung, chuyên chú nghiêm túc xử lý khoá kéo hư của Lâm Hoan Hi.

Thời khắc này, dường như có một bàn tay bóp lại trái tim của cô, khiến cô hít thở khó khăn.

Chỉ nghe “roẹt” một tiếng, khoá kéo đã trượt xuống.

Cảnh Dịch nâng mi mắt, con người đen nhìn cô: “Được rồi.”

Giọng nói của anh khiến Lâm Hoan Hi đang mất hồn tỉnh táo trở lại, vừa nghĩ đến cảnh vừa rồi liền ngẩng người, mặt Lâm Hoan Hi không khỏi đỏ hồng.

“Cảm ơn.”

Cô đang muốn cởi quần xuống, lại nhớ đến Cảnh Dịch vẫn còn ở đây, vội vàng quay lưng lại, nghĩ một chút, nói: “Anh có muốn tắm trước không?”

Cảnh Dịch nhếch mi: “Anh muốn cùng vợ anh tắm chung.”

Răng trắng nõn của Lâm Hoan Hi khẽ cắn môi dưới, hơi lúng túng nói: “Như vậy không tốt lắm đâu...”

Cảnh Dịch nói: “Yên tâm, bồn tắm rất lớn.”

“... Tôi không phải nói cái này.”

“Nếu em tự tắm, nước vào mắt thì làm sao?” Thái độ anh mạnh mẽ, “Em không cần đề phòng anh như phòng mưu manh, anh là một người chính trực.”

Nghe lời anh nói có vẻ là rất quan tâm tình trạng của cô.

Nội tâm Lâm Hoan Hi đấu tranh vài giây, cuối cùng gật đầu: “Vây cũng được.”

Thấy cô đáp ứng, trên mặt Cảnh Dịch liền có nét cười như thực hiện được gian kế.

“Anh bế em đi vào.”

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, người đàn ông trước mắt đưa tay cô ôm lên, Lâm Hoan Hi vội ôm lấy cổ anh.

Phòng tắm rộng lớn, ở giữa là một bồn tắm bán tròn đang xả nước nóng, Cảnh Dịch đặt Lâm Hoan Hi xuống, trong lúc cô chưa kịp phản ứng, anh vòng tay qua sau lưng cô, động tác thành thạo cởi ra khoá áo lót, trước ngực cô ngay lập tức trống trải, rồi lại ôn nhu cởi ra quần lót hồng nhạt của cô.

Cũng không biết có phải do phòng tắm quá nóng, hay là do nội tâm cô xấu hổ, mỗi tấc da trên toàn thân Lâm Hoan Hi đều đỏ ửng.

Mặc dù toàn thân cô không một mảnh vải, ánh mắt Cảnh Dịch cũng tự do rơi vào khoảng không, anh cầm lấy dây buộc tóc, thành thạo buộc tóc của cô như đuôi ngựa, có thể cảm giác được sự mềm mại của sợi tóc lướt qua những ngón tay, Cảnh Dịch liền nói: "Nhuộm lại tóc đi."

Lâm Hoan Hi lắc lắc đầu, nói: “Ngày họp báo ấy, tôi có thấy một màu đặc biệt đẹp, giống như bộ lông xanh biếc của chim công, chờ khi trở về tôi sẽ

nhuộm màu đỏ.”

Động tác buộc tóc của Cảnh Dịch dừng lại: “Lâm Hoan Hi, em cứ muốn anh đội mũ xanh cho em sao?”

Lâm Hoan Hi: “...???”

“Được rồi, vào đi thôi.”

Cô không dám nhắc đến việc nhuộm tóc này nữa, nắm tay anh cẩn thận bước vào bồn tắm.

Nước ấm xâm nhập vào từng lỗ chân lông, ngay lập tức xua tan đi sự mệt mỏi, Lâm Hoan Hi từ từ nhắm lại hai mắt, phát ra tiếng thở dài đầy thoải mái.

Thấy cô đã vào, Cảnh Dịch lấy ra chai thủy tinh đựng tinh dầu trên giá, dựa vào tỉ lệ pha vào nước.

Người được mùi cỏ huân y trong không khí Lâm Hoan Hi không khỏi nhìn về phía anh, chỉ thấy Cảnh Dịch để lại chai, rồi lấy ra hoa hồng thả vào trong nước.

Cuối cùng, anh liền hài lòng cởi áo ra, tháo thắt lưng.

Lâm Hoan Hi bị những hành động liên tiếp của anh làm hít khó khăn, không khỏi nói: “Anh mỗi lần tắm đều... long trọng như thế sao?”

Quần áo bản cởi ra được ném vào giỏ đựng, Cảnh Dịch tà tà liếc Lâm Hoan Hi: “Tiểu tiên nam tắm đương nhiên không thể tùy tiện.”

Lâm Hoan Hi: “...”

Đột nhiên cảm thấy... Trước đây tắm vòi sen đúng là không xứng làm một tiểu tiên nữ.

Phòng tắm hơi nước mờ mờ, thân thể rắn chắc như ẩn như hiện, chú ý đến Cảnh Dịch chỉ còn lớp quần áo cuối cùng, Lâm Hoan Hi liền ho nhẹ, theo phản xạ tự nhiên lấy hai tay che lại hai mắt, rồi lại len lén không nhịn được nhìn trộm.

Ánh mắt chậm chạp đảo qua bờ vai rộng, khuôn ngực, thắt lưng nhỏ và sáu múi cơ bụng, rồi lại lướt xuống đôi chân dài, cuối cùng dừng lại tại bộ vị tam giác dưới bụng 3 tác của anh.

Lâm Hoan Hi mặt đỏ tím đập, toàn thân khô nóng, cổ họng khô khốc, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn: “Dịch ca...”

“Ừ?”

Anh vào bồn tắm, nước nhẹ tràn ra.

“Vóc người của anh thật tốt, so... so với cái tôi đã xem rất khá, anh nên cân nhắc có nên tham gia vào ngành công nghiệp này, thật sự đấy.” Lâm Hoan Hi nói lời tận đáy lòng.

Nghe vợ anh nói cho anh gia nhập vào loại buôn bán trái pháp luật này cũng không tức giận, trái lại cười nói: “Anh không thể tham gia, nếu như anh tham gia, e rằng toàn bộ nam diễn viên tốt đều thất nghiệp.”

“...”

“Nhưng mà...” Cảnh Dịch khẽ sát lại, dưới nước tay đã đặt trên thắt lưng của cô, anh tiến đến bên tai Lâm Hoan Hi, dường như muốn mê hoặc: “Nếu em muốn nhìn, anh cũng có thể cho em xem. Thù lao, em phải là nữ diễn viên chính của anh, thế nào, có đúng là rất có lợi không?”

Tuy bị anh lừa Lâm Hoan Hi lại cảm thấy có lỗi, thấy cô có bộ dạng ngàng đồng ý, Cảnh Dịch nhìn cảnh đẹp trước mặt cũng không nhẫn nại được hôn lên: “Mơ đi.”

Lâm Hoan Hi giật mình cứng người vài giây, hai tay chặn lại trước ngực anh, hô hấp có vẻ mất trật tự: “Anh không phải nói anh là người chính trực sao?”

“Đúng vậy.” Cảnh Dịch bộ dáng như đó là điều đương nhiên, “Anh đối với người khác thật sự rất chính trực, nhưng em không phải người khác.”

Nói xong, lần thứ hai hôn lên vành tai cô: “Ngoan, anh chỉ đang thực hiện khế ước của chúng ta.”

“...”

Uyên ương hí thủy, một hồi triền miên.

Một lần nữa từ trong đi ra đã qua thời gian rất lâu.

Lâm Hoan Hi bị chơi đùa đến mức không còn sức lực, hơn nữa còn có vẻ uể oải, lúc này cảm thấy buồn ngủ, nhưng Cảnh Dịch lại có bộ dạng tinh thần phấn chấn.

Tìm được áo ngủ cho cô thay xong, Cảnh Dịch mới đặt cô nằm xuống.

“Ngủ à?” Cảnh Dịch vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, nhẹ giọng hỏi một tiếng.

Lâm Hoan Hi mơ mơ màng màng trả lời:

“Ừ?”

“Em thực sự muốn cho anh một mình đi tiệc rượu sao?”

“Ừ.” Lâm Hoan Hi trở mình, quay lưng về phía anh, “Anh phải đi mà, đừng để cha không vui.”

Đối với trường bối, Lâm Hoan Hi trước giờ đều vâng lời thuận theo.

Cô có thể nhìn ra quan hệ của Cảnh Dịch và cha không tốt, mà tất cả đều bởi vì cô, Lâm Hoan Hi không biết trước khi mất trí nhớ cô đối đãi như thế nào với Cảnh Kinh Nham, nhưng bây giờ cô thăm nghĩ nên yên lặng nhẫn nại, nếu nhẫn nại đôi chút có thể để quan hệ hai cha con tốt lên, đó không phải là một chuyện xấu.

Còn có thể nói, không chừng nửa năm sau vợ anh lại đổi thành người khác, mà cha của anh thì chỉ có một.

Hôm nay chỉ vì một tiệc rượu khiến ông không vui, không đáng có.

Ánh mắt Cảnh Dịch hơi trầm xuống: “Nếu như anh đi, có người câu dẫn chồng em thì làm sao bây giờ?”

Trả lời lại anh là hô hấp nhẹ nhàng của Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch khẽ thở dài, tiến đến hôn một cái trên tóc cô: “Em yên tâm, anh sẽ vì em là giữ vững thành trì.”

“Anh yêu em, Lâm Hoan Hi.”

Trước đây anh không biết mình yêu cô bao nhiêu, hiện tại đã biết.

Trước đây anh không biết Lâm Hoan Hi yêu anh bao nhiêu, hiện tại cũng đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit: Cái Trắng

Sau một đêm nghỉ ngơi, mắt của Lâm Hoan Hi đã tốt hơn. Đúng bốn giờ buổi chiều, bọn họ chuẩn bị mọi thứ để đến tham gia tiệc rượu nhà họ Từ.

Lâm Hoan Hi đứng từ trên cầu thang nhìn xuống Cảnh Dịch đang đứng giữa phòng khách. Thân hình anh cao lớn, trên người mang một bộ âu phục cắt may tinh tế, khuôn mặt lạnh lùng của anh bỗng nhiên rơi vào tầm mắt cô.

Cảnh Dịch chậm rãi đi tới, đứng ở dưới cầu thang mà hướng mắt lên nhìn cô.

"Mắt đã tốt hơn chút nào chưa? "

"Khá hơn nhiều rồi. " Lâm Hoan Hi gật đầu. " Nhưng vẫn hơi hồng, qua ngày mai chắc sẽ khỏi hẳn. "

Nghe xong, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt: "Vậy là tốt rồi. "

"Cảnh Dịch, chúng ta phải đi thôi. "

Từ cửa truyền tới tiếng Niếp Lan thúc giục, anh đi tới bên cạnh cô, khom lưng xuống, miệng kề sát bên tai cô: "Anh đi đây. "

"Đi đi. " Lâm Hoan Hi vẫy vẫy tay với anh: "Thật ra tôi cũng muốn đi cùng, tôi thật sự muốn mặc cái váy đó. "

Bộ váy màu xanh lam điểm xuyết thêm vài bông hoa nhỏ trong suốt, nó thỏa mãn tâm hồn thiếu nữ của cô.

Cảnh Dịch cười cười: "Đợi anh trở về. "

Dứt lời, Cảnh Dịch xoay người rồi đi, bóng người anh nhanh chóng khuất sau cánh cửa.

Hơi thở của anh dường như vẫn còn quanh quẩn bên tai cô, Lâm Hoan Hi đưa tay xoa xoa lỗ tai. Cô xem nhẹ thứ tình cảm kỳ lạ đang nảy nở trong lòng mình, cô đi vào phòng khách mở TV lên xem.

Lúc mở TV lên, vừa hay trên đó đang chiếu chương trình giải trí. Những người khác có thể Lâm Hoan Hi không biết, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra chàng trai trẻ có nụ cười rạng rỡ là Trang Phong. Người hấn như tỏa ánh sáng ra tứ phía, lập tức xua tan được đám mây mù trong lòng Lâm Hoan Hi.

"Cảnh tiên sinh, Trang Phong lớn lên thật sự rất đẹp."

Lâm Hoan Hi nói xong, cô chợt nhớ ra anh đã rời khỏi nhà rồi.

Cô nhú mi, một mình ở trong căn phòng rộng lớn thế này, cô thấy thật cô đơn.

Từ trang viên Mộc Cẩn tới nhà họ Từ phải mất một tiếng đi đường, đợi tới khi Cảnh Dịch tới nơi thì người tham gia đã tới không ít.

Nhà họ Cảnh ở Giang thành rất có danh tiếng, từ đời này sang đời khác đều có nhân vật lớn, khi ba người vào tới cửa, họ đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Đa số mọi người đều đang nhìn Cảnh Dịch.

Trong đám đông, khí chất của anh vô cùng nổi bật, là cái khí chất thanh cao. Chỉ là ánh mắt của anh có phần quá xa cách, không có chút tình cảm nào. Cho dù có cô gái nào động tâm với anh, ngộ ý muốn tiếp cận anh, thì cũng vì ánh mắt ấy mà lùi lại ba bước.

"Lão Cảnh tới rồi! Thấy bạn tốt tới, Từ Hạo Lâm tươi cười, đích thân ra nghênh đón."

"Một thời gian không thấy rồi, lão Từ càng lúc tinh thần càng tốt thì phải."

"Gặp được việc tốt thì tinh thần sáng khoái chứ sao, tôi ngày đêm mong chờ mãi con gái tôi mới từ Mỹ trở về đây." Từ Hạo Lâm nói, ngay sau đó tầm mắt ông dừng trên người Cảnh Dịch đang im lặng không nói, ông nhìn anh vài lần, còn sợ mình nhận nhầm: "Đây là... Tiểu Dịch?"

"Cảnh Dịch, chào hỏi chú Từ một tiếng đi."

Cảnh Dịch thuận miệng chào một tiếng: "Chú Từ."

Nhưng trong giọng nói không có chút tình cảm nào.

"Lần trước gặp Tiểu Dịch đã là mấy năm trước rồi, không ngờ mấy năm sau đã là đại minh tinh."

Cảnh Kính Nham nói: "Đừng nhắc tới cái này, chỉ cần nhắc tới là tôi tức giận muốn chết. Tên nhóc này rất có tài trong lĩnh vực hội họa, nhưng nó lại không đi theo tôi học tập, cứ quyết dán thân vào nơi hỗn loạn đó. Không nói tới nó nữa, chúng ta qua bên kia tâm sự chút đi."

Mất thấy Cảnh Kính Nham và Từ Hạo Lâm đã đi xa, Cảnh Dịch nói lỏng cả vạt, anh xoay người đi về hướng ngược lại.

"Cảnh Dịch, con đi đâu thế?"

Cảnh Dịch cũng không quay đầu lại, chỉ nói với Niếp Lan: "Con đi ra đây một chút."

Khi còn nhỏ, Cảnh Dịch đã theo bố mình là Cảnh Kính Nham tới nhà họ Từ vài lần. Tuy rằng đã nhiều năm rồi nhưng anh vẫn nhớ được lối đi của căn nhà này. Mở cửa, Cảnh Dịch đi ra vườn hoa của căn nhà. Hoa mẫu đơn trong vườn đã nở, bao nhiêu loài hoa trong vườn đua nhau khoe sắc, tranh nhau khoe mình dưới ánh mặt trời, đẹp tới không nói nên lời.

Hoa mẫu đơn ở Nguyệt Nha hình như cũng sắp nở rồi.

Nhớ tới thị trấn Nguyệt Nha, anh liền nhớ tới Lâm Hoan Hi. Mà nhớ tới Lâm Hoan Hi, nét mặt anh bỗng trở nên dịu dàng hơn.

Anh lấy điện thoại ra, mở camera trước của máy ảnh lên, anh hướng đi động chụp mình cùng một vườn hoa mẫu đơn phía sau. Chụp xong, anh gửi ảnh qua wechat cho Lâm Hoan Hi.

[Cảnh Dịch: Đẹp không?]

Lâm Hoan Hi ở nhà rảnh rỗi hết ăn rồi nằm, lúc đang ăn bắp rang bơ thì nhận được tin nhắn của anh.

Nhấn mở hình ảnh, cô nhìn hình mà Cảnh Dịch gửi tới vài giây.

Lâm Hoan Hi mút đầu ngón tay, sau đó gõ vài chữ.

[Vợ của anh: Hoa rất đẹp.]

[Cảnh Dịch: Anh không hỏi về hoa, anh hỏi người.]

Lâm Hoan Hi liếm liếm môi, động tác cô vô cùng lưu loát, kéo tên người này vào danh sách đen.

[Cảnh Dịch:??]

[Lâm Hoan Hi đã loại bạn ra khỏi danh sách bạn bè, hiện tại hai người không phải bạn bè của nhau. Xin gửi lời mời kết bạn trước, đối phương đồng ý lời mời mới có thể bắt đầu cuộc trò chuyện.]

[Cảnh Dịch:...]

Không phải là không trả lời, chỉ là chưa tới lúc.

Ba giây sau, Lâm Hoan Hi kéo Cảnh Dịch ra khỏi danh sách đen.

[Vợ của anh: Anh giúp tôi mua chồng, tôi sẽ khen anh đẹp.]

[Cảnh Dịch:????]

Giây tiếp theo, Lâm Hoan Hi chụp màn hình trò chơi mình đang chơi lại.

Cảnh Dịch:...

[Cảnh Dịch: Cái gì đây?]

[Vợ của anh: Tình yêu và nhà sản xuất, tôi vừa mới phát hiện ra trò chơi này. Tôi tuyên bố, tôi muốn cùng Lý Trạch Ngôn kết hôn, muốn làm vợ anh ấy.]

Không phải mới hai ngày trước cô còn đang chơi trò cái gì mà ám áp sao?

Lòng dạ phụ nữ đúng là thay đổi rất nhanh.

Cảnh Dịch cảm thấy lần này rất khó mở lời, anh gõ từng chữ: Em thả gọi một người ảo trên mạng là chồng, cũng không chịu gọi anh là chồng sao?

Nhìn thấy tin nhắn này, Lâm Hoan Hi lựa chọn làm lơ.

Một lúc sau, Cảnh Dịch gửi thêm tin nhắn nữa.

[Cảnh Dịch: Đắt nhất là bao nhiêu tiền?]

[Vợ của anh: 648, tôi không có tiền...[Vượt cầu xin com.JPG]]

Nhìn biểu tượng cảm xúc kia, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên.

[Cảnh Dịch: Gọi anh là chồng, anh lập tức cho em một trăm lần 648 đồng để em đi mua chồng.]

[Vợ của anh: Chồng.]

Giờ phút này, không còn gì đáng giá hơn nữa.

Cảnh Dịch lập tức chuyển khoản cho Lâm Hoan Hi 64800 đồng, sau đó còn nói thêm.

[Cảnh Dịch: Trong cặp tài liệu của anh còn có hai thẻ ngân hàng, em cầm đi, mật mã là sinh nhật em.]

Cảnh Dịch gõ xong, lại cảm thấy hơi phiền muộn. Trước kia, tiền đóng phim có bao nhiêu anh đều giao tất cho Lâm Hoan Hi quản lý, có thể nói, giá trị con người anh là bao nhiêu, chỉ có Lâm Hoan Hi biết được. Giờ cô mất trí nhớ, dù tiền bản thân có rất nhiều cũng quên.]

Cảnh Dịch đột nhiên nhớ ra là mình đứng bên ngoài rất lâu rồi. Anh tắt đi động đi, đúng lúc xoay người định đi về thì đụng phải một cô nữ sinh đang xấu hổ.

Cô ấy mặc một chiếc váy màu xám bạc dài, gương mặt thanh thuần xinh đẹp.

Ánh mắt anh nhìn lướt qua cô gái ấy, tự nhiên muốn vòng qua người cô mà rời đi.

" Cái này..." Cô gái đó có hơi khẩn trương gọi anh, cố gắng gom dũng khí của mình lại: " Em em em em...có thể ký tên cho em không? "

Dứt lời, khuôn mặt đỏ đỏ lên, thấp thòm nhìn anh.

Bước chân Cảnh Dịch dừng lại, từ trong túi lấy ra cái bút mà anh thường đem theo, anh cầm lấy tờ giấy của cô gái đó, ký một cái. Ký xong, gửi lại cho cô, lập tức xoay người bước đi.

Cô nhìn chữ ký trên tờ giấy, ngây ngẩn cả người, mãi một lúc sau, cô mới gọi với theo Cảnh Dịch đang đứng cách đó không xa.

" Không phải, em...em vừa rồi nói chưa rõ, em muốn chữ ký của chị Hoan Hi. "

Cảnh Dịch:???

" Ai cơ? "

Cảnh Dịch nhìn về phía cô gái đó, trong mắt anh giờ chỉ có hoang mang và kinh ngạc.

Khuôn mặt cô gái đó càng đỏ hơn: " Hoan...chị Hoan Hi không tới cùng anh sao? Hai người thường hay cùng nhau xuất hiện trong các bữa tiệc mà,...Em muốn chị Hoan Hi ký tên cho em. "

Cô không nghĩ tới ở trong bữa tiệc của bố có thể gặp được một nhân vật lớn như Cảnh Dịch. Tuy rằng ảnh để tới hơi muộn nhưng vẫn vô cùng khí chất, nhưng người khiến cô mong chờ hơn vẫn là người đại diện của anh.

Một lúc lâu sau Cảnh Dịch cũng không phản ứng lại, ánh mắt nhìn cô gái càng thêm cảnh giác.

" Xin lỗi, cô ấy hôm nay không tới. "

" À. " Giọng cô có chút mất mát, sau đó cô lại ngẩng đầu lên: " Vậy Cảnh ảnh để có thể giúp em chuyển lời không, bảo chị ấy hãy dưỡng bệnh thật tốt, em sẽ mãi mãi là fan của chị ấy. "

Nói xong, cô gái đó nâng váy lên chạy biến.

Cảnh Dịch: "... "

Trước kia anh không biết vợ mình có nhiều fan như vậy đây.

Nhưng mà anh không lạ lắm, Lâm Hoan Hi là một cô gái rất ưu tú lại thiện lương, nếu không phải anh che giấu cô khắp nơi thì cô đã sớm bộc lộ tài năng, thành công ở muôn nơi.

Trở lại sảnh lớn, Cảnh Dịch đụng phải Cảnh Kính Nham đang nổi giận đùng đùng.

" Con đi đâu thế? "

Cảnh Dịch lạnh nhạt giải thích: " Trốn ra ngoài một chút. "

Cảnh Kính Nham hừ lạnh: " Nhìn là biết con đang nghĩ tới người phụ nữ kia, tí nữa đừng có mà làm loạn đấy, đừng làm hỏng ấn tượng của cô gái khác với con. "

Ý tứ của ông rất rõ ràng, ông muốn móc nối quan hệ của anh với con gái bạn mình.

Giờ phút này, đương nhiên Cảnh Dịch hiểu rõ ý của bố mình.

Trong nháy mắt, sự khó chịu và tức giận lan ra trong người anh.

Cảnh Dịch vẫn luôn nghĩ, rồi sẽ có một ngày bố anh sẽ tiếp nhận Lâm Hoan Hi, mà không tiếp nhận cũng không tiếp tục làm cô khó xử nữa. Nhưng anh sai rồi, bố anh chưa bao giờ chấp nhận vợ anh, chỉ sợ chưa bao giờ có ý nghĩ đó.

Cảnh Dịch nắm chặt tay thành nắm đấm, hô hấp một chút cũng không phát hiện ra sự kỳ lạ: " Con đi vệ sinh một lúc. "

Cảnh Kính Nham không nghi ngờ gì: " Đi nhanh về nhanh. "

Cảnh Dịch xoay người đi về phía bàn ăn, anh nhìn xung quanh một lúc rồi đi về phía bàn bánh ngọt. Anh cầm lấy dao cắt một miếng bánh đậu phộng nhỏ, nhìn chăm chăm vào miếng bánh đó, anh không chút do dự cho nó vào miệng.

Đậu phộng cùng bơ quện vào nhau, dần dần được đưa xuống bụng anh. Khi anh vừa nuốt miếng bánh đó vào, lập tức trên da anh xuất hiện những đốm đỏ li ti.

" Cảnh Dịch, mau qua đây đi. Chú Từ đang đợi này. "

Lúc này, Niếp Lan đi tới gọi người, nhưng nhìn thấy sắc mặt anh, bà kinh hoàng.

" Con ăn phải đậu phộng? "

Cảnh Dịch liếm liếm môi, vẻ mặt anh ung dung bình tĩnh: " Con hơi đói, không để ý nên ăn phải bánh đậu phộng. "

" Vậy phải làm sao bây giờ? " Nhìn mấy nốt đỏ đỏ trên mặt anh, Niếp Lan gấp tới nỗi cuống cả lên: " Sao con không bắt cần như thế, tí nữa làm sao mà gặp chú Từ đây. "

" Mẹ. " Cảnh Dịch lên tiếng cắt ngang lời bà: " Con hơi đau đầu, giờ không đi bệnh viện không được. "

Nghe thấy lời này, sắc mặt Niếp Lan trắng bệch.

Cảnh Dịch dị ứng với đậu phộng, từ bé anh đã không thể đụng tới nó, chỉ cần đụng một chút thôi cũng làm da anh nổi mẩn. Bị dị ứng tới từ vong không phải là không có.

" Mẹ...Mẹ đi gọi tài xế tới đây, chúng ta lập tức đi tới bệnh viện. Con chờ nhé, mẹ lập tức gọi cho tài xế đi qua đây. "

" Không cần đâu mẹ. " Cảnh Dịch ngăn hành động của bà lại: " Mẹ như vậy ba sẽ không vui, mẹ nói với ba một tiếng hộ con, con tự mình đi bệnh viện một tiếng. "

" Nhưng mà... "

" Con không phải là trẻ con, hơn nữa có Tiểu Lý đi với con rồi. "

Niếp Lan do dự hồi lâu, bà lo cho con mình, mà bà cũng biết lúc này rồi đi là không được. Cân nhắc mãi, cuối cùng bà lựa chọn ở lại đây.

" Vậy con mau cùng Tiểu Lý đi tới bệnh viện đi, mẹ sẽ nói với ba con một tiếng, chút nữa sẽ tới tìm con. "

" Vâng. "

Thuyết phục được Niếp Lan xong, Cảnh Dịch nhẹ nhàng thở phào một hơi. Anh nhẹ nhàng bước ra bên ngoài.

*

Lên xe, Tiểu Lý bị sắc mặt của Cảnh Dịch dọa sợ: " Anh Dịch, mặt anh làm sao vậy? "

Anh khép mắt lại: " Dị ứng đậu phộng. "

" Em lập tức đưa anh đi bệnh viện, không thể để xảy ra chuyện gì được. "

" Không cần đâu, đưa tôi về nhà. "

" Há? "

" Ngày mai sẽ hết, giờ thì về nhà, tôi nhớ chị dâu của cậu. "

Tiểu Lý nghe xong, mí mắt giật giật: " Anh Dịch, anh đừng nói với em là anh biến thành bộ dạng này là để cho chị dâu nhìn nhé. "

Anh không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

Tiểu Lý im lặng quay đầu, khởi động xe. Cậu là một chàng trai độc thân, không thể hiểu được tâm hồn của người đàn ông đã kết hôn.

Cảnh Dịch nhắm mắt lại nghỉ ngơi, anh làm việc luôn có chừng mực. Bắt đầu dĩ anh phải ăn đậu phộng là để tránh gặp mặt con gái nhà họ Từ. Nếu anh rời đi mà không báo trước, không cần nghĩ cũng biết Cảnh Kính Nham trở về sẽ làm một trận âm ỉ, đến lúc đó khó tránh khỏi một trận chiến lớn.

Hơn nữa, sau khi trưởng thành, bệnh dị ứng đậu phộng của anh đã giảm bớt. Nhưng mà ban đầu vẫn nổi nốt đỏ, nhưng chỉ mấy ngày sau nó sẽ hết, không còn là vấn đề lớn nữa.

" Chúng ta về tới nơi rồi, anh Dịch. "

Cảnh Dịch mở mắt ra, anh bước ra khỏi xe, cuối cùng còn không quên dặn dò Tiểu Lý vài câu: " Nếu mẹ tôi có hỏi chúng ta có đi bệnh viện không, cậu cứ nói là đi cho tôi nhé. "

Tiểu Lý ra dấu ok, sau đó quay đầu xe rời khỏi.

Sắc trời dần chuyển tối, ánh hoàng hôn càng lúc càng mờ nhạt.

Cảnh Dịch đẩy cửa đi vào, anh lần mò bật công tắc đèn phòng khách, anh tìm xem Lâm Hoan Hi đang ở đâu. Cuối cùng, anh thấy cô đang cuộn tròn

người như một đứa trẻ ngủ trên sofa.

Nhìn cô trong chốc lát, tâm trạng không biết đang trôi về đâu của anh bỗng nhiên thật yên lặng.

Anh cẩn thận tới gần Lâm Hoan Hi, sợ mình đánh thức cô.

Kết quả lại là...

" Xuất hiện đi, Lý Trạch Ngôn. "

"... Lại là thẻ R. "

" Không sao cả, không có con đường tình yêu nào là thuận lợi cả. Đến đây nào, Lý Trạch Ngôn. "

Cảnh Dịch: "... "

" Lâm Hoan Hi, em đang lấy tiền của anh để nuôi đàn ông khác hả? " Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại trước mặt, anh nhún mày.

Thanh âm của Cảnh Dịch thình lình xuất hiện làm cô giật mình tí thì quăng luôn điện thoại đi. Lâm Hoan Hi ngẩng đầu lên nhìn, đối diện với vẻ mặt của anh, cô âm thầm hít sâu một hơi.

" Anh...mặt anh làm sao vậy? "

" Dị ứng, cho nên anh đi về. "

Dị ứng?

Chỉ đi ra ngoài một lúc thôi mà anh bị dị ứng?

Lâm Hoan Hi vội vàng bỏ đi động xuống, ngồi thẳng dậy nhìn anh: " Vậy sao anh không đi bệnh viện chứ? "

" Chỉ nổi mẩn thôi, ngày mai là khỏi rồi. " Cảnh Dịch giơ tay muốn cời cà vạt, chợt anh nghĩ tới cái gì đó, anh dừng động tác lại, cúi đầu nhìn cô: " Em đi thay cái váy kia đi. "

" Há? "

" Không phải em muốn mặc cái váy đó sao, bây giờ mặc đi. "

Lâm Hoan Hi có hơi khó hiểu, cô gãi gãi đầu: " Nhưng mà, nhưng mà ở đây làm gì có bữa tiệc nào. "

" Có. " Anh nói, đôi mắt như chứa đựng hàng vạn ngôi sao: " Bữa tiệc của hai chúng ta. "

Cô bình tĩnh nhìn anh, thế mà cô lại không từ chối lời nói của anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi lên tầng, rồi lại còn thay váy. Cuối cùng, không biết là cô đang nghĩ gì nữa, cô lấy son tô lên đôi môi hồng, cô yên lặng nhìn người con gái trong gương, nghĩ thầm..

Thật là xinh đẹp.

Lâm Hoan Hi đỏ mặt đi xuống dưới tầng, nghe thấy bước chân cô, Cảnh Dịch chậm rãi quay đầu lại.

Ánh sáng ấm áp, chân cô như đạp lên hàng vạn vì sao mà đi tới, như là bước ra từ trong tranh vẽ.

Bao nhiêu năm nay, Cảnh Dịch đã nhìn qua không biết bao nhiêu người phụ nữ xinh đẹp mặc váy dạ hội. Nhưng khi nhìn vào Lâm Hoan Hi, nhìn gương mặt sạch sẽ của cô, nhìn váy cô đang mặc, trái tim của anh không kiềm chế được mà đập điên cuồng, vì cô mà đập.

Âm nhạc sớm đã chuẩn bị xong, Cảnh Dịch tiến lên vài bước, đưa tay mình về phía cô.

Thấy bàn tay anh gần trong gang tấc, Lâm Hoan Hi hơi liếm liếm môi, cô cẩn thận đặt tay mình lên tay anh. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, lòng bàn tay như có lửa.

Lâm Hoan Hi được anh kéo vào trong lồng ngực, cô không tự chủ được đưa tay đặt lên bả vai anh. Vai anh rất rộng, rất dày. Cả người cô cũng tự động nhẩy múa theo tiết tấu của anh.

Âm nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn vừa phải.

Ánh mắt Cảnh Dịch từ đầu tới cuối đều đặt trên khuôn mặt Lâm Hoan Hi, chưa rời đi một giây nào.

Cảm giác này có chút kỳ diệu.

Cô mất đi ký ức tám năm. Nếu là tám năm trước, cô sẽ không bao giờ khiêu vũ, nhưng giờ phút này, thân thể cô như dựa theo những ký ức đó mà khiêu vũ. Giống như... giống như thân thể cô vô cùng chờ mong được tiếp xúc thân mật với Cảnh Dịch.

Có lẽ cô thật sự rất thích Cảnh Dịch, nếu không thì...

Đột nhiên, động tác của anh dừng lại, anh yếu ớt dựa vào bả vai cô. Lâm Hoan Hi cảm giác được thân thể anh nóng rực, trán anh tựa vào hõm vai cô cũng nóng.

Lâm Hoan Hi giờ đây không biết phải làm gì: "Cảnh, Cảnh Dịch?"

"Anh không sao cả." Hồ hấp của Cảnh Dịch càng lúc càng dồn dập, anh ôm eo cô càng lúc càng chặt: "Lâm Hoan Hi, chúng ta về nhà đi."

Người đàn ông này ngày thường luôn mang bộ dáng trầm ổn lạnh lùng, hóa ra anh cũng có lúc yếu ớt như vậy.

"Nơi này chính là nhà của anh mà."

"Không..." Thanh âm Cảnh Dịch nặng nề: "Đây không phải nhà của anh, chúng ta trở về thành phố A đi, thị trấn Nguyệt Nha cũng được."

Lâm Hoan Hi khó khăn mãi mới đưa anh ngồi dựa vào ghế sofa được. Cảnh Dịch dựa vào ghế, gương mặt anh đỏ bừng bất thường.

Nhìn thấy anh thành bộ dáng như thế, Lâm Hoan Hi luống cuống. Cô luống cuống đi tìm điện thoại: "Anh dị ứng như thế rồi còn không chịu đi bệnh viện, ai lại để cho anh ăn thứ đó vào chứ."

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm xử lý việc này, cô lại sợ anh sẽ bị làm sao, giờ phút này cô hoàn toàn chìm trong cơn hoảng loạn.

"Đi." Lâm Hoan Hi ngồi xổm xuống trước mặt Cảnh Dịch: "Anh lên đây, tôi đưa anh đi bệnh viện."

Nhìn chằm chằm vào tấm lưng nhỏ bé gầy yếu của cô, Cảnh Dịch cười khẽ một tiếng: "Em đang quan tâm anh sao?"

"Giờ là lúc nào rồi mà còn trêu chọc tôi." Lâm Hoan Hi sợ tới nỗi hốc mắt đỏ ửng: "Anh nhanh lên, tôi lập tức đưa anh tới bệnh viện."

"Nhưng mắt em không thể ra gió."

"Anh đừng có quan tâm mắt tôi làm gì." Nước mắt cô lập tức rơi xuống: "Anh như vậy...tôi rất sợ."

Cô cứ yên lặng mà khóc nức nở, Cảnh Dịch nhìn cô.

Không khí lập tức rơi vào yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Cảnh Dịch lên tiếng: "Đừng khóc, anh không sao cả."

Anh an ủi cô: "Em tới ngăn tủ đằng kia, lấy hộp y tế ra đây. Bên trong có thuốc kháng sinh, em giúp anh lấy cái đó."

Lâm Hoan Hi không dám chậm trễ một giây nào, cô lau khô nước mắt rồi đi tới chỗ anh báo. Cô lấy thuốc kháng sinh rồi lại lấy thêm cốc nước, sau đó, cô đỡ anh dậy uống thuốc.

Uống xong thuốc, Cảnh Dịch ôm lấy Lâm Hoan Hi, để cô dựa vào lồng ngực mình.

Cô cũng không chăm sóc được gì cho anh, đành để mặc cho anh dựa vào mình.

Hơn mười phút sau, mấy nốt mẩn đỏ trên người Cảnh Dịch dần dần biến mất, anh cũng dần hạ sốt.

"Vợ..."

"Anh đỡ chút nào chưa?" Lâm Hoan Hi cẩn thận hỏi: "Chúng ta hay là cứ đi bệnh viện đi."

Cô nghĩ thế nào cũng vẫn muốn đi, cô không yên tâm.

Cảnh Dịch nhắm hai mắt lại, anh ngửi thấy mùi hương trên người cô: "Anh và hoa mẫu đơn...Ai đẹp hơn?"

Hồ hấp Lâm Hoan Hi như ngừng lại, lo lắng của cô vui hơn phân nửa, cô lập tức đẩy anh ra. Sau đó, cô lại thấy sắc mặt anh khó chịu, cô đành thôi không đưa tay đánh anh nữa.

"Mẫu đơn."

"Anh với Lý Trạch Ngôn thì sao?"

" Lý Trạch Ngôn. "

Không chút do dự.

Lại lần nữa rơi vào im lặng.

Đúng lúc Lâm Hoan Hi tưởng anh đã ngủ rồi, thì tiếng nói trầm khàn của anh lại vang lên bên tai cô.

" Anh sẽ giúp em có hoa mẫu đơn, lại giúp em nuôi Lý Trạch Ngôn, chỉ cần em đừng rời khỏi anh. " Anh nhẹ nhàng hỏi: " Được không? "

Tim đập rất nhanh, khoảng cách này dường như không từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Lâm Hoan Hi chậm rãi cúi đầu, lần này anh ngủ thật. Anh nhắm hai mắt lại, hô hấp bình ổn, hàng mi dài hơi rung rung.

Đầu ngón tay Lâm Hoan Hi hơi giật giật, cô thử đặt tay lên trán anh, vẫn hơi nóng.

Lời vừa rồi anh nói chắc là nói mớ thôi, không phải thật đâu.

Cách anh một khoảng cách gần như vậy, cô cảm thấy toàn bộ người mình tê rần, nhưng cô không dám nhúc nhích, chỉ có thể yên lặng ngồi đó, để cho anh dựa vào.

Bóng đêm càng ngày càng lan ra.

Bên ngoài truyền tới tiếng xe oto, lúc sau, Cảnh Kính Nham và Niếp Lan từ bên ngoài đi vào.

Bà đi vào phòng khách liền thấy Lâm Hoan Hi đang ngồi làm chỗ dựa cho Cảnh Dịch, Niếp Lan sững sốt một lúc sau mới hoàn hồn.

" Nó không đi bệnh viện sao? "

Về mặt Lâm Hoan Hi không đổi sắc, nói: " Anh ấy vừa từ bệnh viện về không bao lâu. "

"... "

Niếp Lan nhìn bộ lễ phục Lâm Hoan Hi đang mặc, rồi lại nhìn hộp y tế đang để trên bàn, bà lập tức hiểu ra ý đồ của Cảnh Dịch.

Niếp Lan cẩn thận liếc nhìn Cảnh Kính Nham một cái. Ông ấy hôm nay uống không ít, cả người giờ đang mơ mơ hồ hồ, không cần phải lo lắng ông ấy khiến cho Lâm Hoan Hi không thoải mái.

" Uống thuốc? " Niếp Lan đi tới, bà nhỏ giọng nói với Lâm Hoan Hi.

" Vâng, uống xong liền ngủ, con cũng không dám đánh thức. "

Niếp Lan sờ sờ trán Cảnh Dịch, trán bớt nóng rồi, mẩn đỏ cũng bớt đi không ít. Dù thế, bà nhìn vẫn thấy đau lòng, không nhịn được lên tiếng oán giận: " Từ nhỏ tới lớn đứa con trai của mẹ cứ thích giờ trò khôn vặt, chẳng để mẹ bớt lo hơn chút nào. "

Niếp Lan lại liếc nhìn Cảnh Kính Nham đang lao đảo ở phía sau, nhìn không được thờ dài: " Giống y hết ba nó vậy. "

Lâm Hoan Hi mím mím môi, cô không biết nói gì.

" Để mẹ đi gọi Tiểu Lý đỡ nó lên. "

Nói xong, Niếp Lan đi tới cửa tìm tài xế Tiểu Lý vẫn chưa rời đi.

Niếp Lan vừa đi, Lâm Hoan Hi liền khần trương nhìn về phía Cảnh Kính Nham. Ông dường như quá say rồi, ông không nhìn về phía bọn họ, chỉ nói lòng cả vạt rồi đi lên tầng, điều này làm cho Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, Tiểu Lý đi vào bên trong, Niếp Lan giúp cậu nâng Cảnh Dịch lên. Vì thế, cả người Lâm Hoan Hi bỗng chốc nhẹ nhàng hơn hẳn.

Cô xoa xoa đôi chân đang bủn rủn, chờ cho bớt đau, cô đứng dậy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Edit: Lam Nhi Nam

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Lý, Cảnh Dịch được đưa về phòng ngủ, Niếp Lan nói xong liền quay người đi ra.

Niếp Lan liếc mắt nhìn Cảnh Dịch đang nằm trên giường, nói với Lâm Hoan Hi: "Mẹ về phòng chăm sóc ông ấy, Cảnh Dịch giao cho con, nếu có chuyện gì thì gọi mẹ."

"Được, mẹ ngủ ngon."

Tiền Niếp Lan đi, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhìn Cảnh Dịch đang nằm trên giường, Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy khó khăn, vùng thanh tú xung quanh chân mày nhăn lại, nội tâm đấu tranh mấy giây, cô vào toilet lấy một chậu nước.

Cô cúi người cõng tây trang có vài nếp nhăn và giày trên người anh ra, rồi cõng cúc áo ở cổ áo, lấy khăn mặt cẩn thận lau người và tay của anh.

Bà của Lâm Hoan Hi đi đứng không thuận tiện, ở nhà đều do Lâm Hoan Hi giúp bà lau người, ở mặt chăm sóc người này cô rất có kinh nghiệm.

Ánh đèn mờ nhạt, gò má anh tuấn của anh như khoắc lên từng lớp lụa mỏng ấm áp, làm mất đi vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày, mặt mày đặc biệt nhu hoà rung động lòng người.

Lâm Hoan Hi nhẹ tay lấy khăn lông lau qua trán trên gương mặt anh, rồi nhẹ nhàng lướt qua sống mũi, cuối cùng dừng lại nơi hầu kết nhô ra...

Đây là bộ phận quyến rũ nhất của một người đàn ông.

Nhìn vào làn da nơi cổ và vùng xương quai xanh lộ ra bên ngoài của anh đang dần đỏ lên, Lâm Hoan Hi cảm thấy nhiệt độ cơ thể của anh từ từ tăng lên.

Ánh mắt cô dán chặt vào Cảnh Dịch, bỗng nhiên phát hiện--

Giống Lý Trạch Ngôn.

Sau đó, tim đập thình thịch, không biết phải làm sao.

Tại sao cô lại thích Lý Trạch Ngôn? Chẳng lẽ bởi vì Cảnh Dịch? Sai, bởi vì Lý Trạch Ngôn có tiền, thế nhưng Cảnh Dịch cũng có tiền...

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới: Yêu một người đàn ông miệng lưỡi ác độc có gì tốt, một ngày nào đó cô có thể đổi ông xã, sẽ đổi thành Chu Kỳ Lạc là được, loại đàn ông như ánh mặt trời hiền lành cũng đáng yêu.

Đang lúc tâm viên mã ý (đứng núi này trông núi nọ), cô đột nhiên rơi vào trong ngực anh, tay bị nắm chặt.

Một hồi sau, phát hiện ra ánh mắt đen như giếng sâu thăm đang nhìn cô, rất chuyên tâm.

"Anh đã tỉnh?"

"Khát."

Nghe xong, Lâm Hoan Hi đứng lên: "Tôi đi lấy cho anh."

Ai biết được anh lại nắm cổ tay cô: "Nước bình thường không hết khát."

"..." Lâm Hoan Hi phiền não nhíu mày, "Tôi lấy sữa cho anh?"

"Không." Cảnh Dịch lắc đầu, ánh mắt hạ xuống, dừng lại trên đôi môi căng mọng của cô: "Em lại gần đây."

Có lẽ bởi vì người đàn ông này đang bị bệnh, Lâm Hoan Hi đối với anh không có chút tâm lý phòng bị gì cả, một tay cô chống xuống giường, chậm chậm tiến lại gần, trong chớp mắt, chiếc eo mềm mại của cô bị một bàn tay to lớn ôm vào, ngay sau đó, tay anh giữ ột hôn lên đôi môi cô.

Hơi thở anh nóng rực, đôi môi cũng nóng hằm hạp, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy đôi môi cô ra, cô không phòng bị bị anh xâm nhập vào thành trì.

Một nụ hôn sâu.

Cảnh Dịch thở dốc rời khỏi môi cô, mang theo sợi chỉ bạc, lộ ra sự ám muội.

Cảnh Dịch vươn đầu lưỡi liếm môi, quay đầu khép lại đôi mắt: "Cảm ơn chiêu đãi."

"..."

"....."

"!!!!"

Sau khi phản ứng, Lâm Hoan Hi quệt miệng đang dính nước bọt, không nói hai lời liền kéo Cảnh Dịch từ trên giường lên: "Anh ra sô pha ngủ đi!"

Anh yếu đuối nằm đó mặc Lâm Hoan Hi đang lôi kéo, sau một hồi, Cảnh Dịch chau mày: "Khó chịu..."

Giọng nói anh lộ ra vẻ mệt mỏi, sắc mặt cũng không được như trước.

Lâm Hoan Hi không dám ằm ỉ nữa, khăn trương hỏi: "Tôi làm anh đau?"

Cảnh Dịch lắc đầu, thân thể run rẩy: "Lạnh."

"... Không lạnh mà."

"Biểu hiện của dị ứng." Người đàn ông nhìn Lâm Hoan Hi, ánh mắt lộ ra vẻ yếu đuối, chống tay xuống giường, nói, "Anh đi ngủ sô pha, ngủ ngon."

Thân thể cao to của anh lung lay như sắp ngã, Lâm Hoan Hi không đành lòng, tay kéo anh lại: "Anh tốt nhất nằm đây, lời tôi vừa nói không phải thật."

"Em không cho anh ngủ sô pha?"

"Không cho."

Cô cũng không phải người có tâm địa sắt đá, Cảnh Dịch đã như vậy, cũng không thể để cho anh ngủ sô pha.

"Được rồi." Cảnh Dịch một lần nữa nằm lại trên giường, nhích nhích sang một bên, chừa ra một khoảng trống, "Đến đây ngủ cùng anh."

"Anh khó chịu tôi không nên quấy rầy anh, hôm nay tôi ngủ ở sô pha một đêm."

"Thế nhưng anh lạnh."

"Tôi mở điều hoà cho anh."

Cảnh Dịch không nhúc nhích: "Sưởi ấm vật lý khiến dị ứng của anh nặng thêm, phải nhân tạo mới được."

Anh nói: "Để anh ôm em."

Lâm Hoan Hi suy tư trong chốc lát: "Cảnh tiên sinh, thực ra là anh muốn chiếm tiện nghi của tôi phải không?"

Cảnh Dịch: "..."

Vạch trần được lời nói dối của anh, Lâm Hoan Hi đương nhiên không nghe theo anh, trực tiếp ôm chần gối trên giường ra sô pha.

"Ngủ ngon, mơ đẹp."

Cảnh Dịch: "..."

*

Ngày thứ hai, dị ứng của Cảnh Dịch và chứng viêm mắt của Lâm Hoan Hi đều đã khỏi

Sáng sớm, Cảnh Dịch gọi điện thoại cho trợ lý, để đặt vé máy bay về A thành sớm nhất trong ngày hôm nay, thế nhưng do thứ 7 đã hết vé, không còn cách khác, anh chỉ có thể để trợ lý đặt vé máy bay tám giờ sáng ngày chủ nhật.

Hai người rửa mặt ngồi trong phòng ăn vừa ăn xong điểm tâm, đang muốn xuống tầng tản bộ, người giúp việc gõ cửa phòng.

"Cảnh tiên sinh, có khách tới nhà, phu nhân gọi cô cậu xuống tiếp đón."

Có khách?

Ai lại có thể sang nhà vào sáng sớm như vậy?

Cảnh Dịch mỉm môi, đột nhiên lộ ra một ý nghĩ trong đầu: "Nói với mẹ tôi, tôi bị dị ứng còn chưa chữa khỏi, không tiện để gặp mọi người."

"Vâng."

Tiếng bước chân đi xa dần, Lâm Hoan Hi có chút buồn bực: "Anh không phải đã khoẻ rồi sao?"

Nét mặt Cảnh Dịch có chút xanh: "Đoán không chừng là bác Từ và con gái của ông ấy, anh bây giờ ra ngoài đó không tốt lắm."

Lâm Hoan Hi càng buồn bực: "Vì sao?"

Anh thờ dài, nhìn vào mắt cô hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, giờ tay xoa đầu cô, như cảm thán: "Bây giờ em cái gì cũng quên cũng tốt lắm."

Lâm Hoan Hi mờ mịt ngăn lại tay anh: "Quên đi, anh không muốn ra ngoài đó thì không ra."

Cảnh Dịch nhẹ nhàng cười: "Nhưng mà em có thể đi xuống dưới."

"Anh đã không xuống, tôi xuống dưới làm gì?"

Anh nói tiếp: "Nói với bọn họ thân phận của em là bà chủ nhà họ Cảnh."

Cảnh Dịch mở tủ quần áo, nhìn một vòng, lấy ra một chiếc váy hoa màu trắng dài đến đầu gối: "Mặc cái này."

Cái váy này thiết kế cực kỳ nữ tính, cổ áo hình lá sen đính một ít hạt thủy tinh trong suốt, làn váy có nếp gấp, từng nếp gấp có trình tự rất rõ ràng.

Lâm Hoan Hi không biết tại sao lại nhận lấy, rất nghe lời đi vào phòng quần áo thay, lúc đi ra, ánh mắt của Cảnh Dịch nhìn cô có vẻ nóng rực.

Cô chân dài eo nhỏ, dáng người đẹp, ngực đầy đặn, chiếc váy xinh đẹp càng tôn lên làn da hồng hào, mặt mày tinh tế của cô.

Cảnh Dịch từ trong hộp trang điểm lấy ra một cái kẹp tóc dóc hoa màu trắng, tiến lên vài bước tháo dây buộc tóc của cô, mái tóc dày xoã xuống, Cảnh Dịch chia tóc cô thành hai tầng, phía trên dùng kẹp tóc cố định lại, phía dưới để nằm trên đầu vai, mái tóc dày xoã xuống, rất động lòng người.

Anh đánh giá tác phẩm trước mắt, ánh mắt cho thấy sự thỏa mãn: "Đẹp."

Giọng nói của anh dường như được ủ từ rượu nguyên chất, không có cách nào chống cự được sự quyến rũ này.

Lâm Hoan Hi hai tai đỏ lên: "Tôi không dám đi xuống phía dưới một mình..."

"Có anh ở đây em không cần sợ, em chỉ để cho họ biết được thân phận của em."

Lâm Hoan Hi cái hiểu cái không gật đầu: "Tôi đi nhé?"

"Ừ."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn lại anh một cái, không tình nguyện đi ra cửa.

Đến cầu thang, Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Kính Nham và Niếp Lan trên ghế sofa, ánh mắt cô vừa di chuyển, liền bị một dáng người làm hấp dẫn.

Cô gái mười tám tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, trần đầy hơi thở thanh xuân, ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên, cười nghe bọn họ nói chuyện, rất là khôn khéo.

Cô gái dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hoan Hi, bỗng nhiên ngẩng đầu, chạm phải ánh nhìn chưa kịp thu về của Lâm Hoan Hi.

Nhất thời ánh mắt của cô ấy trở nên khó lường.

Những người khác cũng phát hiện ra Lâm Hoan Hi đang đi xuống, nhất thời ánh mắt đều rơi vào người cô.

Thấy chỉ có một mình Lâm Hoan Hi, vùng xung quanh chân mày của Cảnh Kính Nham gắt gao nhíu lại.

Cô vẫn đi xuống: "Cảnh Dịch, Cảnh Dịch dị ứng chưa khoẻ, không tiện xuống tiếp khách."

Cảnh Kính Nham chân mày nhíu chặt hơn: "Không phải sáng sớm đã đỡ rồi sao?"

"Chỉ... Đột nhiên lại tái phát."

Bác Từ nhìn Lâm Hoan Hi, hỏi: "Cô gái này là?"

Cảnh Kính Nham trả lời: "Trợ lý của Cảnh Dịch..."

Không đợi trả lời hết, Niếp Lan cắt ngang Cảnh Kính Nham: "Con dâu của tôi, gọi là Lâm Hoan Hi, cũng chính là người đại diện của Cảnh Dịch."

Nói xong, liền hung hăng liếc ông. Cảnh Kính Nham sợ vợ cười hùa theo lời nói, ít nhiều cũng có chút không tình nguyện: "Ừ, vợ của Cảnh Dịch."

Bác Từ có chút buồn bực: "Cảnh Dịch kết hôn rồi? Tới bây giờ ông chưa nói đến chuyện này."

Cảnh Kính Nham phát ra tiếng hừ lạnh: "Nói ra mắt mặt, không có gì đáng nói."

Bác Từ biết Cảnh Kính Nham không thích giới giải trí, đương nhiên sẽ không chấp nhận chuyện con dâu mình là người trong vòng tròn ấy, nói trắng ra là cổ hủ, ngoan cố.

Bác Từ quay sang đánh giá Lâm Hoan Hi, đột nhiên thấy có chút quen mắt, ông trên dưới nhìn mấy lần, nhìn về phía con gái mình: "Tĩnh Tĩnh, đây có phải là trong phòng con..."

"Hoan Hi... Hoan Hi Hoan Hi chị Hoan Hi..."

Cô gái với gương mặt khéo léo đột nhiên nhảy dựng lên, trạng thái kích động quên hết tất cả.

Cô lớn tiếng không khỏi hù dọa Lâm Hoan Hi, cũng hù dọa Niếp Lan và Cảnh Kính Nham.

Lúc này mới ý thức được các bậc trưởng bối vẫn còn ở đây, vội vàng thu lại tâm tình đang vô cùng kích động, ngượng ngùng ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Chính là... Chính là Hoan Hi con đã nói với cha."

Cuối cùng, lại khẽ rung nói thêm một câu: "Con cực kỳ thích chị ấy."

Nghĩ đến cô còn ở đây, nhất thời phồng gò má đỏ bừng.

"Hoan Hi, lại đây ngồi gần mẹ này."

Lâm Hoan Hi nhìn sang ánh mắt của Tĩnh Tĩnh, đối phương giật mình che mặt lại mới nhìn sang hướng khác.

Lâm Hoan Hi có chút mờ mịt, ngồi xuống bên trái người Niếp Lan.

"Cảnh Dịch không sao chứ?"

"Anh ấy nói không sao, chỉ không tiện gặp người khác." Vừa nói vừa nhìn về phía Từ Tĩnh Tĩnh.

Cô đã hiểu, Cảnh Dịch là sợ cha Cảnh gây khó dễ cho anh, cho nên mới đóng cửa không gặp.

Lâm Hoan Hi vốn cho rằng mình mất đi ký ức, đối với Cảnh Dịch sẽ không còn tình cảm gì, thì cho dù cha Cảnh có làm gì thì đều có thể tiếp nhận, mà ngay lúc này, cô lại không thể tiếp thu được, thậm chí rất phẫn nộ, cũng rất khó chịu.

Lâm Hoan Hi thẳng sống lưng, cười rất hào phóng mà lại lễ phép: "Bác Từ ngài khỏe, con là Lâm Hoan Hi, vợ của Cảnh Dịch."

Cho dù cô có mất trí nhớ, cô cũng là vợ danh chính ngôn thuận mà Cảnh Dịch cưới, ngoại trừ cô và Cảnh Dịch, bất luận ai cũng không thể can thiệp hôn nhân của bọn họ, cho dù là cô ta hay cha cũng không thể!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Edit: Lam Nhi Nam

Khi Cảnh Dịch để cô đi xuống một mình đã có hàm ý rất rõ ràng, anh muốn cho mọi người biết, Lâm Hoan Hi có quyền đại diện cho anh.

"Lão Cảnh, con trai ông kết hôn lại không nói với tôi, thực là rất không phúc hậu."

Sắc mặt Từ Hạo Lâm khó lường, có vẻ không hài lòng.

"Tôi cũng mới biết hai ngày trước, chúng nó lên đăng ký kết hôn sau lưng tôi, không có gì đáng nói." Cảnh Kính Nham đối với chủ đề này không muốn nói nhiều.

Trước ngày Cảnh Dịch trở về một ngày ông cũng mới biết tin bọn họ lĩnh chứng, nếu không phải phát hiện hộ khẩu không thấy tung tích, ông cũng vĩnh viễn không biết bà xã ông lên lên đưa hộ khẩu cho Cảnh Dịch.

Cảnh Kính Nham vốn muốn để Cảnh Dịch và con gái lão Từ ở cùng một chỗ, kế hoạch tính toán xong xuôi, kết quả lại thất bại.

"Con gái nhà tôi cứ nhắc Hoan Hi Hoan Hi, không nghĩ đến lại là con dâu của ông, thế giới đúng là nhỏ." Nói, bác Từ quay sang quan sát kỹ Lâm Hoan Hi, ông càng nhìn càng hài lòng, "Thoạt nhìn là một cô gái tốt, ông cũng đừng mình ngoan bắt lính (hồ đồ ngu ngốc), phải đối xử thật tốt với người trong nhà, cũng không thể nói con gái trong vòng giải trí đều hư hỏng, cũng như vòng nghệ thuật cũng không phải hoàn toàn là những cô gái tốt. Nếu như tôi có con trai, khẳng định sẽ tìm một người như Hoan Hi vậy."

Cảnh Kính Nham hừ một tiếng không nói chuyện.

Từ Tinh Tinh nói tiếp: "Hoan Hi thực sự rất tốt, trước kia có chương trình chị ấy đến vùng núi làm từ thiện con còn có xem qua, đặc biệt tốt."

Cô lại nhỏ giọng nói thêm một câu: "Em sẽ vĩnh viễn ủng hộ chị..."

Lâm Hoan Hi được các bậc trưởng bối khen trước mặt mình nhất thời có chút ngượng ngùng.

Mới vừa rồi cô còn cố gắng thật tao nhã chuyên nghiệp, vào thời khắc này tất cả đều hoá thành cảm giác ngượng thùng, thấy bên tai cô ửng đỏ, Từ Tinh Tinh theo đó cũng đỏ mặt, cô vốn cho rằng Lâm Hoan Hi trong cuộc sống cũng mạnh mẽ vang dội, một con người nghiêm túc bá đạo, bây giờ lại trở thành một người ngại ngùng đáng yêu như thế này.

Thế nhưng..

Nữ thần của cô... Bí mật kết hôn, lại không phải là CP Tiền Dục* của cô.

*Chú thích ở chương 17

Từ Tinh Tinh sau khi biết mình phát hiện ra một tin tức lớn, vừa khiếp sợ lại vừa mất mát.

"Thật ra hôm qua em mới biết Dịch ca là con của bác Cảnh, thật không nghĩ tới..." Từ Tinh Tinh thở dài, "Lúc nào thì Hoan Hi cùng anh ấy lãnh chứng vậy ạ?"

"Cũng chưa lâu."

Sau khi đăng ký ngày thứ hai thì bị tai nạn giao thông.

Từ Tinh Tinh đi qua ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi, từ trong túi lấy điện thoại ra, lòng tràn đầy chờ mong nói: "Chị Hoan Hi, có thể chụp cùng em một tấm không?"

"Được chứ."

Cô sáng khoái đồng ý, Từ Tinh Tinh khoé mắt lập tức cong lên, mở camera ra nhắm ngay hai người. Nguyên nhân bởi vì có trưởng bối ở đây, Từ Tinh Tinh không dám quá phóng túng, vội vàng chụp hai tấm nữa rồi lại trở về chỗ ngồi.

"Nghe nói Tinh Tinh cũng muốn đi A thành?" Niếp Lan thực sự thích Từ Tinh Tinh, cảm thấy cô bé lanh lợi này thật hiểu chuyện, tuy rằng có hơi kém con dâu bà, nhưng lại khiến người khác rất thích mình.

"Đặt vé máy bay ngày mai ạ"

Lâm Hoan Hi giật mình, nói: "Thật là trùng hợp, chúng tôi cũng là vé máy bay vào ngày mai."

Nghe xong, Niếp Lan sững sốt vài giây, kéo tay của Lâm Hoan Hi: "Các con phải về?"

Cảm thấy đã lỡ nói hết ra, Lâm Hoan Hi có chút lúng túng, ngượng ngùng trả lời Niếp Lan: "Dịch ca và con đều có việc, cho nên..."

Trên mặt Niếp Lan lộ ra chút mất mát, nhưng bên Từ Tinh Tinh lại vui vẻ đến mức không còn hình dáng gì.

"Ngày mai chỉ có một chuyến bay đến A thành, chúng ta có thể đi chung."

Niếp Lan hỏi: "Tinh Tinh đến A thành để làm việc sao?"

Từ Tinh Tinh gật đầu nói: "Con muốn tham gia dự thi tập đoàn thiết kế thời trang Hoa Diệu, cũng không biết có thể không."

Lâm Hoan Hi nhớ tới tin tức mình đã xem qua của tập đoàn Hoa Diệu, hình như đó là một công ty thiết kế thời trang, cũng có không ít xí nghiệp nhỏ, còn hợp tác với một số minh tinh. Tức thì, ánh mắt cô nhìn Từ Tinh Tinh dần có sự kính phục.

"Nghe nói công ty đó rất lớn, em nhất định có thể mà."

Sau khi được nữ thần cổ vũ Từ Tinh Tinh có cảm giác người đầy năng lượng và nhiệt huyết.

Niep Lan nhìn sang Từ Tinh Tinh một chút, lại nhìn sang bên người Lâm Hoan Hi, nói: "Vậy khi đi A thành con ở chỗ nào?"

"Việc này..." Từ Tinh Tinh gãi đầu một cái, "Đến lúc đó ở khách sạn là được rồi, nếu như phỏng vấn thành công, công ty sẽ phân cho nhân viên ở ký túc xá."

Bác Từ yêu thương sờ sờ gò má của Từ Tinh Tinh: "Tôi và mẹ con bé đều nói mua một căn hộ ở nơi nào đó cho nó, kết quả đứa con này sống chết không chịu, nói không dựa vào bố mẹ già nữa."

Niep Lan nín cười: "Cũng đừng ở khách sạn, bác nghỉ ở nhà Cảnh Dịch được đấy, ở vài ngày cũng không có gì đáng ngại, Hoan Hi con nói có được không?"

Lâm Hoan Hi từ khi mất trí nhớ tỉnh lại đến nay cơ bản chưa từng tiếp xúc với một người con gái cùng tuổi bao giờ, Từ Tinh Tinh lớn lên đáng yêu, khí chất như ánh mặt trời, chính là loại người mà cô vô cùng thích. Vì vậy không chút nghĩ ngợi gật đầu đồng ý: "Cũng không biết Tinh Tinh có đồng ý hay không."

"Em đồng ý!" Cô kích động nhảy dựng lên, ngay sau đó liền ngồi xuống, "Nhưng mà... Dịch ca sẽ không vui."

Ý cười trên môi Niep Lan càng sâu: "Chị Hoan Hi con đồng ý là được rồi, không cần quan tâm Cảnh Dịch, lời nói của nó không cần tính vào."

Trả lời xong, Từ Tinh Tinh lại một lần nữa nở một nụ cười sáng rỡ.

Dưới lời mời ở lại của Niep Lan, bác Từ và Từ Tinh Tinh quyết định ở lại cùng dùng cơm trưa, sau khi nói chuyện một hồi, Cảnh Kính Nham đưa Từ lão tham quan vật phẩm ông vừa cất giấu (bộ sưu tầm), còn Niep Lan đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Ngồi cũng đã ngồi, Lâm Hoan Hi quyết định cùng Từ Tinh Tinh đi tản bộ ở hoa viên một chút.

Lúc này, Cảnh Dịch ở phòng ngủ buồn bực gần như muốn mốc meo, anh thả cánh tay cứng ngắt từ trên máy tính xuống, đứng dậy đi đến ban công.

Ngoài cửa sổ, mùa xuân phong cảnh núi non tươi đẹp, cả vườn hoa kiêu diễm hơn hẳn.

Cảnh Dịch vừa đi chuyển tầm nhìn sang hướng khác, trong đình giữa cảnh xuân, anh nhìn thấy dung nhan loá mắt của Lâm Hoan Hi, cô đang mặc chiếc váy hoa ngồi ở trên bàn đu dây, cùng người khác nói chuyện với nhau thật vui, gió thổi khiến tóc cô bay bay, lướt nhẹ qua gương mặt mang theo ý cười của cô.

Cảnh Dịch mặt nhăn lại, đưa mắt nhìn sang người ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi.

Sau khi quan sát kỹ càng vài lần, Cảnh Dịch cảm thấy nhìn có vẻ quen mắt.

Hình như là...

Cảnh Dịch nhíu chặt vùng xung quanh chân mày, hình như... Cô gái ngày đó muốn xin anh chữ ký của Lâm Hoan Hi.

Anh cách các cô hơi xa, không nghe được hai người đang nói gì, chỉ có thể nhìn thấy Lâm Hoan Hi cười đến mức rục rờ. Trong lòng Cảnh Dịch nhất thời sinh ra một cảm giác khó chịu, cô chưa từng cười như thế với anh.

Bình dấm chua trong lòng Cảnh Dịch bị đánh đổ, không có chỗ trút ra, khom lưng cầm lấy chiếc dép bên dưới chân ném xuống phía dưới.

Chiếc dép màu xanh thẫm trên không trung xẹt qua một đường vòng cung, cuối cùng vững vàng chui qua bụi hoa rơi xuống cạnh chân Lâm Hoan Hi.

Nghe được tiếng động Lâm Hoan Hi cúi đầu liền thấy chiếc dép có hình dáng thật quen thuộc, cô nhặt lên dép, theo hướng rơi xuống nhìn lên, cách khóm hoa xuân mon môn, cô đối mặt với người đang dựa trên ban công, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng không ai khác - Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi giờ giờ chiếc dép trên tay, nói to: "Dép của anh rơi này."

Hai tay Cảnh Dịch nắm lấy thanh lan can: "Giúp anh mang lên đây."

Lâm Hoan Hi nhíu mày: "Dép của ai tự lấy."

Cảnh Dịch bất vi sờ động, liếc xéo Từ Tinh Tinh, người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này ngày càng khó chịu: "Dị ứng của anh không thể ra gió, giúp anh mang lên đây đi."

Người này phiền chết mất, rõ ràng có ý xấu xa, có ý để cho cô đi lên.

Lâm Hoan Hi nhìn chiếc dép trên tay một lát, lại nhìn Cảnh Dịch đang đứng trên lầu ba, bỗng nhiên có cách khác.

Cô rời khỏi bàn đu dây lùi về sau vài bước, hướng Cảnh Dịch nói to: "Tôi giúp anh ném lên trên đó, anh bắt chuẩn vào nhé."

Cảnh Dịch:??????

Anh còn chưa kịp đề phòng, người con gái bên dưới lầu đã ném lên, chỉ thấy trên không trung vẽ ra một đường parabol, liền nghe một tiếng phịch, chiếc dép màu xanh thẫm mạnh mẽ đập vào trán của anh, tiếp theo, chiếc dép một lần nữa từ trên lầu cao rơi xuống nằm ở trên cỏ.

Cảnh Dịch bị dép đập vào trán trước mắt liền biến thành màu đen, anh buồn bực kêu một tiếng, che cái trán lúc lâu cũng không lên tiếng.

Lâm Hoan Hi hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có một kết quả như thế, cô chớp mắt mấy cái, chạy chậm lại nhặt chiếc dép lên chiếc dép, ngẩng đầu nói: "Hay là...hay là em mang lên giúp anh đi."

Nói xong nhìn về phía Từ Tinh Tinh: "Em chờ chị nehs, chị lên rồi xuống ngay."

Từ Tinh Tinh bị hành động của cô hù dọa đến im lặng: "..."

Lâm Hoan Hi tay cầm dép nhanh chóng chạy lên lầu ba, cô thở hồng hộc đi đến ban công, đặt dép bên cạnh chân anh, cẩn thận đẩy đẩy bờ vai anh một cái.

"Anh không sao chứ?" Ánh mắt Lâm Hoan Hi vô cùng chân thành tha thiết quan tâm.

"Đau." Giọng nói Cảnh Dịch lộ ra vẻ nặng nề.

Lâm Hoan Hi có chút áy náy: "Xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Cảnh Dịch che cái trán nhìn cô: "Xin lỗi thật dối trá."

"... Tôi thật lòng mà."

Anh hừ lạnh một tiếng, lần nữa tựa đầu vào bên trong khuỷu tay.

Lâm Hoan Hi chẳng biết làm thế nào để anh thoải mái, gấp đến mức vò đầu bứt tai, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Nếu không... Dùng túi chườm đá đắp một chút?"

Anh vẫn hừ một tiếng.

"... Tôi thôi thôi cho anh?"

"Được." Đồng ý không chút do dự.

Cảnh Dịch thả tay xuống, cúi lưng tiến đến trước mặt cô: "Thôi thôi."

Trên cái trán trơn bóng của anh rất rõ ràng có một mảng sưng đỏ, nhớ đến đây là hành vi do cô trực tiếp gây ra, trong lòng Lâm Hoan Hi cũng không suy nghĩ nhiều đến như vậy, kéo lấy cánh tay Cảnh Dịch nhón lên phía trước.

Kết quả chưa kịp để cô thôi, người đàn ông trước mắt liền hôn lên đôi môi căng mọng của cô.

Từ Tinh Tinh đang ngước mắt nhìn lên sân thượng trùng hợp thấy một màn như vậy.

Ánh mặt trời khúc xạ thân ảnh hai người trong suốt như thủy tinh, hình ảnh hai người hôn môi cực kỳ đẹp.

Từ Tinh Tinh vội vàng che mắt, nhìn không được lại tiếp tục nhìn.

Nụ hôn chuồn chuồn lướt nước vẫn tiếp tục, Cảnh Dịch chiếm được tiện nghi hài lòng cong cong môi: "Không tệ lắm, ngọt."

Không tệ lắm, ngọt.

Ngọt...

Ngọt cái con quỷ!

Lâm Hoan Hi vừa thẹn vừa giận, hung hăng đập anh một đập: "Anh con người này sao có thể như vậy, bên dưới còn có người nhìn mà, biết xấu hổ không hả."

"Không xấu hổ." Cảnh Dịch không biết chút liêm sỉ nào, hơi liếc mắt nhìn xuống phía dưới, "Anh chính là muốn để cho người thấy."

Lâm Hoan Hi nhấn nhò nói: "Tinh Tinh là nữ."

"Nữ thì làm sao?" Chân mày rậm của Cảnh Dịch nhướn lên, "Nữ thì không thể là tình địch à?"

"..."

Đây là kiểu nguy hiểm gì thế!

Lâm Hoan Hi lười phản ứng, khoát khoát tay: "Tôi đi tìm Tinh Tinh đây, anh nghỉ ngơi cho thật tốt."

Nói liền xoay người rời khỏi.

Tay Cảnh Dịch giữ chặt cổ tay Lâm Hoan Hi: "Anh đi cùng với em."

Cô nhìn anh vài giây, không có ý tốt nỡ nụ cười: "Cảnh tiên sinh, dị ứng của anh không thể ra gió, cũng không tiện gặp khách. Một lúc tôi sẽ mang cơm trưa lên giúp cho anh, nghỉ ngơi cho thật tốt đi nhé, bye ~"

Nói xong, Lâm Hoan Hi đẩy tay anh ra, bước khỏi cửa.

"..."

Nhìn bóng lưng cô rời đi của cô, Cảnh Dịch đột nhiên hiểu rõ cái gì gọi là tự bê đá đập chân mình, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Edit: Lam Nhi Nam

Ăn xong cơm trưa, Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh trao đổi số điện thoại di động và Wechat.

Vừa tiễn khách đi xong, người này giờ vẫn đang nằm chán trong phòng - Cảnh Dịch, cuối cùng cũng đi xuống.

Cảnh Kính Nham trắng mắt liếc nhìn Cảnh Dịch, vòng qua anh chuẩn bị rời khỏi, đi chưa được hai bước, đã bị Niếp Lan gọi lại.

"Cảnh Kính Nham, chúng ta nói chuyện."

Trên mặt Niếp Lan không có ý cười, sắc mặt nghiêm túc.

Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch trao đổi ánh mắt, ngoan ngoãn ngồi lại trên ghế sa lon không dám nhúc nhích.

"Nói chuyện gì." Cảnh Kính Nham nói, "Tôi hơi mệt."

"Ông qua đây."

Cảnh Kính Nham không tình nguyện quay lại ngồi xuống, gương mặt vẫn như trước: "Nói, chuyện gì."

"Cảnh Dịch con cũng đến đây."

Cảnh Dịch nhếch nhếch mày, thông thả ngồi xuống bên cạnh Lâm Hoan Hi.

Niếp Lan đặt hai tay ngang trên đầu gối, lưng rất thẳng, hai mắt bà không chớp một lần nào nhìn Cảnh Kính Nham, khiến Cảnh Kính Nham bị nhìn như thế không khỏi mất tự nhiên, Niếp Lan lên tiếng.

"Bây giờ ông nói xin lỗi với Cảnh Dịch và Hoan Hi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hoan Hi và Cảnh Kính Nham đều sùng sốt.

Bầu không khí trầm mặc quý dị mấy giây, Cảnh Kính Nham tức giận: "Bà bảo tôi xin lỗi con mình sao? Tại sao lại muốn tôi phải xin lỗi?"

"Vì sao thì trong lòng ông phải rõ ràng." Niếp Lan nói, "Ông vuốt lương tâm của mình rồi nói xem, từ lúc Hoan Hi đến nhà chúng ta, ông có cho con bé sắc mặt tốt bao giờ chưa?"

"Tôi..."

"Tôi cái gì mà tôi." Niếp Lan giận dữ, "Hoan Hi cùng Cảnh Dịch đã đăng ký, thì con dâu của tôi, trừ khi Hoan Hi ngoại tình, em sẽ không để cho bất kỳ

một người con gái nào bước vào Cảnh gia, bây giờ ông phải nói xin lỗi với Hoan Hi, sau này không làm những chuyện như vậy nữa; hoặc là cùng tôi ly hôn, tôi dọn đi ở cùng con trai, con dâu của tôi, tự ông chọn đi."

Vừa nghe lời này, Cảnh Kính Nham liền luống cuống, ngồi không yên.

Trước đây ông đối với Niếp Lan là nhất kiến chung tình, tốn bảy năm mới có thể theo đuổi bà, thậm chí vì Niếp Lan mà tranh cãi với mẹ, sau khi kết hôn thì coi Niếp Lan như cả sinh mệnh, bà nói đi hướng đông ông không dám đi hướng tây, mọi việc đều do Niếp Lan làm chủ, thẳng cho đến khi chuyện của Lâm Hoan Hi phát sinh biến hoá.

Cảnh Kính Nham liếc mắt sang Lâm Hoan Hi, cứng rắn nói: "Có nói xin lỗi cùng là con trai bà nói xin lỗi với tôi ban đầu ai gạt tôi lấy đi giấy hộ khẩu?"

Mặt Niếp Lan không biểu cảm: "Tôi lấy, làm sao?"

Thế nào...

Còn có thể thế nào chứ!

Đã nói thế, dứt khoát coi như không có đạo lý đi.

Cảnh Kính Nham hừ lạnh một tiếng: "Tôi mắc kẹ, chuyện này tôi không sai."

Niếp Lan hít sâu một hơi: "Không sai đúng không?"

"Không sai."

"Ông nói thật đi, sở dĩ ông muốn Cảnh Dịch đi yến hội đó, có phải muốn giật dây bắc cầu Cảnh Dịch và Tinh Tinh? Nghĩ lúc lão Từ còn chưa biết ép Cảnh Dịch và Hoan Hi ly hôn, rồi sẽ cùng con bé ấy ở chung một chỗ?"

Cảnh Kính Nham không nói chuyện.

Niếp Lan mắt đỏ lên vì tức: "Tôi xem như đầu ông bị nước vào! Coi như Cảnh Dịch có cùng suy nghĩ với anh, Tinh Tinh chưa chắc để mắt đến con trai tôi."

Cảnh Kính Nham lớn giọng: "Làm sao lại không để mắt con tôi?"

"Coi trọng cái rắm!" Niếp Lan không nhìn được liền nói thô tục, "Ông cho rằng con trai Ông là bảo vật hoàng kim vạn lượng người người đều muốn có? Ông có phần đề cao nó quá, tôi nghĩ mắt của Hoan Hi bị mờ lộn che hết rồi mới giả cho nó!"

"..."

"Mẹ." Cảnh Dịch nhẹ nhàng chen vào nói, "Xin mẹ không nên nghi ngờ ánh mắt của vợ con."

"Con câm miệng."

"... Dạ."

"Ông nhìn đức hạnh của nó xem." Niếp Lan chỉ vào Cảnh Dịch nói, "Từ nhỏ đến lớn miệng mồm độc ác, có chuyện hay không có chuyện gì đều khiến người khác không thoải mái, lúc đến trường không biết làm khóc bao nhiêu bé gái, kết quả đến một người bạn cũng không có. May mà vào vòng giải trí, có một nhóm fan nào tàn, bằng không thì công ty nào muốn nó."

Mặt Cảnh Kính Nham nóng hừng hực, lời nói của Niếp Lan một từ cũng không sai.

Nhớ lại khoảng thời gian đi học phụ huynh, Cảnh Kính Nham luôn luôn là người ra cuối cùng, không ít những lời phê bình đũa con này không phù hợp (giao du) với bạn bè, đối với bạn bè không thân thiện, ngay cả phụ huynh nhà người khác cũng ba ngày hai ngày đến phàn nàn, không thể ép bản thân, Cảnh Kính Nham chỉ có thể đưa Cảnh Dịch ra nước ngoài học trường nội trú.

Cảnh Kính Nham cúi đầu, xấu hổ không chịu nổi: "Là tôi dạy con không đúng, xin lỗi."

Niếp Lan trong lòng hừ một tiếng nói: "Biết là tốt rồi."

Cảnh Dịch: "..."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Bây giờ nói xin lỗi với Hoan Hi."

"Tôi chính là muốn có một người con dâu có dòng dõi Nho học."

"Thôi đi, người nào có con gái thư hương chịu gả cho con trai ông."

Cảnh Kính Nham quay đầu đi: "Chuyện này tôi không sai, chính là con trai bà trộm họ khẩu của tôi trước, nói sai cũng là nó sai."

"Đi." Niếp Lan đứng lên, hướng Lâm Hoan Hi nói, "Dọn dẹp đồ đi, chúng ta cùng quay về A thành."

Sau đó nhìn về phía Cảnh Kính Nham: "Cảnh Kính Nham tiên sinh, mấy ngày nữa luật sư của tôi sẽ liên hệ với ông trao đổi về chuyện ly hôn."

Dứt lời, liền cao ngạo xoay người.

Lúc này Cảnh Kính Nham thực sự ngồi không yên, không chút do dự nào rống lên: "Cảnh Dịch cha sai rồi, cha không nên phá hoại hôn nhân của các con, tha thứ cha, được không?"

"Còn có."

Còn có...

Cảnh Kính Nham ngược mắt nhìn Lâm Hoan Hi, quai hàm đỏ lên: "Hoan Hi... Hoan Hi, cha..."

"Không cần đâu." Hoan Hi nhanh chóng cản lại Cảnh Kính Nham, "Cha, ngài... Ngài đừng nói xin lỗi, con không chịu nổi."

Nói xong, cô đứng dậy kéo cổ tay Niếp Lan, ôn nhu nói: "Mẹ cùng đừng nóng giận, chúng con thật không nên lén lấy đi họ khẩu, huống gì cha cũng chưa làm chuyện gì quá đáng."

Có Lâm Hoan Hi thay ông nói, Cảnh Kính Nham liền thở phào nhẹ nhõm, vỗ về nói: "Bà cũng đừng làm rộn, chúng ta đều là vợ chồng già lại nói ly hôn, truyền đi nghe không được tốt."

Niếp Lan cười khẩy nói: "Vậy ông cho rằng mai mối cho con trai đã kết hôn của ông thì dễ nghe đúng không?"

"Tôi không nên, là tôi già rồi hồ đồ, hơn nữa cũng chưa thành công, bà cũng đừng..."

"Vậy ông còn dám không?"

"Tôi không dám, không dám nữa, bà tha thứ cho tôi được không?" Cảnh Kính Nham vừa xấu hổ lại thẹn thùng, "Con cái đều nhìn kia..."

Trên mặt Niếp Lan một lần nữa nở nụ cười, gió xuân quét vào cả mặt Cảnh Kính Nham: "Ông sớm như vậy không phải tốt sao? Người một nhà nên hoà thuận là tốt nhất, không nên học bộ dáng của mẹ ông. Ngày hôm nay ông cũng thấy đấy ngay cả Tinh Tinh cũng thích Hoan Hi, rõ ràng nói Hoan Hi nhà chúng ta không thể nào đem so với những người con gái khuê các khác, ông còn có gì mà không hài lòng?"

"Tôi chính là muốn cho con trai tôi một người như vậy..."

Cảnh Kính Nham thấp giọng nói.

Niếp Lan tuy sinh ra không bằng nhà ông, nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa, khí chất như lan.

Cảnh Kính Nham từ lần đầu tiên thấy Lâm Hoan Hi liền không thích, khi đó Lâm Hoan Hi nhuộm một đầu màu đỏ điểm lệ như lửa, cùng với phụ nữ đang hoàng không có chút nào quan hệ, lại nghe nói cô còn chọn đi vào làng giải trí, đối với cô càng không sinh được hảo cảm gì.

Hôm nay bởi vì Niếp Lan, ông cũng chỉ có thể tùy bọn nó.

Niếp Lan nói không sai, một cô gái hiểu chuyện như Tinh Tinh cũng thích cô, trên người cô cũng có điểm mà ông không thấy.

"Được rồi, cha lên nghỉ ngơi trước. Ngày sau của các con, tùy các con làm sao mà sống, về sau muốn trở về thì trở về, không muốn trở về cũng không sao, cha cũng không xen vào nữa." Cảnh Kính Nham khoát khoát tay, khẽ thở dài đi lên lầu.

"Mẹ đi lên xem cha con một chút." Niếp Lan cười với hai người, xoay người đi theo.

Nhìn theo hai bóng dáng đã đi xa, Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ thật lợi hại."

Hai ba lần liền thu phục được một lão già ngoan cố.

Cảnh Dịch hơi nhướn mày: "Em gọi mẹ vẫn thuận miệng."

Lâm Hoan Hi nghe xong mặt đỏ lên: "Anh gọi mẹ tôi càng thuận miệng hơn."

Cảnh Dịch trầm thấp cười nhẹ vài tiếng, nói: "Vừa rồi thật thông minh, ngày hôm nay em cho cha một bậc thang đi xuống, sau này anh cũng không dám

làm khó dễ em."

Mặt Lâm Hoan Hi nhăn lại: "Anh đang nói cái gì thế, cha anh tuổi tác đã cao, cũng không thể để ông nói xin lỗi tiểu bối được. Hơn nữa, anh cái người này thật sự là không hiểu chuyện, lại đi trộm hộ khẩu."

Cảnh Dịch mỉm cười thật sâu: "Trộm giấy hộ khẩu là chủ ý từ em ra."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Lúc đó em nói muốn lập tức ở cùng anh, từng giây từng phút cũng không thể bỏ lỡ."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Lệnh vợ làm khó, anh chỉ phụng mệnh."

"Anh, cầm miệng!" Lâm Hoan Hi nghe được trên mặt đỏ bừng, nhào đến che đi cái miệng của anh.

Cảnh Dịch thuận thế kéo cặp tay mềm mại nhỏ bé kia, vững vàng kéo cô vào trong ngực.

"Trước kia 24 tiếng đồng hồ em đều phải quần quít lấy anh, bây giờ đến lượt anh 24 tiếng đồng hồ quần quít lấy em, trừ khi anh cũng bị tai nạn giao thông mất trí nhớ, nếu không có sẽ không buông em ra, hiểu không?"

Ánh mắt anh nhìn cô loé lên một ánh sáng cực nóng, nhiệt độ ấy gần như muốn làm cho cô tan chảy.

Dường như từ trong ký ức có một hình ảnh không trọn vẹn loé lên trong đầu cô, lại rất nhanh biến mất, nhưng Lâm Hoan Hi rất rõ ràng nghe được một giọng nói ở bên tai nói_____

[Cô rất thương anh ấy.]

[Đừng rời bỏ anh ấy.]

Đang muốn nhớ lại, thì huyết thái dương lần thứ hai truyền đến từng cơn đau kịch liệt, Lâm Hoan Hi kêu lên, thẳng người, gương mặt không còn chút máu.

"Làm sao vậy?"

"Đau đầu."

Cảnh Dịch nghe xong vội vàng đem cô ôm lên đặt trên ghế sa lon, cẩn thận từng chút đè xuống huyết vị trên đầu cô.

Bàn tay anh dày rộng, kim nén khiến độ mạnh yếu không nhẹ cũng không nặng, Lâm Hoan Hi thở phào chậm rãi, không khỏi nhắm mắt lại lẳng lặng cảm nhận được sự thư thích mà xoa bóp mang đến.

Đợi đến khi Lâm Hoan Hi buồn ngủ, thì điện thoại trong túi áo rung lên.

Cẩn thận nhìn sang Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch đi ra xa nghe máy: "A lô, Chu Châu."

"Dịch ca anh khi nào thì trở về? Bộ phim < Tao Nhã > phải mở máy rồi, ngày hôm nay đạo diễn vừa gọi điện thoại đến thúc dục."

"Ngày mai anh sẽ về, giúp anh nói với Quách đạo diễn, nghỉ thức khởi động máy anh không tham gia được, đến lúc đó anh trực tiếp đi đến phim trường."

"Được, chị dâu thế nào rồi?"

"Tốt hơn rồi, anh nghỉ qua mấy ngày nữa để cho cô ấy đến công ty."

"Được thôi, Dịch ca anh về nhanh một chút, em sẽ giúp anh kéo dài vài ngày."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Cảnh Dịch vừa nghiêng đầu liền bắt gặp được tầm nhìn của Lâm Hoan Hi đang nhìn sang bên này.

Anh đi đến bên người Lâm Hoan Hi, nhẹ giọng hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

"Chuyện công việc phải không?"

"Lúc trước có nhận một bộ điện ảnh cổ trang, chuẩn bị mở máy, đạo diễn muốn anh quay về."

Lâm Hoan Hi nghe xong, vùng xung quanh chân mày nhíu chặt lại: "Tôi... có phải tôi cũng phải theo về không?"

"Lúc trước đúng là muốn đi theo." Cảnh Dịch nói, "Bình thường sẽ có ký giả và fan hâm mộ, em phải giúp anh tiếp nhận phỏng vấn và xử lý mọi chuyện, cho dù hiện tại..."

Cảnh Dịch mỉm môi: "Hiện tại em có thể ở nhà, rảnh rỗi thì anh sẽ về thăm em "

Lâm Hoan Hi chậm rãi ngồi dậy, hai bàn tay để trên đầu gối nhìn xuống dưới mặt đất.

Trầm tư trong chốc lát, Lâm Hoan Hi hạ quyết tâm nâng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Tôi cũng đi."

Cô nói: "Nếu là công việc, thì không thể tùy tiện qua loa."

Cảnh Dịch nghe xong nở nụ cười, cô vợ nhỏ nhà anh tuy rằng mất trí nhớ, nhưng căn bản vẫn là một người nghiêm túc có trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-1

Edit: Cải Xanh

"Được." Cảnh Dịch giơ tay lên sờ đầu cô, nghiêng người nhìn thẳng vào mắt cô, "Mấy ngày nữa cùng anh đến Studios."

Lâm Hoan Hi gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, liền nói với Cảnh Dịch: "Nhưng mà phải đợi Tinh Tinh rồi mới có thể đi."

"Tinh Tinh?"

"Đúng rồi." Lâm Hoan Hi cong khóe mắt, "Tinh Tinh phải đi công tác ở A thành, nhưng không có chỗ ở, tôi và mẹ quyết định để Tinh Tinh ở nhà của chúng ta."

Cảnh Dịch:????

Một lúc lâu mà anh vẫn chưa kéo lại tinh thần, đầu óc trống rỗng, chột cau mày: "Em... để người phụ nữ khác ở nhà chúng ta?"

Lâm Hoan Hi cũng không phát hiện được ý tứ của Cảnh Dịch, vẫn cười nói: "Tinh Tinh cũng không phải người lạ nào khác, cô ấy tốt, tôi rất thích cô ấy."

Cảnh Dịch mỉm chặt môi, trên mặt cũng không còn vẻ hứng thú: "Lâm Hoan Hi, sao em không hỏi ý kiến của anh."

Cô há hốc mồm muốn nói điều gì đó, nhưng khi đối mặt với ánh mắt của anh lại im lặng.

Con người đen của Cảnh Dịch nổi lên vẻ không hài lòng dày đặc, lúc này cô mới ý thức được một chuyện quan trọng, phải nói Cảnh Dịch mới là chủ nhân của ngôi nhà này, cô quá đặc ý, nên mới không chú ý đến cảm nhận và ý kiến của anh.

Lâm Hoan Hi thu lại nụ cười: "Cảnh Dịch, có phải anh... anh không thích người khác vào ở không?"

"Em nói xem?" Cảnh Dịch ngồi xuống bên cạnh cô, "Đó là nhà của em và anh, anh hy vọng không có người phụ nữ khác nào vào ở."

Lâm Hoan Hi nhăn mày, ngón tay trắng nõn khẽ xoắn xoắn góc áo, giọng nói nhỏ nhẹ: "Nhưng mà em đồng ý rồi..."

"Vậy em từ chối đi..."

Thái độ của Cảnh Dịch rất cứng rắn, rõ ràng không định cho Từ Tinh Tinh vào cửa.

Lâm Hoan Hi cắn môi nhìn Cảnh Dịch, người đàn ông anh tuần này đường nét gò má rõ ràng, cô đột nhiên ý thức được điều gì, nhẹ giọng hỏi: "Cảnh tiên sinh, anh không muốn để Tinh Tinh vào nhà chúng ta, là bởi vì tôi à?"

"Hả?"

"Lúc trước anh nói cô ấy là tình địch."

"...."

"Anh sợ tôi chạy trốn cùng cô ấy à?"

"...."

Lâm Hoan Hi không nhịn được muốn bật cười: "Anh... thực sự sợ tôi chạy mất sao?"

Khuôn mặt anh tuấn của Cảnh Dịch hoàn toàn rơi vào vẻ u ám, đưa tay lên nhéo Lâm Hoan Hi một cái, lạnh giọng nói: "Anh là người bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?"

Lâm Hoan Hi trả lời không hề do dự: "Anh đúng là như vậy mà."

"...."

Thấy anh im lặng, Lâm Hoan Hi cẩn thận dịch sát vào, giọng nói nhỏ nhẹ: "Tĩnh Tĩnh rời nhà ra ngoài rất đáng thương, cô ấy mới 21 tuổi, còn nhỏ lắm, lỡ như bị bắt nạt thì sao? Anh suy nghĩ một lúc đi, tôi muốn ở bên ngoài, muốn đi nhà bạn, nhưng ông xã lại không đồng ý, có phải tôi rất đáng thương không?"

"Anh có thể mua căn hộ cho em, cho nên không có loại tình huống đó xảy ra."

"...."

Người này thực sự có thể nói chuyện cả ngày với người ta đấy à.

Lâm Hoan Hi không vui nhảy sang ghế sofa bên kia: "Vậy được rồi, đến lúc đó tôi và Tĩnh Tĩnh ở cùng nhau."

Nghe cô nói, ấn đường Cảnh Dịch giật giật.

Từ lúc Lâm Hoan Hi mất trí nhớ, mỗi ngày Cảnh Dịch đều tìm cơ hội để hai người ở cùng nhau, vất vả lắm mới đưa cha mẹ cô đi, kết quả lại tới Giang Thành, mất thấy chuẩn bị được quay về thế giới của hai người, lại không biết từ đâu nhảy ra một Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh kia còn rất thích vợ của anh.

Cảnh Dịch khẽ đảo mắt về phía Lâm Hoan Hi, cô gái nhỏ đang phụng phịu, một bộ dáng nếu anh không nghe theo tôi thì tôi sẽ tìm dáng vẻ khác.

Cảnh Dịch thở dài, cuối cùng cũng đồng ý: "Em qua đây hôn anh một cái thì anh sẽ đồng ý."

Lâm Hoan Hi nghe anh nói vậy, mày liễu khẽ nhếch lên: "Thật à?"

"Ừ, thật sự."

Cô len lén cười, ho nhẹ một tiếng rồi dịch lại gần, đặt một nụ hôn lên mặt anh.

Cảnh Dịch rất không hài lòng, chỉ chỉ vào môi: "Hôn ở đây."

Lâm Hoan Hi hơi do dự, cuối cùng hướng về môi anh, trên người của người đàn ông này có hương vị trà xanh nhàn nhạt, không giống nước hoa, chắc là mùi của sữa tắm, mùi thơm nhẹ nhàng thấm vào ruột gan.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ rục rịch, hai tay nắm chặt thành quyền, ma xui quỷ khiến, cô vươn đầu lưỡi ra thăm dò rồi khẽ liếm môi dưới của anh, cảm nhận được sự mềm mại ở môi anh, Lâm Hoan Hi bỗng nhiên ý thức được mình đã làm chuyện không nên làm.

Cô bỗng giật mình, vội vàng kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Lần này được chưa?"

Thấy vành tai cô đỏ bừng, Cảnh Dịch khẽ giương khóe môi: "Anh đồng ý cho em cùng người phụ nữ khác ở cùng nhau."

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi: "Không phải là ở cùng nhau, mà là ở tạm."

"Có gì khác nhau sao? Không phải đều là người khác ở nhà chúng ta à."

"...."

Lâm Hoan Hi cảm thấy oán khí của anh sắp bao phủ cả người cô, vì vậy rất thức thời không nhiều lời nữa.

*

Sáng ngày tiếp theo, Lâm Hoan Hi cùng Cảnh Dịch dọn dẹp đồ đạc rồi đi tới sân bay.

Đội hai người lên máy bay rồi, Lâm Hoan Hi liếc nhìn Từ Tĩnh Tĩnh ở hành lang đối diện.

Từ Tĩnh Tĩnh vẫy tay với cô, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Chị Hoan Hi."

"Tĩnh Tĩnh." Lâm Hoan Hi cúi đầu nhìn vé máy bay, có hơi tiếc nuối: "Tiếc thật, chúng ta bị ngăn cách bởi Cảnh Dịch rồi."

Từ Tĩnh Tĩnh không nói chuyện, cười tủm tỉm nhìn sang Cảnh Dịch ánh mắt lạnh lùng nói: "Dịch ca, chúng ta có thể đổi chỗ không? Em muốn ngồi cùng chị Hoan Hi."

"Đúng rồi." Hai mắt Lâm Hoan Hi sáng lên, nhẹ nhàng kéo tay áo của anh: "Dịch ca, có thể không?"

"...."

Không thể!!!

Nhưng mà ánh mắt của hai người phụ nữ này đều rất nóng, câu trả lời đến cửa miệng rồi lại cố gắng rẽ cua: "Có thể."

"Dịch ca anh tốt thật." Từ Tĩnh Tĩnh dường như là nhảy khỏi chỗ mình, ôm ba lô ngồi vào chỗ vốn thuộc về Cảnh Dịch.

Anh liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, ánh mắt lại chuyển sang Từ Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh.

Tóc vàng mắt xám, tràn đầy năng lượng, cơ thể rất phát triển, ánh mắt không quá thân mật.

Trong lòng Cảnh Dịch càng không thoải mái.

Vào chỗ rồi, đeo mắt rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, lại không kiềm chế được nghe ngóng động tĩnh bên cạnh.

"Dịch ca nhìn có vẻ ác ác, nhưng con người lại rất tốt."

Lâm Hoan Hi nói tiếp: "Ngoại trừ độc miệng ác, lòng dạ nhỏ nhen tính cách còn ngang hơn cả rùa, thật sự là vô cùng tốt."

Từ Tĩnh Tĩnh: "...."

Cảnh Dịch quay đầu lại: "Em có tin người độc miệng ác, lòng dạ nhỏ nhen tính cách còn ngang hơn cả rùa này hiện tại quay về chỗ ngồi của mình không?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Từ Tĩnh Tĩnh: "....."

Yên tĩnh.

Cảnh Dịch hừ lạnh, hai tay đặt ở bụng, tiếp tục chợp mắt.

Máy bay từ từ di chuyển, càng lúc càng xa mặt đất, Từ Tĩnh Tĩnh lại không nhận được hát to, lo lắng ảnh hưởng đến Cảnh Dịch, cố ý hạ thấp giọng: "Chị Hoan Hi, tâm trạng Dịch ca hình như không tốt lắm đúng không?"

Lâm Hoan Hi cũng nhỏ giọng nói: "Đàn ông mà, đều có vài ngày như vậy."

Từ Tĩnh Tĩnh cái hiểu cái không nói: "Em xem tin tức nói, đàn ông cũng có đi cả*, Dịch ca tám phần là đi cả đến."

(*): Nguyên văn là 大姨夫/dà yí fū: chu kỳ sinh lý của đàn ông =)))

Cảnh Dịch: "...."

"Có phải Dịch ca không vui vì em đến nhà hai người không?"

Đúng vậy, không vui, rất không vui.

Từ Tĩnh Tĩnh này tuy có hơi chướng mắt, nhưng rất tự biết mình.

Lâm Hoan Hi xấu hổ cười hai tiếng: "Anh ấy không phải không vui, mà chính là đi cả đến."

Được rồi đó.

Cảnh Dịch thở dài, đang lúc chuẩn bị tiếp tục ngủ bù, người da trắng bên cạnh lại lên tiếng, hần nói một đồng tiếng Nga, quay về Cảnh Dịch luyện thuyên một trận.

Im lặng một lúc, anh nói: "Đúng rồi, đó là vợ tôi."

Trả lời cũng là tiếng Nga.

Người Nga và Cảnh Dịch nói chuyện với nhau lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Hoan Hi, cô quay đầu nhìn sang: "Bọn họ đang nói gì thế?"

Từ Tinh Tinh lắc đầu: "Nghe không hiểu, nhưng nhìn có vẻ rất thoải mái."

Lâm Hoan Hi cau mày: "Có lẽ nói cái gì đó rất vui về...."

Vừa dứt lời, thấy Cảnh Dịch tháo bịt mắt xuống, lấy điện thoại ra chụp ảnh hai người.

Lâm Hoan Hi sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng rồi quay ra đầu ra cửa sổ.

Từ Tinh Tinh không nhịn được nói: "Chị Hoan Hi, chị đây là... ghen à?"

Lâm Hoan Hi nói: "Chị ghen với đàn ông làm gì."

Chỉ là chưa thấy Cảnh Dịch trầm mặc ít nói chuyện cùng người lạ mà thôi, dù sao anh và cô cũng không nói chuyện được nhiều, vừa nhắc tới là tức chết.

Từ Tinh Tinh nhìn Lâm Hoan Hi, rồi lại nhìn Cảnh Dịch, cuối cùng hạ quyết tâm, cẩn thận đi về phía trước.

"Dịch ca, chúng ta vẫn nên đổi lại chỗ đi?"

"Hả?"

"Em phát hiện phong cảnh bên này đẹp hơn."

Từ Tinh Tinh nghĩ ra một lý do rất kém chất lượng

Cảnh Dịch thông minh nhưng không vạch trần, nói một câu với đối phương, cầm đồ lên quay lại vị trí ban đầu.

Cảm nhận được động tĩnh Lâm Hoan Hi vừa nghiêng đầu sang phát hiện người bên cạnh đã thay đổi, cô buồn bực nhìn về phía Từ Tinh Tinh, đối phương vẫy vẫy tay với cô, là lỗi, bộ dạng đáng yêu.

Lâm Hoan Hi lập tức hiểu ý đồ của cô nàng.

Cô tiếp tục đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ không quan tâm nói: "Vậy mà anh lại chịu đổi lại nha, tôi thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ."

Trong lòng Cảnh Dịch khẽ rục rịch: "Ghen à?"

"Một người đàn ông ngoại quốc tôi ghen cái gì chứ."

Cảnh Dịch nhắm mắt lại nói: "Bọn anh nói chuyện về phụ nữ."

Lâm Hoan Hi trong lòng lộp bộp, không thể giả vờ bình tĩnh nữa: "Phụ nữ.... phụ nữ à?"

"Ừ." Cảnh Dịch nở nụ cười khó mà nhận ra, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước: "Hắn nói phụ nữ nước Nga rất đẹp, mời anh có thời gian thì đến thăm nước của hắn."

"Nói bậy! Gái ngoại quốc có gì mà nhìn! Vậy anh nói cái gì?"

"Anh nói là...." Cảnh Dịch khẽ môi hơi nhếch lên, đã không nhịn cười được, "Anh nói cho dù có đẹp hơn nữa cũng không đẹp bằng vợ mình được, cuối cùng anh từ chối hắn, bởi vì, sắc đẹp đã ở nhà."

Sắc đẹp đã ở nhà.

Lâm Hoan Hi nhìn xung quanh, cuối cùng đỏ mặt, cố gắng điều chỉnh ánh mắt.

Ngoài cửa sổ mây mù lộng quanh, nhìn một lúc, cô hơi buồn ngủ, dựa người vào ghế mệt mỏi nhắm mắt lại, lại dường như không ngủ được, Lâm Hoan Hi cảm nhận được một cánh tay vươn ra sau đầu, anh nhẹ nhàng, nhẹ nhàng để cô dựa vào vai dày rộng của mình.

Cảnh Dịch chăm chú nhìn khuôn mặt cô, gương mặt này có lẽ không phải là đẹp nhất, nhưng cũng là gương mặt cả đời này anh thích nhất.

Anh không biết cô đã chịu bao nhiêu cực khổ, dùng sức lớn thế nào để yêu anh, bây giờ thì anh đã biết.

Cảnh Dịch cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

Từ Tinh Tinh lấy điện thoại ra giờ về phía hai người họ, ảnh chụp cũng dừng lại ngay lúc đó.

Cô cúi đầu nhìn ảnh chụp, có hơi giật mình.

Trong hình ảnh mắt của Cảnh Dịch tràn đầy nhu tình mật ý mà trước nay chưa từng thấy.

Từ Tĩnh Tĩnh lưu lại hình ảnh, không nhìn được lại nhìn thêm một lúc, sau đó bắt đầu ao ước.

Lúc nào cô mới có thể tìm được một người đàn ông giống như Cảnh Dịch đây?

Đương nhiên, cô sẽ không để ý nếu đối phương độc miệng, lòng dạ nhỏ nhen, tính cách ngang hơn rùa.

*

Sau một tiếng, máy bay an toàn hạ cánh xuống sân bay thành phố A.

Cảnh Dịch lay lay Lâm Hoan Hi, gọi một câu: "Dậy thôi, chúng ta đến rồi."

Không có động tĩnh gì.

"Lâm Hoan Hi, dậy đi."

Lâm Hoan Hi quay đầu đi, đôi mắt lơ mơ buồn ngủ.

Thấy người đã tỉnh lại, Cảnh Dịch khẽ xoa xoa bả vai bị ép tới mức nhức mỏi: "Cầm đồ đi, chúng ta về nhà."

Lâm Hoan Hi ngáp một cái, nhìn xung quanh một vòng, hành khách tốp năm tốp ba đi xuống, cô nhìn sang bên cạnh, không thấy bóng dáng Từ Tĩnh Tĩnh.

"Tĩnh Tĩnh đâu rồi?"

"Xuống trước rồi, nhanh lên nào, xa chờ chúng ta ở bên ngoài."

Lâm Hoan Hi không dám chậm trễ, đeo kính mắt rồi đội mũ lên đi sau Cảnh Dịch ra ngoài.

Sân bay thành phố A người đến người đi, ở lối đi cả đoàn người chật chội, dường như ở phía trước có thể thấy mấy cô gái cầm banner có con dấu người hâm mộ của Cảnh Dịch, có mấy người ôm bó hoa to trong lòng.

Cảnh Dịch cau mày, không khỏi nắm chặt tay Lâm Hoan Hi.

"Đó là người hâm mộ của anh à?"

"Chắc thế."

Cảnh Dịch mím môi, nội tâm rơi vào suy tư, lần này đi Giang thành không nói cho ai biết, lúc trở về cũng rất bí mật, bây giờ người hâm mộ biết rõ ràng chuyến bay của anh, chắc chắn là trước đó đã bị người nào tiết lộ.

Thấy bóng dáng của Cảnh Dịch, người hâm mộ lập tức hét ầm lên, đẩy dãn về phía Cảnh Dịch.

Bên cạnh anh không có người đi cùng, quay lại cửa đặc biệt cũng không thể, chỉ có thể bảo vệ Lâm Hoan Hi cẩn thận, cố gắng chen ra ngoài.

Bên này động tĩnh lớn rất nhanh hấp dẫn những người khác ở sân bay, những hành khách qua lại không thiếu người là hâm mộ Cảnh Dịch, vì vậy đoàn người càng lúc tụ lại càng nhiều, bắt đầu dĩ, nhân viên bảo vệ của sân bay phải đến đây giữ gìn trật tự.

Lâm Hoan Hi chưa từng thấy tình huống lớn như vậy, nhất thời sợ hãi núp trong ngực anh, cúi đầu đi theo bên cạnh Cảnh Dịch.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Hoan Hi bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở không lành, cô nhìn về hướng hơi thở đó, ngay lập tức đối diện với ánh mắt âm u lạnh lẽo, đồng thời, người nọ giơ tay lên ném một vật không rõ về phía Cảnh Dịch.

Động tác của đối phương quá nhanh, Lâm Hoan Hi chưa kịp nhìn rõ là thứ gì, xuất phát từ bản năng của cơ thể cô đưa tay ra ngăn lại không để vật nguy hiểm đó bay về phía Cảnh Dịch.

Chỉ nghe một tiếng "Bốp", cả thế giới đều yên tĩnh.

Mới vừa nãy sân bay còn ồn ào chỉ trong nháy mắt đã lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Lâm Hoan Hi.

Cô ngơ ngác nhìn cánh tay mình, chất nhầy màu vàng vàng dính một mảng lớn trên cánh tay cô, thêm cả tiếng nhỏ giọt mang theo vỏ trứng rơi xuống đất, tản ra mùi hôi khó ngửi.

Lâm Hoan Hi nín thở, vô cùng chán ghét mùi khiến cô buồn nôn này.

Kẻ công kích sớm đã bị bảo vệ nhanh tay bắt lại, anh ta nói tiếng quê không ai nghe hiểu, hùng hùng hổ hổ hướng về phía Cảnh Dịch.

Cánh Dịch ôm ngang lưng Lâm Hoan Hi, sắc mặt u ám.

"Tránh ra."

Anh vô cùng khí thế, người hâm mộ trước mặt đồng thời mở ra một con đường.

Cánh Dịch tiến lên mấy bước, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông tầm thường thấp bé kia: "Ai cho anh làm thế?"

Đối phương mắng Cánh Dịch vài câu, sau đó không nói gì.

Anh đè nén lửa giận trong lòng, lấy điện thoại ra gọi cho Chu Châu: "Đến sân bay rồi đúng không? "

Chu Châu vừa thấy Từ Tinh Tinh từ trong ra, nhìn về phía Từ Tinh Tinh rồi nói: "Đến rồi, còn gặp bạn của chị dâu."

"Tôi gặp anti, cậu vào xử lý đi, tôi muốn đưa Hoan Hi đi trước."

Chu Châu nghe vậy, trong lòng lộp bộp, vội vàng tháo dây an toàn xuống chạy đi, Từ Tinh Tinh sợ run người, đang chuẩn bị đi theo, lại nhớ tới trong xe không có ai, chỉ có thể ngượng ngùng đóng cửa lại.

Đợi đến lúc bóng dáng Chu Châu xuất hiện, Cánh Dịch đưa mắt nhìn bảo vệ: "Trợ lý của tôi sẽ xử lý chuyện này, phiền các anh."

"Được, vậy bảo vệ của chúng tôi sẽ che chở để hai người ra ngoài."

Anh nhận nhặt ừ một tiếng, không nhiều lời, ôm Lâm Hoan Hi đi ra ngoài sân bay.

Những người hâm mộ nhận được điện thoại đến đây hai mặt nhìn nhau, lại không dám theo sau, nhìn về hướng hai người đi xa, tiếc nuối rồi đi.

*

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-2

Edit: Tròn

Cánh Dịch che chở cho Lâm Hoan Hi lên xe, mùi trứng thối trên người cô còn chưa xử lý, vừa đi vào không bao lâu, mùi hôi đã lan ra cả xe.

Từ Tinh Tinh thấy bộ dáng chật vật của Lâm Hoan Hi, liền tròn to hai mắt: "Chị Hoan Hi, đây là...."

Lâm Hoan Hi giờ tay lên, nhúu mày nói: "Có người bị bệnh thần kinh công kích Dịch ca của em, chị cản lại."

Cô nói qua loa tình huống lúc đó, lại bị dọa vì khuôn mặt tươi cười của Từ Tinh Tinh: "Chị Hoan Hi chị cũng quá xúc động rồi, nhờ đâu không phải trứng gà, mà là H2SO4 gì đó, cánh tay này của chị coi như hỏng."

"Không có việc gì, đây không phải là trứng thối sao."

Bộ dáng dửng dưng này của cô khiến Từ Tinh Tinh cạn lời.

Từ Tinh Tinh đưa mắt nhìn Cánh Dịch, chỉ thấy đối phương mặt không đổi sắc lấy khăn ướt từ ba lô, lấy ra mấy tờ khăn lau tay cho cô.

"Đề tôi." Lâm Hoan Hi vội vàng ngăn lại động tác của anh, "Việc này bản lắm, đừng để dính lên người anh."

"Đừng nhúc nhích." Cánh Dịch giữ chặt tay cô, hai chữ ngăn ngừa làm nổi lên sự cương quyết của anh không thể cưỡng lại.

Lâm Hoan Hi cảm thấy dường như không đúng, người đàn ông trước mặt đôi mắt rũ xuống, gân xanh trên trán hiện rõ, có thể nhận thấy rằng đang cố gắng đè nén tức giận trong lòng.

Cô cẩn thận mở miệng hỏi: "Anh tức giận à?"

Ngón tay anh thon dài, nhẹ nhàng cẩn thận xử lý chất nhầy và vỏ trứng gà, vứt khăn lau vào thùng rác xong, lại cúi người xử lý chất bẩn trên quần cô.

Lâm Hoan Hi đôi chân co rúm lại: "Không cần đâu, lau cũng không sạch mà."

"Em đừng động đây."

"....À."

Lúc này cô hơi sợ anh, cũng không dám chống lại, cứ thế mà nghe theo anh.

Lau xong, Cảnh Dịch đôi mắt nhếch lên.

"Cô ấy nói rất đúng, nếu như thứ ném đến không phải trứng gà, mà là thứ khác thì phải làm sao?"

Lâm Hoan Hi không dám nhìn ánh mắt của anh, vội vàng di chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ: "Cái này không.... không phải là thứ khác mà, anh ngạc nhiên như thế làm gì."

"Lâm Hoan Hi, không phải anh ngạc nhiên."

Anh nói: "Nếu hôm nay có người ném trứng gà về phía anh, vậy ngày mai sẽ có người ném H₂SO₄, em có thể cản trứng gà thay anh, nhưng anh sẽ không cho phép em cản H₂SO₄ giúp anh."

Cho dù không nhìn thấy, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh, nóng bỏng, không cho phép phản kháng.

Lâm Hoan Hi nắm chặt tay, sự bình tĩnh ban đầu vào thời khắc này đều biến thành sợ hãi, giống như sợ hãi sóng biển đánh về phía cô, trong nháy mắt vành mắt cô đã đỏ lên.

"Tôi rất sợ, sao anh lại hung dữ với tôi..." Lâm Hoan Hi nghẹn ngào, "Tôi cũng không muốn mà, không muốn ngăn cản thay anh, nhưng tôi không kiềm chế được mà làm như vậy, bây giờ sao anh lại muốn trách tôi?"

Trong lòng cô uất ức nghĩ đến thời cũng sợ, hoàn toàn chính xác, nếu như người đàn ông kia ném đến là dao hoặc là H₂SO₄, chắc chắn cô đã nằm viện. Nếu thật sự là như vậy, người nhà của cô chắc chắn sẽ đau khổ.

Nhưng mà lúc chuyện này xảy ra, cơ thể của cô phản ứng quá lớn không thể khống chế, cơ thể cô nhắc nhở cô rằng Cảnh Dịch rất quan trọng với cô, nó muốn cô luôn luôn phải bảo vệ người đàn ông này.

Cảnh Dịch vì lời nói của cô mà giật mình vài giây, phút chốc, anh vươn tay ôm cô vào lòng, tay anh dày rộng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Xin lỗi, chỉ là anh sợ mất em"

Có lẽ vì Lâm Hoan Hi luôn ở bên cạnh anh, cho nên anh chưa từng nghĩ tới nếu cô rời đi thì sẽ như thế nào, bởi vì Cảnh Dịch biết Lâm Hoan Hi thương anh, không bỏ được anh, cho nên anh không sợ hãi mà cứ vô tư.

Cho đến khi cách đây không lâu, cô xảy ra tai nạn xe cộ.

Đêm hôm đó sau khi phẫu thuật cô vẫn còn hôn mê, anh đã im lặng đứng cạnh giường nhìn cô cả một đêm.

Cũng đêm hôm đó anh đã suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu ra rất nhiều.

Anh hiểu được rằng bất cứ lúc nào Lâm Hoan Hi cũng có thể rời khỏi anh, anh biết bất cứ lúc nào cũng có thể mất cô, chuyện này đã khiến anh rơi vào trạng thái sợ hãi, luống cuống mà trước nay chưa từng xuất hiện

Cảnh Dịch ý thức được anh không thể mất đi cô.

Anh biết cô rất quan trọng với anh, cho nên anh tuyệt đối sẽ không cho bất cứ kẻ nào cướp người mà anh yêu đi.

Người thấy hương vị trà xanh trong ngực anh, cảm giác không an lòng dần dần được trấn an.

Sau khi khóc xong, Chu Châu lên xe.

"Chị dâu không có chuyện gì chứ?" Chu Châu vừa quay lại chuyện thứ nhất là quan tâm chuyện Lâm Hoan Hi bị công kích bất ngờ.

"Tôi không sao..." Lâm Hoan Hi lau nước mắt, giọng nói vẫn mang theo tiếng nức nở, "Chỉ là hơi thôi."

Lời nói còn chưa dứt, đã có mùi thối bay đến.

Chu Châu cũng không dám dẫm kích Lâm Hoan Hi, nên nói: "Đã hỏi được, cái người ra tay với anh là fan cuồng của Văn Dịch Kỳ."

Cái tên này khiến Cảnh Dịch phải nhíu mày: "Văn Dịch Kỳ?"

Chu Châu biết anh chắc chắn đã quên, nên có ý tốt nhắc nhở: "Chính là nữ thứ 3 của bộ phim, trên mạng nói anh tìm cô ta đối kịch bản phim."

".....Đó là ai?"

"Psyduck."

Cảnh Dịch tỏ ra đã hiểu: "À cái đó."

Lâm Hoan Hi mờ mịt ngẩng đầu lên hỏi: "Psyduck là ai?"

"Tôi biết!" Từ Tinh Tinh giờ tay, hứng thú búng búng nói, "Trước kia có người thấy Văn Dịch Kỳ lên weibo ném đá giấu tay nói là Dịch ca tìm cô ta khớp kịch, muốn dùng quy tắc ngầm với cô ta, nhưng cô ta không chịu, cho nên bộ phim đó nữ chính đổi thành người khác, vốn dĩ cô ta là diễn viên chính nhưng lại chuyển thành nữ số 3, sau đó Dịch ca đăng một trạng thái lên weibo nói là [Con người và Psyduck sẽ không nảy sinh trao đổi tình cảm.] sau đó thì Văn Dịch Kỳ cũng ngâm miệng, bây giờ cũng không thấy xuất hiện nữa."

Lâm Hoan Hi đầu óc mơ hồ lên weibo tìm Văn Dịch Kỳ, nhưng không có gì liên quan tới Psyduck.

Cô ấn vào trang chính của đối phương, một bức ảnh chân dung của cô ta hiện ra, cuối cùng không nhận được, cô lại bật cười thành tiếng: "Rất...rất giống Psyduck."

Thấy cô cười, trên mặt Cảnh Dịch cũng lộ ra nụ cười: "Cho nên người đàn ông kia là người hâm mộ của cô ta?"

Chu Châu đang lái xe nói: "Hình như sau chuyện đó không lâu, Văn Dịch Kỳ khóc lóc trong đám người hâm mộ kẻ lữ tị ác của anh, người đàn ông này vẫn luôn phục kích ở sân bay, chắc cũng đã mấy ngày."

Muốn chặn minh tinh thì chắc chắn là sân bay vì đây là nơi thường xuyên ra vào, há miệng chờ sung là một biện pháp ngu dốt nhưng cũng là một phương thức tốt.

Cảnh Dịch cười lạnh một tiếng: "Người đàn ông kia nên đi tìm bà bụt."

"Tại sao?"

"Bởi vì có thể yêu thích Psyduck, tám phần mười là trúng tà."

"..."

"Tôi đã gọi cảnh sát đến xử lý rồi, đoán chừng cũng chỉ nhốt được vài ngày, có điều là chuyện này mà cho ra ánh sáng, Văn Dịch Kỳ kia sợ là sẽ trở lại."

Sự nổi tiếng của Cảnh Dịch vẫn còn ở đó, fan cuồng của anh sẽ không cho phép có người làm tổn thương nam thần của họ. Đừng nói Cảnh Dịch, chỉ nói đến Lâm Hoan Hi đã có một trăm tám mươi ngàn fan trung thành, mà sức chiến đấu mỗi người đều tràn đầy, chắc hẳn fan hâm mộ của Cảnh Dịch sẽ không hành động, nếu không fan hâm mộ đã san bằng trang chủ của Dịch Kỳ rồi.

"Anh trở về điều tra thử xem ai đã đem tin tức tôi trở lại thành phố A công bố ra ngoài."

"Chuyện này...." Chu Châu nhìn kính chiếu hậu nói: "Chuyện này cũng không cần tra, vài ngày trước Vu Từ Khương đi Giang Thành quay MV, các tay săn ảnh đi theo Vu Từ Khương, kết quả trời đưa đất đẩy(*) phát hiện ra cậu, tìm hiểu kĩ thì biết chuyến bay của cậu, tùy thời cơ mà hành động, nhân tiện fan hâm mộ nghe được tin tức cũng tới."

(*)trời đưa đất đẩy: ngẫu nhiên

Cảnh Dịch rũ mắt, không nói gì, xoa xoa tóc cô.

Một lần nữa nghe tên này từ những người khác, Lâm Hoan Hi cảm thán: "Trúng cá muối cũng là minh tinh nha, mà cũng đúng, lúc đầu cậu ấy đã hát hay, lớn lên lại đẹp mắt nữa."

Tinh Tinh ngồi ở ghế phụ quay đầu lại hỏi: "Trên mạng nói Trúng cá muối và chị học cùng chung trường trung học có phải không vậy?"

"Ừ." Lâm Hoan Hi gật đầu: "Nhỏ hơn chị một tuổi, là học đệ đấy."

Cô đặc biệt nhớ rõ tình huống đó.

Đó là một ngày đầu mùa đông, thiếu niên mặt mũi thanh tú, khí chất sạch sẽ chạy trên con đường tuyết tới sân trường, cô nhìn theo, đối phương nhìn cô cười so với mặt trời còn sáng hơn.

"Em còn nghe nói cậu ấy tỏ tình với chị, thế trận cũng lớn mà, cái này cũng là thật sao?"

Vấn đề này đúng là hỏi khó Lâm Hoan Hi.

Kỷ ức của cô dừng lại ở lúc một tháng sau khi Vương Tử Khương vào trường, hai người cũng không tiếp xúc nhiều, chỉ có một lần ở chung lâu nhất là buổi biểu diễn văn nghệ, Vương Tử Khương là bạn diễn của cô, hai người cùng nhau luyện tập, buổi biểu diễn qua đi, bọn họ cũng không xuất hiện cùng nhau nữa.

Lâm Hoan Hi cũng không dám nói với Tinh Tinh rằng mình bị mất trí nhớ, miễn cưỡng tìm một cái cớ nói: "Việc đó.....là giả, thời gian lâu rồi chị cũng không nhớ rõ."

Tinh Tinh không hỏi nhiều nữa, ngồi thẳng người nhìn ngoài cửa.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện người bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt thâm thúy.

Cô bị nhìn không được tự nhiên, nhỏ giọng mở miệng: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Cảnh Dịch sát lại gần tai cô: "Không nghĩ tới em được hoan nghênh như vậy, anh cần phải giám sát chặt chẽ rồi."

"...."

"Anh đừng tin chuyện này, Vu Tử Khương rất được hoan nghênh đấy, làm sao mà để ý tới tôi."

Vu Tử Khương sinh ra trong gia đình giàu có, trước khi chuyển tới trường của cô thì toàn học ở trường quý tộc, nữ sinh xinh đẹp không biết có bao nhiêu, mặc dù cô là một bông hoa thâm son cùng cốc(**), cũng không được đại thiếu gia vừa ý.

(**): héo lách.

Cảnh Dịch cười cười, không nói gì nắm chặt tay cô.

Rất nhanh đã đến hoa viên Hoa Giang.

Đưa người tới cửa, Chu Châu quay đầu xe lái về công ty trước.

"Đây có phải nhà của chị Hoan Hi và Dịch ca không?" Nhìn ngôi nhà màu trắng ở phía trước, Tinh Tinh hiếu kỳ, nhin không được nói:

"Em rất thích phong cách này."

Lâm Hoan Hi đang muốn nói cái gì đó, đúng lúc ở sân nhỏ bên cạnh đột nhiên thò ra một cái đầu.

"Lâm tỷ tỷ, chị đã về!!"

Chúc Sơn một tay cầm bình phun, một tay cầm tay Lâm Hoan Hi đứng đưa.

Vài ngày không gặp thiếu niên này, Lâm Hoan Hi khoát tay: "Chúc Sơn, đã lâu không gặp, chị có cầm quà cho các cậu."

Nói xong, Lâm Hoan Hi cầm một cái túi đưa tới: "Đây là đặc sản Giang Thành mà mẹ Dịch ca đưa, cậu mang nó cho mọi người nếm thử."

Lúc bọn họ chuẩn bị đi, Niếp Lan lưu luyến không rời đưa một đồng túi lớn túi nhỏ, trong đó ngoài có đồ ăn còn có đồ dùng đủ loại mà Lâm Hoan Hi chưa từng thấy trước đây.

Chúc Sơn lau tay ướt vào quần, nghiêm trang nhận lấy: "Dục thần nếu biết Lâm tỷ tỷ tặng quà cho hắn, chắc hắn rất vui vẻ."

Lâm Hoan Hi mờ mịt nói: "Đây là tặng cho các cậu, không phải tặng cho Dục Thần đâu."

Chúc Sơn không hề để ý nói: "Cũng không có khác nhau gì mấy."

Nói xong, ánh mắt lại rơi trên người Tinh Tinh, cậu dò xét từ trên xuống dưới vài lần, con mắt lập tức sáng ngời: "Lâm tỷ tỷ, đó là em chị sao? Lớn lên thật xinh đẹp nha."

Nghe được có người khen mình xinh đẹp, Tinh Tinh thoải mái nhìn qua: "Tên tôi là Tinh Tinh, là fan của chị Hoan Hi."

"Tôi là Cá Quai Quai*." Chúc Sơn trừng to mắt: "Đầu năm nay người hâm mộ cũng có thể ở cùng nhà sao?"

(*): Theo mình tìm hiểu thì "Quai Quai" là cách gọi thân mật nhưng thường dùng cho trẻ con =))

"Không phải..." Tinh Tinh có chút ngượng ngùng nói: "Cha mẹ Dịch ca và cha mẹ tôi là bằng hữu, tôi chỉ ở tạm, trùng hợp là tôi lại là người hâm mộ của chị Hoan Hi."

"Vậy cô và Dục Thần của chúng tôi cùng hội rồi, Dục Thần của chúng tôi cũng là fan của Lâm tỷ tỷ, nhưng mà..." Chúc Sơn liếc mắt nhìn Cảnh Dịch.
"Hai ngày trước từ bỏ rồi."

"Từ bỏ?" Tinh Tinh tức giận. "Thật quá đáng, Hoan Hi tỷ tốt như vậy, tại sao lại từ bỏ, không đúng..."

Tinh Tinh hậu tri hậu giác phát hiện người trước mặt mình nhìn rất quen, cô tỉnh té dò xét vài lần, không thể tin nói: "Cậu có phải là một người trong số...WA...."

Dục Thần chính là....

CP Tây Dục mà cô thích Tô Dục đây à?

Nếu Chúc Sơn ở chỗ này thì Dục Thần chắc hẳn cũng ở đây, còn ở đối diện? Vậy Dục Thần đã biết Hoan Hi tỷ kết hôn, cho nên từ bỏ?

Ý thức được việc này, cả người Tinh Tinh đều cảm thấy không tốt.

Cô nhìn Cảnh Dịch, lại nhìn Chúc Sơn ở đối diện, nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy cuộc sống về sau sẽ là nước sôi lửa bỏng.

"Tưới nước cho hoa hết chưa?"

Lúc này, nhân vật chính từ bên trong đi ra.

Tô Dục mặc chiếc áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình, phía dưới là quần short xám màu, lộ ra đôi chân dài. Tóc mái che hết phần trán và lông mày, đôi mắt cậu ấy nhìn Lâm Hoan Hi dừng lại vài giây rồi nhanh chóng nhàn nhạt lướt qua, cuối cùng dừng lại nhìn Tinh Tinh.

Tinh Tinh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, mà xui quỷ khiến rằng lên: "Dục Thần, chúc cậu hạnh phúc!! Cậu sẽ cùng LOL chiến đấu trăm năm, là người đứng đầu giới game thủ!!! "

Tô Dục:???

Lâm Hoan Hi:???

Cảnh Dịch:...

Chúc Sơn: Đầu óc của em gái này hơi không được bình thường hả?

Ý thức được mình nói sai, Tinh Tinh đỏ mặt chạy vào bên trong. Cảnh Dịch định nhắc nhở cô cửa còn chưa mở thì đã muộn, Tinh Tinh đã đắm vào phát ra âm thanh đau đớn.

Cô nàng đau đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng. Tô Dục nói, âm thanh có phần giễu cợt: "Cảm ơn ý tốt." Sau đó xoay người đi về phòng.

Chúc Sơn một tay cầm bình phun, một tay cầm quà đặc sản leo đèo đi vào theo.

"Không có chuyện gì chứ?" Lâm Hoan Hi vỗ bả vai Tinh Tinh: "Cảnh Dịch cũng thật là, đứng ở đó mà không mở cửa cho người."

"Không sao không sao không sao." Từ Tinh Tinh vừa chảy nước mắt vừa khoát tay: "Là tại em, Dịch ca có mở cửa hay không cũng không có liên quan."

"Hoàn toàn chính xác." Cảnh Dịch còn cho Từ Tinh Tinh thêm một đá kích: "Nhưng lại có liên quan đến chỉ số IQ của cô đấy."

"...."

Tính cách này của anh có thể tốt hơn được không?

*

Sau khi vào nhà, Lâm Hoan Hi dọn dẹp lại phòng cho khác rồi ra ngoài giúp Tinh Tinh cất hành lý, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ga giường, chăn đều là đồ mới, nếu em có yêu cầu gì thì cứ nói với chị."

"Không có gì, em rất thích nơi này." Từ Tinh Tinh đánh giá xung quanh căn phòng, thiết bị cùng đồ dùng ở đây được lắp đặt đều hợp ý cô, càng cho cô cảm thấy vừa ý nhất là trên bàn bày ảnh chụp nghệ thuật của Lâm Hoan Hi.

Cô không khỏi nhìn chăm chăm vào ảnh chụp góc nghiêng nở nụ cười.

Lâm Hoan Hi nhìn theo tầm mắt của cô, bước lên cầm lấy ảnh chụp, xấu hổ nói: "Chắc là lúc em chị tới đã đặt ở đây, để chị cất đi."

Vừa dứt lời, Từ Tinh Tinh đột nhiên bỏ nhào qua cướp ảnh đi, ôm vào trong ngực như ôm bảo bối: "Không cần, không cần, để ở chỗ này đi."

Từ Tinh Tinh nói: "Để trấn chỗ ở."

Lâm Hoan Hi: "...."

"Tôi cũng cần trấn."

Âm thanh của Cảnh Dịch ở cửa truyền đến, không đợi Từ Tinh Tinh kịp phản ứng, anh đã bước chân dài đến, khung ảnh đã vững vàng nằm trong tay anh.

"Tôi cầm đi."

Từ Tinh Tinh khóc không ra nước mắt, cũng không dám lấy lại, ai bảo...Ai bảo người trong tấm ảnh lại là bà xã của anh cơ chứ. Lại nghĩ tới hình ảnh vừa rồi Cảnh Dịch chầm chọc cô, nội tâm Từ Tinh Tinh càng không vui.

Cô đảo đảo ánh mắt, nhanh chóng ôm lấy cánh tay Lâm Hoan Hi, vẻ mặt cầu xin: "Chị Hoan Hi, em hơi sợ khi ở chỗ lạ."

Lâm Hoan Hi nhủu mày, nghĩ đến cô ở chỗ lạ cũng hơi sợ. Lâm Hoan Hi vỗ vỗ cánh tay Từ Tinh Tinh, động viên nói: "Nếu em không chê thì chị sẽ ngủ cùng."

"Tốt quá!" Từ Tinh Tinh nhanh chóng đáp ứng.

Cảnh Dịch:???

"Được, để chị đi lấy chăn sang đây."

"Không cần." Từ Tinh Tinh giữ chặt Lâm Hoan Hi, khuôn mặt hồng hồng: "Chúng ta....Chúng ta đắp một cái chăn đi, em ngủ rất ngoan, sẽ không ầm ĩ."

"Vậy cũng được, nhưng mà em đừng ghét bỏ chị ngủ nghịch đấy nhé."

"Sẽ không, có chị ở bên cạnh em sẽ yên tâm."

Sau khi thống nhất được ý kiến, hai người nhìn nhau cười rất ư là vui vẻ.

Cảnh Dịch rũ mắt nhìn ảnh chụp trong tay, hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi.

Có liên quan gì, không ngủ với bà xã một đêm cũng không chết được.

*

Tin tức Lâm Hoan Hi ở sân bay bị tập kích được phát trên kênh giải trí 8 giờ tối, video quay lại được rõ ràng tình huống lúc đó.

Xem lại video, tâm tình Lâm Hoan Hi hiện tại với lúc xảy ra chuyện hoàn toàn khác biệt.

Trong video, lúc hắn ta ném trứng gà thì Lâm Hoan Hi đồng thời nâng cánh tay lên, động tác của cô nhanh nhạy, không một chút do dự, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng nếu như đối phương ném những vật khác thì khả năng cao là cô không chút do dự che trước người anh.

"Chị Hoan Hi, chuyện ngày hôm nay lên trang đầu rồi." Nói xong, Từ Tinh Tinh đem điện thoại đưa tới: "Trang chủ Weibo và fan hâm mộ đều đang bùng nổ."

Lâm Hoan Hi cầm lấy điện thoại, liếc thấy Văn Dịch Kỳ hôm nay cũng đăng Weibo, thời gian vừa lúc Lâm Hoan Hi ở sân bay đi ra.

[Văn Dịch Kỳ: Hôm nay gặp một chuyện rất vui vẻ.]

Cô mở bình luận ra đọc, đa phần đều bình luận công kích.

[Độc nhất là lòng dạ đàn bà.]

[Giặc dâm fan hâm mộ đi công kích người khác vui vẻ lắm sao? Cũng không che giấu chờ đến ngày mai luôn à?]

[Cô cũng không cần nhắc đến phương án B à? Nam thần của tôi có lẽ sẽ coi trọng cô, ai sẽ cho cô mặt mũi?]

[Giữ vững tinh thần cao như lá cờ, sự kiện này tôi đã ăn kẹo!]

[Tôi cũng ăn kẹo, Hoan Hi tỷ của tôi thật uy vũ!]

[Nếu cô không giải thích thì sẽ không dễ yên cho cô.]

[Xem ra ở đây chỉ có mình tôi đau lòng cho Psyduck rồi...]

"...."

Một lúc sau, Lâm Hoan Hi ý thức được chính mình cũng cần đăng cái gì đó lên Weibo.

Cô nhìn phía phòng bếp, Cảnh Dịch đang chuẩn bị bữa tối, nghĩ ngợi cầm điện thoại chạy chậm vào.

Người đàn ông đeo một cái tạp dề màu đen, động tác thuần thục cắt rau cải.

"Cảnh tiên sinh..."

"Chuyện gì vậy, anh đang bận."

Lâm Hoan Hi lùi lại phía sau, cho anh có thể mở cửa.

"Tôi... việc kia... đưa lên trang đầu rồi, đều đang nói chuyện sân bay."

"Thế nên?"

"Thế nên..." Lâm Hoan Hi nhỏ giọng nói: "Tôi có nên đăng một tin gì lên Weibo?"

Động tác anh dừng lại, liếc mắt nhìn cô.

Mắt Cảnh Dịch như một hang động đen huyền không thấy đáy, đem cô hút sâu vào đó.

Anh nở nhẹ cười nhẹ: "Em tự mình làm chủ đi, nếu em muốn thì đăng Weibo báo bình an. Nếu như không muốn thì cũng không cần làm gì."

"À...."

Câu trả lời này có cũng như không.

Lâm Hoan Hi ôm điện thoại, cúi đầu thấp đi ra ngoài.

Đang muốn đi ra ngoài thì thỉnh thoảng một đôi tay chắn ngang trước mắt.

Anh đem cửa phòng bếp khép lại, ngăn cách Từ Tinh Tinh mở mắt hiếu kỳ nhìn sang bên này.

Cảnh Dịch từ trên cao nhìn cô: "Lâm Hoan Hi."

"Hả...Làm sao?"

"Vì cái gì em đột nhiên hỏi ý kiến của anh."

"..."

"Tại thời điểm đó ở sân bay em một giây do dự cũng không có sao?"

Cái này hoàn toàn hỏi khó Lâm Hoan Hi.

Nói vì cái gì?

Cô cũng không biết....

Chỉ là lúc tỉnh lại nhìn thấy Cảnh Dịch, rồi biết rõ Cảnh Dịch là chồng của mình, lại đi theo anh về nhà, những chuyện phát sinh về sau anh đều làm chủ. Sau khi mất trí nhớ cô như một mảnh giấy trắng, cô đang rất hỗn loạn khi ở thế giới này. Cho dù không muốn thừa nhận nhưng Cảnh Dịch hoàn toàn cho cô cảm thấy an toàn, hoàn toàn tin cậy.

"Tôi không phải nói rồi sao...." Lâm Hoan Hi cúi đầu nhìn về phía mũi chân: "Thân thể không kiểm chế được nên phản ứng, cũng không có thời gian để tôi do dự."

Mắt anh nặng trĩu, hỏi: "Nếu như em có thời gian do dự?"

Lâm Hoan Hi gạt mình, im lặng vài giây, lắc đầu.

Cô không biết trả lời vấn đề này như thế nào, cũng không biết lựa chọn như thế nào.

Lông mi Cảnh Dịch khẽ run, xoay người hôn lên đôi môi của cô.

Địu dàng hôn xuống, giống như đường mật, khiến cho người ta say mê trong đó.

Anh chậm rãi rời khỏi: "Nếu như có thể thì trước tiên hãy bảo vệ chính mình."

Cảnh Dịch nói cũng đúng.

Lâm Hoan Hi trong lòng xúc động, ngẩng đầu nhìn anh.

Người đàn ông một lần nữa quay người cắt rau. Bóng lưng cao lớn cùng với bóng dáng trong đầu trùng hợp giống nhau.

Cô đột nhiên thấy một hình ảnh đã lâu, cô cuộn tròn co rúc trong góc của một gian phòng, khóc thút thít xem TV. Trong TV, thiếu niên gây yếu xuyên qua núi biển, xuyên qua hiện thực, đã chậm chạp đứng trước mặt cô.

Lâm Hoan Hi nháy mắt mấy cái, cầm điện thoại mở cửa, tay nắm chốt vẫn dừng lại hai giây, nói: "Tôi đi...báo một tin bình an đây."

"Được, thuận tiện giúp anh báo tin bình an."

"Được." Lâm Hoan Hi đi ra ngoài, đi được hai bước thì quay trở lại: "Cảnh Dịch."

"Làm sao vậy?"

Nhìn thân ảnh của anh, Lâm Hoan Hi nhẹ nói: "Nếu có thể, tôi hy vọng chúng ta sẽ không bị tổn thương."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Lam Nhi Nam/ Cài Xanh

Hoàng hôn buông xuống.

Cảnh Dịch mở to mắt nhìn Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh tay trong tay lên tầng, hai người cười cười nói nói, như là một cặp chị em tốt.

Mặt anh nhăn lại, làm như không quan tâm mà đọc báo trên tay, ánh sáng nơi khoé mắt lại không thể không chế vắn liếc về hướng trên tầng, đợi khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, Cảnh Dịch mới đặt báo xuống đi theo.

Bước đi của Cảnh Dịch rất nhẹ, đến trước cửa phòng dành cho khách thì dừng lại, cẩn thận đưa lỗ tai đến sát cửa.

"Chị Hoan Hi, chúng ta cùng nhau tắm nhé."

"Được thôi, thật trùng hợp là em cũng dùng loại sữa tắm với chị, hương thơm rất dễ chịu."

Tắm?

Lại còn cùng nhau?

Chân mày Cảnh Dịch nhíu chặt hơn, không nhịn được nhớ lại đêm đó ở nhà mình, đây là lần đầu tiên từ lúc Lâm Hoan Hi tỉnh lại đến nay cùng anh tắm chung, nhớ đến trải nghiệm tuyệt vời lúc đó, cổ họng Cảnh Dịch không khỏi căng lên.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, tuy đã cách cánh cửa một đoạn ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm, xoay người trở về phòng ngủ.

Nằm trên giường của hai người, Cảnh Dịch không chút để ý lướt Weibo.

Trang đầu bị lấp kín bởi tin tức Lâm Hoan Hi bị tập kích tại sân bay, đa số bình luận đều khen ngợi Lâm Hoan Hi, càng nhiều bình luận hơn lên án hành vi của anti fan, mà Văn Dịch Kỳ đến nay cũng chưa xuất hiện, cũng không biết do không thấy được, hay đang có ý trốn tránh.

Cảnh Dịch thờ dài, ngược mắt nhìn tấm hình cưới treo ở bức tường đối diện, trong hình ảnh vẫn là bộ dáng lãnh đạm, nhưng trái lại người phụ nữ cười nức nở như hoa, anh mỉm cười cười, không khỏi nhìn về vị trí vắng vẻ bên cạnh, trong lòng đột nhiên có chút tĩnh mịch.

Anh mở Wechat, tìm được tên Lâm Hoan Hi, ngón tay ở trên bàn phím chậm rãi di chuyển, sau đó gửi đi.

Điện thoại di động của Lâm Hoan Hi để trên bàn bên cạnh bồn tắm, nghe được âm thanh rung rung, Từ Tinh Tinh đang chà lưng cho cô vỗ vỗ vai cô, nói: "Chị Hoan Hi, hình như chị có tin nhắn."

"Có thể là thông báo của trò chơi, lấy giúp chị đi."

"Đây ạ."

Lâm Hoan Hi cầm điện thoại từ Tĩnh Tĩnh đưa đến, liếc nhìn tin nhắn từ Wechat.

[Cảnh Dịch: Tịch tịch, cô đơn, lạnh.]

Lâm Hoan Hi nhìn chằm chằm ba chữ ấy sừng sốt mấy giây, sau đó vừa cười vừa đánh chữ.

[Lâm Hoan Hi: Trong ngăn kéo có gấu bông, anh có thể ôm đi ngủ, nó còn có thể giúp anh đánh đuổi đi ác mộng.]

[Cảnh Dịch: Anh không muốn gấu.]

Muốn em.

[Lâm Hoan Hi: Tôi và Từ Tĩnh Tĩnh đang tắm, người ướt nhẹp, không tiện nói chuyện với anh.]

[Cảnh Dịch: Hâm mộ.]

[Lâm Hoan Hi:...]

[Lâm Hoan Hi... Anh cũng muốn tắm cùng Từ Tĩnh Tĩnh?]

[Cảnh Dịch:...]

[Cảnh Dịch: Đầu óc em bị nước vào rồi sao? Ngủ ngon.]

Người này thực sự không thể nào hiểu được? Bất thành linh gửi tin nhắn, lại bất thành linh không vui.

Lâm Hoan Hi soạn tin nhắn, gửi đi.

[Lâm Hoan Hi: Ngủ ngon, mơ đẹp.]

Mơ đẹp?

Cảnh Dịch tắt điện thoại di động.

Mơ đẹp? Còn lâu.

Đầu anh đặt trên gối đầu không bao lâu, lần thứ hai điện thoại lại kêu lên có thông báo, Cảnh Dịch cầm lấy nhìn xem, phát hiện không phải tin nhắn do Lâm Hoan Hi gửi lần nữa, liền nhắm mắt lại, nhưng tin nhắn lại tiếp tục được gửi đến.

Cảnh Dịch không thể nhìn được nữa.

[Người không quen: Dịch ca!! Ngày mai em tổ chức concert!! Anh có thể làm khách mời đặc biệt của em không?! Sân bên cạnh là tên khốn Vu Từ Khương a a a, em không thể là người thua trận này được a!!!]

[Người không quen: Dịch ca, anh quan tâm em một chút đi!!! Bảo bảo cần anh mà!!!]

[Người không quen: Được rồi, anh không để ý đến em đúng hay không?]

[Người không quen: Em đi tìm chị dâu.]

[Cảnh Dịch: Không đi, không rảnh.]

[Người không quen: Dịch ca, anh cuối cùng cũng để ý đến em! Anh giúp em một chút a a a! Nghe nói khách mời đặc biệt lần này của Vu Từ Khương rất thần bí, QAQ, em chỉ có anh, anh cứu mạng.]

Oán niệm của Trang Phong cách màn hình gần như đều truyền đến Cảnh Dịch.

Về ân oán tình cừu của Trang Phong và Vu Từ Khương, Cảnh Dịch ít nhiều cũng biết một chút.

Hai người có thời gian xuất đạo cũng không sai biệt lắm, trước sau đều là tiểu thiên vương, nhưng Trang Phong luôn kém hơn Từ Khương, không phải do doanh số tiêu thụ thấp hơn, mà do số vé bán ra của buổi concert quá ít.

Lâu ngày, khán giả lấy hai người so sánh với nhau, sau đó đập một cước về phía Trang Phong, rõ ràng hắn không kém cỏi như vậy nhưng thế giới này chính là như vậy, thứ hai với thứ ba lại càng ngọt ngào.

[Người không quen: Dịch ca QAQ]

Cảnh Dịch nhìn bộ dáng như muốn khóc của cậu ta, mặt không biểu cảm đánh chữ: Không rảnh, có khách tới nhà.

Bên kia màn hình Trang Phong có chút sùng sốt: Có khách? Trừ em ra anh còn có bạn khác?

[Cảnh Dịch... Xin lỗi, cậu cũng không phải là bạn của tôi.]

[Người không quen: Đáng yêu.JPG, đúng rồi, em thực sự là anh em tốt của Cảnh Dịch.]

[Cảnh Dịch: Tôi vẫn cho rằng nói về da mặt dày, không ai có thể thắng được chị dâu cậu, chúc mừng cậu, cậu đã thay đổi nhận thức của tôi, ngủ ngon.]

Trang Phong:????

Lại một cú đả kích lớn cho người khác, nhưng sao lại liên quan đến chị dâu của hắn ở đây.

Trang Phong bực mình vò đầu.

Nếu như sớm biết rằng Vu Từ Khương sẽ tổ chức concert cùng thời gian với cậu, nơi tổ chức còn ở sát bên, vậy thì cậu đã chọn ngày khác, nhưng bây giờ thời gian đã rất gần rồi, không còn tính toán gì khác được nữa.

(鱼子酱- Ngư Tử Tương, 于子姜- Vu Từ Khương, do 鱼 và 于 (Yú) đồng âm nên tác giả có thể ghi nhầm, nên chúng mình sẽ chuyển hết thành Vu Từ Khương nhé.)

[Người không quen: Vậy được rồi, em đi hỏi chị dâu, chị ấy cũng có thể làm khách mời đặc biệt của em.]

Trang Phong vừa nói ra tên Lâm Hoan Hi, lại có thể đánh thức một người đàn ông đang chuẩn bị đi ngủ trả lời tin nhắn.

[Cảnh Dịch: Tôi đi, cậu cầm miệng.]

[Người không quen: Dịch ca anh là người tốt nhất! Em biết anh là một người tốt!! Em vĩnh viễn yêu anh, vĩnh viễn là một fanboy trung thành của anh!!]

Buồn nôn...

Cảnh Dịch trực tiếp ấn nút tắt máy, trong đêm đen lẳng lặng nhắm mắt lại.

*

Mặc dù đêm đã khuya, nhưng Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh không ngủ.

Hai người nằm lý trên giường xem tạp chí mới, lâu lâu lại thảo luận một chút về quần áo và phong cách trang điểm trong tạp chí.

Thời gian cứ thế trôi, một lúc sau, Từ Tinh Tinh đột nhiên hỏi: "Chị Hoan Hi, chị và Dịch ca sao lại quen biết nhau?"

Đôi tay đang lật tạp chí của Lâm Hoan Hi dừng lại, đôi mắt đen hơi chuyển động, nói: "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Chính là em cảm thấy đi đến ngày hôm nay chị thật dũng cảm, nếu không phải thực sự rất thích một người, thì sẽ không bao giờ không chút do dự mặc kệ mọi thứ ở bên cạnh người ấy, đổi lại vị trí đó mà suy nghĩ một chút, nếu như là em, khẳng định không dám đứng ra. Cho nên em rất tò mò làm sao mà hai người có thể quen biết nhau."

"Chị... Chị xem phim của anh ấy, sau đó liền... Liền điên cuồng yêu thích."

Lúc nói lời này, Lâm Hoan Hi căn bản không dám nhìn ánh mắt của Từ Tinh Tinh.

Cô không hiểu sao lại chột dạ, mất trí nhớ khiến cô hoàn toàn quên hết những kỷ niệm khi bên cạnh Cảnh Dịch, cũng không... Điên cuồng yêu thích.

Từ Tinh Tinh là một cô gái hoạt bát lại thấu hiểu lòng người, thấy Lâm Hoan Hi có lẽ không muốn nói nhiều, vì thế cũng không hỏi nhiều nữa.

Cô mở điện thoại di động, buồn chán lướt Weibo, cả người bỗng nhiên phấn chấn.

"A a a a a, ngày mai có concert của Trang Phong, thông báo rằng có khách mời đặc biệt!"

Trang Phong?

Lâm Hoan Hi vội vàng nhích lại, lập tức thấy được thông báo ấy năm giây trước trên Weibo.

[Trang Phong không bán manh: 6 giờ tối, ở sân vận động Thế Kỷ không gặp không về, lần này concert có khách mời đặc biệt, tuyệt đối là một nhân vật không ai nghĩ đến nha.]

Từ Tinh Tinh vui vẻ lăn hai vòng trên giường: "Ngày mai em nhất định phải đi!"

"Chị chị chị!" Lâm Hoan Hi giờ tay cao, "Chị cùng đi với em!"

"Chị Hoan Hi chị cũng là một người hâm mộ sao?"

"Đúng vậy." Lâm Hoan Hi gật đầu thật mạnh, vì kích động mà gương mặt đỏ bừng, "Anh ấy như ánh mặt trời vậy, giống như Chu Kỳ Lạc, chị rất thích!"

Trang Phong là người đàn ông đầu tiên cô nhìn thấy khi tỉnh lại, cô nói thật, từ xưa đến giờ cô chưa từng thấy một người đàn ông nào mang hơi thở như ánh dương trong sáng như thế.

Lâm Hoan Hi vừa nói vậy, Từ Tinh Tinh liền kích động: "Em cũng thích Chu Kỳ Lạc, em còn có SSR* của anh ấy!"

(*): Loại thẻ trong game mà LHH và TTT chơi.

"Có thật không! Chị cũng muốn thẻ SSR, nhưng với cấp của chị, SSR là không tồn tại."

Hai người đang trò chuyện "nước sôi lửa bỏng", thì bất ngờ nghe tiếng lạch cạch, cửa được đẩy vào từ phía ngoài.

Lâm Hoan Hi sợ đến mức run run, vừa quay đầu lại liền đối mặt với ánh mắt thâm trầm của Cảnh Dịch.

"Sao... Làm sao vậy?"

"Rất ồn ào." Anh nói, vẻ mặt có chút bất mãn.

Từ Tinh Tinh dè dặt mở miệng: "Xin lỗi Dịch ca, bọn em ngủ ngay đây."

Cảnh Dịch đưa mắt nhìn Lâm Hoan Hi, dường như anh muốn nói cái gì, cuối cùng lại thở dài đóng cửa rồi rời khỏi.

"Em cảm thấy Dịch ca có chút không vui về..."

Lâm Hoan Hi: "Có tám ngày thì hết bảy ngày là anh ấy không vui rồi."

Từ Tinh Tinh nói: "Dục cầu... Bất mãn?"

Mặt Lâm Hoan Hi đỏ lên, kéo gò đầu che mặt: "Yên tĩnh ngủ đi, ngủ ngon!"

Từ Tinh Tinh cười khanh khách vài tiếng, trêu ghẹo nói: "Chị Hoan Hi chị xấu hổ sao? Chị có muốn đi tìm Dịch ca không?"

Lâm Hoan Hi kéo kéo chăn, che đi gò má đang nóng lên của mình: "Không đâu, ngủ đi."

"À."

Từ Tinh Tinh vươn tay tắt đèn ngủ, trong nháy mắt phòng ngủ rơi vào bóng tối tĩnh lặng.

Bầu không khí chìm trong yên tĩnh, Từ Tinh Tinh nhỏ giọng nói: "Chị Hoan Hi..."

"Ừ?"

"Chúng ta đi concert ấy... không có vé vào cửa."

"..."

"....."

*

Một giờ sáng.

Ở một nơi xa lạ Từ Tinh Tinh vì mắc nghẹn vệ sinh mà tỉnh, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, mơ mơ màng màng bước xuống giường, mới mở cửa chuẩn bị vào toilet, liền thấy một bóng dáng cao lớn đứng ngay trước cửa, Từ Tinh Tinh sợ đến mức con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, há miệng chuẩn bị hét lên.

Một giây tiếp theo, miệng của cô liền bị người ấy che mất.

Hai tròng mắt Cảnh Dịch vô cùng bình tĩnh, đáng vẻ như là mới vừa tỉnh dậy.

Tay anh ra đầu với cô ý bảo không được lên tiếng. Từ Tinh Tinh ngộ ra, liên tục gật đầu.

Cảnh Dịch thu tay về: "Tôi có thể đưa Hoan Hi về không? Không có cô ấy bên cạnh tôi mất ngủ."

Từ Tinh Tinh... Yên lặng nhường đường.

Cảnh Dịch bước vào, ánh mắt liền nhìn thấy Lâm Hoan Hi đang ngủ say sưa trên giường.

Ánh mắt anh liền nhu hoà, cố gắng đè thấp giọng nói: "Tôi ôm cô ấy về."

Từ Tinh Tinh ngơ ngác ngác gật đầu: "Có thể... Có thể."

Cảnh Dịch cẩn thận cúi người ôm lấy Lâm Hoan Hi, từ sáng đến giờ cô ấy rất mệt, lúc này đã rơi vào một giấc ngủ thật sâu, đương nhiên không bị động tác của Cảnh Dịch đánh thức.

"Dạ cô rồi, ngại quá."

"Không có... Không sao đâu."

"Tôi đưa bà xã tôi trở về phòng, ngủ ngon."

"Ngủ... Ngủ ngon."

Đưa mắt nhìn bóng lưng Cảnh Dịch rời đi, về mặt Từ Tinh Tinh vẫn đại ra như trước.

Cho nên... Dịch ca không vui cũng là vì Hoan Hi ngủ cùng với cô sao?

Nhận thức vừa rồi khiến Từ Tinh Tinh rơi vào một cái hố thật sâu, cô thật sự không biết ngày thứ hai làm sao có thể đối mặt với Cảnh Dịch.

Trở về phòng, Cảnh Dịch nhẹ tay đặt Hoan Hi lên trên giường, dịch dịch góc chăn nhẹ nhàng nằm bên cạnh cô.

Trong lúc ngủ Lâm Hoan Hi mảy cau lại, lăn lộn vài vòng rồi lăn vào trong ngực anh.

Nhìn người trong lòng, Cảnh Dịch cũng không kiềm chế được lộ ra nụ cười rạng rỡ, anh vươn tay ra, chặt chẽ vây Lâm Hoan Hi ở trong thế giới của anh.

Trắng lạnh như nước, ánh trắng nhẹ nhàng rơi vào gian phòng.

Cảnh Dịch cúi đầu, đặt một nụ hôn lên mặt cô: "Cảm ơn em, bà xã."

Cho dù hôm nay ở sân bay xảy ra chuyện ra, phải trả giá bằng tất cả những nỗ lực trước đây của anh cũng tốt.

Từ nay về sau, anh sẽ không để cho người con gái này phải chịu oan ức nào nữa.

*

Một giấc ngủ này ngủ rất yên ổn.

Chờ Lâm Hoan Hi tỉnh dậy thì đã là bây giờ hơn, cô đuổi người, lò mò thấy những vật xung quanh có chỗ khác lạ, Lâm Hoan Hi từ từ ngồi dậy, cô nhìn ánh cười trên tường sừng sờ vài giây, lúc sau mới kịp phản ứng lại rằng đây không phải là phòng ngủ của cô và Cảnh Dịch sao...

Nhưng mà...

Hôm qua không phải là cô ngủ cùng Tinh Tinh ở phòng cho khách à? Tại sao cô lại ở chỗ này?

Vẫn còn đang hoang mang, cửa phòng được mở ra, Từ Tinh Tinh thò đầu vào, sau khi nhìn xung quanh không thấy Cảnh Dịch đâu, liền vui vẻ chạy đến bên cạnh Lâm Hoan Hi.

"Chị Hoan Hi! Chị dậy rồi!"

"Ừ." Lâm Hoan Hi vén chăn lên, về mặt mờ mịt hỏi, "Kỳ lạ, tại sao chị lại ở đây?"

"Tôi qua Dịch ca ôm chị về."

Lâm Hoan Hi tưởng mình nghe nhầm, không tin hỏi: "Anh ấy nửa đêm chạy đến phòng em, sau đó ôm chị về?"

"Ừ." Từ Tinh Tinh gật đầu, "Em đã nói là Dịch ca chưa thỏa mãn dục vọng mà, không ngờ một đêm cũng không thể rời bà xã của mình được."

"..."

Đột nhiên cô cảm thấy không còn mặt mũi gặp người nữa.

"Đúng rồi, Dịch ca có để lại lời nhắn, nói rằng anh ấy phải tham gia một hoạt động, rất muộn mới về, nên chúng ta sẽ tự giải quyết bữa trưa và bữa tối."

Từ Tinh Tinh vừa nói xong, điện thoại trên bàn liền rung lên.

Lâm Hoan Hi cầm điện thoại lên nhìn, thấy Trang Phong gửi tin nhắn đến.

[Trang Phong: Chị Hoan Hi, tối nay em tổ chức concert, em tặng vé cho mọi người, có thể dẫn bạn cùng đi, lúc này chắc là chuyển phát nhanh cũng đến nhà chị rồi, chị nhớ kỹ nhé.]

Vừa đọc xong tin nhắn, thì dưới tầng truyền đến tiếng chuông cửa.

"Em đi mở cửa."

Thời gian Từ Tinh Tinh xuống dưới nhà, Lâm Hoan Hi vội vàng ngồi dậy thay quần áo.

"Chị Hoan Hi, là chuyển phát nhanh của chị."

Lâm Hoan Hi bước đến mở túi giấy, bên trong là 5 vé vào cửa của buổi biểu diễn.

Cầm vé trên tay Lâm Hoan Hi ngơ ngác nhìn Từ Tinh Tinh: "Chúng ta... có thể đến xem concert của Trang Phong."

Từ Tinh Tinh sùng sốt vài giây, hai người nhảy cẫng lên ôm nhau hoan hô.

"Vậy chúng ta đi trang điểm, sau đó buổi tối đi xem concert."

"Được."

Quyết định xong hai người cũng không kịp ăn sáng, vội vàng thu dọn xong thì đến thẳng cửa hàng trang điểm.

Sau khi trang điểm xong hai người đi dạo phố, lúc đồng hồ chỉ lúc 5 giờ chiều, hai người ngồi lên xe, trực tiếp quảng trường thế kỷ.

Bởi vì có concert diễn ra ở đây, nên ở quảng trường thế kỷ lúc này người đông nghին ngịt.

Lâm Hoan Hi mất trí nhớ cũng không quen thuộc với chỗ này, Từ Tinh Tinh vừa từ nước ngoài trở về là dẫn mù đường cho nên vẻ mặt cũng mờ mịt.

"Anh Trang Phong ở chỗ nào ấy nhỉ?"

Lâm Hoan Hi vội vàng lấy vé ra nhìn mấy lần: "Quảng trường thế kỷ, không đúng rồi, vé của chị sao lại là..."

Lời nói còn chưa dứt, một đoàn người đột nhiên ào tới, Lâm Hoan Hi không một chút đề phòng trong nháy mắt đã hòa vào đám người, cũng trong nháy mắt, Từ Tinh Tinh hoàn toàn thấy bóng dáng của cô.

Từ Tinh Tinh nhìn xung quanh mấy vòng, bỗng nhiên thấy poster cỡ lớn ở sân vận động đối diện, trên poster nụ cười của Trang Phong vừa khoa trương lại vừa rực rỡ.

"Chị Hoan Hi, là ở sân vận động đối diện!"

Nhưng mà...

Lâm Hoan Hi không thể nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28-2

Edit: Cải Xanh

Tìm một lúc lâu cũng không tìm được, Từ Tinh Tinh chỉ có thể đứng đợi trước cửa sân vận động, lúc này khoảng cách thời gian đến lúc bắt đầu chỉ còn mười mấy phút, mắt thấy đến thời gian xét vé, không có còn cách nào khác, Từ Tinh Tinh chỉ có thể cầm vé bước vào.

Mà ở một nơi khác.

Lâm Hoan Hi theo đoàn người đến sân vận động đối diện quảng trường thế kỷ.

Diện tích của quảng trường thế kỷ rất rộng, nhưng vẫn phải chen chúc.

Lúc này đã đến phút cuối của thời gian soát vé, người soát vé cũng không ngần đầu lên chỉ đưa tay ra cầm vé trên tay Lâm Hoan Hi, kiểm tra rất nhanh rồi đưa lại cho cô.

"Xin lỗi, tôi không phải đến xem buổi diễn này..."

Không chờ cô nói hết, khán giả phía sau đã đẩy Lâm Hoan Hi đi vào.

Lâm Hoan Hi theo đoàn người đi vào trong sân, ngắm nhìn ngọn đèn mười màu trên sân khấu, Lâm Hoan Hi có chút hoài nghi nhân sinh.

"Mình tới nhầm chỗ..."

Vé vào cửa của cô căn bản không phải là của Trang Phong!!

Nhưng mà lúc này đã muộn.

Trên màn hình lớn ở sân khấu là ảnh động của người đàn ông, khán giả phía dưới vẫy vẫy lightstick trên tay, hét ầm lên.

Thời gian bắt đầu đếm ngược 5 giây, khán giả cũng bắt đầu đếm ngược thời gian.

Khi một tiếng "1" hô lên, trên sân khấu đột nhiên nổi lên sương mù trắng, sau khi sương tan hết, một bóng dáng từ từ trên trời hạ xuống.

Khi nhìn đến khuôn mặt quen thuộc kia, Lâm Hoan Hi hơi giật mình.

Người đàn ông ở chính giữa sân khấu nhuộm một đầu xám tro giống như bà nội của cô, người đàn ông mặc một áo vest ngoài màu đỏ, bên trong lại mặc phong màu đen, kết hợp với đôi giày cao bồi màu đen tối, rất đẹp trai và độc đoán.

Lúc người thật đi ra, tiếng hét đình tai nhức óc gần như đâm thủng màng nhĩ của cô.

Trên sân khấu Vu Từ Khương cùng nhảy với các dance làm bùng nổ toàn sân vận động, trong nháy mắt đã kéo bầu không khí của buổi concert lên cao.

Hát xong một bài, Vu Từ Khương điều chỉnh tai nghe: "Chào mọi người, tôi rất vui vì hôm nay mọi người đã đến đây."

Thanh âm của hắn vừa trong mà lại rõ ràng, như nước trong nguồn không pha lẫn tạp chất nào.

Lâm Hoan Hi cách hắn rất gần, nhìn đôi mắt màu hổ phách trên sân khấu, tim của cô đột nhiên đập nhanh hơn, một đoạn kí ức vụn vặt hiện lên trong đầu.

"Học tỷ, đây là bài hát mà em viết vì chị..."

"Học tỷ..."

"Học tỷ..."

Mơ màng một lúc, Vu Từ Khương đứng trên sân khấu vừa hát xong một bài lại nói: "Tiếp theo là thời gian tương tác cùng người hâm mộ, trên màn hình sẽ ngẫu nhiên xuất hiện một người hâm mộ, người đó sẽ lên sân khấu hợp tấu cùng tôi..."

Không chờ Vu Từ Khương nói hết câu, dưới sân khấu vang lên một trận hoan hô.

"Vu Từ Khương!!"

"Vu Từ Khương! Chúng em vĩnh viễn yêu anh! "

"A a a, Vu Từ Khương!"

Màn hình phía sau hắn bắt đầu chuyển động, từ từ lướt qua mấy gương mặt, cuối cùng dừng lại trên mặt Lâm Hoan Hi.

Lúc này Lâm Hoan Hi người đang rơi vào những ký ức bỗng dưng thấy khuôn mặt dờ dẩn của mình trên màn hình lớn, trong nháy mắt liền tỉnh táo.

Hội trường vốn đang reo hò ầm ĩ bỗng nhiên lại yên lặng.

Trên màn hình, cô mặc váy đỏ dài cổ chữ V, tóc được cố ý tạo kiểu rơi xuống hõm vai, gương mặt đó đẹp đến mức không có bất kỳ tỳ vết nào,

quan trọng hơn chính là, cô rất nổi tiếng.

"Không phải chứ, Lâm Hoan Hi?"

"Sao Lâm Hoan Hi lại xuất hiện ở đây?"

"Nghe nói Lâm Hoan Hi và Vu Tử Khương là bạn học mà..."

Xung quanh mọi người nghị luận ríu rít, Vu Tử Khương đứng trên sân khấu lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Nhìn gương mặt đó, hần đường như đã nghỉ ngơi mắt mình, đợi tiếng đạo diễn thúc giục từ trong truyền đến, Vu Tử Khương mới hồi phục lại tinh thần.

Một lần nữa trên mặt hần lại xuất hiện ý cười, hần tiến lên mấy bước vươn tay về phía Lâm Hoan Hi, rồi nói: "Vậy thì... chúng ta cùng hoan nghênh vị khán giả may mắn này."

Ánh mắt mọi người lại một lần nữa tập trung lên người Lâm Hoan Hi.

Ánh mắt của cô rơi xuống bàn tay của Vu Tử Khương đang đưa về phía mình, hơi kháng cự.

Lâm Hoan Hi mím chặt môi, bước chân khó khăn lên sân khấu.

Lâm Hoan Hi cầm microphone mà Vu Tử Khương đưa đến, khoe mắt hơi liếc nhìn xuống mười nghìn khán giả, nhất thời chân hơi run, cô vội vàng rời ánh mắt nhìn sang người bên cạnh.

Khoảng cách rất gần, lúc này mới phát hiện thiếu niên gầy gò này cao lên không ít, thứ không thay đổi chính là khuôn mặt anh tuấn cùng nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của hần,

Đôi mắt màu hổ phách của hần nhìn cô, mang theo vẻ mặt khiến Lâm Hoan Hi không hiểu được.

Vu Tử Khương dùng giọng nói mà chỉ hai người nghe được: "Không nghĩ tới học tỷ lại xuất hiện ở đây."

Thanh âm quan thuộc của thiếu niên, giống hệt như trong trí nhớ, nhưng mà vật đổi sao dời, đã hơn...tám năm.

"Tôi đi nhầm chỗ..."

Vu Tử Khương hiểu rõ, nói: "Học tỷ muốn đến xem Trang Phong ở đối diện sao?"

Lâm Hoan Hi gật đầu: "Ừ."

Nụ cười trên mặt hần đột nhiên trở nên đáng chất, nhưng cũng nhanh chóng biến mất: "Đã đến, học tỷ có thể giúp em một lần, chúng ta hát bài mà năm cấp ba đã từng hát được không?"

Cô nhàng nhàng nói: "Ừ."

Vu Tử Khương cầm tay cô, ánh mắt một lần nữa nhìn về dưới sân khấu: "Không ngờ Lâm học tỷ lại len lén tới xem buổi biểu diễn của tôi, điều này làm cho tôi rất bất ngờ, Lâm học tỷ cố ý tới đây đúng không?"

Hỏi xong, Vu Tử Khương nắm chặt tay cô.

Lúc này chắc chắn không thể nói là đi nhầm chỗ, Lâm Hoan Hi nhắm mắt nói: "Đúng vậy, bởi vì lâu rồi tôi cũng không gặp học đệ, lại nghe nói cậu ấy biểu diễn ở đây, cho nên tôi đến đây."

Vu Tử Khương nhìn cô: "Tôi thực sự rất vinh hạnh, học tỷ, vậy chúng ta hát bài mà chúng ta vẫn hay hát kia."

Nói xong, hần khẽ hát đoạn mở đầu: "Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua vịnh Bành Hồ*, sóng bạc đánh từng đợt bên bờ cát...."

(*): Bành Hồ là một quần đảo nằm tại eo biển Đài Loan, ở phía tây đảo Đài Loan

Nghe thấy tiếng hát quen thuộc, sau đó nhạc đệm mới từ từ vang lên.

Lâm Hoan Hi nắm chặt microphone, miễn cưỡng hát theo: "Không có ánh chiều say mê của Du Lâm*, chỉ một màu xanh lam của biển...."

(*): Du Lâm là một địa cấp thị của tỉnh Thiểm Tây, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. (Theo Wikipedia)

Dù sao thì Lâm Hoan Hi cũng thích bài hát này, vì vậy lúc ở trường cô đặc biệt hát bài này cùng Vu Tử Khương, lúc đó Lâm Hoan Hi cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy thanh tuyến của thiếu niên này rất tốt, lúc hát bài hát này lại có một loại thích thú khác.

Hần hát một câu tiếp nối bài hát, bàn tay cầm tay Lâm Hoan Hi lại đầy mồ hôi lạnh.

Theo tiếng hát, khán giả dưới sân khấu dần dần hưởng ứng, từ từ vẫy lightstick trên tay.

Một bài hát kết thúc rất nhanh, Vu Từ Khương nở nụ cười mê người: "Rất cảm ơn Hoan Hi học tỷ đã đặc biệt hát cho chúng ta."

"Học tỷ..." Vu Từ Khương cúi gần vào tai cô: "Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, chị có thể chờ em một lúc không, em muốn nói chuyện cùng chị."

Nói xong, Vu Từ Khương quay mặt đi tiếp tục tương tác cùng khán giả, dường như không cho Lâm Hoan Hi cơ hội từ chối.

Sau khi xuống sân khấu, buổi biểu diễn vẫn tiếp tục, màn hình lớn lại thỉnh thoảng lướt qua khuôn mặt của Lâm Hoan Hi, cuối cùng dần dần kéo ra xa, đưa tiêu điểm lên người Vu Từ Khương.

*

Sau khi kết thúc, Lâm Hoan Hi theo biển người rời đi.

Trời đã tối, đèn hai bên đường ở quảng trường tất cả đều đã sáng lên, ngọn đèn ở chính giữa suối phun nước nữ thần khúc xạ ra đủ mọi màu sắc rực rỡ.

Gió đêm hơi lạnh, Lâm Hoan Hi không tránh khỏi vòng lấy hai tay, cúi đầu đá hòn đá nhỏ dưới chân.

Đoàn người tốp ba tốp năm tản ra, dần dần, hội trường to như vậy chỉ còn lác đác vài ngôi sao.

Cô ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng, đang lúc muốn xoay người rời đi, một xe bảo mẫu màu xám bạc dừng ngay bên cạnh.

Cửa sổ xe mở ra, lộ ra khuôn mặt anh tuấn bức người.

"Học tỷ, không ngại thì cùng em đến một nơi."

Không đợi cô trả lời, bên tai đã vang lên giọng nói quen thuộc.

"Lâm Hoan Hi."

Cô nhìn theo hướng phát ra giọng nói, liền giật mình.

Người đàn ông cao lớn đập ánh trăng mà tối, mặt mày nếu so với ánh trăng thì trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong con ngươi chỉ phản chiếu một cái bóng là cô.

Anh đưa tay về phía cô: "Qua đây."

Lâm Hoan Hi trong lòng khẽ động, bắt giắc đi về phía Cảnh Dịch.

Vu Từ Khương đột nhiên xuống xe: "Xin lỗi, Dịch ca, tôi có thể mượn người đại diện của ngài một chút không?"

Cảnh Dịch làm như không thấy hắn, giọng nói cương quyết: "Lâm Hoan Hi, tới bên cạnh anh."

Cô mím chặt môi, ngẩng đầu nói với Vu Từ Khương: "Xin lỗi học đệ, hôm nay khuya lắm rồi, tôi phải về thôi."

"..." Vu Từ Khương muốn giữ lại, lại lo ngại Cảnh Dịch, đấu tranh vài giây, hắn nhún mày: "Học tỷ có thể cho em phương thức liên lạc không? Có mấy lời vẫn muốn nói cùng chị, trước kia..."

Bỗng nhiên Cảnh Dịch tiến lên phía trước, anh ôm bả vai Lâm Hoan Hi, dựa vào thân thể cao lớn, từ trên cao nhìn xuống hắn: "Nếu như là chuyện công việc, xin mời liên lạc tới công ty, nếu như là chuyện riêng, trực tiếp tìm trợ lý Chu Châu của chúng tôi, thứ lỗi không thể tiếp."

Anh không nhìn hắn nữa, thu lại ánh mắt rồi ôm Lâm Hoan Hi đi về phía xe bảo mẫu ở phía sau.

"Học tỷ!"

Vu Từ Khương đột nhiên gọi to tên cô.

Lâm Hoan Hi dừng bước chân, quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên đứng dưới ánh đèn nắm chặt tay, vẻ mặt giống như là muốn khóc.

"Em..." Hắn mở miệng, nhưng lại không nói một chữ, "Hôm nay rất cảm ơn chị."

Nói xong, quay đầu lên xe.

Đưa mắt nhìn theo chiếc xe càng ngày càng xa, Lâm Hoan Hi cảm thấy mờ mịt: "Bọn tôi thân lắm sao?"

"Đây cũng là điều mà anh muốn hỏi." Cảnh Dịch cười áo khoác ngoài, rất tự nhiên khoác lên vai cô: "Hai người thân lắm sao?"

"Hả?"

Người đàn ông râu mắt, lông mi dài để lại một cái bóng trên mặt anh: "Hai người thân lắm sao?"

Không hiểu sao Lâm Hoan Hi lại chột dạ, lắp bắp nói: "Chỉ là...chỉ là cao trung học cùng nhau."

Khóe miệng Cảnh Dịch xuất hiện nụ cười không rõ ý tứ: "Chỉ là?"

"Ừ, chỉ là."

"Bạn học cao trung kia của em thật là khó lường." Độ cong khóe miệng Cảnh Dịch nâng lên, "Có thể khiến em cố ý ăn mặc như thế, hoàn thành vai trò khách quý của hắn."

Cuối cùng Lâm Hoan Hi cũng nghe ra chỗ không đúng.

"Anh, anh hiểu lầm rồi."

"Anh hiểu lầm cái gì?" Lập tức về mặt Cảnh Dịch u ám, "Cái người cùng người ta nắm tay hát trên sân khấu không phải em?"

"Tôi..."

Lâm Hoan Hi yên lặng.

Người xuất hiện trên sân khấu chính xác là cô, hình như... cũng nắm tay.

Cô yếu ớt kéo góc áo: "Nếu như tôi nói tôi đi nhầm anh tin không?"

Cảnh Dịch mặt vẫn lạnh như trước: "Em đoán xem?"

"..."

Nhất định là không tin.

"Nếu như anh không xuất hiện ở đây, có phải em định đi cùng hắn? Trò chuyện một đêm về tình bạn?"

Trong lời nói của anh đều là sự bất mãn và tức giận, lời nói quá đáng như vậy thật sự chọc tức Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi ném áo khoác trên người về phía hắn rồi quát: "Anh cái người này sao lại nói khó nghe như vậy? Cho dù tôi đi cùng hắn thì có liên quan gì tới anh, anh đừng quên, anh đã đồng ý không hạn chế tự do của tôi, nửa năm sau chúng ta sẽ ly hôn!"

Một chữ cuối cùng nói ra, không khí như cứng lại.

Áo khoác màu đen rơi xuống chân anh, anh không có ý định nhặt lên, đôi mắt đen láy cũng không chớp nhìn cô.

Trắng sáng trong nước, Lâm Hoan Hi vừa tức giận xong lập tức như quả bóng xì hơi, lại không có can đảm chống lại ánh mắt của anh.

"Tôi...tôi đi về." Cô ôm cánh tay, lao đảo lùi lại mấy bước.

Còn chưa bước đi, người đàn ông đáng người cao lớn đã sát lại, hai tay vững vàng cố định cô trong ngực.

Cảnh Dịch đặt cầm lên vai cô, giọng nói khàn khàn: "Chỉ là anh ghen tị."

Cô tròn to hai mắt, đôi môi hơi nhúc nhích, trong lòng luống cuống.

"Anh vẫn luôn, hy vọng có một ngày tuyên bố với toàn thế giới em là vợ anh, có thể cầm tay em, giống như hắn cầm tay em vậy."

"Nhưng mà chỉ vừa chớp mắt chuyện gì em cũng không nhớ..."

"Em có thể ly hôn với anh, thời gian là nửa năm, anh tuyệt đối không ngăn cản. Nhưng trong nửa năm này, xin em đừng tàn nhẫn với anh như vậy, đừng nói hai chữ ly hôn."

Giọng nói của anh quanh quẩn bên tai, lộ ra sự bất lực cùng sự kiềm nén.

Lâm Hoan Hi cảm thấy không đành lòng, cảm giác mình rất quá đáng, nói cũng rất quá đáng.

Người đàn ông này luôn cố gắng cho cô những thứ tốt đẹp nhất, tất cả những điều này anh không đáng phải chịu, nói cho cùng, đều do cô không có chí tiếng thủ, cái gì cũng không nhớ ra.

"Xin lỗi." Lâm Hoan Hi cắn chặt môi dưới, "Vốn dĩ tôi...muốn cùng Tinh Tinh đi xem buổi biểu diễn của Trang Phong, nhưng nhầm vé vào, người lại đông... Ngay từ đầu tôi không biết bên kia là buổi biểu diễn của Vu Từ Khương, tôi nói anh lại không tin tôi, còn mắng tôi..."

"Cái đó...em làm chứng."

Trong lúc đó, Trang Phong vẫn giả vờ như không nhìn thấy rốt cục cũng không nhận được từ trong xe ló ra.

Trang Phong cười xấu hổ: "Vé là em bảo trợ lý chuẩn bị, nhưng mà... cái người đó lại để lẫn vé của em với Vu Từ Khương cùng một chỗ, địa điểm biểu diễn lại ngay cạnh nhau, chuẩn bị sai cũng không kỳ quái."

Cảnh Dịch nhíu mày: "Trợ lý của cậu sao lại có vé của Vu Từ Khương?"

Trang Phong: "Cô ấy là người hâm mộ của Vu Từ Khương."

"..."

"...."

Đây có thể nói là một câu chuyện xưa rất bi thương.

"Anh nghe chưa!?" Lâm Hoan Hi ngẩng đầu, "Anh còn tức giận không?"

"Tức."

Nói rồi, Cảnh Dịch nhặt áo trên đất lên, một lần nữa khoác lên vai cô: "Anh lòng dạ hẹp hòi, không thể tiêu tan ngay được."

"Anh còn chưa nói với tôi sao anh lại xuất hiện ở đây đâu."

"Việc này..." Trang Phong lại ló mặt ra, "Chị dâu chị đừng hiểu lầm, Dịch ca đặc biệt tới làm khách quý của em, sáng hôm nay tới giúp em một tay, tuyệt đối không làm loạn."

"..."

Tin tức này so với việc anh làm loạn còn kích thích hơn.

Lâm Hoan Hi đi nhầm chỗ không nói còn bị Cảnh Dịch giáo huấn một trận, điều này khiến cô không vui, nhưng không nghĩ đến lại nghe được một chuyện khiến cô không vui hơn.

Cô đỏ mắt trừng anh: "Anh...anh tham gia buổi biểu diễn của Trang Phong mà không nói cho tôi?"

Cảnh Dịch đảo mắt: "Có gì hay ho đâu, anh cũng không nghĩ đến."

"Tôi muốn đến!" Lâm Hoan Hi giậm chân tức giận, nắm tay đâm lên lồng ngực anh, "Không thêm quan tâm anh, tạm biệt!"

Cô hít hít mũi nín nước mắt lại, không liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, xoay người lên xe, vừa ngồi xuống, liền thấy Từ Tinh Tinh ngủ như chết.

"Lúc bọn em đi ra thì gặp, Dịch ca nói đây là bạn chị, liền kéo theo."

"...."

Cho nên, tất cả mọi người đều đi xem buổi biểu diễn của Trang Phong, chỉ có cô là không đi.

Lâm Hoan Hi trong lòng mừng mừng tủi tủi, buồn bực cúi đầu không nói một lời.

Cảnh Dịch lên xe ngồi bên cạnh cô, thấy vậy, Lâm Hoan Hi vẻ mặt bình tĩnh dịch sang Từ Tinh Tinh.

"Không được xem biểu diễn buồn như vậy?"

Lâm Hoan Hi hừ lạnh: "Buồn có gì tốt, tôi cũng không giống người đàn ông nhỏ mọn nào đó, động một tí là tức giận, nghĩ đông nghĩ tây."

Người đàn ông nhỏ mọn cười trộm, lấy nhanh thu lại ý cười: "Người đàn ông nhỏ mọn kia chuẩn bị cùng anh em tốt đi KTV, chỉ là không biết bà xã nhỏ mọn có nề mặt không."

Người đàn ông nào đó được gọi là anh em tốt vẻ mặt mờ mịt, hẳn nói đi KTV lúc nào? Vừa kết thúc buổi biểu diễn mệt chết đi được, lấy đâu ra thời gian đi KTV, Trang Phong đang muốn từ chối, đã thấy Cảnh Dịch dùng mắt uy hiếp nhìn hắn.

Trang Phong bỗng giật mình nói: "Đừng đừng đừng, bọn em muốn đi KTV, chị dâu cũng đi đi."

"Được, tôi muốn..." Lâm Hoan Hi đang vui mừng đột nhiên im lặng, ánh mắt liếc về bên cạnh Từ Tinh Tinh, lại thấy sắc mặt Trang Phong tái nhợt, vành mắt xanh tím, rõ ràng là rất mệt.

Sự vui vẻ vào lúc này coi như tiêu tan.

Cô lắc đầu: "Hôm nay thì thôi đi, tất cả mọi người đều rất mệt, nên về sớm nghỉ ngơi."

Vậy mà... lại quan tâm như thế?

Trang Phong gần như bị cảm động khóc: "Dịch ca kiếp trước nhất định đã cứu vớt hệ ngân hà, mới có thể lấy được người vợ tốt như vậy. Nếu em có thể biết chị sớm hơn, nhất định sẽ theo đuổi chị."

Lâm Hoan Hi bật cười thành tiếng, rồi nói: "Nếu như tôi cũng biết anh sớm hơn mấy năm, nhất định sẽ đồng ý với cậu."

Cảnh Dịch ngồi một bên im lặng bỗng nhìn về phía cô, rất nghiêm túc hỏi: "Em cảm thấy anh nhuộm tóc màu xanh đẹp không? ""

Lâm Hoan Hi: "...."

Trang Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Edit: Cải Xanh

Về đến nhà đưa Tinh Tinh vào phòng ngủ xong, chuyện thứ nhất mà Cảnh Dịch làm chính là nhắn tin cho Trang Phong.

[Cảnh Dịch: Trêu chị dâu cậu, tự gánh hậu quả.]

[Người đáng ghét:???)

[Người đáng ghét: Dịch ca đang đùa em đúng không!! Em quên mất chị dâu mất trí nhớ mà.]

[Cảnh Dịch: Chúng ta vẫn nên vứt bỏ tình bạn này!]

[Người đáng ghét: Đừng mà!! Trái tim của em là của Dịch ca!!!]

[Đối phương đã bật xác minh bạn bè, bạn không phải là bạn bè của người đó.]

[Người đáng ghét:...]

[Đối phương đã bật xác minh bạn bè, bạn không phải là bạn bè của người đó.]

"...."

*

Chuyện Lâm Hoan Hi đến buổi biểu diễn của Vu Tử Khương rất nhanh đã hot trên mạng.

Toàn bộ giới giải trí đều biết Lâm Hoan Hi là học tỷ của Vu Tử Khương, lúc trước có người biết chuyện còn nói Vu Tử Khương tỏ tình với Lâm Hoan Hi, nhưng bất hạnh bị đối phương từ chối. Lại có tin đồn rằng Vu Tử Khương được Lâm Hoan Hi lãng xề, bởi vì Lâm Hoan Hi đi tình biệt ly, Vu Tử Khương lại vì yêu sinh hận, nên thuê người giết người.

Nhưng mà tất cả lời đồn đều sụp đổ khi buổi biểu diễn này diễn ra.

Đã có ai đến buổi biểu diễn của người từng theo đuổi mình chưa? Đã có ai lại đến trước mặt người yêu làm khách quý?

Một số lời đồn vì vậy mà tan, lại một số lời đồn cũng vì vậy mà nổi lên.

Lâm Hoan Hi và Vu Từ Khương nắm tay nhau hát bài một màn này được cắt nối thành video ngắn truyền nhau trên mạng.

Trong ảnh Lâm Hoan Hi mặc váy đỏ, phối với quần áo màu hồng của Vu Từ Khương, đúng là trai tài gái sắc, không gì có thể sánh được.

Trong nháy mắt, CP Vu Lâm nổi lên.

Vì vậy chỉ có thời gian một buổi tối, Cảnh Dịch phát hiện bà xã của anh lại bị ghép cặp với tên đàn ông lỗ mãng khác.

Lâm Hoan Hi đã mệt cả buổi cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, anh mò điện thoại, cảm ngón tay Lâm Hoan Hi đặt lên nút home, một tiếng ting vang lên, màn hình được mở khóa.

Cảnh Dịch đăng nhập vào weibo của Lâm Hoan Hi, biên soạn một đoạn rồi đăng lên, làm xong còn cảm thấy rất thỏa mãn.

[L Hoan Hi: Tôi tự có lòng của mình, từ chối ràng buộc, hơn nữa, tôi không thích thịt tươi.]

[????? Giọng điệu này khẳng định không phải là bộ phận xã hội của Hoan Hi đâu!!!!]

[???? Thôi đi, Hoan Hi của tôi nói, chắc là ""Bà đây là cầu độc thân, phải lôi kéo cả đám giống nhau tự sát." phải là loại phong cách này mới đúng.]

[Ha ha ha, sự thật ngay trước mặt, thành thật mà nói tôi cảm thấy chị Hoan Hi và Dịch ca càng xứng đôi.]

[Tôi cũng thấy vậy!! Người đại diện x Đại minh tính cảm dục gì gì đó không nên đáng yêu quá!!]

[Tôi cũng theo CP thần kỳ đó!!! Nhưng mà loại thần kỳ sẽ bị hành hạ muốn chết, kẻo thì ít, từ sau khi chị Hoan Hi bị tai nạn xe cộ không xuất hiện cũng không có kẻo để ăn (quỳ)]

Cảnh Dịch ấn vào bình luận cuối cùng này, vừa ấn like vừa trả lời: Tôi cũng cảm thấy rất xứng đôi, yên tâm, rất nhanh sẽ có kẻo ăn.

Làm xong tất cả, Cảnh Dịch cảm thấy thỏa mãn đi xuống tầng làm đồ ăn.

Buổi trưa, Lâm Hoan Hi nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

Nhìn chằm chằm số trên màn hình, theo phản xạ cô tìm bóng dáng của Cảnh Dịch, lúc này mới nhớ sáng sớm nay đối phương đã đến công ty.

Chắc là chuyện làm ăn?

Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ Lâm Hoan Hi chưa từng tiếp xúc với công việc nên không tránh khỏi việc luống cuống tay chân, cô hít sâu mấy lần rồi lấy hết can đảm ấn nút nghe máy: "Xin chào, tôi là Lâm Hoan Hi."

Cho dù trong lòng đang khẩn trương nhưng ngữ điệu vẫn bình tĩnh, vững vàng.

Chỉ mấy giây sau, trong loa truyền đến giọng nói quen thuộc: "Học tỷ, em là Vu Từ Khương."

Cái tên này khiến Lâm Hoan Hi sững sờ vài giây: "Học đệ?"

"Đúng rồi." Giọng nói của Vu Từ Khương mang theo ý cười, "Hôm qua có ổn không?"

"Cũng được..." Lâm Hoan Hi nghi ngờ nhìn dãy số trên màn hình, hỏi: "Sao cậu lại biết số điện thoại của tôi?"

Vu Từ Khương nói: "Cùng làm việc trong một vòng tròn này, muốn biết thì sẽ biết thôi."

Rất có đạo lý....

"Vậy cậu gọi cho tôi có chuyện gì không?"

Trong loa không có tiếng đáp lại, chỉ còn lại tiếng thờ dài của người kia.

Giữa lúc Lâm Hoan Hi đang chuẩn bị nói tạm biệt, đầu bên kia lên tiếng: "Học tỷ, mấy năm nay em vẫn luôn muốn liên hệ với chị."

"..."

"Về chuyện trước kia...."

Chuyện trước kia?

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu, nhưng sợ lộ chuyện mình mất trí nhớ, chỉ có thể cẩn thận hỏi lại: "Chuyện trước kia... có gì để nói sao?"

"Thành thật mà nói hôm qua chị tới buổi biểu diễn của em khiến em rất bất ngờ và rất vui vẻ, em đã nghĩ chị sẽ mãi mãi không tha thứ cho em, cũng sẽ không gặp lại em. Không nói dối chị, em vì chị nên mới bước vào vòng tròn này..."

Lâm Hoan Hi nghe vậy như vừa lạc vào sương mù, chẳng lẽ thật sự giống như Từ Tinh Tinh nói, năm cấp ba cô đã tỏ tình với Vu Từ Khương? Vậy bây giờ nói những lời này để làm gì? Trước kia có chuyện gì xảy ra?

Cô rất muốn biết, nhưng lại không dám hỏi nhiều, trong lòng như bị mèo cào, rất ngứa.

Đầu bên kia có giọng nói lạ xen vào, rất vội vàng, dường như đang thúc giục.

Vu Từ Khương đáp lại tiếng gọi đó rồi nói: "Không biết buổi chiều học tỷ có thời gian không?"

"Có, có chứ!"

"Vậy được..." Vu Từ Khương hỏi, "Sáu giờ chiều học tỷ có thể đến quán cà phê đợi em không? Có mấy lời em muốn nói trực tiếp với chị, bao gồm sự kiện kia."

Cô rơi vào trong im lặng không nói.

Cho dù cách một cái màn hình, Lâm Hoan Hi cũng cảm giác được trong lòng Vu Từ Khương đang rối loạn, lo lắng không yên, thêm nữa là rất mong chờ.

Đợi một lúc lâu không thấy câu trả lời, Vu Từ Khương cười tự giễu: "Coi như chấm hết, là em đường đột, em chuẩn bị đi công tác rồi, học tỷ..."

"Tôi đi..."

Hai chữ, lập tức khiến Vu Từ Khương im lặng.

Lâm Hoan Hi mím môi: "Đến lúc đó nhất định phải nói những gì đã xảy ra trước kia."

"Được, vậy chúng ta không gặp không về."

"Không gặp không về."

Điện thoại đã tắt.

Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy trong lòng nặng nề.

Phải đối mặt với Vu Từ Khương, cô luôn rơi vào tình trạng bất ổn, dường như hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó, hoặc là Vu Từ Khương đã làm tổn thương đến cô, loại tâm tình này luôn quấy nhiễu Lâm Hoan Hi, mỗi khi cô muốn đuổi theo chuyện cũ trong ký ức, đại não luôn kéo cô lại không để cô nhớ được những chuyện trước đó, hoặc có thể là... cô không muốn nhớ đến.

Lâm Hoan Hi muốn biết mình đã từng trải qua chuyện gì, thành tích cô tốt như vậy chắc chắn không có khả năng trượt, trước đây nhất định là có chuyện gì xảy ra, Lâm Hoan Hi cảm thấy, tất cả mọi chuyện đều có quan hệ với Vu Từ Khương.

"Chị Hoan Hi, chị nói chuyện điện thoại cùng ai vậy?"

Từ Tinh Tinh vừa ngáp vừa đi từ trên tầng xuống, cô ấy xoa xoa mái tóc rối bù, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Cảnh Dịch: "Dịch ca đi rồi sao?"

"Hình như có lịch trình, nói với chị một câu rồi đi luôn rồi."

"Như vậy à." Từ Tinh Tinh ừ ừ ngồi đối diện Lâm Hoan Hi, "Hôm qua em chơi rất hưng phấn, trở về bằng cách nào cũng không biết, chị Hoan Hi hôm qua chị có xem buổi biểu diễn đó không?"

Nói đến chuyện này, khoe miệng Lâm Hoan Hi lập tức cụp xuống: "Không xem, chị đi nhầm chỗ."

Từ Tinh Tinh thấy ánh mắt của cô nhất thời lại cảm thông: "Thật đáng thương, nhưng cũng không sao, tháng sau hẳn lại có buổi biểu diễn, đến lúc đó em mời chị đi xem"

"Vậy chị cảm ơn em trước."

"Điều đó là đương nhiên." Từ Tinh Tinh chuyển đề tài, "Cho nên chị Hoan Hi lúc này chị nói chuyện với ai thế?"

"Chuyện làm ăn, buổi chiều chị cũng phải ra ngoài, có lẽ sẽ muộn mới về."

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt đen lại của Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi liền cẩn thận dặn dò: "Nếu như Dịch ca về trước chị, hỏi chị đi đâu, em cứ nói là chị đi siêu thị nhé."

Từ Tinh Tinh nháy mắt mấy cái, nghiêm trang nói: "Chị Hoan Hi, không phải chị yêu đương vụng trộm chứ!?"

Yêu đương vụng trộm...

Hơi thờ Lâm Hoan Hi cứng lại, cô giơ tay lên đánh vào đầu cô bé: "Không được nói lung tung, chị không phải loại người tùy tiện như vậy."

Từ Tinh Tinh dùng ánh mắt mê muội nhìn cô: "Thực ra yêu đương vụng trộm cũng không sao, em sẽ giữ bí mật."

"...."

Đã nói không phải yêu đương vụng trộm mà!!!

"Đúng rồi, ngày kia em phải đến công ty phỏng vấn, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, có thể cuối tuần sẽ dọn ra ngoài."

Nghe thấy cô bé muốn dọn ra ngoài, trong nháy mắt Lâm Hoan Hi cảm thấy trốn trái, vẻ mặt lộ ra vẻ buồn phiền: "Thực sự có thể ở thêm vài ngày, nếu em đi, chị sẽ rất tịch mịch."

Bên cạnh cô không có bạn bè, tiếp nhận công việc cũng không quen, Từ Tinh Tinh là cô gái duy nhất mà cô tiếp xúc, điều quan trọng là lớn lên lại xinh gái tính tình lại hợp với cô, nếu cô bé rời đi, nhất định cô sẽ không biết đi theo ai.

Nghe cô nói như vậy, trong lòng Từ Tinh Tinh như có dòng nước âm chảy qua: "Cho dù em dọn ra ngoài, ngày nghỉ chúng ta vẫn có thể gặp mặt mà! Hon..." Từ Tinh Tinh cười ngai, "Hon nữa quấy rối sinh hoạt vợ chồng của hai người, sẽ bị lừa đấy."

Từ Tinh Tinh đã cảm nhận được oán giận từ trên người Cảnh Dịch, tuy không có gì quá đáng với cô, nhưng Từ Tinh Tinh có thể dễ dàng nhận ra chỉ cần cô tiếp cận Lâm Hoan Hi, hoặc là làm động tác thân mật, ánh mắt của người đàn ông đầy giống như là phải thiên đao vạn quả* cô, cực kỳ đáng sợ.

(*): chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

*

Năm giờ chiều.

Lâm Hoan Hi thay bộ thể thao màu xám hơi khiêm tốn, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặt trang điểm nhẹ, thanh xuân tràn đầy sức sống giống như cô sinh viên chưa ra đời.

Cô đi tới huyền quan, lấy từ trong tủ ra đôi giày thể thao để bằng.

"Chị đi đây." Lâm Hoan Hi nói với vào phòng khách với Từ Tinh Tinh.

"Chị Hoan Hi mấy giờ chị về?"

"Chắc là tầm bảy tám giờ, sẽ không muộn quá đâu." tốt nhất là về trước Cảnh Dịch, để tránh người đàn ông đó lại cản nhand với cô.

Còn đang nghĩ ngợi, điện thoại Lâm Hoan Hi trong túi đồ chuông, cô khẽ cau mày, dừng động tác đi giày, cầm điện thoại lên xem người gọi đến.

Lúc liếc mắt nhìn thấy hai chữ Cảnh Dịch, không nhận được cô lầm bầm: "Nhắc tào tháo thì tào tháo đến."

Cô khẽ thờ dài một hơi rồi mới ấn nghe điện thoại: "Gọi làm gì."

Giọng điệu hung ác như này khiến cho người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại rơi vào trầm mặc.

Không bao lâu sau, anh nhẹ nhàng mở miệng: "Hình như em rất không vui khi nghe điện thoại của anh."

"Có ý gì?"

"Sao..." Cảnh Dịch trêu ghẹo nói, "Chuẩn bị đi yêu đương vụng trộm, kết quả bị chính thất là anh bắt lại, cho nên không vui?"

"...."

Lâm Hoan Hi không khỏi chột dạ, ho nhẹ một tiếng che giấu đi sự mất tự nhiên: "Cảnh tiên sinh, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Chỉ muốn nhắc nhở em rằng lúc nữa có mưa to, nhớ thu quần áo trong sân."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn ra hướng cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ, ga giường xanh lam đậm tung bay đón gió.

"Tôi biết rồi, còn có chuyện gì không?"

"Còn có..." Cảnh Dịch hơi dừng lại, "Chúc em buổi chiều vui vẻ, cứ như vậy đi."

Buổi chiều vui vẻ?

Cứ như vậy đi?

Không đợi cô trả lời, điện thoại truyền tới tiếng cuộc gọi đã tắt.

Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình, Lâm Hoan Hi lập tức khôi phục tinh thần, cô đặt bộ điện thoại lên bàn, rồi vội vàng đi giày, lúc chuẩn bị đi còn quay đầu nói lớn với Từ Tinh Tinh: "Buổi chiều sẽ mưa, em thu quần áo giúp chị nhé."

"Chị không cầm ô đi à?"

Đáp lại Từ Tinh Tinh là tiếng đóng cửa nặng nề.

*

Lâm Hoan Hi vừa ra cửa không bao lâu, bầu trời vang lên một trận sấm, một giây tiếp theo, kết thành mây đen.

Gặp mặt tại quán cà phê ở góc đường, địa chỉ tương đối bí ẩn, bình thường cũng không có nhiều người đến đây, hôm nay bởi vì thời tiết, cả quán cà phê chỉ có một vị khách là Lâm Hoan Hi.

Cô vừa vào cửa, chỉ thấy một tia chớp sáng xẹt qua cửa sổ, cả bầu trời phân làm hai, kèm theo tiếng sấm vang, mà hạt mưa to chừng hạt đậu đập mạnh xuống mặt đất.

Lâm Hoan Hi ngồi trong góc, có hơi lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài bị nước mưa ngăn cách, đập vào mắt đều là mưa bụi.

"Tiểu thư, xin hỏi cô muốn dùng gì."

"Một cốc Cappuccino, cảm ơn."

"Xin ngài* chờ một chút."

(*): Ở đây phục vụ dùng kính ngữ với LHH.

Tiếng bước chân người phục vụ dần dần đi xa, một lúc sau, một cốc Cappuccino nóng hổi đặt trước mặt cô.

"Mời quý khách từ từ thưởng thức."

Cô không đáp lại, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiếng dương cầm du dương vang lên trong quán cà phê, kèm theo đó là tiếng đồng hồ tích tắc chuyển động trên tường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cà phê trước mặt lạnh dần, Lâm Hoan Hi khẽ liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, bỗng nhiên phát hiện đã đến sáu giờ rưỡi, đã qua thời gian hẹn của cô và Vu Từ Khương.

Lâm Hoan Hi cau mày, chịu đựng tính tình tiếp tục chờ.

Bây giờ, mưa rơi nặng hạt thêm, sắc trời âm đạm tựa như ngày tận thế vậy.

Bây giờ hai mươi phút, Lâm Hoan Hi mất đi tính nhẫn nại cuối cùng.

Cô cầm túi xách lên, lục lọi tìm điện thoại di động, tìm một lúc lâu cũng không thấy điện thoại, Lâm Hoan Hi lại nóng nảy.

Nhưng vào lúc này, người phục vụ bước đến vỗ vào vai cô: "Vị tiểu thư này, chỗ chúng tôi đến giờ đóng cửa rồi."

"Đóng cửa?"

"Đúng vậy." Người phục vụ ngại ngần nhìn cô: "Hôm nay trời mưa quá, chúng tôi chuẩn bị tan làm trước giờ."

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới, cầm túi trên ghế rồi đứng dậy, đi được hai bước, cô quay đầu nhìn về phía người phục vụ: "Tôi có thể mượn điện thoại của quán dùng một lúc không?"

"Đương nhiên là có thể."

"Cảm ơn."

Đi theo người phục vụ tới quầy bar, cầm điện thoại Lâm Hoan Hi hơi do dự, số của Vu Từ Khương đương nhiên cô sẽ không nhớ được, Từ Tinh Tinh...

cũng không biết.

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn ra ngoài, mưa to như vậy chắc chắn không bắt được xe, cứ như vậy đi về cũng không được, ở khách sạn... cô không có thể căn cước.

Lúc này cô rơi vào trạng thái khó cả đôi đường, không biết Cảnh Dịch đã về chưa, nếu như lúc này Cảnh Dịch đã ở nhà, chắc chắn sẽ biết tin cô đi vụng trộm cùng người đàn ông khác, đến lúc đó đừng nói là đón cô, chỉ sợ sẽ bị mắng một trận.

Vụng trộm?

Không đúng, từ này dùng không đúng rồi.

Đang lúc tâm viên ý mã, người phục vụ hòa nhã gọi cô một tiếng: "Tiểu thư, xin hỏi cô còn muốn dùng điện thoại không?"

Lâm Hoan Hi khôi phục lại tinh thần, nhìn điện thoại một lúc, ngượng ngùng đặt xuống: "Không cần, giúp tôi tính tiền!"

"Được."

Thanh toán xong, cô cẩn thận đi ra ngoài.

Lúc vừa mở cửa, một cái ô xuất hiện trước mắt cô: "Tiểu thư, cô cầm cái này đi dùng đi!"

"Hả?"

Người phục vụ cười thân mật: "Lúc cô đến không cầm ô."

Cô đưa tay lên cầm lấy, vốn dĩ nội tâm đang trống rỗng lại vì một hành động thiện ý nho nhỏ này mà cảm thấy ấm áp: "Cảm ơn, lần sau tôi sẽ lại tới."

"Quý khách đi thông thả."

Lâm Hoan Hi đẩy cửa ra khỏi quán cà phê.

Trong nháy mắt, sự lạnh lẽo của ngày mưa đánh thẳng vào người cô, cho dù có ô che, cơn gió vẫn đưa mưa hắt vào người cô.

Bên tai là tiếng mưa rơi trên nền đất, cô nâng ô tựa vào vách tường, giày thể thao màu trắng và ống quần rất nhanh đã bị dính bẩn, Lâm Hoan Hi rút cổ lại, môi vì lạnh mà xanh tím.

Mưa càng ngày càng lớn, cái ô hoa nho nhỏ rất nhanh bị mưa gió xé rách, nhìn tán ô rách ra, Lâm Hoan Hi vẻ mặt bất lực hoàn toàn bại lộ trong màn mưa.

Cô ném ô vào thùng rác ven đường, lấy túi che lên đỉnh đầu, chạy chậm tránh dưới mái hiên.

Lúc này Lâm Hoan Hi rất chật vật, nước mưa theo tóc rơi xuống da, lạnh lẽo như băng.

Lâm Hoan Hi nhịn không được hắt hơi một cái, xoa xoa mũi, ánh mắt nhìn ra xa.

Trong màn mưa bụi, người đi đường và xe cộ giảm dần, dần dần, làm bạn với cô chỉ có tiếng mưa rơi và bóng đêm.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng dựa vào tường, lúc mê man, đột nhiên cô nhìn về phía có ánh sáng.

Sau đó, ánh sáng đến gần, một cái xe màu đen có rèm che dừng lại trước mặt cô.

Lâm Hoan Hi đưa mắt nhìn, người đàn ông cầm ô màu đen, trong mưa bóng dáng mạnh mẽ kiên cường.

Dường như thời gian đã dừng lại, vạn vật thế gian đều là xám trắng, chỉ có mình anh là có màu sắc.

Bàn tay thon dài dơ trước mặt cô, những giọt nước mưa theo tán ô trượt xuống đất.

Lâm Hoan Hi kinh ngạc ngẩng đầu, bỗng nhiên đối mặt với ánh mắt nặng nề.

"Sững sờ làm gì?"

Trong màn mưa, thanh âm của anh không rõ ràng.

"Về nhà thôi."

Nói rồi, cô tay cô rơi vào lòng bàn tay nóng bỏng của cô.

Cảnh Dịch một tay kéo Lâm Hoan Hi vào trong ngực, khoảnh khắc này cô hết sức nhỏ nhắn xinh xắn, giống như là con thỏ không chút nào phòng bị mà ở bên cạnh anh.

Ô nghiêng về phía cô, bả vai của anh rất nhanh đã bị ướt nhẹp.

Đưa Lâm Hoan Hi lên xe, Cảnh Dịch cởi áo khoác ngoài đưa qua: "Cởi quần áo trên người em ra, thay cái này."

Sau đó, Cảnh Dịch mở hệ thống sưởi hơi trong xe.

Nhiệt độ ấm áp xua tan khí lạnh, tay cô lạnh như băng cũng dần dần ấm lại.

Lâm Hoan Hi kéo kéo quần áo, sau đó cô nhìn Cảnh Dịch lái xe ở phía trước, vì cô bị lạnh, nên giọng nói cũng run run: "Anh... sao anh biết tôi ở chỗ này?"

Người đàn ông không nói chuyện, ném một vật về phía Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi đón nhận theo phản xạ, chỉ thấy điện thoại màu hồng an toàn nằm trong lòng bàn tay cô.

Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn Cảnh Dịch, hơi chột dạ, giao diện đang mở phần tin nhắn.

[Học tử, đột nhiên em có việc gấp, em phải xuất ngoại vài ngày, lúc về chúng ta hẹn lại được không?- Vu Từ Khương]

Tin dưới là cô trả lời, phải nói là.... Cảnh Dịch trả lời.

[Lúc đó hẹn ở đâu?]

[Vẫn là quán cà phê đó - Vu Từ Khương.]

Anh trả lời một vài câu, về mặt lạnh lùng thăm dò vị trí của Lâm Hoan Hi, nhưng không để lộ thân phận của anh với Vu Từ Khương.

Lâm Hoan Hi cắn chặt môi dưới, đột nhiên hơi khó chịu.

"Xin lỗi..."

Vừa dứt lời, Cảnh Dịch đột nhiên phanh gấp, Lâm Hoan Hi không kịp trở tay, cái trán suýt nữa đập vào lưng ghế.

Cô khó khăn cầm tay ghế, về mặt kinh ngạc nhìn Cảnh Dịch.

Ngoài cửa ngoài tiếng mưa rơi, còn có tiếng còi xe ồn ào của xe cảnh sát và xe cứu thương.

Cảnh Dịch thản nhiên nói: "Phía trước có tai nạn."

"...Làm sao bây giờ?"

"Đường vòng."

"....À."

"Nhưng lại tắc đường "

Lâm Hoan Hi hỏi: "Sao anh biết?"

"Vì anh vừa đi từ đó."

"...."

Im lặng

Ai cũng không nói gì.

Cảnh Dịch quay đầu xe, lái về một con đường khác.

Lâm Hoan Hi cẩn thận nhìn anh, tay anh cầm tay lái vừa thon dài lại tinh tế, đôi mắt đen nhánh vẫn không liếc cô một cái.

Lâm Hoan Hi không hiểu sao trong lòng cay cay, thu lại ánh mắt, im lặng cởi áo khoác ướt đẫm trên người.

Lúc này, người đàn ông phía trước nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Cô rất nhanh mặc áo khoác của Cảnh Dịch vào, áo rộng thùng thình, dường như bọc lại cả người cô, lúc Lâm Hoan Hi vừa ngẩng đầu lên, Cảnh Dịch đưa mắt nhìn qua hướng khác.

Mấy phút sau, xe có rèm che dừng lại trước cửa khách sạn.

Anh xuống xe trước, đi vòng qua phía sau, lách cách một tiếng, Cảnh Dịch mở cửa xe.

Trong lúc không đề phòng, người đàn ông khom lưng thò người vào trong xe, ôm lấy Lâm Hoan Hi.

Cô sợ hãi hô lên một tiếng, giãy tiếp theo, đối mặt với ánh mắt của anh, u ám lạnh lẽo.

Lâm Hoan Hi cố gắng nuốt tiếng thét chói tai vào lại trong bụng, làm ỏ trong ngực anh giống như một chú mèo.

Vào đại sảnh.

Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi về mặt không thay đổi, máy móc đi đến trước quầy lễ tân đọc ra một dãy số: "Phòng VIP, 3296."

"Xin ngài chờ một chút."

Chỉ chốc lát, nhân viên lễ tân đưa thẻ mở cửa màu vàng bằng hai tay: "Chúc ngài vui vẻ."

Cảnh Dịch mất hơi rũ xuống: "Cầm giúp anh."

Lâm Hoan Hi xấu hổ khi gặp người lạ, mặt chỉ vui trong ngực Cảnh Dịch, nghe được giọng nói, Lâm Hoan Hi run run vươn tay ra.

Nhân viên đại sảnh nhìn cô, im lặng không lên tiếng đặt thẻ mở phòng vào tay cô.

Cảnh Dịch bước nhanh về phía thang máy, cửa thang máy khép lại ngăn cách những ánh mắt xung quanh.

Thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, tầng này hầu như không có người qua đây.

Đi một đường thẳng trên hành lang đến chỗ sâu nhất, cuối cùng dừng chân trước cửa phòng.

"Cà thẻ."

Lâm Hoan Hi nghe lời cà thẻ mở cửa.

Sau khi bước vào phòng, Cảnh Dịch lại không ôn nhu mà ném cô lên chính giữa giường lớn.

Giường mềm mại, cô núp ở trên giường không dám ngẩng đầu, một lúc không có động tĩnh gì, Lâm Hoan Hi liếc mắt nhìn cửa sổ, hình ảnh phản chiếu lên cửa sổ sát đất, cô thấy người đàn ông cời từng cúc áo sơ mi.

Động tác ưu nhã, chậm rãi.

Thuận tay đặt áo sơ mi lên ghế sofa, Cảnh Dịch ở trần lại tiếp tục cời thất lưng.

Lâm Hoan Hi siết chặt ga giường, một cái bóng đỏ xuống, khuôn mặt Cảnh Dịch xuất hiện trước mắt.

Tóc mái người đàn ông ướt nhẹp dính trên trán, lông mày rậm, đôi mắt phượng nhìn thẳng cô, khoảng cách của hai người quá gần, đến từng lỗ chân lông của anh cũng nhìn thấy rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-2

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi sợ đến mức co rúm lại, con ngươi lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Cảnh Dịch kéo dài khoảng cách, giống như trào phúng nói: "Xem ra anh thực sự giống thầy chủ nhiệm của em."

Lâm Hoan Hi: "..."

Cảnh Dịch hỏi: "Đợi cả nửa ngày cũng không đợi được bạn học cũ, có phải hơi mất mát không?"

Cô nghe được một chút sự chế giễu trong giọng nói bình thản không gợn sóng của anh.

Lâm Hoan Hi rũ mắt, vẻ mặt không rõ.

Cảnh Dịch nhìn chằm chằm cô, một lúc sau nói: "Đi tắm đi."

Lâm Hoan Hi há hốc mồm: "Anh đi trước đi..."

Anh không nói nhiều, xoay người đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước truyền ra từ trong phòng tắm, Lâm Hoan Hi kéo chăn trùm kín đầu, không lâu sau, trong chăn phát ra tiếng khóc.

Cảnh Dịch quần khăn tắm đi ra, nhìn trên giường nhô lên một cục, dường như còn nghe được tiếng khóc rất nhỏ của cô.

Cảnh Dịch mím chặt môi, chân dài bước tới, dừng lại bên cạnh mép giường từ trên cao nhìn xuống Lâm Hoan Hi quần trong chăn: "Người nên khóc là anh mới đúng chứ."

Tiếng khóc nghẹn ngào được cô cố gắng đè lại, nhưng mà cơ thể trong chăn vẫn run như trước.

Cảnh Dịch hít sâu một hơi, bước đến gần vén chăn lên.

Lâm Hoan Hi cuộn mình, quần áo mở rộng, tóc tai rối bù, đôi mắt đỏ bừng lộ rõ sự bất lực, vốn dĩ trong lòng anh còn kiên quyết nhưng trong nháy mắt lại mềm lòng.

Cô chính là có bản lĩnh như vậy, chỉ cần một ánh mắt nhỏ nhỏ cũng có thể lay động cả thế giới của anh.

"Đi tắm." Cảnh Dịch sờ lên trán cô, cảm nhận được nhiệt độ không bình thường khiến anh nhíu chặt mày.

"Phát sốt rồi."

"Tôi không sốt..." Cô gạt cánh tay của Cảnh Dịch ra, Lâm Hoan Hi xoay người chôn đầu trong gối: "Anh không cần quan tâm đến tôi."

"Anh không quan tâm em thì ai chăm sóc em."

Cảnh Dịch không thể không quan tâm được, thậm chí đó là cô.

"Anh đang khiến tôi lo lắng sợ hãi."

"Anh có thể không cần."

"Anh thì không cần..." Ánh mắt Cảnh Dịch trầm xuống, "Nhưng mà đối tượng là em, anh không có cách nào không chế."

Hoặc là không bị khống chế.

Cảnh Dịch cẩn thận nằm nghiêng bên cạnh Lâm Hoan Hi, cánh tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên eo cô: "Em đến quán cà phê không gặp được Vu Tử Khương, thì phải gọi về nhà!"

Bà vai Lâm Hoan Hi run run, không nói chuyện.

Cảnh Dịch bắt đầu đi: "Nhưng mà em không gọi về, là sợ anh biết em và Vu Tử Khương gặp nhau, đúng không?"

Cô vẫn không nói chuyện.

"Em sợ anh mắng em?"

Viên mắt Lâm Hoan Hi lại đỏ rồi.

"Vì sao?" Cảnh Dịch ngồi dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, "Vì sao em lại không tin tưởng anh?"

"Tôi sợ anh..." Lâm Hoan Hi kéo áo trước ngực, nước mắt một lần nữa chảy ra.

"Sao lại sợ anh?"

"Tôi không biết..."

Lâm Hoan Hi có thể cảm giác được Cảnh Dịch muốn chiếm cô làm của riêng, loại dục vọng này khiến Lâm Hoan Hi quên hết cảm giác bất an, cho dù là như vậy nhưng cô luôn nghĩ chính mình không nên chấp nhận loại tình cảm này, cô luôn cảm thấy chính mình đã cướp đi sự sủng ái vốn có của Cảnh Dịch.

"Vậy sao em lại khóc?"

"Chỉ là...muốn khóc thôi."

Cô mím chặt môi, nhắm hai mắt lại rồi nói: "Tôi đã nghĩ... trước kia chưa từng bị cho leo cây như vậy, sau đó...không chịu được mà cảm thấy khó chịu."

Nói rồi, nước mắt Lâm Hoan Hi càng thêm mãnh liệt.

Trái tim cô như bị bóp chặt.

"Tôi... tôi rất nhớ bà..."

Lâm Hoan Hi đau khổ khóc, đầu ngón tay Cảnh Dịch khẽ nhúc nhích, kéo cô ôm chặt vào lòng, ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, anh vuốt lưng trấn an cô.

Có chỗ dựa vào, tâm trạng Lâm Hoan Hi dần dần ổn định.

"Anh cố ý đi tìm tôi?" Lâm Hoan Hi hỏi, thanh âm vẫn còn nghẹn ngào.

"Ừ, đi mấy con phố mới tìm được."

"Xin lỗi, tôi đã gây phiền phức cho anh rồi."

"Đúng là em rất phiền phức." Cảnh Dịch bóp cằm Lâm Hoan Hi, trong con người phản chiếu rõ ràng khuôn mặt ửng đỏ của cô, "Nhưng mà anh rất hưởng thụ."

Trên mặt cô toát ra sự ngạc nhiên.

Cảnh Dịch cúi đầu muốn hôn lên đôi môi trước mắt, nhưng đến khi khoảng cách chỉ còn một đầu ngón tay, anh lại dừng lại.

"Đi tắm đi."

"Ừ..."

"Không cho phép khóc trong đó." Cảnh Dịch sờ lên trán bé nhỏ của Lâm Hoan Hi, "Em chỉ có thể khóc trong lòng anh."

Lời nói của anh có hơi tùy hứng, nhưng lại dễ dàng gạt đi tất cả lo lắng và sợ hãi trong lòng Lâm Hoan Hi.

Cô gạt đầu, kéo chăn ra đi vào phòng tắm.

Lâm Hoan Hi phải thừa nhận rằng chính mình cảm thấy khó chịu, ngây ngô đại dốt, nhanh tay nhanh chân đóng cửa lại, rồi cởi quần áo mở vòi hoa sen trên đỉnh đầu.

Phòng tắm trong khách sạn đặt một cái gương lớn, cô ngơ ngác nhìn người phụ nữ trong gương, ánh mắt bất giác rơi trên hình xăm sau lưng, Lâm Hoan Hi gơ tay lên sờ vào hình xăm đó, lúc chạm tới vết kia, một số hình ảnh không đẹp nhanh chóng lướt qua đầu.

Lâm Hoan Hi nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi để ổn định lại nhịp tim, vội vàng tắm xong rồi mặc áo choàng tắm vào, cẩn thận mở cửa ra ngoài.

Cảnh Dịch ngồi trên ghế sofa, mắt khép hờ, chắc hẳn anh đã rất mệt mỏi, ánh đèn chiếu lên gò má tái nhợt, lộ rõ sự mệt mỏi rã rời.

Nghe thấy động tĩnh, Cảnh Dịch mở hai mắt ra nhìn cô.

"Tắm xong rồi à?"

"Ừ."

"Anh vừa gọi người đưa thuốc đến cho em, qua đây uống đi."

Nói rồi, Cảnh Dịch cầm thuốc và cốc nước đưa đến trước mặt cô.

Lâm Hoan Hi không thể từ chối, cho thuốc vào miệng rồi uống nước vào.

"Ngủ thôi."

Cảnh Dịch ngáp một cái, rồi lên giường trước.

Lâm Hoan Hi hơi mím môi, do dự một lúc mới trèo lên giường nằm xuống cạnh anh.

Hai người dựa lưng vào nhau, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi tí tách, Lâm Hoan Hi hai mắt thao láo, không buồn ngủ chút nào.

"Cậu ta nói có chuyện muốn nói cho tôi biết, chắc là chuyện lúc đi học, tôi luôn cảm thấy chuyện đó rất quan trọng với tôi, cho nên tôi đã đi."

Nói xong câu này, Lâm Hoan Hi chỉ muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình.

Việc giải thích này giống như một cái cớ cho việc làm của cô.

"Anh biết."

Trong bóng tối, thanh âm của anh rất rõ ràng.

Lâm Hoan Hi nghiêng đầu: "Anh không ngủ?"

"Không."

"Anh nói xem có phải tôi rất ngốc không, biết rõ hần sẽ không tới, mà còn chờ lâu như vậy."

Lâm Hoan Hi hai mắt rũ xuống, cố gắng quên đi khổ sở trong lòng.

Cảnh Dịch xoay người, trong bóng đêm, tròng mắt của anh rất trong trẻo: "Không cho phép mắng bà xã của anh."

Anh dừng lại một lúc, rồi nói: "Tuy em nói là sự thực."

Lâm Hoan Hi cụp khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Tôi luôn cảm thấy mình đã quên đi một số thứ quan trọng...."

"Ví dụ như anh."

"...."

"Không phải, là thứ khác."

Cảnh Dịch: "Trừ anh ra em còn cái gì quan trọng sao?"

"...."

Đúng là không thể nào nói chuyện được.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng thở dài, rồi nhắm mắt lại: "Thôi quên đi, tôi đi ngủ."

Qua một lúc, lại nghe anh nói: "Lâm Hoan Hi, nếu như chuyện gì khiến em đau khổ, thì không cần nghĩ tới."

Không chờ cô có phản ứng gì, người đàn ông bên cạnh từ phía sau ôm chặt lấy eo cô: "Nếu như lúc đầu anh khiến em đau khổ, cũng không cần nhớ lại."

Môi cô run run, cuối cùng vẫn im lặng không nói.

Đôi môi nóng bỏng của Cảnh Dịch rơi xuống vành tai trắng nõn của cô, rồi di chuyển đến sau tai, dần dần trượt đến hõm vai, Cảnh Dịch vẻ mặt bất động xoay người lên, sau đó mười ngón tay đan chặt.

"Thật ra em không nhớ gì cũng không sao, anh sẽ cố gắng để em một lần nữa thích anh, cho em một ký ức mới."

Nụ hôn của anh vừa nhẹ nhàng vừa cẩn thận, lại còn mang theo sự thương tiếc.

Lâm Hoan Hi hô hấp dồn dập, vốn dĩ thân nhiệt cơ thể cô đang nóng bây giờ lại tăng thêm.

Khi bàn tay thon dài kia chạm đến vùng mẫn cảm trên cơ thể cô, Lâm Hoan Hi từ cổ họng phát ra tiếng ưm nhẹ nhàng.

Tiếng kêu nhẹ như tiếng mèo, tinh tế mềm mại, giọng nữ độc đáo quyến luyến.

Cảnh Dịch một giọt rượu cũng không dính, nhưng lại say.

Đang lúc muốn làm động tác tiếp theo, bỗng nhiên trên mặt anh lại đỏ không bình thường, thở ra hơi thở lộn xộn và nóng bỏng, Cảnh Dịch yêu thương vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ này của Lâm Hoan Hi, cuối cùng chỉ đặt xuống một nụ hôn: "Ngủ đi."

Cơ thể không thể chấp nhận được ngón chân Lâm Hoan Hi cụp lại, không kim nén được kéo góc áo anh, đang muốn mở miệng bảo anh tiếp tục, trên bụng bằng phẳng đột nhiên lại có động tĩnh.

Lâm Hoan Hi giật mình một lúc, lờ ra đến khoe miệng liền thay đổi: "Tôi đói rồi."

Cảnh Dịch cũng ngạc nhiên, một lúc sau, anh cười khẽ: "Ngu ngốc."

Lâm Hoan Hi hơi tủi thân: "Tôi còn chưa ăn cơm."

"Anh đi chọn món ăn cho em."

"Ừ..."

"Em có thể ngủ một lúc."

"Được."

Cảnh Dịch đứng dậy mở đèn bàn, chờ lúc anh quay lại cạnh giường, phát hiện cô đang nhìn anh.

Đôi mắt đào hoa kia vì khóc mà hơi sưng, ánh mắt sạch sẽ sáng sủa, như là hồ nước sau cơn mưa.

"Em nhìn anh như vậy, anh sẽ ăn không tiêu."

"Cảnh Dịch." Lâm Hoan Hi gọi tên anh, giọng nói đặc biệt ôn nhu: "Tôi muốn...tôi sẽ một lần nữa thích anh."

Tôi sẽ một lần nữa thích anh.

Những lời này quanh quẩn bên tai, khiến cho Cảnh Dịch từ trước tới nay luôn luôn kiềm chế mất hết tâm trí.

Anh nhào tới đặt đôi phương dưới thân, hôn lên đôi môi kia.

Lần này là nụ hôn nóng bỏng, mà thô bạo.

Lâm Hoan Hi hơi bị hù dọa, đầu ngón tay run rẩy, nội tâm giãy dụa mấy giây, sau đó hai tay cẩn thận vòng lên thắt lưng của người đàn ông.

Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, điên cuồng xâm chiếm trong miệng cô, giây tiếp theo, bàn tay to siết chặt, giữ lấy Lâm Hoan Hi thay đổi tư thế.

Cô lật người ngồi trên người đối phương, thân nhiệt người đàn ông so với cô còn nóng hơn, Lâm Hoan Hi ngượng ngùng không chịu được, há miệng cắn lên xương quai xanh xinh đẹp của anh: "Buông em ra..."

"Không được." Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi nhưng không có bất kỳ hành động gì, "Cứ như vậy cũng tốt."

"Nhưng mà..."

"Những lời em vừa nói đều là thật?"

"Chắc là...a!"

"Anh cần một đáp án chính xác."

Hai cánh tay nhỏ bé của cô chống ở đầu giường, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt anh, dừng lại mấy giây xong, Lâm Hoan Hi cúi người hôn lên môi anh: "Như vậy... đủ chính xác không?"

Cảnh Dịch nhướn miệng cười: "Hình như đủ rồi."

Anh gạt sợi tóc buông thả xuống của cô, đang lúc chuẩn bị tiếp tục bước tiếp theo, chuông cửa lại vang lên.

Bầu không khí giữa hai người có hơi xấu hổ.

Cảnh Dịch cố nén cơn tức, cẩn thận đẩy Lâm Hoan Hi ra: "Đồ ăn tới rồi, anh đi mở cửa."

Cô gạt đầu, xấu hổ chui vào chăn.

"Tiên sinh, đây là đồ ăn mà ngài muốn, chúc ngài dùng bữa ngon miệng."

Nhân viên đưa đồ ăn đứng ngoài cửa cười tủm tỉm nhìn Cảnh Dịch, ánh mắt dừng lại dấu đỏ trên xương quai xanh của Cảnh Dịch mấy giây, sau đó về mặt bất động thu lại ánh mắt.

Ký tên xong, rồi cầm đồ ăn.

"Đến đây ăn cơm."

Anh gọi về phía Lâm Hoan Hi, đã thấy người con gái quẩn chân ngủ.

Cảnh Dịch có chút bất đắc dĩ, tốc độ bà xã chìm vào giấc ngủ hình như hơi nhanh, hơn nữa.... để bụng đói đi ngủ cũng không tốt cho cơ thể lắm.

Nghĩ vậy, anh nhẹ nhàng bước đến kéo chăn lên cho cô, sau đó giờ tay tắt đèn.

*

Sau cơn mưa bầu trời lại quang đãng.

Chuyện thứ nhất khi vừa mở mắt là Cảnh Dịch thử nhiệt độ trên cơ thể người bên cạnh, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô bình thường, Cảnh Dịch từ từ ngồi dậy.

Anh day day huyết thái dương, đang lúc chuẩn bị đi rửa mặt, điện thoại trên bàn lại đổ chuông.

"A lô."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm vội vàng của Chu Châu: "Dịch ca, không phải là bây giờ anh đang ở khách sạn Đế Hoa chứ."

"Đúng rồi, làm sao thế?"

"Vậy ai đi cùng anh?"

Cảnh Dịch liếc sang người bên cạnh: "Chị dâu cậu."

Chu Châu đột nhiên im lặng, một lúc sau, bất đắc dĩ nói: "Hôm qua anh ôm một người phụ nữ vào khách sạn đã bị paparazi chụp được, còn chụp được ảnh lúc anh từ trong phòng đi ra." sau đó lại nói thêm một câu, "Trên cổ có dấu đỏ đỏ kia."

Cảnh Dịch: "...."

"Bây giờ trên mạng đều bùng nổ rồi, nói anh vụng trộm với phụ nữ, làm việc không đứng đắn, mặc dù Lâm Hoan Hi, nói chung là..." Cuối cùng Chu Châu tổng kết một câu, "Hình tượng người đàn ông cao ngạo lạnh lùng sụp đổ rồi."

Cảnh Dịch: "..."

Đang lúc hai người không nói gì, Chu Châu nghe được trong loa thanh âm nhõm nhẽo chưa tỉnh ngủ: "Ai đó?"

Cảnh Dịch chặn mic nói, quay đầu nói với Lâm Hoan Hi: "Bữa sáng ở trên bàn, em ăn trước đi, anh xử lý một chút chuyện."

Lâm Hoan Hi người vừa ngủ dậy không biết chuyện thế giới đã đại loạn, xoa xoa bụng đi ra ngoài.

Đội bóng dáng cô đi xa, Cảnh Dịch đi tới trước cửa sổ sát đất: "Chị Trần đâu?"

Trần Lâm là người bên bộ phận xã hội của Cảnh Dịch, chuyên môn xử lý vụ việc này.

"Chị Trần sáng nay 5 giờ phải đi tìm người ép xuống, nhưng mà lần này không giống như lần trước, ngoài trừ chị dâu, tất cả lỗ chân lông trên mặt anh đều bị người ta chụp được, cho dù là giải thích... cũng không ai tin."

Đúng là hơi khó làm, trước kia Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi ra vào khách sạn cũng bị chụp được, hai người tính cảnh giác cao, biện pháp bảo vệ cũng làm tốt, paparazi chỉ có thể chụp được cái bóng mờ mờ, cho dù tung ra ngoài cũng không ai tin đây là Cảnh Dịch cao ngạo lạnh lùng.

Anh cúi đầu mím chặt môi, cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới nhân viên đưa đồ ăn hôm qua, Cảnh Dịch nhú mày: "Cúp máy trước đã, chờ trưa tôi về nói."

"Chờ một chút." Chu Châu vội vàng gọi Cảnh Dịch, "Bây giờ bên ngoài khách sạn Đế Hoa đều là người đến chờ anh, anh và chị dâu ra ngoài từ cửa sau, em đã cho người tới rồi."

"Được."

Chu Châu không yên lòng dặn dò: "Anh và chị dâu một người ra trước một người ra sau, em cho hai xe đến đó."

Cảnh Dịch nghe xong nhú mày, đáy mắt hiện lên sự bất mãn: "Tôi và bà xã của mình sao phải lén lút?"

Chu Châu càng thấy bất đắc dĩ: "Chị dâu là bà xã của anh không sai, nhưng người bên ngoài lại không biết đó là bà xã của anh."

Ừ, cũng có lý.

"Chuyện lần này không phải không dễ làm, trừ khi nói ra quan hệ của anh và chị dâu với truyền thông "

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, cô đang cầm bát, ngoan ngoãn ăn cháo, Cảnh Dịch về mặt bỗng nhiên dụ đi: "Chờ tôi trở về rồi nói "

"Dịch ca..." Chu Châu nói như muốn khóc đến nơi rồi, "Tại sao em cảm thấy không quan tâm chút nào thế."

"Hả?"

"Suy nghĩ một chút, chờ anh trở về, thôi được rồi, tốt nhất anh nên lên weibo Văn Dịch Kỳ xem "

"Văn Dịch Kỳ?"

Chu Châu thở dài: "Psyduck."

"Cô ta làm sao?"

"Anh xem thì biết ngay."

Nói xong, Chu Châu cúp điện thoại.

Giây tiếp theo, Lâm Hoan Hi ở phía sau kêu lên: "Cảnh tiên sinh, Psyduck nói anh là máy đóng cọc?"

Lâm Hoan Hi cắn đũa, từ màn hình máy tính ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cảnh Dịch mặt lạnh lùng mở weibo, không cần vào trang cá nhân của Văn Dịch Kỳ, lướt một đoạn là thấy năm mươi nghìn lượt chia sẻ đứng đầu weibo.

[Văn Dịch Kỳ: Một nam thần cao ngạo lạnh lùng là máy đóng cọc thành tinh, đất đai của hắn một ngày thay đổi, bây giờ chân tướng rõ ràng, không biết có cô em nào ngốc nghếch thích hắn nữa không, hy vọng vị tiểu thư kia mau chóng rời khỏi người nào đó, để không mất thời gian.]

Lâm Hoan Hi kéo xuống đọc bình luận, thấy phong cách bình luận dưới bài đăng của Văn Dịch Kỳ hôm nay với mấy hôm trước là hai thái cực, đa số đều nói yêu thương cô ta, chỉ lác đác vài dòng nói cô ta cọc nhiệt, nhưng nhanh chóng bị xóa bỏ.

Đọc mấy cái phía sau, ánh mắt Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch trở nên tế nhị: "Em...biết máy đóng cọc là gì."

Cảnh Dịch liếc qua đó: "Vị tiểu thư này, em có muốn không mất thời gian không?"

Lâm Hoan Hi: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Edit: Cải Xanh

Ánh mắt Lâm Hoan Hi rời khỏi người Cảnh Dịch nhìn sang màn hình, làm mới lại bảng tin, chủ đề #Dấu ô mai là của ai? nhảy lên trang đầu.

[Ai nói Dịch ca ôm phụ nữ chứ? Nhớ đâu là đàn ông thì sao!]

[Đừng đánh tôi, tôi cảm thấy Dịch ca là gay]

[Cũng đừng đánh tôi, tôi cũng cảm thấy Dịch ca với trợ lý Chu có một chân]

[ThầnKỳ CP lại sắp sáng, tôi phải đi tắm, bái bai.]

[@L Hoan Hi, nghệ sĩ của cô làm loạn, không chuẩn bị nói gì sao?]

[Nếu muốn một công việc tốt đẹp, thì luôn luôn có một chút màu xanh trên đầu, @L Hoan Hi, mái tóc màu lông hồng không tước rất thích hợp với cô]

[Chỉ tiếp nhận Cảnh Dịch và Hoan Hi cùng một chỗ, CP khác không chịu.]

[Vấn đề tới rồi, dấu ô mai là của ai đây?]

[Của bác nông dân.]

[Bác nông dân, hahaha ông muốn tôi phải trả trăm vạn vay nặng lãi sao?]

[...]

Lâm Hoan Hi hơi liếc sang nhìn trước ngực Cảnh Dịch, cổ áo người đàn ông mở rộng, lộ ra phần ngực bằng phẳng và dấu vết màu đỏ chói mắt trên xương quai xanh.

Cô khẽ ho một tiếng: "Cái đó....em làm?"

Cảnh Dịch về mặt bình tĩnh cởi áo ngủ, cầm áo sơ mi lên từ từ thay, rồi nói: "Bác nông dân làm đấy."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Anh đúng là không cẩn thận." Lâm Hoan Hi ngồi ngoan ngoãn, đầu hơi cúi xuống ăn cháo ngô đã hơi nguội, "Sao lại bị chụp được?"

Cảnh Dịch hừ một tiếng: "Nếu không phải người nào đó vụng trộm cùng người đàn ông khác, thì sao anh lại bị chụp được?"

Nghe anh nói như vậy, hô hấp Lâm Hoan Hi cứng lại, không thể không nói: "Anh cái người này sao vừa sáng đã là cái đức hạnh này rồi? Rõ ràng tối qua còn rất ôn nhu..."

"Em muốn thì được thôi, bây giờ anh cũng có thể ôn nhu với em, nhưng mà..." Cảnh Dịch bỗng nhiên xuất hiện sau lưng cô, hai tay chống trên tay vịn, vầng vàng vấy cô trong ngực.

Cảnh Dịch cúi đầu xuống: "Dù sao bên ngoài cũng có paparazi, chúng ta không ra được, nếu không...."

"Đi cả em đến."

Một câu nói, khiến anh á khẩu không nói gì được nữa.

Trong con người Cảnh Dịch xẹt qua tia thất vọng, vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: "Đến lúc nào?"

"Sáng sớm."

Anh thở dài, xoay người tiếp tục mặc quần áo.

Ăn xong miếng cháo cuối cùng, Lâm Hoan Hi hài lòng vỗ bụng một cái, rồi quay ghế đối mặt với anh: "Hình như bọn họ hiểu lầm anh, bây giờ phải làm sao?"

"Chu Châu nói hiện tại chỉ có thể công bố chuyện chúng ta kết hôn, nói như có nghĩa là người thuê phòng cùng anh là em."

"Vậy anh..."

"Anh không muốn."

Ba chữ, dứt khoát.

Lâm Hoan Hi sợ run lên, trong lòng nảy lên cảm giác khó chịu.

Cô nắm chặt tay, nhỏ giọng nói: "Ngày đó không phải anh còn..."

Cảnh Dịch liếc nhìn mặt cô, nhìn ánh mắt thất vọng kia, liền hiểu rõ cô hiểu lầm cái gì..

Anh cảm thấy hơi buồn cười, quay lưng lại để Lâm Hoan Hi không thấy khóe môi anh hơi nhếch lên, cho dù là hài lòng, nhưng giọng của Cảnh Dịch vẫn không thay đổi: "Anh rất muốn công bố, nhưng bây giờ là thời gian sự nghiệp của anh đang lên cao, công việc quan trọng nếu công khai cũng phải muộn một chút."

Muộn một chút...

Vẫn là thời gian sự nghiệp đang lên cao.

Nhưng mà cũng đúng, trong ngôn tình nam chính là minh tinh cũng đều chọn ẩn hôn với nữ chính, lí do giải thích đều là như này.

Cô im lặng đứng lên, cúi đầu cởi áo ngủ, vừa cởi được gần nửa, một đôi tay đột nhiên từ sau vòng qua eo cô.

"Đùa em thôi." Cảnh Dịch nhắm hai mắt lại, ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên tóc cô, "Em có cách gì không?"

"Hỏi em à?"

"Hỏi em."

Lâm Hoan Hi im lặng.

Đương nhiên là cô không muốn, trước kia đã nói với Cảnh Dịch là không thể để cho người ngoài biết chuyện bọn họ kết hôn. Thật ra là Lâm Hoan Hi sợ, cô sợ làm trung tâm, sợ đi đến đâu cũng có ánh mắt nhìn mình, càng sợ cuộc sống của mình cứ thế mà trần trụi lộ ra, cô không biết phải làm thế nào.

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn gò má cô, cười khê: "Vậy tìm cách khác."

"Cái gì?"

"Thì cứ nói anh gay là được."

"Sao thế được!" Lâm Hoan Hi giầy ra khỏi hai tay Cảnh Dịch, kích động nói, "Đến lúc đó... đến lúc đó nếu như biết quan hệ của chúng ta, bọn họ lại nói anh là tra nam lừa cưới."

Cảnh Dịch: "Anh không sao."

"Không được, không ổn."

Cảnh Dịch nhiu mày: "...Vậy ngầm thừa nhận anh là máy đóng cọc."

"Cái này cũng không được!" Ánh mắt Lâm Hoan Hi chắc chắn, "Cảnh tiên sinh là đàn ông tốt."

"Trước kia em nói anh là lưu manh, kẻ lừa gạt mà." Cảnh Dịch vẫn nhớ được những lời trước kia cô nói.

Về mặt Lâm Hoan Hi hơi mất tự nhiên, tay cầm vạt áo hơi nắm chặt: "Vậy...công bố đi."

Chuyện này là do cô, nếu như chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình, thì quá ích kỷ, cũng không công bằng với Cảnh Dịch.

"Em đã nói..." Lâm Hoan Hi ngửa đầu, trong mắt dường như lấp lánh những vì sao, "Em đã nói em sẽ thích anh, cho nên... cho dù công bố cũng không sao."

Câu nói này của cô làm cho anh ngạc nhiên.

Lúc đầu Cảnh Dịch cho rằng Lâm Hoan Hi không hề có cảm tình với anh, nếu biết chuyện sẽ lo lắng bản thân nhiều hơn, hơn nữa cô mất trí nhớ cũng không hiểu được vòng giải trí hỗn loạn này, cũng đã suy đoán cuộc sống sẽ như vậy, nhưng cho dù sợ, cô cũng nguyện ý che chắn trước người anh, vì anh mà trở nên kiên cường dũng cảm.

Trước kia Cảnh Dịch nghĩ rằng Lâm Hoan Hi mạnh mẽ đến mức quá đáng, nhưng khi trí nhớ của cô dừng lại ở năm mười bảy tuổi, anh mới phát hiện rằng đối phương cũng chỉ là một cô gái, cô cũng yếu đuối, đau lòng cũng sẽ rơi lệ.

"Nhưng mà anh không muốn."

Lâm Hoan Hi giật mình một lúc: "Vì sao?"

"Bởi vì..." Ánh mắt Cảnh Dịch sáng rực, "Anh thực sự rất yêu em."

Anh sẽ không để Lâm Hoan Hi không biết gì mà tiếp xúc với công chúng.

Trong hay ngoài giới giải trí người ghét anh nhiều vô kể, người cả ngày tìm nhược điểm của anh để đẩy anh xuống cũng nhiều vô kể, bây giờ Lâm Hoan Hi chỉ là một tờ giấy trắng đơn thuần, nếu như lần này công bố, có thể tương tượng được sẽ có những làn sóng đánh tới cô, Lâm Hoan Hi tuyệt đối không thể tiếp nhận.

"Anh sẽ tìm một thời gian thích hợp, nhưng không phải hiện tại."

Cảnh Dịch cầm áo lên, giúp cô mặc vào: "Chu Châu đã cho hai xe đến đây, em ra ngoài trước bằng cửa sau, anh đi sau em, được không?"

Trong lòng anh đã có dự tính, cho nên cũng không hoảng loạn, Lâm Hoan Hi nhu thuận gật đầu, trong lòng cũng yên ổn hơn.

Đeo kính râm và khẩu trang xong, Lâm Hoan Hi mặc lại bộ quần áo thể thao rồi trùm mũ lên, vẫy tay với Cảnh Dịch xong, cẩn thận rời đi.

Nhìn theo bóng dáng Lâm Hoan Hi rời đi, nụ cười trên mặt Cảnh Dịch vụt tắt, bước đi thong thả ngồi xuống trước máy tính, ngón tay lướt trên bàn phím.

Bình thường anh rất ít khi đăng Weibo, phần lớn đều là tuyên truyền phim mới, lúc này trên Weibo đã sớm bùng nổ rồi, mở đầu là mấy bài giễu cợt Cảnh Dịch, vết tích của thủy quân rõ ràng, không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

Cảnh Dịch hơi đau đầu, nhắm mắt xoa xoa huyệt thái dương, sau đó cầm điện thoại lên đăng nhập vào Weibo.

Im lặng suy nghĩ một lúc lâu, Cảnh Dịch soạn một trạng thái trên Weibo, đọc qua một lần không có vấn đề gì, sau đó ấn đăng.

[Cảnh Dịch V: Xin hỏi cùng bà xã thuê phòng thì có vấn đề gì không? [hình ảnh]]

Hình ảnh đính kèm là giấy đăng ký kết hôn, trước kia lĩnh chứng xong, Cảnh Dịch cố ý chụp lại một tấm để khoe với đám bạn thân, tấm ảnh đấy vẫn luôn nằm trong album chưa từng xóa đi.

Nhìn dòng trạng thái kia, Cảnh Dịch cười đắc ý.

Như vậy là đã giải thích chuyện xảy ra ngày hôm qua, lại biến thành chuyện công bố đã kết hôn, bảo vệ Lâm Hoan Hi không bị nói, lại khơi dậy sự tò mò trong lòng người hâm mộ. Quan trọng hơn chính là... Cảnh Dịch rất muốn xem nhóm ThầnKỳ CP kêu trời trách đất đòi hình ảnh, càng muốn nhìn xem về mặt của bọn họ lúc biết đối tượng kết hôn là Lâm Hoan Hi.

Nhất định rất thú vị.

Sau khi trạng thái được đăng lên, điện thoại vang lên liên tục.

Cảnh Dịch nghe máy của chị Trần, thanh âm hơi vội vàng: "Cậu đột nhiên công bố chuyện này, sao không nói cùng chị một tiếng?"

Cảnh Dịch thân nhiên nói: "Em có chừng mực."

"Cậu có cái gì là đúng mực, bây giờ điện thoại cũng bùng nổ cả rồi, đều hỏi chị là xảy ra chuyện gì!"

Chị Trần gấp gấp nói: "Chúng ta đã nhất trí cùng bàn bạc xử lý chuyện này, cậu lại ra một đòn như vậy."

"Dù sao bọn họ sớm muộn gì cũng biết chuyện của em và Hoan Hi, bây giờ ngăn ngừa trước cũng tốt." Cảnh Dịch hơi thờ ơ nói, "Chị cứ đăng thông báo, cứ nói trọng điểm vào chuyện đóng phim của em, em không lộ mặt nói lời nào, hai ngày sau cũng sẽ hạ nhiệt."

"Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, thôi được rồi, Hoan Hi thế nào? Hai ngày nữa em đi thành phố Thiên Sơn quay phim, nếu cô ấy không đi được, chị để người khác đi cùng em."

"Không cần, bà xã em sẽ cùng đi."

Lời nói của anh mười phần chắc chắn, chị Trần bất đắc dĩ cười cười: "Cậu một mực nói muốn ả hôn với Hoan Hi, thật ra lại hy vọng nhanh chóng công bố hơn ai khác!"

Cảnh Dịch nhếch khóe môi, xem như là thừa nhận.

Chị Trần cười vài tiếng: "Được rồi, Chu Châu đã cho xe tới đón cậu, đến lúc đó cứ tới thẳng."

"Ừ, được."

Cúp điện thoại, Cảnh Dịch thu dọn đồ đạc rời khỏi khách sạn.

*

Lúc Lâm Hoan Hi đang ở trên đường, Từ Tinh Tinh ở nhà đã khóc suốt nước mắt.

Cô nàng ngơ ngác nhìn ảnh chụp Cảnh Dịch mặc áo ngủ đứng trước cửa phòng khách sạn, nhìn kỹ có thể thấy, tận cùng bên trong phòng là quần áo lộn xộn trên đất.

Thảo nào hôm qua chị Hoan Hi nhận điện thoại sắc mặt lại khó coi như vậy, cũng không nói với cô là đi đâu, còn cố ý dặn đừng nói cho Dịch ca, thì ra...thì ra chị Hoan Hi đã sớm biết. Chị ấy nhất định là lén theo dõi, sau đó bắt gian tại trận, bây giờ không biết đang ở chỗ nào khô sở nữa.

Từ Tinh Tinh lau nước mắt, càng nghĩ càng khó chịu.

Cô nàng cầm điện thoại lao ra cửa, lúc vừa ra cửa vừa vịn gập Tô Dục đang đi vút rác.

Dưới ánh mặt trời thiếu niên ăn mặc tùy ý, ánh mắt lười biếng.

Từ Tinh Tinh sùng sốt mấy giây, nhào tới cầm tay Tô Dục.

Đột nhiên có một cô gái lao đến khiến Tô Dục hơi sợ, vừa nghiêng đầu, liền đối mặt với khuôn mặt đầy nước mắt của Từ Tinh Tinh.

Từ Tinh Tinh nức nở khóc: "Dục....Dục thần!"

Tô Dục không thích tiếp xúc với người lạ ngay tức thì da gà nổi lên, hấn dùng sức tránh khỏi tay Từ Tinh Tinh, nhưng lại phát hiện cô gái nhỏ này sức cũng không nhỏ.

Tô Dục khề cau mày, nói thẳng: "Cô là ai? Buông tôi ra trước đi."

"Cậu....cậu dẫn tôi đi tìm chị Hoan Hi, chị Hoan Hi được không?" Từ Tinh Tinh đang đau khổ khóc cho nên phải cách quãng mới nói xong câu này, "Chị Hoan Hi, chị Hoan Hi cả đêm không về, nhớ đâu nghĩ quần trong lòng...."

Chỉ trong nháy mắt, Từ Tinh Tinh liền tưởng đến cảnh Lâm Hoan Hi nhảy xuống hồ tự sát, uống thuốc tự sát, hay treo cổ tự sát trong phòng khách sạn.

Cô nằng kéo chặt tay Tô Dục, tiếng khóc mỗi lúc càng thêm dữ dội.

Tô Dục vẻ mặt lạnh lùng, nhìn mascara bị trôi dưới mắt Từ Tinh Tinh, lại nhìn cô khóc rất buồn cười, khóe miệng hơi nhếch nhếch lên, cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tô Dục cười lộ ra cái răng khênh, đẹp trai đến mức hại người.

"Cậu, cậu cười cái gì?" Từ Tinh Tinh tâm tình tạm bình tĩnh, lau nước mắt nhìn hấn, "Cười đủ chưa?"

"Không có gì." Tô Dục thu lại ý cười, giơ tay lên ném túi rác trong tay vào thùng, hai tay hấn dứt túi định đi vào trong nhà, vừa bước được một bước, một bàn tay từ phía sau kéo áo sơ mi của hấn.

Tô Dục hơi mất kiên nhẫn, "Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

"Cậu có thể dẫn tôi đi tìm chị Hoan Hi không?" Từ Tinh Tinh cẩn thận hỏi, "Tôi không ngờ Dịch ca lại cặn bã như vậy, đúng là trên thế giới này không có đàn ông tốt."

Tô Dục nhìn chằm chằm cô: "Cô nói ngay trước mặt một người đàn ông là trên thế giới không có đàn ông tốt, cô cảm thấy tôi sẽ dẫn cô đi không?"

Từ Tinh Tinh vẻ mặt kinh ngạc, "Cậu....cậu là đàn ông rồi à?"

Tô Dục: "..."

Không phải, không phải, không phải.

"Tôi phải về tập luyện, mời buông tôi ra."

Nhìn dáng vẻ dửng dưng của hấn, trong lòng Từ Tinh Tinh nảy lên cảm giác khó chịu.

Cô không biết về trò chơi điện tử, sở dĩ quan tâm Tô Dục cũng vì Lâm Hoan Hi, Tô Dục rất ít khi lộ diện, Weibo phần lớn đều là chia sẻ về Lâm Hoan Hi, mỗi động thái của cô, thường ngày Tô Dục cũng chăm bình luận, cho dù không được đáp lại nhưng vẫn luôn chú ý.

Nhưng mà bây giờ...

Từ Tinh Tinh khổ sở cắn môi, giọng nói rất nhẹ, "Dục thần cậu...không lo lắng cho chị Hoan Hi à?"

"Tôi có lo lắng hay không cũng không liên quan tới cô." Tô Dục thoát khỏi tay Từ Tinh Tinh, "Tạm biệt, tiểu thư phải lao tâm khổ trí rồi."

Tiểu thư phải lao tâm khổ trí Từ Tinh Tinh sẽ không dễ mà buông tha Tô Dục như vậy, cô chạy lên phía trước, "Dục thần, thần tượng gặp nạn, bát phương trợ giúp! Cậu không thể máu lạnh vô tình như vậy, cậu... đưa tôi đi xem, ở A thành, A thành tôi cũng không quen thuộc, nếu như chị Hoan Hi xảy ra chuyện gì..."

Nói rồi, Từ Tinh Tinh lại khóc nức nở.

Hôm nay cũng không được coi là nóng, Tô Dục lại bị cô nằng này khóc làm phiền não, chỉ là đi ra đổ rác thôi mà, không biết tại sao lại bị dây dưa như này.

Hấn lùi lại mấy bước, hơi cúi người, nói với cô nằng: "Thứ nhất, công việc tôi bận rộn; Thứ hai, tôi không quen cô; Thứ ba, tôi không làm người hâm mộ nữa, cho nên cô đi mời anh hùng khác đi."

Không làm người hâm mộ nữa?

Từ Tinh Tinh nín khóc, hình như là hấn nói không hâm mộ nữa.

Từ Tinh Tinh chắn trước người Tô Dục: "Sao cậu có thể không hâm mộ nữa? Chị Hoan Hi thông minh xinh đẹp được mọi người yêu thích, tại sao cậu lại muốn từ bỏ."

Tô Dục nhìn Từ Tinh Tinh bằng ánh mắt tế nhị: "Không phải cô là lòi ty* chứ?"

Lôi...lòi ty?!!

(*): Theo ngôn ngữ mạng thì từ này nghĩa là "Lesbian"

Từ Tinh Tinh không nói nên lời, mặt đỏ bừng.

"Vốn dĩ không muốn kích thích cô, nhưng mà..." Tô Dục cười trào phúng, "Chị Hoan Hi của cô bây giờ cũng chưa quay lại, có khi đã nhảy xuống sông tự sát, uống thuốc tự sát hoặc treo cổ trong khách sạn rồi, cho nên không cần phí công."

Từ Tinh Tinh há hốc mồm, cúi gục xuống không có động tĩnh gì.

Thấy cô nàng thật sự đau khổ, Tô Dục nhủ mày, trêu cũng trêu rồi, đang định nói sự thật cho Từ Tinh Tinh, thì phía sau truyền tới thanh âm quen thuộc.

"Cậu nói ai nhảy sông tự sát, uống thuốc tự tử, treo cổ trong khách sạn hả?"

Thanh âm này quanh quẩn bên tai, Tô Dục vừa nãy còn đùa quá lố lập tức trợn to hai mắt, toàn thân cứng ngắc.

Từ Tinh Tinh ngơ ngác ngẩng đầu, không thể tin nhìn Lâm Hoan Hi xuất hiện sau lưng Tô Dục, cô nàng hét một tiếng chói tai, bước từng bước lớn nhảy lên người Lâm Hoan Hi.

"Chị Hoan Hi, chị không có việc gì thật sự quá tốt!!"

Lâm Hoan Hi hơi buồn bực: "Chị có thể có chuyện gì? Hôm qua trời mưa to, chị lại không cầm điện thoại theo, cho nên cùng Dịch ca của em ở khách sạn một đêm, thì làm sao được?"

Nghe cô nói xong, Từ Tinh Tinh vẻ mặt kinh ngạc: "...Không phải Dịch ca vượt quá giới hạn? Cũng không phải máy đóng cọc?"

"...."

Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng hiểu tại sao cô nàng khóc.

Cô không nhịn được bật cười, tay nhéo lên mặt cô nàng một cái: "Em cũng tin mấy chuyện này sao?"

Nói xong, Từ Tinh Tinh cùng Lâm Hoan Hi rất ấn ý mà đưa mắt nhìn Tô Dục.

Tô Dục cắn cắn môi, giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì rồi đi vào trong.

"Lúc nãy cậu cố ý lừa tôi đúng không?" Từ Tinh Tinh không thể bỏ qua cho Tô Dục mà chặn trước người hắn, "Cậu đã sớm biết? Nhưng không nói cho tôi?"

Tô Dục vẻ mặt lạnh lùng: "Là do cô không xem Weibo, quản tôi làm gì."

"Vậy cậu...còn bỏ làm người hâm mộ không?"

Vấn đề này khiến Tô Dục im lặng.

Hắn cẩn thận nhìn Lâm Hoan Hi, trong khoảng không ảm áp, cô như đang phát sáng.

Cho dù Tô Dục đã sớm từ bỏ, nhưng vẫn không khống chế được tim mình đập mỗi lúc một nhanh, vành tai Tô Dục sớm đã đỏ ửng, hắn liền quay người đi: "Tôi không biết cô đang nói cái gì, tôi về đây."

"Hả? Cậu..."

"Tạm biệt." Tô Dục búng vào trán cô nàng, sau đó không chớp mắt mà đi vào nhà bên cạnh.

Từ Tinh Tinh xoa trán, tủi thân nói với Lâm Hoan Hi: "Hôm nay em thấy tin tức trên mạng, liền bị giật mình."

"Lúc chị thấy cũng bị giật mình." Lâm Hoan Hi ôm vai Từ Tinh Tinh đi về phía cửa nhà mình, "Nhưng mà không có chuyện gì, Dịch ca sẽ xử lý tốt."

Lâm Hoan Hi có một loại tín nhiệm không rõ với Cảnh Dịch, luôn cảm thấy cho dù xảy ra chuyện gì anh đều có thể xử lý tốt đẹp.

Từ Tinh Tinh đi theo Lâm Hoan Hi vào phòng: "Em đang chuẩn bị nhờ Dục thần dân đi tìm chị, nhưng mà Dục thần lại không quan tâm chị..."

Nói đến chuyện này cô nàng lại tức giận, bất bình nói: "Em quyết định sẽ xút cậ ta ra khỏi nhóm hâm mộ chị Hoan Hi!"

Cô vẫn còn có quyền này trong nhóm người hâm mộ.

Lâm Hoan Hi mỉm cười: "Chị đi tắm, một lúc nữa tới tìm em."

"Được."

Chờ Lâm Hoan Hi đi lên tầng, Từ Tinh Tinh lại tiếp tục ngồi vào bàn làm việc, tuy tay cầm bút nhưng lại không có động lực để làm.

Từ Tinh Tinh thở dài, vừa đăng nhập vào Weibo liền thấy trạng thái của Cảnh Dịch.

[Cảnh Dịch V: Xin hỏi cùng bà xã thuê phòng thì có vấn đề gì không? [hình ảnh]]

???

????

Cho nên đêm qua người ở cùng Cảnh Dịch thật sự là chị Hoan Hi? Cô hiểu lầm người ta rồi?

Từ Tinh Tinh bùm mặt, xấu hổ không chịu nổi.

Cô cứ như vậy mà hiểu nhầm Dịch ca?

Từ Tinh Tinh mở phản bình luận, quả nhiên đã bùng nổ.

[Đột nhiên kết hôn rồi, gương mặt căng thẳng.]

[Xong rồi, Dịch ca bảo vệ như vậy, đối phương chắc chắn không phải người trong ngành. Thần Kỳ CP nguội lạnh rồi.]

Vẫn chưa nguội lạnh đâu, rõ ràng đang rất nóng hổi!!

[Tôi theo ThầnKỳ CP ba năm, bây giờ nghĩ mà muốn khóc...."]

Không phải khóc, ThầnKỳ CP thành sự thật rồi!!

[Đây là thời gian TâyDục CP vùng lên!!! @Tô Dục, Dục thần, đây là lúc cậ xuất binh!!!]

[@Tô Dục, Dục thần!! Năm nay thịnh hành nam súng* được không?!!]

(*): Nguyên văn là "Tiểu lang cầu"

[@Tô Dục, ThầnKỳ CP đã sụp đổ, thời kỳ Tây Dục lên cao, đẩy thuyền đi!!! Gia nhập vào hội chúng tôi nào!!! Ngự tỷ x Tiểu lang cầu là trào lưu của thế giới này!!]

Không đáng yêu chút nào!!!

Từ Tinh Tinh giận đùng đùng gõ chữ.

[Hoan Hoan Hi Hi tiểu tinh linh: Lầu trên nói lung tung gì đấy, ThầnKỳ CP chưa sụp đổ, TâyDục CP đi tong rồi!]

[Trời ạ!! Lầu trên không phải Tiểu tinh linh đấy sao? Ta nhớ rõ Tiểu tinh linh thành viên trung thực của Tây Dục CP mà, sao đột nhiên lại lui giới?]

[Hoan Hoan Hi Hi tiểu tinh linh trả lời: Bởi vì tôi đã giác ngộ, ThầnKỳ CP vĩnh viễn không đổ!!!]

Đúng vậy, cô đã giác ngộ.

Trẻ ranh Tô Dục hay tức giận này không xứng với chị Hoan Hi của cô, chỉ có Dịch ca mới thật sự là đàn ông!!

Nghĩ vậy, Từ Tinh Tinh gõ một cái bình luận: Thần Kỳ CP đừng khóc, nhờ đâu đối tượng kết hôn là chị Hoan Hi thì sao?

Kết quả lại nhận được mấy trăm bình luận giễu cợt.

[Kết hôn? Không tồn tại?]

[Tôi là con dân của ThầnKỳ CP cũng muốn hát bài , bỏ đi bỏ đi, sẽ không có lần thứ hai có thể làm tổn thương tôi.]

[Đây mới là hiện thực, huhu, Tinh Tinh đột nhiên chuyển tới Thần Kỳ CP tôi rất vui vẻ, nhưng mà chúng ta đã nguội lạnh.]

[Tinh Tinh tỉnh lại đi, đừng có nằm mơ]

Còn lâu mới nằm mơ!!!

Cặp đôi này không kỳ lạ chút nào cả!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30-2

Edit: Cải Xanh

Từ Tinh Tinh tức giận tất nấy tính, nhìn chăm chăm giấy vẽ nhưng cũng không động bút.

Ngay lúc này, Lâm Hoan Hi vừa tắm xong ngồi xuống bên cạnh cô.

Từ Tinh Tinh ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hoan Hi, hỏi: "Chị Hoan Hi, sao Dịch ca lại không công bỏ thân phận của chị?"

"Chị cũng không biết..." Lâm Hoan Hi nói, "Nhưng mà anh ấy có suy nghĩ của anh ấy, chuyện được giải quyết là tốt rồi."

"Nói cũng đúng..." Từ Tinh Tinh cúi đầu, cảm thấy mình không cần buồn rầu vì những chuyện này, nhưng điều khiến cô phải phiền não chính là thứ hai đến Hoa Diệu phỏng vấn."

Đối với đơn xin việc của nhà thiết kế, Hoa Diệu yêu cầu mỗi người đều phải nộp lên một bản thiết kế thời trang, còn phải vẽ tay, Từ Tinh Tinh đang phát sầu vì chuyện này.

Lâm Hoan Hi thấy cô nàng cau mày, quan tâm hỏi: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Em đang vẽ, nhưng không có cảm hứng."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi nhìn bản thảo trên bàn.

Bản thảo đặt lộn xộn trên bàn, có mấy cái còn bị đánh dấu X, có thể thấy rằng chủ nhân không hài lòng lắm với tác phẩm này.

Lâm Hoan Hi nhìn tờ giấy mà Từ Tinh Tinh vừa hạ bút, cô nàng thiết kế váy dài là chủ yếu, để làm nổi bật lên đường cong gợi cảm của phái nữ.

Lâm Hoan Hi cảm thấy hơi đau đầu: "Làn váy đừng vẽ dài như thế, có thể vẽ trước ngắn sau dài, phải chú trọng đến phần chân váy, dáng người mà cao mặc vào sẽ đẹp, dáng người thấp cũng có thể đề dài, hoa văn có thể là bầu trời, vừa mơ mộng lại cao quý."

Từ Tinh Tinh nhìn Lâm Hoan Hi, dựa theo lời cô nói sửa vài chỗ trên bản thảo, nhìn thành quả của mình, Từ Tinh Tinh kinh ngạc mấy giây rồi phản kích ồm ồm Lâm Hoan Hi: "Giỏi thật đó! Chị Hoan Hi chị quá lợi hại."

Cô luôn cảm thấy thiếu một thứ gì đó, được Lâm Hoan Hi chỉ bảo, cuối cùng cũng hoàn thành bản thảo.

Lâm Hoan Hi ngượng ngùng nói: "Bình thường chị...hay may quần áo cho búp bê."

Thỉnh thoảng cũng sẽ học bà nội đan áo len hoặc khăn quàng cổ.

Khi ông bà đã già, tinh thần không được tỉnh táo, bà lúc nào cũng im lặng ngồi trong sân đan áo cho ông nội và cô, Lâm Hoan Hi muốn trò chuyện cùng bà nội, cho nên thử tìm đề tài để nói, với lại cũng không có việc gì nên thỉnh thoảng sẽ vẽ phác vài bộ quần áo, rồi cùng bà nội vừa nhìn vừa đan, có lúc bà sẽ trả lời cô, dạy Lâm Hoan Hi các loại nút thắt khác nhau.

Những hình ảnh đó giống như vừa xảy ra hôm qua, nhưng mà ông bà đã qua đời, chỉ còn lại một mình Lâm Hoan Hi ngồi nhớ những kỉ niệm xưa.

"Không ngờ chị còn có tâm hồn thiếu nữ như vậy." giống như là vừa phát hiện ra kho báu, Từ Tinh Tinh nở nụ cười, "Nếu chị Hoan Hi muốn, có thể cùng em đi Hoa Diệu đấy."

"Đừng đùa, đến căn bản chị cũng không có."

"Tư chất tự nhiên chính là thiên phú." Từ Tinh Tinh nhìn Lâm Hoan Hi, thấy cô im lặng, liền nghĩ rằng cô không vui, vội vàng nói, "Em nói đùa thôi, chị Hoan Hi chắc chắn không muốn tách khỏi Dịch ca mà."

Nói xong, Từ Tinh Tinh tiếp tục đắp nặn bản thảo.

Cô chống cằm, ánh mắt rời rạc.

Hai ngày nữa phim mới của Cảnh Dịch bắt đầu khởi quay, lúc đó cô phải cùng anh đến studios.

Lâm Hoan Hi hơi lo lắng, bởi vì cô không biết mình có thể hoàn thành tốt công việc hay không, cô cũng không biết nhiều về công việc này, cho dù nước đến chân mới nhảy, nhưng đến hiện trường chắc chắn sẽ có tình huống khác xảy ra.

Lâm Hoan Hi thở dài, cảm thấy con đường phía trước rất xa vời.

*

9 giờ tối, Cảnh Dịch từ ngoài trở về.

Từ Tinh Tinh đã về phòng từ sớm, Lâm Hoan Hi ngồi bó gối xem phim.

Thấy anh vào cửa, ánh mắt Lâm Hoan Hi nhìn về phía cửa.

"Anh về rồi."

"Ừ." Cảnh Dịch cởi áo khoác treo lên giá, rồi xắn tay áo lên, bước về phía cô nhìn phim mà cô đang xem trên TV, đây là chương trình gameshow trong nước, anh cũng không cảm thấy hứng thú.

"Chuyện đó xử lý xong rồi à?"

"Đã tạm được xử lý rồi." Cảnh Dịch rót một cốc nước rồi ngồi xuống cạnh cô, "Em đang xem gì thế?"

"Bạo quân tiên sinh của tôi, rất hay đấy."

Tên này khiến Cảnh Dịch thấy buồn cười, anh kéo người vào trong lòng mình, "Sao em lại thích xem mấy cái kỳ quái này chứ."

"Nhân vật nữ chính là người đại diện, em muốn xem rồi học tập."

Con người trong mắt Cảnh Dịch đảo đảo rồi cười: "Vậy em học được gì rồi?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu, khước miệng cụp xuống: "Cô ấy còn đàn hơn em, nam chính vậy mà coi trọng cô ấy, chắc là đầu óc bị hỏng rồi."

Điểm quan trọng là, trong này nữ chính và nữ phụ trang điểm giống nhau, nhìn hai người đó thì người xem cũng không rõ ai với ai.

Nụ cười trên môi Cảnh Dịch càng sâu, một ngày rồi anh không gặp cô, trong lòng rất nhớ, ánh mắt tập trung trên người cô.

Lâm Hoan Hi cố chịu đựng ánh mắt ấy.

Da trắng, mày liễu tinh tế, cho dù không phải phẫu thuật thì cũng rất đầy đặn, đôi mắt đào hoa hẹp dài, khước mắt hơi cong lên, lông mi tựa như cánh bướm nhỏ mà dài, đôi mắt đang nhìn về phía TV, thỉnh thoảng chớp chớp, lông mi dài như đang quệt vào trái tim anh, rất ngứa.

Cảnh Dịch không kiềm chế được, ngon trở thon dài nhẹ nhàng chạm vào lông mi của cô.

Lâm Hoan Hi quay đầu tránh đi, nói: "Ngứa."

Rõ ràng có thể thấy thái độ của cô đã thay đổi, không bài xích như trước nữa.

Cảnh Dịch dán người vào, hôn lên tóc cô, lúc này Lâm Hoan Hi đã cảm thấy khó thở, trong lòng ngứa ngáy, bàn tay của anh đang cố gắng chui vào lưng cô.

Lâm Hoan Hi lùi về phía sau, còn nói: "Lạnh."

"Để anh làm ấm cho em." vết chai trên đầu ngón tay như có như không di chuyển tự do trên da cô, Cảnh Dịch rõ ràng cảm giác được người con gái trong lòng đã động tình, tần suất hô hấp cũng nhanh hơn.

"Đừng nghịch." Cô đang trong thời kì đặc biệt, từ bụng truyền tới cảm giác khô nóng khiến cô thấy khó chịu, không thương tiếc kéo tay Cảnh Dịch đang làm loạn ra, tiếp tục ngồi bó gối nhìn về phía TV.

Nội dung phim đang đến đoạn nữ chính đến studios rồi bị nữ phụ gây khó dễ, xem một lúc, Lâm Hoan Hi hơi nôn nóng.

"Trước đây em cũng thế này phải không?"

Cảnh Dịch liếc nhìn màn hình TV: "Diễn viên nữ lại gần anh, sẽ như vậy."

Lâm Hoan Hi: "Em nói nữ chính."

Cảnh Dịch: "Em sẽ không đàn như thế."

Nói xong, Cảnh Dịch thử xò xết cô, rồi nói: "Nhưng bây giờ thì không chắc."

"..."

"Sao anh lại nói khó nghe thế."

Cảnh Dịch cười cười rồi ghé sát vào tai cô, "Anh cũng có thể nói dễ nghe."

Nhìn gò má cô đỏ bừng, Cảnh Dịch cố ý nói chậm lại, "Cho dù em đàn, anh cũng thích."

Hoàn toàn chính xác.... rất êm tai.

Êm tai đến mức khiến cho cô muốn nghe lại giọng nói của anh.

Lâm Hoan Hi xấu hổ đẩy Cảnh Dịch ra, đổi chủ đề: "Tổ phim là như thế nào?"

Sợ bà xã tức giận, Cảnh Dịch cũng không tiếp tục đùa, cũng không tạo khoảng cách giữa hai người: "Giống như lớp học, đạo diễn là thầy chủ nhiệm, phải quản lý một nhóm người, có lúc sẽ nghiêm túc, có lúc sẽ cười cười nói nói, thỉnh thoảng cũng sẽ có xung đột, nhưng mà bầu không khí vẫn hoàn hảo."

Anh nói những lời này hoàn toàn vì làm Lâm Hoan Hi yên lòng.

Từ trước đến nay Cảnh Dịch không thích sống chung, anh từng cùng ăn cùng ở với một đoàn làm phim hơn ba mươi người gần một năm trời, nhưng vẫn không quen thuộc, trừ khi đóng phim ở ngoài, thì thái độ rất lạnh nhạt, từ đó về sau, diễn viên muốn ôm đùi cũng thức thòi mà không dấy dựa nữa.

Nếu studios thật sự là một lớp học, sợ là Cảnh Dịch lại là cái gai khó trị nhất trong lớp học.

Trong lòng Lâm Hoan Hi vẫn lo lắng, không biết là dọa sợ, hay là do chu kỳ sinh ý, cả tay và chân cô đều lạnh lạnh, "Nếu như em làm sai chuyện gì, giám đốc có mắng em không?"

"Có anh ở đây, sẽ không có ai dám mắng em."

Lâm Hoan Hi không tin: "Nhưng anh có thể không nghe lời giám đốc không?"

"Nếu như trường học là nhà anh mờ thì sao?" Cảnh Dịch ôn nhu xoa đầu cô, "Anh cũng là nhà đầu tư, không phải suy nghĩ nhiều, đến lúc đó cứ ở cạnh anh là được rồi."

Cô im lặng, không nói tiếp.

"Nếu không..." Cảnh Dịch kéo tay cô, nắm lấy cả bàn tay, lòng bàn tay người đàn ông ấm áp, chỉ trong chốc lát đã xua tan cái lạnh, "Nếu không thì em ở nhà, để Từ Tinh Tinh ở cùng em vài ngày, đợi anh về...."

"Không cần." Lâm Hoan Hi ngắt lời anh, "Nếu em không ra ngoài, người khác sẽ hoài nghi, đến lúc đó đối với anh hay em cũng không có lợi, nếu em đã từng làm tốt, bây giờ cũng không hẳn là khó, chỉ là phải làm phiền anh giúp em rồi."

Cô rất chân thành, cho dù sợ, nhưng cũng không chịu thua, không lùi bước.

Anh nhớ, anh thích chính là Lâm Hoan Hi tràn đầy sức sống như này, mất trí nhớ thì ra cũng tốt, cô luôn kiên cường như vậy mà dẫn dắt anh.

"Được, anh giúp em."

Lâm Hoan Hi gật đầu, tiếp tục đặt sự chú ý vào TV.

*

Thứ hai, Cảnh Dịch đề trợ lý dẫn Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh đến Hoa Diệu.

Hôm nay là ngày Từ Tinh Tinh dự thi, Lâm Hoan Hi thấy cô ấy hồi hộp, không yên tâm, nên đi theo đến đây.

Ngước đầu lên nhìn tòa cao ốc chọc trời, Từ Tinh Tinh khẩn trương nuốt nước bọt, kéo kéo ống tay áo Lâm Hoan Hi, lo lắng nói: "Chị Hoan Hi, chị đi theo em vào được không?"

"Được chứ."

"Chị Hoan Hi." mất thấy hai người chuẩn bị ra khỏi xe, trợ lý vội gọi cô lại, "Chị cứ đi ra như vậy, nếu bị người khác chụp được thì không hay lắm, nên đeo khẩu trang vào."

Chuyện Cảnh Dịch công bố kết hôn vẫn chưa giảm nhiệt, mặc dù Lâm Hoan Hi không thường xuyên xuất hiện, nhưng cũng không dám đảm bảo rằng nhiều người như vậy mà không ai nhận ra cô, có lòng cảnh giác cũng không sai.

Từ Tinh Tinh rầu rĩ một lúc, rồi nói: "Vậy hay là dừng xuống, chị Hoan Hi về trước đi, chờ tin tốt của em."

"Không được, chị đi cùng em." nói vậy, Lâm Hoan Hi dứt khoát đeo khẩu trang vào rồi xuống xe.

"Tôi ở đây chờ hai người."

"Không cần, lúc nữa phỏng vấn xong, chúng tôi muốn đi dạo phố, có lẽ sẽ muộn, đến lúc đó gọi điện cho anh là được."

Trợ lý cũng không nói gì, lái ô tô rời đi.

"Em đừng lo lắng." Lâm Hoan Hi kéo khẩu trang lên, "Bản thảo em đã vẽ tốt như vậy, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì."

"Theo lý thuyết thì là chị giúp em..."

Đến công Hoa Diệu, Từ Tinh Tinh hít sâu một cái rồi đi vào.

Là một tập đoàn lớn, mặt tiền của công ty cực kỳ đẹp, nói rõ mục đích đến đây, nhân viên dẫn Từ Tinh Tinh và Lâm Hoan Hi đến chờ ở phòng trên tầng 8.

Chờ một lúc thì có lác đác mấy người, nữ có nam có, tất cả đều mặc quần áo trang trọng, trên mặt không cười, vẻ mặt trang nghiêm, hiển nhiên là đến phỏng vấn.

Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh ngồi dựa vào hướng cửa, thời gian dần dần trôi, rất nhanh đã đến lượt Từ Tinh Tinh.

"Dừng hồi hộp, cố lên."

Nhỏ giọng cổ vũ xong, cô thu lại ánh mắt rồi tùy ý lật xem tạp chí trên bàn.

Phòng chờ một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng bước chân vội vàng, cô quay đầu lại, một người đàn ông mặc âu phục được mọi người bao vây, ánh mắt lạnh lùng.

Dường như nhận ra có người nhìn hẩn, ánh mắt đối phương lạnh lùng liếc qua khuôn mặt Lâm Hoan Hi, sau đó cười nhếch, tiếp tục đi về phía trước.

Đội đám người kia rời đi, phòng chờ lúc này không có tiếng người giờ bắt đầu có tiếng thảo luận.

"Người vừa đến lúc này chính là thái tử gia của Tô gia Tô Diễm đó."

"Nghe nói lần này đặc biệt từ nước ngoài về tiếp nhận công ty này."

"Tôi còn nghe nói... hẩn luôn chống lại bố hẩn, bây giờ trở về tiếp nhận Hoa Diệu, chính là muốn đối đầu cùng bố."

"Bố hẩn ta là ai thế?"

"Tô Hiến Thắng của A thành, cậu không biết sao, nghe nói đứa con trai út của ông ta vì chơi game mà bỏ nhà ra đi, con cả thì lại bởi vì

ông ta mà chạy ra nước ngoài, bây giờ trở về nói không chừng là để chọc tức ba hẩn ta, cậu thử nghĩ xem, hai đứa trẻ không ai nguyện ý nối nghiệp của ông ta, tiền nhiều như vậy, về sau cũng không biết đưa cho người nào."

"Trời, sợ là người lãnh đạo của Hoa Diệu sắp thay đổi rồi..."

Mấy người thảo luận một lúc thì cũng thức thời không tiếp tục thảo luận nữa.

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng đối phương rời đi, lúc đang muốn thu ánh mắt lại, thì thấy Từ Tinh Tinh tinh thần phấn chấn đi đến đây.

Cô vội thả tạp chí xuống, đứng dậy đi tới, hỏi: "Thế nào rồi."

Từ Tinh Tinh thấy nhức đầu, cúi sát vào tai cô nói nhỏ: "Người phỏng vấn nói tác phẩm của em rất có sức hút, em liền nói rằng bên trong có một phần

công lao của chị."

Lâm Hoan Hi hơi bất ngờ, "Em còn nhắc đến chị?"

Từ Tinh Tinh gật đầu, rồi lại xấu hổ hơn: "Nếu như em nhận toàn bộ lợi ích, sẽ cảm thấy áy náy, liền nói có bạn hỗ trợ."

"Sau đó thì sao?"

"Bọn họ rất hài lòng, bảo em cuối tuần tới làm."

Vậy là thành công rồi.

Từ Tinh Tinh cảm thấy rất mãn nguyện, thấy nụ cười rục rờ của cô nàng, Lâm Hoan Hi cũng vui theo, cô khoác tay Từ Tinh Tinh, đi thẳng ra ngoài: "Chị mời em đi ăn cơm rồi làm tóc nhé!"

"Làm tóc?"

"Ừ." Lâm Hoan Hi vuốt vuốt phần tóc rơi xuống vai, "Chị muốn đổi màu tóc, hai ngày nữa sẽ vào đoàn phim, đổi tạo hình khác cũng khá tốt."

"Cũng được, vậy em cũng đổi màu tóc."

Sau khi hạ quyết tâm, hai người đi đến trước thang máy.

Chỉ số màu đỏ từ từ hạ xuống, khi một tiếng ting vang lên, cửa thang máy trước mặt mở ra.

Trong thang máy tổng cộng có hai người, một người vóc dáng cao to, một người thì lại khúm núm bé nhỏ.

Thấy hai người tiến vào, đôi mắt hẹp dài của đối phương nhàn nhạt lướt qua Từ Tinh Tinh, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Hoan Hi, hần chằm chúm đánh giá Lâm Hoan Hi, từ khi cô bước vào thang máy, đến khi xuống tầng một ánh mắt cũng chưa rời đi.

Cảm giác người đàn ông tồn tại quá mạnh mẽ, Lâm Hoan Hi bị nhìn như vậy thì khó chịu, ánh mắt hơi liếc qua.

Hắn rất cao, dáng người hình như ngang với Cảnh Dịch tầm 1m88, nhưng lại gầy hơn Cảnh Dịch, người này cường tráng rắn chắc hơn, trên mặt không có nhiều biểu cảm dư thừa, khóe mắt nhỏ rủ xuống khiến cho người nhìn hắn ta một cảm giác bị áp bức, xung quanh hắn ta toát ra sự kiêu căng và lạnh lùng.

Nghĩ đến đối thoại trước kia, Lâm Hoan Hi nghĩ rằng người này có thể là anh trai hoặc người thân của Tô Dục, bây giờ nhìn kỹ, thì chỉ là trùng hợp, dù sao từ đầu đến chân của hắn ta cũng không có một điểm tương tự với Tô Dục.

Đang nghĩ như vậy, người đàn ông trước mặt đột nhiên lên tiếng.

"Lâm Hoan Hi?"

Thanh âm êm dịu, phát âm tiếng Trung không trôi chảy.

Lâm Hoan Hi không đáp lại, nhưng Từ Tinh Tinh lại kinh ngạc, ghé sát vào tai Lâm Hoan Hi rồi nói: "Chị Hoan Hi, người hâm mộ của chị kia."

Không đợi Lâm Hoan Hi đáp lại, đối phương liền bật cười, "Đừng đùa, sao tôi lại có thể là người hâm mộ của cô ấy."

Từ Tinh Tinh bị bề mặt với tốc độ ánh sáng: "..."

Hắn còn nói: "Nhưng mà em trai của tôi rất thích cô, Tô Dục ấy, thôi quên đi, nói cô cũng không biết ài."

Lâm Hoan Hi bị bề mặt với tốc độ ánh sáng: "..."

Thế giới này...đúng là nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Cái Trắng

Nhìn con số đang giảm dần, Tô Diễm xòe tay ra hướng về phía thư ký đứng bên cạnh, đối phương lại luống cuống tay chân lấy giấy bút từ túi công văn đưa đến.

Tô Diễm cười nhạt: "Xin chữ ký hộ em trai tôi, nếu hần biết tôi gặp cô rồi được ký tên, chắc chắn sẽ rất ghen tị."

"..."

Cho nên mục đích ký tên không phải là làm hài lòng Tô Dục? Mà là khiến hần ám ức?

Lâm Hoan Hi chuyển ánh mắt, về mặt thần nhiên nhìn sang hướng khác: "Nếu như là Tô Dục, chúng tôi đã gặp mặt, cũng đã ký tên."

Tô Diễm nhướn mày: "Vậy thì thật đáng tiếc."

Đình.

Thang máy đã đến.

Tô Diễm cũng không nhìn cô, thuận tay ném giấy bút cho thư ký ở đằng sau, hai tay rút túi đi ra khỏi thang máy.

Nhìn bóng dáng rời đi, Từ Tinh Tinh thở phào nhẹ nhõm: "Nhìn hần ta đáng sợ thật..."

"Tô Dục có anh trai à?"

"Hình như là có một người anh." Từ Tinh Tinh đi bên cạnh Lâm Hoan Hi, "Nghe nói Tô Dục là con riêng, Tô Diễm là con do vợ Tô Hiến Thắng sinh ra, mẹ Tô Dục tính thần không ổn định, sợ Tô gia gây khó dễ cho họ, cho nên dẫn Tô Dục chạy trốn tới nơi xa xôi, cho đến khi mẹ Tô Dục mất, Tô gia mới tìm được Tô Dục và đón hần về, bởi vì lí do này, vợ của Tô Hiến Thắng đưa Tô Diễm ra nước ngoài."

"Không ngờ em còn biết rõ chuyện này..."

"Đó là đương nhiên." Từ Tinh Tinh ưỡn ngực, về mặt kiêu ngạo, "Thực ra Tô Diễm là học trưởng của em, chúng em học cùng một trường, hần ta hơn em mấy khóa, thỉnh thoảng lại nghe nói..."

Từ Tinh Tinh đuổi kịp bước chân Lâm Hoan Hi, tiếp tục nói: "Hoa Diệu là công ty của ông ngoại Tô Diễm, sau đó giao công ty lại cho mẹ Tô Diễm, bây giờ mẹ hần ta lại bệnh nặng, lần này trở về là để thừa kế công ty, em cảm thấy nguyên nhân to lớn là vì khiến Tô Hiến Thắng không thoải mái."

Mấy lời này lúc này mấy người kia lúc này cũng đã nói.

Cô nhìn về hướng Tô Diễm vừa rời đi, rồi thu lại ánh mắt: "Chúng ta không cần quản những chuyện này, để ăn mừng em thử việc thành công, chị mời em đi làm tóc!!"

"Được."

Hai người đi đến hiệu làm tóc nổi tiếng trong A thành, trong cửa hàng được trang trí rất đẹp mắt, bên trong chỉ có vài người khách.

Không thấy nhà tạo mẫu tóc mở lời, Lâm Hoan Hi trực tiếp nói: "Nhuộm lại tóc giúp tôi thành màu đen."

Từ Tinh Tinh nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Chị Hoan Hi rất hợp màu tro, nếu không... thử màu xanh không tước xem thế nào?"

Nhà tạo mẫu tóc nghe vậy, vội vàng lại gần: "Đúng đúng, vị tiểu thư này da trắng như vậy, nhuộm thành màu xanh không tước sẽ rất đẹp mắt."

Lâm Hoan Hi nghe nhà tạo mẫu tóc nói vậy tâm hơi lay động, thật ra cô cũng mê màu đó lâu rồi, đang lúc muốn gạt đầu đồng ý, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói của Cảnh Dịch.

Đấu tranh vài giây, Lâm Hoan Hi lắc đầu nói: "Thôi quên đi, nhuộm màu đen cho tôi."

Nhà tạo mẫu tóc hơi thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Thực sự không suy nghĩ sao?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu.

Từ Tinh Tinh méo miệng, dừng cảm nói một câu: "Nhuộm cho tôi màu đó."

"..."

Sau mấy tiếng, Lâm Hoan Hi nhuộm lại tóc đen bước ra khỏi phòng.

Cô hơi quay đầu: "Em muốn trốn sau chị bao lâu nữa."

Từ Tinh Tinh nắm chặt áo Lâm Hoan Hi, cúi đầu tránh ánh mắt xung quanh, khóc không ra nước mắt nói: "Chị Hoan Hi, sao chị không cần em."

Trong tưởng tượng của cô màu xanh không tước giống như màu xanh của đá quý, nhưng không ngờ nhuộm xong... xanh mượt mà giống như là cỏ thành tinh.

Lâm Hoan Hi định an ủi cô nàng, nhưng quay đầu lại thấy mái tóc màu xanh ấy, lại không nhìn được bật cười thành tiếng, thấy Từ Tinh Tinh sắp khóc đến nơi, Lâm Hoan Hi vội vàng thu lại ý cười: "Thực ra... rất đặc biệt."

"..."

"Chị mời em ăn cơm nhé?"

"Thôi thôi, em không có mặt mũi mà mang bộ dáng như này đi nhà hàng đâu."

Thậm chí không có mặt mũi để đến công ty mình yêu quý nữa.

Nếu cô nàng này đã nói như vậy, Lâm Hoan Hi cũng không miễn cưỡng, trực tiếp gọi trợ lý đến đón bọn họ.

Không lâu sau, xe dừng trước mặt, các cô vừa lên xe, trợ lý ngồi trên ghế lái đã nói: "Từ tiểu thư, cuộc sống sau này của cô chắc chắn sẽ rất vui vẻ."

Từ Tinh Tinh: "..."

*

Bởi vì làm tóc thất bại, cả quãng đường đi về Từ Tinh Tinh đều im lặng.

Về đến nhà, hai người vừa xuống xe liền chạm mặt đám thiếu niên vừa từ ngoài trở về.

Dưới ánh mặt trời, Tô Dục đứng lẫn trong đám người, cậu nhìn màu tóc rất bắt mắt của Từ Tinh Tinh.

Cậu dút tay vào túi, trên mặt mang theo ý cười, nói với đám bạn: "Các cậu nhìn xem, đằng trước có rong biển thành tinh."

Bọn Chúc Sơn cùng nhau nhìn sang, đầu tiên là nhìn lướt qua Lâm Hoan Hi, cuối cùng ánh mắt dừng lại vài giây trên người Từ Tinh Tinh, sau đó cười to.

Phương Văn Văn cười ra nước mắt: "Ôi chào chị gái ơi, chị định chuẩn bị cho đánh nhau trên đầu mình sao?"

"Buổi tối cô muốn ra ngoài, tôi còn tưởng rằng là quả dưa hấu biết đi."

"Ha ha ha, quả dưa hấu!!"

Mấy người này vui vẻ, Từ Tinh Tinh bị chế nhạo đỏ cả vành mắt.

Nhưng không ngờ điều quá đáng hơn còn ở phía sau.

Đúng lúc Cảnh Dịch mở cửa từ trong đi ra, anh cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy đằng trước có động tĩnh, Cảnh Dịch ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một màu xanh, việc này đối với anh có ảnh hưởng hơi lớn, Cảnh Dịch lùi lại mấy bước, tập trung nhìn lại, thì phát hiện đây là khuê mật của bà xã.

Anh mở rộng cửa đi ra, nhẹ nhàng đẩy Từ Tinh Tinh đang cản ở trước cửa, rồi ánh mắt lại rơi trên người Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi nhuộm lại màu đen nhìn như báu vật, Cảnh Dịch thỏa mãn cười: "Làm anh sợ muốn chết, anh còn tưởng em thật sự đội nón xanh cho anh."

Từ Tinh Tinh rốt cuộc không nhìn được nữa, bật khóc: "Các người thật quá đáng!!!"

Cảnh Dịch hơi nhíu mày, nói một câu an ủi: "Thật ra rất đẹp mắt."

Ánh mắt anh chân thành tha thiết, không hề có ý giễu cợt, thanh âm Từ Tinh Tinh run rẩy, nói: "Thật....thật sao?"

"Ừ." Cảnh Dịch nói, "Rất bảo vệ mắt."

"...."

"...."

Lý trí tan vỡ, Từ Tinh Tinh ôm đầu chạy vào phòng, đi chưa được hai bước lại lộ mặt ra ngoài, hét về phía Tô Dục: "Anh cậu về rồi đấy!"

Tô Dục khẽ run, vẻ mặt khó lường.

"Dục thân, cậu có anh trai à?"

"Hình như là có một người anh, nhưng không thấy Dục thần nhắc đến."

Cậu cúi đầu, không quan tâm nói: "Vào thôi."

"Chị Hoan Hi thường xuyên sang đây chơi nhé, chúng em vào đây."

Đám thiếu niên vừa đi, đường đi cũng rộng hơn nhiều.

Mặt trời âm ập, ánh mắt Cảnh Dịch nhìn cô sáng rực.

Lâm Hoan Hi bị nhìn như vậy thì thấy không được tự nhiên, hốt sợi tóc rơi xuống bên gò má ra sau đầu: "Anh chuẩn bị ra ngoài à?"

Cảnh Dịch tiến lên mấy bước, bóng dáng cao lớn che đi ánh nắng rơi xuống, "Đúng là chuẩn bị ra ngoài, hôm nay đều thuận lợi chứ?"

"Tinh Tinh phỏng vấn thành công, thứ hai có thể đi làm."

"Sau này đừng nhuộm tóc nữa." Cảnh Dịch đặt tay lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Màu đen rất đẹp, anh rất thích."

Lâm Hoan Hi nghe thấy có người huýt sao về bên này, ánh mắt đảo qua, thấy ánh mắt thâm sâu của Chúc Sơn, mặt cô ửng hồng, cúi thấp đầu.

Đang định đi vào, điện thoại trong túi Lâm Hoan Hi vang lên, Cảnh Dịch vốn chuẩn bị rời đi thì lập tức dừng bước lại, ánh mắt rơi vào túi xách của cô: "Ai vậy?"

Cô vội vàng lấy điện thoại ra, thấy tên hiển thị trên màn hình, thì nhỏ giọng nói: "Vu, Vu Từ Khương."

Cảnh Dịch vẻ mặt khế biến, tay dễ dàng đoạt lấy điện thoại của Lâm Hoan Hi, rồi ấn nút nghe máy, không đợi đối phương mở miệng, đã nói thẳng: "Chào cậu, tôi là Cảnh Dịch, mong cậu không quấy rầy người đại diện của tôi, cảm ơn."

Dứt lời, liền tắt máy, anh ném điện thoại vào lòng Lâm Hoan Hi, động tác lưu bát, không để lại một đường sống.

Anh vẫn còn để ý đến khúc nhạc dạo kia, Cảnh Dịch khóe mắt lộ ra ý cười: "Anh đi đây...."

"...Ừ."

"Không hôn một cái à?" nói rồi, Cảnh Dịch khom lưng đưa mặt đến trước mặt cô.

"Không hôn." Lâm Hoan Hi quay đầu đi, chạy nhanh vào nhà.

Cảnh Dịch nhíu mày, bước chân rời đi.

Anh vừa đi không lâu, thì Tô Dục sang gõ cửa.

Lâm Hoan Hi thấy Tô Dục thì hơi bất ngờ, vội vàng mở cửa ra, thiếu niên lại không có ý định đi vào.

Tô Dục ním chặt môi, nói thẳng: "Hai người thấy Tô Diễm à?"

Thì ra cậu đến là vì chuyện của anh trai.

Lâm Hoan Hi nói: "Chúng tôi đã gặp nhau ở Hoa Diệu."

"Hắn có làm khó chị không?"

Tô Dục con người trong suốt, phản chiếu rõ ràng gò má trắng như men của cô.

Lâm Hoan Hi sợ run lên: "Tôi?"

"Ừ, chị đấy." Tô Dục dựa vào cửa, dáng vẻ lười biếng nhưng không thể coi thường vẻ đẹp trai của cậu, "Hắn ta có bệnh, cho nên có làm khó chị không?"

Từ giọng nói của Tô Dục, Lâm Hoan Hi có thể thấy cậu không hài lòng với anh trai của mình, nhưng mà cũng đúng thôi, anh em cùng cha khác mẹ sao có thể có tình anh em thật thà được.

Lâm Hoan Hi lắc đầu, "Chỉ đơn giản nói mấy câu thôi, cũng không làm khó tôi."

"Vậy thì tốt rồi...." Tô Dục không nói gì nữa, xoay người rời đi, vừa đi được hai bước, thì dừng lại nhìn cô, "Tóc đen rất đẹp."

Nụ cười của cậu rạng rỡ, trong nháy mắt, bóng dáng Tô Dục đã biến mất.

*

Ngày chủ nhật, Từ Tinh Tinh quyết định chuyển đến ký túc xá cho nhân viên.

Lúc tới đây cô chỉ có một vali hành lý, đồ đạc cũng không nhiều, cho nên cũng không cần thuê công ty dọn nhà, vấn đề chính là, Cảnh Dịch lại không rảnh để tới giúp, mà Từ Tinh Tinh vừa thi đỗ bằng lái cộng thêm không quen tình hình giao thông cho nên không dám tự mình lái xe.

"Chị Hoan Hi..."

"Đừng nhìn chị!" Từ Tinh Tinh bị ánh mắt của cô dọa sợ, ký ức của Lâm Hoan Hi dừng lại ở năm mười bảy tuổi nên không biết lái xe,

cho dù Cảnh Dịch nói cô biết lái xe, thì cô cũng...không có can đảm lái xe trên đường.

Từ Tinh Tinh vuốt mái tóc màu xanh, về mặt bối rối.

Bây giờ Cảnh Dịch lại tham gia một hoạt động, công ty anh mọi người đều đang bận rộn, ở thành phố A Từ Tinh Tinh cũng không có bạn bè, Lâm Hoan Hi cũng không quen người nào. Hai người về mặt mờ mịt, nhưng đúng lúc này, Lâm Hoan Hi có ý kiến.

"Tôi đi tìm Tô Dục giúp đỡ."

"Hả?" Từ Tinh Tinh tròn mắt, "Cho dù hết cách, Dục thần chắc chắn sẽ không đồng ý, hơn... hơn nữa cậu ta còn chế giễu cô."

"Đề chị đi hỏi xem, nếu không... chỉ có thể đợi tới Cảnh Dịch về, nhưng mà chị cũng không biết Cảnh Dịch có về không nữa."

Nghĩ mãi cũng không có cách, Từ Tinh Tinh chỉ có thể không tình nguyện gật đầu.

Thấy cô nằng nề đồng ý, Lâm Hoan Hi đi dép vào sang nhà bên cạnh.

"Chúc Sơn, có thể gọi Tô Dục ra không?"

Chúc Sơn hét lên tầng: "Dục thần, chị Hoan Hi gọi cậu!"

Khoảng một phút sau, thiếu niên mặt ngái ngủ từ trên tầng đi xuống: "Có việc gì à?"

Vẫn là bộ dáng lạnh lùng, nhưng giọng nói lại dịu đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi liếc mắt về phía sau, thì thấy mấy người đứng sau lưng mình đều mang vẻ mặt hóng chuyện.

Cô thu lại ánh mắt, nói: "Chuyện là như vậy, ngày mai Tinh Tinh sẽ đến Hoa Diệu làm, hôm nay muốn chuyển đến ký túc xá của nhân viên, nhưng mà Dịch ca không rảnh để đưa cô ấy đi, cậu có thể lái xe của tôi... đưa Tinh Tinh đi không?"

Kiên trì nghe cô nói xong, Tô Dục không chân chừ một giây liền từ chối: "Không đi, không rảnh."

Đúng là...

Kiểu người lạnh nhạt không chấp chuyện nhỏ nhất

Mặc dù đã biết kết quả, nhưng Lâm Hoan Hi vẫn hơi thất vọng: “Không có cách rồi, làm phiền rồi...”

Thanh âm vừa rơi xuống, cô cũng xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô, Tô Dục khẽ cau mày, đuổi theo mấy bước gọi cô: “Chờ một chút.”

“Hả?”

Tô Dục vẽ mặt ngại ngùng: “Rất xa à?”

“Ngay trong khu dân cư đối diện Hoa Diệu, cũng không xa lắm.”

“Được rồi.” Cậu xoa xoa đầu tóc rối bù, “Tôi đi thay quần áo khác, một lúc nữa sẽ sang tìm chị.”

Vậy là đồng ý rồi?

Lâm Hoan Hi ôm theo bất ngờ sang nhà, Từ Tinh Tinh thấy người trở về, từ trên ghế sofa nhảy tới, ánh mắt chờ mong: “Dục thần nói sao?”

“Cậu ấy đồng ý rồi, sẽ sang đây ngay.”

Từ Tinh Tinh cũng bất ngờ: “Đồng... đồng ý rồi sao?”

“Ừ, đồng ý rồi.”

Từ Tinh Tinh nhảy dựng lên, ôm chầm lấy Lâm Hoan Hi hôn mạnh một cái, rồi chạy lên tầng lấy hành lý.

Nhưng đúng lúc này, chuông cửa lại vang lên.

Tô Dục đẩy cửa đi vào, lúc này cậu đã thay áo T-shirt màu đen, quần jean màu xanh nhạt, tuy trang phục tùy ý nhưng cũng rất đẹp trai, Tô Dục nhìn khắp phòng không thấy bóng dáng Từ Tinh Tinh, ánh mắt hơi thay đổi, thì thấy Từ Tinh Tinh với vẻ mặt mệt mỏi đang xách vali hành lý.

Tô Dục hít sâu nhìn về phía Lâm Hoan Hi: “Tôi có thể vào không?”

Lâm Hoan Hi gật đầu nhường đường: “Đương nhiên là có thể rồi.”

Cậu nghiêng người đi vào, im lặng mà đi lên tầng, ánh mắt cũng không nhìn về phía Từ Tinh Tinh, cứ như vậy mà cầm vali hành lý hồng nhạt của cô nàng, vẻ mặt ung dung đi xuống tầng.

Từ Tinh Tinh và Lâm Hoan Hi bốn mắt nhìn nhau.

“Dục thần, cậu... thật sự muốn tiến tới à?”

Từ Tinh Tinh không chắc chắn hỏi.

Ấn tượng từ đầu tới cuối của cô đối với Tô Dục chỉ có hai từ đó là lãnh đạm, dù nhỏ hơn cô một tuổi nhưng thiếu niên này lại có một phong thái trầm ổn, lạnh nhạt khác hẳn so với tuổi thật của mình, Từ Tinh Tinh đã từng xem Tô Dục thi đấu, cậu ta trầm ổn bình tĩnh, cho dù trong lúc nguy cấp cũng không hoảng loạn tay chân, luôn để đầu óc tỉnh táo cùng tốc độ tay lư lướt để dẫn dắt đồng đội bước đến chiến thắng.

Cậu ta không phải loại người lấy chuyện giúp người khác làm niềm vui, đừng nói Từ Tinh Tinh cùng hắn có quen sơ sơ, cho dù là quen thân, cũng sẽ không giúp đỡ, bây giờ đột nhiên hỗ trợ, đúng là...

Từ Tinh Tinh về mặt phản khởi bước đến trước mặt Tô Dục, đột nhiên đứng sát như thế khiến Tô Dục lui về sau mấy bước.

Từ Tinh Tinh không hề quan tâm đến vẻ mặt ghét bỏ của Tô Dục, cẩn thận liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, dùng thanh âm chỉ hai người nghe được nói: “Dục thần, cậu thật sự vẫn là fan của chị Hoan Hi.”

Cậu cũng không phủ nhận, hừ một tiếng rồi nói: “Phải thì sao?”

“Đương nhiên là được rồi!” Từ Tinh Tinh bày ra bộ dáng như người anh em tốt đập cánh tay Tô Dục, “Lúc nữa tôi cho cậu hai tượng sáp của chị Hoan Hi, đủ loại giới hạn tùy cậu chọn.”

Cậu nói: “Tôi có đủ.”

Từ Tinh Tinh: ...

Từ Tinh Tinh: ???

“Lễ tình nhân... cái mặc bộ đồ đồ kia cũng có?”

“Ừ.”

Nếu không phải kiêng dè Lâm Hoan Hi ở bên cạnh, Từ Tinh Tinh sợ là sẽ phản kích đến mức thét chói tai, cô cố dè xuống tâm tình vô cùng kích động, nhỏ giọng nói: “Vậy có thể...”

“Không thể.”

“...”

Tô Dục không để ý Từ Tinh Tinh nữa, xách rương hành lý đặt ở cửa, quay đầu lại nói: “Đi bây giờ?”

“Đúng rồi.” Lâm Hoan Hi lấy chìa khóa có hình chimbi của Cảnh Dịch ra đưa cho Tô Dục: “Xe ở gara, cậu có thể lái ra.”

“Chị cũng đi à?”

Lâm Hoan Hi gật đầu: “Tôi đi để giúp dọn dẹp, Tinh Tinh chỉ có một mình chắc chắn sẽ không được.”

“Được.” Tô Dục ngược mắt nhìn về phía Từ Tinh Tinh, đột nhiên nở nụ cười, ý tứ không rõ, “Chị Hoan Hi đối với cô tốt thật...”

Từ Tinh Tinh: “...”

Nhìn theo bóng lưng Tô Dục rời đi, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng nói: “Dục thân trong nóng ngoài lạnh, là người tốt.”

“Đúng rồi.” Cô nhìn về phía Từ Tinh Tinh, “Hai người vừa nói gì thế?”

“Không có... không có gì.” Từ Tinh Tinh vội vàng xua tay, nếu để Lâm Hoan Hi biết mình sưu tầm một đồng tượng sáp và poster của cô, còn có các loại truyện đồng nhân, không chừng lại nghĩ cô là biến thái, sau đó sẽ từ chối qua lại.

Tô Dục lái xe ra ngoài xong, ấn còi hai lần.

Lâm Hoan Hi vội vàng cầm đồ ra ngoài.

Xe màu đỏ có rèm che, trên ghế lái Tô Dục chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, cậu thò đầu ra, nhìn con rùa Từ Tinh Tinh đi phía sau: “Nhanh lên một chút.”

Lâm Hoan Hi giúp Từ Tinh Tinh đặt đồ ra cốp sau.

Lúc chuẩn bị lên xe, Tô Dục đột nhiên nói: “Cô ngồi ghế sau.”

Từ Tinh Tinh mờ mịt chớp mắt: “Ai cơ?”

“Cô.” Tô Dục hướng ánh mắt về phía cô nàng, “Ảnh hưởng phạm vi nhìn của tôi.”

Từ Tinh Tinh há hốc mồm, bị chặn họng không nói nên lời, cô nàng bị chọc tức phồng má, mở cửa sau ngồi vào.

Tô Dục nhìn qua kính chiếu hậu còn nói: “Tôi nhìn cô đội mũ, rất dễ khiến tôi phân tâm.”

“Tôi...”

“Thôi được rồi.” Bất thình lình người còn muốn cãi nhau, Lâm Hoan Hi vội vàng nhảy ra làm người hòa giải, một tay giữ chặt Từ Tinh Tinh như muốn

nhìn được rồi. Mặt mày hai người còn như cũ nhau, Lâm Hoan thì vội vàng quay ra làm người nhà gái, một tay giữ chặt tay Tiểu Tinh Tinh như muốn xông lên đối mặt với Tô Dục, rồi nói chuyện với Tô Dục: “Dục thân cậu không nên học Dịch ca, nói chuyện như vậy sẽ không tìm được vợ.”

“Đúng...” Tô Dục khởi động xe, “Cảnh Dịch vẫn chưa tìm được?”

Trông mặt Lâm Hoan Hi hơi chuyện động, ghen hờn không nói.

Từ Tinh Tinh hừ một tiếng: “Cậu cũng không phải Dịch ca, cậu còn kém xa Dịch ca lắm.”

“Chính xác tôi không phải anh ta, cũng không thể biến thành anh ta được.”

Lời này tuy lạnh nhạt, không biết có phải Từ Tinh Tinh ảo giác hay không, cô như nghe được một chút cô đơn trong lời nói của Tô Dục.

Từ Tinh Tinh nhìn chằm chằm Tô Dục ở phía trước, muốn từ trên người cậu ta nhìn ra cái gì đó, nhưng từ kính chiếu hậu chỉ có thể thấy khuôn mặt lạnh lùng của cậu, không một tia gọn sóng, không có bất kỳ tia tình cảm.

Trên đường đi vẫn luôn im lặng.

Bốn mươi phút sau, xe lái vào cao ốc dành cho nhân viên của Hoa Diệu.

Khu dân cư này được xây ở bên kia đường đối diện với Hoa Diệu, tòa cao ốc này cũng là tài sản của Hoa Diệu, trong đó đa số đều là nhân viên của Hoa Diệu.

Với tư cách là nhân viên chính thức của Hoa Diệu, Từ Tinh Tinh một mình ở phòng trong cùng trên tầng 10.

Tiểu khu có phong cảnh đẹp đẽ, nhưng cũng vắng vẻ, Từ Tinh Tinh kéo vali hành lý đi phía trước, Tô Dục hai tay đút túi đi theo sau.

Đang lúc đợi thang máy, đằng sau truyền tới tiếng bước chân.

Tô Diễm cũng phát hiện ba người, đầu tiên là thấy Lâm Hoan Hi người quay lại đầu tiên, cô đã đổi tóc đen và ngày đó còn đeo khẩu trang khác hoàn toàn so với lúc này.

Quan trọng nhất là, mắt của cô rất đẹp, giống như đại dương vừa đón nhận cơn mưa, hoặc là như những viên đá quý màu hổ phách.

Tô Diễm bình tĩnh nhìn cô thêm vài lần, ánh mắt hơi đôi khi phát hiện bóng dáng quen thuộc.

Hắn khẽ nhíu mày, nói: “Đây không phải là em trai của tôi sao? Thật đúng dịp, không ngờ có thể gặp em trai ở đây.”

Cách phát âm tiếng Trung kỳ quái cộng thêm lời nói khiêu khích như vậy, nghe vào tai rất không thoải mái.

Tô Dục cũng không nhìn Tô Diễm, cũng không nói câu nào.

Tô Diễm bước lên mấy bước đứng bên cạnh Lâm Hoan Hi, ánh mắt lướt qua Từ Tinh Tinh, nở nụ cười: “Đây là nhân viên của công ty tôi à?”

Từ Tinh Tinh trong lòng phát run, nhắm mắt nói: “Chào ngài, Tô Tổng.”

“Tô Dục tốt bụng đưa cô đến đây, chẳng lẽ...” hắn vô tình hay cố ý đem ánh mắt mập mờ rơi trên người Tô Dục, “Cô ấy là bạn gái của em?”

“Liên quan gì tới anh.”

Thang máy đến.

Từ Tinh Tinh tiến vào đầu tiên, Tô Dục và Lâm Hoan Hi theo sau.

Tô Diễm cười hừ một tiếng, đi vào thang máy không nói gì.

Trong không gian nhỏ hẹp, bầu không khí vô cùng xấu hổ.

Lâm Hoan Hi không mở miệng, Từ Tinh Tinh cũng không dám mở miệng.

Cứ như vậy, mấy người im lặng cùng đợi thang máy lên đến tầng 10, nhưng đúng lúc này, đèn trong thang máy đột nhiên nháy dừ dờ, Lâm Hoan Hi thân thể mất thăng bằng, ngã thẳng về phía người Tô Diễm.

Gáy của cô đập vào lồng ngực của hắn, Lâm Hoan Hi mất đi trọng tâm không kiềm chế được kéo vạt áo của Tô Diễm, cơ thể cô áp tới gần, Tô Diễm vẻ mặt vốn lạnh lùng đột nhiên khuôn mặt trắng bệch.

Thang máy rung lắc mấy giây, cuối cùng cũng yên ổn lại, chỉ nghe một tiếng ding, thang máy đã đến.

Từ Tinh Tinh kéo hành lý ra ngoài chạy mất dạng, Tô Dục không muốn đứng cùng một không gian với Tô Diễm cũng vội vàng bước ra ngoài.

Lâm Hoan Hi khó khăn lắm mới có thể đứng vững, ngại ngùng nói: “Xin lỗi.”

Đáp lại cô là thân thể đang khẽ run của Tô Diễm.

Lâm Hoan Hi lò mò cảm thấy không đúng, không thể không ngẩng đầu nhìn Tô Diễm, lúc này đã hết thời gian để đi ra, cửa thang máy khép lại, đi lên tầng cao nhất.

“Này...”

Lâm Hoan Hi có chút ảo não, khẽ thở dài nhìn hấn.

Trán Tô Diễm đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt vô cùng tái nhợt khiến trong lòng Lâm Hoan Hi căng thẳng, không kiềm chế được đưa tay về phía hấn: “Anh làm sao vậy?”

“Đừng động vào tôi.”

Ánh mắt Tô Diễm lạnh lùng, ngữ điệu cũng lạnh hơn.

Lâm Hoan ngượng ngừng hạ tay xuống, cẩn thận lùi lại kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Hấn hô hấp dồn dập, hai tay nắm chặt tay vịn, lúc thang máy dừng lại, Tô Diễm cũng không có ý định đi ra, hoặc có lẽ là... hấn không thể đi ra ngoài.

Lâm Hoan Hi cẩn thận nói: “Có phải anh không thoải mái không? Lúc này bị thương?”

Hành vi cử chỉ của hấn rất kỳ quái, mà tất cả đều bắt đầu từ lúc thang máy rung.

Tô Diễm không nói chuyện, loạng chò loạng choạng ra khỏi thang máy.

Lâm Hoan Hi khẽ cau mày, suy nghĩ xem có nên ra ngoài xem hấn một chút không...

Đấu tranh một lúc, Tô Diễm bên ngoài thang máy ngã rầm trên mặt đất.

Lúc này cũng không đoái hoài đến chuyện khác, Lâm Hoan Hi không suy nghĩ nhiều liền xông ra ngoài, Tô Diễm ngã xuống đất đôi môi run run, tay nắm chặt thành quyền.

Chưa từng gặp phải tình huống như vậy Lâm Hoan Hi nhất thời tay chân luống cuống, khẽ đẩy cánh tay hấn: “Anh không có chuyện gì chứ? Tôi... tôi xuống gọi Tô Dục lên, để cậu ấy đưa anh đi bệnh viện.”

“Không được đi.” Tô Diễm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không được đi tìm bất cứ kẻ nào.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Giọng hấn cương quyết, “Giúp tôi mở cửa, cô có thể đi.”

Không đếm xỉa đến Lâm Hoan Hi đang muốn đỡ hấn dậy, Tô Diễm chặt vật ngồi dậy, hấn thở gấp, tay run run móc chìa khóa ra ném cho Lâm Hoan Hi: “Mở rộng cửa.”

Lâm Hoan Hi nắm lấy chìa khóa luống cuống hỏi: “Cái nào, phòng nào?”

Tô Diễm có chút bất đắc dĩ: “Bên trái.”

“À được, tôi mở ngay.”

Tay chân cô luống cuống mở cửa, đang muốn giúp Tô Diễm đứng lên, thì đối phương đã đứng dậy, vẫn luôn duy trì khoảng cách với Lâm Hoan Hi: “Cảm ơn Lâm tiểu thư, cô có thể đi rồi.”

Lâm Hoan Hi cắn môi, thấy không yên lòng, sắc mặt hần vẫn tái nhợt, môi xanh tím không bình thường.

“Thật sự không cần gọi người đến?”

“Không cần.”

Cô đưa lại chìa khóa cho hần, Tô Diễm xoay người đi vào nhà.

Cửa chống trộm ngăn cách giữa hai người, Lâm Hoan Hi nhúc nhủ, cảm thấy Tô Diễm còn kỳ quái hơn Tô Dục, đứng nhìn một lúc xong, Lâm Hoan Hi một lần nữa đi vào thang máy.

Quay lại tầng 10, Từ Tinh Tinh mở rộng cửa, thấy Lâm Hoan Hi bước đến, Từ Tinh Tinh sốt ruột tiến lên đón: “Chị Hoan Hi chị đi đâu thế? Em đang chuẩn bị đi tìm chị.”

“Chị không đi đâu đâu.” Lâm Hoan Hi hơi liếc Tô Dục đang nhà nhả ngời trên sofa, cũng không định nói về cuộc gặp gỡ vừa rồi.

Hành động đó của Tô Diễm chắc chắn là không muốn để Tô Dục biết thân thể hần không thoải mái, Lâm Hoan Hi cũng không nhiều lời mà nói cho Tô Dục, miễn lại làm cho người kia tức giận.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Hoan Hi cố tình đổi chủ đề: “Chị giúp em dọn dẹp.”

“Không cần đâu, ở đây mỗi ngày đều có người tới quét dọn, hành lý thì buổi tối em có thể tự sắp xếp, cứ vậy đi, để cảm ơn hai người, em đi mua đồ ăn làm cơm cho hai người.”

“Em còn biết nấu cơm à?”

Lâm Hoan Hi thấy ngạc nhiên.

“Lúc ở nước ngoài đều là em tự làm” Từ Tinh Tinh ngượng ngùng nói: “Mặc dù không bằng Dịch ca, nhưng vẫn có thể ăn.”

“Chị đi cùng em.”

“Không cần đâu, em tự đi, chị và Dục thần ở nhà là được rồi. Nếu đã tới thì chính là khách, đâu ai lại để cho khách ra ngoài mua đồ ăn bao giờ.”

Rất sợ Lâm Hoan Hi từ chối, Từ Tinh Tinh vội vàng cầm ví ra cửa.

Từ Tinh Tinh vừa đi, tất cả đều rơi vào trầm mặc.

Lâm Hoan Hi cẩn thận liếc Tô Dục, nói: “Dục thần có muốn đi giúp Tinh Tinh không?”

“Không muốn.” Tô Dục ngáp một cái, “Mệt.”

“Sao lại mệt rồi?”

“Nghe cô ta nói mệt chết.”

“Hà?”

Tô Dục nói: “Lòng mệt.”

Cũng ồn ào.

Cậu không thích cô gái nào mà ồn ồn ào ào, cũng không thích cô gái có đầu tóc xanh thảo nguyên, nếu như cậu đi, không cần nghĩ cũng biết Từ Tinh Tinh sẽ quần lấy hấn nói chuyện về Lâm Hoan Hi, lại muốn đòi trọng sếp giới hạn của Lâm Hoan Hi. Cậu không muốn nghe cô nàng nói, cũng không muốn đưa trọng sếp của mình cho cô.

“Tinh Tinh rất đáng yêu đó.” Lâm Hoan Hi ngồi xuống bên cạnh Tô Dục, thuận tay kéo theo con gấu trên sofa ôm vào trong ngực, “Tôi không có bạn bè, Tinh Tinh là người bạn đầu tiên của tôi.”

“Không có bạn bè?” Tô Dục nhú mày, “Không phải chị có rất nhiều bạn bè sao? Em thường xuyên thấy ảnh chụp liên hoan ngoài trời của chị.”

Lâm Hoan Hi nói: “Cậu thường xuyên xem weibo của tôi?”

Ý thức được mình nói sai Tô Dục chuyển ánh mắt qua hướng khác, im lặng.

Lâm Hoan Hi mím môi: “Tôi trước đây... là người như thế nào?”

Cô chưa từng hỏi Cảnh Dịch về khuyết điểm của mình trước kia, cũng chưa từng hỏi anh trước kia mình là người như thế nào, hoặc là không dám nhắc tới.

“Câu hỏi của chị rất lạ, chị nghĩ mình là người như thế nào?”

“Tôi không rõ lắm” Lâm Hoan Hi rũ mắt, có chút cô đơn, “Không nói dối cậu, tôi luôn cảm thấy....mọi người thích tôi và bản thân tôi có hơi khác nhau.”

Bình luận trên weibo đều nói cô thông minh có tài năng, là người phụ nữ mạnh mẽ, chuyện gì cũng không thể làm khó cô, gió nào cũng không lật đổ được cô.

Lâm Hoan Hi biết mình là một cô gái bình thường, trong lòng lại rất nhát, không có gan lớn đối mặt với ánh mắt và bình luận của người ngoài. Chẳng lẽ tám năm thực sự làm thay đổi hoàn toàn một người?

“Cậu...” Lâm Hoan Hi cẩn thận lại gần Tô Dục, “Vì sao cậu lại thích tôi?”

Câu hỏi thẳng thắn như vậy khiến Tô Dục đỏ cả hai tai.

Không là ngại ngùng hay cố tình né tránh, Tô Dục đứng dậy cách xa Lâm Hoan Hi.

“Cậu đừng hiểu lầm, ý tôi hỏi là vì sao cậu lại làm người hâm mộ của tôi?”

“...”

Căn bản là hai người không khác nhau.

Tô Dục rũ mắt, hiển nhiên là không muốn nói gì.

“Thoải được rồi, có phải cậu nên đi gặp anh trai cậu không?”

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Hoan Hi vẫn quyết định nói chuyện này cho Tô Dục.

Lúc chủ đề nói đến Tô Diễm, vẻ mặt Tô Dục thay đổi khéo léo, lông mi nhỏ dài khẽ run: “Hắn làm sao?”

“Hình như hắn hơi khó chịu, không cho tôi gọi người đến.”

“Nếu hắn không cho chị gọi người đến, vậy vấn đề không lớn lắm, không cần quan tâm.”

“Vậy được rồi...” Tô Dục cũng đã nói như vậy, Lâm Hoan Hi cũng không cần phải xen vào việc của người khác.

Tô Dục hơi ngược mắt, nói: “Tốt nhất là chị không nên tiếp xúc với Tô Diễm.”

“Hả?”

“Miễn là nghe em nói đừng lại gần hấn là được.”

Thanh âm rơi xuống, Từ Tinh Tinh đã mua đồ ăn từ bên ngoài trở về.

*

Ở nhà Từ Tinh Tinh ăn cơm trưa xong, Tô Dục và Lâm Hoan Hi cũng không ở lại lâu, lên ô tô rời đi.

Lâm Hoan Hi ngồi ở ghế cạnh tài xế, cô thấy hơi buồn ngủ, vì vậy nhắm mắt lại dựa vào một bên liền ngủ say.

Tô Dục đang lái xe khẽ liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi.

Bây giờ tâm trạng cậu đã thay đổi rất nhiều.

Nếu hỏi cậu có thích cô không, câu trả lời sẽ là có thích, có một số việc có thể nói quên là quên, có vài người chưa chắc nói buông thì có thể buông.

Nhưng mà thích của cậu trở nên đơn giản hơn rất nhiều, đơn thuần là... thích một thần tượng.

Đã đến nhà, Tô Dục dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô.

Làn gió chui vào xe theo khe hở trên cửa sổ, nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, bầu trời trong trẻo, mọi thứ đều tốt đẹp.

Tô Dục tháo dây an toàn ra, không thể không từ từ lại gần Lâm Hoan Hi.

Lúc cách môi cô còn 1cm, Tô Dục dừng lại động tác, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn chị.”

Cảm ơn chị, đã đi qua nhân sinh không hoàn mỹ của em.

Cũng cảm ơn chị, đã khiến em trở nên kiên cường, trên nên dũng cảm.

Cốc cốc cốc.

Cửa sổ xe bị người gõ, Tô Dục ngẩng mặt lên liền đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Cảnh Dịch.

Bị bắt gặp nhất thời khiến cậu luống cuống và hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Từ từ hạ cửa xe xuống, ánh mắt Cảnh Dịch rơi xuống người Lâm Hoan Hi, rồi nhìn về phía Tô Dục.

“Cậu nên hiểu rõ, cô ấy là vợ tôi.”

Cảnh Dịch hạ giọng, thanh âm lạnh lùng.

Tô Dục nắm chặt quả đấm: “Tôi hiểu.”

Rõ ràng hơn bất kỳ ai.

“Vậy thì tốt rồi, mở cửa xe cho tôi.”

Cậu bước xuống xe, đi vòng qua Cảnh Dịch.

Vừa đi được mấy bước, đằng sau lại truyền tới thanh âm của anh.

“Tôi còn chưa nói cảm ơn.”

Tô Dục dừng bước: “Không cần khách khí.”

Cảnh Dịch còn nói: “Hy vọng không có lần thứ hai.”

Không biết anh nói đến chuyện cậu giúp một tay, hay là hành động khi nãy của Tô Dục.

Lái xe vào gara, Cảnh Dịch liền tức giận.

Người bên cạnh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nhìn khuôn mặt bình tĩnh ngủ kia, tức giận vô cớ đột nhiên bùng lên.

Cảnh Dịch hít sâu mấy hơi thử ổn định lại tâm trạng, nhưng vẫn không có tác dụng.

Anh nhắm hai mắt lại, nghiêng người ngậm lấy đôi môi cô.

Đột nhiên bị xâm phạm Lâm Hoan Hi liền tỉnh táo lại, cô vừa mở mắt liền đối mặt với khuôn mặt phóng đại, hô hấp Lâm Hoan Hi cứng lại, không suy nghĩ liền tát vào mặt anh.

Chỉ nghe thấy một tiếng bốp, cổ tay nhỏ trắng nõn của cô rơi vào lòng bàn tay ấm áp của người đàn ông.

Lâm Hoan Hi sợ trắng mặt, chỉ cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt thăm dò thăm dò đôi môi cô, cô cắn chặt răng, nhưng người đàn ông lại dễ dàng phá thành trì.

Hơi thở dồn dập, ngực của cô nhấp nhô dữ dội.

Một lúc sau, Cảnh Dịch thở hổn hển rời khỏi môi cô.

Trong con người Lâm Hoan Hi vẫn tràn đầy ngạc nhiên, cô ngơ ngác nhìn Cảnh Dịch trước mặt.

Gara rất tối, trong xe ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt anh ẩn nấp trong bóng tối, đôi môi mím chặt, yết hầu chuyển động, cho dù anh không nói câu nào, Lâm Hoan Hi có thể cảm giác được tâm trạng của anh đang bị đè nén, nhưng cô lại không biết vì sao anh lại không vui.

“Lâm Hoan Hi, thầy giáo của em không dạy em không nên ở cùng một chỗ với đàn ông lạ sao?”

“Đàn ông... xa lạ?” Lâm Hoan Hi vẫn chưa hết khiếp sợ, thanh âm hơi run run.

“Cũng không dạy em ở một chỗ với người đàn ông lạ phải giữ vững cảnh giác sao?”

“Cảnh giác?”

“Em đúng là kẻ ngu.” Anh nên cười, nên cười khẩy, hoặc là... cười nhạo.

Ừ ừ cạc cạc bị anh mắng Lâm Hoan Hi lập tức không vui, mò mẫm cởi dây an toàn xuống xe.

Không đợi cô mở cửa ra, Cảnh Dịch liền khóa cửa xe hai bên.

“Anh làm gì thế?”

“Anh và bà xã ở cùng một không gian, em nói xem anh muốn làm gì?”

Lâm Hoan Hi không hiểu anh nói gì, dùng sức đập cửa xe: “Anh mở cửa ra, em muốn xuống xe.”

Anh vẫn không nhúc nhích.

Lâm Hoan Hi cắn răng, chuẩn bị bò qua người Cảnh Dịch trèo qua cửa sổ ra ngoài.

Nhìn thấy ý định của cô Cảnh Dịch không suy nghĩ nhiều đóng cửa sổ, chặn đường ra ngoài cuối cùng của cô.

Nhìn cửa sổ đóng chặt, kiên trì cuối cùng trong lòng cô cuối cùng cũng bị rút sạch.

“Chào anh, không biết tại sao, vừa rồi em cũng không chọc giận anh, em muốn xuống...”

Không đợi cô nói hết, Cảnh Dịch đột nhiên hạ ghế xuống, Lâm Hoan Hi mất thăng bằng ngã về phía sau, ngay sau đó, thân thể cô bị anh ôm sát vào.

Không đợi cô hỏi hết, Cảnh Dịch vội nhích hạ ghế xuống. Lâm Hoan Hi mất thăng bằng ngã về phía sau, ngay sau đó, thanh thế cao to của anh ép tới gần cô.

Lâm Hoan Hi biết tình hình không ổn, giùng giàng muốn bò ra sau.

Giây tiếp theo, đối phương đã trói buộc gắt gao hai tay cô.

Cảnh Dịch đè trên người cô, con ngươi đen kịt, tâm tư không rõ.

Đôi mắt kia khiến cô toát mồ hôi lạnh, Lâm Hoan Hi nuốt nước miếng: “Cảnh, Cảnh tiên sinh...”

Vừa gọi tên anh, đôi môi cô lại một lần nữa bị chặn lại.

Sau đó, Lâm Hoan Hi nghe thấy tiếng tháo thắt lưng.

Trong lòng cô hồi hộp, vùng vẫy tránh nụ hôn của anh: “Đừng, đây... đây là ở trong xe...”

“Anh không cho phép người khác động vào em.” Ánh mắt Cảnh Dịch cực kỳ nóng bỏng, “Trừ anh ra, em không thể thuộc về bất kỳ kẻ nào.”

Lâm Hoan Hi không hiểu, anh không cho cô cơ hội đáp lại, liền cởi quần áo trên người cô.

Động tác của Cảnh Dịch quá thô bạo, cho cô cảm giác không tốt.

Lâm Hoan Hi không kiềm chế được vành mắt đỏ lên, nước mắt lăn chả rơi xuống: “Anh không thể...”

Tay anh thăm dò vào váy cô, lúc chạm đến đồ vật cản trở, Cảnh Dịch tỉnh táo lại.

Anh bình tĩnh nhìn người dưới thân im lặng chảy nước mắt, bà xã về mặt oan ức, cau mày một cái, từ từ ngồi dậy khỏi người cô.

Lâm Hoan Hi che mắt, hít mũi một cái, xoay người tiếp tục khóc.

Cảnh Dịch cắn môi, khẽ chạm vào cô, ôn nhu gọi: “Bé...”

“Đừng động vào tôi, đồ thân kinh.”

Lâm Hoan Hi tức giận chửi, cô hoàn toàn không hiểu bản thân trêu chọc vào anh lúc nào.

Người này quá kỳ quái, một giây trước trời còn nắng, giây tiếp theo trời đầy mây, mà cô không hề hiểu vì sao anh lại tức giận, sao lại đối xử như vậy với cô.

“Tô...” nhìn bóng lưng cô, Cảnh Dịch cam chịu số phận thờ dài: “Thôi quên đi, cái gì em cũng không hiểu.”

Cho tới bây giờ cô cũng không hiểu anh yêu cô bao nhiêu, quan tâm cô nhiều như nào.

Lâm Hoan Hi khịt mũi, cẩn thận liếc Cảnh Dịch.

Về mặt anh vẫn lạnh lùng như trước, trong con người lại có tâm tình khác.

Lâm Hoan Hi bò dậy: “Bởi vì em về cùng Tô Dục, cho nên anh không vui?”

“Anh không để ý như vậy.”

“Anh chính là để ý.” Lâm Hoan Hi lau sạch nước mắt, “Em thích... cũng không phải là người như Tô Dục.”

Cảnh Dịch nhìn cô: “Vậy em thích người như nào?”

“Em nói anh lại tức giận.”

“Yên tâm, anh không tức giận.”

“Chính là Trang...” liếc thấy vẻ mặt u ám của anh, Lâm Hoan Hi nuốt lại lời nói, “Thôi quên đi, em không nói.”

Cảnh Dịch nhếch môi, sợ cô nhìn thấy, vội vàng thu lại ý cười: “Kỳ kinh nguyệt của em... lúc nào đi?”

Sắc mặt Lâm Hoan Hi thay đổi, quay đầu đi không nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Edit: Cải Xanh

Sau khi Từ Tinh Tinh chuyển đến ký túc xá nhân viên của Hoa Diệu, Lâm Hoan Hi cũng theo Cảnh Dịch vào đoàn làm phim.

là một bộ phim điện ảnh cổ trang võ thuật lớn, lấy cảnh chủ yếu ở ảnh thị Thiên Sơn và các điểm tham quan xung quanh Thiên Sơn.

Là diễn viên chính, Cảnh Dịch là người cuối cùng vào đoàn kịch.

Khi bọn họ đến khách sạn đã là 12 giờ, bởi vì không có cảnh diễn buổi tối, phần lớn người trong đoàn kịch đều đã ngủ, người tới đón là trợ lý đạo diễn Tiểu Cao.

Tiểu Cao nhiệt tình không gì sánh được giúp hai người xách hành lý, liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, rồi cười nói với Cảnh Dịch: "Chị Hoan Hi thân thể đã khỏe hơn chưa?"

Cảnh Dịch cũng kiên nhẫn trả lời: "Không có vấn đề gì."

Sau khi nhận được chìa khóa phòng, Lâm Hoan Hi theo Cảnh Dịch vào thang máy.

"Còn có chuyện anh không biết, nữ chính ban đầu bị tai nạn lúc quay chương trình tạp kỹ, bây giờ đã đổi người."

Cảnh Dịch cau mày: "Thật ra tôi cũng có nghe nói, vậy bây giờ là ai diễn Lê Tô?"

"Văn Dịch Lâm." Tiểu Cao nhỏ giọng nói, "Chính là em gái của Văn Dịch Kỳ kia."

Cảnh Dịch cúi đầu suy tư: "Chưa từng nghe nói."

"Văn Dịch Lâm tốt hơn Văn Dịch Kỳ một chút, vừa vào nghề không lâu đã nhận được giải Kim Hoa cho nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, được phong là tiểu hoa đán đứng đầu trong bốn tiểu hoa đán, nhân khí cũng không tệ."

Cảnh Dịch lẳng lẳng nghe không nói gì, mắt thấy chuẩn bị đến tầng năm, Tiểu Cao nói: "Dịch ca ngủ ngon, ngày mai gặp lại."

"Ngày mai gặp."

Cảnh Dịch thân nhiên nhắc hành lý lên, kéo cô ra khỏi thang máy.

Lâm Hoan Hi nhìn cửa thang máy đang khép lại, đánh vào khuỷu tay của anh: "Nghe nói Văn Dịch gì kia có vẻ lợi hại, anh thật sự chưa từng nghe nói?"

"Không có."

"Nhưng không phải anh cũng ở trong giới giải trí sao? Sao lại chưa từng nghe nói."

Ánh mắt Cảnh Dịch quét qua mặt cô: "Trong giới giải trí có hàng nghìn diễn viên, chẳng lẽ anh phải biết hết?"

"...."

Cũng đúng.

Lâm Hoan Hi không nói chuyện nữa, lấy thẻ phòng ra mở cửa, đang lúc muốn đi vào, Cảnh Dịch đột nhiên vươn tay ra chống lên cửa, ngăn cản đường vào của cô.

Với chiều cao là ưu thế, Cảnh Dịch từ trên cao nhìn xuống Lâm Hoan Hi.

"Anh còn có việc gì?"

Ánh mắt Cảnh Dịch sáng quắc: "Ngày mai em ở cạnh anh, đừng nói chuyện cùng bọn họ, nếu gặp người định làm thân thì cứ từ chối thẳng, hiểu chưa?"

"Ừ, em hiểu."

"Vây là tốt rồi." Cảnh Dịch khoé môi nhếch lên, anh nhìn xung quanh một lượt, sau khi thấy không có người thì khom lưng xuống hạ một nụ hôn xuống môi cô, "Mơ đẹp."

Hôn xong, Cảnh Dịch thu tay lại quay về phòng mình.

Lâm Hoan Hi xoa xoa môi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đặt hành lý lên giường, Lâm Hoan Hi sắp xếp lại đồ đạc, lẫn trong đống quần áo nữ tính, cô thấy một cái áo choàng màu xanh thẫm, Lâm Hoan Hi kéo khóa mở ra, nhìn kỹ một lúc thì nhận ra đây là đồ ngủ của Cảnh Dịch, chắc là trước khi đi không cẩn thận xếp nhầm vào đây.

Lâm Hoan Hi xếp đồ xong, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa phòng Cảnh Dịch cũng không khóa, xuyên qua khe hở, cô có thể nghe thấy một giọng nói lạ, giọng nói mềm mại, là phụ nữ.

Cô không khỏi thả nhẹ bước chân, khom lưng đẩy cửa đi vào trong.

Trong phòng ánh đèn mờ nhạt, Cảnh Dịch ngồi trên ghế sofa chân dài vắt chéo, người phụ nữ đứng trước mặt anh mặc áo ngủ hoa màu tím, Lâm Hoan Hi chỉ có thể thấy bóng lưng đẹp đẽ.

"Dịch ca vừa từ A thành tới?"

"Ừ."

"Vậy chắc chắn trên đường anh đã vất vả rồi, đây là bánh quy em tự làm, lấy từ nhà đến vẫn chưa mở ra, nếu anh không ghét..."

Bên trong tiếng nói chuyện không rõ, Lâm Hoan Hi cẩn thận đi vào gần hơn, lúc này có thể thấy rõ khuôn mặt người phụ nữ.

Tóc xoắn dài, ngũ quan xinh đẹp, đặc biệt hơi giống Psyduck.

Lâm Hoan Hi cũng không mở cửa đi vào, chỉ cười xì một tiếng.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt lười biếng của Cảnh Dịch lướt qua, trong lòng Lâm Hoan Hi căng thẳng, che mồm lại rụt đầu về.

Cảnh Dịch chuyển tầm nhìn sang hướng khác, ánh mắt mang theo ý cười.

"Ngại quá, tôi không thích đồ ngọt."

Người phụ nữ cũng không nổi giận, đặt hộp bánh được gói khéo léo sang một bên, một tay chống xuống bàn, hơi khom lưng sát vào Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi không nhận được nghĩ đến cảnh tượng mờ ám kia.

Cô bước vào thêm một đoạn, mở to hai mắt nhìn xung quanh.

"Dịch ca đến hơi muộn, em cũng vừa vào đoàn kịch, không bằng.... chúng ta thảo luận kịch bản ngày mai đi."

Nói rồi, cô ta cầm kịch bản đưa về phía Cảnh Dịch.

Không biết là vô tình hay cố ý, ánh mắt Cảnh Dịch lướt qua, rồi đưa tay ra cầm lấy kịch bản.

Động tác này khiến khóe mắt Lâm Hoan Hi giật giật, cô cũng không phải người ngu, người nữ này rõ ràng là muốn "đọc kịch bản đêm khuya" cùng với Cảnh Dịch, cô cắn chặt môi, tiếp tục xem tình huống bên trong.

Ngón tay thon dài của người đàn ông lật kịch bản, chỉ nghe một tiếng cạch, một cái túi nhỏ từ trong kịch bản rơi ngay ngắn trên đùi anh.

Cảnh Dịch lặng lẽ cầm cái áo mưa kia lên, một lần nữa liếc mắt nhìn về hướng Lâm Hoan Hi đang đứng, thân nhiên đặt áo mưa vào túi, động tác này làm cho Văn Dịch Lâm đứng trước mặt anh vui mừng.

Anh ngược mắt lên, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay cũng muộn rồi, lời thoại, ngày mai chúng ta có thể khớp, cho nên cô có thể rời khỏi đây chưa?"

Sắc mặt Văn Dịch Lâm thay đổi, không cam lòng nhìn Cảnh Dịch, từ từ xoay người rời đi.

Trong lòng Lâm Hoan Hi hồi hộp, chạy nhanh sang phòng bên cạnh.

Cô dựa lưng vào cửa, khẽ thở phào một hơi.

Nhưng đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Cô nhìn qua mắt mèo, chỉ thấy lồng ngực của người đàn ông, trong lòng Lâm Hoan Hi rối mù, không có hành động tiếp theo.

"Mở cửa ra." Ngoài cửa truyền tới thanh âm không rõ ràng của anh, "Anh lấy đồ."

Lâm Hoan Hi cúi đầu nhìn đồ ngủ trên tay mình chưa kịp đưa, đầu tranh vài giây, cẩn thận mở cửa ra.

Dường như là cùng lúc đó, Cảnh Dịch không nói hai lời liền chen vào.

Lâm Hoan Hi lùi lại mấy bước, đưa quần áo cho anh: "Đây."

"Thì ra là ở đây." Cảnh Dịch cầm đồ ngủ, lẳng lặng nhìn Lâm Hoan Hi, xem ra không có ý định rời đi.

Lâm Hoan Hi vừa nghe lén khó tránh khỏi chột dạ, cố tình chuyển ánh mắt qua hướng khác: "Em muốn ngủ, anh còn chưa đi sao?"

"Em biết.... lúc này Văn Dịch Lâm cho anh cái gì không?" Cảnh Dịch sát lại gần cô, vẻ mặt cười nhạo.

"Hà? Văn Dịch Lâm... Văn Dịch Lâm vào phòng anh à?"

Anh cố nhịn cười: "Có vào hay không không phải em biết sao?"

"Sao em lại biết?" Lâm Hoan Hi cố ưỡn ngực, "Anh đi ra đi, nửa đêm để người ta thấy không hay lắm."

Cảnh Dịch lấy áo mưa trong túi đưa tới trước mặt cô: "Cô ta cho anh cái này."

Trên áo mưa còn xịt nước hoa, mùi hương gay mũi khiến cô hắt xì một cái, Lâm Hoan Hi xoa xoa mũi, ngạc nhiên nói: "Phụ nữ bây giờ... cởi mở như vậy à?"

Cô nhớ lúc bọn họ học cao trung, nam nữ nắm tay mà bị chủ nhiệm thấy sẽ bị kỷ luật, chứ đừng nói đến... đưa đồ vật như vậy cho người đàn ông xa lạ.

Lâm Hoan Hi xấu hổ mặt đỏ lên, liên tục khoát tay: "Anh lấy ra làm gì, xấu hổ muốn chết."

Cảnh Dịch nhếch môi, khom lưng cúi gần cô: "Chúng ta.... muốn dùng thử không?"

Thanh âm của anh rất dịu dàng, dịu dàng đến mức cô bị mê hoặc.

Lâm Hoan Hi nắm chặt tay, thẹn quá hóa giận đập vào chân anh, tức giận đẩy anh ra ngoài: "Anh đúng là lưu manh, nửa đêm không ngủ lại chạy sang đây nói linh tinh gì đấy."

Cảnh Dịch để mặc cô đẩy đi, lúc đi tới cửa, tay anh giữ cửa.

"Lâm Hoan Hi..."

"Cái gì!"

Về mặt anh nghiêm túc: "Bộ phim này có rất nhiều diễn viên nữ, sau này có lẽ mỗi tối đều có người tìm anh "đọc kịch bản đêm khuya"."

"Cho nên?"

"Cho nên..." Cảnh Dịch xoay người giữ cằm cô, "Cho nên nếu em coi trọng ông xã của em, tốt nhất... là cho anh ăn no."

Cho ăn no?

Cho ăn no...

Ánh mắt rừ xuống, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng không nhịn được, một tay cô đẩy anh ra ngoài, thuận tay khóa cửa.

"Bệnh thần kinh."

Lâm Hoan Hi cảm thấy mặt mình nóng lên, cô giơ tay lên quạt quạt, thì thấy hộp áo mưa đặt ngay ngắn trên bàn, trên hộp còn công khai ghi giá 99, cô khế cắn môi, cầm lấy cái hộp ném vào ngăn kéo, sau đó xoay người vào phòng tắm.

Trêu đùa bà xã xong tâm trạng Cảnh Dịch rất tốt, ánh mắt nhìn áo mưa trên tay, rồi khẽ cười hừ một tiếng, ném áo mưa vào thùng rác bên cạnh.

Đang muốn về phòng, một cô gái nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt Cảnh Dịch.

"Dịch ca, nghe nói anh đã đến, cho nên em đến đây muốn thảo luận kịch bản cùng anh một chút."

Cảnh Dịch: "...."

*

Một đêm vô mộng.

Chờ Lâm Hoan Hi dậy Cảnh Dịch đã xuống nhà ăn sáng, hỏi anh chỗ chính xác, Lâm Hoan Hi đi xuống nhà ăn của khách sạn.

Trong phòng ăn, người của đoàn phim tập năm tập ba ngồi cùng một chỗ, cô nhìn một vòng xung quanh, thấy Cảnh Dịch ngồi giữa hai người đàn ông trung niên.

Tóc Cảnh Dịch màu đen kết hợp với áo trắng ngắn tay hôm nay mà anh mặc, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp trai của anh.

Cảm nhận được mắt của Lâm Hoan Hi, đối phương ngẩng đầu lên nhìn về phía này, sau đó vẫy tay với cô, trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cô.

Lâm Hoan Hi ngượng ngùng đi tới, kéo ghế ngồi đối diện anh: "Xin lỗi, tôi tới muộn."

"Bữa sáng anh gọi cho em, ăn đi." Động tác của Cảnh Dịch ôn nhu cầm đĩa lên, sau đó thân mật mở trà sữa cho cô, làm xong tất cả, mới giới thiệu với hai người bên cạnh, "Cô ấy là Lâm Hoan Hi, người đại diện của tôi, đây là đạo diễn Quách Vũ và phó đạo diễn Dư Văn Bình."

"Chào mọi người." Trong lòng Lâm Hoan Hi hơi run, phải giả vờ bình tĩnh.

Hai vị đạo diễn không có ý định nói chuyện tiếp với cô, tùy tiện nói mấy câu xong, trọng tâm lại chuyển về kịch bản.

Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu im lặng ăn cháo.

"Anh có biết cảnh hôm nay anh quay không?"

"Ừ, cũng biết." Cảnh Dịch húp một thìa canh nóng, ngược mắt nhìn Lâm Hoan Hi, "Cho nên cảnh đầu tiên chính là cảnh tình cảm?"

Phụt!

Lâm Hoan Hi thấy vậy suýt chút nữa phun hết cháo ra ngoài.

"Tiểu Lâm không có chuyện gì chứ?" thấy mặt cô đỏ lên, Dư Văn Bình ân cần hỏi.

Lâm Hoan Hi khoát khoát tay, lấy giấy lau miệng, nói nhỏ: "Cảnh...thân mật?"

"Đúng vậy." Quách đạo cười cười, kiên nhẫn giải thích, "Bộ phim này nam chính và nữ chính sẽ có một cảnh tình cảm, cũng không lâu, khoảng năm phút, nhưng mà lời thoại hơi dài cho nên kéo dài hơn một chút."

"..." Lâm Hoan Hi không yên lòng nói, "Vậy là diễn cùng Văn Dịch Lâm?"

"Đương nhiên." Quách đạo không nhịn được bật cười, "Cô ta là diễn viên chính, không quay cùng cô ta thì cùng ai đây."

Lâm Hoan Hi nghe xong, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Cải Xanh

Cô đưa mắt nhìn Cảnh Dịch, anh cầm chén trà, con ngươi đen láy thản nhiên, không vui không buồn.

"Lại nói chuyện cậu kết hôn là thật hay giả vậy?"

Đạo diễn Quách hỏi xong, không biết ánh mắt Cảnh Dịch vô tình hay cố ý lướt qua cô.

"Là thật." câu trả lời của anh lưu loát không dài dòng, không có lời giải thích dư thừa.

Đạo diễn Quách cười cười đập vai Cảnh Dịch: "Cậu được lắm, lén lút kết hôn lúc nào? Cô dâu cũng là người trong giới giải trí?"

Ngón tay của anh vuốt vuốt ly thủy tinh, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi chỉ có thể cúi đầu, giả vờ chuyện gì cũng không biết dùng thìa khuấy cháo đậu đỏ trong bát.

Cảnh Dịch dời ánh mắt đi, nói: "Xem như là vậy đi."

"Há? Vậy có thời gian thì dẫn theo gặp mặt chúng tôi đi." Dư Văn Bình kéo ghế ngồi gần Cảnh Dịch, ghé vào tai anh nói nhỏ, "Thật sự tôi rất tò mò không biết cô nương như thế nào mà lại có thể bắt được hòa thượng như cậu đây."

Tính cách Cảnh Dịch lạnh lùng tẻ nhạt, khác với những người đàn ông khác, ai đến cũng từ chối, anh chưa bao giờ chấp nhận cô gái nào, lâu ngày, trên đầu lại đội cái mũ "Hòa thượng", còn có mấy người nói Cảnh Dịch là gay, từ lâu đã cùng Trang Phong ăn hôn, chỉ là mọi người không biết mà thôi.

Cảnh Dịch khẽ nhếch môi cười: "Cô ấy xấu hổ, không thích gặp người, chờ có cơ hội, tôi sẽ dẫn cô ấy đến gặp mọi người."

Người xấu hổ lại không thích gặp người dường như là vui cả đầu vào bát, hai vị đạo diễn biết tính cách của Cảnh Dịch, cũng không hỏi tiếp, nói chuyện một lúc đề tài lại chuyển về cảnh diễn ngày hôm nay.

"Vậy chúng tôi đến studio chuẩn bị trước, cậu ăn xong thì đến đó trang điểm."

“Ừ, được.”

Nhìn theo hai người rời đi, Lâm Hoan Hi đứng dậy ngồi xuống bên cạnh anh, tay kéo nhẹ góc áo anh.

“Anh thật sự muốn đóng cảnh thân mật?”

Cảnh Dịch nhìn cô: “Nếu em không muốn cho anh đóng, anh có thể tìm thể thân.”

Tìm thể thân...

Sắc mặt Lâm Hoan Hi thay đổi, từ từ ngồi dịch sang một bên: “Thôi quên đi, như vậy lại giống như em cố tình gây sự.”

Nhìn gò má tỉnh tể kia, Cảnh Dịch rất muốn nói: Anh lại thích em cố tình gây sự.

Trước khi mất trí nhớ Lâm Hoan Hi cố tình gây sự không ít, hao tâm tổn sức giúp anh giảm bớt cảnh thân mật với nữ chính, anh cũng không tức giận, chỉ vờ như không biết.

“Không có chuyện gì, anh đóng đi, em không quan tâm đâu.”

“Được rồi.” Cảnh Dịch đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô, “Chỉ sợ đến lúc đó em lại có chút gọi là.”

Ánh mắt và câu nói của anh rất khiến người khác muốn truy cứu đến cùng.

Cảnh Dịch đi qua cô, Lâm Hoan Hi cảm bắt lên húp cạn thìa cháo cuối cùng, khẽ liếm môi một cái, nhìn theo bóng lưng anh rời đi, mặc dù đã nói sẽ thích anh, nhưng bây giờ... hình như không có ý này, cho dù là có ý này, cô cũng có thể phân rõ đâu là diễn, đâu là hiện thực, sẽ không vô cớ mà ăn dầm chua.

Ăn sáng xong, Lâm Hoan Hi cũng đến studio, lấy thân phận người đại diện theo Cảnh Dịch đến phòng hóa trang.

Trang phục cổ trang từ trước đến nay đều dài, Lâm Hoan Hi ngồi một bên, vừa lướt weibo vừa nhìn về phía Cảnh Dịch, anh đã thay quần áo xong, trường bào màu trắng chạm đất, viền ống tay áo rộng được thêu hoa văn bạc, cổ áo mở rộng, lồng ngực cường tráng trần trụi, cang hòng bết hơn chính là, bộ y phục này quá mỏng, có thể dễ dàng nhìn thấy da thịt của anh.

Lâm Hoan Hi khẽ cau mày, nói với thợ trang điểm: “Bộ y phục này có phải quá lộ không?”

Thợ trang điểm không ngần ngại, tiếp tục động tác trên tay: “Y phục này chính là đồ ngủ, hơn nữa, một lúc nữa diễn cảnh thân mật, nếu như mặc kín sao có thể diễn?”

“...Cái đó cổ áo có thể khép lại một chút không?”

Thợ trang điểm liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi: “Cần lộ chính là ngực, khép cái gì mà khép.”

Cô không thể nói được gì, thấy người bên cạnh đang cười trộm thì càng thấy ngọt ngat, không nhịn được nói: “Đàn ông đàn ông lộ ngực làm gì!”

Thợ trang điểm cũng không nhịn được: “Dịch ca, người đại diện của anh bị sao thế? Đến tìm sân chơi à?”

“Tôi...”

“Được rồi.” Cảnh Dịch nhin cười, mắt hơi liếc nhìn cô: “Em ra ngoài trước đi.”

Lâm Hoan Hi nắm chặt nắm đấm, lùi lại mấy bước, không nói gì xoay người đi ra ngoài.

Chờ người đi rồi, thợ trang điểm nói: “Dịch ca, người đại diện của anh có phải hơi ngang ngược không?”

“Hả?”

“Nghe nói trước đây cô ấy ngăn cản anh đóng phim, không cho phép anh cùng nữ diễn viên thân mật, nghe có vẻ rất quá đáng, anh không suy nghĩ đối người sao?”

Im lặng một lúc lâu: “Tôi sẽ xem xét.”

Tôi sẽ xem xét.

Ngăn cách bằng cánh cửa, nhưng những lời lại truyền rõ ràng vào tai cô.

Tay nắm chốt cửa khẽ tăng thêm sức lực, cô thấy hơi khó chịu, cắn cắn môi dưới, cố gắng bỏ qua sự khó chịu này rồi làm mặt quỷ với cảnh cửa, hừ có gì đặc biệt hơn người chứ, cô cũng không muốn làm người đại diện của anh đâu.

Chờ sau khi cô đi, bên trong phòng Cảnh Dịch nhìn vào trong gương, trong mắt lại hiện lên tình cảm dịu dàng: “Nhưng mà, đến lúc đó tôi cũng rút khỏi giới giải trí rồi.”

“Hà?”

Anh nói: “Bởi vì không có ai thích hợp hơn cô ấy.”

Dường như là ông Trời đã quyết định thay anh, sau nhiều năm, quanh đi quẩn lại người đó luôn ở bên cạnh anh, trở thành một phần trong thân thể anh.

Trang điểm xong, Cảnh Dịch đi ra ngoài.

Nhìn người đàn ông chúng tinh phùng nguyệt – trăng sao vây quanh* này đang đi tới, Lâm Hoan Hi liền ngẩn người.

(*): ý là luôn được che chở, là trung tâm của vũ trụ.

Trong phòng ánh sáng hơi tối, cả người anh như bị bao phủ trong ánh sáng nhọt nhọt đó, Cảnh Dịch cao hơn những người xung quanh một cái đầu, tóc giả màu đen dài đến eo, tóc mai rũ xuống che đôi mắt đẹp, đôi mắt hẹp dài, sâu xa hơn cả vì sao.

Thật là đẹp...

Giờ phút này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ đó.

Người đàn ông này rất giống vương hầu quý tộc bước ra từ tranh vẽ, toàn thân tản ra khí chất thanh cao cao quý mà người khác không có được.

Ánh mắt cô quá mức nóng bỏng, Cảnh Dịch dễ dàng tìm được cô trong đám người, sau đó, khẽ nhếch môi, trong phút chốc, băng tuyết tan ra, ánh sáng như vỡ vụn.

Tìm Lâm Hoan Hi đập lỗ mũi nhịp, trong lòng bỗng nhiên sôi ruột không rõ nguyên nhân, cô vội vàng chuyển ánh mắt đi nơi khác, rồi lại không nhận được mà lên quan sát.

Một lúc sau, Văn Dịch Lâm cũng đi ra.

Trong Văn Dịch Lâm đóng vai kỹ nữ Lê Tô, sau đó được huấn luyện thành sát thủ hạng nhất, cô với Cảnh Dịch đóng vai Cô Tô Dung có quan hệ thù địch, lần đầu tiên hai người gặp nhau chính là ở trong suối nước nóng trong cung này, đây cũng là cảnh thân mật duy nhất trong phim.

Ngũ quan Văn Dịch Lâm không tệ, rất thích hợp diễn nữ yêu tinh hào hoa phong nhã, lúc này cô ta một thân lụa đỏ mỏng, môi đánh son hồng, tuy vẻ mặt kiêu căng, nhưng cũng đẹp đến lóa mắt.

Thấy bộ ngực đầy đặn của Văn Dịch Lâm, rồi lại nghĩ tới một lúc nữa sẽ sát vào người Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi rút cuộc cũng thấy không bình thường rồi.

Cô nắm chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng kìm nén tức giận không thể nào phát tiết.

“Diễn viên đọc lại kịch bản một lần nữa, ánh sáng bên kia chuẩn bị xong chưa?”

“Sẵn sàng!”

“Máy quay bên đó thì sao?”

“Sẵn sàng!”

Đạo diễn Quách gật đầu, nói với Cảnh Dịch: “Lúc nữa cậu ngồi trước bàn thấp kia vẽ tranh, sau đó Văn Dịch Lâm qua đó quyến rũ cậu, cuối cùng cậu ôm cô ta vào nước, hiểu không?”

Anh gật đầu: “Được.”

“Đi đi, mọi người vào vị trí của mình!” Đạo diễn vỗ một cái, “Chuẩn bị bắt đầu!”

Khi bắt đầu quay, Lâm Hoan Hi thấy vẻ mặt Cảnh Dịch hoàn toàn thay đổi.

Anh đóng Cô Tô Dung bên ngoài phong lưu thành tính, là hoa hoa công tử, ai đến cũng không cự tuyệt, ngấm ngầm giấu tài, tâm cơ lại khó dò.

Cảnh Dịch ngồi trước bàn thấp cầm bút lông, đường nét có lực lượn vòng trên giấy tuyên chi. Đường như nghe được động tĩnh, nét mặt hấn cứng lại, chỉ mỉm cười thờ ơ.

Lúc này Văn Dịch Lâm lên sân khấu, bắt đầu vũ đạo chuyện nghiệp với vòng eo mềm mại và đôi chân dài, đừng nói là đàn ông, ngay cả Lâm Hoan Hi là phụ nữ cũng hiểu được Văn Dịch Lâm nhảy múa xinh đẹp như một bức tranh.

Cô ta uốn éo eo nhỏ, mềm mại như không xương dính lên lưng Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi tròn to hai mắt, giãy tiếp theo, cánh tay trắng nõn của cô ta đặt lên cổ Cảnh Dịch, nam nhân thì thờ ơ, đọi nét chữ cuối cùng rơi xuống, cầm lấy cổ tay nàng ta kéo vào trong ngực.

Văn Dịch Lâm hét lên, ngón tay lướt trên môi hắn.

Ánh mắt của hắn rất ôn nhu, cười phóng đảng.

Sau đó, hắn ôm nàng vào nước.

Dòng nước ấm áp làm ướt quần áo của hai người, xuyên qua áo bào mỏng, bọn họ hoàn toàn dính sát vào nhau.

Lâm Hoan Hi ánh mắt chua xót, nắm chặt nắm đấm, nghiêng đầu nhìn về phía đạo diễn Quách: “Đạo diễn...”

“Đừng nói chuyện!” Đạo diễn Quách đang chăm chú nhìn màn ảnh, không cho phép người khác quấy rầy.

Cô bất đắc dĩ nuốt tức giận vào bụng, tiếp tục xem.

Lâm Hoan Hi nghĩ cảnh thân mật chỉ là ôm ấp trên giường, đầu nghĩ tới sẽ như vậy...

Cô không nhận được bắt đầu oán giận Cảnh Dịch, rõ ràng anh biết Văn Dịch Lâm không có lòng tốt với anh, hơn nữa hôm qua còn tìm anh ‘đọc kịch bản đêm khuya’, sao bây giờ lại yên tâm đồng ý rồi?

Hai người nằm cạnh nhau như vậy, có phải Cảnh Dịch sẽ có phản ứng không?

Nghĩ như vậy, Lâm Hoan Hi liền hoảng sợ, viền mắt cũng đỏ.

Trong ao nước, Văn Dịch Lâm đã hôn lên cổ anh, Cảnh Dịch híp mắt, đột nhiên nhìn về phía Lâm Hoan Hi đứng trong góc.

Cô đứng trong đám người, nhưng lại giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài, ánh mắt cô mang theo oán giận và tủi thân, Cảnh Dịch trong lòng khẽ biến đổi, trong nháy mắt liền hoảng hốt.

“Cát!”

Đúng lúc này, đạo diễn đứng lên.

Ngay lập tức, Cảnh Dịch đẩy Văn Dịch Lâm ra.

“Sao vậy, đạo diễn?”

“Cảnh Dịch, cậu phải đáp lại? Về mặt cậu lúc này giống như là liệt dương đấy, quay lại lần nữa, chú ý về mặt.”

Cảnh Dịch gật đầu: “Được, tôi biết rồi.”

Còn quay lại lần nữa. Lâm Hoan Hi cầm chai nước dùng sức mở nắp, há miệng uống vài hớp, giống như là bị chìm trong sự tức giận, cô uống quá nhanh, không cần thận ảnh hưởng đến phổi.

Lâm Hoan Hi bị sặc ho liên tục, nghe được động tĩnh, Cảnh Dịch lại không nhận được mà chú ý đến cô.

“Cát cắt cắt! Cảnh Dịch cậu nhìn đi đâu vậy? Quay lại quay lại!”

“Xin lỗi.” nhìn về phía cô một lúc sau, Cảnh Dịch hít thở sâu mấy hơi cố gắng ổn định lại tâm trạng.

Cô bóp chặt cái chai, không biết là do tức giận hay là sặc, viền mắt và đầu mũi đều cảm thấy chua xót.

Nhìn hai người, Lâm Hoan Hi bắt đầu nghi ngờ, có phải Cảnh Dịch cố ý diễn lại, để làm rõ cảm xúc trong lòng cô, nếu không là vì... trả thù hành vi trước đó của cô.

Nhớ lại biểu hiện trước đó của cô, cô càng chắc chắn rằng nhất định là vậy.

“Cát!”

Đạo diễn Quách lại kêu ngừng, lần này hắn hơi nóng nảy: “Văn Dịch Lâm, lời thoại của cô sai rồi, cô tới để ám sát Cô Tô Dung, không phải thật sự quyến rũ hắn, ánh mắt phải có sát khí, là sát khí hiệu không?”

“Xin lỗi đạo diễn...” Văn Dịch Lâm nũng nịu nói, “Tôi... tôi lần đầu diễn cảnh này, hơi xấu hổ.”

“Xấu hổ cái rắm, lại một lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Cài Xanh

Sau một lần NG nữa, Cảnh Dịch lại một lần nữa tập trung tinh thần nhập diễn.

Ở trong nước lâu, hai chân anh đã hơi ngứa, nhưng người diễn cùng anh là Văn Dịch Lâm lại có vẻ rất hưởng thụ.

Tay dưới nước của cô ta dường như có ý định vô tình chạm vào phần bụng của Cảnh Dịch, lúc tay đang muốn trượt xuống dưới, anh dùng sức nắm chặt cổ tay cô ta, lực độ mạnh khiến vẻ mặt Văn Dịch Lâm trở nên vặn vẹo, Cảnh Dịch đưa mắt nhìn cô ta, trong con ngươi tràn đầy ý cảnh cáo.

Văn Dịch Lâm nghĩ rằng ở studio anh sẽ không thể không giữ thể diện cho cô ta, khề nờ một nụ cười rồi nhắm mắt lại hôn lên môi Cảnh Dịch.

Chú ý tới động tác này trong lòng Lâm Hoan Hi căng thẳng, không khỏi siết chặt hai nắm đấm, móng tay dài gần như cắm vào da thịt.

"Đạo diễn..."

Không đợi Lâm Hoan Hi nói hết câu, đạo diễn Quách lại đứng lên: "Cut! Văn Dịch Lâm cô làm gì thế?"

Tiếng hô đột nhiên vang lên khiến cô giật mình dừng lại động tác, con ngươi liễm điếm như nước nhìn về phía đạo diễn Quách.

"Đạo diễn..."

"Tôi đã nói với cô rất nhiều lần rồi, cảnh này cô không thể biểu hiện như vậy, cô là sát thủ!"

"Tôi..." Văn Dịch Lâm bị nghe mắng có chút oan ức, "Tôi thực sự hồi hộp, tôi chưa từng diễn cảnh thân mật, lần này lại là diễn cùng Dịch ca, cho nên..."

"Nếu Văn tiểu thư không muốn diễn cùng tôi, vậy thì thay người là được rồi."

Thanh âm của anh trong trẻo mà lạnh thay thế thanh âm của cô ta.

Văn Dịch Lâm nhìn về phía anh, ánh mắt ngạc nhiên.

Cảnh Dịch nói tiếp: "Nếu như diễn vẫn là tình huống này, vậy thì hôm nay chúng ta cái gì cũng không cần làm."

"Dịch ca, em..."

Căn bản là Cảnh Dịch không để cô ta có cơ hội nói chuyện, bỗng nhiên ánh mắt chuyển đến trên người Lâm Hoan Hi: "Người đại diện của tôi thân hình cũng tương tự Văn tiểu thư, nếu Văn tiểu thư không muốn diễn cảnh này cùng tôi, vậy để Hoan Hi thay thế cô là được rồi. Hơn nữa cảnh diễn này chỉ còn năm phút, không cần phải trang điểm, đạo diễn Quách thấy được không?"

Lâm Hoan Hi ngẩn người còn Văn Dịch Lâm thì hoảng hốt.

Vừa rồi cô cố tình không diễn đạt, vì để thu hẹp khoảng cách với Cảnh Dịch, dù sao cô là diễn viên nữ đầu tiên diễn cảnh thân mật cùng Cảnh Dịch, ai mà không biết trước đây Cảnh Dịch chưa bao giờ nhận vai diễn như này.

"Đạo diễn, tôi có thể hoàn thành tốt cảnh này!" Văn Dịch Lâm rào rào từ trong nước đứng lên, trên mặt mang theo sự lo lắng, "Để cho tôi thử một lần nữa được không?"

"Tôi thấy cô thử mấy lần nữa cũng giống nhau thôi." Đạo diễn Quách cũng không nể mặt, khoát khoát tay áo, hướng về phía Lâm Hoan Hi dặn, "Vậy làm phiền cô đi thay quần áo rồi, không cần trang điểm, có lẽ chỉ cần khoảng ba phút để qua cảnh, Hoan Hi, cô thấy được không?"

Hoan Hi, cô thấy được không?

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên nhìn về phía Cảnh Dịch, người đàn ông chỉ cười đầy thâm ý.

Cô mím chặt môi, lắc đầu nói: "Tôi không diễn."

"Đứng." Văn Dịch Lâm vội vàng nói, "Cô ấy không phải diễn viên chính quy, hơn nữa, sao có thể để người đại diện làm thế thân, đạo diễn, tôi nhất định sẽ diễn tốt."

Nói xong, ném một ánh mắt đặc ý về phía Lâm Hoan Hi.

Lời nói khiêu khích này khiến cô không thoải mái, tức giận trước đó lúc này đều tuôn ra hết tất cả, cô hất cằm lên: "Tôi diễn, đạo diễn, tôi sẽ diễn."

Đạo diễn Quách vui vẻ vỗ tay, nắm lấy bả vai Lâm Hoan Hi đẩy về phía thợ trang điểm: "Thay quần áo cho cô ấy, chọn một kiểu tóc là được."

"Không cần trang điểm sao?"

"Trang điểm sẽ làm mất thời gian, và lại da của Hoan Hi tốt, đến lúc đó hậu kỳ xử lý một chút là được."

"Được." Thợ trang điểm vỗ ngực đảm bảo, "Giao cho tôi, không có vấn đề gì."

"Đạo diễn Quách, tôi..."

"Cô đi nghỉ ngơi đi." Đạo diễn Quách không muốn phí lời với Văn Dịch Lâm, nói xong cầm kịch bản đi tìm biên kịch, trao đổi hướng đi tiếp theo của kịch bản.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch ngồi trên ghế để thợ trang điểm trang điểm lại, vì lúc nữa còn phải vào nước, anh cũng không cần xử lý trang phục đang bị ướt. Làm tóc và thay quần áo không mất nhiều thời gian, mười lăm phút sau, cô từ từ đi tới.

Một khắc kia khi Lâm Hoan Hi vừa xuất hiện trước mặt anh, giống như có muôn vàng ánh sáng rực rỡ đồng thời mà đến.

Mái tóc đen bóng bèn của cô để xõa, kết hợp với y phục đồ rực như lửa, tôn lên làn da trắng như tuyết. Dưới ánh đèn, làn da càng trở nên sáng hơn, bộ y phục mỏng càng làm tôn lên dáng người nuột nà của cô. Rõ ràng là cô đang xấu hổ, khoanh tay đứng bên cạnh thợ trang điểm không nói được một lời, vàng tai ửng đỏ bán đứng nội tâm của cô.

Thợ trang điểm thỏa mãn nói: "Trách không được nhiều người thích chị Hoan Hi như vậy, nếu chị làm diễn viên, không biết bao nhiêu người sẽ thần hồn điên đảo nữa."

"Tôi thấy rất thành công." Đạo diễn Quách có quan hệ tốt với Cảnh Dịch, hiển nhiên ấn tượng với Lâm Hoan Hi cũng tốt, liền ủng hộ nói: "Bộ phim tiếp theo của tôi đúng lúc còn thiếu một nữ diễn viên, Hoan Hi có muốn đăng ký không?"

Không đợi Lâm Hoan Hi mở miệng, Cảnh Dịch đã cười nói: "Vậy tôi phải làm sao đây?"

"Người đại diện có tài nhiều như vậy, nhưng Hoan Hi chỉ có một, cậu chỉ có thể đi tìm người khác thôi."

"Ừ." ánh mắt Cảnh Dịch nhìn Lâm Hoan Hi như phát sáng, "Hoan Hi chỉ có một, cho nên không thể để cho cậu được."

Đạo diễn Quách nhìn nét mặt của Cảnh Dịch, ánh mắt anh đang dừng trên người Lâm Hoan Hi, dường như hấn ý thức được điều gì, vẻ mặt hơi biến đổi.

Ánh mắt đạo diễn Quách dừng trên người Lâm Hoan Hi mấy giây sau đó hứng thú đứng lên nói: "Tôi đùa thôi, được rồi, chuẩn bị xong thì bắt đầu quay nào."

"Hoan Hi, tôi nói với cô một chút." Đạo diễn Quách bước chậm tới bên cạnh Lâm Hoan Hi, "Một lúc nữa xuống nước. thì hôn yết hậu của cậu ta rồi đến lồng ngực, có hết sức tạo ra sự ám muội, là ám muội đó hiểu không? Chờ tôi nói cut, thì cô sẽ đi lên, sau đó đổi cho Văn Dịch Lâm diễn, cô không cần nói lời kịch, chỉ cần sát vào người cậu ta là được rồi."

Lâm Hoan Hi gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi."

"Vậy được rồi." Đạo diễn Quách vỗ tay một cái, "Tất cả mọi người đều vào vị trí của mình đi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu!"

Nhìn Cảnh Dịch đã bước vào ao nước, rồi lại nhìn những người xung quanh và ống kính bốn phương tám hướng, nếu nói không hồi hộp thì đó là giả, nhưng cũng đã đồng ý rồi, bây giờ lùi một bước cũng không thể được nữa.

Lâm Hoan Hi hít sâu mấy hơi, đợi ổn định lại tâm trạng xong, cẩn thận dò chân vào nước, cô từ từ hạ xuống nước, đi về phía Cảnh Dịch.

"Bắt đầu!"

Đèn đỏ máy quay phim sáng lên, dòng nước ấm áp nhanh chóng làm ướt quần áo, hồng y mỏng manh dính vào da thịt cô, không chờ Lâm Hoan Hi có động tác, đột nhiên tay anh ở dưới nước hơi dùng lực kéo eo cô, Lâm Hoan Hi rơi vào trong lồng ngực anh.

Cảnh Dịch rũ mắt, thanh âm rất nhỏ không thể nghe thấy: "Hôn anh."

Hôn...

Hôn?

Tầm mắt cô rơi vào đôi môi của anh, trong lòng khẽ động, sau đó nhắm hai mắt lại hôn tới.

Lúc bờ môi chạm nhau, trong lòng hai người nảy lên một loại tình cảm không rõ.

Bàn tay của Cảnh Dịch giữ chặt gáy của cô, cạy mở đôi môi để nụ hôn càng thêm sâu.

Dư Văn Bình lôi kéo tay áo đạo diễn Quách, nói vào tai hắn: "Đoạn này làm gì có cảnh hôn? Hình như Cảnh Dịch cũng nói không diễn cảnh hôn."

"Xuyt." Đạo diễn Quách liếc hắn một cái, "Cậu thì biết cái gì, như vậy hai người càng thân mật, càng làm nổi bật khoảng cách giữa bọn họ."

"..."

Rõ ràng trước kia nói về kịch bản cậu không nói như vậy mà..

Dư Văn Bình méo miệng, tiếp tục nhìn màn ảnh.

Giờ phút này studio rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng hai người thở dốc trong ao nước.

Một màn này Văn Dịch Lâm thấy chói mắt không gì sánh được, cô ta tức đến nỗi siết chặt khăn tắm trên người, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Hoan Hi như muốn bắn ra lửa.

Nụ hôn của cô rơi xuống, mở miệng cắn yết hầu cảm hơi nhô lên của anh, Lâm Hoan Hi có thể cảm nhận được bàn tay đang di chuyển trên eo, bên tai là tiếng hít thở lộn xộn của anh, tay cô không khỏi chống đỡ lên lồng ngực của anh, thân thể gần kề, muốn cùng anh gắn bó chặt chẽ.

Không khí trong ao nước trở nên nóng bỏng, thể xác và tinh thần của cô khô nóng, nhưng lúc này, Lâm Hoan Hi cảm giác được có một vật cứng rắn để sau người cô, ý thức được đây là cái gì, trong nháy mắt sắc mặt Lâm Hoan Hi liền thay đổi.

Đồng thời, đạo diễn cũng hô cut.

"Lợi hại, hai người làm rất tốt!"

Cô lấy lại tinh thần, ánh mắt khẽ nhìn về phía anh.

Cơ thể Cảnh Dịch khẽ di chuyển, dục vọng nổi lên từ sâu trong thân thể không có ý định biến mất, nếu như bây giờ anh đứng lên, nhất định sẽ bị rõ ràng.

"Em phải lên." Ánh mắt Lâm Hoan Hi rời đi, âm thầm kéo ra khoảng cách giữa hai người, đang muốn đứng dậy thì anh kéo cô lại, ngăn cản hành động tiếp theo của cô.

"Sao, có việc gì?"

"Tôi nay em.." Cảnh Dịch cúi sát vào tai cô, "Có thể tới phòng anh không?"

Im lặng.

"Mơ đẹp nhỉ."

Hất tay của anh ra, Lâm Hoan Hi đứng lên khỏi mặt nước.

Tiếp nhận khăn tắm trợ lý đưa tới, vừa lau vừa rời khỏi ao nước, Văn Dịch Lâm đang đứng một bên thấy vậy, bình tĩnh đi qua quệt vào bả vai Lâm Hoan Hi, đón nhận va chạm có ý này, cô không hề phòng bị, cộng thêm lòng bàn chân trơn trượt Lâm Hoan Hi một lần nữa ngã nhào vào nước.

Cảnh Dịch nhanh tay nhanh mắt đỡ vai cô, sau khi che chở cô trong ngực, ánh mắt như tên nhon bắn về phía Văn Dịch Lâm.

"Văn tiểu thư hình như có ý kiến với tôi nhỉ."

Anh vừa mở miệng, mọi người chợt cảm thấy không ổn, tất cả đều nhìn về phía Văn Dịch Lâm.

Đối mặt với sự tức giận rõ ràng của Cảnh Dịch, Văn Dịch Lâm há hốc mồm, một lúc lâu cũng không nói câu nào.

Một lúc sau, Lâm Hoan Hi đẩy Cảnh Dịch ra, che miệng ho khan vài tiếng, khoát tay một cái, "Tôi không sao, vừa từ trong nước ra, bị trượt chân thôi."

Văn Dịch Lâm cũng bước xuống theo bậc thang này: "Vừa rồi tôi không cẩn thận huyếch vào chị Hoan Hi, không nghĩ tới chị sẽ bị ngã, hơn nữa ao cạn như vậy..."

Cảnh Dịch đỡ Lâm Hoan Hi ra khỏi ao nước, khoác khăn tắm sạch trên người cô, lạnh lùng nói: "Tôi mặt kệ cô vô tình hay cố ý, cô đâm vào cô ấy là sự

thật, bây giờ nói xin lỗi cô ấy ngay."

Cảm nhận được ánh mắt khắp bốn phương tám hướng, Văn Dịch Lâm hơi khó chịu.

Từ lúc xuất đạo đến bây giờ cô nhận được muôn vàn sự sùng ái, cho dù là quay phim hay quảng cáo, hợp tác cùng khách quý hay diễn viên nào mà không nâng niu cô trong lòng bàn tay, Cảnh Dịch là ảnh đế không sai, nhưng cô cũng không kém, dựa vào cái gì mà khiến cô mất mặt trước nhiều người như vậy?

Văn Dịch Lâm tức đỏ cả mặt, đúng lúc này, Lâm Hoan Hi quay đầu cười cười với mọi người, tự nhiên phóng khoáng: "Không cần xin lỗi, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, mọi người hãy dành thời gian để tiếp tục diễn đi, thời gian cũng không còn sớm nữa."

Đang lúc Cảnh Dịch lại muốn cảnh cáo, Lâm Hoan Hi đột nhiên siết chặt tay anh, anh không thể không nhìn xuống, lúc đối mặt với ánh mắt của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch thoáng giật mình.

Ánh mắt cô tràn đầy mạnh mẽ, giống như cô của trước đây.

Ra hiệu cho Cảnh Dịch xong, Lâm Hoan Hi dùng khăn tắm che kín người cười cười đi tới trước mặt Văn Dịch Lâm: "Tính khí Dịch ca chính là như vậy, Văn tiểu thư bỏ qua cho, hai chúng tôi quen nhau đã lâu, anh ấy như là người nhà của tôi, khó tránh khỏi sẽ để ý đến tôi, hy vọng cô không khúc mắc, có thể hợp tác với Dịch ca."

Lời nói này nửa là thật tình, nửa là giả dối.

Văn Dịch Lâm thuận thế nói: "Không đâu, vừa rồi cũng là tôi không tốt, cô không bị thương chứ?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu, nói với mọi người: "Tôi đi thay quần áo, mọi người tiếp tục đi, gây phiền phức cho mọi người thật sự ngại quá."

Thanh âm vừa rơi xuống, Lâm Hoan Hi tự nhiên xoay người rời đi.

"Được rồi, đừng nhìn nữa!" Đạo diễn Quách vỗ vỗ tay, "Nên làm gì thì làm đi, chúng ta tiếp tục quay!"

"Xin lỗi." Cảnh Dịch mở miệng nói, "Tôi muốn đi toilet, chờ tôi một lúc."

Không đợi đạo diễn trả lời, Cảnh Dịch đã theo kịp bước chân Lâm Hoan Hi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit: Cải Xanh

Quay trở lại phòng trang điểm, chân trước vừa bước vào cửa, chân sau Cảnh Dịch đã theo vào.

"Lâm Hoan Hi." Cảnh Dịch cảm lấy cổ tay trắng nõn tinh tế của cô.

"Sao anh lại qua đây?" cô hơi giật ra, lùi lại mấy bước tìm khăn sạch để lau tóc còn ướt.

"Vừa nãy em..."

Vừa nãy?" Cô ngắt lời anh, cười khê: "Vừa nãy không có sao đâu, anh vì chuyện này mà đi theo em?"

Anh không nói gì, ánh mắt nặng nề chăm chú nhìn cô, dường như muốn thăm dò thật giả trong lời nói của cô.

Lâm Hoan Hi không giấu tâm tình của mình, nhất là trước mặt Cảnh Dịch, cô bình tĩnh xoay lưng lại, thanh âm lộ ra sự mệt mỏi: "Em phải thay quần áo, anh ra ngoài trước đi. Nếu bị người khác thấy... không tốt lắm đâu."

Người đàn ông phía sau chậm chạp không có động tĩnh gì, giữa lúc Lâm Hoan Hi cho rằng anh đã ra ngoài, hai cánh tay rắn chắc có lực của đối phương lại ôm chặt cô vào trong ngực, sức lực rất lớn, dường như là muốn dung nạp cô vào trong máu của mình.

"Cảnh Dịch?"

"Cô ta cố tình đẩy em."

"Em biết..."

Cảnh Dịch nói: "Em cứ để anh làm chủ cho em, bà xã của anh không phải chịu những loại oan ức này."

Lúc đó cô rất tức giận, bây giờ nghĩ lại cũng không giận như thế, nhưng từ trong lời nói của anh có thể thấy tâm trạng của anh không tốt lắm.

Lâm Hoan Hi khẽ cười, cúi đầu nói: "Lúc đó nhiều người nhìn như vậy, nếu anh thật sự để cô ta xin lỗi em, không chừng cô ta sẽ nói với đám phóng viên bên ngoài, bây giờ người nghe gió lại tưởng là mưa. Tuy cái gì em cũng không biết, nhưng em biết thân phận của anh đặc biệt, không ít người muốn xem anh đóng phim."

Lời này của cô như mưa xuân tưới vào trong lòng, làm cho toàn thân anh nóng lên.

Cảnh Dịch rũ mắt, giọng nói ôn nhu: "Anh có thể hiểu là vì... em quan tâm anh?"

Toàn thân Lâm Hoan Hi cứng đờ, cuống cuống tránh khỏi vòng tay của anh, ánh mắt thả tự do nhưng vẫn không nhìn anh: "Anh đừng suy nghĩ nhiều, bây giờ em là người đại diện của anh, mà người đại diện đương nhiên phải suy nghĩ cho diễn viên của mình, cho nên..."

"Cho nên đây là em đang quan tâm anh."

Khoé mắt anh sụp xuống, nụ cười trên mặt càng rõ ràng.

Lâm Hoan Hi tim đập như trống, nắm chặt khăn tắm không nói một câu.

"Em vẫn giống như trước đây, điểm xuất phát luôn là anh."

Cảnh Dịch nghiêng người, hai tay nâng mặt cô lên, tay anh rất to, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Đôi mắt phượng sâu xa nhìn cô, dần dần, trên môi cảm giác được cái lạnh, rất nhẹ nhàng chạm vào, chỉ dừng lại vài giây, Cảnh Dịch kéo cô ôm vào trong lòng: "Em có thể tùy hứng, anh sẽ nghe theo em."

"..." Về mặt Lâm Hoan Hi không được tự nhiên, "Vậy sau này anh sẽ không đóng những vai như vừa rồi nữa chứ?"

Cô sẽ không vui, cho dù ký ức không liên quan đến anh, nhưng thấy những hình ảnh kia vẫn sẽ không vui.

"Được, em để anh đóng anh cũng không đóng, thành thật mà nói..." Cảnh Dịch cười nheo mắt cô, "Anh cũng không thích thân mật cùng người khác."

Lâm Hoan Hi hừ một tiếng: "Rõ ràng anh rất hưởng thụ mà."

"Đúng là anh rất hưởng thụ."

Nghe anh nói vậy, ánh mắt Lâm Hoan Hi thay đổi, mĩ mắt cô sụp xuống giấu đi sự ảm đạm trọng mắt, giây tiếp theo, lại nghe thấy anh nói.

"Nhưng mà đó là cùng em."

"..."

Lâm Hoan Hi cho rằng mình đã quen với kiểu nói chuyện này của anh, bây giờ xem ra... cô vẫn còn quá non.

*

Cảnh diễn của hôm nay đã hết, đạo diễn Quách tâm huyết dâng trào mời toàn bộ đoàn phim đi ăn cơm, mọi người tốp năm tốp ba kéo nhau rời đi, lúc Lâm Hoan Hi đang muốn chạy đi thì thấy Văn Dịch Lâm cầm cái túi đen đi về phía này.

Lâm Hoan Hi vốn định giả vờ không nhìn thấy sau đó vòng qua cô ta rời đi, ai ngờ Văn Dịch Lâm lại gọi cô.

"Hoan Hi!"

Về mặt thân thiện, ai không biết còn tưởng hai người là chị em tốt lâu năm.

Lâm Hoan Hi thờ dãi trong lòng, nhắm mắt đáp lại: "Văn tiểu thư."

"Gọi Dịch Lâm là được rồi, đừng khách khí như vậy." Văn Dịch Lâm đứng trước mặt cô, khoé môi nhếch lên, "Hôm đó cô không sao chứ? Lúc đó tôi không cẩn thận va vào cô, tôi chưa kịp kéo cô lại thì cô đã ngã vào nước rồi, may là có Dịch ca ở đó..."

"Tôi không sao." Cô lắc đầu, "Cô không cần suy nghĩ nhiều, nếu không có việc gì thì tôi đi trước..."

"Này, chờ một chút." Văn Dịch Lâm đột nhiên kéo cổ tay cô, về mặt khổ sở đưa túi tới trước mặt cô, "Hoan Hi, cô có thể giúp tôi một việc không?"

Văn Dịch Lâm nói: "Đây là trang phục diễn ngày mai của tôi, nhưng trợ lý của tôi lại làm đổ cả phê lên, cô có thể mang đến tiệm giặt ngoài ảnh thị giúp tôi không? Một lúc nữa tôi phải đi phỏng vấn, không đi được."

Người ngu cũng có thể nhìn ra chuyện này không bình thường.

"Trợ lý hoặc người đại diện của cô đâu?"

"Bọn họ phải đi cùng tôi."

Lâm Hoan Hi nói: "Cho dù bọn họ không ở, thì chuyện này cũng phải do người phụ trách trang phục làm đúng không? Hơn nữa tôi là người đại diện của Dịch ca, giúp cô việc này, anh ấy sẽ không vui."

Cô trực tiếp quăng cái nôi này cho Cảnh Dịch, nhưng Văn Dịch Lâm cũng không thêm để ý.

Văn Dịch Lâm cao hơn cô nửa cái đầu về mặt tủi thân nhìn cô: "Có phải cô còn tức giận không? Vẫn hiểu làm chuyện tôi va vào cô khiến cô ngã xuống nước?"

Giọng nói hơi to, ánh mắt của những người xung quanh đều nhìn về phía này.

Lâm Hoan Hi hơi liếc nhìn mọi người xung quanh, cũng không thấy bóng dáng của Cảnh Dịch, lúc này mới chợt nhớ ra anh bị đạo diễn gọi đi thảo luận cảnh diễn ngày mai."

Lâm Hoan Hi thu ánh mắt lại: "Tôi không có ý này..."

"Tôi vừa tới đoàn phim cho nên cũng không quen ai, bởi vì có liên quan đến chị tôi nên mọi người đều có thành kiến với tôi, Hoan Hi... không phải chị cũng vì chị tôi mà ghét tôi chứ?"

Văn Dịch Lâm nói như vật, cho dù Lâm Hoan Hi có hơi thông minh, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Ngay khi cô im lặng, Văn Dịch Lâm trực tiếp nhét túi vào tay cô.

"Làm phiền cô rồi, nhớ đừng làm hỏng nhé, nếu như bị sao sẽ ảnh hưởng đến tiến độ quay phim, chắc chắn đạo diễn sẽ tức giận."

Nói xong, Văn Dịch Lâm giẫm dầy cao gót xoay người rời đi.

"Này..."

Lâm Hoan Hi nhìn cái túi trên tay, rồi lại nhìn bóng lưng của cô ta, nhất thời cảm thấy... đã đâm lao thì phải theo lao.

"Hoan Hi, chúng tôi chuẩn bị đến nhà hàng đây, cùng nhau đi thôi."

Lâm Hoan Hi lấy lại tinh thần: "Mọi người đi trước đi, tôi phải xử lý một ít việc."

Nhân viên công tác cũng không nói gì, cùng người bên cạnh cười cười nói nói rồi khỏi studio.

Cô cắn môi nhìn cái túi trên tay, quần áo này như củ khoai lang nóng bỏng tay, vứt cũng không được, cầm cũng không nên, giữa lúc Lâm Hoan Hi còn đang bối rối, Cảnh Dịch và đạo diễn Quách đã đi tới.

"Sao cô không đi cùng bọn họ luôn?"

"Tôi..." Lâm Hoan Hi liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, nói: "Tôi đang đợi Dịch ca."

Đạo diễn Quách rất thức thời không quấy rầy hai người: "Vậy được, tôi đi trước nhé, Cảnh Dịch, một lúc nữa cậu và Hoan Hi qua đó nhé."

"Được."

Chờ mọi người đi hết, Cảnh Dịch đi về phía Lâm Hoan Hi đang đắm chiêu ử dột.

Ngay lập tức anh nhìn thấy đồ trên tay cô, liền hỏi: "Đây là cái gì?"

"Văn Dịch Lâm đưa cho em..." Lâm Hoan Hi ừ ừ nói, "Cô ta nói đây là trang phục diễn của cô ta, nhờ em mang đi giặt."

Chân mày Cảnh Dịch nhíu lên, cầm lấy cái túi nói: "Về khách sạn trước đi, xem cô ta định làm chuyện thú vị gì."

Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Lâm Hoan Hi gạt đầu, cùng Cảnh Dịch sóng vai về khách sạn.

Vào phòng, Cảnh Dịch nhấn cho đạo diễn một tin báo hai người sẽ không qua đó, rồi lấy quần áo trong túi ra.

Quần áo màu đen được rải trên giường, phần làn váy có dính vết bẩn, Cảnh Dịch nhìn kỹ trang phục, cuối cùng phát hiện phần ngực và phần eo bị người ta cố ý xé rách, sau lại dùng chỉ đen tùy tiện vá vào, trang phục này thuộc loại trang phục thích khách, hơn nữa màu hơi đậm, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện.

Trên mặt Cảnh Dịch không có biểu cảm gì, ngày mai Văn Dịch Lâm phải mặc trang phục này đóng phim, có thể tưởng tượng được, dây buộc trang phục sẽ bị tuột ra theo những động tác mạnh của tay chân, lúc đó Văn Dịch Lâm sẽ bị lộ, sau đó... đổ tội lên người Lâm Hoan Hi người giúp cô ta giặt trang phục.

Ở vòng giải trí này Cảnh Dịch đã nhìn rõ các vấn đề, đủ loại tâm cơ, chỉ là không nghĩ tới những tâm cơ này lại sử dụng trên người Lâm Hoan Hi.

Lúc này cô cũng đi tới, cúi đầu nhìn mấy lần, ánh mắt rơi vào trên mặt Cảnh Dịch: "Bị hỏng rồi à?"

"Ừ, bị người khác cố tình làm hỏng, rồi tùy tiện vá vào."

"Em nói mà..." Lâm Hoan Hi đặt mông ngồi xuống giường, thoải mái nằm xuống giường: "Sao đột nhiên cô ta lại để em giúp giặt quần áo được, quả nhiên là không có lòng tốt."

Cảnh Dịch sờ đầu cô: "Không có cách nào, anh tìm người khâu lại là được rồi."

"Không cần tìm." Cô bật ngồi dậy, "Em tự khâu, bây giờ anh mà đi tìm, không chừng sẽ bị người khác nhìn thấy."

"Hả?" Cảnh Dịch nhíu mày, "Em biết à?"

"Đương nhiên là em biết!" Lâm Hoan Hi liếc anh một cái, "Anh đừng coi thường em, từ tiểu học em đã bắt đầu muốn làm nhà thiết kế thời trang rồi, quần áo búp bê đều là em tự làm đấy."

Dường như cô muốn nói với anh: Nếu như không phải theo đuổi anh, thì bà đây đã đi làm nhà thiết kế rồi.

"Để anh đi tìm kim chỉ."

"Được."

Một lúc sau, Cảnh Dịch cầm kim chỉ vừa mượn được từ nhân viên lễ tân bước vào phòng.

Sau khi đưa cho Lâm Hoan Hi, anh lại chống cằm chăm chú nhìn cô.

Cô ngồi trước bàn xỏ chỉ, cúi đầu xuyên một mũi kim bắt đầu khâu lại, động tác cực kỳ tỉ mỉ.

Nét mặt cô rất nghiêm túc, cũng rất...đẹp.

Đẹp đến mức khiến Cảnh Dịch hồi tưởng lại lần đầu tiên mình động tâm với cô.

"Được rồi, anh nhìn xem được không?" Lâm Hoan Hi cầm quần áo đi tới, dây lưng bị lỏng ra đã được khâu chắc lại, cho dù động tác mạnh cũng sẽ không bị tuột.

Cảnh Dịch nhíu mày: "Không tệ, bà xã anh tay nghề rất giỏi."

Tâm trạng cô rất tốt nói: "Đương nhiên rồi."

"Đáng tiếc là đến bây giờ em vẫn chưa khâu quần áo cho anh."

"..."

"Vì để bồi thường cho anh, bây giờ chúng ta sẽ làm."

Im lặng chốc lát, Lâm Hoan Hi cẩn thận hỏi: "Làm...gì?"

Người đàn ông trịnh trọng nói: "Yêu."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Edit: Cải Xanh

Ngày tiếp theo.

Lâm Hoan Hi cầm quần áo đến studio, cô vòng qua người phụ trách trang phục, trực tiếp ném túi đồ vào trong lòng Văn Dịch Lâm vẫn đang ngồi trang điểm.

"Quần áo của cô giặt xong rồi."

Văn Dịch Lâm mở ra nhìn, ngẩng đầu nhìn Lâm Hoan Hi cười mình: "Hoan Hi, làm phiền cô rồi."

"Đúng là rất phiền phức." Trước mặt mọi người, Lâm Hoan Hi cũng không giữ mặt mũi cho Văn Dịch Lâm, không để ý sắc mặt tái mét của cô ta, nói tiếp: "Kiểu công việc này vẫn nên giao cho trợ lý của cô hoặc những người khác làm thôi, dù sao tôi cũng là kim bài người đại diện, không phải trợ lý."

Văn Dịch Lâm sắc mặt thay đổi liên tục: "Cô có ý gì?"

Lâm Hoan Hi cười hừ một tiếng, một tay chống xuống bàn, cô hơi khom lưng cúi gần mặt cô ta, nhỏ giọng nói: "Văn tiểu thư, thật ra cô không cần phải nhắm vào tôi, hơn nữa cô nhắm vào cũng không được gì, dù sao Cảnh Dịch của chúng tôi cũng kết hôn rồi."

Thanh âm rơi xuống, thợ trang điểm đứng đằng sau nhin cười.

Ai cũng biết Văn Dịch Lâm là người dễ trở mặt, chỉ là không ai nói mà thôi, dù sao cũng cùng ở trong một vòng tròn này, lại là cùng một đoàn phim, ai cũng không muốn trở mặt để tìm phiền phức cho mình, bây giờ Lâm Hoan Hi lại nói thẳng ra như vậy.

Văn Dịch Lâm siết chặt túi trên tay, vẫn giả cười: "Lời này của cô là có ý gì?"

"Không có gì." Cô hơi liếc mắt, nói nhỏ vào tai cô ta, "Đúng rồi, cảm giác hôn môi Dịch ca rất tốt nha~"

Lời nói này giống như một cột chỉ dẫn, trong nháy mắt làm cho thuốc nổ trong lòng Văn Dịch Lâm nổ ầm ầm.

Lâm Hoan Hi vỗ vỗ bả vai cô ta, không nhìn về mặt xấu xí của cô ta, xoay người rồi đi.

"Dịch Lâm, nếu quần áo tôi rồi thì thay thôi."

Văn Dịch Lâm mặt đen lại ném cái túi cho thợ trang điểm, ngồi thẳng người không nói một lời.

Khiêu khích Văn Dịch Lâm xong tâm trạng Lâm Hoan Hi rất tốt, cả một đường đến phòng hóa trang của Cảnh Dịch luôn ngẩng cao đầu mà bước đi.

Anh đã chuẩn bị xong từ lâu, trong phòng hóa trang chỉ có hai người bọn họ.

Cảnh Dịch xem điện thoại, thấy người bước vào, nhìn cô qua tấm gương sáng: "Quần áo đưa đến đó rồi?"

"Đưa rồi, em còn làm cô ta mất mặt trước nhiều người nữa kia mà." Lâm Hoan Hi kéo ghế đến ngồi cạnh Cảnh Dịch, về mặt đắc ý.

Cảnh Dịch về mặt lộ ra ý cười: "Nói cái gì?"

"Thì... hôm qua em tập những lời này." Hôm qua trong lòng cô sửa soạn rất rất nhiều lời nói, cuối cùng thấy đoạn này là thích hợp nhất, cho nên tin tưởng nên đã nói như vậy, sau này Văn Dịch Lâm sẽ không coi cô như quả hồng mềm mà tùy ý bóp.

"Chỉ những lời này...?"

Lâm Hoan Hi nhìn xung quanh một chút, thấy bốn bề vắng lặng, liền ghé vào tai anh nói nhỏ: "Em còn nói với cô ta hôn môi với anh cảm giác rất tốt, anh không biết đâu, em nói xong câu này, mặt cô ta cũng trắng bệch."

Ánh mắt Cảnh Dịch lóe lên dừng lại trên mặt cô, nụ cười của cô giống như một chú mèo ăn vụng, lúm đồng tiền bên gò má như muốn tràn ra nước mùa xuân.

Tầm mắt anh hạ xuống, chưa thỏa mãn nói: "Miệng của em hôn tốt hơn, còn có vị ngọt."

Nụ cười trên mặt Lâm Hoan Hi cứng đờ, im lặng kéo ghế ra kéo dần khoảng cách với Cảnh Dịch.

"Thật ra ở đây rất nhàm chán...." cô lắc lắc chân, đột nhiên nói như vậy.

Cảnh Dịch nhìn Lâm Hoan Hi, không nói gì.

"Trước đây em thực sự thích công việc này sao?"

Nếu thích, vì sao trong lòng cô không có cảm giác vui vẻ nào, trái lại rất áp lực, giống như là một cỗ máy xử lý vật trên tay.

Hoặc có lẽ là.

Lâm Hoan Hi mở lớn hai mắt, không phải cô thích công việc này, mà là thích ở cùng một chỗ với Cảnh Dịch?

Nhưng đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

"Dịch ca, phóng viên của Thiên Ngu đã đến, anh có thể qua đó rồi."

Cảnh Dịch tắt điện thoại, ngồi dậy: "Tôi đi ngay."

Thấy anh đứng dậy, Lâm Hoan Hi vội vàng đi theo.

Vẫn chưa tới thời gian quay phim, nhân viên đoàn phim đang kiểm tra máy móc, ở giữa trường quay mấy phóng viên rỉ tai thì thầm với nhau, thấy Cảnh Dịch đi ra, vội vàng đi về phía anh.

"Chào buổi trưa, Dịch ca."

Cảnh Dịch chào hỏi với phóng viên của Thiên Ngu và Thực Lạc, ai cũng không phải xa lạ với anh.

"Chị Hoan Hi cũng ở đây à." Một phóng viên có khuôn mặt tròn nói, mười phần thân thiện.

"Chào anh." Lâm Hoan Hi cái gì cũng không hiểu, cho nên cũng không dám nói lung tung, lẳng lặng đứng bên cạnh Cảnh Dịch chịu trách nhiệm làm nền.

Lúc cô im lặng, khí thế của cô còn mạnh mẽ hơn trước khi mất trí nhớ, cho nên mấy phóng viên cũng không tiếp lời cô.

"Dịch ca vào đoàn phim muộn hơn mọi người vài ngày, bị lỡ mất thời gian, vậy vẫn kịp tiến độ quay phim chứ?"

Đối mặt với ống kính, Cảnh Dịch trước sau như một vẫn luôn lạnh nhạt, nghiêm túc: "Tôi và hai vị đạo diễn từng hợp tác, trừ Văn Dịch Lâm ra, những diễn viên khác đều đã từng hợp tác, nhờ vào sự ăy của chúng tôi, cũng không ảnh hưởng đến tiến độ quay phim."

"Ở đây sống chung với mọi người thế nào, cuộc sống đã quen thuộc chưa?"

Cảnh Dịch im lặng một lúc, nhìn thẳng ống kính nói: "Buổi tối xin đừng tìm tôi đối kịch là được rồi, giấc ngủ thực sự rất quan trọng."

Phóng viên: "..."

Lâm Hoan Hi: "..."

Anh đây là.... đánh vào mặt Văn Dịch Lâm trước đông đảo quần chúng đấy.

Tuy Cảnh Dịch không nói rõ danh tính, nhưng chỉ cần đề ý sẽ đoán ra, đến lúc đó lại không cần thận mà tiết lộ một chút, có thể tương tượng được tương lai của Văn Dịch Lâm sẽ không mấy tươi sáng.

Lâm Hoan Hi bắt gặp tìm bóng dáng của Văn Dịch Lâm, cuối cùng thấy cô ta ở trong góc, quả nhiên nét mặt cô ta rất khó coi.

Phóng viên vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện qua vấn đề khác: "Lần này bạn diễn của anh là Văn Dịch Lâm vừa đạt giải thưởng lớn của Kim Hoa cho nữ diễn viên xuất sắc nhất, cũng là diễn viên nữ đầu tiên đóng cảnh thân mật cùng anh, không biết lúc quay phim, đối với diễn xuất của Văn tiểu thư anh có hài lòng không?"

Cảnh Dịch nhũ mày, khóe môi nhếch lên một đường cong nhỏ, anh nói: "Nếu như chỉ vừa nhận được giải thưởng cho người mới mà đã tự mãn, vậy chẳng phải tôi mỗi ngày đều khua chiêng gõ trống sao?"

"Này...."

Phóng viên có hơi xấu hổ, vấn đề mà hần hỏi hoàn toàn là vấn đề khách sao thông thường, theo lý thuyết chỉ cần Cảnh Dịch trả lời một câu tốt là xong chuyện, thấy tình hình như hiện nay rõ ràng là nhằm vào Văn Dịch Lâm, Cảnh Dịch không thích Văn Dịch Lâm, cũng có thể Văn Dịch Lâm làm gì khiến anh không hài lòng.

"Bây giờ tôi hy vọng tân nhân có thể xem xét lại diễn xuất của mình, tâm địa không nên gian xảo. Đừng tưởng rằng bây giờ được mọi người tung hô, về sau cũng sẽ được mọi người tung hô, hơn nữa... bước đi nhớ nhìn đường."

Phóng viên hoàn toàn không hiểu anh đang nói cái gì, nhưng hần ta biết nếu như tiếp tục phỏng vấn sẽ xảy ra chuyện.

"Tôi rất vui khi Dịch ca tiếp nhận cuộc phỏng vấn này, sau đó tôi muốn đến chỗ đạo diễn xem xét một chút."

"Tôi cũng rất vui khi tiếp nhận phỏng vấn."

"..."

Sao còn nói nhiều như vậy!! Còn nói là vui về tiếp nhận phỏng vấn??

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Cảnh Dịch, đột nhiên hân hạnh cả người, đứng thẳng nhanh chóng rời đi.

Đám người đó đã đi xa, Lâm Hoan Hi mới dám nói chuyện: "Vừa rồi sao anh lại như vậy?"

"Như nào?"

Lâm Hoan Hi: "Dáng vẻ như ăn phải thuốc nổ."

Nhìn mặt cô tròn tròn, Cảnh Dịch không khỏi thở dài, cong cong ngón tay thăm dò gáy cô: "Nha đầu ngốc."

"Đau!" Lâm Hoan Hi cau mày tránh tay của anh, "Anh như vậy thật đáng ghét."

Cảnh Dịch khẽ cười một tiếng: "Ngốc cũng tốt."

"Anh mới ngốc đấy."

Lâm Hoan Hi hừ một tiếng, quay đầu đi nơi khác.

Đến thời gian quay phim, Lâm Hoan Hi và nhân viên đoàn phim đứng một bên nhìn xem.

Văn Dịch Lâm đã đổi trang phục của thích khách, cô ta quay cảnh đánh nhau rất tẻ, nhiều lần rơi xuống đều bị hô cut, hôm nay trời lại khô nóng, hơn nữa trước đó xảy ra đủ loại chuyện, trong lòng Văn Dịch Lâm đã sớm giận ngút trời, càng hồng bét hơn chính là dây thắt lưng quần áo cũng không bị tuột ra, cho dù cô ta đã cố làm những động tác mạnh, dây lưng cũng không tuột ra.

Văn Dịch Lâm trừng mắt nhìn về phía Lâm Hoan Hi, không cần nghĩ cũng biết chắc là cô đã tìm được người khâu vào cho rồi.

Một lần nữa bị hô cut, Văn Dịch Lâm công sức đã trắng cuối cùng cũng bùng nổ: "Đạo diễn, tôi khó chịu, không quay nữa. Nếu Hoan Hi thân hình không khác tôi là mấy, vậy để cô ấy diễn thay tôi đi!"

Lời nói vừa được nói ra, toàn bộ studio bỗng im lặng đến mức kỳ dị, ngay sau đó, xung quanh truyền đến những tiếng cười rất nhỏ.

Đạo diễn cầm kịch bản, không nhìn được nữa chửi ầm lên: "Tôi dùng tiền để mời cô diễn cái rắm à!?"

Văn Dịch Lâm há hốc mồm, không chịu được oan ức ngay lập tức vành mắt cô ta đỏ cả lên.

"Bây giờ trời nóng như vậy, nơi này chính là cái lồng hấp, còn để tôi diễn, sao tôi có thể chịu được!"

"Cô cũng biết nóng?" Đạo diễn Quách lau mồ hôi trên trán, "Vậy cô nhìn xem bao nhiêu người phải chịu vất vả theo cô! Chỉ cần tôi hô cut một lần, thì bọn họ sẽ phải chuẩn bị lại một lần nữa, nếu cô có nhận thức này thì diễn tốt cho tôi, còn không có nhận thức này thì rút xéo ngay cho tôi!"

Đạo diễn Quách thật sự tức giận, không chỉ có đạo diễn Quách, biên kịch và tất cả nhân viên sắc mặt cũng rất khó coi.

Văn Dịch Lâm biết mình đã đắc tội với người ta, cũng không dám... tranh luận nữa, cúi đầu lầm bầm câu: "Xin lỗi, tôi sẽ diễn thật tốt..."

Gặp rắc rối như vậy, Văn Dịch Lâm cũng đành hoàng lại, yên ổn quay xong phần diễn sau đó.

Đợi buổi tối kết thúc công về quay về phòng, weibo của Văn Dịch Lâm đã bùng nổ.

Phỏng vấn hôm nay đã được xử lý thành video và đăng trên mạng, được các tài khoản nổi tiếng V thay nhau chia sẻ, tạo nên sóng gió to lớn, ai cũng biết Cảnh Dịch là một người ôn hòa, không tranh với đời, anh cũng không ý vào thân phận của mình để ức hiếp người mới, cũng sẽ không đứng trước ống kính nói mình tình nào không tốt, kết quả đến hôm nay trong đoạn phỏng vấn này dù là bên trong hay bên ngoài đều tỏ ra bất mãn và chán ghét với người nào đó, đương nhiên người kia là Văn Dịch Lâm.

Sau đó, có người tám chuyện rằng lúc trước ở studio Văn Dịch Lâm ẩn Lâm Hoan Hi ngã vào ao nước hơn nữa còn giờ trò ở studio gây khó dễ cho Lâm Hoan Hi, mọi người suy đoán Cảnh Dịch tức giận như vậy là vì Lâm Hoan Hi, đương nhiên không phải là do người hâm mộ của Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi nói.

- Cùng một nhà với Psy thực sự đáng ghét

- Cô ta tìm Dịch ca "đọc kịch bản đêm khuya" còn chưa tính, cô ta lại đẩy chị Hoan Hi tôi cần phải náo loạn.

- CP thần kỳ của chúng ta còn sống!!
- Lâu trên yên phận một chút, Dịch ca cũng kết hôn rồi, còn ghép CP cũng không có ý nghĩa.
- #có thể đạt tới áp cút ra khỏi vòng giải trí #
- #có thể đạt tới áp cút ra khỏi vòng giải trí #, muốn ngủ với Dịch ca thì có thể, nhưng bắt nạt Hoan Hi thì không được.
- Nghe nói cô ta còn giờ trò ở studio, mau cút khỏi giới giải trí đi.

...

Trừ lần đó ra, từ trước đến nay tính tình của Văn Dịch Lâm luôn không tốt, chỉ số IQ lại thấp.

[Văn Dịch Kỳ: Trời nóng nực vẫn hô cut, đây không phải làm khó thì là cái gì? Nói chúng tôi giờ trò, thì chúng tôi liền giờ trò, tôi không tin trừ bộ phim này ra, thì không ai tìm chúng tôi đóng phim.]

Weibo này vừa đăng lên, cư dân mạng đều gọi thẳng là óc heo, Văn Dịch Lâm cũng cảm thấy chị gái mình đúng là óc heo, cho dù weibo này xóa rất nhanh, nhưng vẫn bị người khác chụp màn hình lại.

Ngay sau đó, quả nhiên Văn Dịch Lâm nhận được tin tức hủy các loại hợp đồng.

Chỉ cần là người thông minh đều sẽ chọn đứng về phía Cảnh Dịch, bọn họ sẽ không vì một tân nhân hay một nữ diễn viên bình thường mà làm mất lòng người có tiếng và có thế lực trong vòng giải trí này.

Lâm Hoan Hi xem trò vui này rất vui vẻ, nhưng mà cô cũng hơi ngạc nhiên, rốt cuộc là người nào có lòng ở giờ phút quan trọng này giúp cô nói ra chuyện ngày hôm qua cô bị rơi vào nước? Dù sao ở studio cũng chỉ có mấy người này, cũng không có phóng viên nào...

Lâm Hoan Hi cau mày một cái, đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó, nhấn tin thử thăm dò Cảnh Dịch.

[Lâm Hoan Hi: Là anh bảo người ta nói chuyện hôm qua à?]

Cảnh Dịch trả lời rất nhanh: Em nói vậy thì chính là vậy.

Lâm Hoan Hi ôm điện thoại, không biết vì sao... đột nhiên muốn đi tìm Cảnh Dịch "đọc kịch bản đêm khuya".

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Edit: Tròn

Sau khi quay xong ◇, Cảnh Dịch từ chối lời mời dự tiệc cùng những hoạt động kế tiếp, trực tiếp mua vé máy bay trở về.

Vừa lên máy bay, Lâm Hoan Hi liền tục vất vả mấy ngày liền đeo bịt mắt ngủ. Cảnh Dịch ngồi ở bên cạnh cô nhìn cô một cái, chợt cười đến ý vị thâm trường. (*)

(*) Ý vị thâm trường: mang ý nghĩa sâu xa.

Một tiếng sau, cô tỉnh lại.

Lâm Hoan Hi kéo bịt mắt xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã hoàng hôn, những đám mây trong đêm tối chồng lên nhau.

"Còn chưa tới sao?"

Vừa hỏi, Lâm Hoan Hi vừa tính toán thời gian.

Từ Thiên Sơn đến thành phố A gần nửa tiếng, hiện tại cũng đã gần hai tiếng rồi.

"Nhanh đến thôi." Cảnh Dịch lật xem báo chí trên tay, mí mắt buông xuống, cũng không nhiều lời.

"Em ngủ tiếp một lát, đến nơi thì gọi em nhé."

"Được."

Một lần nữa nhắm mắt lại, Lâm Hoan Hi thay đổi thành tư thế thoải mái hơn.

*

"Đến rồi."

Đang mơ màng thì âm thanh lạnh lùng của Cảnh Dịch vang lên bên tai.

Cô hí hóp mắt lại, tao nhã che miệng lại ngáp một cái: "Đến nơi rồi à?"

"Ừ." Cảnh Dịch đứng dậy, đưa tay về phía cô: "Đi thôi, đi xuống nào."

Lâm Hoan Hi xoa nhẹ đôi mắt, đi theo anh xuống máy bay, ra sân bay.

Gió đêm thổi qua, cô lập tức tỉnh táo.

Giữa trời chiều, đèn nê ông sáng chói mắt, Lâm Hoan Hi bỗng nhiên nhận ra được đây không phải là thành phố mình quen thuộc.

"Nơi này là nơi nào?"

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, Cảnh Dịch cuối cùng không nhịn được cười: "Em thật sự là trì độn."

Lâm Hoan Hi càng mờ mịt.

Anh nắm lấy tay cô: "Đi thôi."

Lâm Hoan Hi vội về mặt hoang mang đuổi kịp bước chân của anh, tiến đến ngồi trên xe bảo mẫu."

"Chào Dịch ca, chào chị dâu."

Hai người vừa ngồi vào thì lái xe quen thuộc liền chào hỏi.

"Đây là Tiểu Giang."

Lâm Hoan Hi hướng mắt nhìn ra ngoài: "Chúng ta đang ở đâu?"

"Quay trở lại trấn Nguyệt Nha, Dịch ca không nói cho chị biết sao?"

Trần Nguyệt Nha?

Lâm Hoan Hi kinh ngạc nhìn vào mắt của anh.

"Làm sao vậy?"

"Anh....trước kia đều chưa nói đến."

Cảnh Dịch càng mỉm cười vui vẻ: "Nếu nói thì không phải là kinh hi rồi."

Trong nội tâm cô đột nhiên xuất hiện cảm xúc khó hiểu, sự ngọt ngào không thể nói thành lời, ầm ập đến tận đáy lòng.

Lâm Hoan Hi vốn cho rằng lúc trước anh nói đưa cô về quê là chỉ nói vậy mà thôi, không nghĩ đến lại nhanh như vậy, càng sẽ không nghĩ tới anh vì đưa mình về mà từ chối không ít lời mời.

"Cảm ơn anh, Dịch ca."

Từ đáy lòng Lâm Hoan Hi nói ra.

Xe chậm rãi chạy trên đường, cô đem cửa kính hạ xuống một chút, gió đêm thổi vào, cô không tiếp tục buồn ngủ nữa.

Trần Nguyệt Nha cô từ nhỏ lớn lên là một trấn cổ kính, thôn trấn rời xa âm thanh ầm ĩ của thành thị, nhịp sống tương đối chậm chạp, thôn trấn không lớn, người dân sống ở đây hiền lành, hiếu khách.

Đúng 9h, xe tiến vào trong trấn Nguyệt Nha.

"Dịch ca, phiên anh chỉ đường."

Phía trước là con đường mòn uốn lượn, một nhà lại một nhà khác, cộng thêm kiến trúc giống nhau, rất khó để tìm được nhà cần tìm.

"Ngõ hẻm phía trước rẽ trái, ngôi nhà thứ nhất."

Lâm Hoan Hi sống lưng thẳng tắp, nhìn ra bên ngoài.

Sắc mặt hờn hờ của cô hiện lên rất rõ ràng, nét mặt Cảnh Dịch nhu hòa hơn.

"Xe lái vào không được rồi, có lẽ hai người phải tự mình đi thôi."

Cảnh Dịch gật đầu, nói: "Làm phiền cậu đã đưa tôi đến đây rồi."

"Không phiền." Tiểu Giang giúp đỡ cảm hành lý ra, "Lúc trở về thì gọi điện thoại cho em, em sẽ đến đón hai người."

"Tiểu Giang không đi vào ngồi một lát sao? Lái xe rất vất vả đó."

"Không sao." Tiểu Giang cười lắc đầu, nói: "Bằng hữu của em ở trong trấn phía trước, em đã có hẹn với cậu ấy nên sẽ không vào đâu."

Lâm Hoan Hi cũng không có miễn cưỡng, lưng đeo balo đi tới ngôi nhà.

Đỉnh đầu là ánh trăng đông đưa, căn nhà hai bên cũng ẩn trong màn đêm, thanh bình giống như là một bức tranh thủy mặc.

Đang ở quê hương nên Lâm Hoan Hi ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn, cô kéo balo ép sát người, thả chậm tốc độ đuổi theo bước chân của anh.

Cảnh Dịch khẽ ghé mắt: "Lại nói tiếp, em cũng vài năm không có trở về rồi."

"Cái gì vài năm?"

"Lần trở về gần đây nhất là em dẫn anh đi gặp trưởng bối." Nhớ lại cảnh ngày hôm đó, Cảnh Dịch phì cười không thôi, "Ba của em chỉ còn kém không có cầm cây chổi đuổi anh ra ngoài."

Khi đó cũng là Lâm Hoan Hi lặng lẽ mang theo anh trở về, trước đó cũng không có chuẩn bị, khi thấy người rồi thì Cảnh Dịch mới cảm thấy đại sự không ổn. Cảnh Dịch đến bây giờ vẫn nhớ rõ ánh mắt của ba Lâm nhìn anh, lạnh băng như nhìn kẻ thù giết cha.

Thật ra cũng lạ, trước khi Lâm Hoan Hi mất trí nhớ cũng rất ít cùng anh nhắc đến quê hương, cho tới bây giờ đến thành phố A tới nay cũng chỉ trở về có một lần.

Hai người đi bộ một lúc cũng đã tới Lâm gia.

Nhà Lâm gia so với các ngôi nhà khác thì lớn hơn nhiều, cánh cổng trang nghiêm, trên đỉnh còn treo bảng hiệu, hiện tại bây giờ cũng là thế gia vọng tộc.

Cô gõ cửa cổng, phát ra âm thanh kéo kẹt, chờ đợi.

"Đây không phải là Hoan Hi sao?"

Nghe được có người gọi tên cô, Lâm Hoan Hi quay ra sau nhìn. Dưới ánh đèn mờ nhạt, cô tỉ mỉ nhìn người phụ nữ trung niên.

"Không biết cô hả?" Bà cười nói: "Đình Đình nhà cô cùng chung lớp với cháu đấy."

Vừa nói vậy, Lâm Hoan Hi bừng tỉnh: "Di Khương khỏe."

Mẹ Khương nhìn Lâm Hoan Hi từ trên xuống dưới, ánh mắt lại rơi trên người Cảnh Dịch, sắc trời khá đen, chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông này là người có lượng người hâm mộ khá cao.

"Đây là....chồng con?"

Vừa hỏi xong, xuất hiện một mảnh yên ắng.

Con mắt Cảnh Dịch hơi trầm xuống, lặng lẽ cùng đợi câu trả lời của cô.

Giữa trời chiều yên tĩnh, âm thanh của cô rõ ràng lọt vào tai: "Đúng vậy, là chồng con."

Lông mi dài của Cảnh Dịch run rẩy, trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên, ngay sau đó lại bị cảm giác lưu luyến nhẹ nhàng thay thế.

Mẹ Khương có chút kinh ngạc: "Là chồng con theo đuổi hay sao? Trông hình như là một người tốt nha."

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, trước mặt đã mở cửa.

"Ai vậy, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được."

Tông Tông ngáp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ bất mãn. Nhưng khi nhìn thấy trước mặt là Lâm Hoan Hi, cậu liền trừng to mắt, nhào tới vào lòng cô.

"Chị!"

Thân thể Tông Tông hơi nặng, Lâm Hoan Hi vội vàng thả hành lý xuống, vững vàng tiếp được cậu, thuận thế bế lên.

"Mẹ ơi, chị trở về rồi!!!" Tông Tông ôm sát cổ Lâm Hoan Hi, quay ra sau vui vẻ kêu to.

Cảnh Dịch mang đồ vào cửa, nói: "Còn có anh rề."

Lúc này Tông Tông mới ý thức được ngoài trừ Lâm Hoan Hi bên ngoài còn có một người.

Cậu bấu môi, không vui: "Ah, còn có anh rề....."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi ôm Tông Tông vào phòng, cô liếc mắt thấy ảnh gia đình treo chính giữa xung quanh bàn trưng bày các loại cúp, cô nhận ra đây là những giải thưởng mà hồi tiểu học mà mình đã nhận được.

"Tông Tông, thân thể chị con còn chưa khỏe đâu, mau xuống đi."

Uông Lộ Thanh vội vàng bế Tông Tông lại, nói: "Hai con trở về sao không nói một tiếng, Cảnh Dịch mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, lão Lâm, đi pha trà đi."

Bị vợ sai bảo Lâm Văn Xương cũng không một câu oán hận, chỉ là ánh mắt nhìn Cảnh Dịch kỳ lạ nói không nên lời, ông hừ một tiếng, đi về phía để lá trà, ở Tây Hồ trà Long Tĩnh và Đại Hồng Bào luôn là sự lựa chọn đầu tiên của mọi người.

"Ba, không cần phiền phức như vậy đâu, bọn con uống nước lọc là được rồi."

Lâm Văn Xương là một người yêu thích trà, những loại trà đặt ở đằng kia đều là ông sưu tập hoặc là quà của người khác, rất quý.

"Đúng rồi, đây là trà Hoàng Sơn Mao Tiêm con nhờ bạn mua được." Cảnh Dịch đưa hộp quà nói, "Cũng không biết hợp khẩu vị của ngài không."

Ánh mắt Lâm Văn Xương sáng rực lên, nhưng lại nghĩ rằng nếu mà nhận nhanh như vậy thì không tốt lắm, vì vậy khề ho một tiếng, trầm giọng nói: "Đến cũng đến rồi, còn mang đồ đắt như vậy làm gì."

Nói rồi, Lâm Văn Xương cầm lấy hộp quà, cẩn thận từng li từng tí đặt vào giữa những lá trà ở đằng kia.

"Về sau không nhất thiết phải dùng nhiều tiền như vậy."

Cảnh Dịch không kiềm chế được cười nói: "Chỉ những lúc như này thôi."

Đúng lúc này, thanh âm già nua từ trong phòng truyền đến.

"Hoan Hi về đây à?"

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng phát ra thanh âm, ông cụ đi tập tễnh, tóc mai điểm bạc, ngũ quan so với trong trí nhớ của cô thì già dặn hơn nhiều.

Trong lòng cô chưa xót, viên mắt ửng đỏ: "Ông nội..."

Lâm Thư Vinh lấy kính lão ra, cẩn thận nhìn cô thật kỹ, phát hiện thật sự là cháu nội của ông, lập tức vui vẻ ra mặt: "Thực sự là Hoan Hi rồi, cũng đã mấy năm không gặp rồi."

Ông lại nhìn về phía Cảnh Dịch: "Cháu rề cũng tới rồi."

"Cháu chào ông nội."

"Nghe Lộ Thanh nói cháu bị tai nạn, không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì rồi ạ." Lâm Hoan Hi lắc đầu, "Ông xem, cháu đã khỏe rồi."

"Vây là tốt rồi." Ông cụ vỗ vỗ tay cô, "Còn có con đã quên một số chuyện?"

Lâm Hoan Hi nhìn về phía Ưông Lộ Thanh, đôi phương dùng ta ra tín hiệu với cô.

Vì vậy cô nói: "Đúng là đã quên, nhưng bác sĩ nói không có gì đáng ngại ạ, theo dõi vài ngày là tốt rồi."

"Không có chuyện gì thì tốt, lúc cháu xảy ra chuyện, mẹ cháu gạt ông không nói cho ông biết, nếu không phải do ông già rồi đi đứng không tiện, chắc hẳn sẽ đi tìm cháu."

Cô cảm thấy trong lòng đau khổ, cầm tay ông nắm chặt.

Lâm Hoan Hi nhìn gian phòng này, đồ dùng và trang trí trong nhà giống hệt như trong trí nhớ của cô, chỉ khác là.... trên tủ có thêm một di ảnh.

Hình ảnh trắng đen, cụ già khuôn mặt tươi cười, ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

Lâm Hoan Hi siết chặt nắm tay, kinh ngạc nhìn ảnh một lúc lâu cũng không hồi thần.

Ưông Lộ Thanh nhìn theo ánh mắt Lâm Hoan Hi, rất miễn cưỡng cười nói: "Mẹ, Hoan Hi về thăm mẹ."

"Mộ của bà ở đâu ạ?"

Lâm Văn Xương nói: "Ở trên ngọn núi mà khi con còn bé thường hay đến đó chơi, dựa lưng vào cánh đồng lúa mạch, cũng không hoang vắng."

Lâm Hoan Hi vẫn còn run rẩy: "Con muốn đi xem."

"Chờ sáng mai đi, bây giờ trời cũng tối rồi."

"Hiện tại con muốn đi." Vẻ mặt cô như sắp khóc, lập tức làm cho Ưông Lộ Thanh có chút không nỡ.

"Nhưng mà..."

"Con đi cùng cô ấy." Cảnh Dịch ngắt lời Ưông Lộ Thanh nói: "Sau đó con sẽ dẫn cô ấy về."

"Vây được rồi." Ưông Lộ Thanh thoải hiệp, đi vào phòng lấy đèn pin ra đưa cho Cảnh Dịch, "Về sớm một chút, trên núi có thú dữ, đừng để bị tha đi."

Cảnh Dịch gạt đầu, dắt tay Lâm Hoan Hi đi: "Chúng ta đi thôi."

"Ông nội, con đi một lúc rồi về."

Nói với ông nội một câu, Lâm Hoan Hi theo Cảnh Dịch ra cửa.

*

Trong hẻm nhỏ ở cổ trấn, đèn lồng ở hai bên chiếu sáng con đường đá quanh co, Cảnh Dịch thấy không cần phải dùng đến đèn pin. Vì vậy nên cất vào trong túi.

Anh dừng lại một bước đi sau Lâm Hoan Hi, ánh mắt từ đầu đến cuối luôn dõi theo bóng lưng của cô.

Lâm Hoan Hi rất ít khi nói đến gia đình của mình với anh, cũng chưa từng nhắc tới những chuyện xảy ra thời thiếu niên, từ ngày biết anh trở đi, cuộc đời cô dường như chỉ có anh, chỉ vây quanh anh, mà Cảnh Dịch chưa từng nếm thử cảm giác đi vào quá khứ của cô.

Bầu trời mất mẻ, hai người dần dần leo lên ngọn núi, những con đom đóm nhỏ bay lượn xung quanh lóe ra ánh sáng nhạt.

Sau đó, Lâm Hoan Hi thấy một tòa ngôi mộ, dựa lưng vào cánh đồng lúa mạch, đối diện là con sông lớn, không phải là cô đơn, nhưng lại trống vắng.

Cô thở hổn hển dừng lại bên cạnh mộ, nhìn ba chữ Giang Tuệ Quân trên bia mộ kia, đáy lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác không chân thật.

Ông bà nội của Lâm Hoan Hi đều là người hiền hòa, nhất là bà nội của cô, sinh ra trong gia đình danh môn, nhưng lại theo ông nội Lâm hai bàn tay trắng, sau này tới trấn Nguyệt Nha này, bình bình ổn ổn sống cả đời.

Bà dạy Lâm Hoan Hi đọc sách viết chữ, cùng cô may quần áo cho búp bê, những lúc cô bị bệnh dường như bà sẽ không ngủ mà ngồi bên cạnh chăm sóc cô.

Cả cuộc đời này bà không có nhiều vàng bạc châu báu, nhưng lại đem những thứ tốt nhất của chính mình cho Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi quỳ một chân trên đất, hai mắt ửng đỏ.

Gió đem se lạnh, Cảnh Dịch im lặng cời tây trang khoác lên vai cô.

"Cháu chào bà nội."

Trong bóng tối, Cảnh Dịch quỳ gối xuống bên cạnh Lâm Hoan Hi.

"Cháu là Cảnh Dịch, lần trước tới thăm bà, nhưng mà đi vội vàng quá, cũng không ngồi nói chuyện cùng bà được."

Lâm Hoan Hi kinh ngạc nhìn về phía anh.

Người đàn ông bên cạnh đắm mình trong ánh trăng, khuôn mặt lạnh lùng trước nay bây giờ lại tinh tế dịu dàng chưa từng có.

"Hoan Hi đã xảy ra một số việc, cô ấy quên cháu. Nhưng mà cháu đồng ý với bà, cho dù xảy ra chuyện gì, cháu sẽ không bao giờ rời khỏi cô ấy, cho đến sau này, cháu vẫn sẽ giữ lời hứa ban đầu, chăm sóc cô ấy thật tốt."

"Em muốn nói gì không?" Cảnh Dịch nghiêng đầu, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô.

Lâm Hoan Hi khẽ cắn môi dưới, thanh âm thấp đến nỗi không thể nghe thấy: "Em không biết, em luôn cảm thấy... giống như là mơ."

"Không lâu trước đó bà vẫn còn ở bên cạnh em."

Vừa đảo mắt, đã vùi sâu vào đất vàng, càng hồngбет hơn chính là, bà qua đời lúc nào cô cũng quên.

Cảnh Dịch đưa tay ra kéo kéo ngón tay cô, sức lực không lớn.

Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn về phía anh, vẫn là ánh mắt không vui không buồn, nhưng cũng cho cô cảm giác yên tâm.

"Một ngày nào đó, tất cả mọi người sẽ rời xa em, chỉ mong ngày đó sẽ đến thật muộn."

Anh nói: "Anh sẽ ở bên cạnh em"

Thanh âm không lớn, quanh quẩn rõ ràng bên tai.

"Về thôi." Cảnh Dịch cẩn thận đỡ cô dậy, "Muộn một lúc nữa người nhà sẽ lo lắng cho em."

"Được."

Lâm Hoan Hi gật đầu, cầm lấy tay anh đứng lên, không đợi cô nhấc chân, sắc mặt Lâm Hoan Hi đã thay đổi, khó khăn mở miệng nói: "Chân...tê rồi."

Cảnh Dịch khẽ thở dài, giẫy tiếp theo, anh khom người trước mặt cô, bàn tay lớn cầm lấy tay cô kéo lên, Lâm Hoan Hi không chút phòng bị cúi đầu vào lòng của anh.

Cảnh Dịch thuận tiện cõng cô lên, không quên nói: "Bà nội, chúng cháu về đây."

Ánh sáng mờ mờ quanh quẩn trước mặt anh, lượng quanh một vòng xong, bay về hướng ánh trăng, giống như là chào tạm biệt.

Cảnh Dịch thu ánh mắt lại, bước chân chậm chậm đi xuống núi.

Những đám mây đen che khuất mặt trăng, sắc trời trong nháy mắt trầm xuống.

"Đền pin ở trong túi, lấy ra ở giúp anh."

"À."

Nằm úp sấp trên lưng anh Lâm Hoan Hi rất chặt vật thò tay xuống sờ sờ, người đàn ông lại không đi tiếp.

"Lâm Hoan Hi, em sờ ở đâu đấy."

"Em đang sờ ở đâu?"

Anh trầm giọng: "Em nói xem em sờ ở đâu?"

"..."

"Xin hãy tôn trọng anh."

"..."

Lâm Hoan Hi ngậm chặt miệng, cẩn thận rời tay sang hướng khác, tiếp tục mò mò thấy một vật cứng cứng, cô không xác định hỏi: "Đây là đèn pin hay vẫn là cái đó...của anh?"

"Nếu như em còn có sinh lí bình thường thì nên biết đây là đèn pin."

"...."

Hệ liệt một ngày không oán giận anh sẽ chết lại bắt đầu.

Vừa nãy ở trước mộ bà nội nhất định là một Cảnh Dịch giả.

Lâm Hoan Hi không vui lấy đèn pin ra, trong nháy mắt ánh sáng chiếu sáng con đường trước mắt, con muỗi bị ánh đèn hấp dẫn, cùng nhau bay về phía này, rất nhanh, cánh tay và cổ Cảnh Dịch bị lộ ra ngoài đã bị muỗi đốt hai nốt đỏ to.

Anh khẽ cau mày, hơi nghiêng đầu: "Cổ hơi ngứa, ngứa giú anh đi."

Lâm Hoan Hi cúi sát lại nhìn kỹ: "Muỗi ở quê rất lợi hại, càng gãi càng ngứa, về đến nhà em tìm dầu bôi vào cho anh là được rồi."

"Ngứa"

Cô suy nghĩ một lúc, trực tiếp lấy nước bọt của mình bôi lên: "Trên sách nói bôi nước bọt có thể bớt ngứa, anh thấy đỡ hơn không?"

Sắc mặt Cảnh Dịch thay đổi, nói: "Không bằng em cứ hôn trực tiếp lên đi, kiểu nước bọt như vậy anh thấy đỡ hơn."

Cô mím môi cười, cầm tựa trên vai Cảnh Dịch không nói gì.

Ban đêm vắng vẻ, đường cũng vắng, người lại càng vắng.

Lâm Hoan Hi không nhịn được nhìn Cảnh Dịch.

Khuôn mặt người đàn ông này rất đẹp mắt, mày rậm, hốc mắt sâu, con ngươi đen láy, dường như có ánh sáng rơi vào trong mắt anh, rất mê người.

Tim cô đập lỡ một nhịp, ký ức không rõ ràng xuất hiện.

Lâm Hoan Hi ngẩng người nói: "Trước kia anh... có phải từng công em như vậy không?"

"Rất nhiều lần. Sao thế, nhớ ra gì à?"

"Cảm giác như anh đã công em như thế này rồi."

Đúng là đã công.

Lần đó bọn họ lên núi quay chương trình, Lâm Hoan Hi và mọi người bị lạc đường, một mình anh đi tìm rất lâu mới tìm được cô.

Anh còn nhớ lúc đó Lâm Hoan Hi ngồi dưới gốc cây, ngồi khóc sụt sùi giống như một đứa trẻ, một phút đó anh đã rung động rồi, đã bị cô đánh hạ. Sau đó Cảnh Dịch công cô lên, từng bước đi xuyên qua bụi gai.

Cũng rất kỳ lạ, đoạn đường đó đi khó như vậy, anh lại hy vọng mãi mãi không thể đi tới cuối con đường.

"Em có biết lúc đó chúng ta đã là gì không?"

"Làm gì?"

Trong bóng đêm, nụ cười trên môi anh nhìn không rõ ràng.

Cảnh Dịch nghiêng đầu, dễ dàng hôn lên khóe miệng cô.

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên, lúc anh dứt ra, trên môi còn lưu lại hơi ẩm chưa dứt đi.

"Chúng ta đã đã chiến."

Cô tròn to mắt, đánh một cái vào ót anh, "Anh đúng là lưu manh!! Cho dù trời tối trắng mờ anh cũng không thể nói những lời như vậy."

Cảnh Dịch sắc mặt không thay đổi: "Đây là lời em nói lúc đó."

Lâm Hoan Hi: "...."

Không có khả năng, cô mới sẽ không biết xấu hổ mà nói ra những lời như vậy đâu.

"Lâm Hoan Hi..."

"Im miệng, em không đã chiến."

Anh cầm lấy tay cô nắm thật chặt: "Sau này đừng đi lạc nữa, cũng đừng khóc."

Anh sẽ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Edit: Cải Xanh

Hai người vừa về nhà đóng cửa lại, thì Khương Đình Đình cũng trùng hợp từ bên ngoài về.

Cô ta buồn bực nhìn cửa nhà đối diện, bước dài vào cửa, nói với mẹ Khương: "Nhà đối diện có khách đến thăm?"

Mẹ Khương nói: "Là con gái của dì Lâm đã trở về."

Bà thần thần bí bí kéo Khương Đình Đình lại, thì thầm vào tai cô ta: "Con gái lớn của dì Lâm dẫn chồng về, rất tuân thủ lịch sự."

Khương Đình Đình càng buồn bực, "Chưa từng nghe nói Lâm Hoan Hi kết hôn, con sẽ sang thăm cô ấy, bọn con cũng đã nhiều năm không gặp."

"Được, con đi tắm rồi ngủ đi."

*

"Chúng con đã trở lại."

"Mẹ vừa chuẩn bị nước cho hai đứa, con và Cảnh Dịch đi tắm rồi nghỉ ngơi đi, phòng con cũng dọn dẹp xong rồi."

Lâm Hoan Hi nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng của Tông Tông và ông nội.

"Mọi người ngủ rồi ă?"

"Vừa vào ngủ không lâu, từ người lớn tuổi đến thanh thiếu niên không được ngủ quá muộn."

Uông Lộ Thanh quan sát hai người một lúc, thì phát hiện trên khuôn mặt anh tuấn của Cảnh Dịch xuất hiện mấy nốt đỏ, điều này làm cho anh nhìn hơi buồn cười.

Uông Lộ Thanh mỉm môi cố gắng để không bật cười thành tiếng, rồi nói: "Mẹ đi lấy dầu thơm cho con, muỗi què rất ác."

"Làm phiền ngài."

"Em dẫn anh về phòng."

Nói rồi, Lâm Hoan Hi lôi kéo anh đi về phía phòng ngủ.

Phòng của Lâm Hoan Hi ở tận cùng bên trong, sát sân sau, cô đẩy cửa đi vào, giơ tay lên mò vị trí công tắc, lạch cạch một tiếng, trong nháy mắt đèn chiếu sáng cả căn phòng mờ tối.

Phòng của cô không tính là lớn, cũng ấm áp đáng yêu giống những cô gái khác, đầu giường và trên bài đều để những dây treo trang trí hình trái tim, trên tường còn dán một tấm poster, chủ nhân trên tấm poster đó chính là Lâm Hoan Hi và người đàn ông bên cạnh.

Lâm Hoan Hi mất trí nhớ đương nhiên sẽ không nghĩ tới mình lại mê mẩn người khác đến mức dán poster lên tường, còn không chỉ là một tấm..

Mặt cô đỏ lên, luống cuống gãi đầu: "Em đi tắm trước, hay là anh đi tắm trước?"

Cảnh Dịch trịnh trọng nói: "Cùng nhau tắm."

Lâm Hoan Hi khẽ thờ dài, đỏ mặt véo anh một cái: "Đừng lộn xộn, cha mẹ em ở đây."

Khóe mắt anh khẽ cong lên nhưng khó mà nhận ra, "Em đi tắm trước đi."

"Được."

Lâm Hoan Hi mở tủ quần áo, bên trong quần áo được gấp gọn gàng, có thể thấy cách một khoảng thời gian là Uông Lộ Thanh sẽ sắp xếp lại, cô tìm bộ đồ ngủ con gấu, ngửi hương thơm chanh trên quần áo, đáy lòng xuất hiện sự thỏa mãn chưa từng có.

"Em tắm trước đây."

Nói xong, Lâm Hoan Hi đi vào phòng tắm.

Đợi người đi rồi, Cảnh Dịch mới lẳng lặng quan sát tỉ mỉ căn phòng nhỏ mà trước đây bà xã của mình từng sinh hoạt.

Lần trước tới đây bọn họ cũng không ở lại lâu, hơn nữa còn có mâu thuẫn với Lâm Văn Xương, kết quả cuối cùng là ra về trong không khí chẳng mấy vui vẻ, cho nên đây là lần đầu tiên Cảnh Dịch đặt chân đến căn phòng này.

Anh nhẹ nhàng sờ lên bàn học màu trắng bên cạnh, phát hiện ở góc bàn khắc một dòng chữ nho nhỏ, trên đó viết --

[Kết hôn với Dịch ca - phượng châm]

Cảnh Dịch: "..."

Đây mà cũng được gọi là phượng châm à?

Rốt cuộc trong đầu cô nghĩ gì thế?

Mặc dù hành vi của cô rất khó hiểu, cũng không thể phủ nhận rằng Cảnh Dịch rất có lỗi.

Anh cẩn thận mở ngăn kéo, bên trong để tài liệu học tập và mấy quyển nhật ký của Lâm Hoan Hi, còn có album ảnh với các bạn cùng lớp, Cảnh Dịch không có thói quen nhìn trộm riêng tư của người khác, ánh mắt lướt qua mấy quyển nhật ký, sau đó lấy quyển album hoa văn màu hồng nhạt ra.

Anh chống cằm, ngọn đèn ấm áp làm cho nét mặt trong trẻo lạnh lùng của anh trông cực kỳ dịu dàng, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng lật từng trang ảnh, qua một bức ảnh, anh chứng kiến quá trình lớn lên của một cô gái.

Trong hình Lâm Hoan Hi mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng, nụ cười của cô dưới ánh nắng càng thêm rực rỡ, đôi mắt cô nhìn ống kính như có muôn vàn vì sao, sáng rực đến mức khiến người khác không thể dời ánh mắt.

Nhưng dần dần, Lâm Hoan Hi trong hình cũng ít cười.

Cảnh Dịch hơi nhíu mày, tiếp tục lật xem, càng lật ra phía sau, vẻ mặt Lâm Hoan Hi càng âm trầm, khả năng quan sát giúp anh phát ra Lâm Hoan Hi luôn duy trì một khoảng cách nhỏ với bạn học bên cạnh, dường như là.... cô ý bị tách ra khỏi tập thể.

"Em tắm xong rồi."

Cảnh Dịch thu lại ánh mắt, thần nhiên đóng album lại, nghiêng đầu nhìn cô.

Đồ ngủ thời cấp ba mặc trên người cô đã ngắn, nhưng lại sinh ra một loại hứng thú khác thường.

Lâm Hoan Hi vẫn chưa phát hiện ánh mắt nóng rực của anh, vừa lau tóc vừa nói: "Anh đi tắm đi, à đúng rồi, đồ ngủ anh lấy ra chưa?"

"Vẫn chưa."

"Em lấy giúp anh." nói vậy, Lâm Hoan Hi kéo vali sang một bên.

"Không mặc cũng được mà."

Lâm Hoan Hi dừng lại động tác trên tay: "Anh muốn...ngủ trần?"

"Không được." Cô cau mày một cái, "Ngày mai mẹ lên gọi chúng ta, nhìn thấy sẽ không tốt lắm."

Lông mày Cảnh Dịch nhướn lên: "Cho nên anh ngủ trần cũng không sao, chủ yếu là sợ mẹ chúng ta thấy đúng không?"

"..."

Anh gọi tiếng mẹ mà sao thuận miệng đến thế.

"Lười phải nói chuyện với anh." Lâm Hoan Hi biết Cảnh Dịch thích trêu chọc cô, lúc này không để ý tới anh mới là đạo lý cứng rắn, lấy đồ ngủ từ vali ra ném về phía anh, "Em đi ngủ trước đây, ngủ ngon."

Dứt lời, cô đá bay dép rồi nằm xuống giường.

Lúc này thời gian vẫn còn sớm, Lâm Hoan Hi cũng không có cảm giác buồn ngủ, cô lật người hai vòng trên giường, tìm kiếm điện thoại trên bàn.

Vừa mở khóa màn hình, thì thấy tin nhắn của Từ Tinh Tinh.

[Tiểu Tinh Tinh: Chị Hoan Hi, chị vẫn chưa về à?]

Tin nhắn gửi đến lúc bốn giờ chiều, lúc ấy Lâm Hoan Hi đang ở trên đường, đương nhiên không thể trả lời.

[Lâm Hoan Hi: Xin lỗi, chị vừa nhìn thấy, bọn chị về nhà ông bà, có lẽ mấy ngày nữa sẽ về.]

[Tiểu Tinh Tinh: Em sắp phát điên rồi.]

[Lâm Hoan Hi:??]

[Tiểu Tinh Tinh: Sếp tổng của bọn em đúng là thần kinh, chính là Tô Diễm đấy, tinh thần hấn ta đúng là không bình thường.]

[Lâm Hoan Hi: Làm khó em à?]

[Tiểu Tinh Tinh: Hấn thật sự rất kỳ quái, bình thường không thích người khác động vào hấn, lúc nào cũng chê bọn em làm việc không tỉ mỉ, saudó... hấn biết tác phẩm lúc em phỏng vấn có một phần công lao của chị.]

[Lâm Hoan Hi:....]

[Tiểu Tinh Tinh: Xin lỗi, là em không cẩn thận lỡ miệng, hấn hỏi em phương thức liên hệ với chị.]

[Lâm Hoan Hi:....]

[Tiểu Tinh Tinh: Thế nhưng em cũng không cho hấn!!!!]

Đang nói, một yêu cầu kết bạn gửi tới, lời nhắn gửi chỉ có năm chữ.

[Tôi, Tô Diễm, kết bạn.]

Lâm Hoan Hi: "...."

Ngữ khí như ra lệnh này ai sẽ kết bạn chứ!!!

[Lâm Hoan Hi: Dù sao sếp tổng của em vẫn tìm được chị.]

[Tiểu Tinh Tinh:...]

Làm sao bây giờ? Nhìn lời mời kết bạn kia, Lâm Hoan Hi hơi khó xử, từ chối sẽ không tốt lắm, nếu hấn ta mượn cơ hội này gây khó dễ thì sao?

Lâm Hoan Hi cắn ngón tay, hàng lông mày nhú chặt, đang lúc không biết xử lý như nào, tay cô đã bị người khác kéo xuống.

Đỉnh đầu truyền tới thanh âm lạnh lạnh: "Xin đừng nghịch tay bà xã của anh, tay cô ấy rất khó nhìn."

Lâm Hoan Hi kinh ngạc ngẩng đầu: "Anh tắm xong rồi à?"

"Ừ."

Cảnh Dịch lấy kem dưỡng da và một loạt đồ trang điểm trong ba lô ra, dựa theo thứ tự cẩn thận bôi kem lên mặt, Lâm Hoan Hi sững sờ ngẩng đầu nhìn động tác vênh lên ngón tay xếp thành hình hoa lan, một lúc lâu vẫn không hoàn hồn.

Cô cho rằng trình tự tắm của anh đã đủ khiến người khác kinh ngạc, kết quả...

"Anh còn bôi kem dưỡng à?"

Cảnh Dịch liếc cô một cái: "Đàn ông ba mươi tuổi bôi kem dưỡng có gì là kỳ quái à?"

"....Em chỉ hơi kinh ngạc."

Cảnh Dịch vẽ mặt bình tĩnh lấy một lọ kem dưỡng tay của Aesop trong ba lô ra, sau đó quẹt một ít kem kéo tay cô lại rồi bôi lên, nói: "Tay cũng phải giữ gìn thật tốt."

Lâm Hoan Hi: "..."

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên khen anh đối nhân xử thế tốt, hay là mắng anh tính toán chi li giỏi.

"Có phải anh còn muốn bôi kem gì gì nữa không?"

"Đã làm rồi." nói rồi, Cảnh Dịch đưa tay đến trước mặt cô, "Em nhìn xem."

Móng tay của anh được cắt gọn gàng, trên mu bàn tay được xoa một lớp kem bóng nhàn nhạt, Lâm Hoan Hi đã từng cho rằng đây là biểu hiện tâm sinh lý bình thường của anh, bây giờ nghĩ lại... thực sự là quá ngây thơ!

Cô kéo chân trùn lên đầu: "Tạm thời em không muốn đề ý đến anh."

Gay quá gay, quyết định chiến tranh lạnh ba phút.

Cảnh Dịch nhũn mày, đề ý thấy điện thoại của cô trên bàn vẫn sáng, ánh mắt liếc qua đó, đúng lúc thấy được lời mời kết bạn của Tô Diễm."

"Tô Diễm là Tô Diễm mà anh biết kia à?"

Lúc này cô mới nhận ra điện thoại vẫn còn mở, vội vàng cầm lấy nhét vào chân: "Em không biết anh nói người nào?"

"CEO vừa nhận chức của Hoa Diệu, giám đốc điều hành bộ phận thiết kế, anh trai của Tô Dục, nói như vậy em biết rồi chứ?"

Lâm Hoan Hi cắn môi, cảm thấy hơi chột dạ.

Anh lên giường, trong phút chốc khoảng cách bị thu hẹp có hơi chật chội.

Lâm Hoan Hi vẽ mặt bình tĩnh quay sang một bên, nhỏ giọng nói: "Chắc là hấn."

Cảnh Dịch tiện tay cầm lấy quyển sách trên bàn, nói: "Dáng vẻ chột dạ này của em giống như là trộm tiền của anh đi bao đàn ông khác."

"Đúng...đúng là em đã trộm đấy!"

Anh híp mắt lại, giọng nói cũng trở nên nguy hiểm: "Hử?"

Lâm Hoan Hi: "Lý Trạch Ngôn, ừm, còn có Hứa Mặc, tính toán một chút thì tổng cộng có bốn dã nam nhân đấy."

Im lặng trong phút chốc.

"Xin không đòi chủ đề, sao em lại biết Tô Diễm."

Mắt thấy không nói dối anh được nữa, Lâm Hoan Hi chỉ có thể đành hoàng nói chuyện ngày đó cho Cảnh Dịch, đương nhiên không bao gồm biểu hiện khác thường của Tô Diễm.

Nghe cô nói xong, Cảnh Dịch rũ mắt: "Hắn không giống người đột nhiên bầu vịu để tạo quan hệ."

"Vậy em nên đồng ý hay từ chối?"

"Nếu kết bạn, em cứ đồng ý đi, mở rộng danh sách bạn bè cũng không phải chuyện xấu."

"À." Lâm Hoan Hi đang muốn ấn đồng ý rồi lại cẩn thận hỏi: "Nếu là hấn tìm em... thì sao?"

Cảnh Dịch nhìn qua: "Hắn cũng không phải loại người không có việc gì thì tìm người khác nói chuyện."

Lâm Hoan Hi mở điện thoại nhấn đồng ý kết bạn, đột nhiên suy nghĩ đến cái gì lại nhìn về phía Cảnh Dịch: "Sao anh hiểu hấn ta thế?"

"Gặp nhau mấy lần." Anh hơi hột nói, "Người này bối cảnh gia đình phức tạp, tính cách cũng rất kỳ lạ, tốt nhất em đừng tiếp xúc quá nhiều."

Lâm Hoan Hi tủi thân nói: "Vậy anh còn để em đồng ý kết bạn với hấn làm gì."

Cảnh Dịch lật từng trang sách, thản nhiên nói: "Tuong tác cá nhân và xã hội là hai việc khác nhau, em mở rộng mối quan hệ cá nhân của mình không phải

là chuyện xấu, nhưng cũng không cần nói chuyện hay tiếp xúc nhiều với hắn, hiểu chưa?"

Không... hiểu.

Tiểu tiên nam* nói luôn khiến người ta khó hiểu, nhưng nghe anh nói cũng không sai!

(*): Giống như Tiểu tiên nữ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Edit: Lam Nhi Nam

Cô vừa đồng ý kết bạn thì không lâu sau, Tô Diễm lại nhắn đến một tin nhắn.

[Tô Diễm: Vì sao lâu như vậy mà không trả lời?]

Dù đã cách một cái màn hình, Lâm Hoan Hi vẫn có thể tưởng tượng ra được thần thái cũng như giọng nói của Tô Diễm khi nói lời này, nhất định là điệu bộ hất cằm, vẻ mặt ngạo mạn không ai có thể bì nổi.

[Lâm Hoan Hi: Vừa nhìn thấy.]

[Tô Diễm: Quên đi, tha thứ cho cô.]

[Lâm Hoan Hi:...]

Cô hình như không làm gì sai??

Đang lúc Lâm Hoan Hi suy nghĩ nên trả lời như thế nào, Cảnh Dịch đưa đầu qua, trên người anh thoang thoảng mùi sữa tắm đu đủ, đây là mùi sữa tắm mà Lâm Hoan Hi rất thích dùng.

Cô sợ run lên, nói: "Anh dùng sữa tắm của em?"

Cảnh Dịch thân nhiên nói: "Ừ, mùi hương tương đối ngọt."

"...Hả?"

Khoé miệng anh ẩn hiện ý cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào mắt Lâm Hoan Hi: "Có muốn ăn hay không?"

Sắc mặt Lâm Hoan Hi thay đổi liên tục, cầm lấy một con gấu bông dúi vào mặt anh: "Không ăn, cắt! Về sau đừng dùng sữa tắm của em!"

Loại sữa tắm có hương đu đủ này rất khó mua được!

Cảnh Dịch cúi đầu cười nhẹ: "Bộ dạng của em bây giờ khiến anh thấy được em trước kia."

Tuy rất ít khi cô nổi giận với anh, nhưng vẫn có những thời điểm ngoại lệ.

Cảnh Dịch có chút hoài niệm, thở dài một hơi, đôi tay rắn chắc lưu loát đặt lên bên eo cô: "Đột nhiên thật hy vọng em có thể nhớ lại..."

Ánh mắt cô âm trầm, cặp mắt xuống hồi lâu không nói gì.

Lông mi Cảnh Dịch khẽ nhếch, lại nói: "Nhưng như vậy cũng rất tốt, khiến cho anh có cảm giác nuôi dưỡng."

Yên tĩnh.

Nhìn không được chửi nhỏ một câu: "Biến thái."

Anh cảm điện thoại di động của Lâm Hoan Hi, nhìn tin nhắn Tô Diễm gửi đến, chỉ nhắn lại hai chữ: Ngủ*.

(*): Ngủ (睡了)

Rồi tắt máy, đặt lại trên bàn, tiện tay tắt đèn bàn.

Trong bóng tối, trong chăn truyền đến tiếng sột soạt, Lâm Hoan Hi đang nằm ngủ mở to hai mắt.

"Này, anh cởi quần áo làm gì?"

"Ngủ."

"... Vậy anh cởi quần áo của em làm gì."

Giọng anh thêm nặng nói: "Ngủ!"

Lâm Hoan Hi nóng nảy: "Đừng sờ soạng, đừng, anh đừng có mà dùng cái tay bôi kem dưỡng sờ em."

Đầu của anh từ trong chăn lộ ra, trong bóng tối, hô hấp của anh đặc biệt gấp gáp: "Anh... đi rửa tay?"

"... Anh có bệnh à."

Không khí rơi vào trầm mặc.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng nói: "Làm xong.. Tắm."

Cảnh Dịch: "..."

Còn nói: "Nhẹ thôi ah~"

Cảnh Dịch: "..."

Đây chính là tình tiết mong muốn trong tiểu thuyết tình cảm, muốn nói vẫn còn?

Anh rất hưởng thụ, đồng thời cũng hy vọng trải qua được mấy lần.

*

Sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt xong Lâm Hoan Hi chuẩn bị đi tảo mộ bà nội, ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện một cô gái xa lạ.

Cô gái này khá mập, nhìn có chút quen mặt.

Cô nàng ở trước cửa nhìn xung quanh, mắt dừng lại trên người Lâm Hoan Hi, cô gái ấy như là không dám tin, vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô từ trên xuống dưới, dò xét mở miệng: "Lâm Hoan Hi?"

"Cô là?"

"Tớ này." Cô gái vào cửa rất tự nhiên kéo lấy tay Lâm Hoan Hi, "Khương Đình Đình, không nhớ tớ sao?"

Khương Đình Đình?

Lâm Hoan Hi đương nhiên nhớ rõ, trong ấn tượng của cô Khương Đình Đình có một vóc người cao gầy, ngũ quan là một cô gái xinh đẹp, làm sao có thể biến thành bộ dáng như bây giờ?

Khương Đình Đình như nhìn thấu được nghi ngờ của cô, cười nói: "Sinh con xong thì đã mập rồi."

Lâm Hoan Hi kinh ngạc nói: "Cậu kết hôn rồi?"

"Ừ." Cô gái không muốn nhiều lời, "Nhưng mà tách ra rồi."

"Hả?"

Trong khi cô không có tám năm ký ức, trong cuộc sống đã xảy ra chuyện lớn như vậy?

Khương Đình Đình hiển nhiên không muốn nói nhiều, liền chuyển chủ đề đến trên người Lâm Hoan Hi: "Nghe nói cậu kết hôn rồi, còn dẫn chồng về?"

"Cái này..."

Không đợi Lâm Hoan Hi mở miệng, ánh mắt của Khương Đình Đình liền bị bóng dáng một người đàn ông từ phía sau hấp dẫn.

Anh mặc một cái áo T-shirt màu đen, ánh nắng dịu dàng chiếu vào mái tóc đen dày của anh, thân hình cao to, khí chất cao ngạo lãnh đạm người thường khó có được, cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình, đôi mắt hẹp dài thâm thúy nhìn lại, lại thản nhiên thu lại, đi về phía Lâm Hoan Hi.

"Không phải nói đi tào mộ sao?"

"Em..."

"Cảnh Dịch!"

Khương Đình Đình kích động đến mức hét lên, đẩy Lâm Hoan Hi ra nhào đến trước mặt Cảnh Dịch, đồng thời gắt gao nắm lấy hai cánh tay của anh.

Lâm Hoan Hi bị đẩy thân thể lao đảo, khó khăn lắm mới có thể đứng vững.

Động tác này trong nháy mắt liền lấy hết sạch hảo cảm của Cảnh Dịch đối với cô.

Về mặt anh u ám kéo ra khoảng cách giữa hai người, tiến lên đỡ lấy tay Lâm Hoan Hi, hỏi: "Không sao chứ?"

"Không có việc gì." Lâm Hoan Hi lắc đầu, lúng túng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng, "Cậu là người hâm mộ của Dịch ca?"

"Hả... Ừ." Khương Đình Đình gật đầu, "Mọi người ở cái trấn nhỏ bé này khó có thể gặp được đại minh tinh, lúc trước tớ có xem qua một bộ phim anh đóng chính, anh diễn cực kỳ tốt!"

Cảnh Dịch đã nghe rất nhiều lời khen thực giả như này, đối với lời khen này biểu cảm không một tia gọn sóng.

Lại khiến Khương Đình Đình có chút ngạc nhiên nói: "Chồng cậu..." Cô như nghĩ đến điều gì, cười đến ý vị thâm trường, "A~ tớ hiểu rồi."

"Tớ đang nghĩ sao cậu không có động tĩnh gì mà đã kết hôn."

Khương Đình Đình ghé lại bên tai Lâm Hoan Hi: "Cậu lợi hại thật đấy, cho dù là một người đại diện, cũng không thể tùy tiện tiện làm cho đại minh tinh bằng lòng giả bộ làm chồng của mình, làm sao có thể làm được?"

"..."

Vấn đề này khiến Lâm Hoan Hi không biết trả lời như thế nào.

Ánh mắt Khương Đình Đình nhìn Lâm Hoan Hi lộ ra một chút hâm mộ: "Làm người đại diện đúng là không giống với người thường, thành thật mà nói lúc trước nghe nói cậu làm người đại diện, chúng tớ cũng không tin đâu."

Giọng nói của cô nàng có chút kỳ quái, trong lòng Lâm Hoan Hi chợt sinh ra một cảm giác không thoải mái, không tự chủ được nhích lại gần người Cảnh Dịch: "Đình Đình, tớ chuẩn bị đi tào mộ rồi."

Nghe nói đến tào mộ, sắc mặt Khương Đình Đình thay đổi, ngược lại nở nụ cười: "Được rồi, cậu khó có thể về được, tuần này chúng tớ tổ chức họp lớp, cậu cùng tham gia nhé?"

"Đến lúc đó nói đi."

"Đừng từ chối, đến ngày đó chúng tớ đều đi, tớ về trông con trước."

Không cho Lâm Hoan Hi có cơ hội từ chối, Khương Đình Đình khoát tay ra sân.

Ánh mắt nhìn theo Khương Đình Đình rời đi, Cảnh Dịch thu lại ánh mắt, gương mặt này hôm qua anh có thấy trong cuốn sách của Lâm Hoan Hi, lại là cô gái ấy, giữa hai người có một khoảng cách.

"Bạn học của em?"

"Ừ."

"Quan hệ tốt không?"

"Cũng tạm được!" Cô cầm lấy rô, xác định không còn quên thứ gì cùng Cảnh Dịch đi ra ngoài, "Trường cao trung bọn em nữ sinh ít hơn, Đình Đình rất xinh đẹp, tính cách cũng rộng rãi, có không ít người muốn làm bạn cùng cậu ấy."

"Sau đó thì sao?"

"Cậu ấy quen qua mấy nười bạn trai, cụ thể là bao nhiêu em không nhớ rõ lắm."

Ánh mắt Cảnh Dịch tối lại, hỏi: "Đối xử với em như nào?"

Lâm Hoan Hi tỉ mỉ suy nghĩ một lát, nói: "Quan hệ bạn học phổ thông."

Đó chính là không bị bắt nạt.

Cảnh Dịch cau mày một cái, cũng không lên tiếng nữa.

Anh xác định lúc Lâm Hoan Hi học cấp ba có phát sinh một sự việc gì đó, thậm chí có thể mơ hồ đoán ra được chuyện gì.

Bạo lực học đường cũng không phải là một từ ngữ xa lạ, nhất là người con gái có gương mặt xinh đẹp lại thông minh luôn dễ dàng bị nhắm vào, thể loại này không xuất hiện ở nơi xó xỉnh, ý xấu dễ dàng nảy sinh. Nếu quả thật là như vậy...

Cảnh Dịch không khỏi nhìn người đang ở phía bên cạnh mình, ánh mắt cô trong trẻo, nhất là dưới ánh mặt trời rất nổi bật.

"Họp lớp em muốn đi không?"

"Nếu đã mời, vậy đi thôi."

Giọng nói Lâm Hoan Hi chẳng hề để ý, ánh mắt để lộ chút chờ mong.

Đối với ký ức của cô mà nói, từng người từng sự việc đã qua đều hấp dẫn cô.

Cảnh Dịch thờ dãi: "Anh thật sự không muốn cho em đi."

Cô dừng bước lại, ánh mắt hoang mang: "Vì sao?"

Anh vừa đi vừa nói chuyện: "Họp lớp là một biến tướng của một cuộc tụ họp thương mại, đến tham gia không có mấy người thật tâm muốn cùng bạn học bao năm không gặp ôn lại chuyện cũ, công thành danh toại thì đến hôm ấy khoe khoang thành tựu của bản thân; lần vào ấy là muốn mở rộng mạng lưới bạn bè. Ngược lại những người trước đây bị nhắm vào sẽ không tham gia, bởi vì những người ấy biết mình sẽ trở thành con khi nhò mua vui cho người khác, anh nói như vậy em có thể hiểu không?"

Lâm Hoan Hi cái hiểu cái không, gương mặt tối lại: "Ý anh là... Em có thể là con khi nhò kia?"

Cảnh Dịch vốn nghĩ mình đã nói rất hàm súc, không nghĩ đến cô có thể lập tức nghe được ý tứ trong lời nói của anh.

Anh không khỏi thả nhẹ giọng, bàn tay nâng gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô: "Nếu như em không ngốc, em có thể phát hiện được thái độ nói chuyện của Khương Đình Đình với em có vấn đề. Em cũng đã nói đến khi ở trường cô ta rất được hoan nghênh, thế nhưng em đẹp mắt như thế này, trước đây những người đưa thư tình đến chắc chắn cũng không ít."

Mặt Lâm Hoan Hi nóng lên: "Cũng... Cũng không có nữa."

"Nữ sinh ở thời điểm cấp ba, chắc chắn sẽ không có một cô công chúa thứ hai xuất hiện cùng tồn tại."

Ánh mắt anh chăm chú: "Hơn nữa bây giờ em tốt hơn so với cô ta, em bởi vì lời chúc phúc của cô ta sao? Còn ôn tồn mời em tham gia họp lớp? Sẽ không, cô ta chỉ biết chế nhạo em, coo ta sẽ không đơn giản chỉ là chế nhạo em, còn có thể khiến cho những người từng chán ghét em cũng nhau chế nhạo em."

Âm thanh của Cảnh Dịch vô cùng có lực xuyên thấu, nhìn ánh mắt của cô ngày càng sâu thẳm, trong chớp nhoáng này làm cho nội tâm Lâm Hoan Hi sinh ra loại cảm giác bất an phiền muộn.

Lâm Hoan Hi lui lại mấy bước, phản bác nói: "Dịch ca, anh không thể nghĩ xấu về người ta như vậy được."

"Xin lỗi, vì không muốn em bị tổn thương gì, anh phải nghĩ xấu về mọi người như thế."

Nếu như Cảnh Dịch không thấy những tấm hình kia, chưa từng thấy cô gửi gắm ước nguyện, có thể sẽ để cho cô đi, nhưng hiện tại... Sẽ không.

Lâm Hoan Hi không vui bữu môi: "Em nghe lời anh là được rồi, cần gì cùng em nói một đống đạo lý như vậy."

"Nếu anh không nói như vậy, em có thể hiểu không?" Cảnh Dịch đặt tay lên vai Lâm Hoan Hi: "Anh đã đi qua rất nhiều con đường quanh co, cũng đã gặp được những chuyện không tốt, hiện tại anh không hi vọng em lại trải qua những chuyện anh đã từng trải qua."

Gương mặt Cảnh Dịch tuấn đạt lại thông minh ưu tú mặc kệ trong trường học hay vòng giải trí đều là là đối tượng bị chú ý, mọi người đều hâm mộ tất cả các mặt của anh, một bên cực kỳ hâm mộ một bên lại quái gở giễu cợt, chờ một ngày tìm được cơ hội liền đẩy anh ngã xuống ngựa.

Có đôi khi ác ý đến một cách đột ngột, anh cố gắng ngăn chặn những ác ý xúc phạm này bên ngoài không cho đến bên Lâm Hoan Hi.

Bảo vệ cô, là chuyện cả cuộc đời này anh nhất định phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Edit: Cải Xanh

Mặt trời lên cao.

Giàn nho leo dọc theo ghế xích đu ở sân sau đã phủ bụi, Lâm Hoan Hi lấy chậu nước, dùng khăn lau sạch sẽ.

Ông nội đang phơi nắng ngồi bên cạnh, tay phẩy phẩy chiếc quạt trên tay: "Từ lúc cháu đi, cũng không còn ai ngồi đây nữa."

"Cháu còn nhớ giàn nho này là ông giúp cháu dựng."

Ông lão liếc mắt nhìn sang: "Không cho cháu dựng cháu liền àm ỉ, vất vả lắm mới dựng xong, trời lại còn mưa, cháu cứ đòi ngồi ở đây, bà nội không còn cách nào, liền chiều ý cháu..."

Nghĩ đến người vợ đã mất, nụ cười trên mặt ông có sự thay đổi rõ ràng.

Lâm Hoan Hi dừng động tác lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía ông nội.

Cặp mắt già mê man đột nhiên thay đổi thần thái trở nên sáng láng, hình như ông đang nghĩ đến điều gì, ánh mắt toát ra một chút nhu tình, sau đó, khoé mắt lấp lánh nước mắt.

Đoán chừng sợ Lâm Hoan Hi thấy, vội vàng đưa cây quạt lên che khuất gương mặt, lại lấy tay qua quýt xoa đi.

"Chờ lần sau cháu dẫn con về, để cho đứa bé cùng ngồi ở đó, bà nội cháu thấy được chắc chắn rất vui vẻ."

Lâm Hoan Hi cúi đầu, tiếp tục lau dọn ghế mây: "Ông nội không nên nói vậy, làm gì có người nào muốn có con sớm như vậy chứ."

"Không còn sớm, lúc bà nội lớn bằng cháu, bố cháu đã chạy nhảy trên sân rồi. Cảnh Dịch là đứa trẻ tốt, thật ra ba cháu hiền rõ hơn ai hết, tính nó nóng"

Không còn sớm, lúc bà nội tôi đang nấu, bố cháu đã chạy nhảy trên sân rồi. Cảnh Dịch là đứa trẻ tốt, hạt ta bà cháu đều từ nhà ai đó, anh họ không này, chỉ là ngoài miệng không thừa nhận mà thôi."

Lúc đang nói chuyện, Tông Tông mặc bộ quần áo yếm chạy đến bên cạnh Lâm Hoan Hi.

"Chị!"

Không biết là do nóng hay do chạy chơi đùa, mà khuôn mặt nhỏ trắng mịn của Tông Tông đỏ cả lên, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Cậu nhóc thờ ơ gấp, giọng nói non nớt vang lên: "Chị đi hái quả cùng Tông Tông được không?"

"Hái quả?"

"Vườn cây ăn quả nhà Quách đại gia đã ra quả hết rồi, chúng ta có thể đi hái, chị đi cùng Tông Tông được không?"

Lâm Hoan Hi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời: "Trời nóng lắm, chị còn phải giúp mẹ làm việc nhà, nếu không..."

Trông nết cô chuyển động, đứng dậy bấm vào cửa sổ phòng ngủ, nhìn xung quanh một vòng, thấy Cảnh Dịch đang ngồi trên giường xem máy tính.

Ngón tay cô cong lại gõ lên tấm thủy tinh, thò đầu vào gọi: "Dịch ca~"

Thanh âm mềm mại, rất ngọt, tám phần mười là không có chuyện tốt.

Cảnh Dịch không ngẩng đầu, chỉ nói hai chữ: "Không đi."

Cuộc nói chuyện lúc này anh cũng đã nghe được.

Bây giờ là giai đoạn nóng nhất mùa hè, hơn nữa trời nóng, vườn trái cây nhất định có rất nhiều sâu bọ, Cảnh Dịch có thói quen sạch sẽ tuyệt đối không chấp nhận loại hoàn cảnh này.

Tông Tông chu mỏ, hét lên: "Em không đi cùng anh ấy! Em muốn đi cùng chị!"

Lâm Hoan Hi đầu đầu: "Nhưng chị có rất nhiều việc phải làm.."

"Không được, em muốn bồi dưỡng tình cảm với chị..."

Tông Tông vẻ mặt không vui, khoe miệng gần như là gặm xuống mặt đất.

Cảnh Dịch ngồi trong phòng hai mắt nhắm lại, lạch cạch đóng máy tính, xoay người xuống giường, đi về phía Tông Tông đứng trong sân nói: "Đi thôi, hai chúng ta đi bồi dưỡng tình cảm."

Ánh mắt Tông Tông ghét bỏ: "Em không cần bồi dưỡng tình cảm với anh."

Cảnh Dịch nhiu mày: "Hái quả xong anh mời em ăn kem."

"Đồng ý."

Giải quyết dứt khoát, không một chút do dự, không có nguyên tắc cơ bản đáng nói, nhưng trẻ nhỏ đâu có nguyên tắc.

Cảnh Dịch bôi kem chống nắng rồi thay quần áo xong, dắt tay Tông Tông ra khỏi cửa.

Uông Lộ Thanh cười hải lòng: "Cảnh Dịch rất thương trẻ con nha, sau này sẽ là một người cha tốt."

Không biết vì sao, nghe được câu này Lâm Hoan Hi lại thấy xấu hổ.

Sau khi rửa sạch ghế mây, Lâm Hoan Hi lại giúp mẹ giặt quần áo, cha Lâm cũng không rảnh rồi, luôn luôn ngồi bên cạnh đợi lệnh.

"Lúc ở nhà con cũng phải làm việc nhà, tuy Cảnh Dịch chiều chuộng con, nhưng con cũng phải biết chủ động, hiểu chưa?" Ông Lộ Thanh vừa bận rộn với công việc trên tay, vừa nói đạo lý với Lâm Hoan Hi, "Vợ chồng sống với nhau, Cảnh Dịch chiều chuộng con, thì con không được coi đó là điều hiển nhiên, cho đi cũng phải thích hợp, như vậy tình cảm mới bền lâu..."

Mẹ của cô là một người hiểu chuyện, sẽ không thiên vị con cái, cũng sẽ không để con mình bị bắt nạt.

Cha Lâm này giờ vẫn không nói gì đột nhiên gật đầu nói: "Mẹ con nói đúng."

Đây rõ ràng là công nhận người chồng mà cô đã kết hôn.

Nhưng mà trước những lời nói này, Lâm Hoan Hi có chút lúng túng.

Cô nhớ rõ ước hẹn nửa năm kia, tính thời gian thì thời gian còn hơn một tháng nữa là đến, bây giờ cô hoàn toàn chìm trong sự mờ mịt, cô không biết bản thân có bao nhiêu tình cảm với Cảnh Dịch...

Cô chưa từng yêu đương, cũng chưa từng động tâm với người nào, không biết cảm giác thích một người là như thế nào, từ đầu đến cuối chỉ đón nhận sự cưng chiều của anh đối với cô.

Nếu như cô có thể nhớ lại thì tốt, nhưng nếu... cả đời không nhớ lại thì sao?

Tình tình mê mê, sống trọn đời cùng anh?

Thấy cô dờ người, Ông Lộ Thanh nhìn ông nội đang ngồi phơi nắng ngoài sân, tiến đến nói nhỏ vào tai cô: "Con vẫn không nhớ ra gì sao?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu, "Có lúc con sẽ nhớ lại một ít, nhưng nếu con nhớ lại, sẽ đau đầu."

Nhìn vẻ mặt buồn bã của con gái, Ông Lộ Thanh cảm thấy không nỡ, không để ý trên tay có nước liền xoa đầu cô, cuối cùng lại úp mặt chà chà vào tóc cô: "Không sao, có nhớ lại hay không con vẫn sẽ là con gái tốt của mẹ."

"Cảm ơn mẹ." Cô còn nói, "Cảm ơn ba."

"Thực ra, cho dù không nhớ lại cũng không sao, chỉ là bình thường con làm việc thì chú ý một chút, phải chú ý đến tính tình của mình. Tuy ký ức của con dừng lại năm 17 tuổi, nhưng con cũng không phải là đứa trẻ nữa, đừng chỉ quan tâm mình mà không để ý đến cảm nhận của Cảnh Dịch, nó rất tốt với con."

Đồng đội là cha Lâm vẫn đang lắng nghe hai mẹ con lại gật đầu, nghiêm túc nói: "Mẹ con nói đúng."

Uông Lộ Thanh liếc chồng mình: "Quý nịnh hót."

Cha Lâm nói: "Cho dù con quyết định như nào cha sẽ luôn ủng hộ con, nhưng hôn nhân không phải trò đùa, hy vọng trước khi đưa ra quyết định gì con hãy suy nghĩ kỹ, nếu như thực sự không biết giải quyết như nào, có thể tới hỏi cha mẹ."

"..."

Bọn họ nhất định đoán được suy nghĩ muốn ly hôn của Lâm Hoan Hi, cho nên mới nhân cơ hội này nói nhiều như vậy.

"Con đã biết, cảm ơn cha mẹ."

Mang quần áo ra sân sau phơi xong, lúc cô đang muốn quay người vào nhà, một bàn tay từ phía sau đặt lên vai cô.

"Hoan Hi!"

Thanh âm chói tai giống như muốn xuyên thủng màng nhĩ của cô.

Lâm Hoan Hi vội vàng tạo khoảng cách giữa hai người, nhìn Khương Đình Đình đứng trước mặt, cô ta mặc váy đen, đã trang điểm tóc còn được tạo kiểu, cho dù không rực rỡ động lòng người như hồi cấp ba, nhưng sự quyến rũ vẫn tồn tại.

"Đình Đình..."

Khương Đình Đình nhìn Lâm Hoan Hi từ trên xuống dưới: "Sao cậu lại mặc như này?"

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả, đi họp lớp đó, chẳng lẽ cậu quên rồi."

"..."

Đúng là cô đã quên, ngày đó bị Cảnh Dịch dạy dỗ xong, Lâm Hoan Hi liền từ bỏ suy nghĩ sẽ tham gia, hôm nay cô ta nói như vậy, cô mới nhớ hôm nay là ngày họp lớp.

Lâm Hoan Hi ngược ngược nói: "Lúc nữa mình phải làm sùi cào với mẹ, không đi được đâu, cậu..."

"Đừng mà!" Khương Đình Đình đang yên tĩnh đột nhiên trừng mắt ngắt lời cô, "Vất vả lắm mọi người mới gặp mặt được một lần, sao có thể nói không đi thì không đi."

"Nhưng mà mình..."

"Đừng nhưng nhị gì nữa, vào thay quần áo đi."

Nói rồi, Khương Đình Đình đẩy Lâm Hoan Hi vào trong phòng.

"Nghe nói lần này Đình Huyền Phi cũng tới, đúng rồi, cậu còn nhớ Đình Huyền Phi là ai không?"

Lúc hai người đang nói chuyện thì Ưông Lộ Thanh từ trong đi ra.

"Đình Đình tới à?"

"Cháu chào bác." Khương Đình Đình cười thật ngọt ngào, "Cháu muốn dẫn Hoan Hi đi họp lớp, ngài có đồng ý không?"

"Họp lớp?"

Ưông Lộ Thanh nhìn Lâm Hoan Hi, nghĩ đến chuyện ký ức của con gái quay về năm cao trung, nếu như gặp mặt bạn học có thể giúp khôi phục trí nhớ, vì vậy bà liền nói: "Nếu cháu cũng đã tới rồi, thì đi đi, gặp mặt bạn học cũng là chuyện tốt..."

"Nhưng mà..." Lâm Hoan Hi cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Con lại không muốn đi."

Lúc nào cô cũng nhớ kỹ những gì mà Cảnh Dịch nói, nếu như thật sự như những gì anh nói...

Cô không muốn đổi mặt.

"Chúng tớ cũng không phải hổ, sao có thể ăn thịt cậu được." Khương Đình Đình dụ dỗ nói: "Vậy đi gặp mặt một lần, nếu cậu hài lòng thì quay về."

"Đi thôi, mau đi thay quần áo đi."

Lâm Hoan Hi cau mày, trong lòng do dự.

Cũng đã nói đến mức này rồi, nếu như cô không đồng ý thì lại không được, hơn nữa... thực ra trong lòng Lâm Hoan Hi rất muốn đi gặp mặt các bạn. Cô ôm trong lòng một tia may mắn, có lẽ mọi thứ đều tốt, sẽ không giống như những gì Cảnh Dịch nói, dù sao cô cũng biết những bạn cùng trường với cô là hạng người gì.

"Vậy tớ đi xem rồi sẽ về."

"Được được được, cậu đi thay quần áo đi."

Lâm Hoan Hi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo tìm một lượt, cuối cùng cô chọn một bộ váy màu xanh nhạt thanh lịch dài đến đầu gối.

Dáng người cô rất đẹp, ngũ quan cũng không còn non nớt như thời cao trung, bộ váy này mặc trên người cô sẽ sinh ra một chút quyến rũ tự nhiên, mái tóc chải tùy ý, Lâm Hoan Hi cầm túi xách ra ngoài.

Khương Đình Đình quan sát toàn thân Lâm Hoan Hi vài lần, rồi cảm thán nhận xét: "Hoan Hi so với Đình Huyền Phi kia xinh hơn nhiều đấy."

Lâm Hoan Hi kỳ quái nhìn cô ta một cái nói: "Đình Huyền Phi không phải là bạn thân của cậu sao?"

Gia thế của Đình Huyền Phi không tệ, dáng người cũng đẹp mắt, là mỹ nữ của trường bọn họ, rất được hoan nghênh.

Sắc mặt Khương Đình Đình thay đổi: "Từ chuyện bà nội của cậu..."

Cô ta muốn nói lại thôi, liền đổi chủ đề: "Đúng rồi, nghe nói Vu Tử Khương cũng đến, cậu là người đại diện của minh tinh, có gặp Vu Tử Khương lần nào chưa?"

Nghe được cái tên đó, Lâm Hoan Hi dừng bước bộ: "Cậu nói ai?"

Về mặt Khương Đình Đình thay đổi vòng vòng, đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Hoan Hi, liền cười nhẹ nắm lấy hai tay cô, lấy lòng nói: "Cậu xem cái miệng của tớ này, tớ cũng chỉ nghe nói thôi, chắc sẽ không tới đâu, Vu Tử Khương bây giờ bận rộn như vậy, chắc cũng quên bạn học là chúng ta đây rồi."

Lúc hai người đang nói chuyện, đã đi đến Bách Hương Lâu.

*

Lúc này ở Bách Hương Lâu trong phòng bảy tám người đang tụ tập, nam mặc tây trang, nữ áo váy mát mẻ, ngồi chung một chỗ, bầu không khí rất hài

hòa.

"Nghe Khương Đình Đình nói lần này Lâm Hoan Hi cũng đến họp lớp."

"Ai biết là thật hay giả, người ta bây giờ là trợ lý của đại minh tinh, làm sao mà nhớ những bạn học này, cậu nói đúng không Đình Huyền Phi."

Đình Huyền Phi ngồi giữa mọi người, mái tóc tạo kiểu sóng dài xõa xuống, trên người mặc bộ quần áo đỏ bó sát, da mặt được trang điểm tinh tế, mặt không chút thay đổi: "Tớ quên chuyện này làm gì."

Trong đám người không biết ai nói: "Chỉ sợ là cậu chột dạ không dám gặp người ta."

Một người đồng tình nói: "Đúng đấy, trước kia cậu làm chuyện không tử tế như vậy, nếu không phải cậu...."

"Được rồi được rồi." mắt thấy sắc mặt Đình Huyền Phi thay đổi, một người trong đám bạn học nam vội vàng lên tiếng, "Khó khăn lắm chúng ta mới họp mặt được một lần, nói chuyện vui vẻ đi. Đúng rồi, tôi còn nghe Khương Đình Đình nói, Lâm Hoan Hi nhờ Cảnh Dịch đóng giả làm chồng mình đấy."

Lời này vừa thoát ra khỏi miệng, mọi người đều im lặng.

"Thật hay giả vậy? Nhờ người đã kết hôn giả làm chồng, sao lại không có phúc như vậy?"

Đình Huyền Phi hai tay khoanh trước ngực, hừ một tiếng: "Giới giải trí loạn như vậy, cái gì mà có phúc hay không có phúc. Ngộ nhờ hai người đó đã âm thầm nẩy sinh tình cảm lâu dài thì sao."

Tiền Giai giúp nói: "Cũng đúng, giới giải trí là một thùng thuốc nhuộm, Lâm Hoan Hi một không có tài nguyên, hai không có kinh tế, không biết sao có thể chen chân lên được."

Lúc một đám người đang buôn chuyện thì cửa mở.

Những người ở đây đã sớm quen mặt Khương Đình Đình, nhưng khi nhìn đến người đứng bên cạnh Khương Đình Đình thì tất cả đều không mở được mắt.

Cô đứng ở đó, mái tóc đen láy, đôi mắt sáng rực, đứng bên cạnh không nói gì nhưng cũng khiến người khác phải chú ý.

Nhìn Lâm Hoan Hi đứng bên cạnh Khương Đình Đình, trong lòng Đình Huyền Phi khẽ run, một số hồi ức không mấy tốt đẹp xông lên não.

"Đây là... Lâm Hoan Hi?" Bạn học nam cầm ly rượu lên thân thiết chào đón, "Cậu còn nhớ mình là ai không?"

Lâm Hoan Hi quan sát hắn: "Vệ Kiệt Siêu."

Vệ Kiệt Siêu cười khà khà: "Bây giờ cậu là người nổi tiếng rồi mà còn có thể nhớ nhân vật nhỏ là tôi đây, tôi cảm thấy rất vinh hạnh."

"Đến đây đi, mau ngồi xuống."

Lâm Hoan Hi ngồi xuống vị trí gần cửa, vừa ngẩng đầu lên liền đối mặt với ánh mắt của Đình Huyền Phi.

Cô cũng không xa lạ gì với Đình Huyền Phi, nhưng cũng không được coi là thân quen. Tuy nhiên khi vừa nhìn thấy cô ta, trong lòng lại sinh ra sự thù hận.

Đình Huyền Phi thay đổi vẻ mặt, cầm rượu lên: "Khó khăn lắm mọi người mới có thể tụ họp, tôi xin phép cạn trước một ly."

Nói rồi cô ta uống một ngụm liền cạn, ngay lập tức có người liền vỗ tay khen ngợi.

"Hoan Hi, lần này cậu có thể tới mình rất bất ngờ."

Đình Huyền Phi rót đầy ly rượu, vòng qua bàn đi về phía Lâm Hoan Hi, "Ly này mình mời cậu, hy vọng cậu sẽ bỏ qua những chuyện trước kia, dù sao cũng là nhỏ tuổi không hiểu chuyện."

"Chưa quên đâu?"

Chuyện trước kia:

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, Đinh Huyền Phi sợ run, cười nói: "Không có chuyện gì, cạ ly!"

Cô ta chạm một cái vào ly rượu của cô, lại một lần nữa uống cạn.

"Lâm Hoan Hi, trước đây cậu thi trượt chúng tớ đều cảm thấy rất đáng tiếc, bây giờ nhìn xem, cậu đây là trong họa lại có phúc đúng không."

"Đúng đúng, người bình thường xinh đẹp có thể chọn tiến vào giới giải trí mà."

"Đúng rồi, cậu giảm cân kiểu gì thế? Tớ nhớ sau khi thi trượt cậu đã tăng đến 130kg."

Đinh Huyền Phi khoác vai Lâm Hoan Hi, mặt tươi như hoa nói: "Cũng thử nói với chúng tớ xem, cậu dụ dỗ Cảnh ảnh để như thế nào? Nhưng mà tớ khuyên cậu một câu, bây giờ người ta là người đã có gia đình, cậu như vậy..." cô ta quan sát trên dưới cô vài lần, ánh mắt quái dị, "Cũng không tốt lắm đâu."

Khuông Đình Đình nói: "Người ta là tình nguyện, cũng không có gì là không tốt. Hoan Hi, vất vả mới tới được một lần, cậu nói gì đi."

"..."

Nói cái gì?

Cô cảm thấy những lời nói từ miệng những người này hoàn toàn không liên quan đến mình, cái gì mà thi trượt tăng đến 130kg? Không phải cô vẫn gầy sao?

Ánh mắt Lâm Hoan Hi lại từ từ cẩn thận lướt qua khuôn mặt của từng người.

Mỗi gương mặt đều rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi cô vẫn nhớ được họ tên của bọn họ, số thứ tự học sinh, nhớ kỹ những gì đã trải qua cùng bọn họ, nhưng cũng xa lạ, bạn học của cô... không nên có những vẻ mặt chế nhạo như bây giờ..

Cô đã xảy ra chuyện gì?

Giống như là một con khi.

Lâm Hoan Hi đột nhiên bình tĩnh lại, mặt không chút thay đổi hất tay Đinh Huyền Phi ra: "Tôi không thể nói chuyện với các người khi mà các người lại có những suy nghĩ như vậy, xin lỗi tôi không thể tiếp."

Cô cầm lấy túi xách, không nói hai lời liền đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này, cửa được mở ra, Lâm Hoan Hi muốn đi ra ngoài liền đâm vào người đứng bên ngoài.

Vu Từ Khương tháo kính râm xuống trong mắt xuất hiện tia ngạc nhiên, hần nhếch môi, cười nói với mọi người: "Trên đường đến đây bị trễ một ít thời gian, tôi không đến muộn chứ!"

"Học đệ đúng thật là cậu sẽ tới!"

"Ừ, nghe nói chị Hoan Hi cũng tới, cho nên tôi tiện đường đến đây."

Theo lý thuyết buổi gặp mặt này Vu Từ Khương là người không liên quan, nhưng vì nể mặt Lâm Hoan Hi, cho nên người tổ chức nói học đệ là đại minh tinh đây có thể đến, đương nhiên bọn họ không thể từ chối.

"Chị Hoan Hi, lúc nữa..."

"Học đệ cậu biết không?" Không đợi Vu Từ Khương nói hết câu, Khương Đình Đình đứng sau lưng nháy mắt nói, "Hoan Hi kết hôn với Cảnh ảnh đế rồi."

Vu Từ Khương sững sờ, sau đó nở nụ cười: "Không có khả năng, các người nghe ai nói vậy?"

Dù sao hắn cũng là người trong ngành, ai kết hôn ai còn độc thân, hắn vẫn biết rõ.

"Đúng..." Đinh Huyền Phi bấu môi hất cằm về phía Lâm Hoan Hi, "Đương sự nói đấy."

Vu Từ Khương tròn mắt: "Học tử, chị nói như vậy với bọn họ à?"

Lâm Hoan Hi im lặng không lên tiếng, một lúc lâu vẫn không nói gì.

"Ha ha ha, thực sự là giả!"

"Tôi đã nói mà Cảnh ảnh để đẹp tựa đám mây, sao có thể kết hôn cùng Hoan Hi chứ."

"Nhưng Vu Từ Khương cậu có thể nhanh chóng bắt Hoan Hi tới tay đấy."

"Học đệ bây giờ là một cơ hội tốt, cậu mau mau tỏ tình với Hoan Hi đi!"

Một đám người tụ tập xung quanh thi nhau lên tiếng.

"Còn tỏ tình làm gì nữa, học đệ cậu cứ hôn luôn là được! Dù gì thời cấp ba hai người cũng đã như vậy, mọi người nói xem có đúng không?"

"Đúng đúng, hôn đi! Hôn đi!"

Những người này xem nào nhiệt còn chê chuyện chưa đủ lớn, Vu Từ Khương hơi xấu hổ, liền đưa mắt nhìn Lâm Hoan Hi, thấy vẻ mặt không được tự nhiên của cô, nhìn có vẻ không ổn cho lắm.

Trong phòng âm ỉ, điện thoại trong túi cô vang lên phá vỡ tình hình lúc này.

Một vài ánh mắt liền rơi vào chiếc túi xách của Lâm Hoan Hi.

Cô lấy điện thoại ra, tên hiển thị gọi đến là Cảnh Dịch.

Không đợi Lâm Hoan Hi ấn nghe, Khương Đình Đình đã cướp lấy điện thoại, điện thoại được kết nối, đồng thời cũng bật loa ngoài.

"Em ở đâu?"

Trong điện thoại thanh âm của người đàn ông bình tĩnh.

Lâm Hoan Hi hồi phục lại tinh thần, cuối cùng cũng tức giận: "Cô là gì thế? Trả lại cho tôi!"

"Cảnh ảnh để đứng không?Hoan Hi đang đi chơi cùng chúng tôi, anh có muốn đến đây chơi cùng không?"

Cô không thể nhịn được nữa: "Đưa điện thoại cho tôi!"

Khương Đình Đình tránh tay Lâm Hoan Hi: "Bách Hương Lâu phòng 201, chờ anh."

Cô ta nói xong liền tắt điện thoại, đặt điện thoại lại trên tay Lâm Hoan Hi, nói với mọi người: "Một lúc nữa Cảnh ảnh để sẽ đến đây, tôi muốn xem Cảnh ảnh để sẽ nói như thế nào?"

Lâm Hoan Hi cất điện thoại, vẻ mặt nghiêm túc: "Cái gì mà nói như thế nào?"

"Tôi đoán là vì giữ mặt mũi, cho nên cô nói với mẹ tôi chồng mình là Cảnh ảnh để đứng chứ? Tôi thấy người ta căn bản là không biết chuyện, cũng không biết cô dùng thủ đoạn gì để mà lừa người ta."

Vu Từ Khương cau mày, không nhìn được nữa liền nói: "Các người nói chuyện quá đáng lắm rồi đây."

Lâm Hoan Hi ổn định lại hô hấp, tâm tư mờ mịt đột nhiên hiểu rõ, cô bình tĩnh nói: "Không có gì là quá đáng hay không quá đáng cả, chỉ những người lâu ngày không được hạnh phúc mới không thể nhìn người khác sống tốt hơn mình thôi."

Cô nhìn thẳng vào mắt Khương Đình Đình: "Tôi cũng phải nói với bạn học này, sau này đừng đến nhà tôi, dù sao chúng ta cũng không phải người cùng một đẳng cấp."

Trong nháy mắt cả phòng liền im lặng.

Lúc cô đang muốn xoay người đi ra ngoài, thì cửa phòng lại được mở ra.

Người đàn ông đứng ở ngoài vóc người cao ráo, trên người mặc tây trang, vô cùng khí thế, có thể áp chế đám người trong phòng.

Mọi người đều sững sờ nhìn người đàn ông mà bọn họ chỉ có thể nhìn thấy trên TV, bây giờ lại đứng trước mặt bọn họ, không nói được tiếng nào.

Một ánh mắt Cảnh Dịch cũng không bỏ thí cho người khác, vòng qua Vu Từ Khương, cầm lấy túi trên tay Lâm Hoan Hi, sau đó cầm tay cô, giọng nói không giống trách móc: "Anh biết là em sẽ không ngoan ngoãn nghe lời anh mà."

Cô oan ức nói: "Em nghe mà, nhưng..."

"Nhưng mẹ bảo em đi đúng không?" Cảnh Dịch con người xẹt qua ý cười, "Thôi bỏ qua, dù sao mẹ cũng quan trọng hơn ông xã."

Bọn họ đều bị kinh sợ bởi đối thoại của hai người này.

Lúc hai người muốn ra ngoài, một cô gái nhỏ đột nhiên yếu ớt hỏi: "Xin hỏi... không phải Cảnh ảnh đế đã kết hôn rồi sao?"

Cảnh Dịch đứng bước chần, bình tĩnh ngoại đầu lại: "Người đứng cạnh tôi đây, chính là bà xã của tôi."

Rõ ràng, từng chữ rõ ràng truyền vào tai từng người.

"Đi thôi."

Anh cũng không nhìn người khác, cánh tay rắn chắc ôm lấy eo Lâm Hoan Hỷ, lúc chuẩn bị ra ngoài, Đinh Huyền Phi bất ngờ hét lên: "Anh chứng minh như nào về chuyện hai người đã kết hôn?"

Cảnh Dịch vẻ mặt ngạc nhiên, ngay cả Lâm Hoan Hỷ cũng không kịp phản ứng.

Rất nhanh anh đã bình tĩnh lại, con người đen lầy u ám nhìn về phía Đinh Huyền Phi: "Cô tên là gì?"

Ánh mắt của anh quá sâu xa, khiến cho người khác cảm thấy bị áp bách, Đinh Huyền Phi ngoan cố nói: "Đinh Huyền Phi."

"Vậy cô có cái gì chứng minh cô là Đinh Huyền Phi."

"Tôi là Đinh Huyền Phi tất cả mọi người đều biết, tôi cũng có thể đưa thẻ căn cước cho anh xem."

Cảnh Dịch cười lạnh một tiếng: "Vậy bà xã của tôi cũng không cần chứng minh, hay là cho cô xem giấy kết hôn? Nhưng mà rất xin lỗi, tôi rất không muốn bị ánh mắt bắn thiu của các người làm bẩn vật trân quý nhất cuộc đời này của tôi."

Đinh Huyền Phi im lặng.

"Vị tiểu thư này." Anh nắm chặt tay Lâm Hoan Hỷ, "Cuộc sống còn rất nhiều chuyện phải làm, hy vọng cô không nên lãng phí thời gian vào những chuyện nhảm chán như này."

Đang lúc muốn thông thả rời đi, không biết ai đó mở miệng thanh âm chói tai

"Vậy anh có biết, bà xã của anh không sạch sẽ không!"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Cải Xanh

Lúc Khương Đình Đình hét xong những lời này, mọi người nhìn cô ta bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Cô ta thò gập nói: "Lúc đi học Lâm Hoan Hi đã từng làm cái gì, mọi người ở đây đều biết, nói cho anh biết là vì anh cũng là người có thân phận, cũng không đề ý à?"

Trong mắt anh xẹt qua một tia kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới ở trước mặt nhiều người như vậy mà Khương Đình Đình dám nói ra những từ làm tổn hại đến nhân phẩm của người khác.

Ngay sau đó, vẻ mặt Cảnh Dịch bình tĩnh: "Đúng, tôi không đề ý."

Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt nhìn Khương Đình Đình tràn ngập coi thường.

Thu ánh mắt lại, Cảnh Dịch cảm tay cô: "Về nhà thôi, lần sau không nên tiếp xúc với những người không đứng đắn, không sạch sẽ này."

Không đứng đắn, không sạch sẽ?

Sắc mặt Khương Đình Đình thay đổi, khuôn mặt vụn vỡ siết chặt nắm tay, nhưng lại không nói nên lời.

Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, Vu Từ Khương vẫn im lặng đột nhiên lộ ra vẻ mặt chán ghét: "Cô có thể nói ra những lời này, thì sạch sẽ bao nhiêu?"

Hắn hừ lạnh một tiếng, một lần nữa đeo kính lên rồi khỏi phòng này.

Gió đêm hè.

Người đi đường lác đác.

Lâm Hoan Hi khoanh tay đi theo sau Cảnh Dịch, cô trừng mắt lên nhìn người đàn ông đi đằng trước, dáng người của anh đủ cao, lưng rộng, có thể che chở cho cô.

Đối với những gì mà Khương Đình Đình nói, cô cảm thấy mờ mịt, cũng cảm thấy lo lắng, đầu óc là một đồng lộn xộn, thậm chí cô còn nghi ngờ chính mình có phải kinh khủng như những gì mà cô ta nói hay không.

"Cảnh Dịch." Lâm Hoan Hi dừng bước, ngửa đầu lên nhìn anh.

"Hả?"

Anh đứng ngược với ánh trăng trong trời nhưng lạnh lùng, con ngươi màu màu mực vừa hồ hởi lại vừa chuyên chú.

"Nếu như những gì cô ta nói là sự thật thì sao?"

"Em nói cái gì."

Viên mặt Lâm Hoan Hi đỏ lên: "Cô ta nói em không sạch sẽ."

Giọng nói tủi thân, lại mơ hồ mang theo sự sợ hãi.

Cảnh Dịch vẫn trì trệ không nói tiếng nào, thời gian dần trôi qua, ánh mắt anh tràn đầy sự dịu dàng: "Quá khứ của một cô gái không nên dùng sạch sẽ hay không sạch sẽ để định nghĩa, nếu anh đã tuyên thệ với em, thì chắc chắn sẽ cùng em sống hết đời, vì vậy em tốt hay xấu, quá khứ hay hiện tại, anh đều sẽ luôn luôn đón nhận."

Mùi cô hơi chua xót, nước mắt cố nén lại cuối cùng không nhịn được cũng rơi xuống.

Cảnh Dịch nâng mặt cô lên, lòng bàn tay ấm áp lau đi nước mắt của cô, dịu dàng nói: "Cô gái của anh không cần người khác phán xét, em cũng không cần phải rơi nước mắt vì những người đó, không đáng."

Không đáng.

Đúng chính là không đáng, cô đã làm rất tốt mà, Cảnh Dịch nói đúng, bọn họ chỉ là muốn nhìn thấy đáng về không thoải mái của cô mà thôi, nếu cô vì vậy mà đau khổ, chẳng phải những người đó sẽ đạt được mục đích sao?

Nhanh chóng lau sạch nước mắt, trịnh trọng gật đầu: "Em không khóc, cũng không khổ sở."

Trong con ngươi của anh lộ ra ý cười, bàn tay to nắm chặt những ngón tay mềm mại của cô.

Lúc này Lâm Hoan Hi mới chú ý tới người đàn ông xịt nước hoa đứng bên cạnh, tóc cũng được chải chuốt tỉ mỉ, tây trang mặc trên người vẫn ổn định, đáng về hoàn toàn không giống người vừa đi ra từ vườn trái cây.

"Anh là vì em... mà cố ý mặc như này à?"

"Ừ." Anh trả lời, "Để giúp đỡ bà xã của anh."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Anh biết kiểu gì em cũng bị dao động, cho nên đã về sớm."

"Tông Tông cũng đồng ý à?"

"Anh giả vờ bị cảm nắng, cậu nhóc khóc lóc gọi chú Lý làm vườn lấy xe ba bánh chở anh về."

Cảnh Dịch trịnh trọng nói, trong giọng nói không có gì áy náy khi lừa gạt trẻ nhỏ.

Tương tượng lúc Cảnh Dịch nghiêm mặt ngồi trên xe ba bánh, Lâm Hoan Hi bật cười thành tiếng.

Thấy cô cười lộ cả lúm đồng tiền, khóe môi Cảnh Dịch cũng nhếch lên.

Khi về đến nhà, cô kéo Cảnh Dịch lại, nhỏ giọng nói: "Lúc nữa, anh đừng nói cho mọi người chuyện vừa xảy ra nhé?"

"Được."

"Họ biết sẽ buồn."

"Ừ, được."

Chuẩn bị tới cửa nhà, Lâm Hoan Hi lại kéo Cảnh Dịch lại.

Dưới cây lê, tiếng ve kêu râm ran, ánh trăng dịu dàng.

Cô kiễng chân lên, hôn lên gò má của anh, thanh âm nhẹ nhàng: "Cảm ơn anh, Cảnh Dịch."

Cảnh Dịch chớp chớp mắt cô đã chạy vào sân.

Trên mặt còn lưu lại hơi ấm, Cảnh Dịch giơ tay lên nhẹ nhàng sờ qua chỗ cô vừa hôn, lúc anh còn đang chìm đắm trong ngọt ngào, thì cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm, Cảnh Dịch vừa cúi đầu, thấy Tông Tông đang cầm hai que kem, vẻ mặt giận dữ nhìn anh.

Cảnh Dịch chỉ que kem trên tay cậu nhóc: "Mua cho anh rẻ đúng không? Đúng là có lòng."

Anh đang muốn cầm lấy, Tông Tông đã ném que kem cho con chó vàng đi qua, sau đó nói: "Anh thấy que kem này không? Cho chó cũng không cho anh! Lừa dối trẻ nhỏ đúng là xấu hổ!"

Cậu nhóc làm mặt quỷ rồi giận dỗi chạy vào bên trong.

Cảnh Dịch ngượng ngùng thu tay lại, liếc con chó vàng đang liếm que kem một cái, có lẽ là sợ Cảnh Dịch giành ăn với nó, con chó vàng nhe răng ra thị uy, còn sủa vài tiếng.

Cảnh Dịch: "...."

*

"Sao về sớm vậy?"

"Rất vô vị, cho nên con về sớm một chút." Lâm Hoan Hi nhìn về phía phòng bếp, ngửi thấy mùi thơm của sủi cảo, đồng thời bụng của cô cũng kêu ột ột, "Mẹ, sủi cảo sắp xong chưa?"

"Được rồi, được rồi, Tông Tông bảo Cảnh Dịch bị cảm nắng, mẹ liền nấu một ít cháo đậu xanh, một lúc nữa con mang cho nó."

"Được."

Cháo đậu xanh...

Cảnh Dịch vừa vào cửa sắc mặt thay đổi, ngoài động phụng ra, thứ mà anh không thích nữa chính là đậu xanh...

Tông Tông rất ma mĩnh, từ vẻ mặt của Cảnh Dịch có thể đoán được tâm tư của anh, cậu nhóc liền cười gian nói: "Mẹ! Anh rề bảo anh ấy muốn ăn ba bát, còn bảo hơi khó chịu, sẽ không ăn sủi cảo!"

Cảnh Dịch: "...."

"Không ăn món chính cũng được, nếu không muốn ăn sủi cảo, mẹ nấu mì với rau chân vịt* cho con."

(*) Rau chân vịt: chính là rau cải bó xôi hoặc còn gọi là rau bina.

"...."

Ngoài đậu xanh ra, anh cũng không thích ăn rau chân vịt.

"Haagen-Dazs* cũng đừng muốn."

(*): thương hiệu kem của Mỹ.

Thấy Tông Tông đắc ý, Cảnh Dịch nói lỏng cà vạt, vào phòng ngủ thay quần áo.

Trời nóng như vậy, mặc âu phục đúng là hành hạ người khác mà.

*

Bởi vì "Bị cảm nắng", cho nên giờ cơm Cảnh Dịch không ra khỏi phòng, anh nằm trên giường, kéo ngăn kéo ra tìm quyển nhật ký của Lâm Hoan Hi, cô không phải là người kiên nhẫn, đương nhiên sẽ không viết nhật ký mỗi ngày, từ phía trước là ngày 13, từ sau lại là ngày 23, nội dung ghi chép đều là hôm nay ăn cái gì, làm gì, hoàn toàn không có điều quan trọng khác.

Lật tới trang cuối cùng, chữ viết vốn dĩ đang nắn nót đã biến thành chữ viết nguệch ngoạc.

[Vì sao Vu Từ Khương không giải thích với mọi người? Tôi thực sự rất sợ]

Lật tới trang tiếp theo, trật tự từ càng hỗn loạn.

[Vu Từ Khương chết rồi, bà nội đã chết, vì sao không giải thích.... bà nội bị tôi hại chết, tất cả đều là lỗi của tôi.]

[Tôi muốn đi tìm bà nội, nhưng ông nội biết sẽ đau lòng.]

"..."

Kèo kẹt.

Cửa mở.

Cảnh Dịch nhanh tay nhanh mắt nhét quyển nhật ký xuống dưới gối, ổn định lại hơi thở ngược mắt lên nhìn Lâm Hoan Hi.

"Ăn xong rồi à?"

Lâm Hoan Hi nhìn bát cháo đậu xanh trên bàn không hề bị động vào, mím môi cười cười, đặt sủi cảo cầm sắp bỏng tay lên bàn: "Ai bảo anh lừa Tông Tông, xem lần sau còn dám lừa nó không?"

"Đúng thật." Im lặng một lúc, anh nói: "Lần sau nói tiêu chảy là được rồi."

Ít nhất sẽ không cần phải ăn cháo đậu xanh rồi.

Lâm Hoan Hi liếc anh một cái, đưa đũa cho anh, sau đó cầm lấy bát cháo đậu xanh: "Anh ăn sùi cao, em ăn cháo đậu xanh."

Cảnh Dịch cũng không khách sáo, cầm lấy đũa gấp một cái sùi cáo cho vào miệng, tay nghề của Uông Lộ Thanh rất tốt, nhất là làm sùi cáo càng tuyệt.

Anh ngược mắt lên nhìn Lâm Hoan Hi, miệng nhỏ của cô ăn cháo đậu xanh điềm đạm mà nho nhã.

"Tâm trạng đã tốt hơn chưa?"

"Ừ, khá hơn một chút. Mẹ em nói Khương Đình Đình không muốn một tương lai tốt, bỏ trốn cùng một người khác xứ, lúc quay về thì mang thai, sau đó đứa trẻ được sinh ra, cô ta lại ở cùng người đàn ông khác, không lâu sau lại mang thai nhưng cuối cùng lại sảy thai. Bởi vì việc này mà rất nhiều người coi thường cô ta. Em thấy cô ta thật sự không ổn, cho nên muốn tìm sự thoải mái ở chỗ em."

Kết quả thấy cô sống tốt hơn mọi người, cho nên không cam lòng, vì vậy đã nói này nói nọ trước mặt nhiều người như vậy.

"Em cảm thấy cô ta đúng là đáng đời, anh thấy ý nghĩ này đúng hay không đúng?" Lâm Hoan Hi cau mày, "Cô ta nói như vậy em cũng rất tức giận, nhưng lại nghe được chuyện cuộc sống của cô ta, liền cảm thấy hả hê, em như vậy có phải xấu lắm không?"

"Nếu như em đồng tình, thì đó mới là không tốt." Cảnh Dịch nhẹ nhàng nói: "Nhưng em chỉ được vui trộm thôi, đừng nói cảm xúc của mình ở mọi nơi."

"Việc này em hiểu." Ăn xong một thìa cháo cuối cùng, bỗng nhiên nhìn về vật bị lộ ra một góc phía sau Cảnh Dịch, cô nhìn kỹ, là nhật ký của cô.

"Anh xem nhật ký của em?"

Cảnh Dịch ngừng tay nói: "Đây là nhật ký của em à? Anh vừa lấy ra, vẫn chưa xem."

Cô không để ý nói: "Xem cũng không có chuyện gì, em cũng không viết cái gì."

Bài tập mà giáo viên dạy viên giao là viết nhật ký, cô hành văn cũng không giỏi, hơn nữa một ngày phải viết rất nhiều, cho nên cô đã viết sáng ăn cái gì, trưa ăn gì, tối ăn gì.

Ăn cháo xong, Lâm Hoan Hi quệt miệng: "Nếu anh không thích ăn cái gì, thì nói với mẹ, nếu mẹ biết mẹ làm mà anh không thích ăn, mẹ sẽ buồn."

Cuối cùng còn nói với giọng tràn đầy mùi dấm: "Dù sao mẹ cũng coi anh như con ruột, còn tốt với anh hơn em."

Tuy Uông Lộ Thanh cũng sẽ xem xét sở thích của Lâm Hoan Hi, nhưng cũng lo lắng về việc cân bằng dinh dưỡng, cho dù cô không thích ăn rau dưa, cũng sẽ không thuận theo.

"Anh còn muốn ăn không? Em đi lấy cho anh."

"Không, anh phải kiểm soát cân nặng của mình."

Kiểm soát cân nặng...

Lâm Hoan Hi nhìn đôi chân dài và bụng bằng phẳng của Cảnh Dịch, sau đó lại sờ vết sẹo ở eo mình, cau mày một cái: "Em cũng muốn kiểm soát cân nặng, cũng béo lên rồi..."

"Mập càng tốt." Anh nói, "Ôm rất thoải mái, làm cũng thoải mái."

Mặt Lâm Hoan Hi đỏ lên, thầm mắng một câu: "Luru mạnh."

Cả ngày chỉ nghĩ đến việc này.

Cô dọn dẹp bát đũa, đợi bóng dáng của Lâm Hoan Hi hoàn toàn biến mất, Cảnh Dịch thay đổi vẻ mặt.

Anh lấy điện thoại ra gửi cho Chu Châu một tin nhắn: Tra giúp tôi số điện thoại riêng của Vu Từ Khương, sau đó gửi vào Wechat của tôi.

Chu Châu: Sao đột nhiên lại tìm Vu Từ Khương? Muốn hợp tác à?

Cảnh Dịch nói: Cứ gửi đi.

Chu Châu: Được, chờ tôi một chút.

Mấy phút sau, Chu Châu gửi tới một dãy số.

Lưu số điện thoại lại, Cảnh Dịch gửi ngay một tin nhắn ---

[Tôi là Cảnh Dịch, chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?]

Vu Từ Khương trả lời rất nhanh: "Nói chuyện gì?"

Cảnh Dịch: Về Lâm Hoan Hi, tôi có chuyện muốn nói với cậu, chuyện này cậu không được từ chối, nếu như cậu còn muốn sống trong giới giải trí này, nhất định phải đến gặp tôi.

Nửa câu sau rõ ràng là uy hiếp.

Vu Từ Khương cũng nê mặt anh: Được, địa điểm ở đâu?

Cảnh Dịch trả lời: Cậu chọn địa điểm đi, ngày mai tôi đi tìm cậu.

Gửi địa chỉ xong, Vu Từ Khương tâm loạn như ma, sao đột nhiên Cảnh Dịch lại tìm hắn?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Edit: Cái Xanh

Hiện tại Vu Từ Khương ở trong khách sạn duy nhất tại trấn Nguyệt Nha, Cảnh Dịch gõ cửa phòng, không lâu sau, Vu Từ Khương đã xuất hiện trước mặt anh.

Hắn ngược mắt lên nhìn Cảnh Dịch, im lặng mà nhường đường.

“Uống chút gì không?”

“Tôi không tới đây để ôn chuyện cũ với cậu.”

Cảnh Dịch cũng không cảm kích, kéo ghế ra ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn mặt hắn.

Ánh mắt của anh quá sắc bén, khiến Vu Từ Khương bị chèn ép đến không thở được.

“Ngày cố ý tới tìm tôi, rốt cuộc là muốn dựa vào tôi để biết chuyện gì?”

Về mặt Cảnh Dịch không thay đổi, nói: “Nói cho tôi về chuyện của bà Lâm Hoan Hi!”

Sự kinh ngạc trên mặt hắn không tránh được ánh mắt của Cảnh Dịch: “Bà nội cô ấy qua đời, có liên quan gì tới tôi?”

Vu Từ Khương hạ mí mắt, vẻ mặt buồn bã không rõ ràng.

“Vậy tôi cũng không giấu cậu, Hoan Hi cô ấy bị tai nạn xe cộ cho nên mất trí nhớ, ký ức quay về năm mười bảy tuổi. Tôi và Hoan Hi quen nhau rồi yêu nhau, sau đó thì ăn hôn, cô ấy chưa từng kể cho tôi những chuyện đã xảy ra trước kia, tôi cũng chưa từng tỉ hiểu. Nhưng đến bây giờ, có lẽ không biết thì không được.”

Vu Từ Khương càng kinh ngạc: “Học tỷ thật sự ở bên anh?”

Cảnh Dịch về mặt vẫn không thay đổi: “Chuyện này không liên quan tới cậu.”

“...”

Đúng là không liên quan.

Vu Từ Khương nắm chặt bàn tay, đây là biểu hiện khi hắn căng thẳng.

“Hai người từng qua lại?”

Âm thanh Cảnh Dịch lạnh lẽo, Vu Từ Khương lại mím môi: “Từ khi tôi chuyển trường đến học ở trấn Nguyệt Nha...”

*

Lúc này.

Lâm Hoan Hi ở nhà sau khi ngủ dậy thì phát hiện không thấy Cảnh Dịch đâu cả.

Cô nhìn đồng hồ, chưa đến tám giờ, chỗ bên cạnh đã lạnh, xem ra là đã ra ngoài từ sớm. Lâm Hoan Hi dụi dụi mắt, mặc quần áo tử tế rồi ra ngoài.

Mặt trời đã nhô lên, trong sân Tông Tông đang chơi bắn súng cao su.

“Mẹ, mẹ thấy Cảnh Dịch đâu không?”

“Nó ra ngoài từ một tiếng trước rồi.” tiếng Ưông Lộ Thanh phát ra từ trong phòng, “Nói là đi tập luyện.”

“À.”

Cô đứng đung à một tiếng, lúc đang chuẩn bị xoay người đi vào nhà, hòn đá của Tông Tông bất ngờ bắn trúng sau gáy cô, đột nhiên bị đau làm cho Lâm Hoan Hi kêu thành tiếng, cô ôm đầu ngồi xồm xuống đất, đồng thời, một số ký ức lộn xộn lại xuất hiện.

Lâm Hoan Hi nheo mắt lại, không hề hay biết nước mắt đã chảy ra khỏi vành mắt.

“Chị!” Tông Tông vút súng cao su chạy tới, “Chị làm sao rồi?”

Nhìn mặt cô đầy nước mắt, Tông Tông cũng vì gấp gáp mà hốc mắt đỏ lên, hô gọi vào trong nhà: “Mẹ! Con bắn súng trúng chị!”

Bùm!

Sau khi cậu nhóc hét lên, Lâm Hoan Hi liền ngã xuống mặt đất.

Tầm nhìn không rõ, những âm thanh xung quanh dường như bị ngăn cách bởi một lá chắn dày, không nghe được rõ ràng, hô hấp cô trở nên dồn dập, ký ức đột nhiên trở về mùa hè năm đó.

Cô nhớ lại, những quá khứ không tốt đẹp, mà cô đã liều mạng che giấu... tất cả đều đã trở lại rồi.

Lúc Vu Từ Khương chuyển tới trấn Nguyệt Nha cũng là lúc Lâm Hoan Hi vừa học lớp 11.

Cậu thiếu niên anh tuấn cao lớn vừa chuyển từ thành thị đến, nụ cười tỏa sáng, vừa đến được hai ngày đã tạo ấn tượng tốt cho cả các bạn học nam và nữ. Đối với cậu thiếu niên nửa đường xuất hiện này, Lâm Hoan Hi cũng không ưa, cho đến khi tham gia hội diễn ở trường học, Vu Từ Khương đưa thư tình cho cô trước đám đông.

Lâm Hoan Hi là một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp lại còn thích cười, cô rất thông minh, một lòng chỉ nghĩ tới việc đỗ đại học, Vu Từ Khương đột nhiên tỏ tình như vậy lập tức làm cho cô luống cuống.

Hội diễn vừa kết thúc các bạn học đã la hét, đẩy Lâm Hoan Hi vào vòng tay của hắn.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

“Hôn đi! Hôn đi!”

“Vu Từ Khương cậu lo lắng làm gì, học tỷ Lâm im lặng chính là đồng ý đấy!”

“Đúng đúng! Hôn đi!”

Dưới ánh đèn mờ ảo, cuộc vui vẫn diễn ra, trong đám người cậu thiếu niên cao lớn mặt đỏ lên, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm Lâm Hoan Hi.

Cô gái đứng trước mặt hắn mặc bộ váy đồng phục, tóc buộc đuôi ngựa. Tóc mai đen láy dính trên khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt của cô rất trong veo, cánh môi... cũng rất hồng hào mê người.

Vu Từ Khương nắm chặt nắm đấm, không tự chủ được mà lại gần cô.

Kể từ đó cô cũng không chú ý xem sự việc phát triển tới mức nào, nhưng trong trường học lại xuất hiện một vài lời đồn đãi, hầu hết đều là tin tức qua lại của bọn họ, cũng vì vậy, Lâm Hoan Hi bị người hâm mộ của Vu Từ Khương nhắm vào.

Lúc đầu chỉ là vút vào ngăn bàn những con sâu róm, sau nữa là xé sách vở của cô, hoặc là ném những bộ quần áo mà cô may cho búp bê vào sân tập để mọi người xem.

“Vu Từ Khương, cậu có thể... giải thích với mọi người không?”

Mặt trời đang lặn dần, Lâm Hoan Hi đi theo Vu Từ Khương ra khỏi cổng trường.

“Giải thích cái gì?”

“Giải thích với mọi người một chút, chúng ta không phải là loại quan hệ đó.” Lâm Hoan Hi cắn chặt môi dưới, “Đình Huyền Phi nghĩ rằng chúng ta đang hẹn hò, cho nên lúc nào cũng kết hợp với Khương Đình Đình bất nạt tôi...”

“Hả?” Vu Từ Khương nhướn mày, nhìn xung quanh một vòng không thấy ai, hơi tới gần cô, “Vậy sao cô không đi tìm giáo viên?”

“Thầy cô không quan tâm...”

“Vậy cô có thể tìm cha mẹ mình mà.”

Biểu cảm của cô có hơi đáng thương, Vu Từ Khương mím môi không nói chuyện.

Trong phòng khách sạn, Vu Từ Khương bình tĩnh tự thuật lại chuyện cũ: “Nhà tôi có rất nhiều tiền, cộng với ngoại hình đẹp, thể thao tốt, học tập cũng không tệ, cho dù là người thân hay bạn học đều vây quanh. Tôi nghĩ anh phải biết, một người đang được mọi người nuông chiều, đột nhiên bị người khác làm cho xấu mặt trước nhiều người như vậy, sẽ bị ảnh hưởng tới lòng tự tôn.”

Cảnh Dịch nhìn hẩn với ánh mắt tràn đầy nguy hiểm: “Cho nên?”

“Ngày đó ở trước mặt nhiều người bị ném thư tình, bạn bè tôi vẫn luôn lấy chuyện làm đề trêu đùa, tôi rất tức giận, cho nên... sẽ không giúp học tỷ.”

Ngày đó, Vu Từ Khương cố tình nói với anh em của mình rằng Lâm Hoan Hi tìm hẩn để kết đôi, nhưng bị hẩn từ chối.

Cũng chính vì cái lòng tự trọng buồn cười này, đã làm cho sự việc lệch hướng không thể nắm trong lòng bàn tay.

Bởi vì lời đồn, các bạn học sinh nữ trong trường không thích Lâm Hoan Hi, cuối cùng từ những cuộc chiến nhỏ nhỏ phát triển thành những lần bạo lực và lời lẽ thô tục.

Trần Nguyệt Nha rất nhỏ, nhỏ đến nỗi nhà nào cũng biết, nhỏ đến nỗi chỉ có người già, phụ nữ và trẻ em sống ở đây.

Lâm Hoan Hi chưa bao giờ nói chuyện ở trường học cho người lớn trong nhà biết, nếu một ngày bọn họ mà phát hiện, thì sự việc sẽ hoàn toàn không khống chế được, ông bà nội sẽ không cho phép cháu gái duy nhất của mình bị tổn thương, bọn họ nhất định sẽ đi tìm phụ huynh của những người đó tính sổ, sau đó...

Lâm Hoan Hi không dám nghĩ tới chuyện tiếp theo.

“Van xin cậu, cậu đi tìm bọn họ nói rõ ràng được không?”

Giọng nói cô gần như là mang theo tiếng nức nở mà van xin Vu Từ Khương, ánh mắt của cô bắt lực, vết thương trên cổ lộ ra khiến cho Vu Từ Khương trong lòng nhói lên.

“Thực sự tôi phải đi.”

“Hả?”

Lâm Hoan Hi kinh ngạc: “Đi?”

“Ừ.” Vu Từ Khương gật đầu: “Cha mẹ tôi tới đón, tuần sau sẽ đi, tối hôm nay sẽ tổ chức tiệc chia tay ở KTV, chị cũng tới đi, đến lúc đó tôi sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện.”

“Được.” Cô lau sạch nước mắt, “Tôi sẽ đi.”

Càng nói, thanh âm Vu Từ Khương càng run rẩy, hẩn cúi thấp đầu, không dám nhìn ánh mắt sắc như đao kia của Cảnh Dịch.

“Cô ấy tới, nhưng cô ấy không nên tới...”

Trong KTV, các bạn trong lớp đến đủ.

Sau đó...

Mọi thứ đều không thể nắm trong lòng bàn tay.

Những thiếu niên kia sau khi chơi đùa, liền lấy mấy chai rượu trắng chuốc say Lâm Hoan Hi và Vu Từ Khương, chắc là xuất phát từ tâm lý ham chơi, bọn họ chụp ảnh cho hai người, tuy ngày đó chuyện gì cũng chưa xảy ra, nhưng lại xuất hiện những tin đồn sai trái...

Ngày hôm sau, sợ ảnh hưởng tới danh dự và tiền đồ của con trai cho nên cha mẹ Vu dẫn Vu Từ Khương rời đi sớm hơn dự định, để lại một mình Lâm

Hoan Hi đối mặt với tất cả.

Lúc này, trong mơ Lâm Hoan Hi tràn đầy lo lắng và sợ hãi.

Những khuôn mặt trẻ không có sức sống ảm ảm kéo đến, bọn chúng hung dữ gào thét, như hổ đói lao về phía Lâm Hoan Hi.

Vào một đêm mùa đông, cô sợ hãi khi bị nhốt trong phòng thiết bị, cố gắng chống cự thì sau lưng bị đâm vào những dây thép ở dụng cụ...

Trong nháy mắt, chỉ toàn là máu đỏ tươi.

Cô ngã trên mặt đất, hơi thở mỏng manh.

“Đinh Huyền Phi, chúng ta làm như vậy hình như hơi quá đáng...” Khương Đình Đình bị Lâm Hoan Hi nằm trên mặt đất hù dọa, “Làm sao bây giờ? Có nên gọi giáo viên y tế trong trường đến đây không?”

“Cậu bị ngốc à! Cậu gọi giáo viên qua đây, chẳng phải sẽ biết là chúng ta làm sao?”

“... Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn làm gì nữa! Đi thôi!”

Lạch cạch!

Cửa đóng lại, mơ hồ có thể nghe được âm thanh của Đinh Huyền Phi: “Khóa cửa lại, để cô ta khỏi ra ngoài đi gọi giáo viên.”

“À... được.”

Sau lưng Lâm Hoan Hi máu chảy rất nhiều, khiến tinh thần cô không được tỉnh táo. Đêm mùa đông rất lạnh, trận bão tuyết đang rít gào ngoài cửa, cô cắn răng chịu đau bò dậy, nhưng chưa đi được hai bước đã ngã xuống đất.

Trên lưng bị thương khiến cho nửa người dưới cô mất đi cảm giác, cuối cùng, Lâm Hoan Hi không nhận được nữa liên hôn mê.

“Bạn học, bạn tỉnh lại đi! Bạn sao rồi!”

Lúc tỉnh lại trời đã hừng sáng, cô vừa mở mắt liền đối mặt với ánh mắt lo lắng của giáo viên thể dục.

“Đừng vội, tôi đưa em đi bác sĩ.”

Cô đẩy cánh tay đó ra, loạng choạng từ dưới đất đứng lên: “Không cần... tụi em, có thể đi.”

“Như vậy sao được, để lão sư cõng em!”

Giáo viên thể dục cõng Lâm Hoan Hi lên.

Đầu cô rất nóng, vết thương tê tê, hoàn toàn không còn cảm giác.

Lúc đi ngang qua mấy bạn học, Lâm Hoan Hi mơ màng nghe bọn họ nói: “Đúng rồi, hôm qua lúc tôi về còn gặp bà Lâm Hoan Hi.”

Đây là thanh âm của Đinh Huyền Phi.

“Bà già ngớ ngẩn kia cầm mấy cái bánh bao đi tìm cháu gái, hỏi trường học đi đường nào, cậu nói xem đã ngớ ngẩn còn dám ra đường.”

Một đám người chế nhạo: “Sau đó thì sao, cậu nói gì?”

“Tôi liền chỉ đường đi về phía khu rừng nhỏ, cũng không biết có biết đi không.”

Khu rừng nhỏ...

Khu rừng...

Đôi mắt Lâm Hoan Hi từng lớn, cắn răng chịu đựng nhảy xuống khỏi lưng giáo viên, không nói gì liền chạy ra ngoài trường học.

“Này! Em chạy đi đâu!”

Cô chạy rất nhanh, những cử động mạnh khiến vết thương của cô nứt ra, cô gần như là dùng hết sức lực của bản thân.

Lâm Hoan Hi hô hấp khó khăn, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, tầm nhìn mờ ảo, nước mắt từng dòng từng dòng tuôn ra, cô lấy tay áo lau sạch nước mặt, bước chân cũng không chậm lại...

Đường rừng khó đi, tuyết vừa rơi cho nên đường đi trơn trượt, cô còn ngã mấy lần, dần dần, trước mặt xuất hiện nhiều người, bọn họ chỉ tro vào dưới gốc cây, cảm giác xấu đột nhiên nảy lên.

Lâm Hoan Hi thở hổn hển đẩy mọi người ra.

Tuy là mùa đông nhưng mặt trời vẫn chói mắt, chiếu xuống mặt đất lạnh thấu xương.

Dưới gốc cây cơ thể bà cụ co lại nằm đó, đôi mắt nhắm chặt, sợi tóc bạc đã bị đóng băng.

Trên người, máu tuyết lẫn lộn, da tróc thịt bong, bụng đã rách ra, chỉ có cái bọc ôm trong tay là hoàn chỉnh.

Tâm trạng cô đột nhiên bình tĩnh.

Im lặng quỳ xuống mặt đất, ngón tay run rẩy cầm lấy cái bọc, cẩn thận từng li từng tí mở ra, bên trong là mấy cái bánh bao, qua một đêm, bánh bao đã cứng như tảng đá. Cô cầm lấy một cái cho vào trong miệng, không cắn nổi, răng đau, lòng ằng đau.

Lâm Hoan Hi cúi người, bánh bao rơi xuống chân, lăn vòng trên lớp tuyết.

Đến đoạn này, cô tỉnh lại.

Lâm Hoan Hi ôm bụng, mở miệng khóc nức nở nói: “Cánh Dịch, em đau...”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thiếu

Thiếu, sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Cải Xanh

Tiếng chuông tan học vang lên, theo đó là những bước chân vội vã.

Mưa phùn vẫn không ngừng rơi, người đàn ông đứng bên cạnh giúp cho cô che chắn cơn mưa phùn hắt vào. Cô im lặng nhìn anh, trong lòng vẫn còn ngạc nhiên, có một loại tình cảm không tên dâng lên từ tận đáy lòng.

Lâm Hoan Hi nở nụ cười, nói: “Có phải ai muốn mưa là có thể mưa ngay đâu.”

Cánh Dịch trịnh trọng nói: “Có, anh.”

Trên đời này không có gì là không dùng tiền giải quyết được, nếu có, thì là chưa đủ nhiều tiền.

“Đừng nói đùa.” Lâm Hoan Hi cầm tay anh, “Đi thôi, em muốn về nhà rồi.”

Anh nhìn về phía sau, nắm tay cô rời đi.

*

Ban đêm.

Lâm Hoan Hi không buồn ngủ, mắt cô mở thao láo, hình ảnh bà nội chết thảm cứ mãi quanh quẩn trong đầu, chưa từng biến mất.

Sau khi nhìn người đàn ông bên cạnh, Lâm Hoan Hi cẩn thận xuống giường đi ra chỗ đặt máy tính, sau đó cô cầm tai nghe vào, lên mạng tìm bộ phim Cảnh Dịch đóng.

Đầu tiên là hình ảnh quen thuộc, cậu thiếu niên gầy gò đi qua ngọn núi ẩn hiện sau đám mây, tiếng nhạc du dương vang bên tai.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình, vẻ mặt chăm chú.

Một số hình ảnh lướt qua trước mắt Lâm Hoan Hi, cô cuộn tròn người trong phòng nằm xem TV cùng với gói đồ ăn vặt, đóng cửa phòng lại.

Giữa phim, nhân vật nam chính cãi nhau với ông nội, trời tối mưa hắt cũng chạy ra ngoài, chờ đến ngày hôm sau quay về, thì mới biết ông nội vì đi tìm mình mà rơi xuống vực.

Cảnh Dịch diễn rất tốt, sự bi phẫn và tự trách của cậu thiếu niên đều thể hiện rõ ràng.

Thấy hần không có tinh thần, thầy giáo liền cho hần một cái bạt tai, tức giận nói: “Em nhìn biểu hiện của mình bây giờ đi! Em khóc, cứ khóc thì ông nội em có thể trở về không? Tôi nói cho em biết, đừng bao giờ ôm mãi những gì đã mất đi, hãy nhìn về phía trước đi!”

Bầu không khí trầm mặc, trong TV cậu thiếu niên siết chặt nắm tay, bả vai run run.

Sau khi hần khóc, Lâm Hoan Hi cũng khóc.

Lạch cạch.

Đèn bàn mở lên, Cảnh Dịch đã tỉnh.

Lâm Hoan Hi vội vã lau nước mắt, nhanh chóng đóng máy tính lại, đôi mắt đỏ bừng nhìn hần: “Em đánh thức anh à?”

Cảnh Dịch nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng.

Anh từ từ ngồi dậy, kéo cô vào trong ngực: “Không ngủ được?”

“Ừ, em bị mất ngủ.”

Trong lòng có tâm sự, làm sao có thể bình yên mà đi vào giấc ngủ.

Vì vừa tỉnh cho nên thanh âm Cảnh Dịch hơi khàn khàn: “Vậy anh kể chuyện cổ tích cho em.”

“Cô bé lọ lem?”

“Không phải, câu chuyện này là thợ mộc và cái gương.”

Cô im lặng một lúc lâu: “Em chưa từng nghe...”

“Thuở xưa, có một thợ mộc.” thanh âm của anh trầm thấp, ngữ điệu không nhanh không chậm, Lâm Hoan Hi nghe trong lòng chột bình tĩnh hơn.

“Thợ mộc có một người vợ đẹp và hai cậu con trai đáng yêu, cả nhà bốn người có một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng trong một đợt tai nạn, người thợ mộc mất đi hai đứa con của mình...”

Trong lòng Lâm Hoan Hi run lên, nhìn về phía Cảnh Dịch.

Anh bình tĩnh tiếp tục nói: “Sau đó người thợ mộc không có tinh thần. Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, người thợ mộc bỗng nhiên phát hiện một cái gương trong phòng mình, cái gương này không phải là một loại gương bình thường, nó có thể nhìn được quá khứ của người thợ mộc.”

“Vì vậy người thợ mộc ngồi trước gương, ngày qua ngày đắm chìm trong quá khứ hạnh phúc. Hai đứa con của hần ta còn sống, thì cuộc sống của hần cũng không sụp đổ như bây giờ. Cứ như vậy, hần giữ gìn cái gương, đóng cửa không gặp bất kì ai...”

“Vợ của người thợ mộc lại cố gắng phá hủy cái gương, để người chồng có thể trở lại thực tế. Nào ngờ, người thợ mộc lại tức giận, đuổi vợ mình đi, người vợ đau lòng khôn xiết, từ đó không bao giờ quay về nữa...”

Cảnh Dịch ôm chặt Lâm Hoan Hi, nhắm hai mắt lại nói tiếp: “Cuối cùng, người thợ mộc nhìn thấy những quá khứ mà mình không muốn đối mặt nhất ở trong gương, nhưng lần này ngoài thấy cảnh hai đứa con của hần qua đời, thì hần còn thấy vợ mình đau lòng như thế nào, lúc này người thợ mộc mới hiểu được, trong chuyện này, hần mất đi không chỉ là hai đứa con trai, người bị tổn thương cũng không phải một mình hần, nhưng chỉ có một mình hần là mãi không quên được.”

Anh rũ mắt: “Nếu như em là thợ mộc, em sẽ phá cái gương để quay về hiện thực, hay là giữ gìn cái gương suốt đời?”

Cánh mũi cô chuyển động, nắm chặt phần áo trước ngực anh.

“Anh nghĩ là rất khó, nhưng em phải đối mặt. Nhưng lần này...” Anh nói, “Có anh giúp em.”

Lâm Hoan Hi nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt chảy xuống má.

Đột nhiên cô nghĩ, mình cũng đau khổ như vậy, ông nội yêu bà nội như vậy... có phải càng đau khổ hơn không?

*

Những ngày gần đây trời Nguyệt Nha đều có mưa nhỏ, bầu không khí tràn ngập mùi ẩm ướt.

Lâm Hoan Hi ra sân sau, thấy ông cụ đang ngồi trên xích đu dưới giàn nho, bóng lưng già nua càng thêm cô tịch.

“Ông ơi.” sau khi gọi một tiếng, Lâm Hoan Hi đi đến cạnh ông, ngồi xuống bên cạnh.

“Sao không mặc áo khoác?” Thấy cô mặc quần soóc áo cộc tay, ông cụ liền nhăn mày.

“Cháu không lạnh.”

Ông nội cầm tay Lâm Hoan Hi, hai mắt nhắm lại: “Các cháu chuẩn bị đi rồi à?”

“Vâng...” Cô cúi đầu đáp: “Dịch ca còn có việc, có lẽ tuần này sẽ đi.”

Ông cụ không nói chuyện.

Văng vẳng bên tai là tiếng mưa rơi xuống mặt đất, ông nội nắm tay cô rất chặt, nhìn mu bàn tay đã già có thay đổi rõ ràng của tuổi già, đột nhiên Lâm Hoan Hi cảm thấy trong lòng chua xót.

“Thật ra lúc đó bà nội... không phải tự đi vào rừng, mà là có người... lừa bà, nói với bà rằng cháu ở trong đó, cho nên bà...”

“Ông biết.”

Ông nội nói vậy, Lâm Hoan Hi liền sững sờ.

Ngơ ngác nhìn về phía gò má của ông cụ, về mặt ông vẫn bình tĩnh như vậy, nói: “Là ai nói cho cháu biết? Là con nhóc Đình nhà bên cạnh đúng không?”

Hốc mắt Lâm Hoan Hi đỏ lên: “Nếu ông đã biết, vì sao không nói cho cháu?”

Ông nội cười một tiếng, giọng nói từ tốn: “Ông nội và chú tư muốn giấu cháu, dù thế nào cũng không thể nói chuyện này cho cháu, lúc đó cháu vừa lớn, sao chịu được. Nhưng bây giờ cháu đã trưởng thành, biết cũng không sao.”

Ông nội sợ Lâm Hoan Hi bị kích thích, cho nên dùng cách của mình để bảo vệ cô, lúc đó Lâm Hoan Hi cũng sợ ông nội bị sốc, cho nên giấu diếm nhau, ngày qua ngày bảo vệ một bí mật.

Lâm Hoan Hi cắn chặt môi dưới, nghẹn ngào nói: “Vậy ông không hận sao?”

“Hận chứ.” Ông cụ từ từ nhắm hai mắt nói, “Sao có thể không hận, nhưng lâu rồi, cũng phải buông xuống.”

“Bé con.” Đột nhiên ông cụ nhìn về phía Lâm Hoan Hi, con mắt đục ngầu mang theo ý cười, “Có lẽ hai năm nữa ông nội cũng phải đi tìm bà nội rồi, cháu thì không như vậy, cuộc sống của cháu còn dài, có những việc, nên buông xuống thì buông xuống, cứ mãi giấu trong lòng sẽ hại thân thể, bà nội cháu thấy sẽ đau lòng.”

Nói rồi, ông đứng dậy khỏi ghế, đi ra ngoài.

Lâm Hoan Hi khịt mũi: “Ông đi đâu thế?”

“Mấy ngày nữa là sinh nhật của bà cháu, ông nhờ thợ may Lý may quần áo cho bà cháu, để ông đốt cho bà.”

Ông hay quên, chỉ duy nhất là không quên được tình cảm...

“Chúng cháu có thể chờ qua sinh nhật bà rồi đi.”

Cô đặt chân lên ghế, vòng chặt qua đầu gối, hai mắt nhìn những hạt mưa rơi trên mặt đất nói: “Cảnh Dịch, em sẽ phá vỡ cái gương.”

Anh nói đúng, có lẽ rất khó, nhưng nhất định cô phải làm được, vì cô, cũng phải quan tâm người nhà của cô.

Cảnh Dịch hài lòng nở nụ cười, bàn tay xoa xoa đầu cô.

Điện thoại trong túi đồ chuông, anh lấy điện thoại ra nhìn tên gọi đến, sau đó bước ra xa nghe điện thoại.

Chu Châu vừa chạy từ ngoài về, thở hổn hển: “Hai người anh bảo tôi tra tôi đã tra được, Khương Đình Đình làm ăn sạch sẽ, nhưng người thì lạ không.”

Anh cẩn thận nhìn về phía Lâm Hoan Hi nói: “Tiếp tục đi.”

“Sau khi Khương Đình Đình bỏ trốn cùng một người đàn ông, thì chê người đàn ông đó nghèo, sau đó đến quán bar làm công chúa, sau khi người đàn ông kia biết liền đuổi cô ta đi, lúc này Khương Đình Đình lại có con, nhưng có phải của người đàn ông này hay không thì không rõ.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn một người nữa anh bảo tôi điều tra là Đinh Huyền Phi, nhà bọn họ có ít tài sản, cha mẹ cô ta mở công ty, trước đó là một công ty nhỏ, bây giờ thì làm ăn lớn, trong đó chắc chắn không sạch sẽ, tôi có người bạn trước là kế toán của công ty này, từ miệng hắn biết được, việc trốn thuế cũng không ít.”

Ánh mắt anh nhìn xuống mũi chân, một lúc lâu cũng không nói gì.

“Dịch ca, có chuyện gì sao?”

“Có.” anh nói về mặt u ám, “Bây giờ cậu lan truyền chuyện của Khương Đình Đình ở trấn Nguyệt Nha và chỗ cô ta làm cho tôi, truyền càng nhiều càng tốt, sau đó tố cáo công ty của Đình gia, trong kinh doanh tôi hợp tác cũng không ít người, lấy danh nghĩa của tôi nhấn rằng, bất kỳ kẻ nào cũng không được giúp Đình gia, tôi tin rằng bọn họ sẽ cho tôi mặt mũi.”

Nếu như chỉ là một mình tình bình thường nói, có lẽ sẽ không có quyền lợi lớn như vậy, nhưng ai bảo anh là con trai của Cảnh Kính Nham, Cảnh gia bối cảnh lớn, có thể một tay che trời, sẽ không có người nào lại vì một công ty nhỏ mà đắc tội với Cảnh gia.

Chu Châu ngừng thở, cẩn thận nói: “Dịch ca, như vậy... không ổn lắm thì phải?”

“Không ổn chỗ nào?”

“Ngày đây là không cho người ta đường sống...”

Dịch ca nhà bọn họ từ trước đến nay không tranh quyền thế, không so đo tính toán với người khác, sao lần này đột nhiên lại thay đổi?

Cảnh Dịch cười lạnh: “Không sai, tôi không định cho bọn họ con đường sống. Có có Đinh Huyền Phi kia, bây giờ cô ta đang làm gì?”

Chu Châu nói: “MC của đài phát thanh, vừa được nhận vào đài truyền hình Giang thành.”

Giang thành?

Cảnh Dịch nhướn mày, vậy mà lại là địa bàn của nhà họ (địa bàn của Cảnh gia).

“Đuổi thẳng cô ta.”

Bốn chữ, không một lối thoát.

Nếu trong lòng cô không hối hận, cho nên Cảnh Dịch chỉ có thể máu lạnh.

Thời niên thiếu phạm sai lầm, vậy thì dùng tương lai của cô ta để trả đi.

Lúc đó Lâm Hoan Hi lẻ loi một mình, không có hậu thuẫn, nhưng bây giờ, anh muốn trở thành thiên quân vạn mã của cô, chỉ cần ngày nào anh còn sống, sẽ không có người nào được bắt nạt bà xã của anh.

“Được, Dịch ca khi thì anh về? Tháng sau có hoạt động thương nghiệp, anh phải có mặt.”

“Được, tôi biết rồi.”

“Không có chuyện gì thì tôi đi làm việc.”

“Chờ đã.” Cảnh Dịch gọi hắn lại, “Cậu giúp tôi điều tra trường học ở trấn Nguyệt Nha, tôi muốn thu mua 55% cổ phần của trường trung học này, tìm người xử lý nhanh một chút.”

Chu Châu rút cuộc cũng không nhịn nổi: “Dịch ca, anh đừng uống nhầm thuốc?”

Lúc thì điều tra công ty của người ta, bây giờ lại bắt đầu thu mua trường học?

Sao thế nhỉ, hay là định về hưu thì làm giáo sư?

Cảnh Dịch lười trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Cải Xanh

Lúc Đinh Huyền Phi và Khương Đình Đình cùng các bạn học khác đang tổ chức bữa tiệc nhỏ thì nhận được điện thoại của gia đình, tuy nói là bữa tiệc nhỏ, nhưng thật ra cô ta là một người có tính thích khoe khoang, đối với ánh mắt cực kỳ hâm mộ của đám bạn thân xưa, sự kiêu ngạo trong lòng cô ta không cần phải nói cũng biết.

Đặt túi Chanel phiên bản giới hạn xuống, Đinh Huyền Phi ấn nhận cuộc gọi, không chờ cô ta nói chuyện, cha Đình ở bên kia đã nói với giọng không tốt: "Bây giờ con đang ở đâu?"

"Trần Nguyệt Nha đó, không phải con đã nói với cha rồi sao?"

"Con mau về đi, công ty bị niêm phong rồi."

Ông vừa nói xong, nụ cười trên mặt Đinh Huyền Phi cứng lại, những người khác đứng lúc cũng nghe được nội dung cuộc điện thoại, hai mặt nhìn nhau nín thở nhìn Đinh Huyền Phi.

"Cái gì?" Đinh Huyền Phi gần như là hét lên, cô cẩn thận nhìn đám bạn, cầm điện thoại đứng dậy đi ra một góc, hạ giọng nói, "Cha, đã xảy ra chuyện gì?"

"Bây giờ không chỉ công ty bị niêm phong, mà những đối tác cũng ngừng hợp tác với chúng ta, trừ cái đó ra, công ty còn phải đối mặt với đơn khởi tố và một loạt khoản bồi thường!" cha Đình kích động nói, "Con hãy thành thật nói cho cha, có phải con ở bên ngoài động vào người nào rồi không?"

Đinh Huyền Phi hộc mắt nóng lên: "Con... con không có, cha đừng vội, con sẽ về ngay."

Cúp điện thoại xong, cô ta vội vàng thu dọn đồ đạc đi về.

Nhìn bộ dáng thảm hại của Đinh Huyền Phi, mấy người ở lại liền bật cười, có người nói: "Ồi chào, sợ là túi sách của cô ta sắp phải bán cho người khác rồi."

Đang cười nói, có người đưa điện thoại tới trước mặt Khương Đình Đình, hỏi: "Đình Đình, trong này... có phải là cậu không?"

Khương Đình Đình lại gần, sắc mặt liền thay đổi.

Đây là diễn đàn của trường đại học bọn họ, mà trong bài post kia ảnh đầu đề rõ ràng là hình ảnh Khương Đình Đình đang tiếp rượu ở quán bar, tuy không gian mờ ảo nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng ngũ quan của cô ta.

"Đình Đình..." Đám bạn dùng ánh mắt kỳ dị nhìn cô ta, "Cậu...không phải cậu nói là sau khi tốt nghiệp thì đi làm ở một công ty lớn sao? Đây chính là công ty lớn mà cậu nói?"

Khương Đình Đình siết chặt nắm đấm, cướp lấy điện thoại xem hình ảnh, cuối cùng lại thẳng thừng tố cáo: "Người trong đó không phải tôi, mấy người nhìn nhầm rồi, tôi có việc phải đi trước, gặp lại sau."

Dứt lời, cô ta cũng vội vàng rời đi như Đinh Huyền Phi.

*

Dưới tác động của dư luận quá khứ ô nhục của Khương Đình Đình rất nhanh đã truyền khắp trấn Nguyệt Nha.

Trần Nguyệt Nha là một thị trấn vừa xa xôi lại vừa bảo thủ, hễ là những nơi Khương Đình Đình đi qua, đều phải chịu các loại chỉ trích và những ánh mắt kỳ dị, những thanh âm kia luôn quanh quẩn bên tai, khiến cô ta vô cùng xấu hổ.

Khương Đình Đình vội vàng về nhà, kết quả vừa vào cửa, một cái tát liền rơi xuống mặt, Khương Đình Đình chân đứng không vững, lao đảo ngã xuống đất.

"Mẹ..."

"Sao tao lại sinh ra cái thứ như mày!" Mẹ Khương cầm cái chổi đánh lên người cô ta, "Mày mang một đứa con hoang về đã đủ làm tao không ngốc đầu lên được rồi, bây giờ còn muốn ép tao đi chết đúng không?!"

Mẹ Khương vừa đánh vừa khóc, Khương Đình Đình lấy tay che mặt, hét lớn: "Mẹ, mẹ không nên tin những tin này, đều là giả! Tất cả đều là giả!"

"Giả?! Vậy đứa con hoang mày mang về cũng là giả?!"

Khương Đình Đình á khẩu không trả lời được.

Cô ta rất bất lực.

Sau khi tốt nghiệp, cô ta tìm được một công việc vất vả, nhưng Khương Đình Đình ghét bỏ việc nhiều tiền ít, bạn trai cũng không thỏa mãn được yêu cầu vật chất của cô ta. Vì vậy mà xui quý khiến, dẫn Khương Đình Đình vào con đường lạc lối, sau đó ở quán bar mạo phạm tới nhân vật lớn, Khương Đình Đình lại có thai, chỉ có thể chán nản chạy về trấn Nguyệt Nha....

Những việc này cô ta cũng không dám nói với mẹ, chỉ có thể bịa ra lời nói dối, nghĩ rằng qua một thời gian, mẹ sẽ không quan tâm nữa.

Nhưng mà...

Nhưng mà... Rốt cuộc ai đã lan truyền những điều đó?

Đột nhiên, Khương Đình Đình ôm đầu bất động.

Nhất định là Lâm Hoan Hi! Lâm Hoan Hi đang trả thù cô ta! Nhất định là cô!

Khương Đình Đình tay chân luống cuống bò từ đất dậy, tóc tai bù xù chạy tới nhà đối diện, chồm nạnh quát lớn: "Lâm Hoan Hi, con tiện nhân này cút ra đây cho tao!!!"

"Lâm Hoan Hi, mày là con tiện nhân!!!"

Cô ta mắng rất tàn nhẫn, lại còn mắng bần, hàng xóm xung quanh nghe được đều chạy đến vây quanh.

Lâm Hoan Hi đang dạy Tông Tông học bài nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Khương Đình Đình đứng trong sân quần áo xốc xếch, trên mặt còn có vết thương, cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hoan Hi, ánh mắt cô ta trở nên hung ác chạy vào vào bên trong.

Trong lòng Lâm Hoan Hi căng thẳng, ôm Tông Tông tránh vào trong phòng ngủ.

"Chị?" Tông Tông sợ hãi ôm chặt lấy cổ cô.

"Không có chuyện gì, Dịch ca ở sân sau, anh ấy sẽ tới ngay." Lâm Hoan Hi vừa vuốt mái tóc mềm mại của Tông Tông, vừa khóa cửa phòng lại.

"Lâm Hoan Hi, mày tránh cái gì? Đúng là làm chuyện trái lương tâm, mày cút ra đây cho tao!"

"Làm gì vậy hả." sắp xếp ổn thỏa cho ông cụ xong, Lâm Văn Xương nghiêm mặt đi ra, "Giữa ban ngày ban mặt mà tới đây khóc lóc om sòm cái gì đấy hả?"

Khương Đình Đình chưa kịp nằng chửi, mẹ Khương đã chạy vào cửa, lôi kéo cô ta ra sau lưng, áy náy nói: "Văn Xương, đứa trẻ này của nhà tôi điên rồi, ông đừng để ý."

Nói xong, bà quay người lại đánh lên người cô ta: "Mày còn chưa đủ mất mặt hay sao? Cút về!"

Khương Đình Đình bị đẩy ra khỏi nhà, lúc này những người vây xem ở ngoài thì thầm với nhau, một số giọng nói rõ ràng truyền vào tai cô ta.

"Còn làm sinh viên làm gì, đi làm tiểu thư luôn cho rồi."

"Từ lâu tôi cũng biết cô ta không sạch sẽ, nhìn đức hạnh của cô ta xem..."

"Đúng đúng, so với con gái lớn của Lâm gia kém xa..."

"So sánh với người ta làm gì, có thể so sánh sao?"

Khương Đình Đình viên mặt đỏ bừng, cô lao nắm đấm về phía bọn họ rồi hét lên: "Cấm miệng!! Tôi xé rách miệng của các người đấy!!!"

"Lâm Hoan Hi, mày đúng là có bản lĩnh!" Khương Đình Đình vừa hét vừa chửi, "Bây giờ mày có bản lĩnh rồi, quay về trả thù tao đúng không? Mày có ý để người ta tung ra những lời đồn kia, bây giờ trong lòng chắc thoải mái lắm nhỉ? Tao nói cho mày biết, mày đúng là tiện nhân! Không phải mày chỉ gả cho mình tình thôi sao, có gì đặc biệt hơn người! Cũng không biết người đàn ông của mày sao lại nổi tiếng đâu, không chừng hoa cúc cũng hồng rồi, tao khinh!"

Cách một bức tường, mọi lời nói Lâm Hoan Hi đều nghe rõ ràng, cô cắn môi thả Tông Tông xuống, nói: "Chị ra ngoài một chút, em ngồi ngoan ở đây nhé."

Không đợi Tông Tông kịp phản ứng, Lâm Hoan Hi đã quay đầu đi ra ngoài, suy nghĩ một lúc, liền cảm theo rổ trứng gà trên bàn.

Cô chạy ra sân, bộp một tiếng ném cả rổ cả trứng gà vào người Khương Đình Đình.

Trứng gà bị vỡ, lòng trứng dính hết trên người và trên mặt cô ta.

Khương Đình Đình tròn mắt, hồi lâu vẫn không hoàn hồn.

Khuôn mặt Lâm Hoan Hi đỏ bừng, mở miệng, cuối cùng mắng một câu: "Cô, cô là heo!"

Rất có khí thế, nhưng cũng...rất làm cho người khác buồn cười.

Ít nhất Cảnh Dịch vừa đi tới cũng bật cười.

Ánh mắt lướt qua đám người đứng ngoài cửa xem náo nhiệt, Cảnh Dịch thu lại ý cười, đi về phía Lâm Hoan Hi.

Cô không thấy người đàn ông đang đi tới đây, nói tiếp: "Mồm miệng cô sạch sẽ một chút, Cảnh Dịch nhà chúng tôi dựa vào thực lực để nổi tiếng, đừng dùng những tư tưởng bản thiêu của cô để so sánh người khác, tôi khinh!"

Khương Đình Đình lau sạch mặt mũi, cười lạnh một tiếng: "Được thôi, cứ cho là người đàn ông của cô sạch sẽ. Vậy còn cô? Cái gì mà người đại diện, tôi thấy cô cũng không khá hơn tôi bao nhiêu, một người phụ nữ lại dễ dàng nổi tiếng như vậy, chẳng lẽ cô thay người đàn ông của mình ngủ cùng người khác?"

"Cô..."

"Đủ rồi."

Lúc này, bên tai nghe được thanh âm lạnh lùng, giây tiếp theo, Lâm Hoan Hi bị anh kéo ra sau.

Ánh mắt của anh phóng thẳng trên người Khương Đình Đình, ánh mắt kia như vừa chìm trong băng tuyết, khiến người ta lạnh thấu xương.

"Khương tiểu thư, xin hỏi vì sao cô đột nhiên chạy tới nhà người khác la hét ầm ỹ? Chẳng lẽ cô không biết đây là tự ý xông vào nhà người dân? Hơn nữa, những lời cô vừa nói có thể kết thành tội phi báng."

"Tôi không quan tâm tự ý xông vào nhà dân hay tội phi báng gì cả!" Khương Đình Đình thở gấp, "Tôi muốn cho tất cả mọi người biết cô ta đã làm cái gì!"

Cảnh Dịch nhướn mày, giọng nói bình tĩnh: "Vậy cô ấy làm cái gì."

"Cô ta..."

Lời nói tiếp theo bị mắc trong họng.

Khương Đình Đình nhìn Lâm Hoan Hi trốn sau lưng Cảnh Dịch, nghiến răng nghiến lợi, "Cô ta... cô ta nói khắp nơi với người ta là tôi làm tiểu thư."

"Tôi không nói!" Lâm Hoan Hi đứng sau anh hô lên, "Tôi cũng không rảnh rỗi như vậy."

"Xuyt." Cảnh Dịch một tay che miệng bà xã, ánh mắt phức tạp nhìn Khương Đình Đình, "Vậy cô dựa vào cái gì mà cho rằng là Hoan Hi nhà tôi nói? Cô có chứng cứ không?"

"Chuyện này không cần chứng cứ."

Cảnh Dịch cười lạnh: "Tất cả mọi chuyện đều phải có chứng cứ, nếu cô đã không có chứng cứ còn hét to, có khác gì người đàn bà chanh chua không?"

Khương Đình Đình cuối cùng cũng không nhịn nổi: "Trước đây người khiến cho bà nội cô đi vào rừng là Đình Huyền Phi, cô ta cũng là người chủ mưu bắt nạt cô trong trường học, không phải là tôi! Bây giờ cô trả thù tôi có ý nghĩa gì sao?"

Cô ta nói xong, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Uông Lộ Thanh đứng sau lưng ngạc nhiên, một lúc lâu cũng không hoàn hồn.

Đối mặt với ánh mắt của một đám người, lúc này Khương Đình Đình mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Lạch cạch một tiếng, mẹ Khương ném chổi xuống đất, gào khóc: "Mày đúng là... nghiệp chướng!"

"Mẹ, con..."

Lúc này chỉ có Cảnh Dịch là bình tĩnh, anh lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại: "Alo, đồn cảnh sát phải không? Có người gây rối ở nhà chúng tôi, làm phiền các người đến xử lý một chút. Hơn nữa vụ án năm đó có tiến triển, hi vọng các người chú trọng điều tra."

Nói xong không nhìn sắc mặt Khương Đình Đình, ôm Lâm Hoan Hi đi vào nhà.

Sau năm phút, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, cảnh sát xuống xe áp giữ Khương Đình Đình lên xe cảnh sát.

Bởi vì trấn Nguyệt Nha đất chật người ít, bình thường rất yên bình, cho dù có người báo án, cũng sẽ kéo dài thời gian xử lý, chứ đừng nói đến những tranh chấp nhỏ, bây giờ lại nhanh như vậy, chắc chắn là có người đứng đằng sau...

Lâm Hoan Hi ngược mắt lên nhìn Cảnh Dịch, chắc chắn nói: "Anh làm à?"

Câu trả lời của anh vẫn luôn có khuôn mẫu như vậy: "Em nói là anh làm thì chính là anh làm."

Không chờ Lâm Hoan Hi nói chuyện, Ưông Lộ Thanh đã đi tới, sốt ruột hỏi: "Hoan Hi, con bé đó... nó vừa nói cái gì? Cái gì mà bắt nạt?"

Về mặt Lâm Hoan Hi cứng đờ, ôm đầu suy yếu dựa vào người Cảnh Dịch: "Mẹ, đầu con đau quá, nhất định là bị Khương Đình Đình kích thích? Con có thể về phòng nghỉ ngơi không?"

Cảnh Dịch nhin cười: "Có lẽ bị Tông Tông bắn trứng còn chưa khỏe hẳn."

Ưông Lộ Thanh vậy mà bị lừa: "Đi nhanh đi đi nhanh đi, nghỉ ngơi cho tốt."

Vào trong phòng, Cảnh Dịch cẩn thận khóa cửa lại.

Lâm Hoan Hi vẫn xoa huyệt thái dương.

"Được rồi, đừng già vờ nữa."

Cô nhíu mày: "Đau..."

Về mặt Cảnh Dịch thay đổi, giọng nói cũng khác trước: "Thật sự đau à?"

Nhìn anh nhíu mày thể hiện sự lo lắng, Lâm Hoan Hi không nhìn được bật cười: "Anh nghĩ nếu em làm diễn viên có thể cảm được giải diễn viên gì gì đó không?"

Có thể lừa được cả anh đế, đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Cảnh Dịch nghiêm mặt: "Hồ đồ!"

"Anh nói xem... Khương Đình Đình có bị giam ở cục cảnh sát không?"

Anh nói: "Em còn nhớ taxi lần trước đưa chúng ta đến không?"

"Em còn nhớ rõ."

"Anh trai cậu ta là cục trưởng, trùng hợp là anh từng giúp nhà bọn họ, hơn nữa Khương Đình Đình gây rối là thật, giam mười ngày nửa tháng là không thành vấn đề."

Lâm Hoan Hi nháy mắt mấy cái, cẩn thận hỏi: "Dịch ca anh là gái bán hoa* à?"

(*): Nguyên văn là "交际花": chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý khinh miệt, nhưng ở đây chị chỉ đang trêu anh thôi =)))

Sao mà người nào cũng có thể liên lạc thế?

"..." cô cắn môi, nhẹ giọng nói: "Những gì Khương Đình Đình nói, cũng là anh để người khác làm?"

Ánh mắt Cảnh Dịch lóe lên, nói: "Muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm."

Cô gật đầu như có điều gì suy nghĩ, mấy giây sau, Lâm Hoan Hi tươi cười nói: "Cũng đúng. Em đã nói mà anh không phải là người sẽ làm những chuyện nhảm chán như vậy."

Cảnh Dịch: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Edit: Cải Xanh

“Nếu một lúc nữa mẹ hỏi, em định trả lời thế nào?”

Câu hỏi của Cảnh Dịch khiến cô rơi vào sự trầm lặng.

Cô rất sợ người nhà lo lắng, cho nên cảm thấy nóng lòng và bứt rứt, nhưng nếu tiếp tục giấu bọn họ sẽ suy đoán lung tung...

“Em không biết...” Lâm Hoan Hi rũ mắt, vẻ mặt mờ mịt.

“Nếu còn không nói, cứ tiếp tục như vậy người nhà sẽ chỉ lo lắng mãi cho em.” Cảnh Dịch cầm tay cô, ôm vào lòng bày tay véo nhẹ, “Thời gian cũng đã lâu rồi em quyết định đi, em cứ thẳng thắn nhưng phải nhớ kỹ, đây không phải là lỗi của em.”

Người nên cảm thấy tự ti sợ hãi không phải là cô, một mình gánh chịu tất cả cũng không phải là cô.

Lâm Hoan Hi nhìn hai bàn tay dày rộng mà có lực của Cảnh Dịch, gật đầu một cái, trong lòng đã có quyết định.

Hai người cùng nhau ra cửa, Ưông Lộ Thanh và Lâm Văn đang ngồi trên ghế sa lông thảo luận truyện hài trước kia, thỉnh thoảng tên Lâm Hoan Hi còn được nhắc tới.

Nhìn hai người, Lâm Hoan Hi không tránh khỏi khẩn trương, há hốc mồm, lấy hết can đảm nói: “Cha, mẹ.”

Ưông Lộ Thanh quay lại: “Thế nào rồi? Thân thể đã đỡ hơn chưa?”

“Đã đỡ hơn rồi ạ.” Lâm Hoan Hi nắm chặt tay Cảnh Dịch, môi mấp máy, thanh âm thấp đến nỗi không thể nghe thấy, “Thực ra... con nhớ ra một số việc.”

Ưông Lộ Thanh có chút ngạc nhiên: “Nhớ lại rồi?”

“Cũng không nhiều, chỉ có những chuyện bắt đầu đi học.”

Lâm Văn Xương thấy sắc mặt cô khác lạ, cho rằng vì cô cảm thấy buồn khổ, vì vậy mở miệng an ủi: “Không có chuyện gì, những chuyện như này không gấp được, nhớ lại một ít thì một ít, đừng làm khó mình.”

Lâm Hoan Hi cẩn thận ngồi xuống bên cạnh bọn họ, nói: “Thực ra... có một số việc con muốn nói cho hai người biết.”

“Vậy con nói đi, chúng ta nghe.”

Lâm Hoan Hi nhìn về phía Cảnh Dịch, thấy được ánh mắt khích lệ của anh, nói một mạch những trí nhớ trong đầu, đương nhiên, cũng chỉ tóm tắt.

Đợi cô nói xong, Ưông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương đều im lặng.

Lâm Hoan Hi cẩn thận nhìn sắc mặt bọn họ, trong lòng không tránh khỏi khẩn trương, cô rất sợ Ưông Lộ Thanh vì mình mà chảy nước mắt, cũng sợ Lâm Văn Xương nổi trận lôi đình.

Nhưng mà không có.

Bọn họ rất bình tĩnh.

Một lúc sau, Ưông Lộ Thanh nói: “Chuyện của bà nội kia, thực ra mẹ và cha con đều biết, lúc đó nhìn con như vậy, mẹ và cha cũng không dám nói những điều này, bây giờ con có thể nói cho hai chúng ta, có thể thấy rõ con đã trưởng thành, kiên cường rồi, chúng ta đều rất vui vẻ.”

Làm cha mẹ ai cũng hy vọng con gái mình sống tốt, Ưông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương cũng không ngoại lệ.

Nghe hai người nói như vậy, Lâm Hoan Hi không kim lòng được muốn khóc.

“Thật ra mẹ và cha vẫn cảm thấy có lỗi với con, trước đây bởi vì công việc, để con một mình ở trấn Nguyệt Nha. Thế cho nên, chuyện con ở trường học bị bắt nạt chúng ta cũng không biết.”

Ưông Lộ Thanh khịt mũi, bà không dám rơi nước mắt trước mặt Lâm Hoan Hi, nếu con gái biết bà khóc, trong lòng nó sẽ tự trách và khổ sở.

“Xin lỗi, mẹ không phải là một người mẹ tốt...”

Lâm Văn Xương ôm chặt Ưông Lộ Thanh, cúi thấp đầu không nói được một lời.

“Nhưng con thấy mẹ và cha là cha mẹ tốt nhất trên thế giới.” Hốc mắt Lâm Hoan Hi đỏ lên, “Sở dĩ nói cho hai người biết, là con sợ mọi người lo lắng, nhưng nếu hôm nay con đã nói, cũng có ý nghĩa là không cần quan tâm, mẹ, con đã trưởng thành.”

Tiền nữ luôn luôn mười bảy tuổi phải đi rồi, cô đã bình thân mà tiếp nhận bản thân mình 25 tuổi, lẽ ra cô không nên nhớ lại những gì đã qua đi mà phải đi trên con đường trưởng thành, cho dù những trí nhớ lúc trước không có cũng không sao, không về được cũng không có việc gì, cô sẽ bước từng bước một, tìm ra một con đường để lên tới tình cao.

“Sau khi xảy ra chuyện của bà nội con, mẹ đang đi công tác cũng quay lại trấn Nguyệt Nha, cha con cũng từ chối đề bạt của cấp trên, cùng mẹ trở về.”

Khi đó sự nghiệp của Ưông Lộ Thanh đang lên cao, mà Lâm Văn Xương vừa được điều đến phòng hành chính, vì thế hai người không chút do dự nào mà bỏ qua, cùng nhau quay về trấn nhỏ xưa.

“Chúng ta muốn chăm sóc con nhiều hơn, chờ con mở lòng với chúng ta, nhưng từ đầu đến cuối con vẫn không nói. Thật ra con có thể gặp được Cảnh Dịch, mẹ rất vui, như vậy cho dù chúng ta không ở bên cạnh, thì vẫn có Cảnh Dịch ở bên con, con không muốn nói với chúng ta, thì sẽ nói với nó, không muốn trao đổi với chúng ta, thì cuối cùng cũng trao đổi với nó.”

Lâm Hoan Hi nghe vậy, đột nhiên cảm thấy tủi thân, nhất định bọn họ nghĩ rằng cô không tin tưởng hai người họ, mà hai người không dám đột nhiên hỏi, rất sợ chạm đến dây thần kinh nhạy cảm của cô.

“Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, con đều nói cho cha mẹ, con can đoan!” Lâm Hoan Hi giờ tay lên trời, ánh mắt kiên quyết.

“Đưa trẻ ngọc.” Ưông Lộ Thanh đưa tay sờ đầu cô, “Thật ra mẹ và cha con đã bàn bạc với nhau, định đưa ông nội con đến A thành cùng sống, trấn Nguyệt Nha này cũng không còn gì đáng lưu luyến rồi. Nhưng là sợ ông nội con không quên được bà nội con, không chịu đi.”

Trần Nguyệt Nha không khí ẩm ướt, đến mùa mưa thì cho dù sáng hay tối trời cũng đổ cơn mưa, người già đi đứng không tốt, khó tránh khỏi sẽ bị cảm lạnh.”

“Chúng ta cũng muốn cho Tông Tông đi học ở trường tốt, trừ cái đó ra, cũng có thể giúp con và Cảnh Dịch chăm sóc con cái.”

Lâm Hoan Hi ngẩn ngơ: “Chăm... chăm sóc cái gì?”

“Con cái đó.”

“Cái gì con cái chứ?”

Ưông Lộ Thanh nhìn cô, cười nói: “Con xem bây giờ con cũng đã 25 rồi, mấy năm nữa chính là tuổi của sản phụ, sinh con rất nguy hiểm. Mẹ và cha con đã bàn bạc, tốt nhất hai năm nữa con sẽ sinh đứa nhỏ, thừa dịp chúng ta còn có thể giúp đỡ.”

“...”

Cảnh Dịch ngồi bên cạnh vẫn không lên tiếng đột nhiên bật cười, Lâm Hoan Hi đập anh một cái, người đàn ông nắm bàn tay lại ho nhẹ, tiếp tục nghiêm mặt im lặng.

Biểu cảm Lâm Hoan Hi căng lên như heo: “Mẹ, nói chuyện này quá sớm...”

Cô nói: “Con còn... chưa khôi phục trí nhớ...”

Ưông Lộ Thanh nói: “Không hồi phục trí nhớ với chuyện sinh con có quan hệ gì? Hơn nữa, mẹ thấy con cũng rất dính Cảnh Dịch, không kém trước đây.”

Lâm Hoan Hi im lặng.

Cảnh Dịch lại cười.

Cô lại đập anh một cái.

Ưông Lộ Thanh nhìn về phía Cảnh Dịch, hỏi: “Cảnh Dịch thì sao? Mẹ thấy con không nên quá quan tâm sự nghiệp, thỉnh thoảng cũng phải lo lắng về gia đình.”

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, thấy vẻ mặt cô nhăn nhó, không kìm được khẽ nhếch môi: “Không có việc gì, con đang đợi cô ấy lớn rồi sẽ nói.”

Ưông Lộ Thanh và Lâm Hoan Hi đều không hiểu.

Anh cho rằng cô còn là một đứa trẻ?

Cảnh Dịch cười nói: “Bây giờ cô ấy là tiểu tiên nữ 17 tuổi, thời kỳ trưởng thành không tốt dễ mang thai.”

Lâm Hoan Hi: “...”

Uông Lộ Thanh: "..."

Chuyện cười này.... một chút cũng không buồn cười ha ha.

Cũng may Uông Lộ Thanh cũng không nhắc chuyện này nữa, dứt khoát bỏ qua cho bọn họ.

Lâm Hoan Hi vòng vo, rầu rĩ nói: "Mẹ mới là tuổi sản phụ đó, mẹ không lo cho mình, nhưng vẫn quan tâm con."

"Bây giờ Tông Tông cũng sáu tuổi rồi, đúng là không có gì phải sầu lo." nói rồi, ánh mắt Cảnh Dịch dừng lại trên bụng bằng phẳng của cô.

Nếu như bà xã có đứa trẻ, liệu có thể... sẽ không ly hôn nữa không?

Nghĩ vậy, anh dịch lên vòng qua tay qua eo cô, khom lưng nói nhỏ vào tai cô: "Anh cảm thấy mẹ nói rất đúng, em rất dính anh, điều này thể hiện rõ trong lòng em có anh."

Cô lùi về phía sau tránh hơi thở của Cảnh Dịch, khuôn mặt ửng đỏ: "Cái gì, đâu có?"

Cảnh Dịch ý cười càng sâu, rút lại khoảng cách giữa hai người: "Ồ trước mặt cái gì Đình Đình kia bảo vệ anh, em nói 'Cảnh Dịch nhà chúng ta'"

Khi đó trong lòng anh như được rót mật, nếu không phải tình hình lúc đó không cho phép, sợ là đã ẵm cô xuống đất mà mạnh mẽ hôn.

Lâm Hoan Hi da mặt mông, lúc này không dám nhìn thẳng vào mắt Cảnh Dịch, giãy ra khỏi cánh tay khỏe khoắn của người đàn ông, động tác lưu loát chạy lên giường, kéo chăn trùm lên đầu, buồn bực nói: "Đột nhiên em thấy mệt, ngủ ngon."

Cảnh Dịch nhũn mảy, bước vào phòng khóa cửa, cởi áo ra rồi nằm xuống: "Anh đột nhiên thấy đói..."

Chỉ cảm thấy người bị lún xuống, thì ra anh đã đè lên.

Lâm Hoan Hi kinh ngạc: "Anh làm gì thế? Ban ngày ban mặt!"

"Đừng, Tông Tông mà thấy thì không hay..." Lâm Hoan Hi thở hổn hển tránh khỏi bàn tay anh.

Cảnh Dịch hôn lên xương quai xanh tinh tế của cô: "Anh khóa cửa rồi, không vào được."

"Vậy cũng... cũng không tiện."

Ngừng một lúc, Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thỏa hiệp, giọng nói thẹn thùng: "Vậy anh mang cái kia."

Anh tiếp tục động tác trên tay, ba bước cởi sạch quần áo trên người cô.

Người đẹp còn nghi ngờ, ôn hương nhuyễn ngọc, khiến anh thoải mái nheo lại đôi mắt phượng xinh đẹp: "Anh không bắn vào."

"..."

"..."

Có quỷ mới tin anh!!

*

Ngày Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch rời khỏi trấn Nguyệt Nha, bầu trời lại lát phát mưa phùn.

Xe tới đón bọn họ đã chờ ở ngoài lâu, lại không thấy bọn họ đi ra, tài xế hạ kính xe xuống nhìn xung quanh vài lần, cũng không dám thúc giục.

"Chị, chờ Tông Tông được nghỉ sẽ đến tìm chị chơi nhé."

Tiểu tiểu kia còn luyến tiếc chị mình, ra về đáng thương nhìn cô, cậu biết chị còn có việc vì vậy cũng hiểu chuyện không dây dưa nữa.

Lâm Hoan Hi cũng có chút luyến tiếc, khom lưng xoa mái tóc mềm mại của cậu nhóc: "Em phải ngoan ngoãn nghe lời, giúp chị chăm sóc ông nội, được chứ?"

"Được ạ." Tông Tông trịnh trọng gật đầu, dường như nghĩ đến cái gì lại chạy vào trong phòng, lúc chạy ra trên tay cầm con gấu màu đen.

Tông Tông nhét con gấu vào tay Lâm Hoan Hi, nghiêm trang nói: "Đây là thú bảo vệ Tông Tông, bây giờ cho chị, có thể giúp chị ăn hết ác mộng."

Giọng nói non nớt cộng thêm vẻ mặt tiểu đại nhân, tức khắc làm cho mọi người trong phòng đều cảm thấy vui vẻ, cũng xua tan lo lắng khi ly biệt.

Lâm Hoan Hi cất xong gấu con, quay về phía Uông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương nói: "Cha mẹ, chúng con đi đây."

Cô lại nhìn về phía phòng ngủ, hô một tiếng: “Ông nội, chúng con đi nhé.”

Không có ai trả lời.

Lâm Hoan Hi biết người có tuổi sợ nhất là đối mặt với ly biệt, lúc này ngoài không nỡ ra ngoài cũng không có tâm tình gì khác.

Lâm Hoan Hi nhỏ giọng nói: “Cha mẹ tìm cơ hội khuyên nhủ ông nội, con tin rằng ông nội sẽ cùng hai người tới thành phố A.”

“Được, con trở về cũng phải biết chăm sóc bản thân, con phải nghe lời, đừng gây phiền phức cho Cảnh Dịch.”

“Vâng.”

Lâm Văn Xương vẫn ít lời như trước, vỗ vỗ bả vai Cảnh Dịch, nửa uy hiếp nửa căn dặn: “Chăm sóc tốt con gái tôi.”

“Con đã biết.” Cảnh Dịch xách túi, “Chúng ta đi thôi, nếu hai người tới thành phố A, thì nhớ gọi điện trước cho con, con sẽ xử lý tốt mọi chuyện.”

“Trên đường cẩn thận.”

Vẫy tay với hai người xong, Lâm Hoan Hi theo Cảnh Dịch ra cửa.

Lên xe, cô còn quay lại nhìn về phía sau xa xa.

Mưa phùn mờ mờ, bỗng nhiên thấy bóng dáng già nua lưng gù đang đứng xa xa vẫy tay với cô, khoảnh khắc đó, cô đột nhiên không kìm được nước mắt.

Cảnh Dịch đưa khăn tay qua: “Mùa đông đón mọi người lên thành phố, em thấy được không?”

Lâm Hoan Hi khịt mũi, cầm khăn lau sạch nước mắt, khẽ gật đầu một cái.

Anh xoa đầu cô, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mưa liên tục nhiều ngày khiến đường núi khó đi, cho dù tài xế Tiểu Giang quen thuộc đường này, lúc này cũng phải rất cẩn thận.

Đường xóc nảy quá mức khiến Lâm Hoan Hi vốn say xe rất khó chịu, sắc mặt cô tái nhợt, cuối cùng không nhịn được che miệng nói: “Dừng lại một chút, em muốn nôn.”

Tiểu Giang nhìn qua kính chiếu hậu, không dám chậm trễ, vội vàng dừng xe vào lề đường.

Gần như là xe vừa dừng, Lâm Hoan Hi liền mở cửa xông ra ngoài.

Sáng sớm chưa ăn được bao nhiêu, lúc này nôn ra đều là nước chua, nhưng không khí trong lành và những bông hoa cải xa xa khiến dạ dày cô thoải mái không ít.

Nôn xong Lâm Hoan Hi ngồi xổm nhìn xung quanh, một lúc sau, đằng sau có tiếng bước chân, không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Ngậm kẹo không có tác dụng sao?”

“Buồn nôn...” bởi vì say xe, giọng nói hay dáng vẻ cô đều ỉu oải, “Anh đến lúc nào thế?”

“Trời mưa đường đi khó khăn, dù thế nào cũng phải đi hai tiếng đồng hồ.” Cảnh Dịch ngồi xổm xuống cạnh cô, lấy khăn tay ra dịu dàng lau nước mưa thấm lên tóc và khuôn mặt cô.

Thấy cô khó chịu, Cảnh Dịch cũng không dám nói chuyện nhiều, thả mềm giọng nhẹ nhàng như lông hồng, khiến cho trong lòng người kia ngứa ngáy: “Anh giúp em, chờ em đỡ hơn một chút chúng ta lại đi.”

Dưới trời mưa, khuôn mặt của anh càng tươi tắn tinh tế.

Lâm Hoan Hi không đành lòng rời ánh mắt đi, bình khi bình tĩnh nhìn một lúc lâu, tâm trạng cũng bình tĩnh lại.

“Cảnh Dịch.”

Cô nhẹ nhàng gọi anh.

“Hà?”

Nét mặt cô giãn ra, không biết là do những bông hoa cải vàng làm nổi bật lên, hay là do màn mưa quá mức mờ mờ, khiến nụ cười của cô chưa từng xinh đẹp mà động lòng như lúc này.

Cảnh Dịch nghe được bà xã nói: “Anh rất đẹp mắt.”

[Cảnh Dịch, anh rất đẹp mắt.]

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đã nói như vậy.

Có chút đường đột, có chút liều lĩnh, khiến anh không biết phải làm gì, không thể nào thích ứng.

Nhưng lúc này nghe được, chỉ có tình cảm dịu dàng.

“Em đỡ hơn rồi, chúng ta đi thôi.”

Mưa đã lớn hơn, Cảnh Dịch cởi áo khoác trùm lên đầu cô, đi lên xe.

Cửa xe khép kín, Tiểu Giang tiếp tục lái xe, vì chú ý Lâm Hoan Hi, hần lại giảm tốc độ.

Lại ngậm một viên ngậm nhỏ, Lâm Hoan Hi đeo tai nghe dựa đầu vào vai anh nhắm nghiền mắt, trong chốc lát, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Yên lặng được một lúc, Tiểu Giang đột nhiên nói: “Liệu có phải chị dâu có rồi không?”

Cảnh Dịch chân mày cau lại: “Cái gì?”

“Nhìn dáng vẻ của dâu, hình như là mang thai.”

Trong lòng Cảnh Dịch này lên, trầm giọng nói: “Cô ấy chỉ say xe.”

Tiểu Giang nói: “Trước kia vợ em mang thai, bọn em cùng nhau về nhà mẹ đẻ, lúc đó em cũng cho rằng cô ấy chỉ say xe, sau đó đi khám thì phát hiện là có. Chuyện này, không ai nói chắc được.”

Cảnh Dịch không nói chuyện, chỉ là ánh mắt trở nên sâu xa.

Mắt anh cup xuống nhìn mặt cô, ấn đường bắt đầu nhăn lại.

Có không?

Không thể nào!?

Cảnh Dịch trầm tính toán, phát hiện kinh nguyệt của Lâm Hoan Hi tháng này... hình như vẫn chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Cải Xanh

Trên đường về nhà, Cảnh Dịch vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề: Rốt cuộc Lâm Hoan Hi có mang thai hay không.

Lý trí của anh nói cho anh biết là không, nhưng mà trái tim vẫn không thể không chế được mà mang một tâm lý may mắn nho nhỏ.

Cảnh Dịch muốn làm cha, muốn cùng cô nuôi dưỡng một đứa trẻ, loại khát vọng này giống như một cái dây cuốn anh thật chặt.

Lúc về đến nhà trời đã tối, Lâm Hoan Hi vội vàng tắm rửa rồi bò lên giường, gần như là vừa dính vào gối đã ngủ.

Cảnh Dịch lại không buồn ngủ, anh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt khi nhắm mắt của cô.

Trong lòng lo lắng, vì vậy tay anh đẩy đẩy bả vai Lâm Hoan Hi, động tác rất nhẹ.

Cô khẽ cau mày, xoay người đưa lưng về phía Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch về mặt dịu xuống, thanh âm mềm mại, gọi một tiếng: "Lâm Hoan Hi."

Một lúc sau không có tiếng trả lời, đúng lúc Cảnh Dịch chuẩn bị tắt đèn, cô lại hơi hí mắt: "Hả?"

"Muốn ăn chưa không?"

Đột nhiên anh lại hỏi cái vấn đề không thể nào hiểu nổi này là sao.

Lâm Hoan Hi cau mày, nói một câu: "Anh gọi em dậy chỉ vì hỏi em có muốn ăn chưa không?"

"Ừ, đột nhiên muốn hỏi em."

"Không muốn ăn." Lâm Hoan Hi ngáp một cái, kéo chăn lại đắp lên người, "Em muốn ăn gà xào cay*."

(*): Nguyên văn "辣子鸡丁": Theo mình tìm hiểu thì đây là món ăn ẩm thực của Tứ Xuyên, các nguyên liệu gồm thịt gà được ướp rồi chiên giòn, ớt cay Tứ Xuyên, tương đậu ớt cay, gừng và tỏi.

Nói xong, hô hấp cô đều đặn, lại tiếp tục ngủ.

Trong đêm tối, đôi mắt phượng hẹp dài của anh lại đặc biệt lóe sáng.

Khỏe môi Cảnh Dịch luôn duy trì ý cười, câu nói kia nghĩa là gì? Ăn chua thì sinh con trai, còn ăn cay sinh con gái, nhất định là con gái rồi!!

Anh thờ dãi thỏa mãn, cánh tay vòng qua eo cô, bàn tay ấm áp đặt trên bụng bằng phẳng của cô: "Bé con, muốn ăn cá chua cay không?"

Nghe nói ăn cá rất tốt cho cục cưng.

"...."

"Ngày mai anh làm cho em, em cảm thấy được không?"

"..."

"Mai ăn cơm trưa xong, chúng ta đi khám sức khỏe được không?"

Phiền chết đi được!

Có để người khác ngủ không!!

Lâm Hoan Hi nhú mày, đẩy tay anh ra, ôm gối xuống giường, dưới ánh mắt của anh đi chân trần ra cửa, sang phòng khách bên cạnh ngủ.

Cảnh Dịch: "..."

Nghe nói phụ nữ mang thai tính tình không tốt, chẳng lẽ....

Một đêm yên lặng.

Lúc vừa tỉnh lại, Lâm Hoan Hi đã ngửi được mùi thức ăn bay từ ngoài vào trong phòng, mùi vị gay mũi, không hề nghi ngờ gì nữa đó chính là mùi của gà xào cay và cá chua cay rồi.

Lâm Hoan Hi cảm đồng hồ lên, kim giờ vừa chỉ số bảy, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ là sáng sớm.

Ngơ ngác thêm mấy phút đồng hồ nữa, Lâm Hoan Hi vén chăn xuống giường rồi đi xuống tầng.

Trong phòng bếp, Cảnh Dịch mặc tạp dề Minions nấu cơm, không biết anh đang ngâm nga bài hát nào, có thể thấy tâm trạng rất tốt.

Khoảng cách càng gần, mùi vị chua cay càng gay mũi.

Lâm Hoan Hi không chịu được nên che miệng lại, sợ anh không nghe được, còn cố ý nói to: "Dịch ca!"

"Tỉnh rồi sao?"

"Anh làm gì thế?"

Cảnh Dịch khỏe môi lộ ra nụ cười: "Làm cơm."

"Em biết, ý em là, nhưng mới sáng sớm mà anh đã làm cá chua cay và gà xào cay rồi à?"

"Ừ."

"Anh còn ừ được?" Lâm Hoan Hi nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, "Anh không sợ tăng huyết áp à, có ai mà sáng sớm đã ăn những thứ này."

Cảnh Dịch nghe xong nhú mày: "Không phải tối hôm qua em bảo muốn ăn gà xào cay sao? Ăn xong chúng ta đi bệnh viện kiểm tra."

"Em..."

Cô nói lúc nào chứ?

Lâm Hoan Hi cẩn thận nghĩ lại, hình như trong lúc ngủ mơ mơ hồ hồ thật sự cô đã nói muốn ăn gà xào cay, nhưng lại không nghĩ tới sáng sớm Cảnh Dịch đã dậy làm.

Còn có...

Lúc này cô mới để ý tới người đàn ông này lại mặc áo sơ mi đỏ thẫm, màu sắc điểm lẹ này phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng rất có phong tình.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, nụ cười của Cảnh Dịch càng sâu: "Đẹp mắt không?"

Lâm Hoan Hi: "..."

Anh nói: "Màu đỏ mang không khí vui mừng."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Em nhìn này, khuy cài tay áo là mèo cầu tài nhỏ, để gọi vận may đến."

Lâm Hoan Hi: "...."

Không thèm để ý đến anh.

Lấy sữa tươi và bột yến mạch từ trong tủ lạnh ra đun nóng xong, cô đi thẳng về phía bàn ăn.

Cô vừa ăn vừa dùng máy tính bảng để xem nhưng tin nóng của ngày hôm nay, uống hết một ly sữa, Tô Diễm không liên lạc bao giờ đột nhiên nhắn tin đến.

[Tô Diễm: Chào buổi sáng, Lâm tiểu thư.]

Do dự vài giây, Lâm Hoan Hi gửi một câu chào buổi sáng.

[Tô Diễm: Ở quê chơi vui không?]

[Lâm Hoan Hi: Sao anh biết tôi về quê?]

[Tô Diễm: Bạn thân miệng rộng của cô nói]

Ý hán là Từ Tinh Tinh.

[Lâm Hoan Hi: Rất vui về.]

[Tô Diễm: Hình như cô không ý thức được tôi không rảnh để tìm cô buôn chuyện.]

[Lâm Hoan Hi:...]

Nhưng cô biết cái cách người này nói chuyện giống hệt Cảnh Dịch, kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì, rất đáng ghét.

[Lâm Hoan Hi: Nếu ngài đã bận rộn như vậy, vậy không cần để ý đến tôi, dù gì thời gian của Tô tổng cũng quý giá.]

[Tô Diễm: Yên tâm, tôi sẽ không lãng phí thời gian lên người không liên quan. Trước kia bởi vì cô ở quê, tôi cũng không làm phiền, bây giờ tôi chính thức hỏi cô một vấn đề, cô có muốn gia nhập Hoa Diệu không.]

Câu này của hán khiến Lâm Hoan Hi một lúc lâu vẫn không hoàn hồn.

[Lâm Hoan Hi: Có ý gì?]

[Tô Diễm: Tác phẩm phỏng vấn trước kia của Từ Tinh Tinh, có phải cô giúp không?]

Lâm Hoan Hi nói thẳng: Tôi chỉ nêu một số ý kiến nhỏ, chủ yếu là sao cho có linh hồn, hy vọng ngài không hiểu nhầm.

Màn hình bên kia, Tô Diễm lông mày khẽ nhíu, trực tiếp gửi một tin nhắn thoại: Ý kiến nhỏ của cô chính là linh hồn của tác phẩm. Vì để cô không cảm

thấy tôi đây là tâm huyết dâng trào, cho nên tôi đã cố ý sai người tìm hiểu một số tác phẩm thời niên thiếu của cô. Thành thật mà nói, người như cô mà lại chỉ là một người phục vụ thì thật đáng tiếc, cô muốn có một tương lai rạng rỡ cũng có khả năng, cuộc sống của cô không nên chỉ là xoay quanh thế giới của một người, tôi hy vọng cô suy nghĩ kỹ những gì tôi nói, tôi sẽ ở Hoa Diệu đợi câu trả lời của cô.

Nghe xong đoạn ghi âm này, Lâm Hoan Hi hồi lâu vẫn không nói gì.

Cho đến khi đăng sau truyền tới thanh âm của Cảnh Dịch: "Tô Diễm?"

Cô bị giật mình, tay chân luống cuống tắt Wechat, vì che giấu bối rối, cô buồn bực cầm ly sữa lên uống một ngụm, kết quả uống quá nhanh lại bị sặc.

Lâm Hoan Hi khoát khoát tay, vội vàng chạy vào WC.

Nghe tiếng nước ở bên trong, con ngูoi của Cảnh Dịch trở nên mờ mịt.

Cô ôm bụng từ trong đi ra, ợ một cái: "Có hơi buồn nôn, sau này em sẽ không uống sữa tươi nữa."

Lâm Hoan Hi đã quên chính mình khó có thể uống được đường sữa, bây giờ lại uống vội vàng như vậy, dạ dày lại càng khó chịu.

Cảnh Dịch lại hiểu sai ý: "Mai anh pha nước chanh cho em."

Anh rất dịu dàng, dịu dàng đến mức làm cho Lâm Hoan Hi chột dạ.

Cho nên cô bèn giải thích: "Cái đó Tô Diễm tìm em, không phải em chủ động liên hệ, anh đừng hiểu lầm."

Về mặt lo lắng không yên của cô khiến Cảnh Dịch bật cười.

"Ngồi đi, anh đi lấy thức ăn."

Trong chốc lát, cá chua cay và gà xào cay đã được bày lên bàn.

Lâm Hoan Hi cánh mũi run run, lông mày nhíu chặt: "Dịch ca, em ăn không vào."

Có ai mà mới sáng sớm đã ăn uống thịnh soạn như vậy, cho dù Hoàng Hậu nương nương cũng không như vậy.

Cảnh Dịch lại hiểu sai ý: "Anh đi nấu canh cho em."

"Không cần." mắt thấy anh muốn vào phòng bếp, Lâm Hoan Hi vội vàng kéo anh lại, "Hôm nay anh lạ lắm đấy."

"Có sao?" Cảnh Dịch lại ngồi xuống, "Anh chỉ muốn em thoải mái, nếu em không muốn uống thì anh không làm."

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của anh, trong lòng cô khẽ động, cuối cùng cũng cầm đũa lên gấp một miếng thịt gà cho vào miệng.

Từ trước đến nay tay nghề của Cảnh Dịch vẫn rất tốt, nhưng lúc này, Lâm Hoan Hi lại không có phúc ăn, ăn vài được vài miếng cảm giác trong dạ dày lại có vị chua.

Thấy sắc mặt cô thay đổi, Cảnh Dịch đưa tay ra lấy món ăn: "Khó chịu thì đừng ăn, buổi trưa anh làm thanh đạm cho em."

"Nhưng anh đã vất vả làm cho em..."

Anh cười cười: "Giữ lại buổi tối ăn cũng được."

Cảnh Dịch dừng lại một lúc nhìn cô, đột nhiên nói: "Những gì Tô Diễm nói anh đều nghe được."

Cơ thân cô cứng đờ: "Hắn chỉ tùy tiện nói..."

"Vậy còn em?"

"Em... em không coi là thật."

Lâm Hoan Hi cúi đầu, ngón tay trắng nõn xoắn lại.

Bầu không khí đột nhiên rơi vào im lặng, với bầu không khí này Lâm Hoan Hi lại cảm thấy luống cuống.

Lúc này cô nghe thấy anh nói: "Hắn nói không sai, thế giới của em không nên chỉ vây quanh một người."

"Trước kia anh không hiểu, luôn cảm thấy em thật tâm thích chức vụ người đại diện, chỉ thoải mái hưởng thụ sự chăm sóc của em, bây giờ anh đã hiểu. Cho nên... em không cần lo lắng, muốn làm gì thì phải đi làm, anh sẽ luôn ủng hộ em."

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên.

Anh dựa lưng vào ghế, ánh nắng vụn vặt chiếu lên mặt, khuôn mặt tươi cười đặc biệt ấm áp.

Bộ dáng Cảnh Dịch như vậy Lâm Hoan Hi chưa từng thấy.

"Nhưng lúc trước anh nói em đừng tiếp xúc với hắn...."

Cảnh Dịch nói: "Anh chỉ là không thích cách hắn giải quyết công việc, nhưng hắn cũng là một ông chủ tốt, cũng là một bạn hợp tác tốt, nếu như em thật sự đi Hoa Diệu, anh tin tưởng hắn sẽ biến em thành người rất ưu tú."

Cảnh Dịch chưa bao giờ là người suy tính thay cho người khác, thực tế anh rất lạnh lùng, cũng rất vô tình, có thể cứ một mình mà sống như vậy... Luôn luôn như vậy, để cho bạn tự nguyện nỗ lực vì anh ấy.

Với Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch đúng là như vậy.

Với Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi đúng là như vậy.

"Em không biết, có lẽ hắn chỉ thuận miệng nói thôi...." Lâm Hoan Hi khẽ thờ dài, "Hơn nữa em không có kiến thức cơ bản, Hoa Diệu cũng không phải là nơi mà người nhỏ bé như em có thể đặt chân tới, nghĩ thôi đã cảm thấy khó."

Lâm Hoan Hi rất tự biết mình, tự biết mình có bao nhiêu sức lực.

Cảnh Dịch dịch lại gần cô, giọng nói nghiêm túc: "Em cho rằng trên thế giới này có điều gì khó hơn là ngủ với Cảnh Dịch?"

"...."

"Em cũng đã ngủ với Cảnh Dịch rồi, còn có cái gì mà không thể hoàn thành."

Lâm Hoan Hi nhìn về phía anh: "Cảnh tiên sinh, thật sự anh rất tự luyến."

Cảnh Dịch tự tin nhướn mày: "Bản thân mình mà không yêu, sao có thể đi yêu người khác."

"...."

Rất có đạo lý, căn bản không còn cách nào bác bỏ, thực ra Lâm Hoan Hi cũng cảm thấy mình đúng là một tiểu tiên nữ.

Thấy tâm trạng cô đã thả lỏng, Cảnh Dịch liền quay lại câu chuyện, nhẹ giọng nói: "Anh sẽ không can thiệp vào quyết định của em, nếu như em cảm thấy yên tâm khi ở cạnh anh, thì vẫn theo anh. Nếu như làm người đại diện cho em áp lực lớn, muốn thử nghiệm việc khác cũng không sao. Em chỉ cần nhớ rằng, em là bà xã của Cảnh Dịch, cho dù một ngày từ trên cao ngã xuống, anh cũng sẽ đỡ em."

"Cho nên... không phải sợ."

Con đường phía trước hiểm trở, anh muốn làm thiên quân vạn mã của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Cái Xanh

Lâm Hoan Hi nghiêm túc suy nghĩ.

Cô không biết trước kia mình có thích làm người đại diện hay không, nhưng bây giờ thì không thể làm một người đại diện tốt được.

Suy nghĩ một đêm, Lâm Hoan Hi đã có quyết định.

"Em quyết định đi Hoa Diệu."

Sáng sớm, Lâm Hoan Hi nói suy nghĩ này cho Cảnh Dịch.

"Quyết định rồi?"

"Thật ra thì em không chắc là mình có thể làm được hay không, nhưng em muốn thử xem."

Cảnh Dịch xoa đầu cô một cái, nói: "Trước khi đi Hoa Diệu, chúng ta đi bệnh viện trước!"

Lâm Hoan Hi tròn mắt: "Anh bị bệnh?"

Cảnh Dịch nói: "Không phải anh, là em."

Cô sững sờ một lúc: "Thân thể em tốt, không cần kiểm tra mà."

Cảnh Dịch cô nén ý cười, khom người nói vào tai cô, giọng nói rõ ràng: "Đi phụ khoa."

....Phụ khoa.

Lâm Hoan Hi không phải người ngốc, lập tức hiểu rõ ý anh.

Cô vừa thẹn vừa giận, tay chống lên ngực Cảnh Dịch, tròn mắt nói: "Kính nguyệt của em vừa tới, có phải anh suy nghĩ nhiều rồi không?"

"....."

"....."

Nụ cười trên mặt Cảnh Dịch cứng lại, ánh mắt dần mờ mịt.

Vào lúc này, trái tim anh như rơi xuống đất, không biết là do khó chịu hay cô đơn.

Sớm biết rằng không có khả năng, nhưng dù là vậy vẫn có một thanh âm nho nhỏ nói cho anh biết "Anh muốn làm cha", vì vậy anh vẫn ôm hy vọng, hy vọng đó là sự thật.

Cảnh Dịch thay đổi vẻ mặt rất nhanh: "Anh đi đun nóng lại cháo cho em."

Lâm Hoan Hi không đoán được tâm tư của anh: "Dịch ca, gần đây anh không bận sao?"

"Bận."

Sao có thể rảnh rồi được, chỉ vì để chăm sóc bà xã "mang thai", cho nên anh đẩy lùi các hoạt động, để ở nhà trông chừng cô.

"Ngày mai anh phải đến thành phố khác tham gia hoạt động, xong việc còn phải đi chụp một bộ ảnh cho phim tài liệu, có thể là đi nửa tháng. Em ở nhà một mình anh sẽ lo lắng, đến lúc đó gọi Tinh Tinh qua đây ở cùng em."

"Được."

Đồng ý rất sáng khoái, không chút lưu luyến nào.

Về mặt Cảnh Dịch trầm xuống, cũng không tiếp lời Lâm Hoan Hi.

Thường thấy bộ dáng tâm tình bất định của người đàn ông này, Lâm Hoan Hi cũng không để trong lòng.

Nếu đã quyết định đi Hoa Diệu, vậy bây giờ cô sẽ báo cho Tô Diễm một tiếng.

Vì vậy cô cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn: Tô tổng, tôi quyết định đồng ý lời đề nghị của ngài.

Tô Diễm trả lời rất nhanh: Được, ngày mai 10 giờ 30 phút gặp.

Lâm Hoan Hi: Tôi sẽ đến đúng giờ.

Hẹn thời gian xong, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên cô nghĩ, nếu như mình đến Hoa Diệu làm, thì Cảnh Dịch phải làm sao?

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn bóng lưng Cảnh Dịch, nói: "Dịch ca, Tô tổng bảo ngày mai em đến Hoa Diệu."

Anh thuận miệng trả lời: "Vậy cũng tốt."

"Nếu như em có thể đi Hoa Diệu, anh phải làm sao?"

Cảnh Dịch nói: "Em yên tâm, anh thiếu cái gì cũng sẽ không thiếu một người đại diện."

Im lặng.

Lâm Hoan Hi đi tới bên cạnh anh, cẩn thận ngược mắt lên nhìn về mặt Cảnh Dịch.

Người đàn ông đôi mắt sụp xuống, vẫn là bộ dáng lạnh lùng, không khác xưa.

"Anh tức giận à?" sợ quấy rầy Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi hỏi rất cẩn thận.

"Hả?"

"Anh không muốn em đi Hoa Diệu đúng không?"

Cảnh Dịch khẽ nhú mày, ánh mắt rơi trên mặt cô: "Em cho rằng anh tức giận vì chuyện này?"

"Nếu không... vì cái gì?"

Cô nghĩ kỹ lại, hình như không có chuyện gì chọc anh không vui mà.

Chẳng lẽ....

Trông nét Lâm Hoan Hi chuyện động, nhào tới ôm lấy bả vai anh: "Em không mang thai nên anh không vui?"

"Có một phần."

....Cũng chỉ có một phần.

Vậy thì cô hoàn toàn không nghĩ ra nguyên nhân rồi.

Im lặng một lúc, cô nghe thấy anh nói: "Anh phải ra ngoài hơn nửa tháng, em chỉ có phản ứng như vậy thôi sao?"

Giọng nói tràn đầy trách cứ.

"....."

".....:

"Anh vì chuyện này mà không vui?"

"Nếu không...?"

Lâm Hoan Hi: "Xin chào tiên sinh lòng dạ hẹp hòi, tạm biệt tiên sinh lòng dạ hẹp hòi."

Vẫy vẫy tay với anh xong, cô nhanh như chớp chạy lên tầng, cô muốn chọn một bộ quần áo để ngày mai đi Hoa Diệu.

Cảnh Dịch liên tục thở dài, lấy điện thoại ra vào Weibo.

[Cảnh Dịch V: Ngày mai phải ra ngoài, bà xã lại rất vui về.]

Rất nhanh đã có nhiều bình luận

--- Bà nội người xem này! Người mà bà hâm mộ đã đăng weibo rồi!

--- Một tình yêu rất rất đặc biệt.

--- Được rồi được rồi, biết anh có bà xã rồi, tiếp đi.

--- Hay là lão Dịch bị cấm sừng rồi, em vĩnh viễn chờ.

--- Weibo này tựa như đao, Thần Kỳ CP trong lòng ghimmm.

--- Thần Kỳ CP đã tan từ lâu rồi, không bằng lên thuyền Lâm Dục.

--- Làm thơ trên đường rất hay, hãy đợi em đến trạm xe lửa.

"...."

Không ai thực sự quan tâm anh.

Lúc anh đang thờ dài, Trang Phong lại gọi điện thoại đến, giọng nói sung sướng: "Dịch ca, em cũng được mời tới hoạt động kia, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi nha, cho dù chị dâu không ở cũng có em đi cùng anh."

Cảnh Dịch chỉ đáp lại một chữ "Cút" rồi cúp điện thoại.

Anh suy nghĩ một lúc thì gọi cho Chu Châu.

"Lần này đi thành phố C, để trợ lý Cảnh đi theo tôi."

Chu Châu sững sờ một lúc: "Chị dâu đâu?"

"Cô ấy có việc, không thể đi cùng tôi."

Chu Châu thảo luận một lúc, chợt nói: "Nghe Tiểu Giang nói chị dâu mang thai? Chúc mừng chúc mừng."

Về mặt Cảnh Dịch lại trầm xuống: "Hắn nói lung tung."

"À....."

Đây đúng là tìm xui xẻo mà.

Rõ biết là Tiểu Giang miệng rộng không đáng tin.

"Được, em đi sắp xếp, Dịch ca còn chuyện gì khác không?"

"Tìm giúp tôi một người đại diện, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, cuối tuần này để hắn làm việc cạnh tôi."

"....Hả?"

Thấy Cảnh Dịch chuẩn bị cúp điện thoại, Chu Châu vội vàng truy hỏi: "Đang tốt mà sao đột nhiên lại đổi người đại diện, chị dâu sao vậy?"

Ngắn ngủi một giây đồng hồ, hắn đã nghĩ đến các loại tình tiết cầu huyết trong phim lúc tám giờ, trong đó gồm ly hôn, sinh non, tiểu tam.

Cảnh Dịch hiển nhiên là không nhiều lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe thấy tiếng tút tút trong loa, Chu Châu về mặt mờ mịt.

Đừng thực sự là ly hôn, sinh non hay có bên thứ ba chen chân chứ?

*

Ngày trước mỗi lần đi công tác đều là Lâm Hoan Hi giúp sắp xếp hành lý, lần này cô không đi, đương nhiên chỉ có một mình Cảnh Dịch xử lý.

Thành thật mà nói anh có chút không quen, tùy tiện lấy mấy bộ quần áo và vài thứ cho vào túi đồ rồi mang ra cửa, đột nhiên anh quay đầu lại nhìn bà xã của mình.

"Anh đi đây."

Về mặt anh không thay đổi, ánh mắt bình tĩnh, không có một tia háo hức nào.

Lâm Hoan Hi cười tủm tỉm vẫy tay: "Trên đường cẩn thận."

Cảnh Dịch cố gắng nhìn sâu vào mắt cô xem có gì đó hay không, nhưng mà không có gì cả, xem ra cô thật sự rất vui vẻ.

Trong lòng phiền muộn, anh hừ lạnh một tiếng xách hành lý ra ngoài.

Lúc chuẩn bị ra ngoài, bỗng một bàn tay bé nhỏ trắng nõn kéo cổ tay anh lại.

"Làm sao?"

Lâm Hoan Hi mím môi, lấy cái túi màu đỏ trong túi ra đưa cho anh: "Tối hôm qua em thêu bùa hộ mệnh, tặng cho anh."

Bùa hộ mệnh màu đỏ, dùng đường chỉ khâu bốn chữ: Bình an hạnh phúc.

Trong lòng Cảnh Dịch khẽ động, không kìm nén được nở nụ cười: "Thật là quê mùa."

Tuy anh chê như vậy, nhưng vẫn cẩn thận nhận lấy, lại coi nó giống như châu báu mà buộc vào ba lô đen.

"Anh đi đây."

Liếc mắt nhìn cô một cái, anh xoay người mở rộng cửa.

Ánh mặt trời chiếu vào, đúng lúc Lâm Hoan Hi chuẩn bị xoay người lên tầng, anh đột nhiên quay đầu lại hôn một cái lên môi cô, nói: "Cố lên."

Sau đó còn cựa cựa đầu mũi vào má cô, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lâm Hoan Hi ngờ ngác chạm vào môi, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác không ổn.

Hơi thở của anh còn quanh quẩn xung quanh, quấn quít cô thật chặt.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một đoạn ký ức nhỏ, lúc này Lâm Hoan Hi đột nhiên ý thức được --- anh chính là người đàn ông mà mình đã từng yêu sâu đậm.

Lúc này Cảnh Dịch đã lên xe nhận được tin nhắn của Lâm Hoan Hi.

[Lâm Hoan Hi: Anh yên tâm, lúc anh không ở nhà, em sẽ không trộm thẻ của anh đi nuôi đàn ông khác đâu.]

"...."

[Cảnh Dịch: Anh vốn rất yên tâm, nhưng bây giờ em đột nhiên nói như vậy, anh bắt đầu lo lắng rồi.]

[Lâm Hoan Hi:....]

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Edit: Tròn

Vì chuẩn bị cho cuộc gặp mặt với Tô Diễm, Lâm Hoan Hi cố ý lấy bộ đồ công sở màu đen đã lâu không mặc trong tủ quần áo ra mặc, lại chọn một đôi cao gót cùng màu, cầm túi xách đi về phía Hoa Diệu.

Cô vừa bước vào công ty liền đến trước quầy lễ tân: "Xin chào, tôi là Lâm Hoan Hi, hẹn hôm nay 10 giờ 30 phút gặp Tô tổng."

Hơi chú ý đến ngành giải trí một chút cũng sẽ không lạ lẫm với gương mặt Lâm Hoan Hi, nhân viên lễ tân cho là mình nhìn nhầm người, không khỏi nhìn cô thêm vài lần rồi sau đó mới hoàn hồn: "Xin chờ một lát."

Nhân viên lễ tân gọi một cuộc điện thoại nói: "Tô tổng, Lâm tiểu thư đã tới."

"Tô tổng hiện đang ở tầng mười đợi ngài."

"Làm phiền cô rồi."

Lâm Hoan Hi quay người tiến vào thang máy.

Đến tầng mười, dựa theo chỉ dẫn cô tìm được văn phòng của Tô Diễm.

Không tránh khỏi sự khẩn trương, cô hít sâu mấy hơi để ổn định tâm lý, sau lại lôi ra cái gương nhỏ sửa sang lại đầu tóc đã vốn rất chỉnh tề, sau khi làm xong rồi cô mới gõ cửa phòng.

"Mời vào."

Văn phòng Tô Diễm rất rộng rãi, nhưng cũng rất lạnh lẽo.

Ở giữa là bàn làm việc, sau lưng là cửa sổ sát đất sáng rực, bên trái đặt một loạt giá sách, kế bên là ghế sofa, màu sắc thiết bị được lắp đặt đều là màu sắc trang nhã, làm cho người thích sáng sủa cùng xinh đẹp như Lâm Hoan Hi có chút không được tự nhiên.

"Xin chào Tô tổng."

Tô Diễm giương mắt lên nhìn, ánh mắt trước sau đều lạnh lùng.

"Ngồi đi."

Cô nắm chặt lấy túi xách, bước nhỏ đến ngồi trước mặt hắn.

"Sau khi tốt nghiệp có tiếp xúc qua thiết kế không?"

Cô lắc đầu: "Không có."

"Không có cơ bản?"

"Nếu như không tính may thủ công."

Tô Diễm trầm mặc, như là đang suy nghĩ cái gì đó.

"Cô hôm nay đã đến gặp tôi, nói rõ là có chủ ý."

Tô Diễm thân thể hơi nghiêng về phía trước, đi thẳng vào chủ đề. "Tôi rất thích tài năng thiết kế của cô. Nhưng ở vòng luân quần này không phải chỉ có tài năng, cô hiểu ý tôi chứ?"

Lâm Hoa Hi gật đầu, nói: "Tôi có thể học."

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt của cô vài giây, sau đó khẽ cười nhẹ.

Tô Diễm thu ý cười lại: "Bên cạnh tôi vừa vắng thiếu một trợ lý, nếu như cô không ngại thì....trước tiên có thể bắt đầu làm trợ lý của tôi."

"Hà?"

Nhìn ánh mắt tràn ngập vẻ khó hiểu của cô, lông mi của Tô Diễm chớp chớp: "Lâm tiểu thư, cô sẽ không cho rằng vừa vào liền có thể làm nhà thiết kế chứ?"

Lâm Hoan Hi đã hiểu lời hắn nói, tức thì có chút ngại ngùng: "Đương nhiên không phải. Nếu như làm trợ lý của anh thì có thể học được rất nhiều điều....như vậy tôi sẵn lòng."

Tô Diễm kéo ghế ra đứng dậy: "Thứ hai sẽ bắt đầu làm việc, chúc hai ta hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ." Nói xong, Lâm Hoan Hi vươn tay ra.

Mí mắt hắn rũ xuống, nhưng cũng không có bắt tay cô.

Lâm Hoan Hi có chút xấu hổ, ngượng ngùng thu tay lại, cọ trên quần: "Thứ hai tôi sẽ đến đúng giờ."

"Lâm tiểu thư."

Đang đứng lúc cô quay người muốn đi ra ngoài, Tô Diễm sau lưng đột nhiên gọi cô.

"Anh còn có việc gì sao?"

"Cảnh Dịch bên kia xử lý tốt chưa? Tôi phải nhận được câu trả lời dứt khoát trước khi nhận cô, tôi và cô cũng sẽ không hy vọng đến lúc đó truyền ra loại tin tức rằng Hoa Diệu cướp người."

Lâm Hoan Hi sợ run lên, nói: "Cái này anh yên tâm, tôi đồng ý gặp anh thì đã xử lý tốt rồi."

"Vậy thì tốt." Tô Diễm thỏa mãn gật đầu: "Cần tôi lái xe tiễn cô không?"

"Không cần, làm phiền rồi."

Rời khỏi văn phòng, Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thở phào.

Nhớ tới hành động cuối cùng của hắn, đột nhiên cô cảm thấy Tô Diễm này cũng không giống như ngoài mặt, là một người khó có thể ở chung, tối thiểu là một người thân sĩ, quan trọng nhất là... hắn không hỏi sự việc lần trước.

Cô bước vào thang máy, vừa xuống tầng liền vừa vịn chạm mặt Tinh Tinh.

Cô cầm hai túi quần áo lớn, bộ dạng vội vàng, vẻ mặt nôn nóng, hiển nhiên đang lo lắng công việc của mình đến phát hỏa.

Trông thấy Lâm Hoan Hi, Từ Tinh Tinh nhất thời trừng to mắt, tràn đầy kinh ngạc.

"Chị Hoan Hi, sao chị lại ở chỗ này?"

"Chị à...." Lâm Hoan Hi mím môi cười cười, "Phòng vấn."

"Hả? Chị nói cái gì? Phòng vấn cái gì?"

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, điện thoại của cô chợt reo.

"Từ Tinh Tinh, mời cô động tác nhanh hơn một tí được không? Lynda đã đợi không được nữa rồi!"

Từ Tinh Tinh liếc mắt: "Chị Hoan Hi, bây giờ em phải đem những đồ này đến bộ phận trang phục, nếu như chị có rảnh thì có thể tới nhà hàng đối diện đợi em được không? Vừa vậy em cũng chuẩn bị nghỉ trưa."

"Để chị giúp em."

"Như vậy sẽ phiền chị..."

"Không phiền, cũng không có việc gì."

Nói xong, Lâm Hoan Hi nhận túi từ trên tay Từ Tinh Tinh.

Có chút nặng, cô không khỏi bội phục Từ Tinh Tinh mang giày cao gót còn có thể cầm hai túi nặng như vậy.

"Em không phải là nhà thiết kế sao? Như thế nào lại làm loại công việc này?"

Từ Tinh Tinh khịt khịt mũi, giọng điệu phàn nàn nhưng lại êm ái: "Nhân viên mới đều như vậy, cũng có thời kỳ bị đám người khác làm trợ lý."

"..."

"Cái kia chị Hoan Hi đến phóng vấn vị trí nào? Dịch ca đồng ý cho chị tới nơi này sao?"

Từ Tinh Tinh cảm thấy việc làm thiết kế cũng không phải là việc khô khan, nếu không phải cô thật sự ưa thích, thì tại sao lại ở chỗ này làm trâu làm ngựa. Nhưng Lâm Hoan Hi thì không giống vậy, cô có vẻ bề ngoài xinh đẹp, lại lẩn lộn trong vòng lẩn quẩn này phong sinh thủy khởi*. Hơn nữa công việc làm người đại diện cho mình tinh cũng tốt, thật sự không cần phải nửa đường đổi nghề.

*Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc, tức là công việc điều thuận sẽ, trôi chảy.

"Anh ấy đồng ý."

Nghĩ đến lời nói mà Cảnh Dịch từng nói qua, trong lòng Lâm Hoan Hi hơi ảm áp.

"Em thấy chị từ tầng mười đi xuống, chẳng lẽ lại..."

Nhìn về mặt kính ngực của Từ Tinh Tinh, Lâm Hoan Hi gật đầu: "Là tổng giám đốc em chủ động mời chị tới, kỳ thật chị cũng muốn làm nhà thiết kế. Nhưng em cũng biết chị là giữa chừng đổi nghề, cho nên hấn cho chị làm trợ lý trước."

Nói xong, Từ Tinh Tinh nhìn cô với ánh mắt đồng tình.

"Tôi tổng không chỉ... mà lòng dạ còn hẹp hòi, nhiều tật xấu, còn có một đồng quái dị, vậy mà chị lại đồng ý."

Lâm Hoan Hi ưỡn ngực, bày ra vẻ mặt kiêu ngạo: "Cái này thì có là gì, không một chút để vào mắt, người nhiều tật xấu, còn có một đồng cỏ quái chị đều đã gặp rồi, có thể thích ứng được."

Từ Tinh Tinh hít thở sâu: "Còn có người so với Tôi tổng lòng dạ hẹp hòi, nhiều tật xấu, có một đồng hành động quái dị hơn sao?"

Giọng điệu Lâm Hoan Hi càng thêm kiêu ngạo: "Có, chồng chị."

Từ Tinh Tinh: "..."

Vậy chị kiêu ngạo cái quỷ!

Được rồi, làm bộ không nghe hiểu chị đang ân ái.

"Đã đến, em đi vào là được rồi, chị Hoan Hi ở chỗ này chờ em"

Gật gật đầu, cầm quần áo đưa tới.

Sau chốc lát, Từ Tinh Tinh về mặt nhẹ nhõm từ bên trong đi ra.

"Hôm nay em có thể tan tâm sớm, nhà hàng đối diện nấu ăn rất ngon, em mời chị nhé."

Nghĩ đến sau này cô cùng với Lâm Hoan Hi ra vào cùng một công ty, Từ Tinh Tinh cả người đều thả lỏng không ít.

Thu dọn xong xuôi, ôm vai Lâm Hoan Hi đi vào nhà hàng.

Ngoài cửa sổ, xe đi lại nườm nượp, bước chân ồn ào, trong nhà ăn chỉ rải rác vài vị khách, yên tĩnh.

"Cảnh Dịch phải xa nhà nửa tháng, em có muốn tới ở cùng một chỗ với chị không?"

Từ Tinh Tinh nghe xong nhú mày, ừ ừ nằm bò trên bàn: "Em rất muốn đi. Nhưng hơi xa....buổi tối có đôi khi còn có thể tăng ca."

Lâm Hoan Hi cũng có chút tiếc nuối: "Vậy không có cách nào rồi."

"Nhưng mà..." Ánh mắt của cô vụt sáng, "Chị Hoan Hi có thể tới chỗ em, cách công ty cũng gần, chúng ta có thể cùng nhau đi làm, cùng nhau đi dạo phố. Vẹn cả đôi đường."

Sắc mặt Từ Tinh Tinh mâu thuẫn: "Nhưng Tô tổng ở tầng trên."

Nhắc tới cái này liền nhẹn không được phản nản: "Chị nói xem, một tổng giám đốc gia tài bạc triệu lại không ở biệt thự, lại ở trong căn nhà bé nhỏ ở ký túc xá nhân viên. Em chỉ sợ có một ngày ngài ấy đến tìm em bảo em tăng ca."

Chỉ nghĩ thôi cũng thật đáng sợ.

Lâm Hoan Hi nhẹn không được nói: "Thật ra Tô tổng nhìn có vẻ nguy hiểm, nhưng con người cũng không tệ lắm. Giống như người anh ôn hòa, mặt lạnh tim nóng."

"Em cũng không nhìn được ngài ấy mặt lạnh tim nóng chỗ nào? Hơn nữa, Dịch ca đối với chị mới là mặt lạnh tim nóng."

"Câu này là sao?"

Từ Tinh Tinh nghiêm trang: "Anh ấy đối với người khác đều là mặt lạnh tim lạnh hơn."

"...."

Nghe Từ Tinh Tinh nói như vậy, nội tâm Lâm Hoan Hi có chút không vui, sắc mặt cũng trầm xuống: "Em không nên nói vậy, tâm Dịch ca một chút cũng không lạnh, anh ấy là lừa nhỏ."

"Được rồi, người tình trong mắt đều hóa Tây Thi." Từ Tinh Tinh ngậm ống hút, "Dù sao về sau em tìm chồng cũng sẽ không tìm người giống Dịch ca, em muốn tìm người giống như Trang Phong vậy."

Lông mày Lâm Hoan Hi càng nhíu chặt hơn: "Trang Phong như vậy có cái gì tốt, như một con trai chưa trưởng thành, Dịch ca như vậy mới là một người đàn ông tốt, em hãy nghe theo chị!"

"Nhưng không phải chị cũng thích Trang Phong sao?"

"Chị..."

Lâm Hoan Hi á khẩu không trả lời được.

Hình mẫu của cô hình như... thật sự là giống Trang Phong, như ánh mặt trời tỏa sáng, khéo hiểu lòng người.

Mà cô ghét loại người như Cảnh Dịch, không biểu lộ gì, trầm mặc ít nói, vừa mở miệng không phải đã kích thì là mỉa mai.

Thôi xong...

Cô không phải bị tẩy não rồi sao?

Lâm Hoan Hi cúi người về phía trước, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Em cảm thấy Dịch ca có tốt không?"

"Dịch ca có tốt hay không chị không phải là người rõ ràng nhất sao?" Từ Tinh Tinh có chút buồn bực, "Chị Hoan Hi, chị thật kỳ quái, chị không phải là muốn ly hôn chứ?"

Hoàn toàn chính xác, Cảnh Dịch có tốt hay không cô rõ ràng nhất.

Anh mặc dù không thể hiện ra bên ngoài, nhưng chỉ khi nhìn cô thì liền cười ôn nhu.

Mặc dù trăm mặt ít nói, tuy nhiên cũng sẽ biết chút ít lời ngon tiếng ngọt dỗ cô, cho dù những lời kia....đều là thô tục.

Tuy rằng thích đả kích, mỉa mai nhưng... cũng không mỉa mai khi cô khó chịu.

Lâm Hoan Hi chống cằm, cười ngây ngô.

Đa đầu Từ Tinh Tinh run lên: "Chị Hoan Hi, nếu chị không thoải mái...thì trở về đi?"

Về mặt này thật sự đáng sợ!

Lâm Hoan Hi lấy lại tinh thần: "Không có, chị đang suy nghĩ về Dịch ca."

"À..."

Lâm Hoan Hi nghiêm trang vỗ vỗ bờ vai cô, giọng nói thành khẩn: "Tinh Tinh, em về sau tìm chồng thì nên tìm người như Dịch ca vậy đấy!"

Từ Tinh Tinh: "..."

Cảnh Dịch đang ở trên máy bay: Hắt xì!

"Dịch ca, anh bị bệnh sao?"

Trang Phong ngồi ở bên trong dùng ánh mắt ân cần, lấy khăn tay đưa sang: "Hay là cảm lạnh rồi?"

Cảnh Dịch về mặt không thay đổi dịch sang một bên tránh tay cậu ta.

Không cần nói cũng biết là về mặt ghét bỏ.

Trang Phong thu tay lại, tủi thân nói: "Dịch ca, có phải anh không vui khi anh và em ngồi cùng một chỗ không?"

Cảnh Dịch không chút do dự: "Đúng."

Trang Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi về nhà trước lấy mấy bộ quần áo, Từ Tinh Tinh cũng cùng đi.

Màn đêm buông xuống.

Tủ lạnh trống rỗng.

"Nếu không chúng ta ra ngoài ăn đi?"

Đi dạo phố cả buổi chiều, hai người cũng không còn sức để làm cơm.

Ngay lúc Từ Tinh Tinh đang hỏi thì tiếng chuông cửa vang lên, người tới là Chúc Sơn.

Thấy Từ Tinh Tinh mở cửa, Chúc Sơn giật mình, lộ ra tám cái răng trắng như tuyết: "Ui chao, là đồng cỏ xanh à."

Từ lúc Từ Tinh Tinh nhuộm tóc xong, hẳn lúc nào cũng gọi như vậy, sắc mặt cô nàng lập tức thay đổi.

"Cậu có chuyện gì?"

"Nghe nói Dịch ca đi công tác, cho nên tôi sang gọi chị Lâm sang ăn cơm cùng chúng tôi." Chúc Sơn nhìn vào bên trong, gọi một tiếng, "Chị Lâm, chị có muốn sang ăn lẩu không, càng nhiều càng vui!"

Đang buồn rầu không biết tối nay ăn cái gì, Lâm Hoan Hi nghe vậy ánh mắt sáng rực lên: "Được, không ngại tôi dẫn Tinh Tinh theo chứ?"

"O sò K, vậy hai người chuẩn bị một chút rồi sang nhé."

Tiền Chúc Sơn đi, Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh cầm chìa khóa sang nhà bên cạnh.

Mấy cậu thiếu niên ngồi xung quanh một cái bàn, ở giữa là nồi lẩu nóng hổi, thấy hai người đến, mọi người đều cười vẫy tay chào hỏi.

Tô Dục ngồi ngay ngoài, trên người mặc một áo T-shirt màu đen, ánh mắt nhìn nồi lẩu chăm chú, vẻ mặt lạnh lùng.

Vừa vặn còn hai chỗ ngồi, một chỗ là đối diện Tô Dục, chỗ còn lại là bên cạnh Tô Dục, Từ Tinh Tinh định ngồi vào vị trí đối diện kia, nhưng Lâm Hoan Hi lại đi trước một bước, vẻ mặt cô nàng thay đổi, không tình nguyện ngồi xuống cạnh Tô Dục.

Thấy cái bóng hạ xuống, Tô Dục miễn cưỡng ngược mắt lên, hần nhìn lướt qua tóc của Từ Tinh Tinh, cười nói: quay xong rồi à?"

Từ Tinh Tinh vẻ mặt xanh tím, nói: "Chị Hoan Hi, chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Lúc này, Lâm Hoan Hi suy nghĩ cực nhanh, trịnh trọng lắc đầu: "Không được, Dịch ca của em không thích chị ngồi gần đàn ông khác quá đâu."

Từ Tinh Tinh không phục nói: "Bên cạnh chị tất cả đều là đàn ông."

Lâm Hoan Hi chính trực nói: "Dung mạo bọn họ lại không đẹp lắm."

Từ Tinh Tinh: "..."

Thiếu niên ăn dưa: "..."

Hắn đây là nằm không cũng trúng đạn mà!

Tuyển thủ thể thao điện tử không cần nhan sắc có được không! Chỉ có Tô Dục này là cần phải bị mọi người khinh bỉ, hừ!

"Chị Lâm, Dịch ca đi đâu vậy?"

Lâm Hoan Hi nói: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng phải đi mười ngày nữa tháng."

"Lâu vậy à." Phương Văn Văn tròn mắt nói, "Chị Lâm không đi sao?"

"Tôi không đi, tôi chuẩn bị đổi công tác rồi."

Cô cũng quen thuộc với những người này cho nên cũng không cần phải giấu diếm.

Nghe cô nói xong, một đám người lộ rõ vẻ ngạc nhiên, ngay cả Tô Dục cũng nhìn cô.

Từ Tinh Tinh ưỡn ngực, đột nhiên kiêu ngạo nói: "Sau này chị Hoan Hi sẽ đi làm cùng tôi, ngưỡng mộ không!?"

Giọng nói đắc ý, lúc nói còn nhìn Tô Dục.

Đuôi mày Tô Dục khẽ nhếch: "Chị Hoan Hi đúng là xui xẻo."

Từ Tinh Tinh bức bối: "Cậu cái người này sao nói chuyện khó nghe vậy hả!?"

Tô Dục châm chọc nói: "Sự thật luôn rất khó nghe, nếu như cô muốn, tôi có thể nói cái gì đó dễ nghe."

"Bọn họ đang liếc mắt đưa tình à?"

Không biết ai đã nói một câu như vậy, Từ Tinh Tinh lập tức đỏ mặt quay đầu đi, ngồi ngoan ngoãn, không hề nhúc nhích.

"Dịch ca cũng nói như vậy..."

Lâm Hoan Hi nhìn sâu vào mắt Tô Dục, nhìn qua đôi lông mày non nớt, dường như có thể thấy bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông, khóe mắt cô hơi cong lên: "Tô Dục, cậu không phải em trai của Cảnh Dịch chứ? Hai người giống nhau lắm đây."

Chúc Sơn nhìn Tô Dục, sau đó lại nhìn Lâm Hoan Hi, hỏi: "Giống chỗ nào?"

Lâm Hoan Hi: "Lúc oán hận người ta."

Chúc Sơn: "..."

Đột nhiên cảm thấy cuộc hôn nhân này của chị Lâm cũng không phải rất hạnh phúc.

Trong thời gian nói chuyện, nước đã sôi, một đám người thả đồ ăn và thịt vào nồi.

Bầu không khí rất hài hòa.

Ăn uống no đủ, mấy cậu thiếu niên lại lười biếng dựa lưng vào ghế tựa.

"Chị Lâm, nếu Dịch ca không ở, hằng ngày chị sang đây ăn cơm cùng chúng em là được rồi."

"Không được, tôi chuẩn bị sang ở cùng Tinh Tinh vài ngày, cũng gần công ty."

Chúc Sơn đáng tiếc nói: "Nếu chị mà tới, chắc chắn mỗi ngày Dục thần sẽ làm cơm cho chúng em."

"...."

Cho nên mục đích mời cô không phải là để cho không khí vui vẻ?

Từ Tinh Tinh ngạc nhiên: "Hắn còn biết nấu cơm à?"

Chúc Sơn nói nỏ: "Làm cơm rất ngon! Nếu một ngày Dục thần bị đuổi khỏi giới điện tử, chuyển sang làm đầu bếp cũng có thể vang danh khắp nơi."

Tô Dục nín thở, cầm lên một lá rau diếp còn sót lại ném sang: "Năm mơ đi!"

"Cái người này đúng là không biết tốt xấu, ông đây đang khen ngợi cậu!"

"Cút!"

*

Tạm biệt mấy cậu thiếu niên gốc nghề xong, Lâm Hoan Hi tắm rửa, lúc vừa từ phòng tắm đi ra, nhận được cuộc gọi video của cảnh Dịch.

Giấu đầu tóc còn ướt xong, cô nằm xuống giường ấn nhận cuộc gọi.

Trước mặt không gian chật hẹp, gương mặt Cảnh Dịch xuất hiện ở đó.

"Ăn cơm chưa?"

Thanh âm của anh bị gián đoạn, tiếng còn rất nhỏ.

"Tin hiệu không tốt à?"

Màn hình nhỏ lay động, hình như là thay đổi vị trí.

"Như vậy được chứ?"

Cánh tay anh giờ lên, tạo góc 45 độ, tư thế hơi quái dị.

Lâm Hoan Hi không nhận được cười thành tiếng: "Đỡ một chút rồi."

"Vậy là tốt rồi." Anh hơi nhếch khóe môi, thanh âm ấm áp: "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, em ăn lẩu cùng bọn Chúc Sơn, ngày mai chuẩn bị sang ở cùng Tinh Tinh, cách công ty cũng gần một chút."

"Cũng tốt." Anh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tiền mua đồ ăn em phải cẩn thận, cố gắng ít ra ngoài ăn, không sạch sẽ."

"Ừ, em nhớ rồi."

Đột nhiên, xung quanh truyền tới một thanh âm xa lạ, ngữ điệu sốt ruột, mơ hồ không rõ.

"Người anh em, có giấy không? Cấp tốc!"

Về mặt Cảnh Dịch không thay đổi rút cuộn giấy đưa qua khe hở phía dưới.

Người nọ thờ dài một hơi, cảm kích nói: "Người anh em cậu đúng là người tốt, xưng hô thế nào?"

"Cảnh Dịch."

Đối phương ngạc nhiên một chút: "Cầm có*? Minh tinh cũng kéo kích thước à?"

(*): Hải âm của "Con bà nó"

Cảnh Dịch: "..."

Lâm Hoan Hi: "..."

Người bên cạnh đi rồi, không gian lại yên tĩnh.

Lâm Hoan Hi xấu hổ hỏi: "Anh ở trong WC à?"

Anh gật đầu: "Ừ."

Giống như là che giấu cái gì đó, anh lại nói thêm một câu: "Anh không kéo kích thước."

"...."

Lâm Hoan Hi càng xấu hổ hơn: "Cái này.... anh không cần giải thích."

Kéo kích thước....cũng không phải việc gì không thể nói.

Nhưng hình như cô không biết đáng về Cảnh Dịch lúc kéo kích thước, chẳng lẽ về mặt cũng không thay đổi?

"Phiền bà xã không cần nhớ lại những việc kỳ quái, cảm ơn."

"....Xin lỗi."

"Bên ngoài rất ồn, một đồng chuyện phải làm, ở đây khá yên tĩnh."

Lâm Hoan Hi mím môi, nhìn không được hơi quơ quơ chân, giọng nói mềm mại: "Vì gọi điện cho em à?"

"Cũng có thể nói như vậy."

Chết cũng kêu ngao.

Hai người lại im lặng, lâu lâu lại nghe thấy tiếng xả nước, bầu không khí rất quái dị.

Cảnh Dịch không chịu nổi im lặng, nhíu mày nói: "Lâm Hoan Hi, WC rất thú vị."

"Cho nên?"

"Cho nên khi nào em mới nói ba chữ kia với anh."

....Ba chữ gì?

Thân thể Lâm Hoan Hi lập tức cứng đờ.

Ánh mắt cô rời rạc, há hốc mồm, mở miệng dò hỏi: "Em.. yêu anh?"

Là ba chữ này à?

Nhưng nói như vậy rất rất xấu hổ.

Thấy mặt cô đã ửng đỏ, Cảnh Dịch cười thấp: "Ngu ngốc."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Nhìn cuộc trò chuyện bị tắt, Lâm Hoan Hi ngạc nhiên còn chưa hoàn hồn.

Người này đúng là kỳ quái, chẳng lẽ không phải muốn nghe cô nói ba chữ này? Vậy anh muốn nghe cái gì?

Nghĩ vậy, Lâm Hoan Hi gửi một tin nhắn.

[Lâm Hoan Hi: Sao anh lại mắng em như thế, anh mới ngu ngốc đấy.]

[Cảnh Dịch: Ngu ngốc.]

Cắt điện thoại xong, anh mở vòi nước rửa tay.

Cảnh Dịch hơi ngược mắt lên, thấy vẻ mặt người đàn ông trong gương mang theo ý cười và nhu tình.

Anh vốn muốn nghe Lâm Hoan Hi nói em nhớ anh, nhưng lại nghe được em yêu anh.

Cảm giác khá tốt.

Nhiu nhieu này, anh rời khỏi toilet.

Nửa đêm, Lâm Hoan Hi bị mắc tiểu tình dậy đi toilet, lúc nằm xuống, theo thói quen dịch sát vào người bên cạnh, nhưng lại không có bàn tay ôm cô, Lâm Hoan Hi mở mắt ra, bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Cô mò bật đèn bàn, cầm lấy điện thoại hí mắt tìm Wechat của Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi vừa ngáp vừa đánh chữ.

[Lâm Hoan Hi: Cảnh Dịch, anh phải về nhanh nhé, giường hai người nói nhớ anh~]

Hoạt động vừa tiến hành được một nửa. Cảnh Dịch đang ngồi trong phòng chờ sửa sang lại vô cùng mệt mỏi, lúc nhìn thấy tin nhắn này, chân mày anh đang nhíu chặt cũng giãn ra.

Anh cười nhạt trả lời: "Ý của bà xã anh hình như không phải là giường hai người, rốt cuộc là ai đang nhớ anh?"

Lâm Hoan Hi mơ mơ màng màng đánh chữ: Coi như là em nhớ anh.

Ý cười của anh càng đậm: Nhanh ngủ đi, ngủ ngon.

Dưới ánh đèn ấm áp, vẻ mặt của anh dịu dàng chưa bao giờ có.

Thợ trang điểm không nhịn được nói: "Lại... nhắn tin cho bà xã à?"

"Ừ."

Thợ trang điểm thấy anh trả lời, lại không nhịn được hỏi thêm: "Bà xã của anh là người như thế nào?"

Cảnh Dịch tâm trạng hôm nay rất tốt, ít khi trả lời, nhìn chính mình trong gương nói: "Là một tiểu tiên nữ."

Tay thợ trang điểm đang cầm cọ trang điểm dừng lại: "Hả?"

"Cô ấy nói mình là một tiểu tiên nữ." Anh dừng lại một lúc, "Tôi cũng cảm thấy vậy."

Cô ấy rơi xuống thế gian này, nhào vào trong lòng anh, từ đó về sau, trở thành bà xã của anh.

Nhìn nụ cười nhạt trên mặt Cảnh Dịch, khóe môi thợ trang điểm cũng lộ ra ý cười.

Vốn tưởng rằng Cảnh Dịch mà vạn người ngưỡng mộ là một người nghiêm túc khắt khe, không ngờ cũng có vẻ mặt dịu dàng như lúc này.

Cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông lạnh lùng này không phải khó giao thiệp, ít nhất là không phải khó tiếp xúc như người ngoài nói.

Cô lại đột nhiên hâm mộ bà xã thần bí kia của anh, có thể khiến anh yêu như vậy, chắc chắn kiếp trước đã cứu vớt cả hệ ngân hà!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Edit: Tròn

Chương 53

Trên đường đến làm chậm một chút thời gian, nhưng cũng vừa khéo đến công ty đúng giờ.

Sau khi tạm biệt Từ Tinh Tinh, Lâm Hoan Hi sửa sang lại tác phong rồi đi thẳng đến tầng mười lăm.

Vừa ra khỏi thang máy thì gặp mặt Tô Diễm.

Hắn liếc nhìn thời gian, ánh mắt bình tĩnh rơi trên người Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi bị nhìn đến nỗi da đầu run lên, tránh ánh mắt, chào một tiếng: "Tô tổng, buổi sáng tốt lành."

"Chẳng lẽ cô không biết cấp dưới phải đến sớm hơn cấp trên sao? Lẽ nào trước kia cô là người đại diện cũng đến sau mình tính?"

Rõ ràng là không hài lòng.

Cô cúi thấp đầu, không giải thích mà chỉ nhỏ giọng nói: "Rất xin lỗi."

Tô Diễm thân nhiên nhìn cô một cái: "Đi theo tôi."

Lâm Hoan Hi bước chậm theo sau hắn, bước chân Tô Diễm đi ở phía trước vững vàng, chỉ để lại bóng lưng cũng khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

"Hạ Vân, người này giao cho cô."

Lâm Hoan Hi ngẩng đầu nhìn, Hạ Vân là một người phụ nữ mặc quần áo già dặn, không nói cười tùy tiện, hình tượng nữ cường tiêu chuẩn.

Đội sau khi Tô Diễm vào văn phòng, Hạ Vân duỗi tay ra: "Xin chào, tôi là trợ lý cấp cao của Tô tổng, cô có thể gọi tôi là chị Hạ."

"Xin chào, em là Lâm..." Không đợi Lâm Hoan Hi giơ tay lên, người đối diện liền thu tay về.

Cô có chút xấu hổ: "Tôi là Lâm Hoan Hi."

"Thời gian gấp gáp, tôi cũng không thể dạy cô từng bước một, đối diện là chỗ ngồi của cô, thông tin khách hàng ở trên bàn, trong ba ngày cô phải nhớ kỹ toàn bộ thông tin khách hàng. Bên trái là lịch trình trong ba ngày của Tô tổng, những việc đó cũng phải nhớ kỹ. Lúc tôi không ở đây, nếu có điện thoại gọi đến thì trực tiếp kết nối với Tô tổng, nếu như Tô tổng đang họp hoặc có việc gì khác thì hỏi danh tính cùng mục đích của người gọi đến, bất cứ lúc nào cũng phải ghi lại, rồi hẹn thời gian."

"Được, tôi đã biết."

"Còn có, trợ lý thì không thể tùy ý rời khỏi vị trí của mình, nếu như cô muốn ra ngoài, tốt nhất là báo cáo với tôi một tiếng, cũng không thể lười biếng, sợ sẩy của cô tuy rất nhỏ cũng có thể tạo thành tổn thất lớn, hy vọng cô có thể nhớ kỹ."

"Tôi nhớ kỹ rồi."

Hạ Vân khoé môi vẽ ra độ cong, giễu cợt: "Dù sao cô cũng là người đại diện kim bài, ngành giải trí rất hỗn loạn nếu so với chức vụ này thì khó hơn nhiều, tôi tin tưởng rằng Lâm tiểu thư chắc chắn sẽ không có vấn đề gì."

Cô mỉm môi, không nói chuyện.

Hạ Vân hất cằm lên, giẫm giày cao gót về vị trí của mình.

Chỗ ngồi Lâm Hoan Hi đối diện cô, trên bàn có hơi bừa bộn, mặt bàn bày la liệt các loại tư liệu, sau khi đặt túi xách trên ghế, cô cẩn thận sắp xếp đồ vật trên bàn.

"Đứng rồi." Hạ Vân lại ngẩng đầu nhìn qua. "Có thời gian thì tìm hiểu rõ các thương hiệu của tất cả quốc gia, chúng ta sẽ hợp tác với những thương hiệu đó bất cứ lúc nào, cô đã lăn lộn ở ngành giải trí, những thứ này không làm khó được cô đâu."

Lâm Hoan Hi: "..."

Khó.

Rất khó.

Thương hiệu mà cô biết rõ chỉ có Đại Bảo* thôi...

(*): Đại Bảo là một loại mỹ phẩm dưỡng da được đưa lên thị trường từ năm 1985 được nhiều người tin dùng vì có chất lượng sản phẩm rất tốt.

Bình thường dùng đồ trang điểm cũng đều là Cảnh Dịch mua cho cô, đi mua quần áo cũng chưa bao giờ nhìn nhãn hiệu, thích thì mua luôn, hiện tại bắt cô hiểu rõ nhưng thứ này..

Lâm Hoan Hi đầu đầu, công việc này chỉ có thể kiên trì đáp ứng: "Tôi sẽ cố gắng nhớ kỹ."

Trên mặt Hạ Vân lộ ra nụ cười: "Vậy là tốt rồi."

Nói xong không có nhìn cô nữa, bắt đầu xử lý công việc.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng thở ra, im lặng ôm những thông tin khách hàng kia.

Đầu óc cô luôn luôn rất tốt, trí nhớ so với bạn cùng lứa tuổi tốt hơn một ít, không sợ nhất là đọc thuộc lòng toàn bộ bài thơ, nhưng hôm nay nhìn những thông tin khách hàng phiền phức kia, Lâm Hoan Hi bắt đầu hoài nghi nhân sinh, trong nháy mắt, cô cảm thấy mình là kẻ ngốc...

Đang đọc tư liệu thì điện thoại đổ chuông.

Không đợi Lâm Hoan Hi tiếp, Hạ Vân đã cầm lấy điện thoại: "Xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc."

"Được, tôi biết rồi."

Đặt điện thoại xuống, Hạ Vân nhìn qua: "Cô đi lấy âu phục của Tô tổng, một lúc nữa ngài ấy phải mặc ra ngoài."

Lâm Hoan Hi biết rõ vị trí của âu phục, gật đầu trực tiếp rời chỗ.

So với những bộ phận khác, bộ phận phục trang hỗn loạn hơn nhiều, bốn phía trưng bày đầy giá đồ, tiếng bước chân nhón nháo, vội vàng, trong đó người qua lại không ngớt, ở giữa là đài cao, người mẫu chính ở phía trên đang chụp ảnh.

Cô nhìn một vòng xung quanh, kéo một người lại hỏi: "Xin chào, tôi là trợ lý của Tô tổng, tới lấy âu phục của ngài ấy."

Đối diện đang bận rộn, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chỉ: "Ừ, bộ đầu tiên trên giá đồ bên trái."

Theo hướng ngón tay của hân đã tìm được bộ âu phục đó. Nhưng nhìn đến áo khoác của bộ âu phục, Lâm Hoan Hi trầm mặc.

Nền vàng, viền đen.....

Loại âu phục không hợp này thật sự Tô Diễm muốn mặc sao?

"Cái đó, chính xác là cái này?"

Cô lo lắng hỏi.

"Chính là cái này."

Được câu trả lời, Lâm Hoan Hi do dự một lúc lâu, mang theo quần áo trở về văn phòng.

Nghe được tiếng bước chân, Hạ Vân vừa đánh bàn phím vừa nói: "Đưa vào trong đi, không còn thời gian."

"Ừ."

Đẩy cửa vào, Tô Diễm đứng trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cô.

"Âu phục của ngài..."

Nhìn qua quần áo trên tay cô, Tô Diễm nhướn đôi lông mày rậm, nở nụ cười: "Của ai?"

"...Không phải ngài bảo bộ phận trang phục chuẩn bị sao? Tôi đem tới cho ngài."

Hân không động, vẻ mặt tối đen.

Lâm Hoan Hi trong lòng lo lắng, cô chắc chắn rằng mình cảm nhầm rồi.

"Tôi bảo họ chuẩn bị áo khoác màu đen."

"..."

"Đây là cái gì?" Tô Diễm cầm lấy quần áo trên tay cô, dò xét: "Nếu như tôi đi quay chương trình thực tế hoặc là làm ảo thuật thì có thể mặc, hiện tại cô để cho tôi mặc cái này đi hợp?"

Bất kể ánh mắt hay ngữ điệu, đều cay nghiệt.

Lâm Hoan Hi chưa bao giờ bị người khác nói như vậy, có chút ủy khuất, cũng có chút tức giận.

"Tôi đã xác nhận qua với bọn họ." Lâm Hoan Hi ngẩng mặt nhìn Tô Diễm: "Bọn họ nói là bộ này, tôi mới lấy đi."

"Trợ lý Lâm." Tô Diễm khom người. "Xin cô đừng kiểm soát sai lầm của cô, một khi cô tiếp nhận công việc này, mặc kệ hậu quả tốt hay xấu, cô phải gánh chịu hết; nếu như cô không làm được thì ngay từ đầu để người khác đi làm, đạo lý đơn giản như vậy cô cũng không hiểu sao?"

"Thực sự xin lỗi, tôi giúp ngài đổi." Nói xong, cầm quần áo muốn rời khỏi.

Tô Diễm nhìn thời gian, cau mày: "Tôi không có thời gian cho cô lãng phí, trực tiếp đưa trả đi. Tôi không hy vọng phải thấy những sai lầm ngu xuẩn như thế này nữa."

Lâm Hoan Hi liếc nhìn, cầm tài liệu trên bàn đi ra ngoài.

Lâm Hoan Hi nghe loáng thoáng được âm thanh của hắn.

"Tiểu Trần, ở trên xe tôi có phải còn một áo khoác khác không? Cậu chuẩn bị một chút, trực tiếp đi công ty Ích Hoa."

Âm thanh dần dần tới gần, cô rũ mắt, nhìn áo khoác trên tay áo, cắn môi, bả vai gục xuống, đi ra khỏi văn phòng.

"Không ngờ việc nhỏ không đáng kể như này lại bị cô làm hỏng."

Cô hít sâu vài lần, đề con giận xuống, ôm chặt quần áo đến bộ phận trang phục.

*

Rất nhanh đã đến thời gian cơm trưa, nhìn cả bàn toàn tài liệu, phía trên chẳng chừa chữ viết, đầu óc của cô trống rỗng.

Trước khi quyết định đến nơi này, muốn học hỏi thêm một ít về ngành thiết kế mà mình yêu thích, nhưng cô lại nghĩ tất cả quá đơn giản...

Người khác mất mười năm, hai mươi năm mới học được, cô như hòa thượng giữa đường xuất gia làm sao có thể dễ dàng như vậy? Tô Diễm nói cô có thiên phú, cho dù có thiên phú như thế nào, một chuyện nhỏ như vậy cũng xử lý không tốt...

"Chị Hoan Hi, cùng ăn cơm trưa không?"

Đang chán chường, âm thanh nhẹ nhàng của Từ Tinh Tinh truyền đến bên tai.

Cô hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Từ Tinh Tinh vài giây, lắc đầu: "Không được, chị không muốn ăn."

"Hả?" Từ Tinh Tinh nhú mày, "Buổi sáng chị cũng không ăn rồi, như vậy thân thể sẽ không chịu nổi đâu đấy."

Buổi sáng hai người đi vội vàng, sau khi tới công ty, Từ Tinh Tinh dành thời gian đi nhà ăn, mà Lâm Hoan Hi trực tiếp đi lên tầng mười lăm, sau đó không xuống dưới.

"Chị thật sự không muốn ăn." Lật sang trang khác "Tinh Tinh em đi đi, hơn nữa chị cũng không thể tùy ý rời khỏi vị trí công tác."

Từ Tinh Tinh phồng má, ngồi trên bàn cô: "Em nghe nói, chị cầm nhầm áo khoác cho Tô tổng."

Lâm Hoan Hi: "Tin tức nhanh như vậy sao?"

Từ Tinh Tinh nói: "Nếu là người khác chắc chắn sẽ không nhiều chuyện như này. Nhưng chị không giống vậy, chị cũng xem như là một người có tiếng tăm. Nghe nói chị tới công ty làm, rất nhiều người đều không tin, hiện tại chị làm sai, cho dù là việc nhỏ như hạt vừng, bọn họ cũng sẽ để ý."

"Điều này cũng đúng."

Từ người đại diện thành trợ lý, khoảng cách này có hơi lớn.

Từ Tinh Tinh đứng đưa chân nhỏ, nhìn về mặt cô đơn của cô, cười tủm tỉm an ủi: "Chị Hoan Hi, chị đừng để ý, phòng làm việc cũng rất khô khan buồn chán, luôn luôn tìm chuyện để bàn tán, chờ đến ngày mai sẽ qua ngay thôi, hơn nữa cũng không phải chuyện lớn."

Tuy nói là lời an ủi, nhưng lại làm cô ấm lòng.

"Cảm ơn em, Tinh Tinh. Em đi ăn cơm trước đi, chị xem hết sẽ xuống."

"Được rồi, có chuyện gì chị có thể dùng hộp thư công tác liên lạc với em, trên máy tính đều có phương thức liên lạc."

"Được rồi."

Đưa mắt nhìn cô rời đi, Lâm Hoan Hi thở phào, tiếp tục xem thông tin khách hàng.

*

Đến xế chiều Tô Diễm vẫn chưa về, hẳn là điện thoại công việc gọi đến đều là Hạ Vân nghe, cô thành thật ngồi tại chỗ ghi nhớ những tài liệu kia, thỉnh thoảng quan sát cách thức Hạ Vân xử lý công việc.

Rất nhanh đã đến giờ tan làm, Tô Diễm còn chưa quay lại.

Hạ Vân thu dọn đồ đạc rồi quay người rời đi, Lâm Hoan Hi nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Từ Tĩnh Tĩnh sau đó yên lặng ngồi lại chỗ của mình.

Bây giờ, công ty gần như không còn ai.

Tám giờ, cả tòa nhà chỉ còn đèn bàn cô sáng.

Lâm Hoan Hi cúi đầu, cầm bút chăm chỉ ghi lại những từ ngữ khó hiểu trong tài liệu.

Đúng lúc này, mặt bàn bị người khác gõ nhẹ nhàng.

Cô ngước mắt lên, thấy một bàn tay thon dài, đồng hồ trên cổ tay lóe lên ánh sáng vụn vặt.

Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của hắn.

Lâm Hoan Hi vội đứng dậy: "Tô tổng, ngài đã về!"

Tô Diễm liếc qua mặt bàn và chữ viết cẩu thả trên bản ghi chép của cô, ánh mắt lóe lên, một lần nữa chuyển ánh mắt lên người cô: "Sao còn chưa về?."

"Ngài nói không thể đến muộn hơn ông chủ, nếu như vậy, cấp dưới cũng không về sớm hơn ông chủ."

Cô nhìn không chớp mắt, nghiêm túc nói.

Tô Diễm đáy mắt hiện lên tia vui vẻ, hừ một tiếng, nói: "Thế mà cô lại học cách sống."

Đang lúc hắn muốn nói tiếp, bụng Lâm Hoan Hi lại kêu ọt ọt, âm thanh vang lên đột ngột lập tức đánh vỡ yên tĩnh.

Gần Tết rồi mình cũng hơi bận cho nên hẹn mọi người đêm Giao thừa nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Cải Xanh

Mặt cô lập tức đỏ lên, ngại ngùng ôm bụng nói: "Một ngày rồi tôi chưa ăn cơm..."

Về mặt Tô Diễm hơi dỗi: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Ăn."

Cô khoát khoát tay: "Không cần đâu, tôi về nhà ăn..."

Tô Diễm nhàu mày: "Tôi nói đi theo tôi ăn, đây là chuyện mà trợ lý như cô phải làm."

Lâm Hoan Hi: "..."

Cô cầm đồ đạc rồi bước theo sau Tô Diễm.

Tô Diễm không phải là người nói nhiều, thỉnh thoảng có mở miệng nhưng lại toàn nói mấy lời chanh chua, châm chọc người khác.

Từ miệng Từ Tĩnh Tĩnh cô biết được, Tô Diễm không được cấp dưới ưa thích, nhưng Lâm Hoan Hi cảm thấy Tô Diễm là người tài giỏi có thể làm một ông chủ tốt. Nơi làm việc không phải là nhà, cũng không giống trường học, nếu như ông chủ mà không thể làm tốt, thì sao có người sẵn lòng nghe theo.

Gió đêm hơi lạnh.

Cô rút cổ lại, Tô Diễm liếc một cái, lấy áo khoác vắt trên cánh tay trùm lên đầu cô: “Ngày mai cầm đi giặt giúp tôi, nhân tiện cô có thể khoác một lúc.”

“...”

Đúng là trong nóng ngoài lạnh, cùng một dạng với Cảnh Dịch chết vẫn còn kiêu ngạo.

Nhưng mà cô cũng không khoác, là một tiểu tiên nữ đã có chồng, sau lưng ông xã mặc áo của người đàn ông khác là hành vi không có đạo đức.

Thấy cô không có hành động tiếp theo, Tô Diễm cũng không nói thêm gì.

Tài xế đã về, Tô Diễm cũng không nói sẽ đi đâu, cũng không lái xe, hai tay đút túi đi đằng trước, cô bước chậm theo sau, luôn duy trì một khoảng cách nhất định.

Lúc này chỉ có một vài người đi bộ trên đường, đèn đường bật sáng.

Phía trước là đèn đỏ, Tô Diễm đưa tay ra ngăn lại, Lâm Hoan Hi vội vàng dừng bước.

Lại đi thêm một đoạn nữa, thì đến một nhà hàng có mặt tiền đơn giản.

Lúc này nhà hàng vẫn đông khách, Tô Diễm trực tiếp dẫn Lâm Hoan Hi vào phòng bao.

“Gọi món ăn đi.” sau khi đưa thực đơn, hắn xắn tay áo xem tin tức trên điện thoại, cũng không nhìn cô.

Lâm Hoan Hi nhìn thực đơn hỏi: “Tô tổng có kiêng cái gì không?”

“Không ăn cay, không thích ngọt, chua vừa phải, không kiêng ăn mặn.”

“...”

Lâm Hoan Hi đẩy thực đơn sang: “Hay là ngài gọi đi, cái gì tôi cũng ăn được.”

Con người Tô Diễm khẽ chuyển động vài lần, tùy ý gọi mấy món xong, lại ngồi xem tin tức.

Trong phòng yên tĩnh, cô cảm chén trà nhấp môi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, tên hiển thị là Cảnh Dịch.

Cẩn thận nhìn Tô Diễm, cô nói: “Tôi có thể ra ngoài nghe điện thoại không?”

Tô Diễm vẻ mặt vẫn lạnh lùng: “Bây giờ là thời gian tan làm.”

Ý là: tùy cô.

Lâm Hoan Hi đứng dậy, cầm điện thoại ra ngoài, tìm một góc không có người mới ấn nghe.

Vừa ấn nút nghe, bên kia đã có thanh âm bất mãn vang lên: “Sao lâu như vậy? Không phải em làm chuyện xấu sau lưng anh chứ?”

Lâm Hoan Hi nói hùng hồn đầy lý lẽ: “Bụng dạ hẹp hòi, em mà làm chuyện xấu sẽ không nhận điện thoại của anh đâu.”

Anh cười nhẹ một tiếng: “Rất có lý. Vậy em đang làm gì?”

“Em đang cùng...” lời nói đến khoe miệng lại thay đổi, “Em đang cùng Tinh Tinh ăn cơm.”

“Muộn như vậy à?”

“Xử lý một số công việc.”

“Anh phải làm việc đây, em cố gắng lên.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, cô quay lại phòng.

Đồ ăn đã được dọn lên bàn, Tô Diễm không hề động đũa, hiển nhiên là đang chờ cô.

Sau khi ngồi xuống vị trí của mình, Lâm Hoan Hi nói: “Xin lỗi, ngài không cần phải chờ tôi đâu.”

Hắn hừ một tiếng: “Tôi vừa xử lý công việc xong, không phải chờ cô, xin Lâm tiểu thư không nên suy nghĩ quá nhiều.”

Lâm Hoan Hi: “....”

“Bạn trai à?”

Cô giật mình, ý thức được hắn đang hỏi cái gì, cô liền lắc đầu: “Không phải.”

Tô Diễm cũng không hỏi nhiều nói: “Cô yên tâm, tôi là một cấp trên văn minh, cho dù có bạn trai cũng không có chuyện gì.”

“Thật sự không phải...”

Kết hôn rồi có thể coi là bạn trai không?

Lúc cô đang suy nghĩ, lại nghe được tiếng cười của hắn: “Thôi quên đi, tôi cũng không có hứng thú với cuộc sống riêng của cô.”

“....”

“Sau khi ăn xong tôi gọi tài xế đưa cô về nhà.”

“Không cần.” Lâm Hoan Hi ngắt lời hắn, “Bây giờ tôi đang ở cùng Từ Tinh Tinh, đi vài bước là đến.”

Hắn gấp thức ăn, nói: “Tôi đưa cô về.”

“....”

Thấy cô im lặng, hắn còn nói thêm: “Tiện đường.”

“À...”

Lâm Hoan Hi yên lặng và com, một ngày cô chưa ăn gì, lúc này cảm thấy com của nhà hàng này vô cùng ngon miệng.

Thấy cô ăn rất ngon, Tô Diễm đột nhiên đặt đũa, cầm tách trà lạnh lên ngả lưng ra ghế, ánh mắt nhìn Lâm Hoan Hi chăm chú.

Lâm Hoan Hi chuyên tâm dùng bữa cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn, lúc trong bát đã trống rỗng, lại nghe được thanh âm của Tô Diễm: “Không đủ thì lấy thêm một bát.”

Lúc này Lâm Hoan Hi mới ý thức được khả năng ăn uống của mình quá mạnh. ...

“Đủ rồi.”

Cô vừa dứt lời, Tô Diễm liền gọi phục vụ tới: “Cho chúng tôi thêm một bát com.”

Lâm Hoan Hi: “...”

Com được lấy lên rồi, với nguyên tắc không thể lãng phí, Lâm Hoan Hi lại cúi đầu tiếp tục ăn, vì muốn có một tướng ăn đẹp, Lâm Hoan Hi cố ý thả chậm tốc độ.

Tô Diễm gõ nhẹ ngón trỏ vào tách trà nhìn cô, đột nhiên trong lòng trở nên vắng lặng.

“Có rất ít cô gái ngồi ăn com cùng tôi mà còn ăn com như vậy.”

....Thật sự là cô ăn quá dữ sao?

Tô Diễm sẽ không dựa vào đó mà trừ tiền lương của cô chứ?

Lúc cô còn đang lo lắng, lại nghe hắn nói: “Để ăn một cách thanh lịch, ăn ngon, các cô ấy bình thường sẽ không tới nhà hàng Trung Quốc, vấn đề là tất cả chỉ là hào nhoáng bên ngoài, nhưng cô lại một chút gánh nặng cũng không có.”

Lâm Hoan Hi một chút gánh nặng cũng không có im lặng, liếm dầu mỡ trên khóe miệng, nghiêm túc nói: “Tô tổng, tôi có.”

Hắn mỉm cười chân thành, trong con ngươi nổi lên một tia sáng.

Tô Diễm thu lại ý cười: “Lát nữa đến nhà tôi một lúc.”

Lâm Hoan Hi tròn mắt, khoát tay lia lịa: “Không được, không tốt lắm đâu.”

“Làm sao.” Đuôi mày hần khẽ nhếch, “Sợ tôi dùng quy tắc ngầm với cô?”

Lâm Hoan Hi: “....”

“Cô yên tâm, tôi không có hứng thú với NTR*?”

(*): NTR là tiếng Nhật “*Ne Tu Ru*”, bị động là “*Ne To Ra Re*” đánh vần theo chữ La Mã, dịch theo tiếng Trung tức là “*Người phụ nữ hay người yêu của nhân vật chính bị người khác chiếm đoạt.*” (Theo *baikē.baidu*)

Lâm Hoan Hi ngơ ngác vài giây: “NTR là gì?”

Hiếm thấy Tô Diễm không nói gì, hần im lặng một lúc rồi nói: “Không có gì.”

“....”

Cô quyết định về nhà sẽ tra xem NTR là cái gì?

“Còn ăn không? Không ăn nữa thì đi thôi.”

“Không ăn nữa.”

Tối nay ăn nhiều như vậy, Lâm Hoan Hi vốn muốn trả tiền trước, nhưng không chờ cô lấy tiền trong túi ra, người đàn ông này đã quẹt thẻ rồi ra cửa trước rồi.

Dưới ánh đèn neon, hần châm một điếu thuốc, vừa đi vừa hút.

Cảnh Dịch không hút thuốc lá, cô cũng không thích mùi thuốc lá, lúc này về mặt bình tĩnh tự động dịch sang một bên.

Động tác nhỏ này đương nhiên không tránh được ánh mắt của Tô Diễm, hần dập điếu thuốc, tiện tay vứt vào thùng rác.

“Chỗ của tôi có mấy quyển về khái niệm thiết kế, có thể cho cô mượn xem.”

Ánh mắt Lâm Hoan Hi sáng rực lên, chạy chậm tới trước mặt hần: “Được à?”

“Ừ, tôi giữ lại cũng không dùng.”

Lâm Hoan Hi mỉm cười: “Tôi còn định tuần sau sẽ đi mua, nếu như Tô tổng đã đồng ý cho tôi mượn, vậy thì quá tốt.”

Một con gà mờ như cô đi nhà sách cũng không biết sách nào thích hợp với bản thân, nhưng Tô Diễm không giống vậy, hần đã theo cái bát com này từ lâu, nếu Tô Diễm cảm thấy thì thích hợp, thì chắc chắn sẽ thích hợp.

Trên mặt Lâm Hoan Hi viết đầy chữ hài lòng, Tô Diễm nhếch khóe miệng, im lặng không nói.

Quay lại khu nhà cho nhân viên, cô đi theo Tô Diễm đến nhà hần.

Cảm thấy có gì đó không thích hợp, cô liền đứng chờ ở cửa.

Tô Diễm liếc cô: “Vào đi, tôi còn phải tìm.”

“À.”

Cẩn thận bước vào nhà, bóng tối trong phòng khiến cô cảm thấy khó chịu, cộng thêm chưa quen địa hình, Lâm Hoan Hi không cẩn thận bị vấp vào bậc trước cửa cả người lao đảo, cô phản xạ có điều kiện kéo ống tay áo của Tô Diễm ở phía trước.

Cô nhạy cảm phát hiện thân thể người đàn ông này căng thẳng, vội vàng đứng ngay ngắn thu tay lại: “Xin lỗi.”

“Đứng cẩn thận đi.”

Hình như anh đã tỉnh tâm lại, gờ tay lên bật đèn, toàn cảnh của gian phòng xuất hiện trước mắt.

Thiết bị lắp đặt đơn giản, nội thất đơn sắc, nhìn tổng thể rất lạnh.

Lâm Hoan Hi không dám nhìn nhiều, thu lại ánh mắt ngồi xuống sofa.

Bên cạnh giá sách ở phía xa kia là bàn đọc sách, Tô Diễm tìm vài quyển sách trên giá đặt trước mặt cô, sau đó lại cầm mấy quyển thật dày trên tầng cao nhất của giá sách xuống.

“Cô xem trước mấy quyển này, tất cả đều là sách nhập môn, ở mỗi trang tôi đều đánh dấu trọng điểm, cô có thể nhớ kỹ.”

“Được.”

“Sau khi xem xong thì xem mấy quyển này, những quyển này rất quan trọng, nội dung bên trong cô nên nhớ kỹ, tuy nói thiết kế là dùng đầu óc để sáng tạo, nhưng cơ bản trong sách cũng rất quan trọng. Luôn có người cho rằng trí tưởng tượng mới là tốt nhất, nhưng lại bỏ qua một số điều cơ bản.”

Lâm Hoan Hi ghi nhớ: “Tôi biết rồi, tôi sẽ xem thật kỹ.”

“Ừ.”

Lúc Lâm Hoan Hi chuẩn bị đứng dậy, hần lại đặt ra một quyển sổ: “Đây là một số tác phẩm mà thời đại học tôi tùy tiện vẽ ra, trong đó lấy vào các loại kiểu dáng, có đủ loại hình và phong cách thiết kế, cô có thể dùng làm tài liệu tham khảo.”

Nhìn quyển sổ kia, Lâm Hoan Hi không nhận: “Cái này... tôi cảm không tốt lắm đâu?”

Cuốn sổ của bản thân không giống với sách, dù gì cũng là tháng ngày khổ cực mới tích lũy được, lấy không như vậy thì không được.

Tô Diễm làm vẻ mặt lạnh lùng: “Hay là cô muốn làm trợ lý tổng tài cả đời.”

Lâm Hoan Hi không do dự, trực tiếp ôm cuốn sổ vào lòng.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt quyết tâm: “Tô tổng, tôi sẽ sống với kỳ vọng cao, làm việc chăm chỉ!”

Tô Diễm: “Tôi cũng không coi trọng cô như vậy, đừng cho là tôi đang coi trọng cô.”

“...”

Lúc trước hần mời cô gia nhập Hoa Diệu cũng không nói như vậy.

Lòng dạ đàn ông đúng là mò kim dưới đáy biển.

“Tôi về đây, Tô tổng ngủ ngon.”

“Nhớ đóng cửa.”

Cô gật đầu một cái rồi ôm chồng sách dày ra khỏi nhà.

Đợi cửa nhà đóng lại, cả phòng rơi vào im lặng.

Hần nói lỏng cà vạt, mở tủ lạnh lấy một chai rượu vang đỏ, vừa mở ra chuông điện thoại lại reo lên.

Ấn mở loa ngoài, bên kia truyền tới giọng nói của phụ nữ.

“Tô Diễm, tuần trước cậu không đến.”

“Công việc.”

“Tuần trước tình hình thế nào?” Cô hỏi.

Tô Diễm vẫn chỉ nói hai chữ: “Công tác.”

“Cậu có thử tiếp xúc với người khác không?”

Hần im lặng một lúc, rồi nói: “Có.”

“Khi tiếp xúc có cảm thấy chán ghét hay là buồn nôn không?”

“Cũng tốt.”

Đối phương cười nói: “Có thể thấy rằng điều trị có hiệu quả, cậu phải nhìn thẳng vào vấn đề của mình, không được trốn tránh, đánh bại sợ hãi là biện pháp tốt nhất để đón nhận sợ hãi tiếp theo. À đúng rồi, người mà cậu tiếp xúc là phụ nữ hay đàn ông?”

Tô Diễm mím môi nói: “Phụ nữ.”

“Xinh không?”

Giọng nói Tô Diễm hơi khác: “Bác sĩ Văn, đây không phải là phạm vi công tác của cô.”

Vân Ninh cười: “Nhìn cậu xem, tôi quan tâm cháu ngoại của mình cũng không được hả?”

Tô Diễm cau mày một cái, trực tiếp cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Edit: Cải Xanh

Chương 55

Cô vừa vào cửa, thấy Từ Tinh Tinh đang khoanh gối ngồi xem TV, nghe thấy động tĩnh, cô nàng nhảy xuống ghế chạy đến trước mặt Lâm Hoan Hi, đang muốn tặng cho cô một cái ôm thì thấy Lâm Hoan Hi ôm một chồng sách.

"Muộn thế này chị còn đi nhà sách à?"

"Không phải, chị đi tầng trên, đây là Tô tổng cho chị mượn."

Từ Tinh Tinh sợ mình nghe nhầm, tròn to mắt: "Ai cho cơ?"

Lâm Hoan Hi nhắc lại: "Tô tổng đó."

Từ Tinh Tinh vẻ mặt không thể tin được: "Tô lột da vậy mà tốt bụng cho chị mượn sách?"

"Ừ, còn mời chị ăn cơm."

"...."

Từ Tinh Tinh cảm thấy có chút không thể tin được, Tô tổng của bọn họ cho người khác mượn sách còn chưa tính, lại còn có lòng tốt mời khách?

"Chị đi tắm rồi phải đọc sách, em đi ngủ sớm đi."

"Chờ một chút."

Từ Tinh Tinh vội vàng kéo Lâm Hoan Hi đến trước TV, điều chỉnh âm lượng đến mức cao nhất, chỉ vào TV nói: "Chị xem cái này đi."

Lâm Hoan Hi nhìn sang, tiêu đề phía dưới rất nổi bật: Người đại diện của mình tỉnh nào đó tạm rời cương vị công tác, hiện tại giữ chức trợ lý tổng tài của công ty nào đó.

Trong TV là hình ảnh Lâm Hoan Hi ra vào công ty Hoa Diệt, ảnh chỉ chụp được bóng lưng và gò má, ảnh chụp rõ ràng, nhưng chỉ cần nhìn gò má có thể nhận ra đó là cô.

"Chắc hiện tại Weibo của chị đã bùng nổ rồi, chị nên vào xem."

Cả hai ngày nay bận bịu công việc mới, đương nhiên không có thời gian vào Weibo.

Đặt chồng sách xuống, Lâm Hoan Hi lấy điện thoại ra, đăng nhập vào Weibo.

Đúng là weibo của cô nổ tung rồi.

- -- Chị Hoan Hi, có phải chị thật sự từ chức không QAQ

- -- Xong rồi, ThầnKỳ CP thực sự hiệu nghiệm rồi, đừng nói là kẹo ngọt, ngay cả YY cũng không có.

- -- Chị mau nói cho em đi, chẳng là bà xã của Cảnh Dịch đuổi chị đi?

Bình luận này vừa xuất hiện, quần chúng ăn dưa nhao nhao phát huy trí não.

- -- Tôi biết rồi! Bà xã của Cảnh Dịch chắc chắn là xem bình luận YY của ThầnKỳ CP rồi bất mãn, vì vậy đuổi chị Hoan Hi đi, chị Hoan Hi à chị thực sự quá đáng thương!

- -- Tôi cũng hiểu mà, mấy người xem Dịch ca cũng không giải thích gì kia...

- -- Tôi muốn bật màu đen* với Dịch ca...

(*): *Chỗ này có thể hiểu là vì một hành động nào đó của mình tình mà người hâm mộ quay sang mắng mình tình đó.*

- -- Tôi cũng muốn bật màu đen với Dịch ca, một cô gái nhỏ luôn dùng thời gian quý báu của mình đi theo anh phía sau hậu trường, vậy mà anh lại để người ta đi, còn đuổi ra giới giải trí nữa, tôi muốn cười ha ha!!

Tất cả bình luận đều là giúp Lâm Hoan Hi đưa những hành động của người đàn ông cạnh bà ra ánh sáng, tỏ ý rằng mọi người là hậu đài lớn mạnh của cô, còn dạy người đàn ông cạnh bà làm người.

Lâm Hoan Hi đột nhiên không biết nên cười hay nên cảm động trước.

"Bùng nổ thật rồi à?"

"Ừ, bùng nổ rồi."

Từ Tinh Tinh hỏi: "Bây giờ phải làm sao?"

Cô cắt điện thoại đi: "Chị đi tắm trước, sau đó tìm Dịch ca của em."

"Vậy chị đi đi."

Lúc cô ôm đồng sách vào phòng rồi quay ra, thì phát hiện phòng khách được Từ Tinh Tinh trang trí rất ấm áp, giữa bàn đặt một quả cầu thủy tinh, trong quả cầu còn có mèo cầu tài đang vẫy tay với cô.

Lâm Hoan Hi cảm thấy ấm áp trong lòng, cô tắm nhanh sau đó ra ngoài lấy điện thoại liên lạc với Cảnh Dịch qua Wechat.

Cô chụp màn hình bình luận của cư dân mạng rồi gửi đi: Làm sao bây giờ, anh thành người đàn ông cạnh bà rồi.

Vốn cho là phải đợi rất lâu, không nghĩ tới Cảnh Dịch lại trả lời ngay: Anh cho rằng cung phản xạ của em rất bình thường.

Lâm Hoan Hi: Anh biết rồi?

Cảnh Dịch: Từ lúc em không tham gia hoạt động cùng anh, bình luận dưới weibo của anh đã mắng anh rồi.

Lâm Hoan Hi:????

Cảnh Dịch gửi tới một ảnh chụp màn hình, trong ảnh là những tin nhắn mà anh chưa xem---

[Tin nhắn của người không được chấp nhận: Dịch ca, sao chị Hoan Hi không tham gia hoạt động cùng anh?]

[Tin nhắn của người không được chấp nhận: Nghe nói chị Hoan Hi từ chức, rốt cuộc có phải sự thật không?]

[Tin nhắn của người không được chấp nhận: Anh thật sự quá tuyệt tình! Em biết là đàn ông trong giới giải trí không có ai tốt mà.]

[Tin nhắn của người không được chấp nhận: Anh nói rõ ràng đi!! Chị Hoan Hi làm người đại diện của anh sáu bảy năm, không có khả năng nói đi là đi, chắc chắn là có lý do!! Bây giờ anh không nói lời nào chính là chột dạ!]

[Tin nhắn của người không được chấp nhận: Nếu những gì bọn họ là sự thật, em chắc chắn sẽ lả đầu anh. Mỉm cười một cái, nói được thì làm được.]

[Trang Phong: Anh và chị Hoan Hi ly hôn rồi sao? Bởi vì em?]

"...."

Cảnh Dịch: Như vậy có thể thấy sự nổi tiếng của em cao hơn anh, anh ghen tị.

"...."

Đây không phải là trọng điểm...

Lâm Hoan Hi: Bọn họ có thể bù đắp, em có nên nói gì không?

Cảnh Dịch: Nếu bây giờ em đứng ra nói mình chủ động từ chức, cư dân mạng chắc chắn sẽ nói vì sao lại từ chức trong khi còn đang làm tốt như vậy, nhất định "bà xã" của anh đang uy hiếp em, bắt em thanh minh, sau đó anh sẽ bị chửi thảm hại hơn.

Lâm Hoan Hi:.....

Lâm Hoan Hi lướt xem weibo, Cảnh Dịch nói thực sự không sai.

Lâm Hoan Hi: Vậy em không nói gì nhé?

Cảnh Dịch: Ừ im lặng, coi như là vì tốt cho anh.

"...."

Lúc Lâm Hoan Hi đang gõ tin nhắn, thì có một cửa sổ hiện lên, thông báo từ weibo mà người cô đặc biệt theo dõi.

Mở thông báo ra, Lâm Hoan Hi thấy weibo kia thì im lặng.

[Cảnh Dịch V: Đúng vậy, bà xã tôi đã cách chức người đại diện của tôi.]

Lâm Hoan Hi: "..."

Ừ, Lâm Hoan Hi cách chức Lâm Hoan Hi, thực sự không có vấn đề gì.

Nhưng mà....

[Lâm Hoan Hi: Dịch ca, anh có hài lòng không?]

[Cảnh Dịch: Không, chỉ hài lòng một chút.]

"..."

Quả nhiên bình luận của anh bùng nổ, có người tin weibo này là thật, có người cảm thấy weibo này là giễu cợt, có người còn viết một thuyết âm mưu 400 chữ, mạch lạc rõ ràng, có logic, Lâm Hoan Hi nhìn mà ngẩn tò te, quần chúng ăn dưa bắt đầu ra sức tưởng tượng.

Cảnh Dịch gửi một tin nhắn thoại, thanh âm của anh lộ ra sự mệt mỏi và khàn khàn: "Một lúc nữa anh phải chuyển sân khấu, không nói chuyện được lâu."

Anh thật sự rất mệt mỏi, cho dù không thấy mặt anh, Lâm Hoan Hi cũng có thể cảm nhận được.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy đau lòng, cô suy nghĩ một lúc, liền gọi điện thoại.

"A lô."

Nghe thấy thanh âm của anh, Lâm Hoan Hi nhỏ giọng nói: "Có phải anh rất vất vả không?"

Anh cười nhẹ: "Nếu như anh nói vất vả, em sẽ đau lòng cho anh không?"

"Có lẽ sẽ như vậy."

"Nếu anh nói rất vất vả thì sao?"

Nghe giọng treu chọc của anh, Lâm Hoan Hi có chút yên tâm.

Cô dựa đầu vào gối, nhẹ nhàng nói: "Làm mình tỉnh thật sự rất vất vả, nếu đã vất vả như vậy, Dịch ca sao anh lại muốn làm?"

Không chỉ đơn giản là làm việc ngày đêm, thậm chí toàn bộ đời tư sẽ bị cho ra ánh sáng, cả người giống như là hoàn toàn trong suốt, không tồn tại một bí mật nào, nếu một ngày nào đó mắc sai lầm, thì sai lầm này sẽ bị phóng đại gấp trăm lần, mặc cho người ta lên án.

Lâm Hoan Hi nghĩ rằng anh sẽ thao thao bất tuyệt, nhưng không nghĩ tới anh chỉ nói hai chữ: "Nhiều tiền."

"....Anh là người nông cạn như thế sao?"

"Đúng vậy, anh chính là người nông cạn như thế."

Im lặng một lúc, Cảnh Dịch ở bên kia lại cười.

"Công việc của em có gặp vấn đề gì không?"

Không nghĩ tới lại bị anh nhìn thấu nhanh như vậy, Lâm Hoan Hi cắn môi nói: "Cứ coi là vậy đi, thật ra em không biết mình có thể hoàn thành tốt công việc hay không, hôm nay em mắc một lỗi..."

Anh nói: "Vậy em có nghĩ là mình sai không?"

Lâm Hoan Hi trả lời: "Có một phần."

Thanh âm Cảnh Dịch nghiêm túc nói: "Cho dù là ở nơi làm việc hay giới trí, nếu làm sai thì chính là sai, không tồn tại cái gọi là một phần hay một phần nhỏ, người sai chính là người sai. Nếu như làm sai, phải nhận ra điều đó. Sẽ không có ai hào phóng mà trả tiền cho sai lầm của em."

Lúc nghe Cảnh Dịch nói, Lâm Hoan Hi mới biết rốt cuộc mình sai chỗ nào.

Hoàn toàn chính xác, sẽ không có ai vì sai lầm của bạn mà thương hại bạn hay là an ủi bạn, sai chính là sai, tất cả những gì bạn có thể làm là sửa chữa lỗi lầm của mình.

"Lần sau em sẽ làm việc thật nghiêm túc, thật ra..." Viên mắt Lâm Hoan Hi hơi đỏ, "Em muốn ở bên cạnh anh."

Nghe được sự tủi thân trong giọng nói của cô, lần này Cảnh Dịch không an ủi.

Anh cố gắng đè nén sự đau lòng, trầm giọng nói: "Em muốn ở bên cạnh anh là bởi vì anh sẽ bao dung em, bảo vệ em, cho dù lúc em làm sai anh cũng sẽ giúp em xử lý hậu quả, đúng không?"

Lâm Hoan Hi bị nhìn thấu lại yên lặng.

Trong loa, Cảnh Dịch cố ý nói bằng giọng nhẹ nhàng: "Thật ra anh không biết mình có thể sống bao lâu, em nhất định phải kiên cường, cho dù một ngày anh không còn, em cũng phải tự bảo vệ mình."

"Đột nhiên anh đa cảm như vậy làm gì." Cô sụt sịt mũi, "Làm em muốn khóc rồi đây."

Cảnh Dịch khẽ cười: "Em nói với anh trong công việc dù em có bị oan ức, cũng sẽ không rời đi, nếu đã như vậy, thì chính là em rất vui vẻ khi làm việc đó. Ngủ ngon, nhà thiết kế tương lai của anh."

Ngủ ngon, đại minh tinh của em.

Đặt điện thoại xuống, cô đưa mắt nhìn đồng sách trên bàn kia, cô hít sâu một hơi, từ giờ trở đi phải chăm chỉ làm việc!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Cải Xanh

Chương 56

Có Cảnh Dịch cô vũ, Lâm Hoan Hi đã làm việc chăm chỉ hơn, ban ngày bận rộn xử lý mấy việc lộn xộn, tối về thì đọc sách Tô Diễm đưa cho cô, mấy ngày tiếp theo cũng có tiến triển.

Hôm sau vừa tới công ty, cô đã thấy vẻ mặt đặc ý của Hạ Vân.

Lâm Hoan Hi thuận miệng nói: "Chị Hạ tâm trạng tốt nhỉ."

Hạ Vân liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, nói: "Cuối tuần có một buổi trình diễn thời trang, đến lúc đó tôi có thể đi cùng Tô tổng, lúc tôi không ở đây, một mình cô phải chú ý."

Khó trách cô ta lại vui vẻ như vậy.

Lâm Hoan Hi gật đầu, ngồi xuống vị trí của mình.

Cô vừa ngồi xuống, Tô Diễm từ phòng làm việc đi ra.

"Hạ Vân, đi thôi."

"Được."

Hạ Vân thu dọn đồ đạc xong, quay về phía Lâm Hoan Hi nhếch khóe môi, cầm lấy túi xách chạy theo Tô Diễm.

Hôm nay bọn họ đi tham dự tiệc rượu thương mại, chuyện này Lâm Hoan Hi cũng biết.

Bốn mươi phút sau, Lâm Hoan Hi nhận được điện thoại của Hạ Vân.

Hạ Vân cố gắng đè thấp thanh âm, giọng điệu đầy vội vàng.

"Hoan Hi, trên bàn tôi có một tài liệu màu xanh da trời, cô thấy không?"

Cô nhìn xung quanh mặt bàn vài lần nói: "Có."

"Bây giờ cô có thể mang đến hội sở quốc tế Thiên Vũ không? Tôi chờ cô ở cửa, nhanh một chút!"

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, Hạ Vân đã cúp điện thoại.

Lâm Hoan Hi nhìn điện thoại một chút, sau đó lại nhìn tài liệu trên mặt bàn, không do dự đứng dậy cầm đồ lên.

Ở bên kia.

Hạ Vân sửa sang lại mấy sợi tóc rồi, ho nhẹ một tiếng bước ra khỏi toilet.

Tô Diễm và một số đối tác đang làm việc cùng nhau, mà phần tài liệu kia lại liên quan đến triển vọng tương lai của Hoa Diệu, nếu như Lâm Hoan Hi không thể mang tài liệu đến kịp lúc, thì sau này cô ta sẽ không thể lẫn lộn ở đây nữa.

Hạ Vân càng nghĩ càng sốt ruột, lúc cô chuẩn bị lén lút ra ngoài chờ Lâm Hoan Hi, ánh mắt Tô Diễm đột nhiên liếc qua bóng dáng Hạ Vân.

"Trợ lý Hạ, qua đây."

Thanh âm của hân khiến cho Hạ Vân tê cả da đầu, mắt thấy không tránh khỏi, chỉ có thể bất chấp khó khăn.

"Tô tổng."

"Đây là trợ lý Hạ Vân của tôi, cô ấy sẽ giải thích chi tiết cho mọi người về dự án lần này." sau khi giới thiệu Hạ Vân với mọi người, Tô Diễm mở miệng: "Nếu không ngại chúng ta qua bên kia ngồi một chút."

Mấy người đều gật đầu, đi về phía sofa trong góc.

Hạ Vân nhìn về phía sau, bàn tay nắm chặt đi theo sau.

Cô ổn định lại tâm trạng, tự thuật lại nội dung đã chuẩn bị đầu vào đấy, mặc dù nét mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã rối loạn.

"Nghe rất hay, không biết có tài liệu chi tiết để chúng tôi xem không."

Nghe thấy câu này, Hạ Vân toát mồ hôi lạnh.

Nhìn nụ cười của cô ta cứng lại, ánh mắt Tô Diễm lạnh lùng, lập tức liền hiểu rõ.

Lúc Tô Diễm chuẩn bị mở miệng, một thanh âm trong veo từ phía sau truyền tới.

"Xin lỗi Tô tổng, tôi đến muộn."

Bọn họ nhìn theo hướng giọng nói.

Người phụ nữ đứng sau Tô Diễm mặc một chiếc váy dạ hội màu đen duyên dáng, mái tóc dài như thác nước, đôi mắt phát sáng đang nhìn về phía này.

Cô ngồi xuống mỉm cười với mấy người đối diện, sau đó lấy tài liệu mà Hạ Vân đang mong ngóng từ ba lô sau lưng ra.

"Chào các vị, tôi là Lâm Hoan Hi trợ lý của Tô tổng." nói rồi, cô đặt tài liệu xuống, "Đây là tài liệu chi tiết về dự án lần này, mời các vị xem qua."

Thời gian mọi người xem tài liệu, Lâm Hoan Hi trừng mắt nhìn Hạ Vân.

Hạ Vân sắc mặt trắng bệch nở nụ cười với Lâm Hoan Hi, đang yên lặng, đột nhiên nghe được tiếng hừ lạnh từ bên cạnh.

"Cơ bản là chúng tôi đã xem, văn kiện rõ ràng của quý công ty khiến chúng tôi đều cảm thấy vô cùng hứng thú, nhưng chúng tôi còn phải về công ty mở cuộc họp để bàn bạc, nếu như không có vấn đề gì, công ty chúng tôi sẽ đồng ý hợp tác với quý công ty."

"Vất vả cho các vị." Tô Diễm đứng dậy hơi cúi người.

Nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi, Tô Diễm liền thu lại nụ cười trên mặt.

"Trợ lý Hạ, tôi hy vọng sau khi trở về tôi sẽ nghe được lời giải thích của cô."

Hạ Vân cắn môi, đầu cúi thấp, giọng nói rõ ràng: "Xin lỗi, Tô tổng."

Hắn hừ một tiếng, ánh mắt liếc nhìn hai người đang đi về phía này, dáng dấp người kia có chút quen thuộc, trong khoảng thời gian ngắn Tô Diễm không nhận ra là ai, hắn khẽ cau mày, đúng lúc này, Lâm Hoan Hi hơi dịch người lại gần, hương thơm trên người cô quanh quẩn xung quanh chớp mũi và bên tai.

"Trần tổng công ty LZ và vợ của hắn."

Lúc hơi thở tan đi, trái tim hắn cảm thấy trống rỗng.

Tô Diễm bình tĩnh lại, đứng dậy chào đón: "Xin chào Trần tổng, xin chào Trần phu nhân."

Thấy Tô Diễm gọi đúng tên của hắn, đối phương lộ rõ sự vui vẻ: "Mấy năm trước chúng ta chỉ gặp qua vài lần, không ngờ Tô tổng còn nhớ rõ."

Tô Diễm cười ôn hòa, ánh mắt như gần mà xa.

Lúc bọn họ đang thảo luận, Hạ Vân nhìn về phía cô, ánh mắt vô cùng kinh ngạc: "Sao cô biết bọn họ là ai?"

Lâm Hoan Hi cười ngượng ngùng: "Trước đó cô đưa cho tôi một chồng tư liệu về khách hàng, đúng lúc trong đó có tên của bọn họ."

Hạ Vân càng kinh ngạc: "Nhiều như vậy mà cô nhớ hết?"

"Ừ." Cô gật đầu, đột nhiên ý thức được hành vi này của mình có thể là khoe khoang trước mặt Hạ Vân, cô vội vàng đổi lời nói: "Chỉ một số người thôi, cũng không nhớ kỹ tất cả."

Hạ Vân nhú mày, hiển nhiên là không tin.

*

Từ hội sở đi ra trời đã tối.

Xe thương vụ màu đen tới đón bọn họ đã chờ ở cửa.

Tô Diễm vẻ mặt nặng nề, hơi thở không tốt, khiến Hạ Vân cảm thấy áp lực.

Bởi vì có thêm Lâm Hoan Hi, cho nên Hạ Vân mở cửa sau, lúc chuẩn bị ngồi xuống bên cạnh Tô Diễm, nhưng chưa kịp cho chân vào, ánh mắt hắn đã nhìn qua.

"Cô lên đằng trước."

"Nhưng mà...."

"Lâm Hoan Hi..." Ánh mắt hắn lướt qua Hạ Vân, dừng lại trên người Lâm Hoan Hi, "Cô ngồi cạnh tôi."

Lâm Hoan Hi đóng vai trò là phong nền trùng mắt, rầu rĩ chuyển xuống phía sau.

Hạ Vân nắm chặt tay, không nói gì rồi lên xe.

Biết Tô Diễm không thích đụng chạm với người khác, Lâm Hoan Hi rút người lại ngồi sát cửa xe, luôn duy trì khoảng cách an toàn với Tô Diễm.

Thấy Lâm Hoan Hi căng thẳng, Tô Diễm cau mày, thanh âm trầm thấp: "Cô tránh tôi như vậy làm gì? Tôi là hổ chực?"

"Không phải, không phải." Lâm Hoan Hi cười xấu hổ, "Tô tổng không cần nhìn tôi là được."

Cô vừa nói xong, lại nghe thấy Tô Diễm cười lạnh: "Nếu như cô là không khí, tôi sẽ không nhìn thấy."

Lâm Hoan Hi: "...."

Ánh mắt hắn liếc qua: "Ngồi ngoan ngoãn đi."

Lâm Hoan Hi bấu môi, ngồi nghiêm chỉnh.

Xe đột nhiên quẹo cua, cô bị mất thăng bằng ngã về phía vai Tô Diễm, mắt thấy chuẩn bị sát vào hắn, Lâm Hoan Hi nín thở tập trung cầm tay ghế, xe lại bất ngờ quẹo cua khiến cô bị đập đầu vào cửa xe.

"Bụp" một tiếng, thế giới liền yên tĩnh.

Tô Diễm nhìn Lâm Hoan Hi, thấy cô ôm đầu không nhúc nhích, lông mày nhướng lên: "Có khỏe không?"

"Không có việc gì không có việc gì." Cô khoát khoát tay, nghiêng rãnh chịu đựng xoa đầu rồi ngồi vững lại, "Tài xế chắc là trước đây tham gia đua xe."

Cô vừa dứt lời, tài xế ở đằng trước liền nói một câu tiếng phổ thông: "Chị gái à, cô nói đúng rồi đấy, trước đây đúng là tôi đã đua xe."

Lâm Hoan Hi: "...."

Đột nhiên lại nghe được tiếng cười rất nhỏ của người bên cạnh.

Lâm Hoan Hi hơi nhấc mí mắt, thấy khóe môi của hắn nhếch lên một độ cong rất nhỏ, lúc cười lên bên má trái có lộ ra lúm đồng tiền rất nhạt, điều này khiến Tô Diễm bất lạnh lưng, cũng dễ gần hơn một chút.

"Tô Dục cũng có má lúm đồng tiền." Ma xui quỷ khiến mà Lâm Hoan Hi nói nhưng câu này.

Nói xong, nụ cười trên mặt Tô Diễm biến mất.

Trong lòng Lâm Hoan Hi lộp bộp, nhớ tới quan hệ của hai anh em họ, lập tức cảm giác được cả người lạnh toát.

"Ý tôi là..."

"Hắn cũng có lúm đồng tiền." Thanh âm của Tô Diễm rõ ràng, "Chúng tôi đều giống bà nội, di truyền cách thế hệ."

Lâm Hoan Hi im lặng, cúi đầu không dám nói nữa.

Ánh mắt hắn lại lướt qua người cô, như là sợ hù dọa cô cho nên Tô Diễm che giấu một chút lòng hăng hái: "Tôi nhớ hôm nay cô không mặc bộ này."

"Lúc đi tôi qua bộ phận trang phục mượn...."

Cô nghĩ rằng loại tiệc rượu này phải có trang phục ngay ngắn, cho nên cô cũng chỉnh lại đầu tóc rồi thay quần áo khác, nếu mà mặc như lúc ở công ty đi vào, không chừng lại bị Tô Diễm mắng một trận.

"Thì ra ánh mắt của cô cũng không tệ, tôi tưởng trong lòng cô chỉ có màu vàng."

"..."

Trong lòng vẫn còn ghi hận chuyện trước đó.

"Trợ lý Hạ."

Đột nhiên, Tô Diễm thay đổi vẻ mặt.

Nghe thấy hắn gọi, Hạ Vân ngồi phía trước không dám nhúc nhích toàn thân cứng đờ.

"Tô... Tô tổng."

"Tôi cảm thấy gần đây cô quá mệt mỏi, cho nên mới quên tài liệu quan trọng như vậy."

"Không phải, không phải..."

Không đợi Hạ Vân nói hết, Tô Diễm lại nói: "Tôi cũng không phải là một cấp trên không có lý lẽ, nếu đã như vậy, cuối tuần này cô nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Hạ Vân ngạc nhiên: "Nhưng buổi trình diễn thời trang...."

"Việc này cô không cần quan tâm, trợ lý của tôi cũng không phải chỉ có một người."

Xe vững vàng dừng lại, Tô Diễm mở rộng cửa xuống xe, không nói nhiều lời.

Nhìn theo Tô Diễm đi vào tòa nhà, Hạ Vân há hốc mồm, nhưng không nói gì.

Ý trong lời nói của hắn luôn rõ ràng, ánh mắt Hạ Vân chuyển sang khuôn mặt Lâm Hoan Hi, cô ta nhìn cô, vẻ mặt vừa giống như ghen ghét vừa giống như là oan ức.

Lâm Hoan Hi bị nhìn chăm chăm mà tê cả da đầu, không tự nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện: "Tôi đi lên trước."

"Lâm Hoan Hi."

Hạ Vân gọi cô lại.

"Sao, có việc gì?"

Lâm Hoan Hi có chút hoảng sợ, chỉ sợ Hạ Vân then quá hóa giận, trước mặt mọi người làm ra hành động gì vô lễ.

Nhưng mà lại không có, vành mắt cô ta đỏ hoe nhìn cô, giống như là cố gắng đè nén khổ sở trong lòng, Hạ Vân giọng nói cứng nhắc: "Tôi hơi mệt, công việc buổi chiều liền nhờ cô."

"À...được."

"Còn có." Cô ta hát cảm lên, "Ngăn kéo trên cùng nhất ở bàn làm việc của tôi có tài liệu về tuần lễ thời trang lần này, cô có thể lấy về xem."

Sau đó lại cười tự giễu: "Tôi cũng không dùng được rồi, chúc cô may mắn."

Cô ta phất tay áo, gờ vờ thả lỏng quay đầu rời đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Hạ Vân, Lâm Hoan Hi cắn môi, không tự chủ được nhớ tới vẻ mặt cô ta lúc sáng sớm, đột nhiên cảm thấy có chút bất công, lại không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Edit: Cải Xanh

Chương 57

"Tô tổng."

Lúc Tô Diễm chuẩn bị đi vào phòng làm việc, Lâm Hoan Hi gọi hắt lại.

Người đàn ông dừng chân, hơi nghiêng đầu: "Có việc gì?"

"Chị Hạ nói chị ấy thấy không thoải mái, nên đi về trước."

"Ừ." Thấy cô muốn nói lại thôi, Tô Diễm giương khóe môi, "Còn gì nữa không?"

Cô kéo kéo góc áo, cảm thấy không cần phải vòng vo, vì vậy nói thẳng: "Tôi cảm thấy quyết định của ngài, không hay lắm."

Một nụ cười khe lớt qua môi Tô Diễm: "Nếu như cô muốn nói đến tuần lễ thời trang, thì tôi cảm thấy quyết định của tôi không có bất cứ vấn đề gì."

"Chị Hạ..."

"Lâm Hoan Hi." Tô Diễm chợt ngắt lời cô, con ngươi đen kịt im lặng nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc: "Cô biết người tổ chức tuần lễ thời trang lần này là ai không?"

Lâm Hoan Hi lắp bắp nói: "Tôi không biết."

"Edward Lee, tân binh của ngành thời trang, người được yêu thích ở Paris. Hai năm trước ở cuộc thi thiết kế hần bộc lộ tài năng của mình, sau đó trở thành đối tượng đề tụng hô của giới thượng lưu. Hần cũng giống như cô thay đổi giữa chừng, nhưng trong thời gian ngắn ngủi có được cả danh và lợi, lẽ nào cô không muốn gặp hần một lần?"

Nghe hần nói xong, Lâm Hoan Hi chỉ im lặng.

Nhìn Lâm Hoan Hi trầm mặc, Tô Diễm cười có thâm ý: "Nếu như cô muốn đạt được thành tựu, thì phải kiểm hãm cái lòng thiện lương và thương hại buồn cười của cô đi. Hạ Vân có lỗi trước, là cô ta không cố gắng để rồi bỏ lỡ. Bây giờ, cô còn cảm thấy quyết định của tôi là sai lầm sao?"

"Tôi..."

Hần lại ngắt lời cô: "Tôi nay sắp xếp hành lý, ngày mai chúng ta xuất phát."

Sau khi nhìn cô một cái, bóng dáng Tô Diễm biến mất sau cánh cửa phòng làm việc.

Cô đứng im tại chỗ một lúc lâu, thở dài một hơi, đi tới chỗ ngồi của Hạ Vân lấy tài liệu về tuần lễ thời trang.

Quay lại chỗ ngồi, cô lật đọc từng trang.

Từ trước đến nay Hạ Vân làm việc luôn nghiêm túc, chỉ vài trang giấy đã ghi lại được chi tiết các quá trình và nội dung của sự kiện, bao gồm thông tin cá nhân của Edward Lee.

Năm nay Edward Lee 30 tuổi, người Mỹ, lúc trước học chuyên ngành quản lý thương nghiệp, hai năm trước thừa kế công ty "Love me" của gia tộc. Bởi vì ban giám đốc không chấp nhận một người không có kinh nghiệm với thiết kế tiếp nhận công ty, vì vậy trong mấy tháng ngắn ngủi Edward Lee đã tự học thiết kế thời trang, sau đó tham gia một cuộc thiết kế khá có danh tiếng, một lần liền giành được giải quán quân. Cuộc thi này cho hắn thể hiện tài năng của mình, sau đó các tác phẩm thiết kế được giới thượng lưu ưa chuộng. Mà tuần lễ thời trang lần này hắn muốn thể hiện tài năng của mình ra quốc tế.

Nếu như trước đó Lâm Hoan Hi cảm thấy tương lai mờ mịt không có hi vọng, thì bây giờ đột nhiên cô cảm thấy cuộc sống đã được mở ra.

Nhìn chăm chú được một lúc, điện thoại chợt vang lên.

Tiếng chuông phá vỡ không khí yên lặng, cô giật mình một cái, cẩn thận nhìn xung quanh xong, lén lút nghe điện thoại.

"Chào anh."

"Anh, chồng em đây."

Thanh âm trầm thấp quen thuộc của người đàn ông, cô thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: "Ngại quá, em không chú ý."

Lúc này Cảnh Dịch đang ở sân bay ồn ào, anh nhìn thời gian, còn chưa tới mười phút nữa là đến thời gian đăng ký.

"Tuần sau anh có thể về rồi."

Lâm Hoan Hi tính toán thời gian một chút, nở nụ cười: "Chúng ta đã nửa tháng không gặp."

"Ừ." Anh cười khẽ, tiếng cười từ tính xuyên qua microphone đến tai cô, cảm giác hơi ngứa: "Vốn dĩ hôm qua có thể về, nhưng lại đột nhiên nhận được một thư mời."

"Thư mời gì?"

"Bạn cũ, chẳng mấy chốc nữa sẽ trở về."

Cô uể oải chống cằm lên quyển sổ trên bàn, liếc nhìn tài liệu chi chít chữ, đuôi mày hơi nhếch lên: "Thật ra ngày mai em cũng phải đi công tác."

"Đi công tác?" Cảnh Dịch tháo khẩu trang xuống, nụ cười liền biến mất, hàng lông mày nhíu chặt: "Cùng ai?"

"Tô tổng của chúng em, ban đầu là trợ lý mà em từng nhắc với anh đi, nhưng mà cô ta phạm lỗi, cho nên Tô tổng của chúng em liền quyết định dẫn em đi."

Tô tổng của chúng em.....

Bốn chữ này thành công làm người đàn ông nhỏ mọn không hài lòng.

"Nghe em gọi tên có vẻ thân mật nhỉ."

Lời nói này nghe là biết tràn đầy mùi dấm, Lâm Hoan Hi nhớ lại những gì vừa nói, suy nghĩ một lúc cũng không cảm thấy có gì là thân mật.

"Tô tổng sao lại là thân mật được?"

Cảnh Dịch cười lạnh: "Sao em không nói Cảnh Dịch của chúng ta?"

"...."

Cô thực sự là xem nhẹ lòng dạ của Dịch ca bọn họ.

Lúc Lâm Hoan Hi đang suy nghĩ xem nên dỗ cái người đang ghen kia như thế nào, bỗng nhiên nghe anh nói: "Anh phải lên máy bay rồi. Tuy nghe nói Tô Diễm kia quái dị không thích đụng chạm với phụ nữ, nhưng không tránh khỏi nhìn em đáng yêu, lại có suy nghĩ khác với em."

Lâm Hoan Hi sợ mấy lời này bị Tô Diễm nghe được, cố gắng hóp bụng lại thả nhẹ giọng nói: "Anh nghĩ nhiều rồi, em cảm thấy Tô tổng không phải là loại

người như vậy."

"À, Tô tổng của bọn em có phải người như vậy hay không thì anh không biết, nhưng anh biết bà xã mình đang nói hộ người đàn ông khác, hẹn gặp lại em."

Tiếng tút tút mang lên, cô há hốc mồm, cau mày cúp điện thoại.

Cô vừa đặt điện thoại xuống bàn thì một bàn tay cầm văn kiện màu đỏ đặt trước mặt đi, trong lòng Lâm Hoan Hi hồi hộp ngẩng đầu lên, quả nhiên là Tô Diễm.

Hắn rũ mắt, lật xem tài liệu trên tay, trên mặt không có cảm xúc gì.

Trong lòng Lâm Hoan Hi gợn lên tiếng trống, nôm nớp lo sợ nói: "Chào, Tô, Tô tổng."

Con tức giận như trong dự đoán lại không ập xuống, Tô Diễm bực một tiếng khép văn kiện lại, dùng văn kiện đập nhẹ vào đầu cô, "Tôi rất vui khi trợ lý của tôi lại nói chuyện thay tôi như vậy."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Đúng rồi."

Tô Diễm chưa đi được hai bước thì dừng lại: "Nếu như bạn trai cô thực sự không yên tâm, có thể cho hắn đi cùng, lộ phí tôi trả."

Lâm Hoan Hi: "..."

Cô vui vì Tô Diễm không nhận ra thanh âm của Cảnh Dịch.

Không vui vì Tô Diễm dường như hiểu lầm cái gì.

*

Sáu giờ sáng, chuông cửa vang lên.

Từ Tinh Tinh đang ngủ mơ màng đầu tranh một lúc mới đứng dậy mở cửa, cô ngáp một cái, đôi mắt buồn ngủ mái tóc rối bù, thế mà lại nhìn thấy bóng dáng của Tô tổng bọn họ.

"Chào Tô tổng...."

Từ Tinh Tinh nửa mê nửa tỉnh giọng tay lên chào hỏi.

"Lâm Hoan Hi đâu?"

Thanh âm mát rượi nhất thời làm Từ Tinh Tinh tỉnh táo lại.

Cô trừng mắt, vội vàng lùi về sau vài bước, run lập cập: "Tô.... Tô tổng!!!"

Tầm mắt của hắn lướt qua Từ Tinh Tinh, nhìn xung quanh phòng.

Lâm Hoan Hi kéo va li hành lý vội vàng chạy ra phòng khác, gẩy hai sợi tóc, nhanh chóng đứng ngay ngắn trước mặt Tô Diễm xong lộ ra nụ cười hiền: "Chào Tô tổng!"

"Chào?" Tô Diễm nhún mày, "Trợ lý Lâm, tối hôm qua đi đường hình như tôi có nói với cô hôm nay mấy giờ bay?"

Lâm Hoan Hi ngủ quên chỉ chột dạ cười.

"Lấy đủ đồ rồi thì nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian để cô làm lờ."

Tô Diễm hừ một tiếng rồi dứt hai tay vào túi đi ra cửa.

Lâm Hoan Hi vẫy tay với Từ Tinh Tinh: "Chị đi trước nhé, gặp lại sau."

"Gặp, gặp lại sau."

Đưa mắt nhìn bóng dáng hai người rời đi, Từ Tinh Tinh ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Tô tổng của bọn họ... vậy mà tới đón người?

Ban ngày còn gặp quý!!

*

Lúc đến Pari đã là đêm khuya.

Trong bóng đêm thủ đô phồn hoa rực rỡ, đèn neon được bật lên, sau khi đến khách sạn, Tô Diễm im lặng cả một đường cuối cùng cũng nói chuyện: "Sáng mai, tôi dẫn cô đi thử lễ phục."

"Được, Tô tổng ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Sáng hôm sau, Tô Diễm dẫn Lâm Hoan hi tới một cửa hàng được trang trí khá đơn giản.

Trong cửa hàng không có ai, hai người vừa đi vào, một người đàn ông cao gầy liền lác eo đi tới.

"Tô Diễm, lâu rồi không gặp."

Có lẽ là do ở nước ngoài lâu nên cách nói tiếng Trung của hắn có hơi kỳ quái.

Đối mặt với An Á thân thiện, Tô Diễm vẫn lạnh lùng như trước: "Đã lâu không gặp. Đây là trợ lý Lâm Hoan Hi của tôi, đây là An Á, ông chủ của quán mì này."

Giới thiệu hai người xong, Lâm Hoan Hi lạnh lẽo đánh giá hắn, đồng thời, An Á cũng quan sát kỹ Lâm Hoan Hi đứng trước mắt.

"Buổi tối chúng tôi phải tham gia một yến hội, tìm cho cô ấy một bộ trang phục."

An Á làm một động tác tay: "OK, tiểu nha đầu này giao cho tôi, mấy tiếng sau cậu có thể tới đón người."

Thế nhưng Tô Diễm vẫn không có hành động tiếp theo, anh cởi áo khoác ra mặc lên kệ áo, xắn tay áo ngồi xuống một bên, sau đó lại thông thả cầm lấy quyển tạp chí, hai chân vắt chéo.

An Á bĩu môi, nói: "Vậy cậu chờ đi! Nhân tiện tây trang của cậu xảy ra chút vấn đề, buổi chiều mới có thể mang đến."

Tô Diễm thân nhiên nói: "Đừng làm chậm trễ thời gian là được."

"Đương nhiên sẽ không." nói xong, An Á lấy túi trong tay Lâm Hoan Hi vứt xuống bên cạnh Tô Diễm, dẫn cô đi lên tầng: "Đi thôi, trợ lý của Tô Diễm."

Vào trong phòng hóa trang, An Á để Lâm Hoan Hi ngồi trước bàn trang điểm, sau đó gọi trợ lý đến hỗ trợ.

Từ khi mất trí nhớ Lâm Hoan Hi chưa từng tham gia yến hội, bây giờ lại long trọng như vậy, khó tránh khỏi lo lắng.

Giống như là nhìn thấu tâm tư của cô, An Á cười thâm ý nói: "Đi cùng Tô Diễm, có phải rất áp lực không?"

"Thật ra cũng tốt."

Hoàn toàn là lời nói trái lương tâm.

Ở lâu với Tô Diễm, cũng biết tính cách của người này.

Hắn là người tuyệt đối không cho cấp dưới của mình mắc sai lầm, nếu một ngày nào đó mà mắc sai lầm, thì tuyệt đối chết không tha.

Nếu như cô làm một chuyện ngoài ý muốn ở tuần lễ thời trang...

"Nếu như tôi nhớ không lầm, lúc trước cô là người đại diện của Cảnh Dịch."

Nghe hắn nói vậy, Lâm Hoan Hi ngạc nhiên một chút: "Anh biết Cảnh Dịch?"

An Á cười càng sâu: "Một số minh tinh tới Pari tham gia tuần lễ thời trang đều thích tìm tôi thiết kế cho bọn họ, tôi và vị anh đề kia coi như là có nguồn gốc."

"...."

An Á vừa trang điểm cho cô vừa nói: "Tuy tính cách của Cảnh Dịch không tốt, nhưng so với Tô Diễm thì lại đỡ hơn nhiều, sao cô lại nghĩ quần trong lòng mà chuyển đi theo Tô Diễm thế?"

Đi theo....

Hắn dùng từ này khiến Lâm Hoan Hi đỏ mặt, nhỏ giọng nhắc nhở: "Tôi chỉ là thay đổi công việc."

An Á nói: "Vậy bước chân của của cũng lớn thật."

Lâm Hoan Hi: "..."

Im lặng được một lúc lại nghe hắn nói/

"Bình thường tôi cũng rất bận rộn, sáng sớm vị Cảnh ảnh để kia vừa cho người tới chỗ tôi đặt tây trang, sau đó hai người lại tới, haha, tôi nên đi mua xỏ số."

Lâm Hoan Hi kinh ngạc một chút: "Anh nói... Cảnh Dịch cũng tới?"

"Đúng thế." An Á thờ ơ nói: "Anh ta cũng giống hai người, đến tham gia tuần lễ thời trang của Edward Lee, nếu không có chuyện gì đột nhiên xuất hiện thì các người còn có thể gặp mặt."

Sau khi tiếp nhận một tin tức bùng nổ như vậy, cả một lúc lâu Lâm Hoan Hi vẫn chưa hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: Cải Xanh

Chương 58

Cảnh Dịch nói là gặp mặt với một người bạn, chỉ là không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.

"Trợ lý Lâm, hơi nhầm mắt lại."

Nghe theo lời hắn nhầm mắt lại, trong lòng lại nổi lên một hồi trống. Không thể không thừa nhận, cô có chút chờ mong khi chạm mặt với Cảnh Dịch, chỉ là không biết trước mặt nhiều người như vậy nên lấy thân phận nào đối mặt với anh, nếu như Cảnh Dịch thấy cô xuất hiện trong yến hội, chắc chắn cũng rất bất ngờ....

Những lo lắng ban đầu đột nhiên biến thành chờ mong, Lâm Hoan Hi gương khoe môi, chờ mong đến buổi tối nay.

Lúc này Tô Diễm chờ ở bên ngoài nghe được từng hồi chuông điện thoại vang lên, hắn nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng đưa mắt nhìn túi màu đen của Lâm Hoan Hi, tiếng chuông rất nhanh đã tắt, nhưng giây tiếp theo, lại vang lên lần nữa.

Tiếng chuông bất ngờ và dồn dập, sau nhiều lần lặp đi lặp lại, Tô Diễm sớm đã mất kiên nhẫn đặt tạp chí trên tay xuống, mở túi của Lâm Hoan Hi ra lấy điện thoại.

"A lô, tôi là ông chủ của Lâm Hoan Hi, bây giờ cô ấy đang có việc, một lúc nữa có thể gọi lại."

Tút tut, điện thoại bị cúp.

Nhưng hắn còn chưa kịp đặt điện thoại xuống, điện thoại lại vang lên một lần nữa.

Tô Diễm lại ấn nút nghe, đầu dây bên kia truyền tới tiếng trẻ con non nớt: "Chú nói vậy, ông chủ của chị cháu là Cảnh Dịch, chú là ai?"

Chị?

Đuôi mày Tô Diễm khẽ nhếch lên, miễn cưỡng dựa lưng vào ghế: "Hiện tại ông chủ của cô ấy là chú, nếu như không có chuyện gì thì đừng gọi tới, chúng tôi rất bận."

Cho dù cách một cái điện thoại, nhưng Tô Diễm vẫn có thể nghe được giọng nói bất mãn của Tông Tông.

"Cháu mặc kệ, cháu muốn nghe chị nói chuyện."

Tô Diễm kiên nhẫn nói lại: "Chú nói là, cô ấy bận, chờ một lúc nữa cô ấy xong việc chú sẽ bảo chị gọi lại cho cháu được không?"

Tông Tông cắn ngón tay suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu: "Vậy được rồi, nhân tiện nói cho chị cháu là, cháu làm bài thi được 100 điểm, rất tuyệt!!"

Giọng nói trẻ khỏe khoắn thành công nhờ khiến mây mù trong lòng hắt tan đi.

Tô Diễm không nhịn được cười thành tiếng: "Ai thi được 100 điểm?"

"Cháu đó."

"Cháu là ai?"

"Cháu là Lâm Minh Tông."

Tô Diễm thành công dụ đứa trẻ nói ra tên thì thỏa mãn gật đầu: "Được, lúc nữa chú sẽ nói cho chị cháu biết."

"Vậy làm phiền chú, nếu chị xong việc thì gọi lại cho cháu nhé." lúc Tô Diễm chuẩn bị cúp điện thoại thì Tông Tông còn nói: "Cháu có anh rể rồi nha!"

Tô Diễm còn mơ hồ với câu nói kia thì cậu nhóc đã tắt điện thoại.

Hắn cười để điện thoại xuống, vừa ngẩng đầu lên thì thấy bóng dáng nhỏ nhắn đi từ trên tầng xuống.

Mái tóc cô được quấn gọn gàng lên, hai bên tóc mai rũ xuống dính vào khuôn mặt cô. Được trang điểm tỉ mỉ nên ngũ quan tinh xảo của cô giờ phút này như đang tỏa sáng lấp lánh, bộ lễ phục màu oải hương ôm trọn lấy người cô, tôn lên chân dài cùng với làn da trắng nõn.

Tô Diễm chỉ ngẩn ra mấy giây rồi lập tức lấy lại tinh thần, quơ quơ điện thoại trên tay về phía Lâm Hoan Hi: "Có một bạn nhỏ Lâm Minh Tông gọi mấy lần cho em."

"Tông Tông?"

Nghe thấy tên em trai của mình, ánh mắt Lâm Hoan Hi sáng rực lên.

Khi cô cười, cả người như là được ánh trắng nhuộm màu.

Tô Diễm không được tự nhiên thay đổi ánh mắt khác, nói: "Đồ chuông rất lâu, tôi sợ có chuyện gì gấp, cho nên nhận giúp cô."

"Làm phiền ngài rồi, Tô tông."

Cô nhấc làn váy lên, một tay cầm lấy điện thoại của mình trên tay Tô Diễm, lúc cầm điện thoại lên, đầu ngón tay của cô không cẩn thận chạm vào lòng bàn tay hắn, rất ngắn cũng rất mềm mại, gần như là không thể phát hiện, nhưng lại làm cho Tô Diễm trong lòng cuộn cuộn hàng nghìn con sóng biển.

Cô đi đến một góc gọi lại cho Tông Tông, An Á im lặng ngồi xuống bên cạnh Tô Diễm, nhìn theo phương hướng của ánh mắt đối phương, An Á nhìn bóng lưng Lâm Hoan Hi cười cười hứng thú.

"Vừa ý à?"

Hắn cup mắt xuống: "Chỉ là cấp dưới."

An Á cười chế: "Tốt nhất là như vậy, nếu không.... người nào bị cậu nhìn trúng thì đúng là không may mắn."

Tô Diễm không trả lời.

"Nhưng mà nói thật." An Á huých người bên cạnh, cảm nhận được người bên cạnh căng thẳng, An Á cười cười, "Một người cô độc sống quãng đời còn lại, sau khi chết không có bạn, có hơi đáng thương. Nếu như cậu thật sự coi trọng người ta thì theo đuổi đi."

Khóe mắt Tô Diễm hơi nhếch lên, khóe môi hơi nhếch lên nụ cười tự giễu: "Người ta có bạn trai, còn gặp người lớn rồi, tôi lại không có hứng thú làm người thứ ba."

An Á nghe xong cười một tiếng: "Cậu mau nhanh đi, cậu là hạng người gì tôi lại không biết? Thứ cho tôi nói thẳng, chuyện tình cảm không có đến trước hay đến sau, ai đúng ai sai, nếu như cậu vừa ý người ta thì phải theo đuổi ngay, theo đuổi được thì là bản lĩnh của cậu, còn nếu không thì là do số phận của cậu, đừng nói cái gì mà chen chân hay không chen chân, đừng nói là cô ấy có bạn trai, cho dù cô ấy kết hôn, cậu muốn cũng có thể cướp được, ngài nói đúng không, Tô tông?"

Tô Diễm nhìn về phía Lâm Hoan Hi, hắn hừ một tiếng, nói: "Lời này của cậu nếu như tùy tiện đăng lên trang web nào đó của Trung Quốc kiểu gì cũng bị một đám người đâm."

"Đám tôi làm gì?"

Tô Diễm: "Tam quan bất chính."

An Á vỗ bảp đùi cười: "Được được được, cậu thì tam quan chính trực, tam quan của cậu là chính trực nhất, có một con lão sói vừa đặt trang phục ở chỗ

tôi cũng đang nhắm nhe cô bé quàng khăn đỏ rồi, tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu, có nghe hay không thì tùy."

An Á nói xong, Lâm Hoan Hi cũng nói chuyện điện thoại xong.

Nói chuyện với người nhà xong tâm trạng Lâm Hoan Hi rất tốt, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng.

An Á đứng dậy kéo Lâm Hoan Hi quay vòng vòng: "Thế nào, so với cái người đang được giới thượng lưu săn đón kia không kém chứ."

Tô Diễm quan sát trên dưới cô mấy lần, màu tím rất kén chọn người, nếu không cẩn thận mặc vào sẽ làm hạ đẳng cấp của người thiết kế xuống. Nhưng Lâm Hoan Hi da trắng, dưới ánh đèn trắng càng chói mắt, ngũ quan lại rõ ràng, ánh mắt còn làm rung động lòng người, từng chi tiết trên bộ lễ phục màu tím làm nổi bật lên khí chất của người cô, từ trong ra ngoài đều tỏa ra sức quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành.

"Dây chuyền này không hợp, đổi dây ngọc bích kia đi."

"Tom, lấy bộ "Tiểu Hải Dương Chi Tâm*" đó ra."

(*): Tiểu Hải Dương Chi Tâm tức là Trái tim nhỏ của đại dương.

Bộ dây chuyền ngọc bích mà Tô Diễm đề nghị được chế tạo tinh tế, màu sắc thuần khiết, vì vậy được An Á gọi là "Tiểu Hải Dương Chi Tâm".

Dây chuyền được cầm ra rất nhanh.

Giây tiếp theo Tô Diễm vừa mở nắp ra, Lâm Hoan Hi cảm thấy như bị ánh sáng long lanh của đá quý làm chói mắt.

Dây chuyền ngọc bích lấp lánh nằm trong hộp, xung quanh viên đá quý hình giọt nước được khảm hàng trăm viên kim cương, vừa tỉ mỉ lại vừa xinh đẹp, dưới ánh đèn, viên đá ngọc bích thuần khiết kia dường như ẩn chứa hàng nghìn ngôi sao, chắc chắn rằng không có người phụ nữ nào có thể thoát khỏi sự cám dỗ của nó.

"Tô tổng..." Lâm Hoan Hi nuốt nước miếng, thanh âm run rẩy nói: "Nhìn có vẻ rất đắt..."

Tô Diễm giọng nói nhàn nhạt: "Đúng là không rẻ...."

Lâm Hoan Hi vội vàng lùi lại hai bước, cười nhạt: "Vậy tôi dùng cái hiện tại thôi, nếu như tôi làm hỏng, sợ là bản thân đi cũng không bồi thường được."

Tô Diễm nhướn mày, giọng nói mang theo tia bất mãn: "Tôi bảo cô đeo nó, không phải để cô làm hỏng."

Không cho Lâm Hoan Hi cơ hội từ chối, Tô Diễm đưa hộp qua: "Tự đeo vào."

Lâm Hoan Hi nơm nớp lo sợ không dám nhận.

"Đừng lo lắng, không phải chỉ là một sợi dây chuyền thôi sao." An Á cầm dây chuyền lên, động tác lưu loát đeo vào cổ cô, "Dù sao cũng là vật chết, hỏng thì vứt thôi."

Lôi kéo Lâm Hoan Hi xoay một vòng, rồi cho cô đứng đối diện trước gương.

Trên cổ là dây chuyền nặng trĩu, nhưng không thể không nói nó rất đẹp, đẹp đến chói mắt, khiến Lâm Hoan Hi người vốn không có hứng thú với châu báu cũng không thể rời ánh mắt.

Cô nhẹ tay chạm vào đá quý, hơi lạnh.

"An Á, tây trang của Tô tổng mang đến rồi."

An Á nhìn thời gian, dùng chân đá vào bắp chân hắn: "Xem đi, không làm lỡ thời gian của ngài chứ?"

Tô Diễm hừ lạnh nói: "Cậu không dám."

"Được rồi, nhanh đi thay quần áo đi, sau đó cút đi tham gia yến hội của cậu đi."

Người đàn ông này thay quần áo rất nhanh, An Á vốn định sửa lông mày cho Tô Diễm, rồi tạo độ bóng cao, đánh thêm son, nhưng lại bị hắn không chút nề mặt mà từ chối, dựa theo lời nói của Tô Diễm thì là: "Quá giống con gái."

Không lâu sau Tô Diễm đã đi ra, tây trang màu xanh thẫm được cắt may khéo léo, làm nổi bật dáng người cao ráo của hắn, ngũ quan lạnh lùng nghiêm nghị.

Giờ tay lên sửa tay áo xong, Tô Diễm hơi liếc mắt: "Đi thôi."

"Hôm nay cảm ơn ngài."

Vẫy tay với An Á và trợ lý bên cạnh xong cô liền xoay người lên xe.

Xe có màn che chạy vững vàng trên đường phố Pari phồn hoa, sợ làm nhay y phục, tư thế ngồi của Lâm Hoan Hi vô cùng cẩn thận.

"Tôi nay chính là tuần lễ thời trang à?"

Tô Diễm rất kiên nhẫn giải thích: "Tuần lễ thời trang là ngày mai và ngày kia, tối nay Edward Lee tổ chức tiệc tối tiếp đãi khách khứa, tất cả tân khách được mời đến dự tuần lễ thời trang đều sẽ đến."

Lâm Hoan Hi dường như đang suy nghĩ điều gì gật đầu nói: "Trên văn kiện chị Hạ chuẩn bị hình như có viết..."

"Lần nay tham gia yến tiệc đối với cô mà nói không có chỗ xấu, có thể mở rộng giao tiếp, rồi nhiều người sẽ biết đến cô hơn, còn có thể tạo sức mạnh cho tương lai."

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

"Dừng ở phía trước một chút."

Xe từ từ dừng lại ven đường, trong tầm mắt Lâm Hoan Hi, Tô Diễm mở rộng cửa xe, đang lúc cô không biết Tô Diễm xuống xe làm gì thì hần đã cảm theo một cái túi lên xe.

Tô Diễm đặt cái túi vào tay cô: "Cho cô."

Lúc này cô còn cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ cái túi, cô mở ra nhìn, bên trong là một bát canh và hai cái bánh trứng.

"Tô tổng?"

"Tiệc tối rất muộn mới kết thúc, lúc đó cô không thể lấp đầy bụng đâu." Tô Diễm nhắm hai mắt lại, dựa lưng vào ghế nói: "Ăn xong nhớ trang điểm lại."

Cô mím môi, lấy một cái bánh trứng từ trong túi ra đưa cho hần: "Tô tổng, buổi trưa anh cũng chưa ăn gì?"

Hần hơi nhúc nhích, một lúc lâu cũng không trả lời.

Lúc này Lâm Hoan Hi thu tay lại cũng không phải, giữ đề cũng không xong, cô còn đang xấu hổ thì hần đã rút một tờ khăn giấy rồi cầm lấy bánh.

Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mở bát canh nóng ra từ từ cho vào miệng nhỏ.

Ăn bánh xong, cô ném túi rác ra thùng rác phía sau, bất chợt nghe Tô Diễm nói: "Tôi không thích ăn đồ ngọt, sau này đừng đưa cho tôi."

Lâm Hoan Hi cứng mặt lại: "Vậy sao ngài còn mua bánh trứng."

"Con gái như cô không phải đều thích đồ ngọt sao?"

"...."

"Vừa mở miệng là nói giảm béo, kết quả là nhìn thấy đồ ngọt liền ăn, lại còn ăn nhiều."

"...."

Tô tổng, xin mời cảm miệng!!!

Nói thẳng như vậy sẽ bị đâm đấy!!!

Trong lòng Lâm Hoan Hi âm thầm mắng Tô Diễm, nhưng cũng không dám làm ra hành động nào.

Cũng may lúc đến yến hội, Tô Diễm cũng không tiếp tục chủ đề trước.

Lúc này trước cửa đồ rất nhiều xe kiểu có rèm che, còn có một nhóm truyền thông đứng giữ ở cửa.

Long trọng như vậy Lâm Hoan Hi lại cảm thấy lo lắng không yên.

"Không phải sợ, ánh đèn sân khấu sẽ dành cho tôi nhiều hơn."

Dường như nhận ra Lâm Hoan Hi đang lo lắng, Tô Diễm liếc mắt qua, giọng nói thò ơ.

Theo Tô Diễm xuống xe, gió lạnh ùa vào mặt.

Cô bắt đầu chiến đấu, nở nụ cười khéo léo trên mặt.

Bởi vì Tô Diễm không thích người khác chạm vào người, cho nên Lâm Hoan Hi cũng không nắm tay hắn, hai người bọn họ một trước một sau, trước ống kính bước những bước chân tao nhã đi vào hội trường.

Trong đại sảnh, giao bôi cạn ly, y tá* thơm ngát. Đèn chùm hình cây đại hồi treo trên đỉnh đầu đổ bóng xuống mặt đất.

(*): quần áo và tóc.

Âm nhạc du dương, Tô Diễm vừa ngược mắt liền thấy Edward Lee từ trên lầu đi xuống.

Edward Lee khuôn mặt không thể nói là đẹp trai, nhưng lại có khí chất tự nhiên, nụ cười ấm áp, vừa bước ra liền trở thành trung tâm trong đám người.

"Rất hân hạnh khi Tô tổng đã đến đây." Edward Lee cầm ly rượu trên tay đi về phía hai người.

Hắn quét mắt nhìn qua Lâm Hoan Hi bên cạnh Tô Diễm: "Đây là?"

Lâm Hoan Hi vội vàng giới thiệu mình với đối phương: "Chào ngài, tôi là Lâm Hoan Hi, trợ lý của Tô tổng."

"Anh đối trợ lý?" ánh mắt Edward Lee hoang mang, "Tôi nhớ trợ lý trước kia của anh không có bộ dáng này."

Tô Diễm cười cười: "Cô ấy có thiên phú, cho nên giữ lại bên cạnh bồi dưỡng một chút."

Nói xong, Edward Lee dùng ánh mắt thâm ý nhìn hai người.

Ánh mắt hắn xẹt qua một tia trên đầu, nở một nụ cười với người xong liền xoay người bước lên sân khấu.

Sau khi điều chỉnh lại microphone, tất cả chùm ánh sáng đều tập trung trên người Edward Lee.

Thấy hắn chuẩn bị phát biểu, phòng khách vừa nãy còn nhộn nhịp bỗng chốc đã yên lặng.

Lâm Hoan Hi không có việc gì đành đưa ly rượu, ánh mắt thả tự do, sau khi lướt qua một vòng những gương mặt lạ lẫm, cô cũng không nhìn thấy gương mặt mà mình muốn gặp nhất.

Khi cô đang thất vọng thì nghe được giọng nói thuần khiết của Edward Lee: "Rất vui khi các vị có thể tới tham gia buổi gặp mặt tối ngày hôm nay, tiếp theo chùm ánh sáng sẽ được chiếu lên người sẽ nhảy mở màn cho yến hội của chúng ta lần này."

Thanh âm vừa dứt, toàn bộ phòng khách liền rơi vào bóng tối.

Một chùm ánh sáng dò xét trong bóng tối, từ từ đi về phía Lâm Hoan Hi, cuối cùng dừng lại ở đó.

Ngay sau đó, một chùm sáng khác dừng lại trên người Tô Diễm.

Mọi người nín thở nhìn đôi trai gái này, lúc Edward chuẩn bị mở miệng, thì lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tô Diễm: "Xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ."

Cô ngẩng mặt lên, người đàn ông bên cạnh không có vẻ mặt gì, đôi mắt lại giống như hồ nước lạnh, toát ra nhiệt độ lạnh buốt.

Edward sững sờ một chút, lúc đang suy nghĩ cách đảo ngược tình thế, thì thấy một bóng dáng cao ráo đi về phía vòng sáng, vững vàng đứng lại trước mặt Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch rũ mắt, ánh mắt thâm thúy, anh từ từ xòe tay ra, làm một nghi lễ tiêu chuẩn của thân sĩ: "Nếu không ngại, tôi có thể trở thành bạn nhảy của cô không?"

Cảnh Dịch....

Thật sự là anh đang đứng trước mặt cô, là hơi thở quen thuộc.

Từng ký ức vụn vặt hiện lên trong đầu, tất cả những hoài niệm đều xuất hiện ngay lúc này, dường như cô không thể kìm nén lại những suy nghĩ đã bị đè nén trong một khoảng thời gian dài.

Lâm Hoan Hi mỉm cười, đôi mắt cô sáng lên, cô từ từ đưa tay ra, gần như là trong nháy mắt Cảnh Dịch đã đưa cô vào một thế giới mới.

Bước ra sàn nhảy, lòng bàn tay nóng bỏng của anh đặt trên eo cô, tiếng nhạc êm dịu vang lên, cả đôi trai gái người nổi người bước vào sàn nhảy.

Cảnh Dịch dẫn dắt cô, một đôi mắt từ đầu đến cuối đều khóa chặt trên mặt cô, nóng rực mà lại thâm tình.

Đôi mắt kia như hỏa, khiến toàn thân cô nóng rực, trong lòng càng khô khan.

Đầu ngón tay cô hơi giật giật, lấy hết tinh thần can đảm ngược mắt lên: "Anh..."

Lời kể tiếp còn chưa nói ra.

Ánh đèn lại tắt đi, môi của anh bao phủ xuống, tràn đầy sự xâm lược và nhớ nhung.

Lâm Hoan Hi lông mi dài khẽ run, tay cô đặt trên vai anh hơi run, trái tim cô đập càng lúc càng loạn.

Dường như anh không để ý, lại dường như cố gắng kìm nén bản thân, Lâm Hoan Hi nhắm mắt lại, đầu lưỡi khẽ quệt qua môi anh.

Phản ứng đáp lại vừa ngại ngùng vừa thận trọng này khiến thân thể người đàn ông cứng lại.

Từ lúc bà xã mất trí nhớ đến bây giờ, tất cả mọi hành động trước đây đều là anh chủ động, nhưng bây giờ...

Cô đáp lại....

Tuy chỉ nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khơi dậy ngọn lửa trong lòng anh.

"Anh nhớ em." Cảnh Dịch khẽ thở vào tai cô, thanh âm khàn khàn nói: "Rất nhớ em, rất rất nhớ em."

Hormone nam nồng nặc bao vây cô, ở trong sàn nhảy phần bụng cô nhảy nhót lên bắt đầu cảm thấy tê dại, đặc biệt là thanh âm kia giống như là mê được gọi lên dục vọng trong người cô, khiến hai chân cô tê dại, đứng cũng không vững.

Đèn lại sáng, đồng thời hơi thở của anh cũng rời ra.

Âm nhạc lại thay đổi, nhưng anh cũng không có ý định buông cô ra.

Nhìn y tá hai người trong sàn nhảy dính vào nhau, Tô Diễm cầm ly rượu này đến ly rượu khác.

Chợt có người bước tới, nhưng lại bị anh từ chối.

Lúc sau, Edward ngồi xuống bên cạnh Tô Diễm: "Tô Diễm, cậu xảy ra chuyện gì vậy?"

Tô Diễm quơ quơ ly rượu, thanh âm lạnh lùng: "Sau này đừng làm loại chuyện nhảm chán này."

Giống như là không nghe được những gì Tô Diễm nói, Edward nói: "Trước khi anh tới An Á gọi điện cho tôi, nếu như cậu không có ý gì với cô gái nhỏ kia, sao lại đưa cô xuất hiện ở nơi này?"

Tô Diễm được mời đến không ít yến hội, nhưng mỗi lần đều chỉ có một mình hắn, không có bạn gái cũng không có trợ lý.

"Cô ấy có thiên phú, lần này dẫn cô ấy theo chủ yếu là muốn cậu gặp cô ấy một lần, không có ý gì khác."

Lúc Edward đang muốn nói cái gì đó, đã thấy Tô Diễm cau mày cầm ly rượu rời khỏi chỗ.

Hắn nhìn lại, thì phát hiện bóng dáng hai người vừa nãy còn khiêu vũ trong sàn nhảy đã đột nhiên biến mất.

*

Đến sân sau không có một bóng người, gió lạnh thổi qua khiến cô giật mình.

Cảnh Dịch cởi áo khoác choàng lên người cô, sau đó lại ôm chặt cô vào lòng.

Hai người đứng rất gần, cô có thể cảm nhận rõ ràng dục vọng mạnh mẽ tại một nơi nào đó trên thân thể anh, rất khó cưỡng lại cô.

Hai tai Lâm Hoan Hi đỏ lên, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Dịch ca...."

"Hả?"

"Cái kia của anh.... chạm vào em."

Lâm Hoan Hi thật sự xấu hổ.

Anh rũ mắt xuống, nhìn chăm chú vào vành tai ửng đỏ của cô, khóe miệng nhếch lên một độ cong khó thấy được.

"Bây giờ em đang ở đâu?"

Lâm Hoan Hi ấp úng báo địa chỉ.

Đuôi mày Cảnh Dịch nhướn lên, đáy mắt mang theo ý cười: "Thật là trùng hợp, anh cũng ở khách sạn đối diện."

"...Đúng là rất trùng hợp."

Tay Cảnh Dịch khẽ xoa xoa vành tai mềm mại cô, thấp giọng nói: "Nhân lúc bà xã anh không ở đây, em có muốn... đến chỗ anh ngủ một đêm?"

Trong lòng cô khẽ thay đổi, vùng vẫy ra khỏi lồng ngực anh, tròn mắt như có sóng nước đang lay động: "Dịch ca, trong đầu anh đúng là tràn đầy phế liệu đồi trụy."

Cảnh Dịch nghiêm mặt, trịnh trọng nói: "Nói vậy, trong đầu anh đều là Lâm Hoan Hi."

"Em..."

Không đợi Lâm Hoan Hi nói hết câu, thân thể anh lại tới gần, sau khi đẩy cô dựa vào cây cổ thụ đằng sau, anh lại khom lưng chiếm lấy đôi môi mềm mại mà đầy đặn của cô.

Giống như là đang thưởng thức một mỹ thực, anh tinh tế mút vào rồi lại liếm, thanh âm giao nhau của nước bọt xuyên vào màng nhĩ kích thích không gì sánh được.

Sau lưng Cảnh Dịch là cảnh đêm, còn sau lưng cô là ánh trăng.

Âm nhạc trong nhà mơ hồ truyền đến, lẫn vào màn đêm tĩnh lặng lay nhiễm sắc thái mập mờ.

Vừa nãy còn thấy lạnh, nhưng lúc này chỉ thấy nóng.

Bờ môi của anh rời xuống, sợ là lưu lại dấu vết trên người cô, vì vậy chỉ nhẹ nhàng hôn.

Cánh môi người đàn ông vừa nóng vừa ướt át khiến hô hấp cô trở nên dồn dập, Lâm Hoan Hi thở hổn hển, hai tay quăn chặt cổ anh.

"Dịch ca..." Thanh âm lúc này dường như không còn là của mình, mềm yếu mà vô lực.

"Dừng lại."

Hai mắt anh tràn đầy dục vọng nhắm lại, lúc mở ra đã là một vùng tĩnh lặng.

Cuối cùng anh đặt một nụ hôn lên vùng xương quai xanh xinh đẹp của Lâm Hoan Hi, lúc này mới chú ý tới dây chuyền trên cổ cô.

Ngón tay anh chạm vào đá quý, Cảnh Dịch ngược mắt nhìn cô: "Ai cho em?"

"Cái này à?" Lâm Hoan Hi thuận miệng nói: "Tò tổng cho em, chờ lúc nữa về em muốn trả lời cho hấn, làm hỏng em không thể bồi thường nổi đâu."

Cảnh Dịch nhíu mày: "Tò Diễm?"

"Hả...ừ."

Thấy vẻ mặt anh không đúng, Lâm Hoan Hi cẩn thận hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì." Cảnh Dịch nhìn Lâm Hoan Hi từ trên xuống dưới, nói: "Trang phục này cũng là hấn chuẩn bị?"

Giọng nói rất lạnh, không nghe được là vui hay giận.

Trong lòng Lâm Hoan Hi căng thẳng, vội vàng giải thích: "Bộ trang phục này cũng phải trả, bọn em chỉ làm việc với nhau, anh đừng hiểu lầm."

Nhìn vẻ mặt khấn trương của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch cố đè nén ý cười: "Sao em phải nói những điều này với anh?"

Gần như là cô buột miệng nói ra: "Bởi vì anh là ông xã của em mà, em không muốn anh..."

Giọng nói dừng lại.

Ý thức được mình đang nói gì Lâm Hoan Hi liền tròn hai mắt, khoát tay nói: "Ý em là..."

Ánh mắt anh sâu xa, bàn tay nắm chặt đôi tay cô đang lạnh như băng, nói tiếp: "Bởi vì anh là ông xã của em, cho nên em không muốn anh hiểu nhầm em?"

Bầu không khí rơi vào yên lặng.

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi, cuối cùng gật đầu nhẹ một cái.

Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khê, sau đó khuôn mặt bị người kia nâng lên, Cảnh Dịch từ từ nhắm hai mắt lại, cúi xuống hôn lên môi cô giống như là đang đối xử với vật quý giá, nhẹ nhàng nói: "Lâm Hoan Hi, anh thật sự rất yêu em"

"Dịch ca..."

"Em có thể yêu anh một lần nữa, anh rất vui."

Lúc này, trong lòng cô tràn đầy thỏa mãn, loại cảm giác được thỏa mãn này đều bắt nguồn từ Cảnh Dịch.

Trong thoáng chốc, lại nghe được anh nói: "Tìm một cơ hội, công khai đi!"

"Công... công khai?"

"Ừ, công khai quan hệ của chúng ta, em là được anh cưới hỏi đảng hoàng, anh không hy vọng lúc nào cũng phải lén lút như Tây Môn Khánh."

Tây Môn Khánh...

Cái ví dụ này khiến Lâm Hoan Hi khóc không được mà cười cũng không xong.

Cô nghiêm túc suy nghĩ: "Nhưng em muốn đợi một thời gian nữa."

"Hả?"

Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch bằng ánh mắt rực rỡ: "Em muốn dựa vào nỗ lực của chính mình để ngồi lên vị trí nhà thiết kế, sau đó quang minh chính đại công khai quan hệ của chúng ta."

Cảnh Dịch nghe xong thì nở nụ cười: "Bây giờ thì không phải quang minh chính đại?"

Lâm Hoan Hi cúi đầu đá cục đá bên chân, "Nếu như chúng ta nói bây giờ, cho dù đến lúc đó em dựa vào chính nỗ lực của mình để trở thành nhà thiết kế, bọn họ cũng sẽ cho rằng em dựa vào quan hệ của anh, em muốn ngoại giới công nhận năng lực của em, em muốn...đứng bên cạnh anh."

Cô gái đứng bên cạnh Cảnh Dịch là người có nụ cười tươi đẹp nhất trên thế giới này.

Anh bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

Vốn dĩ cô là ánh mặt trời của tất cả mọi người, nhưng cô lại che ánh sáng ấy chỉ để sưởi ấm một mình anh, cho dù có chút không nở, nhưng Cảnh Dịch biết mình cần phải buông tay, anh không thể giống như trước đây mà giam giữ cô lại bên cạnh mình.

Nhìn Lâm Hoan Hi thấp thỏm đợi câu trả lời, khuôn mặt Cảnh Dịch giống như là dính ánh nắng ấm áp của mặt trời, Lâm Hoan Hi nghe thấy anh nói: "Hy vọng anh không phải đợi lâu."

Lâm Hoan Hi khẽ gật đầu nói ầu: "Anh yên tâm, chắc chắn sẽ không lâu đâu!"

Sau đó cô rút cổ lại: "Dịch ca, chúng ta đi vào thôi, em lạnh."

"Được."

Cô cởi áo khoác xuống đưa cho Cảnh Dịch, hai người chưa đi được hai bước, bất ngờ chạm mặt Tô Diễm.

Trên tay Tô Diễm còn cầm điều thuốc, khói mờ lượn quanh, ngũ quan của hắn ẩn vào trong màn đêm...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Edit: Tròn

Chương 59

Ba người đứng đối diện nhau, không khí yên lặng, có vẻ hơi lúng túng.

Mượn cảnh đêm, Tô Diễm tinh tường phát hiện môi cô hơi sưng cùng khóe miệng Cảnh Dịch có dấu vết son môi chưa kịp lau.

Hắn híp mắt, dụi tắt tàn thuốc, ném vào sọt rác bên cạnh, xoay người rời đi, không nói câu nào.

Đợi sau khi Tô Diễm rời đi, Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch.

"Tô tổng...Có phải đã nghe được không?"

Lâm Hoan Hi cẩn thận hỏi.

Cảnh Dịch vươn tay lau vết son môi còn lưu lại, nói: "Có lẽ không, nếu hắn tới sớm, anh đã nghe được động tĩnh."

Lâm Hoan Hi ánh mắt nghi ngờ: "Anh thật sự sẽ nghe được?"

Cảnh Dịch gật đầu: "Dù sao chúng ta đang yêu đương vụng trộm, phải duy trì cảnh giác từng phút từng giây."

"..."

"Dịch ca, xin ngài hãy đứng đắn."

"Anh rất đứng đắn."

Sớm thành thói quen với cách nói chuyện của Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi liếc mắt, sửa sang lại mái tóc, ngẩng đầu bước đi, giống như không có việc gì đi vào trong phòng. Không biết như thế nào vừa mới tiến vào lại chạm mặt Tô Diễm.

Con người hắn đen nhánh, thâm thúy nhìn cô.

Ánh mắt kia làm cho da đầu người khác run lên, tóc gáy dựng đứng.

Lâm Hoan Hi mím môi, đột nhiên sinh ra cảm giác chột dạ.

"Tô...Tô tổng cũng đi ra ngoài hóng gió?"

"Ừ, trong phòng có hơi khó chịu, đi rangòai một chút."

Ngữ khí như thường, không nghe ra có vấn đề gì.

Có lẽ vừa rồi không phát hiện?

Hơn nữa, sắc trời đen như vậy, cũng sẽ không...nhìn thấy chứ?

Nội tâm cô không ngừng bồn chồn, không chú ý tới ánh mắt Tô Diễm càng lúc càng lạnh.

"Tô tổng, tôi đi toilet."

Nói xong không dám nhìn hắn, vượt qua Tô Diễm, bước chân vội vàng đi về hành lang.

Nhìn bóng lưng cô, Tô Diễm cười nhạo, đang chuẩn bị vào cửa, gặp Cảnh Dịch phía sau đi tới.

Mặc kệ ngành giải trí hay là giới thời trang, đáng người cùng khuôn mặt Cảnh Dịch đều đẹp, viện phẫu thuật thẩm mỹ đem mặt của anh quảng cáo rùm beng. Giới thời trang tranh vờ đầu cũng muốn để cho anh làm phát ngôn, cho dù là Tô Diễm cũng không khỏi cảm khái một câu rằng anh thật sự khôi ngô tuấn tú.

Nhưng mà Tô Diễm không thích Cảnh Dịch, cái này xuất phát từ giác quan thứ sáu của đàn ông, hắn bài xích khí chất của Cảnh Dịch, đó chỉ là tự dung, cũng không có lý do gì chán ghét.

Tô Diễm cười mà như không cười: "Có thể gặp Cảnh tiên sinh ở Paris, đúng là duyên phận."

Cảnh Dịch tất nhiên là nghe ra trong giọng nói của hắn không có ý tốt, thần sắc không đối, lạnh lùng xa cách: "Edward Lee là bằng hữu của tôi và ngài, không thể nói là duyên phận, chỉ có thể nói là trùng hợp."

"Đúng rồi, mặc dù có hơi muộn nhưng vẫn muốn nói.....chúc mừng đám cưới."

Ý bên trong của Tô Diễm tràn đầy khiêu khích.

Lông mi Cảnh Dịch khẽ run, cười nói: "Ý tốt của Tô tổng tôi xin nhận, nếu có cơ hội thì hy vọng cùng hợp tác với Tô tổng."

Nói xong, đưa tay trái về phía Tô Diễm.

Hắn rũ mắt nhìn, không bắt tay, nói: "Tôi cũng hy vọng."

Vừa nói xong, quay người rời khỏi.

*

Không đợi tiệc rượu chấm dứt, Tô Diễm lấy có thân thể không khỏe rời khỏi sảnh tiệc, với tư cách là trợ lý của hắn, Lâm Hoan Hi chỉ có thể cùng rời khỏi.

Sau khi lên xe, gửi tin nhắn cho Cảnh Dịch, đặt túi xong ở một bên chỗ ngồi.

Xe chậm rãi lăn bánh, Lâm Hoan Hi mới nhớ trên cổ mình còn đeo dây chuyền nặng trĩu, vội vàng đem dây chuyền tháo xuống, cẩn thận từng li từng tí trả lại.

"Tô tổng, cái này trả lại cho ngài."

Tô Diễm đang chớp mắt, nhấc mí mắt lên nhìn, những viên bảo thạch màu xanh nằm lẳng lẳng ở lòng bàn tay trắng nõn của cô, theo ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào làm lóe lên những ánh sáng lấp lánh, tản ra đẹp và tinh mịch địa nhiệt độ.

"Cô cảm thấy nó đẹp không?"

Tô Diễm đột nhiên hỏi.

Lâm Hoan Hi sợ run lên, nó thật: "Rất đẹp."

Tô Diễm nhìn thẳng vào cô: "Cô muốn nó không?"

Vấn đề này làm cho Lâm Hoan Hi thất thần cả buổi.

Thấy cô trầm mặt, Tô Diễm trong họng phát ra một tiếng cười khẽ, tiếp tục nhắm mắt: "Cầm lấy."

Lấy?

Ý tứ này là tặng cho cô hả?

Tìm Lâm Hoan Hi đập lệch nửa nhịp, liếm liếm khóe môi hơi khô, nói: "Tô tổng, ngài hay là lấy lại đi, nó hình như rất quý giá..."

"Đúng là quý giá." Tô Diễm lười biếng nói, "Không ít người muốn đưa dầm vào tôi để lấy được dây chuyền bảo thạch màu xanh này. Cô cũng biết, nếu như đàn ông ham mê quyền lợi thì phụ nữ ưa thích châu báu, hiện tại tôi tặng nó cho cô, cho dù cô biểu hiện không nhận, nội tâm cũng hẳn là đang mừng thầm."

Hắn ý hữu sở chỉ*

*Ý hữu sở chỉ: ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác.

Xe chạy vững vàng, Lâm Hoan Hi rũ mắt, nhìn chăm chăm vào trang sức trong lòng bàn tay, nắm nó.

Đã đến khách sạn.

Mở cửa xuống xe.

Trong màn đêm, ngọn đèn bên đường lập lờ, đem cả con đường chiếu sáng như ban ngày.

Nhìn bóng lưng cao ngất của Tô Diễm, con người Lâm Hoan Hi nặng nề, chạy chậm đi vào theo.

"Tô tổng."

Qua cửa xoay, đại sảnh âm áp xua đi cái lạnh quanh thân.

Hắn bước đi không chậm, giọng mũi phát ra trầm thấp: "Hả?"

"Tôi không muốn." Nói xong, Lâm Hoan Hi kéo tay Tô Diễm, cố chấp đem bảo thạch đặt ở lòng bàn tay hắn.

Da thịt đụng da thịt lập tức làm cho Tô Diễm thoáng run, không chờ hắn kịp phản ứng, Lâm Hoan Hi cũng không liếc hắn một cái, chạy vào thang máy.

Đầu ngón tay còn lưu lại độ ấm của cô, trong trí nhớ còn có thể hồi tưởng lại cảm xúc mềm mại ấy.

Tìm đập hơi nhanh, trừ việc này ra, không còn có bất luận phản ứng khác thường nào.

Tô Diễm nắm chặt bảo thạch tỏa ra hơi lạnh, chậm rãi đưa tay ở trái tim, lồng mày thanh tú nhú chặt lại.

*

Một đường chạy về đến phòng, Lâm Hoan Hi nhanh chóng khóa chặt cửa, hô hấp cô có chút dồn dập, cộng thêm lo lắng cùng tức giận khó tả.

Tô Diễm hình như nghĩ cô là một người phụ nữ ham hư vinh?

Mặc dù không biết hẳn vì sao lại đối xử với cô như vậy, nhưng đủ khiến cô khó chịu.

Cúi đầu nhìn lễ phục trên người, sau khi cởi giày cao gót ra khỏi chân, từ hành lý lấy ra bộ quần áo thường ngày ở nhà, quần áo rộng thùng thình, vải bông mềm mại làm cho cô cả người nhẹ nhõm không ít.

Lâm Hoan Hi thoải mái thở phào, lấy điện thoại ra thấy hiển thị hai cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều từ Cảnh Dịch.

Gọi lại, điện thoại rất nhanh được kết nối.

"Dịch ca, em quay trở về khách sạn rồi." Âm thanh Lâm Hoan Hi mềm mại báo cáo.

Nghe ngữ khí làm nũng, Cảnh Dịch không khỏi cười khẽ: "Anh sẽ trở về sớm."

"Ngày mai cũng muốn đi Tuần lễ thời trang sao?" Bởi vì chuyện xảy ra lúc trước, ngữ khí của cô có vẻ hơi mệt mỏi.

Cảnh Dịch nói: "Đúng, tiệc cuối cùng không tham gia, ngày kia trực tiếp trở lại A thành, em thì sao?"

Lâm Hoan Hi trầm mặc một lát, nói: "Khả năng em xem Tô tổng..."

Lông mày anh nheo lại: "Nghe có vẻ em không vui vẻ, xảy ra chuyện gì sao?"

Lâm Hoan Hi sợ run lên: "Cái này cũng nghe ra được?"

Cảnh Dịch: "Vợ chồng tâm linh tương thông."

Lâm Hoan Hi bị đùa giỡn: "..."

Cô cắn cắn môi, hơi do dự nghĩ có nên nói chuyện trước đó cho Cảnh Dịch không.

Nếu không nói thì trong lòng bức bối, nếu nói...Cảnh Dịch có hiểu lắm không?

Nghĩ nghĩ, Lâm Hoan Hi vẫn là nói chi tiết tình huống trước: "Anh còn nhớ rõ cái dây chuyền em đeo không? Ở trên xe em đã trả lại cho ngài ấy. Nhưng ngài ấy nói tặng cho em, còn nói những điều không dễ chịu với em."

Nói đến chỗ này, Lâm Hoan Hi có chút ủy khuất: "Dịch ca, anh nói xem có phải em làm chuyện gì khiến Tô tổng hiểu lầm rồi không?"

Ngón tay của anh chốc chốc lại gõ trên gối, im lặng một lúc, nói: "Cái kia cuối cùng ở đâu?"

"Cuối cùng em đem dây chuyền trả lại cho ngài ấy rồi, sợ ngài ấy lại nói lời khó nghe, em liền chạy trước."

"Ừ, cái kia cũng không cần quan tâm."

"Em vẫn còn có chút lo lắng."

"Không có việc gì phải lo lắng." Âm thanh của anh trầm ổn, mạnh mẽ: "Hắn bây giờ là cấp trên của em, em không nhận, cấp trên của em cũng không làm gì em, làm tốt công việc của em, còn lại không cần quan tâm. Nếu như sau này hắn làm khó dễ em..."

Âm thanh Cảnh Dịch truyền đến bên tai: "Có anh làm chỗ dựa."

Lâm Hoan Hi tim đập chậm lại, tay cầm di động không khỏi nắm chặt.

Cô che vành tay đỏ lên, có chút thẹn thùng: "Dịch ca, có thật em là người con gái đầu tiên anh theo đuổi không?"

Cảnh Dịch cau mày, chỉnh lại: "Chú ý dùng từ, là em theo đuổi anh."

"Cái kia, em thật là...người phụ nữ đầu tiên của anh?"

Cảnh Dịch dừng một chút: "Mặc kệ nam nữ, em đều là người thứ nhất."

Vẫn lại giúp cô bài trừ một khả năng khác.

Lâm Hoan Hi trầm thấp nói: "Vậy sao anh trêu chọc giỏi vậy, em hoài nghi anh nghiên cứu qua "

Cảnh Dịch xì mũi coi thường: "Gặp được em liền tự học, không cần nghiên cứu."

Lâm Hoan Hi: "..."

Hai người yên tĩnh vài giây.

Ngữ khí Cảnh Dịch nhẹ nhàng một chút: "Đêm nay..em có hẹn không?"

Lâm Hoan Hi nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu: "Không có".

Cảnh Dịch không nhịn được được mỉm cười: "Vậy em có muốn đến với anh cùng trải qua đêm đẹp không? Thừa dịp đêm nay ánh trăng đẹp, lại thừa dịp vợ của anh không ở đây."

Cô rất nhanh đã hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

Lâm Hoan Hi xấu hổ lần đến bên giường, lộn hai ba vòng, đỏ mặt gật gật đầu, lại nghĩ lại đang gọi điện thoại, cô gật đầu căn bản người đối diện không thấy, vì vậy nhỏ giọng đáp dạ.

"Anh qua đón em "

Cô lại cúi đầu dạ.

Cảnh Dịch cơ hồ có thể tượng tượng được bộ dáng thẹn thùng của cô, càng thêm vui vẻ, cũng không đùa cô nữa, im lặng cúp điện thoại.

"Dịch ca, chúng ta không về sao?"

"Ừ, đi đón người trước." Cắt điện thoại, nhắm mắt lại.

Người đại diện mới vừa nhậm chức ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn anh, dùng ngữ khí rất cẩn thận hỏi: "Dịch ca, đi đón ai thế."

"Vợ của tôi."

Người đại diện không nói gì, trong nội tâm kích động, thấp thỏm không yên.

Nghe nói Dịch ca kết hôn, cũng không biết đối tượng kết hôn là ai, hần vừa tới cũng không dám lăm miệng hỏi....

"Dịch ca, nếu em có làm không tốt ở đâu, anh nhất định phải nói ra, em sẽ sửa lại." Người đại diện đột nhiên nói vậy, hiển nhiên là sợ Cảnh Dịch đổi hần đi như đổi Lâm Hoan Hi.

Sắc mặt Cảnh Dịch khê biến, trong nội tâm lại nói: Ở đâu cũng không tốt, không có vợ anh một chút cũng không tốt...

*

Lúc này, Lâm Hoan Hi trong phòng đang lục tung hành lý tìm quần áo. Lần này tới Paris cô chỉ cầm hai ba bộ mặc thay phiên, không phải đồng phục công sở cũng là đồ hằng ngày...

Rõ ràng đi dự tiệc còn không lo lắng đồ để mặc, kết quả chỉ là đi gặp chồng lại lo lắng...

Lâm Hoan Hi thở dài, lấy ra bộ công sở trắng đen, lại ngồi vào trước bàn trang điểm, trang điểm lại một lần nữa, nhìn gương nháp môi dưới, lại xịt nước hoa, đột nhiên nhớ, cái này chẳng lẽ là như trên sách nói: nữ vi duyệt kỉ giả dung*?

*Nữ vi duyệt kỉ giả dung: Kẻ sĩ hy sinh vì tri kỷ, đàn bà tô điểm vì người yêu.

Khuôn mặt ửng đỏ, nhin không được cười ra tiếng.

Mang giày cao gót, cầm túi xách lên, vội vã ra cửa.

"Muộn như vậy còn muốn đi đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Edit: Cải Xanh

Chương 60

Đột nhiên có thanh âm vang lên khiến cô co rúm lại, vừa nghiêng đầu thì thấy hân lười biến dựa vào tường.

Tô Diễm nhìn cô, đôi mắt không có một chút ánh sáng.

Đen nhánh, trống rỗng, hơi dọa người.

Lâm Hoan Hi không tự chủ được sờ vào điện thoại trong túi, khoe miệng hơi nhếch lên: "Tô tổng, chào buổi tối."

Tô Diễm nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi lướt qua mái tóc được xử lý gọn gàng, khuôn mặt được trang điểm và quần áo đã được thay đổi.

Chân mày hân cau lại: "Hẹn hò?"

"Áy....." Lâm Hoan Hi thuận miệng tìm một lý do, "Mua đồ uống, tôi xuống tầng mua đồ uống."

Tô Diễm tới gần thêm hai bước, "Đồ uống trong phòng không đủ cô uống à?"

Lâm Hoan Hi lùi lại, trong lòng căng thẳng: "Cái đó quá đắt, không tốt lắm."

"À, cô cho là tôi không trả nổi tiền hai chai nước?"

".....Ý tôi không phải như vậy."

Tô Diễm hát cầm, bề ngẩng nhìn cô: "Nếu như không đủ, thì đồ uống trong phòng tôi có thể chia cho cô."

"...."

"Buổi tối ở Pari rất loạn, cô là người khác xứ thì đừng ra ngoài nhiều."

"...."

"Đúng lúc chỗ tôi có công việc này cần cô xử lý, đi theo tôi."

Không có lời giải thích, Tô Diễm người đi đến cửa đối diện.

Lâm Hoan Hi bực bội xoa xoa tóc, miễn cưỡng đi theo.

Tô Diễm đưa máy tính xách tay cho cô, vẻ mặt lạnh lùng: "Thư mục trong máy tính có tất cả các tác phẩm thiết kế trong một năm nay, cô dựa theo thời gian để sắp xếp lại, phân loại áo cưới, đồng phục, lễ phục thành từng cột riêng, không được phép sai, lúc về tôi sẽ dùng."

Nhìn máy tính trên tay, Lâm Hoan Hi rút cuộc cũng không nhận được nữa, ngửa đầu nói: "Tô tổng, tôi cảm thấy anh đang làm khó tôi."

"Làm khó?" Tô Diễm cười lạnh, "Tôi là cấp trên của cô, cô là nhân viên của tôi, cô cảm thấy tôi giao công việc cho cô là làm khó dễ?"

"Nhưng bây giờ không phải thời gian làm việc."

Tô Diễm nhìn thẳng mắt cô: "Trong hợp đồng có quy định: Nếu cần thiết, nhân viên phải tuân theo sự sắp xếp để làm thêm giờ, công ty sẽ trả lương tương ứng cho nhân viên. Có vấn đề gì không?"

"...."

Im lặng một lúc lâu, Lâm Hoan Hi cảm thấy mình không còn gì để nói, chỉ nói một câu: "Không có vấn đề gì...."

Cô cầm lấy máy tính, ôm thật chặt, ủ rũ cúi đầu xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chờ chút."

Bước chân dừng lại, Lâm Hoan Hi hơi nghiêng đầu: "Ngài còn có việc gì?"

Tô Diễm mở tủ lạnh ra, lấy đồ uống và bia ra ngoài, sau đó còn thuận tiện lấy luôn kẹo trên bàn, đưa đến trước mặt cô, gờ tay cười nói: "Tôi nghĩ những"

thứ này đủ cô uống."

Lâm Hoan Hi: "...."

"Tiếp năng lực để làm công việc, trợ lý Lâm."

"...."

Lâm Hoan Hi mang một bụng tức giận quay về phòng, đặt đồ uống và máy tính lên giường xong, thuận tay lấy một lon rồi bật nắp, ngửa đầu ực mạnh một hớp, trong nháy mắt chất lỏng lạnh như băng chảy vào nội tâm khô nóng và bất mãn.

Cô vừa thở dài một tiếng thì Cảnh Dịch gọi đến.

"Anh ở dưới tầng rồi, em xuống đi."

Lâm Hoan Hi khịt mũi, nhẹ nhàng nói: "Em không đi được."

"Sao?"

Cô tủi thân nói: "Anh về nhà tìm bà xã của anh đi!"

Cảnh Dịch hạ cửa sổ xe xuống một khe nhỏ rồi nhìn lên trên: "Có chuyện gì vậy?"

Lâm Hoan Hi nói: "Tô tổng giao việc cho em, đêm nay em phải chuẩn bị xong."

Một tay cầm đồ uống, một tay mở máy tính, dựa theo những gì hần nói tìm tới thư mục, con chuột lăn xuống rất nhiều lần, vẫn không thấy điểm cuối. Cho dù chỉ là phân loại tài liệu, nhưng số lượng này cô cũng phải làm mấy tiếng liền.

"Tôi còn giao việc cho em?"

"Chỉ là phân loại tài liệu, chắc là em sẽ xong nhanh thôi, anh về trước đi, ngủ ngon."

Nói xong, cô định cúp điện thoại.

"Chờ chút." Cảnh Dịch gọi cô lại, "Em cầm máy tính xuống đây đi, anh chờ em."

Nghe ngữ khí của anh thì không được từ chối.

Lâm Hoan Hi rầu rĩ nhìn chằm chằm màn hình, cô muốn đi gặp Dịch ca, nhưng mà nếu đi, đừng nói là công việc, sợ là cả đêm cô cũng không bỏ dẫy nổi, nếu như không đi, cô rất muốn gặp anh....

Suy nghĩ một lúc, Lâm Hoan Hi cầm theo máy tính lên lút chạy ra ngoài.

Ra cửa rồi nhanh chóng chui lên xe.

Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng bình tĩnh lại: "Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng lại gặp mặt Tô tổng."

May là không gặp.

Lúc đang nói chuyện, Lâm Hoan Hi phát hiện bên cạnh còn có một người.

Trong xe ánh đèn mờ ảo, chỉ có thể nhìn ra đây là đàn ông, ngũ quan mơ hồ, lại xa lạ...

Khi cô đang nhìn thì Cảnh Dịch lại thân thiện giới thiệu.

"Đây là người đại diện mới của anh, gọi hần là Tiểu Xuyên là được."

Trước vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Xuyên, Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi thoải mái giới thiệu: "Đây là bà xã của tôi, Lâm Hoan Hi."

Mẹ nó!

Người đại diện vừa nhận chức có chút nghi ngờ cuộc sống này.

Tưởng rằng Lâm Hoan Hi bị bà xã của Cảnh Dịch đuổi đi, kết quả người ta chính là phu nhân?

Sự thật giống như một tia sét nhanh chóng đánh cho hần không tìm được phương hướng.

Cảnh Dịch không để ý nhiều như thế, đập vào đùi hần một cái: "Cậu lên phía trước ngồi đi, ngồi sau hơi chật."

Người đại diện Tiểu Xuyên vừa nhận chức không nói nhiều lời vô nghĩa, mở cửa xuống xe, vòng lên trên ngai xuống ghế phó lái.

Xe từ từ chuyển động, Lâm Hoan Hi lúc này vừa bình tĩnh lại bây giờ lại cảm thấy lo lắng.

Cô cẩn thận nhìn tài xế trước mặt và Tiểu Xuyên, kéo nhẹ góc áo anh.

Cảnh Dịch lập tức hiểu, hơi hạ tai xuống nghe.

"Tôi nay anh không thể như vậy như vậy với em.."

Giọng cô rất nhỏ, có lẽ là cô sợ người ngồi trước nghe thấy.

Cảnh Dịch lộ ra nụ cười nhạt, nhân tiện kéo cô ôm vào trong ngực: "Được."

Đồng ý nhanh vậy à?

Lại còn đồng ý không chút do dự?

Trong lòng Lâm Hoan Hi đột nhiên có loại cảm xúc nói không nên lời.

Cô khẽ cau mày, lại kéo góc áo anh.

Cảnh Dịch lại nghiêng tai nghe.

Lâm Hoan Hi nói: "Một lần thì vẫn có thể...."

Đuôi mày Cảnh Dịch khẽ nhếch: "Chỉ một lần thì không cần lần nào còn tốt hơn."

"...."

Hình như cũng đúng, làm chuyện này giống như là hấp thụ độc, nếu chỉ một lần tốt nhất là nên dừng lại.

"Vậy được rồi." Cô phồng má, bật máy tính lên: "Bây giờ em sẽ bắt đầu làm, tranh thủ làm xong trước 12 giờ, chắc sẽ rất nhanh."

Cảnh Dịch liếc mắt: "Đây là cái gì?"

"Tôi tổng báo em dựa theo thời gian để phân loại các tác phẩm thiết kế, có áo cưới, đồng phục, lễ phục."

Anh không nói gì, lười biếng dựa vào vai cô, sau đó nhắm mắt lại.

Cảm nhận được trọng lượng trên vai, Lâm Hoan Hi cúi đầu nhìn.

Mái tóc mềm mại của người đàn ông rủ xuống vai cô, cào lên da có hơi ngứa, khoảng cách rất gần, thậm chí có thể thấy được hôm nay hàng lông mày của anh đã được sửa lại, trên mặt dường như còn đánh phấn lót. Đột nhiên nghĩ tới Tô Diễm rất ghét đàn ông trang điểm, còn cho rằng đây là hành vi giống con gái, nhưng mà Cảnh Dịch lại nhiệt tình với việc này.

Nhưng mà ai bảo Dịch ca nhà cô là tiểu tiên nam chứ?

Lâm Hoan Hi không nhận được dùng đầu ngón tay chạm vào lông mi của anh.

Tiểu Xuyên ngồi ở phía trước đúng lúc nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy cảnh này.

Cảm nhận được ánh mắt, Lâm Hoan Hi vội vàng rút tay lại, thấp giọng nói: "Xem ra Dịch ca rất mệt...."

Tiểu Xuyên lựa ý hòa theo nói: "Gần như là hai ngày nay Dịch ca không ngủ, sau khi hoạt động trong nước kết thúc, lại bay thẳng đến Pari, đến khách sạn thay quần áo rồi đến yến hội ngay, rất mệt mỏi."

"Vất vả như vậy...."

Nhìn gò má người của đàn ông, Lâm Hoan Hi không tránh khỏi đau lòng.

Cảnh Dịch chưa bao giờ nói chuyện công việc với cô, bình thường gọi điện thoại đều là cô oán trách....

Suy nghĩ một lúc thì cô cảm thấy mình có gì để mà oán trách chứ, rõ ràng là Cảnh Dịch mệt mỏi hơn, ngay cả khi người khác không đạt được thành tựu, thì vẫn ngày đêm chăm chỉ làm việc.

Lâm Hoan Hi lại nhìn về phía màn hình máy tính, sợ đánh thức Cảnh Dịch ngủ say trên vai, cô suy nghĩ một lúc thì tắt máy tính đi.

Khoảng cách từ khách sạn của cô đến khách sạn mà Cảnh Dịch ở là hai con đường, chưa đến mười phút sau đã đến nơi.

Xe vừa dừng, anh liền nhắc đầu dậy khỏi vai Lâm Hoan Hi.

Tiểu Xuyên chỉ vào cái túi ở bên cạnh nói: "Trong đó có khẩu trang và vũ, chị dâu có thể dùng."

Tiểu Xuyên gọi chị dâu rất thuận miệng.

Cảnh Dịch rất hài lòng.

Sau khi che mặt cẩn thận, cô ôm máy tính xuống xe.

Tiểu Xuyên còn một số công việc phải xử lý, nhìn theo bọn họ lên tầng xong, cậu nói với tài xế về điểm dừng kế tiếp.

Lên đến phòng.

Bật đèn lên, mọi vật trong phòng liền rõ ràng.

"Đi tắm trước đi."

Lâm Hoan Hi lắc đầu nói: "Em tắm rồi, Dịch ca anh đi đi, em phải làm việc thật nhanh."

Cô nhìn thời gian một chút, hơn mười phút nữa là mười giờ rồi, cô muốn hoàn thành công việc trong vòng hai tiếng.

Cảnh Dịch cũng không nói thêm gì, đứng ngay trước mặt Lâm Hoan Hi từ từ cởi tây trang trên người.

Thế nhưng Lâm Hoan Hi khi tập trung làm việc cũng không có tâm tình thưởng thức sắc đẹp của ông xã, dường như là không bỏ sót một giây đồng hồ nào mà ngồi xuống bàn làm việc ngay.

Cảnh Dịch nhú mày, giặt cà vạt ra đi vào phòng tắm.

Sau hai mươi phút, một đôi cánh tay mạnh mẽ vòng lên cổ cô, sau đó, đôi môi mềm mại rơi xuống tai cô.

Mùi thơm sữa tắm từ cơ thể người đàn ông quanh quẩn ở đầu mũi khiến cô tâm tư rối loạn, anh cẩn thận hôn cô, bờ môi lướt qua vành tai, vén sợi tóc lên, sau đó mở miệng mút một vết đỏ nhỏ.

Hô hấp nóng bỏng của Cảnh Dịch phả lên làn da nhạy cảm của cô, khiến ngón tay cô run lên, suýt nữa thì ấn nhầm xóa ảnh.

Lâm Hoan Hi đột nhiên tỉnh táo, thân thể hơi nghiêng về phía trước để tránh hành động của anh, không nhận được oán trách nói: "Dịch ca, em phải làm việc."

Cảnh Dịch hít thở sâu, cầm chống lên bả vai cô, nhìn màn hình, giọng nói khàn khàn: "Còn bao lâu nữa."

"Em cũng không biết..."

Nhìn vô số hình ảnh đó, Lâm Hoan Hi đau đầu: "Em tranh thủ làm xong trước 12 giờ, anh đi ngủ trước đi."

Cô quay đầu nâng mặt của anh lên, đầu mũi cọ cọ vào cằm của anh: "Người đại diện mới của anh nói lau rồi anh không ngủ, em cảm thấy anh nên nghỉ ngơi trước đi."

Cảnh Dịch mặt không thay đổi nói: "Anh muốn ngủ cùng bà xã."

"Đi."

Cô đứng dậy đẩy anh lên giường, sau đó đắp chăn lên người Cảnh Dịch.

"Ngủ ngon, Cảnh tiên sinh."

Ban đầu cô muốn cho người đàn ông này một nụ hôn chúc ngủ ngon, nhưng lại sợ làm ra việc gì khác, vì vậy chỉ vuốt mặt anh một cái, sau đó quay lại bàn làm việc.

Ngoài cửa sổ bóng tối tĩnh lặng.

Cảnh Dịch nghiêng người, một tay chống đầu, mắt phượng sâu xa lẳng lặng ngắm nhìn người trước mắt.

Sau đó....

Càng nhìn càng hấp dẫn, càng nhìn càng tỉnh táo, càng nhìn càng muốn....

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Edit: Cải Xanh

Chương 61

Cảnh Dịch không kịp nên được lật chăn xuống giường, đi về phía người trước mặt ôm ngang Lâm Hoan Hi lên.

Sau khi bị anh ném lên giường, lúc này Lâm Hoan Hi mới kịp phản ứng.

Ngơ ngác nhìn khuôn mặt người đàn ông đang cận kề, cô chết lặng mấy giây, gian nan nói ra hai từ: "Dịch ca?"

"Anh muốn em."

Cảnh Dịch thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình lúc này.

Tầm mắt lướt qua áo sơ mi trắng hơi bó trên người xuống đến chân váy chữ A, bàn tay đặt lên đùi của cô, xoa một vòng, sau đó từ từ đi vào trong....

Bị chạm vào đến phần nhạy cảm Lâm Hoan Hi hít thở sâu, vội vàng khép hai chân lại, trong mắt hiện lên một tầng sương mù: "Đừng, để làm việc xong..."

"Làm chính sự trước."

Lâm Hoan Hi tránh bàn tay của anh, sốt ruột nói: "Chính sự là công việc."

Cảnh Dịch buột miệng phản bác lại: "Em mới là chính sự."

Chính sự....

Làm chính sự....

Kéo cà vạt của cô ra, Cảnh Dịch vội vã hôn lên xương quai xanh của Lâm Hoan Hi.

Loại va chạm này anh đã chờ mong rất lâu, nhưng anh lại càng chờ mong cô lâu hơn.

Cổ họng thoát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, động tác của người đàn ông càng lúc càng điên cuồng, càng lúc càng nóng bỏng....

Lâm Hoan Hi mê man, bộ dáng hơi nheo mắt lại giống như một chú mèo đang thoải mái tắm nắng, tràn đầy vẻ sự hưởng thụ và vẻ lười biếng.

Một trận mây mưa qua đi, cô nằm lì trên giường không có sức lực.

So với Cảnh Dịch, người tràn đầy thỏa mãn và tinh thần phấn chấn đang vuốt ve cô mà nói, thì Lâm Hoan Hi càng giống người hai ngày không ngủ hơn.

Cô mệt đến mức không có sức để gạt tay anh ra, vẫn còn một đồng công việc chưa làm xong.

Công việc....

Đúng rồi, cô còn công việc chưa làm xong.

Nếu mà không xong, chắc chắn Tô Diễm sẽ không bỏ qua cho cô.

Lâm Hoan Hi trong lòng vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng mà thân thể lại rất thành thực mà nằm trên giường không nhúc nhích.

Cuối cùng vẫn bại dưới con buồn ngủ.

Lâm Hoan Hi hơi nhếch mí mắt, nhìn người đàn ông mặt mũi sáng sủa nói: "Em ngủ một lúc, nửa giờ sau anh gọi em được không?"

"Ừ, được."

Nhận được câu trả lời, Lâm Hoan Hi liền nhắm hai mắt lại.

Lại qua một phút đồng hồ, cô cố gắng mở một mắt, thật vất vả mới nhắc nhở được: "Nhất định anh phải gọi nhé."

"Yên tâm, anh sẽ gọi em."

Cuối cùng, Lâm Hoan Hi cũng nhắm hai mắt đang nặng trĩu lại.

Cô ngủ rất nhanh, dường như vừa nhắm mắt là đã ngủ say.

Sau khi gạt mấy sợi tóc trên trán cô rồi đặt xuống một nệm hôn, Cảnh Dịch cẩn thận vén chăn xuống giường.

Anh mặc áo ngủ vào xong, liền cúi người nhặt quần áo vứt loạn trên mặt đất, sau khi xếp cẩn thận lại thì đi về phía bàn sách.

Cảnh Dịch cảm thấy hơi tỉnh lên, nhìn Lâm Hoan Hi một lúc rồi xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Mở đèn bàn trong phòng khách, Cảnh Dịch pha cho mình một ly cà phê, dưới ánh đèn mờ nhạt và không khí mát lạnh của buổi đêm, sắp xếp lại tất cả tài liệu còn đang lộn xộn.

*

Lúc trời còn chưa sáng, Lâm Hoan Hi bị người khác đánh thức.

Cô xoay người, cố gắng mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp trai của Cảnh Dịch.

Lúc này Lâm Hoan Hi mới nhớ ra mình phải làm gì, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại.

Cô cuống cuống ngồi dậy, nhìn xung quanh tìm quần áo: "Em ngủ 30 phút rồi à?"

Cảnh Dịch cầm quần áo trên tay đưa cho cô, nói: "5 giờ rồi."

Thân thể Lâm Hoan Hi lập tức cứng đờ, trừng mắt nhìn anh: "Mấy...mấy giờ cơ?"

Cảnh Dịch kiên nhẫn nhắc lại: "5 giờ."

5 giờ....

5 giờ rồi!!!

Lâm Hoan Hi cuống cuống, mặc vội quần áo vào, cô tìm xung quanh một vòng mà không thấy máy tính đâu.

Cảnh Dịch mặc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, anh cầm đồ trên giường lên, nói: "Em chưa mặc áo ngực."

Ngực...

Cô sờ vào ngực một cái, trống không, đúng là chưa mặc.

Cô vội vàng đi lấy, lại bị người đàn ông này dễ dàng tránh đi.

Lâm Hoan Hi hơi tức giận: "Dịch ca, anh đừng nghịch, em bảo chỉ ngủ nửa giờ, vì sao anh không gọi em?"

Anh rất bình tĩnh: "Xong rồi."

"Cái gì?"

"Nếu như em nói công việc, thì anh đã giúp em làm xong."

Sấm sét giữa trời quang.

Lâm Hoan Hi kinh ngạc không biết phải phản ứng như thế nào.

Cô chạy ra cửa, quả nhiên thấy máy tính được đặt trên bàn ngoài phòng khách.

Lâm Hoan Hi bước đến mở máy lên, trong thư mục, ba loại hàng khác nhau được phân loại rõ ràng, mỗi tệp còn được ghi rõ váy cưới, đồng phục và lễ phục, cô lại mở từng tệp ra, bên trong hình ảnh được sắp xếp đúng theo thứ tự thời gian, thậm chí các tác phẩm còn được sắp xếp theo

Cô nhìn tài liệu, đột nhiên không biết phải nói gì.

Tiếng bước chân ổn định truyền đến từ phía sau, Lâm Hoan Hi đứng thẳng người lên, viền mắt ửng đỏ.

"Sao anh không gọi em...."

Giọng nói có chút mệt mỏi....

Cảnh Dịch tiến lên mấy bước: "Anh có gọi em, nhưng em không tỉnh."

"Nói bậy!" Đầu mũi Lâm Hoan Hi cũng ửng đỏ: "Chắc chắn anh không gọi."

Cảnh Dịch cũng không phủ nhận, nhẹ nhàng gật đầu: "Cứ coi như là anh không gọi đi."

Lâm Hoan Hi ngửa đầu nhìn người đàn ông trước mắt, mỗi sợi tóc của anh đều rất gọn gàng sạch sẽ, không có một một chút dấu hiệu của áp lực, ánh mắt cô lướt qua đôi mắt của anh, lại dễ dàng thấy được những tơ máu và quầng thâm mắt, hiển nhiên là cả một đêm không ngủ.

Lâm Hoan Hi không kìm nén được mà cắn môi, đi tới ôm lấy eo anh.

"Tiểu Xuyên nói hai ngày rồi anh không ngủ..."

Cảnh Dịch đưa tay xoa đầu cô, nói: "Đừng nghe hắn nói lung tung, trên máy bay anh đã ngủ rồi."

"Thật ra không xong cũng không có việc gì mà, cùng lắm thì mắng em một trận."

Về mặt Cảnh Dịch nghiêm túc: "So với hoàn thành thì vẫn có lời hơn."

"Cùng lắm thì..." Lâm Hoan Hi khẽ cắn môi, "Cùng lắm thì em không làm nữa!"

Cuối cùng anh cũng nở nụ cười, khuôn mặt như nhuộm màu ánh trắng dịu dàng.

"Tô tổng của bọn em sẽ không vì một chút chuyện nhỏ này mà để mất đi một trợ lý có tài năng."

Lâm Hoan Hi hừ một tiếng: "Cái gì mà Tô tổng của bọn họ, gọi thân mật như vậy làm gì."

Cảnh Dịch bật cười thành tiếng.

Thấy thời gian còn sớm, cô lôi kéo anh vào phòng ngủ.

"Anh ngủ tiếp đi, còn có thể ngủ một lát."

Cảnh Dịch giữ cổ tay cô, nói: "Em không về?"

"Em..."

Trong con người Cảnh Dịch lộ ra ý cười: "Không sợ Tô Diễm phát hiện anh và em yêu đương vụng trộm sao?"

"Trộm..."

Cô trầm mặt: "Anh nói cái gì vậy? Em và ông xã qua đêm, sao lại là yêu đương vụng trộm được?"

"Đúng rồi." Nhẹ nhàng xoa mặt cô, Cảnh Dịch nói: "Chờ anh thay quần áo, chúng ta đi ăn sáng, sau đó đưa em về khách sạn."

Cô nghe lời gật đầu.

Cảnh Dịch thay một áo hoodie màu trắng kết hợp với quần jean màu đen, sau khi hóa trang đã thay đổi hình tượng của mình trước đó, bỏ lại sự trầm ổn ở phía sau, thêm vào đó là sự phấn chấn của một thiếu niên.

Lâm Hoan Hi quan sát Cảnh Dịch mấy lần, khóe mắt cong lên: "Dịch ca, nhìn anh trẻ hơn nhiều đấy, nếu như có mũ thì tốt."

Nói rồi cô chạy vào trong phòng, mở tủ quần áo ra tìm được một cái mũ lưỡi trai màu đen.

Nhón chân lên đội lên đầu cho anh, cô thỏa mãn gật đầu: "Trẻ hơn rồi."

Cảnh Dịch hơi nhíu mày: "Anh không già."

Lâm Hoan Hi: "Ừ, tiểu tiên nam chắc sẽ không già, chỉ là trẻ hơn thôi."

Cảnh Dịch: "..."

Hai người tay trong tay ra cửa.

Anh nắm tay cô đi trên đường hầu như là không có ai, Lâm Hoan Hi nhìn xung quanh một vòng không thấy bóng dáng của cái xe nào, không nhận được hỏi: "Chúng ta đi về à?"

"Ừ."

"Không sợ bị chụp được sao?"

"Paparazi không dậy sớm vậy đâu, lại nói, chụp được cũng không sao."

Nói cũng phải.

Bọn họ lúc này là quang chính đại.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Nơi đường chân trời đã hiện lên từng dải màu trắng bạc, ngay cả đường phân cách ngày và đêm cũng để lộ ra sự lười biếng. Cuộc bộ của hai người đã làm kinh động tới những chú chim bồ câu đang đậu ở ven đường, chúng vỗ cánh bay về phía chân trời.

Đúng lúc thấy nhà hàng vừa mở cửa, hai người đẩy cửa đi vào.

Lúc này mới thấy nhân viên cửa hàng thay đồng phục cũng không có gì là bất ngờ, có rất nhiều người đến đây sớm.

Sau khi mua đồ ăn sáng, Lâm Hoan Hi vừa đi vừa ăn.

Bình thường cô cũng hay ăn sáng trên đường, chỉ là chưa thấy Cảnh Dịch ăn sáng trên đường bao giờ, nên không tránh khỏi tò mò mà nhìn sang anh.

Người đàn ông ngậm ống hút, tay trái là bánh mì anh đang ăn.

Anh đi bên cạnh, cô rất yên tâm.

Lâm Hoan Hi dịch người lại gần Cảnh Dịch, từ từ ngẩng đầu lên.

"Như vậy thật tốt..."

"Hả?"

"Em và anh cùng đi trên đường, cùng ăn bữa sáng mà không có một ai khác."

Thời tuổi trẻ Lâm Hoan Hi luôn có một mơ ước.

Vào mỗi buổi sáng của mùa đông, nam sinh mà mình thầm mến tới đón cô đi học, mỗi ngày đều mang cho cô một phần bữa sáng, có thể là bánh cuộn*, hoặc là bánh bao nóng hôi, sau đó cô ngồi yên sau xe đạp của anh, cùng nhau chậm rãi đi tới trường.

Mặc dù bây giờ không giống như trong tưởng tượng, nhưng cũng không khác gì nhiều.

Cảnh Dịch cầm chặt ly giấy trong tay, thanh âm cũng trầm hơn: "Chỉ cần em muốn, sau này mỗi ngày anh sẽ đi cùng em."

"Em chỉ là thuận miệng nói thôi." Cô uống một ngụm trà sữa cuối cùng sau đó ném ly giấy vào thùng rác, chỉ nghe một tiếng bịch vang lên, ly giấy chuẩn xác rơi vào thùng rác.

"Anh là đại minh tinh, sao có thể giống người bình thường đi trên đường mỗi ngày, cho dù có thể, chắc chắn sẽ bị nhiều người vây quanh chụp ảnh."

Dường như cô có thể tưởng tượng được hình ảnh kia, người đông nghìn nghịt.

Cảnh Dịch hơi híp mắt nhìn gò má của cô, mở mồm nói: "Thật ra..."

"Đến rồi."

Không đợi Cảnh Dịch nói hết câu, người con gái bên cạnh đã chạy chậm về phía trước.

Lâm Hoan Hi xoay người vẫy tay với anh: "Cảm ơn anh đã đưa em về, buổi tối gặp lại."

Cảnh Dịch thở dài, che giấu tâm trạng lúc này, gào tay lên: "Tối gặp lại."

Đội bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất, Cảnh Dịch mới xoay người về hướng ngược lại rồi đi.

Bầu trời đã sáng.

Ánh ban mai trải rộng khắp chân trời, lúc này thủ đô Pari càng trở nên thơ mộng.

Thời gian còn sớm, Cảnh Dịch tìm một cái ghế ngồi xuống.

Thật lâu trước đây anh đã suy nghĩ mãi một vấn đề: Rốt cuộc anh muốn gì?

Khi còn trẻ muốn được mọi người quan tâm, cho nên anh đã tiến vào giới giải trí. Sau đó háo hức chứng tỏ bản thân, nên đã đóng bộ phim, vì vậy đã lọt vào ánh mắt của khán giả. Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã đứng trên tuyến đầu, sau này nhận được giải ảnh đế, hoàn thành ước mơ trước đó.

Gần như anh đã làm hết những gì mà đa số người trên thế giới không làm được, nhưng mà trong lòng vẫn luôn có một khoảng trống, vì vậy mà thuận theo tâm ý, kết hôn với Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch nhớ, trong mối quan hệ này Lâm Hoan Hi luôn là người chủ động, cô chiều theo ý anh, ở sau lưng động viên anh.

Có lẽ đã đến lúc anh phải từ bỏ việc này...

Nghĩ như vậy, trong lòng Cảnh Dịch cũng thông suốt.

Anh lấy điện thoại ra, gọi điện cho Chu Châu, trong nước đang là đêm khuya, điện thoại vang lên rất lâu mới có người nghe.

"Dịch ca, anh biết bây giờ là mấy giờ không?"

Trong loa, thanh âm của Chu Châu không rõ ràng.

Cảnh Dịch nhích khóe môi: "Chu Châu, tôi muốn rời khỏi giới giải trí."

Chu Châu:???

Chu Châu:!!!!!!!!!!

"Con mẹ nó anh nói gì? Anh nói lại một lần nữa xem!!!!!"

"Tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi, đến lúc rồi."

"Đúng là gặp quý! Dịch ca anh thử lắc đầu của mình xem, có nghe thấy tiếng đại dương đang khóc không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Edit: Cải Xanh

Chương 62

Chu Châu bị Cảnh Dịch dọa sợ đến mức quên cả phép tắc cơ bản.

Từ trên giường ngồi dậy bật đèn bàn, sau khi tỉnh táo lại Chu Châu tận tình khuyên bảo: "Dịch ca, em sẽ coi như là nói đùa."

"Tôi không nói đùa."

Giọng nói rất nghiêm túc, hoàn toàn không giống nói đùa.

Chu Châu nhíu mày: "Dịch ca, chúng ta nhận được lời mời của kim bài đạo diễn Stanley ở Hollywood, lần này là cơ hội tốt nhất để anh tiến vào Hollywood. Anh cũng biết địa vị của mình tính người Hoa ở Hollywood mà, nếu như anh thành công đóng diễn viên chính trong bộ phim này, cho dù không cảm được giải Oscar, cũng sẽ làm thay đổi ấn tượng của Hollywood về các ngôi sao điện ảnh trong nước."

Anh im lặng không nói lời nào.

Khi anh còn đang do dự, Chu Châu tạm thờ phào nhẹ nhõm, hỏi: "Dịch ca, sao đột nhiên anh lại muốn rời khỏi giới giải trí?"

Cảnh Dịch cúp mắt xuống, không trả lời.

Chu Châu đã đi theo Cảnh Dịch nhiều năm, đã hiểu tính tình của anh như lòng bàn tay, suy nghĩ một lúc lại nói: "Là vì chị dâu?"

"Không hẳn là vậy." Anh ngả người ra sau, nhìn đàn chim tự do bay lượn trên bầu trời, anh neho mắt lại tràn đầy sự thỏa mãn, "Thành thật mà nói, nếu như tôi ở lại, thì không muốn khiến cô ấy phải thất vọng, cô ấy ngưỡng mộ tôi như thế..."

Trong mắt Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch là người hùng duy nhất của cô.

Vì vậy anh muốn đứng trên đỉnh cao, trở thành ánh sáng, trở thành mặt trời, trở thành chỗ dựa của cô.

"Hôm nay Lâm Hoan Hi nói với tôi, có thể cùng nhau đi đường trên rất vui vẻ."

"Để trở thành ánh để tôi đã bỏ qua rất nhiều thứ. Tôi muốn quay lại cuộc sống của người bình thường, không cần quá bận rộn, không cần trốn tránh, có thể cùng cô ấy đi dạo phố, mua đồ ăn, cũng rất tốt."

Nghĩ đến hình ảnh đó, nét mặt Cảnh Dịch cũng dịu dàng hơn.

Trước kia cô luôn là người đứng sau anh, bây giờ đến lượt Cảnh Dịch đứng sau cô, để ủng hộ cô.

"Hơn nữa tôi cũng đã già rồi, nên nhường cơ hội cho người mới, cho dù là lui vòng, tôi cũng sẽ dùng tinh lực còn lại để hỗ trợ công ty, giúp đỡ người mới. Khả năng diễn xuất của người mới bây giờ thật sự không nhìn nổi."

Chỉ cần có danh tiếng và khuôn mặt là có thể đóng phim, sau đó cầm số tiền thù lao kếch xù nhưng lại không có chút tài năng nào, điều này khiến người thật sự yêu nghề như Cảnh Dịch rất khó chịu.

Chu Châu lại bị thuyết phục, hần cẩn thận nói: "...Vậy phía đạo diễn Stanley? Cơ hội này rất khó có được, em không muốn anh bỏ qua..."

"Chờ tôi về xem kịch bản rồi hãy nói, nếu như kịch bản thích hợp thì tôi sẽ nhận, còn nếu không phải loại tôi thích, vậy chỉ có thể từ chối."

Đã nói đến mức này, Chu Châu cũng không tiện nói thêm gì nữa.

"Vậy được rồi, chờ anh từ Pari trở về rồi hãy nói."

Cúp điện thoại, Cảnh Dịch đuổi người trở về khách sạn.

*

Vừa với tới khách sạn, Lâm Hoan Hi liền thay đồ ngủ, đúng lúc mặc xong thì cửa phòng bị gõ.

Sau khi vò tóc rối tung rồi nhỏ vài giọt nước vào mắt, lúc này Lâm Hoan Hi mới đi mở cửa.

"Tô tổng, chào buổi sáng."

Cô mặc quần áo hơi bó, ngáp một cái nhìn Tô Diễm: "Ngài đến sớm vậy."

Tô Diễm đánh giá cô, dường như là muốn tìm ra điểm gì khác lạ trên người cô.

Lâm Hoan Hi mới vừa "yêu đương vụng trộm" về không tránh khỏi chột dạ, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thân thiện.

Tô Diễm đưa tay về phía cô: "Máy tính."

Lâm Hoan Hi xoay người đi vào lấy máy tính đưa cho hắn.

Tô Diễm dựa vào khung cửa, đứng trước mặt cô mở máy lên, quét mắt qua màn hình, đuôi mày khẽ nhếch lên, dường như rất bất ngờ.

Một lúc sau, Tô Diễm gấp máy tính lại, cúp mắt nói: "Làm khá lắm."

Ánh mắt sâu xa quét qua đôi mắt đỏ ngầu và khóe mắt dường như còn dòng lệ của cô, hỏi: "Một đêm không ngủ?"

"...."

Lâm Hoan Hi người ngủ rất ngon khẽ đảo tròn mắt, nói: "Ngủ một lúc."

Tô Diễm không hỏi nhiều: "Thay quần áo xong đi ăn sáng, sau đó tôi đưa cô đến chỗ An Á."

"Hả? Lại đi sao?"

Cô vừa ăn sáng xong, bây giờ còn no đấy.

Tô Diễm nhú mày: "Lại?"

Lâm Hoan Hi hô hấp cứng lại, vội vàng nói: "Lại... lại đến chỗ An Á sao?"

"Đi thử lễ phục, không phải cô tưởng sẽ mặc bộ hôm qua chứ?"

"Chẳng lẽ không phải sao?"

Ánh mắt cô hoang mang, Tô Diễm im lặng vì sự ngốc nghếch của cô.

Hắn kiên nhẫn nói: "Những bộ lễ phục sẽ không mặc lần thứ hai, hiểu chưa?"

Lâm Hoan Hi nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Người nghèo như chúng tôi không chú ý nhiều như vậy...."

"Cô nói cái gì?"

Cô vội vàng đứng thẳng: "Tô tổng ngài nói đúng!"

Tô Diễm hừ một tiếng, ánh mắt đột nhiên nhìn chỗ hõm vai bị cô dùng tóc che đi, dưới những sợi tóc đen có thể thấy thấp thoáng một dấu đỏ nhàn nhạt.

Tầm mắt của hắn khiến Lâm Hoan Hi căng thẳng, vội vàng vén tóc để che đi dấu hôn mà tối hôm qua Cảnh Dịch để lại.

Lâm Hoan Hi về mặt bình tĩnh nói: "Tô tổng nếu như ngài không có chuyện gì, thì tôi đi thay quần áo."

"Tôi chờ cô ở dưới tầng."

Để lại một câu, Tô Diễm xoay người rời đi.

Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa lại thay quần áo.

Cô ngồi trước gương tỉ mỉ quan sát bản thân, cầm lấy bông đánh phấn cẩn thận che đi vết tích trên người, Cảnh Dịch rất thích cắn vào tai và cổ của cô, giống hệt chó con, cho dù là đi ngủ cũng phải tựa vào hõm vai cô, có đôi khi tỉnh lại bả vai đã ê ẩm.

Chẳng lẽ cổ của cô còn có sức quyến rũ khác?

Lâm Hoan Hi ngửa đầu, phát hiện cổ của mình thật sự đẹp, thon dài trắng nõn tựa như cổ thiên nga.

Sau khi che xong, Lâm Hoan Hi mới yên tâm đi ra ngoài.

Tô Diễm ở nhà hàng đợi cô, sau khi Lâm Hoan Hi vào chỗ, Tô Diễm mời từ từ dùng bữa sáng.

Đồ ăn đã dọn lên nhưng Lâm Hoan Hi lại không muốn ăn, chỉ cúi đầu uống cà phê.

Tô Diễm đặt đĩa xuống, lẳng lặng nhìn cô mấy giây: "Không muốn ăn?"

"Tôi không đói."

Tô Diễm ngược mắt lên, đột nhiên hỏi: "Bạn trai không gọi cho cô sao?"

Lâm Hoan Hi cầm chặt cốc trong tay, không trả lời.

"Bạn trai cô làm gì?"

"Cái đó... là việc riêng."

"Việc riêng?" Tô Diễm cười một cái, không nói gì.

*

Lâm Hoan Hi cảm thấy Tô Diễm hơi kỳ lạ, trên đường đến chỗ An Á cũng không dám nói chuyện.

Cho đến khi vào cửa thì gặp Tiểu Xuyên đến lấy tây trang.

Thấy Lâm Hoan Hi, Tiểu Xuyên hơi bất ngờ, tiếp theo là mừng rỡ, tươi cười chào hỏi cô: "Chị Hoan Hi, chị cũng tới lấy lễ phục sao?"

Tô Diễm nhú mày, ánh mắt dừng lại trên người cô.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Tô Diễm, Lâm Hoan Hi chỉ muốn tìm một cái lỗi để chui vào, cô vội vàng nháy mắt với Tiểu Xuyên, người đại diện trẻ tuổi lúc này mới phát hiện bên cạnh Lâm Hoan Hi còn một Tô Diễm.

Nghĩ đến quan hệ của Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch không thể để người ngoài biết, Tiểu Xuyên vội vàng nói: "Chị Hoan Hi em đi trước nhé, tạm biệt."

Tiểu Xuyên cảm thấy trang vội vàng vòng qua hai người ra cửa.

Bầu không khí yên tĩnh, có chút xấu hổ.

Tô Diễm hai tay đút túi, từ trên cao nhìn xuống đỉnh đầu Lâm Hoan Hi.

"Nếu tôi không nhầm, thì người lúc này hình như là người đại diện mới của Cảnh Dịch?"

Lâm Hoan Hi gật đầu: "Ừ."

"Nhìn hai người có vẻ thân quen."

Lâm Hoan Hi nói: "Trước... trước kia đã gặp qua mấy lần."

"Gặp qua mấy lần?" Giọng nói của hân tràn đầy nghi ngờ.

Lâm Hoan Hi không giỏi nói dối nên có chút lo lắng, sợ lúc nữa làm lộ sự thật, vội vàng nói: "Tôi đi lên tìm An Á, bây giờ cũng không còn sớm, nhờ đâu đến muộn lại không hay."

Sau đó, cô vội vàng chạy lên tầng.

Nhìn bóng lưng của cô, Tô Diễm hồi tưởng lại những hình ảnh tối hôm qua, kết hợp với các loại hành động kỳ lạ của cô, sự nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, Tô Diễm cũng thôi suy nghĩ.

Đối với Tô Diễm mà nói cô cũng chỉ là một người đại diện tài năng mà hân muốn đề bạt, nói trắng ra là quan hệ công tác, hân không cần phải tò mò về cuộc sống riêng tư của cô, cũng không cần phải hiểu cô là một người như thế nào.

Cho dù đã nghĩ như vậy, nhưng Tô Diễm vẫn cảm thấy trong lòng có chỗ không đúng, giống như là bị mắc xương cá, không quá khó chịu, nhưng lại khiến người ta khó quên.

Lễ phục hôm nay Lâm Hoan Hi mặc là váy đuôi cá màu đen, từ phần thắt lưng xuống tới chân đã hoàn toàn phô ra được vóc dáng thon dài quyến rũ của cô. Để phù hợp với bộ lễ phục này, cô được trang điểm khá đậm. Son dùng màu đỏ retro đang được thịnh hành. Lối trang điểm theo kiểu Âu Mỹ này càng làm nổi bật lên ngũ quan tinh tế của cô, đôi mắt hút hồn hướng về chỗ vừa đứng, lúc không nói chuyện vẫn có sức hút mà người khác không có.

Từ chỗ An Á rời đi là đi thẳng đến nơi diễn ra Tuần lễ thời trang của Edward.

Lúc này xung quanh sân toàn là phóng viên, Lâm Hoan Hi đi cạnh Tô Diễm, sau khi đi thăm dò và tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, mới đi vào bên trong.

Vị trí của bọn họ là ghế VIP ở hàng đầu, lúc vừa ngồi xuống, lại phát hiện chỗ ngồi bên cạnh là Cảnh Dịch.

Đối mặt với người đàn ông đang mỉm cười này, Lâm Hoan Hi vẫn luôn bình tĩnh duy trì nụ cười, ngay cả một ánh mắt cũng không bỏ thí.

Cách thời gian bắt đầu còn mười mấy phút, khách khứa liên tiếp đi vào, ánh đèn trong sân tắt dần.

Trong bóng tối, một bàn tay sờ lên eo cô.

Phản eo là nơi nhạy cảm nhất của cô, đột nhiên bị chạm khiến hô lên một tiếng nhỏ.

Tô Diễm nhìn sang: "Khó chịu?"

Lâm Hoan Hi toàn thân cứng ngắc, một tay đặt trên đầu gối, một tay đẩy tay của đối phương.

"Tôi cảm giác như có côn trùng cắn."

"Côn trùng?" Tô Diễm nhìn xung quanh, "Ở đây làm gì có côn trùng?"

".... Vậy là tôi nghĩ sai rồi, Tô tổng không cần để ý."

Nói xong, cô quay đầu trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Nụ cười của anh không có ý tốt, từ từ rút tay lại.

Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng yên tâm, lúc cô đang cảm thấy bình yên, thì bàn tay của anh là đưa sang, lần này là đến đùi của cô.

Lễ phục hơi xê tà, cho nên anh rất dễ dàng cho tay vào váy cô, không ngừng vuốt ve trên bắp đùi mịn màng, rất ngứa.

Lâm Hoan Hi hơi buồn bực, ngại Tô Diễm và khách khứa, cũng không tiện tức giận, chỉ có thể coi như không có việc gì tránh sang một bên.

Khoảng cách giữa hai ghế cũng không rộng, cô vừa không để ý đã chạm vào Tô Diễm.

Lâm Hoan Hi vội vàng ngồi thẳng, kéo thêm khoảng cách giữa hai người.

Tô Diễm lại không kiềm chế được, thấp giọng quát: "Ngồi ngoan ngoan đi, cô là sâu róm à?"

"Nhưng mà..." Lâm Hoan Hi có chút tủi thân, ánh mắt tràn đầy trách cứ liếc Cảnh Dịch: "Có côn trùng cắn tôi."

Tô Diễm nhìn sang, lướt qua Cảnh Dịch, ánh mắt tối lại, nói: "Chúng ta đổi chỗ đi, ngồi chỗ tôi không có côn trùng."

Tô Diễm vừa dứt lại, người đàn ông này giờ không đứng đắn cũng thu tay, hai chân chụm lại, hai tay đặt trên đầu gối, mắt nhìn về phía trước, hình thành một tư thế ngồi tiêu chuẩn.

Lâm Hoan Hi mỉm môi cười: "Không cần đâu, tôi đỡ hơn rồi."

Tô Diễm liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, im lặng chuyển ánh mắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Edit: Tròn

Chương 63

Buổi trình diễn thời trang rất nhanh bắt đầu, đối với người lần đầu tiên tham dự một buổi diễn trình diễn thời trang, Lâm Hoan Hi xem đặc biệt chăm chú.

Phong cách thiết kế của Edward thiên về sự hoang dã, không có giới hạn trong khuôn khổ ở Trung Quốc, dẫn đầu xu hướng độc đáo, màu sắc cá nhân đặc biệt, đó là lý do vì sao hắn nổi tiếng nhờ tài năng.

Kết thúc buổi trình diễn thời trang, Lâm Hoan Hi được lợi ích không nhỏ.

Đội sau khi khách mời tốp năm tốp ba đi về, Edward đang tiếp nhận phóng vấn hướng bọn họ phát phát tay: "Cùng nhau chụp ảnh đi."

Tô Diễm liếc xéo Cảnh Dịch: "Không chụp cùng anh ta."

"Cái đó Cảnh Dịch và tiểu trợ lý kia?"

Lâm Hoan Hi cười mở đáp ứng: "Được ạ."

Âm thanh Cảnh Dịch cùng lúc vang lên: "Không được."

Có chút xấu hổ.

Cảnh Dịch về mặt thần nhiên đối lại: "Có thể."

Lâm Hoan Hi khước môi giương lên.

"Tô Diễm không định chụp thật à?"

Edward lần nữa hỏi thăm, ánh mắt Tô Diễm liếc qua Lâm Hoan Hi cùng Cảnh Dịch, cuối cùng bước vào, giữ im lặng đứng bên cạnh Edward.

Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi ngay sau đó đi qua, mỉm cười về hướng ống kính.

Sau khi kết thúc chụp ảnh, cô lấy giấy bút trong túi ra, có chút ngại ngùng: "Tiên sinh Edward có thể ký tên cho tôi được không?"

"Đương nhiên là không có vấn đề gì."

Hắn không phải là người keo kiệt, không do dự mở sổ ra, ký tên mình vào.

Lâm Hoan Hi rục rịch, nhin không được nói: "Phong cách thiết kế của ngài rất độc đáo, tôi rất thích trang phục của ngài."

Edward tươi cười, tự giễu: "Rất vui khi nghe cô nói vậy, nhưng mà có nhiều người cảm thấy phong cách của tôi như một đứa con nít, không coi ra gì."

"Đó là bọn họ nói vậy, tôi cảm thấy được thiết kế không phải thuận theo thẩm mỹ đại chúng, phong cách chính mình mới là phong cách thật sự."

Edward nhướn lông mày, giống như là kinh ngạc với lý luận này của cô.

Lâm Hoan Hi đột nhiên ý thức được chính mình múa rìu qua mắt thợ*, vội vàng sửa lại: "Ý của tôi là... ngài vô cùng khiêm tốn rồi."

*Múa rìu qua mắt thợ: khoe khoang việc mà mình không thạo trước mặt người rất thành thạo.

Edward trầm thấp cười: "Cô gọi là Lâm Hoan Hi?"

"Đúng vậy."

Hắn vươn tay với cô: "Hy vọng tuần sau còn có thể nhìn thấy cô."

Cô có chút thụ sủng ngược kinh*, đem hai tay cọ xát trên váy sau đó thành khăn nắm lấy: "Nếu có cơ hội mà nói...tôi nhất định sẽ đến."

*Thụ sủng ngược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Edward ý cười càng sâu, đột nhiên nhìn về phía Tô Diễm, dùng tiếng Pháp nói chuyện, đột nhiên chuyển thành ngôn ngữ lạ lẫm, Lâm Hoan Hi có chút mờ mịt, không khỏi nhìn sang.

Tô Diễm im miệng không nói, con mắt Cảnh Dịch lại vài phần nặng nề.

"Có muốn đến kho rượu của tôi tụ tập không? Bốn người chúng ta vừa vận lập một bàn mạt chược."

"Không được." Tô Diễm nói, "Công ty còn có việc chờ tôi xử lý, ngược lại Cảnh tiên sinh, tôi tin chắc anh ta rất vui lòng ở lại."

"Tôi cũng không được rồi." Cảnh Dịch liếc Lâm Hoan Hi, "Tôi còn có việc nhà phải xử lý."

"Vậy tôi không tiễn, đi đường cẩn thận."

Rời khỏi hội trường.

Vừa đi tới cửa, điện thoại Tô Diễm đổ chuông, hắn cái gì cũng không nói đi tới nơi vắng vẻ nhận điện thoại, chỉ để lại hai người Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch.

Xung quanh vắng lặng, vì vậy cô đánh bạo kéo góc áo của anh, lên tiếng hỏi: "Vừa rồi Edward nói cái gì? Anh có thể nghe hiểu sao?"

Cảnh Dịch hai tay đút túi, con ngươi màu đen nhìn về phương xa, đụng phải của ánh mắt Tô Diễm, mỗi người lại tránh đi.

"Edward nói 'Cô ấy là một cô gái thú vị.'"

"Cô ấy?"

Cảnh Dịch khóe mắt rũ xuống: "Em."

Đột nhiên đã hiểu, lập tức im miệng không nói.

Tô Diễm kết thúc điện thoại, đi tới bên này.

"Cảnh tiên sinh chuẩn bị khi nào về nước?"

Cảnh Dịch nói: "Chuyến mười một giờ tối."

Tô Diễm nói: "Không khéo, tôi giống cậu."

Im lặng một lúc.

Cảnh Dịch đột nhiên nói: "Nếu như không ngại mà nói....buổi tối cùng đi?"

"Đương nhiên có thể."

Sau khi bàn bạc với nhau xong, Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch, vẫy tay với anh, đi theo Tô Diễm.

Quay trở lại khách sạn thay quần áo, thu thập xong hành lý, lại tùy tiện ăn qua bữa tối, chính thức khởi hành đến sân bay.

Trong xe, Cảnh Dịch nhắn tin tới: Đang trên đường sao?

Lâm Hoan Hi hồi phục: Đang trên đường rồi.

Cảnh Dịch: Anh đến rồi.

Lâm Hoan Hi: Anh xuống máy bay có thể trực tiếp về nhà, em muốn qua chỗ Tinh Tinh lấy hành lý, có thể sẽ đi cùng Tô tổng.

Cảnh Dịch:?

Lâm Hoan Hi giải thích: Trước kia không phải đã nói cho anh biết đấy ư, Tô tổng ở cùng tòa nhà với công nhân viên chức, ở tầng trên tầng của Tinh Tinh.

Cảnh Dịch:...

Nhìn vào dấu ba chấm ý vị thâm trường*, Lâm Hoan Hi tiếp tục đánh chữ: Anh không nên suy nghĩ bậy bạ, ngoài trừ đến chỗ Tô tổng mượn sách, chúng em đều không chuyện gì.

*Ý vị thâm trường: có ý khác, ý sâu xa.

Cảnh Dịch: Mượn sách?

Lâm Hoan Hi: "..."

Cô nhất định là kẻ ngu!

Đang muốn tiếp tục giải thích, bên tai truyền đến âm thanh lãnh đạm của Tô Diễm: "Đến rồi, đừng nhìn điện thoại nữa."

Tức nuối thở dài, Lâm Hoan Hi chỉ có thể đi theo xuống dưới.

Sân bay to như vậy, tìm một người thực sự không dễ, đến khi lên máy bay, Lâm Hoan Hi phát hiện Cảnh Dịch rất không trùng hợp ngồi cùng dãy chỗ của bọn họ.

"Thật là trùng hợp, Cảnh tiên sinh."

"Đúng thật là trùng hợp."

Rõ ràng là hai người Tô Diễm và Cảnh Dịch nói đi cùng nhau nhưng hai người đều rất thông dong và tự nhiên chào hỏi. Nói xong mỗi người quay đầu đi về chỗ từng người.

Tô Diễm ngồi bên trong, Lâm Hoan Hi ngồi gần lối đi.

"Tôi muốn ngủ, cô tốt nhất nên yên phận."

Sau khi cánh cáo, Tô Diễm đưa tay đeo bịt mắt, nhắm đôi mắt lại.

Cabin yên tĩnh, Lâm Hoan Hi lờ mờ Cảnh Dịch.

Người đàn ông dựa vào thành ghế, trên mặt bao phủ vàng sáng nhẹ, anh nhắm hai mắt, giống như đang ngủ.

Lâm Hoan Hi như ngồi trên cây kim, kim nén không được, từ trong túi lấy ra giấy bút, viết xong vo lại thành quả bóng, ném qua.

Quả bóng giấy bay một vòng cung giữa không trung rồi rơi vững vàng vào lòng lực của anh.

Cảnh Dịch mở mắt, ánh mắt lạnh lùng và thờ ơ nhìn quả bóng giấy, Lâm Hoan Hi thấp thòm nhìn ngón tay thon dài kia mở tờ giấy ra.

Tờ giấy nhăn nhúm, chữ viết ngoáy: Chỉ là mượn sách, anh không nên hiểu lầm!! QAQ

Cảnh Dịch nhún mày, lấy bút máy đen từ trong túi áo ra.

Viết xong lại cho cô.

Lâm Hoan Hi không thể chờ đợi được nữa, mở ra xem, nhưng mà chỉ có một chữ: Ủ.

Ủ...

Ủ cái gì hả!!!

Cô phồng má, tiếp tục viết, rồi ném sang.

[Đừng suy nghĩ nhiều, em chỉ lấy vài cuốn sách, sau đó cũng không đến đó nữa!]

Người đàn ông nhìn chăm chăm vào mặt giấy, không có hành động gì.

Rốt cục, anh mới bắt đầu viết, tờ giấy lại một lần nữa về trên tay cô.

Vẫn như trước, chỉ có mấy chữ: Anh biết rồi.

Anh biết rồi...

Anh biết rồi cái gì!

Cô rất buồn bực.

Cúi đầu, đem tờ giấy vò cho nhăn nhúm, bỏ vào trong túi, không nói chuyện nữa.

Cảnh Dịch như có như không nhìn cô, dường như là thờ dài, đứng dậy đi vào toilet, đi ngang qua cô, những ngón tay rủ xuống nhẹ nhàng kéo áo cô. Nhìn bóng lưng Cảnh Dịch, lại liếc mắt nhìn Tô Diễm bên cạnh đã ngủ, cô đứng dậy, cẩn thận để túi xách ở chỗ ngồi, đi theo anh.

Hai người chân trước chân sau đi vào toilet, lạch cạch- âm thanh khóa trái cửa, Cảnh Dịch quay người đem Lâm Hoan Hi chặn ở cửa, tay chống trên cửa, không gian vốn nhỏ hẹp lúc này càng trở nên chen chúc hơn.

Lâm Hoan Hi không thể trốn ra phía sau, cẩn thận nhìn anh: "Anh..."

"Phụ nữ đều thích ngồi ngoi lung tung như vậy sao?"

Không đợi Lâm Hoan Hi mở miệng, ngón tay ấm áp của Cảnh Dịch nâng cái cằm mềm mại của cô lên, ánh mắt chăm chú, con ngươi sáng lấp lánh, phản chiếu hình ảnh của cô.

"Hay là chỉ có em?"

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi, không khỏi siết chặt ngón tay: "Em sợ anh hiểu lầm mà, lòng dạ anh nhỏ như vậy..."

Cảnh Dịch nhíu mày: "Lòng dạ anh rất nhỏ?"

Cô không chút do dự gạt đầu: "Ủ, rất nhỏ."

Sợ đã kích đến lòng tự trọng của Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi vội vàng nói: "Dịch ca không phải suy nghĩ nhiều, em tìm hiểu rồi, những đàn ông chòm sao Bò Cạp lòng dạ đều rất nhỏ, lại thích mang thù, đây không phải chỉ mình anh. Không giống với chòm sao Bạch Dương của chúng em, tại em lòng dạ phóng khoáng, một chút cũng không thêm để ý đến những...chi tiết nhỏ kia."

Con mắt Cảnh Dịch lập tức sa sầm: "Tới cùng là em đang nói với anh về chòm sao hay gì?"

Ý thức được mình lạc đề, Lâm Hoan Hi có chút xấu hổ, vội vàng đổi chủ đề: "Vậy là anh không hiểu lầm?"

Cảnh Dịch: "Lúc đầu vốn là không có, sau khi em nói với anh chòm sao Bò Cạp lòng dạ hẹp hòi thì có."

"Dịch ca..."

"Hôn anh một cái anh sẽ tha thứ cho em." Cảnh Dịch chỉ chỉ miệng, còn rất phối hợp khom người xuống.

Nhìn bờ môi anh trong gang tấc, Lâm Hoan Hi không thể không nhò nước miếng, cơ thể cô trốn tránh, lắp bắp hỏi: "Đây là, đây là trên máy bay, không tốt lắm đâu?"

"Không có người thấy."

"Vậy được rồi."

Lâm Hoan Hi chậm rãi kiễng mũi chân, từ từ đưa môi tới.

Đôi môi chạm nhau, thân thể ngay lập tức rã rời.

Lâm Hoan Hi duỗi đầu lưỡi nhỏ nhắn, linh hoạt tách đôi môi anh ra, thăm dò vào bên trong, chặt chẽ dính sát, không thể tách rời.

Trong không gian kín, thời gian như dừng lại, không khí yên tĩnh, xung quanh chỉ vang vọng tiếng nước bọt.

Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, khom gối tách hai chân cô ra, hô hấp dồn dập giữ chặt ót cô.

Hôn đến mơ mơ màng màng, Lâm Hoan Hi hí hóp nửa mắt thấy được chính mình trong gương.

Về mặt hết sức mê ly diễm lệ.

Cô nhin không được xì cười.

Cảnh Dịch chậm rãi rời khỏi, trong lòng nóng hừng hực, lau đi nước bọt khoe môi, cất tiếng: "Cười cái gì?"

Lâm Hoan Hi khuôn mặt ửng hồng: "Uhm...giống như AV,...cái gì cơ chán đấy..."

Cảnh Dịch nhướn đôi mày rậm: "Em còn biết cơ chán?"

Lâm Hoan Hi: "..."

"Thành thật khai báo đi, rốt cuộc là ở sau lưng anh em xem trộm cái gì?"

Lâm Hoan Hi: "..."

Cảnh Dịch cười khúc khích, nói: "Không thuần khiết? Tình dục?"

"Không, không phải." Lâm Hoan Hi vội vàng muốn giải thích.

"Được rồi." Người đàn ông nào đó về mặt rộng lượng, đưa tay xoa đầu cô, "Về sau không nên nghĩ anh nhỏ nhen như vậy, anh rất độ lượng đấy."

"...À."

"Còn có." Đáy mắt anh xẹt qua tia vui vẻ, xoay người kề bên tai Lâm Hoan Hi, thấp giọng nói: "Ngày nào đó em thay bộ tiếp viên hàng không, chúng ta..."

Anh còn chưa dứt lời, Lâm Hoan Hi đã đá lên bắp chân của anh.

Đẩy người đàn ông nào đó có ý xấu ra, sửa sang lại quần áo, liếc mắt khinh thường anh: "Anh mới không thuần khiết, anh mới tình dục!"

Cuối cùng lại bỏ thêm ba chữ: "Còn biến thái!"

Cô hừ một tiếng, mở cửa rời khỏi, trở lại chỗ ngồi.

Cảnh Dịch nhướn mày, mở vòi nước bắt đầu rửa tay.

Nhìn chính mình trong gương, trong đầu không khỏi tưởng tượng bộ dáng vợ mình mặc đồng phục, trông rất mê người...

Đáng tiếc...

Anh tiếc nuối thờ dài, lau tay sạch sẽ rồi rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit: Tròn

Sau khi xuống máy bay, Cảnh Dịch và Tô Diễm tạm biệt nhau, ánh mắt anh từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn Lâm Hoan Hi, bộ dạng chính nhân quân tử.

Ngồi lâu như vậy trên máy bay, Lâm Hoan Hi ít nhiều cũng mệt mỏi, không nhận được ngập một cái.

Tô Diễm nhìn cô, đuôi lông mày khẽ nhếch: "Ngày mai cho cô nghỉ một ngày, nghỉ ngơi cho thật tốt."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi vội vàng đáp: "Không cần, tôi không mệt."

Hắn không nói chuyện.

"Tô tổng, chúng ta về công ty trước hay sao?"

"Trực tiếp về nhà, tôi muốn lấy một số đồ."

"...À."

Tô Diễm còn nói: "Dù sao cũng là giờ tan làm, cô không cần cùng tôi tới công ty."

Cô không nói gì, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe chạy ổn định trên đường, rất nhanh đến nhà, lái xe giúp Tô Diễm lấy hành lý, Lâm Hoan Hi đang muốn tự mình lấy thì đột nhiên một đôi tay đuổi ra lấy trước.

Lâm Hoan Hi có chút ngạc nhiên, Tô Diễm im lặng xách hai hành lý đi trước.

Hắn dừng bước lại, nhìn Lâm Hoan Hi đang đứng nguyên tại chỗ như một khúc gỗ: "Đi."

"Tô tổng, tôi tự cảm được rồi." Lâm Hoan Hi lấy lại tinh thần, chạy chậm đến muốn cầm lấy hành lý nhưng lại bị hắn bắt động thanh sắc* né tránh.

*Bắt động thanh sắc: không có biểu hiện gì, không có lên tiếng.

Bộ dạng xem ra không có ý định đưa cho cô.

Lâm Hoan Hi có chút xấu hổ, không tiếp tục nữa.

Vào thang máy, đến tầng trệt.

Lâm Hoan Hi lấy lại hành lý của mình: "Tô tổng, tôi về đây."

"Đợi một chút."

Xen lẫn với âm thanh thang máy dừng lại là tiếng Tô diễm gọi cô lại.

"Ngài còn có việc gì ạ?"

"Cô viết một báo cáo phân tích buổi trình diễn thời trang lần này cho tôi, thứ sáu tuần này giao cho tôi."

"Phân tích báo cáo?"

"Đúng vậy, đặc điểm và cảm tưởng về mỗi bộ quần áo, phải tỉ mỉ, không thể ghi qua loa, tôi sẽ xem đấy."

Lâm Hoan Hi kinh ngạc gật đầu: "Được, tôi biết rồi."

"Ừ, cô có thể đi."

Ra khỏi thang máy, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng thở ra.

"Tĩnh Tĩnh, chị về rồi đây!"

Mới vừa vào cửa, đổi giày, ngửa đầu lại nhìn thấy trong phòng khách nhiều hơn một người.

Thiếu niên mặc một chiếc áo somi sọc ngồi trên ghế salon, mặt mày tuấn tú, lạnh nhạt.

Chạm phải ánh mắt Lâm Hoan Hi, cậu lạnh lùng nhìn ra chỗ khác.

Lâm Hoan Hi đảo mắt, phát hiện Từ Tĩnh Tĩnh về mặt như đưa đám bò lên trên ghế salon, cô đi qua nhìn thì phát hiện chân trái Từ Tĩnh Tĩnh bị băng gạc quấn cực kỳ chặt chẽ.

"Chân em bị sao vậy?"

Không hỏi thì không sao, vừa mới hỏi, vành mắt của cô lập tức đỏ lên.

Chỉ vào Tô Dục: "Hắn...hắn đâm đấy."

"Hả?"

Lâm Hoan Hi có hơi không hiểu tình huống.

"Em nói là do Tô Dục đâm?"

Tô Dục cười giễu cợt, khóe mắt rũ xuống, âm thanh mang theo ý tứ đùa cợt: "Là cô không nhìn cho nên đâm vào tôi, có liên quan gì đến tôi đâu."

Con mắt Từ Tinh Tinh trong phút chốc trừng lớn, mắg: "Anh sao không nói lý lẽ như vậy? Anh đâm người còn lý luận hả?"

"Là chính cô không nhìn đường, đâm phải rồi trách ai?"

"Anh không thể nói lý!"

"Nếu tôi không lý lẽ, sao có thể quản được cô?"

Hai người bắt đầu anh một câu tôi một câu.

Lâm Hoan Hi nghe đầu bắt đầu đau, vội vàng tách hai người ra, ôn tồn nói: "Đến cùng là sao vậy?"

Từ Tinh Tinh nước mắt liền chảy xuống: "Em đến công ty đối tác để đưa mẫu thiết kế, sau đó trên đường kẹt xe em lại đang rất gấp, nghĩ rằng đến đó chưa được hai bước, vì vậy cầm chạy. Kết quả...kết quả hắn đi motor từ đối diện vọt đến, em bị đâm phải thì không nói, mẫu thiết kế cũng không đưa đến đúng hẹn..."

Từ Tinh Tinh nghĩ lại càng cảm thấy ủy khuất, miệng vết thương đau nhức, trong nội tâm cũng khó chịu, muốn nhịn nhưng nhịn không được, vì vậy oa oa khóc thét lên.

Tô Dục cau mày, đưa tay bịt lỗ tai, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cô đừng khóc, bác sĩ nói một tuần sau sẽ tốt hơn rồi."

"Cái đó....một tuần này, anh chăm sóc tôi à?"

"Để chị Hoan Hi của cô chăm sóc cô."

"Việc này..." Lâm Hoan Hi gãi gãi đầu, không nhớ nói: "Thật ra chị phải về rồi, Dịch ca đã về rồi."

Nghe được Lâm Hoan Hi phải đi, Từ Tinh Tinh méo miệng, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nhìn cô khóc đến khó chịu, Lâm Hoan Hi trong nội tâm cũng không dễ chịu, lập tức mềm lòng ngồi cạnh cô, thấp giọng trấn an: "Không sao, Tinh Tinh đừng khóc. Cùng lắm thì chị ở lại cùng em một tuần."

"Không được." Từ Tinh Tinh lắc đầu, thút tha thút thít đáp, "Dịch ca sẽ không vui đấy."

"Anh ấy sẽ không không vui đâu, anh ấy rất rộng lượng mà."

Từ Tinh Tinh một bên vừa khóc vừa nói: "Em điều tra rồi, sinh nhật Dịch ca là ngày 15 tháng 11, anh ấy là chòm sao bò cạp, người thuộc chòm sao bò cạp sẽ không rộng lượng đâu."

Lâm Hoan Hi: "...."

"Hơn nữa...." Từ Tinh Tinh lau nước mắt, "Chị ban ngày còn phải đi làm, về lại phải chăm sóc em, rất mệt đấy."

"..."

Có mệt hay không là chuyện sau này, chủ yếu là cô ban ngày đi làm, Từ Tinh Tinh vẫn ở một mình.

Lâm Hoan Hi nhú mồm, tìm biện pháp, đang muốn để cho Từ Tinh Tinh đến nhà cô ở, Từ Tinh Tinh đột nhiên nhìn về phía Tô Dục.

"Anh chuyển qua ở cùng tôi."

Âm thanh hùng hồn, có khí phách, lập tức làm cho Lâm Hoan Hi cùng Tô Dục kinh động.

Lâm Hoan Hi khiếp sợ nhìn Từ Tinh Tinh, một lúc lâu vẫn chưa có hoàn hồn.

Tô Dục trợn mắt nhìn: "Cô nói cái gì?"

"Anh tới ở cùng tôi." Từ Tinh Tinh ưỡn ngực, tư thế nữ vương, "Dù sao thiếu niên thể thao điện tử không phải đi làm, hằng ngày anh phải chăm sóc tôi, nếu thế tôi sẽ không trách anh việc anh đắm vào tôi. Nếu không tôi liền đăng lên Weibo, cho huấn luyện viên cùng fan hâm mộ dạy anh làm người."

"..."

Uy hiếp trắng trợn, không cho thương lượng một chút nào.

Tô Dục trầm mặc.

Cậu tin chắc nếu như mình không đồng ý, Từ Tinh Tinh nói được thì làm được.

Hơn nữa...

Thật sự là hấn đảm người.

"Được rồi." Thiếu niên mặt lạnh, gật đầu đáp ứng, "Tôi đồng ý, nhưng trong khoảng thời gian tôi ở chỗ này, cô không thể cho người khác biết."

"Yên tâm, tôi không có bà tám như vậy."

Tô Dục nói: "Tôi làm việc và nghỉ ngơi không ổn định, nếu như cô đề ý thì nói, tôi sẽ lập tức dọn đi."

Từ Tinh Tinh cười tủm tỉm: "Tôi không ngại."

"Được, tôi về trước thu dọn đồ đạc, buổi tối tới."

"Chờ một chút." Từ Tinh Tinh giữ chặt góc áo Tô Dục, ngửa đầu nhìn hấn: "Đến lúc đó anh có thể dẫn tôi xưng bá hạp thung lũng không? Tôi phụ trợ tặc 6."*

(*): Chỗ này mình tra thì nó liên quan đến game Liên minh ý nhưng không rõ lắm, nên bạn nào biết thể cmt giải thích giúp mình nhé.

"Không được."

Cực tuyệt vô cùng dứt khoát.

Tách tay Từ Tinh Tinh ra, Tô Dục cầm lấy chìa khóa xoay người rời khỏi.

Rầm!

Cửa đóng lại.

Lâm Hoan Hi chớp mắt vài cái, ngồi vào vị trí lúc trước của Tô Dục.

Mặt mũi Từ Tinh Tinh tràn đầy đắc ý, còn đầu vể mặt úy khuất trước đó, Lâm Hoan Hi mơ hồ cảm thấy có quý, sáp lại gần hỏi: "Em thật sự yên tâm cùng một người con trai không quen ở cùng một chỗ?"

"Có cái gì phải lo lắng chứ, Tô Dục lớn lên đẹp như thế."

Lâm Hoan Hi nhú mày, không khỏi nói: "Em không thể bởi vì hấn lớn lên đẹp mắt liền buông lỏng cảnh giác."

Từ Tinh Tinh nhìn về phía cô: "Chị Hoan Hi, không phải chị đã nói nói loại mặt tê liệt (ý là mặt lạnh lùng) đều là người tốt, mặt lạnh tim nóng sao? Bây giờ sao lại không tin nhiệm cậu ta rồi."

"..."

Câu này đúng thật là cô đã từng nói.

"Hấn đắm vào em, em lại không có người thân, hai ngày nữa là tết Trung thu...." Từ Tinh Tinh lại bắt đầu úy khuất.... "Chị để em làm sao bây giờ~"

"Em có thể qua chỗ chị."

"Không muốn." Từ Tinh Tinh lắc đầu, "Chị và Dịch ca mỗi ngày đều ân ái, cái này đối với cậu độc thân mà nói rất không ổn, em chọn Dục thần."

Lâm Hoan Hi: "...Trọng điểm là Dục thần à?"

Từ Tinh Tinh khuôn mặt lập tức ửng hồng, không nói gì, ngậm thừa nhận.

Sau nửa ngày, Từ Tinh Tinh nhỏ giọng nói: "Ngày đó em cùng đồng nghiệp đi quán bar, gặp Dục thần."

"Hả?"

Cô nói: "Dục thần đang chơi trống trên đó, rất đẹp trai."

Từ Tinh Tinh thích con trai có sức sống, loại người tính tình lạnh nhạt như Tô Diễm tuyệt đối không phải là mẫu hình lý tưởng của cô, cho đến khi đêm đó thấy được ánh sáng trên sân khấu chiếu rọi vào cậu ấy.

Dưới ánh đèn, sắc mặt thiếu niên lạnh lùng gỗ trống, tiếng trống làm cho lòng người cảm thấy phấn chấn hẳn lên, phong độ đến bóng mắt, chói mắt nhưng khiến người khác không thể dời ánh mắt đi.

Từ Tinh Tinh có chút thẹn thùng: "Sau đó em uống nhiều quá, có tên cò đồ tới làm khó bọn em, Dục thần đã giúp em."

Cô nhìn Lâm Hoan Hi, ánh mắt sáng quắc: "Chị Hoan Hi nói không sai, mặt tề liệt đều là người tốt!"

Lâm Hoan Hi: "..."

Nhớ mang máng, cuốn tiểu thuyết ngôn tình đầu tiên cô đọc là cốt truyện này.

Nhìn qua thiếu nữ đang ôm ấp tình cảm Từ Tinh Tinh, Lâm Hoan Hi thở dài, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của cô: "Được rồi, em thích thì theo đuổi, chị ủng hộ em đây."

"Vâng!" Từ Tinh Tinh trịnh trọng gật đầu: "Đợi em cùng Dục thần sinh con ra, cùng với con của chị Hoan Hi định một hôn ước trẻ thơ!"

"..."

Tinh Tinh em nghĩ xa quá rồi!!!

*

Bỏ vì lo lắng Từ Tinh Tinh ở nhà một mình, chờ khi Tô Dục xách hành lý tới, cô mới dám rời đi.

Lúc gần đi, hướng Tô Dục lo lắng hỏi: "Tô Dục, cậu có số điện thoại của tôi không?"

Tô Dục nhẹ nhàng lắc đầu.

Cô đem số di động của mình ghi vào trang giấy, đưa tới: "Đây số của tôi, nếu như Tinh Tinh có chuyện gì, cậu có thể gọi điện thoại cho tôi."

Tô Dục rũ con mắt xuống nhìn, âm thầm ghi nhớ rồi nhẹ gật đầu.

"Tết Trung thu tôi sẽ cùng Dịch ca qua thăm hai người."

"Ừ."

"Tôi đi đây." Lâm Hoan Hi cuối cùng còn nhìn Từ Tinh Tinh: "Em phải chăm sóc chính mình kỹ lưỡng nhé~~"

"Chị đi đường cẩn thận!"

Từ Tinh Tinh vẫy tay, không có lưu luyến.

Ở với Tinh Tinh hơn nửa tháng, Lâm Hoan Hi thở dài, con gái quả nhiên là đứng núi này trông núi nọ, có nam nhân liền quên bằng hữu.

Đi tới cửa, Lâm Hoan Hi lần nữa dừng bước lại, nói: "Đúng rồi, anh trai của cậu ở... tầng trên."

Nhắc tới Tô Diễm, Tô Dục vẻ mặt lãnh đạm đã có biến hóa rất nhỏ, biến hóa nhỏ bé này chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Thấy cậu không có động tĩnh gì, Lâm Hoan Hi không nói gì nữa, quay người đi ra ngoài.

Bắt taxi về tới nhà đã là ban đêm.

Vừa nghe tiếng chuông cửa, trong chốc lát người đàn ông mặc tạp dề liền đi ra.

Trong phòng khách tràn ngập hương thơm thức ăn, Lâm Hoan Hi hít sâu, hương vị này làm cho cô vô cùng hoài niệm.

"Cảm giác rất lâu không ăn đồ Dịch ca nấu rồi."

Cởi áo khoác, không thể chờ đợi được chạy vào phòng bếp, anh hôm nay nấu đồ ăn vô cùng phong phú, có mặn có chay, có nước canh cũng có món điểm tâm ngọt, còn có sườn chua ngọt mà cô thích nhất.

Đói gần một ngày Lâm Hoan Hi kìm nén không được lập tức thò tay bốc.

Còn chưa bốc được, người đàn ông nào đó gạt ra.

"Rửa tay."

Lưu luyến nhìn miếng sườn sụn, vọt tới phòng vệ sinh rửa tay thật nhanh.

Cảnh Dịch bê đồ ăn đi ra, nói: "Sao lại về muộn vậy? Gọi cho em cũng không nghe máy."

"Hình như em quên tắt chế độ máy bay rồi."

Lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên là vậy.

Ngồi vào chỗ trước, không đợi đồ ăn mang ra hết, cô liền cầm lấy đĩa gấp một miếng thịt lên, vừa ăn vừa nói không rõ: "Tình Tình bị Dục thần đâm phải, chân bị thương. Em không yên tâm lắm, liền ở lại cùng một lát."

Cảnh Dịch nhướn mày, cười cười: "Bị ai đâm phải?"

Lâm Hoan Hi nói lại một lần nữa: "Tô Dục."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Cài Xanh

"Tô Dục?"

"Chính là Dục thần nhà bên đó, không phải ngay cả cậu ấy anh cũng không nhớ rõ chứ!?"

Cảnh Dịch vẽ mặt hồ hững, đặt bát đĩa xuống rồi cời tạp dề ra, xắn tay áo lên đi tới, nhẹ nhàng nói: "Anh chưa bao giờ nhớ tên tình địch."

Động tác nhai sườn của Lâm Hoan Hi dừng lại, cô ngược mắt nhìn về phía đối diện: "Tình... địch?"

Cảnh Dịch trịnh trọng nói: "Yêu thích bà xã của anh thì đều là tình địch."

Lâm Hoan Hi cười khanh khách, nói: "Nói theo lời này của anh, thì Tình Tình cũng là tình địch ấy à."

Cảnh Dịch nói năng mạnh mẽ: "Đúng thế, không sai, cô ấy cũng là tình địch của anh."

Lâm Hoan Hi: "..."

Người này đúng là bệnh không nhẹ.

"Lúc nữa em rửa bát, anh đi ngủ đi."

Nói rồi Lâm Hoan Hi ngược mắt lên nhìn anh.

Người đàn ông đối diện đang chậm rãi ăn cơm, quảng thâm dưới mí mắt anh đã đậm hơn, cho dù anh không nói, cũng có thể thấy cả người anh tràn đầy mệt mỏi.

Cảnh Dịch hơi nhúu mày, nở nụ cười: "Bà xã đột nhiên thân thiết như thế, anh có hơi không kịp tiếp nhận."

Lâm Hoan Hi mặt đỏ, cúi đầu như muốn vùi vào trong bát: "Nói như anh... bình thường em không thân thiết ấy."

Về mặt anh trần đầy vui vẻ, dịu dàng nói: "Để anh rửa cũng được, trước khi em về thì anh đã ngủ một lúc rồi, bây giờ không quá mệt."

Lâm Hoan Hi cắn đũa, im lặng vài giây rồi nói: "Vậy chúng ta cùng rửa."

Việc này anh không từ chối, nói rất nhỏ: "Được."

Cơm nước xong, Lâm Hoan Hi giúp dọn dẹp bát đũa vào phòng bếp.

Anh rửa bát, cô đứng bên cạnh rửa sạch hai lần.

Trên đỉnh đầu ngọn đèn mờ ảo mà ấm áp, thân thể cao lớn của người đàn ông làm cho cô càng trở nên nhỏ nhắn xinh xắn. Cô đứng bên cạnh anh, tiếng nước chảy rào rào, ngửi mùi thơm của nước giặt trên quần áo của anh, đột nhiên Lâm Hoan Hi cảm thấy tất cả mệt mỏi vào giờ phút này đều tan thành mây khói, mọi thứ vẫn dịu dàng như năm tháng.

Lâm Hoan Hi bắt giắc dựa đầu vào vai anh, chỉ mấy giây rồi lại ngẩng dậy.

Cánh Dịch nhếch khóe môi nhìn sang: "Mệt mỏi thì đi ngủ đi, cũng không còn việc gì rồi."

"Em không mệt, chỉ là...."

"Chỉ là cái gì?"

Lâm Hoan Hi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, trong lòng lại rung động, kiễ chân hôn lên vành tai Cánh Dịch: "Chỉ là cảm thấy rất hạnh phúc."

Động tác tay của Cánh Dịch trong nước bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt sụp xuống, một lúc lâu vẫn không nói tiếng nào.

"Đường như em rất muốn biết vì sao trước kia lại thích anh, nhưng mà thật đáng tiếc, em đã không nhớ quá trình mình thích anh rồi, nếu như...."

Lời nói còn chưa dứt, môi của cô đã bị chặn lại.

Khuôn mặt của anh gần trong gang tấc, khoảng cách giữa hai người chặt chẽ không thể tách rời.

Lâm Hoan Hi ngơ ngác lông mi run run, kinh ngạc nhìn anh.

Cánh Dịch nhanh chóng rời khỏi môi cô, tiếp tục rửa bát.

Tim đập rất nhanh, cảm xúc kích động khiến cho cô cả người như lún sâu vào trong mây mù.

Đây e rằng chính là...yêu.

Lâm Hoan Hi mím môi, nhỏ giọng nói: "Ước hẹn nửa năm trước anh còn nhớ rõ không?"

"Nhớ rõ."

"Em có thể hủy bỏ không?"

Khóe môi Cánh Dịch nhếch lên một độ cong, im lặng vài giây, anh nói: "Được, anh đồng ý."

Cô nở nụ cười, vành tai ửng đỏ.

"Trang Phong vẫn là hình mẫu lý tưởng của em à?"

"Anh Trang Phong rất tuần tú."

Vì câu nói này, nụ cười trên khuôn mặt của anh ngay lập tức bị xua tan.

Cảm nhận được sự u ám của anh, Lâm Hoan Hi lại nói: "Nhưng anh vẫn là đẹp trai nhất đó~"

Người đàn ông nhỏ mọn được dỗ dành ngay lập tức mở cờ trong bụng.

"Cho nên rốt cuộc anh giấu giấy kết hôn ở đâu rồi?"

Cô cho rằng có thể lấy được đáp án chính xác, kết quả lại là: "Không thể nói, nhớ đâu lời nói vừa rồi của em là để dụ dỗ anh lấy giấy kết hôn ra, chờ anh khảo sát em vài ngày đã."

Lâm Hoan Hi: "...."

*

Buổi tối.

Lâm Hoan Hi tắm xong thì lên giường, trước khi ngủ cô xem lịch, chưa đến một tuần lễ nữa là đến Trung Thu rồi.

Cô còn nhớ rõ Trung Thu mỗi năm của cô đều trải qua cùng ông bà nội, mỗi lần trước lễ tết một ngày luôn chờ đợi cha mẹ trở về, nhưng cái đợi được chỉ là sự thất vọng. Đột nhiên cô tò mò, trước khi mình mất trí nhớ đã ăn tết ở ngoài như thế nào, có lẽ là cùng Cảnh Dịch? Hay là bạn bè?

Lúc này, phản giương bên cạnh lún xuống, cánh tay của anh đưa đến, bàn tay nóng bỏng xuyên qua bộ đồ ngủ đặt lên bụng cô.

Không để ý đến động tác của người đàn ông, Lâm Hoan Hi xoay người nhìn anh: "Trung Thu trước đây, em đều ở bên cạnh anh sao?"

"Ừ." Anh không nói nhiều, vùi đầu vào cổ cô, như một con thú đói khát liếm lên làn da mềm mại mang theo mùi hương của cô.

"Lúc đó chúng ta làm gì?"

Người đàn ông nói: "Làm tình."

"...."

"...."

"Dịch ca, anh còn như vậy em sẽ báo cảnh sát."

Cảnh Dịch ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Hoan Hi, giữa lúc Lâm Hoan Hi cho là anh sẽ nói đáp án khác, người đàn ông mặt không thay đổi nói: "Ăn, hẹn hò, sau đó làm tình."

"...."

Hỏi mà cũng như không.

Lâm Hoan Hi im lặng đẩy anh ra, dịch gối sang một bên xoay người đưa lưng về phía anh, thanh âm mơ hồ không rõ: "Em muốn ngủ, ngủ ngon."

Cảnh Dịch không nghe mà còn dính vào, dụ dỗ cô: "Hay là trước khi ngủ vận động một lúc nhé?"

"Anh tự mình làm đi!"

Lúc này không có tiếng nói.

Trong lúc Lâm Hoan Hi cho rằng anh đã đang hoảng.

Bên tai lại truyền đến tiếng thở dài nhẹ nhàng: "Được rồi, vậy anh tự làm."

Nói rồi, bàn tay không đứng đắn lại vươn sang: "Em ngủ việc của em, anh làm việc của anh."

Lúc tay chạm vào da còn hơi ngứa, Lâm Hoan Hi rùng mình, ngay lập tức da gà nổi đầy người, vội vàng kéo chăn đắp kín, thở hổn hển tránh khỏi tay anh.

"Anh đừng nghịch, em đang rất nghiêm túc thảo luận chuyện Trung Thu cùng anh."

Hiện tại tất cả những suy nghĩ của anh đều đặt trên người cô, không nghe thấy bất cứ điều gì khác.

Sờ soạng một lúc thì còi đồ ngủ của cô, sau đó lại nhanh chóng cởi quần áo của mình, cơ thể rắn chắc hoàn toàn lỏa lồ, cơ bắp cứng cáp mạnh mẽ, Lâm Hoan Hi nhìn thẳng một lúc lâu, không tìm được nuốt nước miếng, đang hoảng ngơng đến...

Vận động trước khi ngủ kết thúc, dựa vào trong ngực anh Lâm Hoan Hi vẫn về điểm đỏ trước ngực người đàn ông, mí mắt mở ra đóng lại: "Trước đó Tinh Tinh nói trung tâm thương mại thành phố mở nhà hàng tình nhân với chủ đề đại dương, chúng ta đến đó được không?"

Cảnh Dịch cầm lấy tay cô, ôm chặt cô vào ngực: "Nghe theo em, em muốn đi đâu thì chúng ta đi đó."

"Sau đó chúng ta ra vùng ngoại ô bắn pháo hoa, khi còn bé em rất thích bắn pháo hoa, lúc ấy ông nội mua cho em rất nhiều pháo hoa, bà nội tuy sợ pháo nhưng vẫn cùng em...."

Nói đến hai ông bà, sự hăng hái trong lòng cô ngay lập tức trở thành nghiêm túc.

Ý cười trên mặt Lâm Hoan Hi mất đi, nặng nề nhắm mắt lại: "Ngủ ngon."

Lúc cô chuẩn bị ngủ, thì nghe được giọng nói không rõ ràng: "Ngủ ngon."

Cảnh Dịch chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm trầm, đợi cô ngủ say rồi anh nhẹ nhàng xuống giường.

Mở máy tính lên, dựa theo yêu cầu của Lâm Hoan Hi tìm được nhà hàng theo chủ đề kia.

Nhà hàng này phải đặt trước, ngày bình thường đã rất nhiều khách, không kể ngày lễ. Bây giờ chưa đến một tuần nữa là Tết Trung thu, để đặt được chỗ trong nhà hàng là không có khả năng, nhưng mà vấn đề nhỏ này không làm khó được anh.

Đang suy nghĩ thì Trang Phong nhắn tin đến.

[Người không quen: Dịch ca! Sợ Trung Thu phải chúc quá nhiều, tiếng pháo nổ quá ồn ào, em chúc anh có một Tết Trung thu vui vẻ!"]

Người này đến thật đúng lúc.

[Cảnh Dịch: Vậy cậu cũng tặng quà Trung thu trước cho tôi đi.]

[Trang Phong:???? Dịch ca anh đúng là không khách khí, được thôi, quà gì nào.]

[Cảnh Dịch: Giúp anh đặt một chỗ ở nhà hàng đại dương trong trung tâm thương mại thành phố, thời gian là tối Trung thu.]

[Trang Phong: Vấn đề nhỏ, vậy anh tặng em quà gì?]

[Cảnh Dịch: Tình cảm của chúng ta cũng đã đến mức này, còn nói quà làm gì.]

Trang Phong rất cảm động: Thì ra em quan trọng với anh như vậy sao!? Dịch ca, ngày mai em sẽ đặt chỗ cho anh! Đợi nhé!

Ôi, ngu ngốc.

Anh quay lại giường, trước khi ngủ Cảnh Dịch còn nghĩ: Đến lúc đó mua một ít pháo hoa, sau đó tìm một nơi thanh tịnh đẹp để không người, cùng cô trải qua Tết Trung thu hai người.

*

Bởi vì ngày nghỉ Trung thu, mấy ngày nay tất cả nhân viên ở Hoa Diệu đều liêu mạng tăng ca, làm thư ký tổng tài, Lâm Hoan Hi đã bận lại càng thêm bận.

Không những phải viết báo cáo Tuần lễ thời trang ngày đó, mà còn phải xử lý tất cả những việc lặt vặt lớn nhỏ, mỗi ngày phải chạy đến bộ phận trang phục bảy tám lần, ngoài việc đó còn phải tham gia hội nghị cùng Tô Diễm, từ sáng đến tối chân cũng sắp gãy.

Cuối cùng đã đến một ngày trước Tết Trung thu, nghỉ đến hai ngày nghỉ lễ và kỳ nghỉ ba ngày, cả người cô liền trở nên phấn khởi.

Đến giờ tan làm, Lâm Hoan Hi nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc.

Lúc đang đứng dậy muốn ra cửa, Tô Diễm đột nhiên đi ra từ phòng làm việc gọi cô lại.

"Lâm Hoan Hi, từ từ hãy đi."

Lâm Hoan Hi vội vàng dừng bước chân, quay đầu đứng ngay ngắn: "Chào Tô tổng."

Tô Diễm vừa mặc âu phục vừa nói: "Ngày mai tham gia hội nghị cùng tôi."

Cô giật mình, lắp bắp nói: "Nhưng mai là ngày lễ."

"Ngày lễ thì làm sao?" Về mặt Tô Diễm hờ hững, "Nếu cần, ngày lễ mừng năm mới cô cũng phải tăng ca."

"Còn có chị Hạ kia..."

Cô cảm thấy không vui.

Đã nói vậy với Cảnh Dịch rồi, hai người cùng nhau ăn tết, sau đó đi bắn pháo hoa.

Tô Diễm nói: "Cha của Hạ Vân làm phẫu thuật, cô ta xin nghỉ một tuần."

Lâm Hoan Hi cắn môi, bộ dáng nhũn mảy tràn đầy không tình nguyện.

Tô Diễm không thể không nói: "Hội nghị kết thúc muộn nhất là 6 giờ, sẽ không làm lỡ cô và người nhà đoàn tụ, sau đó tôi sẽ cho cô thêm tiền thưởng. Nếu như tháng này cô làm tốt công việc, tháng sau tôi sẽ điều cô đến bộ phận thiết kế."

Nghe hắn nói như thế, ánh mắt Lâm Hoan Hi sáng lên: "Ngài nói thật sao?"

Về mặt vui vẻ của cô rất rõ ràng, tâm trạng Tô Diễm thả lỏng không ít, vẻ mặt cũng dịu dàng hơn: "Là thật."

"Vậy ngày mai mấy giờ xuất phát?"

"Hội nghị tổ chức ở thành phố lân cận, cho nên sáng sớm tám giờ phải đi, cô về chuẩn bị sẵn sàng, sau đó đến công ty."

"Được, tôi biết rồi."

Sau khi về nhà, Lâm Hoan Hi nói sự việc từ đầu đến cuối với Cảnh Dịch.

Sau khi nói xong, trong lòng cô run sợ quan sát vẻ mặt của anh, trên mặt anh không một tia gợn sóng, không nhìn ra tâm tư gì.

Lâm Hoan Hi hơi lo lắng, ban đầu đã nói sẽ ở cùng anh, vị trí cũng đã đặt xong, nhưng đột nhiên thay đổi, chắc chắn anh sẽ không hài lòng.

Sau khi yên lặng mấy giây, Cảnh Dịch cuối cùng cũng mở miệng: "Đúng lúc anh cũng phải tham gia một cuộc phỏng vấn, còn chưa biết phải nói với em như thế nào đây."

"Thật sự à?" Cô thờ phào nhẹ nhõm, tự tay vuốt lồng ngực, "May quá, như vậy chúng ta đều tăng ca, người nào cũng sẽ không bỏ lại người nào."

"Ừ."

"Vậy nếu anh kết thúc trước, thì đến nhà hàng đợi em, em xong sẽ qua ngay."

"Ừ, được."

Lâm Hoan Hi cong khóe mắt, bước tới đặt một nụ hôn lên mặt anh: "Anh thật tốt."

Cảnh Dịch dương khóe môi, bàn tay to nắm vàng tai cô, nỉ non một câu: "Ngốc nghếch."

Người ngây ngốc lại hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Edit: Tròn

Sáng sớm, ánh nắng dày đặc.

Lâm Hoan Hi vẫy tay với Cảnh Dịch: "Em đi công ty đây, tối gặp nhé."

"Tối gặp."

Đưa mắt nhìn bóng dáng cô đi xa, cho đến khi rút cuộc không nhìn thấy gì nữa, Cảnh Dịch mới trở về nhà.

Phòng khách yên tĩnh vắng vẻ, anh có chút không quen, cuối cùng cầm dụng cụ ra sau sân dọn dẹp cỏ dại.

Chúc Sơn vừa vận nhòai người ra trước ban công ở trên vẫy tay xuống chào Cảnh Dịch: "Dịch ca, chào buổi sáng."

Cảnh Dịch ngược mắt lên, nhân nhật đáp lại: "Chào buổi sáng."

"Trung thu vui vẻ, hôm nay anh chuẩn bị cùng Lâm tỷ tỷ đi đâu không?"

Chúc Sơn chỉ là thuận miệng hỏi một chút, căn bản không trông cậy vào người ít nói như Cảnh Dịch trả lời, ai ngờ rằng lại nghe được anh đáp: "Từng đi ra ngoài, còn các cậu thì sao?"

Chúc Sơn sững sốt một chút, không nghĩ tới Cảnh đại thần lại nhân nhạ thoải mái cùng hắn trò chuyện khởi gia thường đến, vội vàng nói: "Quê em ở xa, không tiện trở về, những người khác không phải ở trong thành phố thì cũng là thành phố lân cận, đã đi rồi."

Đám kia không có lương tâm, không một ai ở lại cùng với hắn.

Cảnh Dịch nhũu mảy: "Tên Tô Dục của các cậu đâu?"

"Cậu ấy nói có việc ra ngoài mấy ngày, thần thần bí bí cũng không biết đi đâu."

"Ủi." Im lặng một lát, Cảnh Dịch tháo găng tay ra, nhìn về phía hấn. "Vậy cùng ăn trưa với tôi đi."

Nghe lời này, Chúc Sơn gần như muốn trợn mắt, bình thường đại thần lạnh nhạt vậy mà mời hấn ăn cơm trưa?

Âm thâm Cảnh Dịch hỏi hột: "Không nên hiểu lầm, tôi vừa vận ở một mình, chỉ là trùng hợp nên gọi thêm cậu."

Chúc Sơn: "..."

Trách không được thân thiện như thế, thì ra là bởi vì Lâm tỷ tỷ không có ở đây.

*

Giữa trưa, 11 giờ, Lâm Hoan Hi đi theo Tô Diễm tới thành phố lân cận.

Bọn họ trực tiếp đi đến phòng ăn mà đối tác đã hẹn trước, ở trong một đám đàn ông trung niên bụng phệ, tóc lưa thưa, Tô Diễm dáng người thẳng tắp đặc biệt vô cùng anh tuấn.

Thấy hai người bọn họ đi vào, đối phương vội vàng đứng dậy chào đón: "Tô tổng đi đường vất vả rồi."

"Triệu tổng khách sáo quá." Về mặt lạnh lùng tránh tay của gã đưa tới, kéo theo Lâm Hoan Hi trực tiếp ngồi xuống.

Đối phương ít nhiều cảm thấy Tô Diễm ngạo mạn, nhưng cũng không dám nhiều lời, tài lực Tô gia đặt ở chỗ ấy, lực ảnh hưởng của Hoa Diệu cũng đặt ở chỗ ấy, chỉ vì mấy loại chuyện nhỏ nhặt này không đáng cùng hấn trở mặt.

Thế là mặt dày nói tiếp: "Trung thu còn làm phiền Tô tổng tới một chuyến, để bày tỏ lòng biết ơn, chén này tôi kính ngài."

Đặt chén rượu xuống, lúc này Triệu tổng mới phát hiện đi theo bên Tô Diễm còn có Lâm Hoan Hi, dáng dấp cô đẹp mắt, dáng người no đủ, không khỏi quan sát thêm vài lần.

Triệu tổng dời ánh mắt, cười đến ý vị thâm trường*: "Vị này là...?"

*Ý vị thâm trường: có ý sâu sa.

"Trợ lý của tôi, họ Lâm."

Như cũ vẫn là dáng vẻ không muốn nói nhiều.

Lâm Hoan Hi nở nụ cười nghề nghiệp: "Xin chào Triệu tổng."

"Nói đến đây... hình như tôi xem tin tức có nhìn thấy qua trợ lý Lâm, tên đầy đủ của cô là Lâm Hoan Hi đúng không? Nghe nói là người đại diện của mình tỉnh."

Câu chuyện đột nhiên kéo tới cô, Lâm Hoan Hi liếc Tô Diễm một cái, nhẹ nhàng gạt đầu.

Triệu tổng còn muốn nói nữa, nhưng lại bị Tô Diễm ngắt lời.

"Hôm nay đến là cùng các vị bàn bạc công việc, tôi nghỉ trợ lý tôi và việc làm ăn của chúng ta không có quan hệ gì."

Thấy hấn đổi sắc mặt, mấy người còn lại không dám nhiều lời.

"Tô tổng nói đúng, hôm nay chúng ta đến là bàn bạc công việc."

"Ăn cơm trước, ăn cơm trước đi."

"Trợ lý Lâm không nên khách sáo, người tới là khách, muốn ăn gì thì ăn nhé."

Lâm Hoan Hi cười mỉm, ngồi bên cạnh Tô Diễm không nói chuyện.

Bữa cơm này phần lớn là thảo luận nội dung công việc, Lâm Hoan Hi nghe cũng không hiểu, một mực cúi đầu yên lặng không lên tiếng, chỉ gấp thức ăn, nhưng vào lúc này một bàn tay đầy dầu mỡ đột nhiên sờ đùi cô, cảm xúc xa lạ khiến tay cầm đũa của cô nắm chặt lại.

Cúi đầu nhìn, một bàn tay to béo đặt ở trên đùi cô, bên trong móng tay chứa đầy lá thuốc.

Quay đầu nhìn lại thấy Triệu tổng tai to mặt lớn cười tùm tùm nhìn cô.

Khẩu vị Lâm Hoan Hi trong nháy mắt không còn.

Đào mắt một vòng, phát hiện không ai chú ý, cô cắn răng không tiện phát tác, sau khi đẩy tay Triệu tổng ra, cẩn thận dịch ghế nhích lại gần Tô Diễm, Triệu tổng theo đó cũng nhích lại gần.

Lâm Hoan Hi nhú mồm, nghĩ chịu đựng nhưng lại nhìn không được, không dám làm mất mặt mũi Tô Diễm.

Đang lúc không biết làm thế nào cho phải, bên tai vang lên âm thanh lạnh lẽo của đàn ông: "Triệu tổng, trên đùi trợ lý của tôi có gì làm cho ngài hứng thú sao?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cả phòng lâm vào yên lặng.

Đồng thời cái tay kia thu về.

Triệu tổng cười xấu hổ: "Tô tổng lời này có ý gì?"

Tô Diễm ánh mắt lạnh như băng, ngón tay thon dài dùng đưa ly rượu, giọng điệu không nhanh không chậm: "Ngài như thế là không tôn trọng trợ lý của tôi, không phải là ngứa mắt tôi chứ?"

"Cái này....Tô tổng ngài suy nghĩ nhiều rồi."

"Suy nghĩ nhiều?" Tô Diễm cười "xùy~" một tiếng, "Đã như vậy, vì hành vi vừa rồi, ngài nên xin lỗi trợ lý của tôi."

Đề một tổng giám đốc đi xin lỗi một trợ lý nhỏ nhoi?

Triệu tổng lập tức cảm thấy không còn mặt mũi, hết lần này tới lần khác e ngại thế lực Tô Diễm, lại không cam lòng để một cơ hội hợp tác vất vả lắm mới có được bị cuốn trôi.

Cắn răng nói: "Lâm tiểu thư, thật xin lỗi."

"Tôi.."

"Đi."

Không đợi Lâm Hoan Hi nói hết, Tô Diễm liền "bịch" để ly rượu xuống, kéo Lâm Hoan Hi đứng lên, đứng trên cao nhìn xuống một đám người: "Tiểu bối rất cảm tạ bữa cơm trưa của các vị, nhưng nói trước, nếu kế hoạch của các vị có vấn đề gì, Hoa Diệu sẽ một lần nữa cân nhắc có cùng công ty quý vị hợp tác hay không, hẹn gặp ở cuộc họp buổi chiều."

Nói xong, kéo cô rời khỏi phòng.

Tô Diễm bước đi trầm ổn có lực, cô nhìn hẩn nắm chặt cổ tay mình, chạy chậm đuổi theo bước chân của hẩn.

Bỗng nhiên Tô Diễm đột ngột dừng lại, Lâm Hoan Hi vội dừng lại mới không đụng vào.

Tô Diễm buông tay ra, cặp mắt nhìn về phía cô.

"Người khác sờ cô, cô cũng yên lặng chịu đựng sao?"

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng cùng giọng điệu chất vấn, Lâm Hoan Hi nắm chặt nắm đấm, không nói chuyện.

Tô Diễm cười giễu cợt: "Bị tôi nói đúng?"

Lâm Hoan Hi há to miệng: "Tôi chỉ là không muốn ngài khó xử."

"Không muốn tôi khó xử?"

"Ngài bảo hôm nay có cuộc gặp mặt quan trọng, tôi mới..." Cô cúi đầu xuống, "Trước đó cũng không có ai sờ tôi."

Nhìn qua Lâm Hoan Hi phì cười, mặt Tô Diễm không biểu tình, tay rút trong túi quần nắm chặt.

Hẩn mỉm cười: "Cô ăn no chưa? Nghe nói có một nhà hàng Nhật ăn rất ngon, tôi có thể...."

"Không cần." Lâm Hoan Hi không nhìn hẩn, vòng qua Tô Diễm tiến vào thang máy, "Tô tổng nên đặt tâm trí vào công việc thì tốt hơn, không cần phải để ý đến chuyện ăn no của tôi."

Nhìn cô hốc mắt phồng hòng, lông mày Tô Diễm không khỏi nhíu lại, hẩn vừa mới nói...nặng lời?

Cô im miệng không nói, thậm chí đi cũng không nhìn hấn, cái này khiến Tô Diễm ít nhiều có chút bức bối, hơn nữa là thất bại.

Trên đường, Tô Diễm nhìn không được phá vỡ yên lặng.

"Bản phân tích buổi trình diễn thời trang tôi đã xem qua."

"Vâng."

Lâm Hoan Hi nhìn ngoài cửa sổ, đối với một câu của hấn cũng không chú ý nghe.

Cô biết là không nên, nhưng vẫn cảm thấy tủi thân.

Tô Diễm luôn cao cao tại thượng, mỗi một câu nói với người khác đều giống như gai đâm vào người vậy, tràn đầy giễu cợt cùng khinh thường, hấn chưa từng hiểu được cách tôn trọng. Làm trợ lý của hấn lâu như vậy, Lâm Hoan Hi vốn đã sớm quen thuộc, nhưng hôm nay vẫn là bị hấn nói bị tổn thương.

Ánh mắt liếc qua nhìn gò má của cô, Tô Diễm rốt cục kìm không được cái kinh.

"Dừng xe."

Tài xế nhìn phía sau, lái xe vững vàng dừng ở ven đường.

"Cậu đi xuống trước đi." Lời này là nói với tài xế.

Tài xế thuận theo rồi khỏi.

Trong lòng Lâm Hoan Hi vang lên coi báo động, không khỏi nhích lại gần bên cạnh cửa.

Tô Diễm nhìn cô chăm chú: "Lâm Hoan Hi, đây là thái độ vốn có của trợ lý sao?"

Cô cũng bắt đầu nóng nảy, nói thẳng: "Tôi không cảm thấy thái độ của tôi có vấn đề gì."

"Cấp trên của cô đang cùng cô thảo luận công việc, mà phản ứng của cô khiến cho tôi cực kỳ không hài lòng, hơn nữa còn có ý bất mãn."

Lâm Hoan Hi cứng cổ nói: "Hôm nay vốn không phải là thời gian làm việc."

Tô Diễm cười lạnh, nhìn Lâm Hoan Hi với ánh mắt lạnh như băng, nói: "À, thì ra là trách tôi chiếm đoạt thời gian cô cùng chồng hẹn hò."

Câu nói của hấn khiến trong lòng Lâm Hoan Hi thất lại, ánh mắt nhìn hấn tràn đầy khó tin: "Tôi không biết ngài đang nói gì."

Tô Diễm cảm khê nhếch, dáng vẻ cao cao tại thượng: "Cô biết tôi đang nói cái gì."

Tô Diễm nói tiếp: "Trợ lý Lâm, tôi hy vọng cô có thể chấn chỉnh lại thái độ của mình, tốt nhất có thể nhận ra rõ mình là dạng người gì, trước kia có thể dựa vào đàn ông, không có nghĩ là về sau đều có thể dựa vào đàn ông."

Trong nháy mắt, hấn làm cho Lâm Hoan Hi đỏ cả vành mắt.

Cô siết chặt nắm đấm, tức giận đến bả vai khê run, không thể nhịn được nữa gào lên: "Ngài có bị bệnh không?"

Tô Diễm nhướn mày: "Cô dám mắng tôi?"

"Tôi còn đánh ngài đây!" Vừa nói, vung tay đánh tới, chỉ nghe một tiếng "bốp", trên mặt hấn hiện lên dấu tay rõ ràng.

Tô Diễm kinh ngạc, còn chậm chạp chưa hoàn hồn.

Nhìn vết đỏ trên mặt Tô Diễm, nước mắt cô lập tức chảy ra, lau sạch nước mắt một cách qua loa, mở cửa xe, "Tôi không làm nữa, ngài tự thu xếp cho ổn thỏa đi."

Nói xong không chút do dự bước xuống.

Tô Diễm che bên mặt đau rất, híp híp mắt, vẻ mặt hung ác.

Mấy phút sau, hấn khê cắn môi, ngồi lên ghế lái, nổ máy đuổi theo.

Tài xế đứng dưới cây hút thuốc kinh ngạc, không rõ được chuyện gì đang xảy ra.

Thành phố bên cạnh A thành nhiệt độ hơi thấp một chút, khí trời hanh khô, mây che phủ dày đặc trên cao, mưa phùn mang theo gió rơi xuống, hơi lạnh.

Lâm Hoan Hi ôm hai cánh tay đi lại trên vỉa hè không một bóng người.

Cô cúi đầu, nước mắt lã chã rơi xuống.

Vốn là muốn cùng Cảnh Dịch trải qua trung thu lần đầu kể từ khi bị mất trí nhớ, thế nhưng lại bị tăng ca, tăng ca coi như xong đi, còn bị quấy rối tình dục, rõ ràng không phải lỗi của cô, rõ ràng là đang vì đại cuộc mà suy xét, Tô Diễm lại nói lời quá đáng như vậy, còn không hiểu tại sao lại chằm chọc cô...

Không nên tới, ngay từ đầu đáng ra không nên tới.

Cô hồi hận, một lần nữa nhớ đến Cảnh Dịch.

Nghĩ đến Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi lau nước mắt định lục túi xách tìm điện thoại, nhưng mà sờ soạng không thấy đâu cả, hoàn hồn nhớ lại túi xách đã để rơi trên xe.

Đúng lúc này một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi đi lại cô.

Lâm Hoan Hi không khỏi quay đầu nhìn lại, cửa xe hạ xuống, Tô Diễm trong xe nhìn cô.

Lâm Hoan Hi trầm mặt, cước bộ nhanh hơn.

"Cô muốn một mình đi về? "

Cô giận dỗi nói: "Không cần ngài quan tâm, một mình tôi cũng có thể về."

"Có đúng không..." Tô Diễm thả chậm tốc độ xe, "Cô có tiền? Biết đường? Nơi này có người quen?"

Lâm Hoan Hi không trả lời.

Trong mưa gió, cô ôm tay, bờ môi bị cọng đèn trắng bệch, thân hình mảnh khảnh, trông yếu đuối.

Tô Diễm nhìn cô, cảm xúc đột nhiên thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 67

Edit: Cải Xanh

"Cô lên xe đi, tôi tha thứ cho cô."

Nghe những lời này, Lâm Hoan Hi giận quá hóa cười.

Trời mưa mỗi lúc một lớn, áo sơ mi mỏng lạnh lẽo đã dính lên làn da.

Lâm Hoan Hi liếc mắt nhìn hắn: "Câu này không phải nên nói ngược lại sao!?"

Tô Diễm hơi nhướn chân mày: "Làm sao, cô đánh tôi mà tôi còn phải nhận lỗi?"

Lâm Hoan Hi thu lại ánh mắt, xoa xoa mũi vì bị lạnh mà đỏ bừng: "Tô tổng, tôi hy vọng ngài làm người thì có thể tỉnh táo một chút. Ngài không nên ý vào việc mình có tiền mà muốn làm gì thì làm, nếu như ngài là một người bình thường, với tính tình này sớm đã bị người khác đánh đến tàn tật phải vào viện rồi."

Tô Diễm mỉm cười tức giận: "Sao tôi không biết cô lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy?"

"Quá khen."

Hắn thu lại ý cười, đánh tay lại dừng xe trước mặt Lâm Hoan Hi, ánh mắt toát ra khí thế mạnh mẽ: "Tôi nói lần cuối cùng, đi lên."

"Tôi không lên."

"Được." Tô Diễm chuyển ánh mắt, từ từ đóng cửa sổ xe, đập ga nghênh ngang rời đi.

Cô đứng ở ven đường, hàm răng cắn chặt môi dưới.

Một lúc sau, chiếc xe màu đen có rèm che quen thuộc quay lại.

Lúc Lâm Hoan Hi định không để ý, Tô Diễm đã xuống xe, đầu tiên là cởi áo khoác khoác lên người cô, giây tiếp theo liền ôm ngang Lâm Hoan Hi, rất cương quyết nhét cô vào ghế sau.

Lâm Hoan Hi ngăn người.

Tài xế đã sớm quay lại ghế lái.

Tô Diễm vòng qua cửa bên cạnh ngồi xuống cạnh cô.

Lâm Hoan Hi kéo áo vest của hắn xuống rồi ném sang, giận dữ nhìn Tô Diễm: "Anh có ý gì hả?"

Tô Diễm lấy vải tờ giấy ăn, lau mấy sợi tóc hơi ướt.

Sau khi lau xong, lại vo tờ giấy thành một cục rồi nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tô Diễm hơi nghiêng mắt sang bên cạnh, thanh am bình tĩnh: "Tôi đã suy nghĩ rồi, vừa rồi là tôi không đúng."

Lâm Hoan Hi nhìn hắn, tâm tư dần dần bình tĩnh lại.

Tô Diễm còn nói: "Tôi sai khi đã giảng đạo lý với một người phụ nữ."

Nghe xong, cơn tức của cô lại vọt lên.

"Anh đây là kỳ thị giới tính."

"À." Tô Diễm cười nhạt, "Chúng ta đã ký hợp đồng làm việc, cô tự dung rồi khỏi cương vị công tác chính là làm trái với điều ước, hiểu chưa?"

Lâm Hoan Hi nói: "Tôi sẽ bồi thường vi phạm hợp đồng cho anh."

"Ừ, được thôi."

Hắn không nói gì.

Lâm Hoan Hi cũng không nói gì.

Cô dựa lưng vào ghế, mặc kệ quần áo ướt đẫm dính lên người, có lẽ là do tức giận hoặc là bị dính mưa, cô cảm thấy cả người mê man.

Cổ họng có hơi đau, Lâm Hoan Hi ho khan vài tiếng, tiếp theo đến huyết Thái Dương cũng đau, đây là di chứng sau tai nạn xe cộ.

Tô Diễm không nhận ra cô có chỗ khác lạ, nhẹ giọng nói: "Trước đây tôi cũng đã nói, cô là người có tài, lẽ nào cô muốn chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà từ bỏ? Nếu thật sự là như vậy, tôi đúng là coi trọng cô."

Một lúc lâu vẫn không có tiếng trả lời, Tô Diễm nhíu mày nhìn sang cô: "Lâm Hoan Hi, cô có nghe tôi nói không?"

Tài xế cẩn thận nhìn ra sau, nói: "Hình như Lâm tiểu thư ngắt rồi..."

Tô Diễm cau mày lại gần.

Hô hấp của cô rối loạn, da đỏ ửng không bình thường.

Tô Diễm nắm chặt tay, trong cơn ngơ ngẩn hiện lên tia đấu tranh, một lúc sau ngón tay run run đặt lên chán cô.

Nhiệt độ nóng bỏng.

Tô Diễm nhắm hai mắt lại, thở ra một ngụm khí, quay đầu nói với tài xế: "Đi bệnh viện."

"Ngài phải tham gia hội nghị..."

"Đi bệnh viện trước."

Thái độ kiên quyết không cho người khác cơ hội bác bỏ.

Tài xế không dám nói gì thêm, im lặng quay đầu xe.

Nửa giờ sau, xe dừng lại trước cổng bệnh viện.

Tài xế lập tức chuẩn bị ôm Lâm Hoan Hi vào, tay vừa đưa ra, lại bị Tô Diễm gạt đi.

"Đề tôi." Hấn nói.

Tài xế giật mình, yên lặng lùi sang một bên.

Cô khó chịu nhíu mày, trước ngực phập phồng tốc độ rất nhanh.

Tô Diễm hít sâu mấy hơi nhìn cô, yết hầu hơi chuyển động, nhắm hai mắt lại, ôm cô ra khỏi xe.

Quá nhẹ...

Trước đó ôm cô lên xe chỉ là chuyện trong tích tắc, cũng không cảm giác được gì, nhưng bây giờ lại cảm thấy rất nhẹ, không có sức nặng.

"Bác sĩ, ở đây có một bệnh nhân." Tài xế kéo người, "Xin hỏi..."

Không đợi tài xế nói hết lời, Tô Diễm đã nói: "Kiểm tra toàn diện cho cô ấy."

Bác sĩ đi tới hỏi: "Cô gái này bị sao?"

"Đang sốt."

"Có thể là bị cảm cúm, không cần kiểm tra toàn diện."

Tô Diễm nói: "Chỉ vừa dính mưa cũng có thể ngất đi, chuyện này rất không bình thường, tôi muốn kiểm tra toàn diện cho cô ấy, làm phiền các người."

"...."

Giao Lâm Hoan Hi cho bác sĩ xong, Tô Diễm xem đồng hồ, cách thời gian bắt đầu hội nghị còn mười phút.

"Tô tổng..." Tài xế đứng bên cạnh có hơi gấp, "Bây giờ đi vẫn còn kịp."

Tô Diễm không động đậy, "Đám lão già kia nghĩ mọi chuyện là hiển nhiên rồi, cậu đi gọi một cuộc điện thoại, nói tôi xảy ra một chút chuyện, hội nghị rồi sang sáng ngày mai."

"Vâng, Tô tổng."

"Sau đó đến chi nhánh của công ty lấy một bộ quần áo nữ." Tô Diễm thờ ơ nói ra số đo, "Sau đó cũng không còn chuyện gì."

"Vâng."

Tô Diễm lẳng lặng ngồi trông ở bên ngoài, cảm nhận lại thời gian đã trôi qua, hấn cảm thấy mình không bình thường.

Từ từ nâng hai tay lên, nhìn đôi tay này, một số hình ảnh không tốt đẹp hiện lên trong đầu.

Hấn vẫn không bình thường, chỉ là hôm nay...tất cả trở nên rất kỳ quái.

Cuối cùng, bác sĩ cũng ra.

Tô Diễm hoàn hồn đứng lên: "Cô ấy thế nào?"

Bác sĩ bất đắc dĩ nói: "Chỉ là cảm cúm, truyền nước biển một lúc, ngày mai sẽ khỏi."

Tô Diễm không quá hài lòng với câu trả lời này: "Vì sao cô ấy lại mất ý thức?"

Bác sĩ nói: "Chúng tôi phát hiện một vết thương sau đầu cô ấy, sau quá trình kiểm tra, phát hiện trong não cô ấy có một khối máu tụ, hình thành đã lâu, dự đoán là do va chạm mạnh tạo nên. Việc ngất đi cũng khá liên quan đến việc này, nhưng chủ yếu là cảm cúm."

Tô Diễm nhíu mày càng chặt hơn, mơ hồ nhớ lại hình như cô đã từng xảy ra tai nạn xe cộ, không thể không hỏi: "Không có gì đáng ngại chứ?"

"Không có gì đáng ngại, cục máu sẽ từ từ tan ra, đến lúc đó là ổn rồi."

"Ừ."

Tô Diễm gạt đầu không hỏi gì thêm.

Bác sĩ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vào phòng bệnh, Lâm Hoan Hi đang được truyền nước biển, thấy có người vào, y tá liền quay đầu lại nhìn.

"Lúc nào thì cô ấy tỉnh?"

"Cụ thể phải xem tình trạng của bệnh nhân, thành phần trong dịch thể có thuốc ngủ, có lẽ buổi tối sẽ tỉnh lại, ngài không cần lo lắng."

Y tá nhỏ đẩy xe rời đi.

Phòng bệnh chỉ còn lại một mình hắn.

Tô Diễm kéo ghế ngồi xuống, hai chân vắt chéo, tay khoanh trước ngực, ánh mắt lẳng lặng ngắm nhìn cô.

Cho dù là đang ngủ mê man, Lâm Hoan Hi vẫn duy trì một chút tỉnh táo.

Theo sau trận đau đầu, là một số ký ức lộn xộn của người con gái lóe lên như ánh đèn rồi lướt nhanh đi như ngựa phi.

Cô nhìn thấy rất nhiều....

Đi qua thời thơ ấu, đi qua thời niên thiếu, qua quãng thời gian trưởng thành....

Cuối cùng mơ hồ thấy được một vài hình ảnh.

Trong phòng KTV hỗn loạn, cô bị rút cho từ chai bia này đến chai bai khác, sau đó bị người ta đẩy vào trong một cái ôm, ánh sáng chọt lóe lên trước mắt khiến cô cảm thấy đau.

Hình ảnh lại thay đổi, Lâm Hoan Hi thấy mình dựa vào lòng Cảnh Dịch.

"Em nghĩ kỹ chưa, thật sự muốn cưới tôi?"

Hình tượng của người đàn ông so với bây giờ có hơi khác, chỉ duy nhất không đổi là vẻ ngoài lạnh lùng.

"Ừ."

"Em sợ em không xứng với anh, thật ra em không phải người tốt, anh thấy đẩy em mất dạy đi theo anh nhiều năm như vậy, căn bản là không mong anh có thể nhìn em một lần, thật ra có thể trực tiếp ngủ với anh em đã rất thỏa mãn rồi, cho dù không thể kết hôn cùng nam thân, nhưng chiếm được thân thể anh cũng không tệ..."

Cô bấu môi thì thầm rất nhiều.

Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi, nói: "Hôm nay khí trời tốt, chúng ta đi lĩnh chứng!"

Về mặt cô tươi như hoa: "Được."

Sau đó...

Một hồi tiếng thắng xe chói tai vang lên, đau đớn kịch liệt trong nháy mắt làm cô tỉnh lại.

Lâm Hoan Hi thở gấp mở mắt ra, đối mặt với một đôi mắt đen như mực.

Cô há mồm, gọi hai chữ: "Cảnh Dịch..."

Ngay sau đó, lại rơi vào mê man.

Cảnh Dịch?

Tô Diễm về mặt không thay đổi nhìn cô.

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, hắn đã ngồi đây một ngày.

Giờ tay lên sờ trán cô, còn rất nóng, nhiệt độ vẫn không có dấu hiệu giảm.

Quần áo trên người Lâm Hoan Hi đã được y tá thay giúp, quần áo bẩn cũng đã được giặt sạch gấp gọn gàng đặt ở một bên.

Tô Diễm đổi tư thế khác, nhìn thời gian, bây giờ là sáu giờ rưỡi.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi xách đen trên bàn đổ chuông.

Tô Diễm chuyển ánh mắt, chuông kêu được một lúc, ánh mắt hắn càng trở nên sâu xa.

Tô Diễm mím môi, vẻ mặt lạnh lùng mờ túi xách, đến lúc tìm được cái nút, thì thế giới đã yên tĩnh lại.

*

Ở một bên khác.

Cảnh Dịch mặc tây trang, đeo cà vạt, đến vị trí đã hẹn sẵn ở nhà hàng hải dương.

Anh gọi mấy cuộc điện thoại, đều không ai nghe máy, lại gọi lại thì đã tắt máy.

Cảnh Dịch rất ung dung, cô đi một ngày, lại không cảm sặc điện thoại, có lẽ là hết pin.

Bầu không khí trong nhà hàng rất yên tĩnh và đẹp.

Cảnh Dịch chống cằm, ánh mắt hơi nghiêng nhìn những chú cá cảnh nhiệt đới đang bơi lội trong bể cá khổng lồ.

Làn nước mênh mông phản chiếu lên kính thủy tinh, rất đẹp.

Lâm Hoan Hi chắc chắn sẽ rất thích.

Cảnh Dịch lấy một cái hộp từ trong túi rồi từ từ mở ra, chiếc vòng cổ ngọc bích nằm lặng lẽ trong đó.

Trên thế giới này ngọc bích thuần túy rất hiếm, cho dù xem như trên tay Tô Diễm có một viên, thì chỗ anh cũng coi như có một viên.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên mặt đá, cẩn thận đóng lại, lẳng lặng đặt ở mép bàn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong nhà hàng người ra người vào.

Đến 11 giờ, người phục vụ đi đến bên cạnh Cảnh Dịch, hơi khom người lộ ra sự áy náy.

"Vị tiên sinh này, chúng tôi phải đóng cửa."

Cảnh Dịch nhìn thời gian, lông mày hơi nhíu lại, nói: "Có thể chờ thêm một lúc nữa không, cô ấy sẽ tới."

"Nhưng mà..."

"Mười phút là được rồi."

Người phục vụ nhìn mặt anh mấy giây, cuối cùng gật đầu: "Được, ngài có thể đợi thêm mười phút nữa."

"Ừ."

Cảnh Dịch lại gọi điện cho Lâm Hoan Hi, trong loa vẫn là thanh âm kia không hề thay đổi.

Mười phút sau, anh cầm hộp đứng lên rồi đi.

Hòa mình vào bóng đêm, phía chân trời pháo hoa nổ vang.

Cảnh Dịch hơi ngửa đầu, pháo hoa muôn màu muôn vẻ thấp sáng cả bầu trời đen tối, anh đứng ở dưới, thân hình thon dài lộ ra sự cô đơn....

Khẽ thở dài một hơi, anh đưa tay nói lòng cà vạt, lái xe về nhà.

Đến nhà đã là 12 giờ, phòng khách vắng vẻ, không có bóng dáng Lâm Hoan Hi.

Sắc mặt Cảnh Dịch nặng nề, lấy mấy chai bia trong tủ lạnh ra, mở rộng cửa ngồi trong sân..

Dưới ánh trăng, làm bạn với bia rượu, anh yên lặng đợi người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Lúc Lâm Hoan Hi mở mắt lần nữa thì trời đã sáng.

Cô động động ngón tay, vừa nghiêng đầu liền đối diện ánh mắt của người đàn ông.

Lâm Hoan Hi chống hai cánh tay nâng người dậy, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, phát hiện là mình đang ở bệnh viện, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, những tia sáng vụn vặt chiếu vào, mang theo sự mờ ảo và lười biếng.

Đầu óc chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Lâm Hoan Hi ổn định lại một chút, vén chăn xuống giường: "Tôi bị làm sao thế?"

Tô Diễm một đêm không ngủ, quảng thâm hiện rõ ràng, nghe cô hỏi liền trả lời: "Ngất."

Lâm Hoan Hi xoa xoa huyệt thái dương còn hơi đau: "Hội nghị lúc đó thì sao?"

"Hội nghị rời sang buổi chiều hôm nay, cô nghỉ ngơi đi, buổi tối chúng ta cùng nhau trở về."

Buổi chiều?

Lâm Hoan Hi giật mình, bỗng nhiên ý thức được có chỗ không đúng.

"Tôi ngủ bao lâu rồi?"

Tô Diễm nói: "Một ngày một đêm."

Một ngày một đêm, nói cách khác là....

Lâm Hoan Hi trong lòng lo lắng, lấy túi xách lục tìm điện thoại, về mặt cô để lộ ra sự vội vã, ánh mắt Tô Diễm lóe lên, im lặng không nói gì.

"Kỳ lạ, sao điện thoại lại tắt?"

Cô khởi động máy, mấy tin nhắn liên tục nhảy lên màn hình, tất cả đều là Cảnh Dịch.

[Khi nào thì em về?]

[Em đi đâu rồi?]

[Lâm Hoan Hi, anh rất lo lắng cho em.]

Cô cảm thấy, sự lo lắng khiến cô suýt nữa rơi lệ.

Không nghĩ được gì nhiều, vội vàng thu dọn đồ đạc muốn chạy ra ngoài, chưa đi được hai bước, lại cảm thấy hoa mắt.

Tô Diễm đứng dậy đi tới: "Tôi bảo cô nghỉ ngơi trước đi, đợi buổi tối cùng nhau về."

"Tôi không chờ được đến tối!" Cô gào thét về phía hắn, "Tất cả là anh sai!"

Thấy hai mắt Lâm Hoan Hi đỏ ngầu, Tô Diễm kinh ngạc, những lời châm chọc chuẩn bị nói ra liền nuốt lại.

Lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra từ bên ngoài.

Tài xế mang theo đồ đạc vừa mua đến, thấy Lâm Hoan Hi đã tỉnh, cười nói: "Trợ lý Lâm đã hơn chút nào chưa?"

"Đỡ hơn một chút, cảm ơn anh đã quan tâm."

Cường ép những giọt nước mắt để không bị rơi xuống, cầm đồ đạc vòng qua hắn chuẩn bị rời đi.

Tô Diễm khẽ cau mày: "Cô chờ một chút."

Lâm Hoan Hi dừng chân, nói: "Xin lỗi, tôi muốn lập tức quay về, cho dù anh giao việc gì, tôi cũng sẽ không nhận."

Đối với lời nói của cô, về mặt Tô Diễm không lộ ra vẻ không vui, cũng không có dấu hiệu nào khác, ánh mắt chuyển sang tài xế nói: "Cậu đưa cô ấy về A thành, buổi chiều hội nghị kết thúc, để người khác đưa tôi về."

"Được, Tô tổng."

Lâm Hoan Hi cảm thấy ngoài ý muốn.

Tô Diễm xoay người cầm túi trên bàn đưa tới, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, "Đây là quần áo của cô, đừng quên."

Nhìn cái túi được đưa tới, Lâm Hoan Hi vươn tay cầm lấy.

Dọc theo đường đi, trong lòng cô vẫn luôn hoảng loạn.

Cô nghiêng đầu dựa vào cửa sổ, ánh mắt không có tiêu cự.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn Cảnh Dịch đã đợi cô rất lâu, bây giờ anh đang ở đâu? Thế nào rồi? Có phải rất tức giận không?

Cô rất lo lắng, cũng rất sợ.

Hơn mười cô, xe đã đến khu Hoa Giang Tôn.

Không chờ xe dừng hẳn, Lâm Hoan Hi vội vàng mở cửa chạy ra ngoài.

Cô chạy rất nhanh, lúc thấy cửa nhà, Lâm Hoan Hi thở hổn hển thả chậm bước chân, sửa lại vài sợi tóc rối, đẩy cửa đi vào.

Dưới ánh nắng mặt trời nhưng vẫn còn hơi lạnh, người đàn ông gục đầu ngồi trên bậc thang trước cửa, trên tay anh là cái lon trống rỗng, dưới chân là bảy tám chai rượu.

Không biết có phải là anh đang ngủ hay không mà không nghe được động tĩnh gì, vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Lâm Hoan Hi thả nhẹ bước chân, cẩn thận ngồi xổm xuống trước mặt anh.

Vai áo anh dính hơi ẩm, từ hướng này chỉ có thể nhìn thấy được đôi môi mím chặt và râu trên cằm.

Lâm Hoan Hi cắn môi, từ từ đặt tay lên đầu gối anh.

Đầu ngón tay Cảnh Dịch run lên, cánh tay thả lỏng, một tiếng động lạnh lạnh vang lên, cái lon trên tay anh lăn đến chân hai người.

Giây tiếp theo, Cảnh Dịch từ từ ngẩng đầu.

Chỉ sau một đêm, người đàn ông liền thay đổi đến long trời lở đất, tóc tai rối bù, râu ria xồm xoàm, con người đầy tia máu, áo sơ mi tơi tưa trên người cũng nhăn nhúm, nút áo mở ra hai cúc, lộ ra lồng ngực đỏ lên vì lạnh cóng, tràn đầy sự suy sụp.

Nhìn bộ dạng này của anh, Lâm Hoan Hi không nhịn được rơi nước mắt.

"Em đã đi đâu?" Thanh âm Cảnh Dịch khàn khàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Trong lòng Lâm Hoan Hi hồi hộp, nước mắt rơi càng nhiều.

"Em có biết anh đã chờ em rất lâu không?"

Cô há mồm, run rẩy nói ra ba chữ: "Rất xin lỗi..."

"Xin lỗi?" Cảnh Dịch nhướn mày, "Em cả đêm không về, khi về lại nói lời này với anh?"

"Em..."

Vừa nói xong một chữ, cô đã rơi vào lồng ngực lạnh như băng.

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên mở lớn hai mắt. Nước mắt vô tri vô giác từ khóe mắt chảy xuống vai anh.

Cảnh Dịch ôm cô thật chặt, nói: "Anh rất giận."

Thế nhưng giọng nói vẫn rất dịu dàng.

Cánh môi cô run run, từ từ nâng tay ôm anh, nghẹn ngào nói: "Xin lỗi, thực sự xin lỗi anh, em muốn trở về, em muốn cùng anh trải qua Tết Trung thu, nhưng mà... nhưng mà em..."

Cảnh Dịch nhẹ nhàng ẵm cô ra, lấy khăn tay từ trong lồng ngực lau nước mắt trên khóe mắt cho cô, cũng không biết là do tay anh lạnh, hay là nhiệt độ trên người cô còn rất cao, vừa chạm vào gò má cô mà giống như chạm vào lò lửa.

Về mặt sâu xa tập trung đánh giá cô, giây tiếp theo, một bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

Lâm vui mừng bị nước mắt cọ rửa qua mắt đọng vào đến hấn một đôi tinh thần trong.

"Em bị ốm."

Không phải là nghi vấn, mà là xác định.

Lâm Hoan Hi giật mình, khẽ gạt đầu một cái.

Cô nhìn Cảnh Dịch nói: "Em biết anh rất tức giận, là em không đúng. Anh....anh muốn làm gì cũng được, nhưng mà đừng ly hôn với em."

Nói xong, nước mắt cô lại rơi xuống.

Cô nhớ lại một số việc, cho dù không nhiều, nhưng cũng đủ khắc cốt ghi tâm.

Trước đây còn chưa hiểu, bởi vì cô và anh chỉ là một bên tình nguyện, hiện tại gạt mây mù sang hai bên, mới phát hiện anh hướng nội cỡ nào.

"Lúc đầu anh rất tức giận." Cảnh Dịch rũ mắt xuống, "Sau đó lại rất lo lắng sợ em xảy ra chuyện gì, chỉ muốn em sẽ về nhanh một chút, hiện tại em đã về, anh cũng hết giận."

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Lâm Hoan Hi như bị bóp chặt.

Hai mắt đầm lệ mông lung nhìn anh, cẩn thận hỏi: "Anh ngồi đây chờ em cả đêm?"

"Ừ."

Một câu trả lời thân nhiên, khiến cô không thể nói thành lời.

Lâm Hoan Hi hơi dùng sức, trực tiếp đẩy anh nằm xuống trên bậc thang.

Hành động tới đột ngột, về mặt Cảnh Dịch lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng dùng tay nắm một bên bậc thang, lúc này mới không bị đập đầu ngã xuống đất.

Cô đang nâng mặt anh, đưa môi đặt lên môi anh một nụ hôn.

Cô hôn mà không có kỹ thuật gì, giống như một là con thú nhỏ đầu đá lung tung trong miệng anh, Cảnh Dịch mau chóng lấy lại tinh thần, giờ tay lên giữ chặt gáy cô, đầu lưỡi vờn ra hướng dẫn cô.

Cảnh Dịch đáp lại rất ôn nhu mà tinh tế, đáy lòng vẫn đang hỗn loạn bỗng chốc đã yên bình.

Bàn tay Lâm Hoan Hi đặt trên lồng ngực anh, lông mi dài run run, động tác dần dần chậm lại.

"Con mẹ nó! Mới sáng sớm mà có tinh thần như vậy à!?"

Đột nhiên tiếng hô của cậu thiếu niên vang lên khiến Lâm Hoan Hi giật mình, cô vội vàng ẵm Cảnh Dịch ra.

Vừa nghiêng đầu, liền đối mặt với một, hai, ba, bốn khuôn mặt.

Lâm Hoan Hi hơi thở dốc, vì xấu hổ mà đỏ bừng cả tai.

Chúc Sơn dựa vào tường, cười thô bỉ: "Tình cảm rất tốt nha!"

Mấy cậu thiếu niên đã quen thuộc với bọn họ, đương nhiên cũng không sợ Cảnh Dịch.

Phương Văn cười trêu ghẹo: "Dịch ca đúng là càng già càng dẻo nha~"

"Xuống địa ngục đi, ai lại nói Dịch ca như thế!" Chúc Sơn đáp hấn một cái, "Dịch ca của chúng ta phong thái tài hoa, sao lại càng già càng dẻo chứ, giáo viên ngữ văn dạy thế ư?"

Đối mặt với mấy người riu rít trêu chọc, Lâm Hoan Hi xấu hổ không chịu nổi, xấu hổ vô vùng.

Cảnh Dịch duy trì tư thế nửa nằm, ánh mắt rất ung dung.

Lâm Hoan Hi ần ần anh, cẩn thận nhìn xung quanh nói: "Anh, sao anh còn chưa dậy?"

Cảnh Dịch về mặt không thay đổi: "Chân tê rồi."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Không nhúc nhích được."

Cuối cùng vẫn là hai cậu thiếu niên sát vách giúp đỡ anh vào phòng, thuận tiện dọn hết rác ngoài cửa.

Nằm trên ghế sa lông mềm mại, Cảnh Dịch ngồi một đêm trên bậc thềm cứng rắn cuối cùng cũng thoải mái thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Hoan Hi lấy một cốc nước mật ong, sau đó lấy một cái khăn nóng, bước đến trước mặt lau trán và cổ cho anh, sợ Cảnh Dịch bị cảm, cô còn đặt tay lên thử nhiệt độ cơ thể, quả nhiên có hơi nóng.

"Xin chào anh chàng hơi nóng, có phải người anh đang nóng rần lên không?"

Cảnh Dịch uống một ngụm nước mật ong xong, lại nằm xuống, hai mắt sáng quắc: "Lúc này em hôn anh lâu như vậy, không nóng mới là lạ."

Lâm Hoan Hi: "..."

Bật cười mấy giây, cô lấy nhiệt kế trong tủ thuốc ra: "Em cảm thấy anh vẫn nên đo nhiệt độ đi, nếu như thật sự sốt thì làm sao."

Cảnh Dịch có hơi không tình nguyện, lại không đành lòng từ chối ý tốt của bà xã, cuối cùng lại chấp nhận.

"Em đi nấu cháo cho anh, thấy anh uống rượu cả đêm, thân thể chắc chắn không thoải mái..."

Lúc chuẩn bị rời đi, một bàn tay chợt nắm lấy cổ tay cô, một tay giữ Lâm Hoan Hi đang muốn đứng dậy kéo vào trong ngực.

Nghiêng tai tựa lên lồng ngực của anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ, Lâm Hoan Hi nháy mắt mấy cái: "Cảnh Dịch?"

Anh vuốt vuốt mấy sợi tóc của cô, nhắm hai mắt lại: "Có thể nói cho anh biết em đã đi đâu không?"

Lâm Hoan Hi không định giấu anh, nói thật: "Em và Tô tổng xảy ra mâu thuẫn, sau đó em vì dính mưa mà ngất đi, tỉnh lại thì thấy trời đã sáng..."

Cô ngẩng lên, ánh mắt kiên định nhìn anh: "Anh phải tin tưởng em, em không phản bội anh!"

Cuối cùng anh cũng nở nụ cười, vẻ mặt tràn đầy dịu dàng, nhẹ nhàng véo má cô: "Ừ, anh tin em."

Sau khi thờ phào một hơi, Lâm Hoan Hi lại không nhịn được hỏi: "Nếu như...em nói là nếu như, nếu như em thật sự phản bội anh, anh sẽ như thế nào?"

Cảnh Dịch nhắm mắt lại, thản nhiên nói ra: "Cướp em lại."

Cô nhìn anh, đột nhiên trong lòng có một sự rung động lớn.

Lâm Hoan Hi mím môi, rời khỏi ngực anh, lấy nhiệt kế từ nách anh ra.

"May quá, anh không bị sốt."

Cảnh Dịch không hề quan tâm: "Đã nói rồi, anh vẫn rất khỏe, không dễ dàng bị bệnh như vậy."

"Nhưng mà em." Anh mở mắt ra, "Bắt đầu từ ngày mai phải tập luyện!"

"Hả?" Cô nhúm mày, "Em không muốn, mỗi ngày đi làm đã rất mệt mỏi."

Nói đến đi làm, vẻ mặt Lâm Hoan Hi đột nhiên thay đổi.

Cô nhìn Cảnh Dịch, lấy hết can đảm nói: "Em cảm thấy Tô tổng rất kỳ lạ..."

"Hả?"

Cô rũ rứt, vừa rầu rĩ vừa lo lắng nói: "Cảnh Dịch, em muốn từ chức."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Edit: Tròn

"Vì cái gì?" Cô cụp mắt, nhẹ nói: "Nói thật ra, ở lại bên cạnh Tô tổng có thể học được rất nhiều việc, mặc dù hẳn thường xuyên giao cho em công việc không thể nào hiểu được, nhưng chính bởi vì những công việc kia để cho em dung nhập vào bên trong nghề này nhanh hơn. Nhưng mà... em không thể nào chịu được cách xử sự của hắn, có lẽ là em suy nghĩ nhiều, em luôn cảm thấy đối với em có một ý khác, để cho em cảm thấy rất không thoải mái."

Nói xong, lẳng lặng chờ Cảnh Dịch trả lời.

Lúc đầu cô cho rằng ít nhiều gì anh cũng sẽ nói một chút, kết quả chỉ nghe được một câu nhàn nhạt: "Em làm vậy cũng tốt."

Lâm Hoan Hi nhìn anh: "Vậy ý của anh là đồng ý?"

"Ừ."

Lâm Hoan Hi nhíu mày: "Anh có thấy em bỏ dờ giữa chừng như vậy có phải rất vô dụng không?"

"Sao em lại nghĩ như vậy?" Cảnh Dịch nhướn mày, giọng nói trầm thấp, "Trước đó anh đã nói, nếu đi làm khiến em vui thì để em đi làm, không vui thì nghỉ việc, nhưng quyết định là ở em. Anh là chồng em, có thể đưa ra ý kiến để em tham khảo. Nhưng mà đây là cuộc sống của em, chỉ cần em cảm thấy đúng thì cứ làm. Còn về phần hậu quả... anh có thể gánh chịu thay em."

Lâm Hoan Hi vì lời nói của anh mà cảm thấy ngạc nhiên.

Khuôn mặt anh ôn nhu, bàn tay to lớn chạm vào mặt cô: "Anh là hậu thuẫn của em, cho nên...không cần sợ."

"Vậy em...ngày mai đi từ chức?"

"Ừm."

Trước khi chưa hạ quyết tâm, tâm tình của cô chưa có lúc nào nhẹ nhõm, tâm trạng nặng nề lúc trước đã được gỡ bỏ. Cảnh Dịch nói đúng, cô có thể làm chủ cuộc sống của mình, cô không vui khi bị trói buộc ở chỗ đó, càng không vui khi làm việc cùng với Tô Diễm, đã như vậy, còn có lý do gì để phải ở lại?

"Cảm ơn anh, Cảnh Dịch." Lâm Hoan Hi thật lòng nói với anh.

"Không cần cảm ơn, anh cũng không có làm cái gì."

Anh có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại, cũng không mở mắt ra lần nữa.

Lâm Hoan Hi nhìn mà đau lòng, đẩy cánh tay anh: "Anh đi lên tầng ngủ đi."

Cảnh Dịch ngáp một cái, đứng dậy đi lên tầng.

Anh ngủ một giấc rất sâu, cho đến ban đêm mới thức dậy. Mở đèn bàn chiếu sáng gian phòng, lơ mơ nghe được tiếng động xào xạt từ sân sau truyền đến, Cảnh Dịch đi chân trần xuống giường, tới ban công.

Thời tiết chuyển lạnh, gió đêm thổi bay vào mặt, tỉnh cả ngủ. Cảnh Dịch chống lan can, đôi mắt rũ xuống nhìn thấy một bóng người. Cô ngồi xổm dưới đất, trên đầu không có một ngôi sao nào, giữa bầu trời đêm đen mịt, trăng tròn lộ ra vẻ vắng lặng, uể oải. Trên tay cô cầm pháo hoa tỏa ra ánh sáng lẻ tẻ.

Lâm Hoan Hi đốt một cây lại một cây nữa, chơi không biết mệt. Cảnh Dịch chống cằm, kêu: "Lâm Hoan Hi, em đang làm cái gì vậy?"

Lâm Hoan Hi quay đầu lại, giơ cây pháo hoa với anh: "Em phát hiện trong cốp sau của xe anh có rất nhiều, nên lấy ra chơi."

Cảnh Dịch nhíu mày: "Bị cảm còn chưa khỏi, lên đây đi."

Lâm Hoan Hi không đề động, đột nhiên đốt hai cây pháo hoa, dùng hai cây pháo hoa vẽ hình trái tim cho anh. Cô cười lên rất đẹp, vừa ngọt ngào lại vừa ấm áp, khiến trái tim trong nhát mắt chìm vào. Ánh sáng lẻ tẻ trong mắt anh như nhún nhảy, mặc dù không nói lời nào, khuôn mặt lại bịn rịn, ôn nhu vô hạn.

Anh cứ như vậy nhìn cô, dường như đang nhìn phong cảnh động lòng người nhất trong đời.

Lúc đang giơ cây pháo hoa, người đàn ông trên lầu đột nhiên đi vào bên trong. Lâm Hoan Hi có chút hoang mang, chốc lát, anh lại từ bên trong đi ra, từ trên ném một cái hộp xuống.

Lâm Hoan Hi vội vàng đưa tay bắt lấy.

Dưới ánh trăng trong đêm, những viên kim cương được khảm bên trên hộp vuông phản chiếu ánh sáng mê người. "Đây là cái gì?"

Cảnh Dịch cong môi: "Quà tết trung thu."

"Quà?"

Ôm thái độ ngờ vực, Lâm Hoan Hi mở hộp ra.

Chỉ thấy bên trong một sợi dây chuyền đá quý màu xanh nằm lẳng lẳng trong đó.

Còn đang sửng sốt, nghe được anh nói: "Em đeo bảo thạch nhìn rất đẹp."

Cô có chút không thể tin, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cảnh Dịch nắm nhào lên cánh tay, ý cười còn chưa giảm: "Thích không?"

Lại cúi đầu nhìn sợi dây chuyền kia, Lâm Hoan Hi: "Anh tặng thì em thích."

Anh hiển nhiên là hài lòng với đáp án này, toàn bộ khí chất đều nhu hòa. Nhưng vào lúc này, đỉnh đầu lần nữa truyền đến âm thanh của anh: "Vậy quà của anh đâu?"

"Anh muốn cái gì?" Cảnh Dịch không nghĩ ngợi nói: "Em mặc đồng phục nhất định nhìn rất đẹp."

"..."

Người này còn tâm niệm với chuyện này.

Lâm Hoan Hi không khỏi xoa nhẹ vành tai đang nóng lên, miệng nói: "Chờ sinh nhật anh, em mặc cho anh xem."

Người đàn ông nhướn lông mày, vốn chỉ là thuận miệng nói, hiển nhiên không nghĩ tới cô sẽ đồng ý, lại thấy mặt cô ửng đỏ, đáy lòng rung động.

"Vậy hôm nay là sinh nhật anh, em còn không mau đi lên à?"

"Anh đừng đùa." Giận dỗi liếc anh một cái, tiếp tục đốt pháo hoa.

Cảnh Dịch trầm thấp cười, quay người đi xuống tầng đến cạnh cô.

Trong mắt phản chiếu hình ảnh pháo hoa, Lâm Hoan Hi giơ một cây lên, ánh sáng pháo hoa phản chiếu trên gương mặt anh, để anh mặt mày vốn sắc bén lại trở nên ôn nhu.

"Thật ra em có nhớ một số chuyện."

"Hà?"

"Không nhiều lắm, có chút lộn xộn, nhưng cũng nhớ lại một chút."

Cảnh Dịch lẳng lẳng nghe cô nói.

"Thật ra trước đó em chưa hề tin tưởng anh, dường như em sẵn sàng rời xa anh bất cứ lúc nào."

Những ký ức kia nói cho cô biết cô như thế này: tự ti, nhỏ bé, mặt ngoài lại tùy tiện, vui tươi hơn hờ thế nào, thì bên trong nội tâm vẫn như cũ lo được lo mất.

"Nhưng nà, mặc kệ trí nhớ em có khôi phục hay không, em cũng sẽ không rời khỏi anh, bởi vì.." Lâm Hoan Hi cong khóe mắt, hôn môi anh một cái, "Anh thật sự khiến em yêu anh một lần nữa, em cũng hiểu trước kia vì cái gì mà mình thích anh như thế."

Trên người anh có một tia sáng, tia sáng này chỉ dẫn dắt cô, giống như là vì cô mà tới.

Giữa bầu trời trắng thanh gió mát, cô nói rõ lòng mình, giờ khắc này, hai trái tim sát lại rất gần.

"Cho nên là cuối cùng anh giấu giếm kết hôn ở đâu rồi?"

Ngày hôm sau, Lâm Hoan Hi đến công ty, đưa đơn từ chức cho Tô Diễm.

Cô đứng trước bàn làm việc, dùng sắc mặt nghiêm túc nhìn hắn.

Đơn từ chức nằm lẳng lẳng trên bàn, hai tay Tô Diễm đặt trên bàn phím, chuyên chú xử lý công việc.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Giống như không thấy Lâm Hoan Hi, Tô Diễm đem ánh mắt đặt trên người Hạ Vân, "Thế nào?" Hạ Vân quay đầu nhìn Lâm Hoan Hi một chút, ánh mắt có chút quái dị.

"Nói." Hạ Vân há hốc mồm: "Một đám phóng viên vây quanh công."

"Phóng viên?"

"Nói là... đến tìm trợ lý Lâm."

"Tìm tôi?" Lâm Hoan Hi hơi kinh ngạc, "Vì sao lại tìm tôi?" Hạ Vân sắc mặt càng kỳ quái: "Đoán chừng là bởi những cái bài viết kia mà tôi."

"Bài viết?" lông mày Tô Diễm cau lại, "Bài viết nào?"

Nhìn Lâm Hoan Hi một chút, Hạ Vân đi vòng qua, ở giao diện gõ một hàng chữ, sau đó nhấn vào, một bài viết đứng đầu đập vào mắt, khi nhìn đến nội dung bên trên, Lâm Hoan Hi trong nháy mắt sắc mặt tái xanh. Tiêu đề là một dòng chữ to màu đen, từng chữ rõ ràng đập vào mắt cô, đau nhức.

Trên đó viết: <>

Tô Diễm liếc nhìn Lâm Hoan Hi một chút, kéo con chuột xuống, viết rất nhiều chữ, anh lười nhìn, trượt đến cuối là mấy tấm ảnh.

Ảnh chụp hiển nhiên đã cũ, đã ố vàng, nhưng không khó nhìn thấy người bên cùng bối cảnh bên trong ảnh. Dưới ánh đèn mờ mờ, một nam một nữ đang ôm nhau, người đàn ông nhìn không rõ, người nữ rất dễ nhận ra, áo cô lộn xộn, hai mắt híp lại, lười biếng ngồi trên sofa cùng người đàn ông. Ảnh chụp rất nhiều, trong đó nhân vật chính đều là Lâm Hoan Hi.

Cô nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt cô càng lúc càng lạnh.

Tô Diễm đóng laptop lại, âm thanh chấn động, nói với Hạ Vân: "Tất cả là phóng viên của tòa soạn nào?"

Hạ Vân nói: "Tất cả đều là paparazi của tòa soạn báo nhỏ, chủ yếu là số lượng đông."

Tô Diễm ánh mắt bình tĩnh: "Vậy chính là có chuẩn bị mà tôi."

Trầm tư một lát, Tô Diễm nói: "Gọi bảo vệ tôi nhiều một chút, toàn bộ đứng ở ngoài canh."

"Được, tôi lập tức đi làm"

Hạ Vân giẫm giày cao gót đi ra cửa, văn phòng lớn như vậy chỉ còn hai người bọn họ.

Lâm Hoan Hi bả vai run rẩy, cô gắt gao nắm chặt nắm đấm, móng tay gần như muốn đâm vào trong thịt, cô không cảm thấy đau, chỉ tràn ngập tức giận, chỉ còn tức giận.

Những hình ảnh kia cô đều nhớ kỹ, cả đời cũng không quên... Tô Diễm đứng dậy vòng tới bên người cô, ở trên cao nhìn xuống nhìn cô.

"Cô.."

"Tô tổng, tôi biết ngài muốn nói gì."

Cô đột nhiên bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn, cười mà như không cười, "Tôi quyết định từ chức, mong rằng được phê chuẩn, về phần cái khác, cũng không phiền ngài phí tâm"

Trong lời nói của cô tràn đầy tia sắc bén.

Tô Diễm nhìn cô, vốn cho là mình có thể mượn đó châm chọc vài câu, nhưng mà một chữ đều không có, không những vô dụng, trong lòng lại xuất hiện cảm giác đau lòng.

"Bài viết này đăng một giờ trước, tốc độ của paparazi có nhanh tới đâu cũng sẽ không đến mức một giây sau đã chạy tới Hoa Diệu, rất rõ ràng là có người nhắm vào cô, rốt cuộc là cô chọc vào ai?"

"Tôi không truy chọc ai." Cô cúi đầu, "Tô tổng, tôi có thể về trước được không?"

Nhìn cô, Tô Diễm thở dài một tiếng: "Bây giờ cô không ra được, chờ giữa trưa tôi đưa cô về."

"Không cần, một mình tôi về cũng được."

Tô Diễm dường như cười lạnh: "Hiện tại ngoài cửa đều là phóng viên, một mình cô làm sao về được?"

Lâm Hoan Hi trầm mặt.

"Về phần việc này.." Tô Diễm cầm đơn từ chức trên bàn, xé ra thành nhiều mảnh trước mặt cô, vò thành cục rồi vứt vào thùng rác bên cạnh.

"Vi chuyện này xảy ra, tôi đương nhiên sẽ không chấp nhận đơn từ chức của cô."

"Vi cái gì?" Tô Diễm mặt lạnh nói: "Cô biết vì cái gì mà."

Cô biết, đoán chừng là Tô Diễm sợ người khác nói Hoa Diệu không có tình người, nói hẳn không có tình người, tin tức thực hư mới tung ra mà liền đuổi việc nhân viên, quả thật không đáng là người lãnh đạo. Lâm Hoan Hi nghĩ là như vậy.

Tô Diễm lại nghĩ: Nếu như lúc này để cô rời đi, hành vi này lại càng làm cho người ngoài cho rằng tác phong của cô có vấn đề, cho nên Hoa Diệu mới sa thải cô. Mặc kệ bài viết nói là chuyện thật hay giả, hẳn cũng không để Lâm Hoan Hi rời đi trong thời gian quan trọng này.

"Cô đi làm việc trước đi, chờ ít người, tôi nhất định đưa cô về. Hệ thống bảo an của Hoa Diệu không có vấn đề gì, bọn họ không có gan to như vậy mà xông vào tìm cô."

"Ừ."

Lâm Hoan Hi rũ bả vai, ngồi lại vị trí, cô nhìn màn hình máy tính, ánh mắt đờ đẫn, giống như mất hồn phách, không phản ứng. Thấy cô như vậy, Tô Diễm không khỏi hạ giọng điệu, êm ái: "Làm việc cho tốt, không cho phép tìm kiếm."

"Tôi đã biết, Tô tổng." Tô Diễm nhìn cô một cái, quay người tiến vào văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 70

Edit: Tròn

Hạ Vân ngồi đối diện liếc xéo một chút, cô ta là người phụ nữ độc miệng, thường trách mắng, châm chọc Lâm Hoan Hi không ít, vậy mà lúc này không biểu lộ bất cứ khinh thường nào đối với cô.

"Tài liệu bên kia phiền cô sửa lại một chút."

Âm thanh của Hạ Vân làm Lâm Hoan Hi còn đang hoảng hốt tỉnh táo lại.

Cô đáp lại nhẹ nhàng, duỗi tay cầm tài liệu lên, phía trên toàn là chữ chẳng chịt, một chữ đều không nhìn vào.

Nhìn thấy hành động của cô, Hạ Vân nhú mày nói: "Hiện tại người ta không có chuyện gì liền thích kiếm chuyện chơi, không chấp nhận người tốt. Trước kia không phải cô cũng ở trong vòng lộn xộn này sao? Như vậy hẳn là cô rất rõ ràng, bọn họ quan tâm không được bao lâu, nếu như cô để ý, thì đúng như ý của bọn họ."

Lâm Hoan Hi nghe xong, cười gượng một tiếng: "Chị Hạ, chị đang quan tâm em sao?"

Hạ Vân hừ lạnh: "Tôi chỉ không thể nhìn nổi bộ dạng ủ rũ của cô."

Lâm Hoan Hi rũ mặt, trong nội tâm đấu tranh, mấy giây sau, ấn mở weibo.

Hắn là rất lâu rồi cô không vào weibo này, bình thường đều là dùng của Cảnh Dịch lên cập nhật tin tức mới, bắt đầu đăng nhập tên đăng nhập. Mới vừa vào, góc bên phải hiện ra nhắc nhở.

Lâm Hoan Hi bình tĩnh ấn mở tin nhắn mới nhất trong weibo ra, đều nói tường đồ mọi người đây, quả nhiên, giờ phút này phía dưới đều những từ ngữ không lọt vào mắt.

[Tôi đã nói mà, một người phụ nữ trẻ tuổi như vậy mà làm được tới người đại diện kim bài đúng là có mờ ám, quả nhiên là dựa vào quan hệ xác thật.]

[Một đêm năm vạn, đến đây đi.]

[Cũng khó trách Cảnh Dịch không cần cô nữa, hoá ra là người đàn bà hư hỏng.]

[Cô còn muốn nói cái gì không? Cô khiến người hâm mộ thật sự rất thất vọng.]

[Trước kia ủng hộ cô như vậy, cứ cho rằng cô trong sạch, sạch sẽ, bây giờ.... ha ha.]

"...."

Cổ họng đau xót, ánh mắt cô vẫn bình tĩnh, ẩn mở hot screach.

Phía trên đã bị cái tên Lâm Hoan Hi chiếm gần hết màn hình, weibo mà cô dùng tất cả đều để viện trợ con gái tuổi vị thành niên, tên Cảnh Dịch cũng bao gồm trong đó, nói tóm lại chính là loạn cả một đoàn.

Đúng vào lúc này, điện thoại của cô vang lên.

Lâm Hoan Hi ngơ ngác nhìn chăm chăm tên người gọi, ngơ ngẩn.

Mấy giây sau, cô cầm điện thoại đi vào toilet, tìm một buồng nhỏ không có người, ấn nút nghe.

Bên kia truyền đến âm thanh trầm ổn quen thuộc: "Em ổn chứ?"

Một khắc kia khi anh mở miệng, oan ức trong lòng cô trong nháy mắt liền bùng nổ, Lâm Hoan Hi ngồi trên nắp bồn cầu, nắm chặt quần áo, đáp lại anh bằng giọng trầm thấp.

"Bây giờ đang ở công ty sao?" Cảnh Dịch hỏi.

"Vâng."

"Anh đang trên đường, một lúc nữa sẽ đến."

Nội tâm cô căng thẳng, khàn giọng nói: "Anh đừng đến, trước cổng đều là phóng viên, chắc chắn sẽ chặn anh lại."

Cảnh Dịch trầm thấp cười: "Anh không sợ phóng viên."

"Anh quay về đi." Rút khăn tay lau sạch nước mắt kiềm không được lưu trên khóe mắt: "Thật sự em không có chuyện gì, giữa trưa em sẽ tự về một mình, kéo cả anh vào không tốt lắm đâu."

Anh không nói chuyện, rất yên tĩnh.

Tiếng hít thở qua microphone truyền đến.

Lâm Hoan Hi nghe anh nói: "Em là vợ anh, anh sẽ không để mặc em."

Lúc Cảnh Dịch nói như vậy, cô cảm thấy muốn khóc, càng vô cùng tủi thân.

"Những hình kia..."

"Anh biết." Cảnh Dịch ngắt gãy lời cô, "Em không cần phải nói, anh đều biết."

Cảnh Dịch nhẹ thở dài: "Em ngoan ngoãn chờ anh, không được lên xem bài viết, được không?"

"Được."

Gật đầu đồng ý, Lâm Hoan Hi cúp điện thoại.

Đang muốn ra ngoài thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là âm thanh thảo luận của hai người con gái.

Giọng nói của một người trong đó có chút sắc bén, có vẻ hơi chói tai: "Chuyện của Lâm Hoan Hi cô xem chưa?"

Một người khác nói: "Xem rồi, ồn ào đến vậy, muốn không xem cũng không được."

"Thật không nghĩ tới cô ta là loại người này."

Cô gái kia cười lạnh: "Lúc đầu tôi đã cảm thấy không bình thường rồi, một người phụ nữ không có chút kinh nghiệm thiết kế nào cả mà không cần phỏng vấn vẫn vào được Hoa Diệu, còn trực tiếp trở thành trợ lý Tô tổng, dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng biết cô ta dựa vào cái gì."

Nghe người kia nói như vậy, cô gái hơi kinh ngạc: "Nhưng Tô tổng...không phải không động vào phụ nữ sao?"

"Vậy cô nói xem, cô ta làm thế nào vào được?"

Cô gái im lặng.

"Còn không biết bị ít người chơi qua rồi."

Lúc hai người đang nhiệt tình thảo luận, "cạch" một tiếng, Lâm Hoan Hi đẩy cửa đi ra ngoài.

Nghe được động tĩnh, hai người cùng nhau quay lại nhìn, lúc đối diện với vẻ mặt âm u của cô, hai người đều ngạc nhiên.

Đi đến cạnh hai người, Lâm Hoan Hi vẻ mặt lạnh lùng rửa bàn tay trắng nõn.

"Coi như tôi dựa vào thân thể để tiến vào, vậy các người dựa vào đâu?" Tấm gương phản chiếu lại, Lâm Hoan Hi nhìn hai người, cười trào phúng: "Các người dù phẫu thuật thẩm mỹ, cũng sợ là không ai muốn nhận."

"Cô..."

Không đợi đối phương tức giận, Lâm Hoan Hi liền giặt một tờ khăn giấy xuống, quay người rời đi.

Trước khi ra khỏi cửa, quay đầu cười nói: "Các cô làm trong bộ phận trang phục phải không?"

"Phải thì sao?"

"Lần trước tôi đi phòng trang phục lấy quần áo, hình như chính cô là người đưa cho tôi, đồ của cô xảy ra vấn đề, chuyện này tôi còn chưa kịp nói cho Tô tổng."

Nghe xong, sắc mặt cô ta trắng bệch.

Lâm Hoan Hi bộ dáng tươi cười vẫn không thay đổi: "Các cô ở chỗ này nhiều chuyện thảo luận chuyện người khác, không bằng dùng sức lực đặt vào công việc đi, Hoa Diệu không cần kẻ ăn bám, còn rất nhiều người có thể thay thế vị trí của các cô đây."

Vừa nói xong, cô sững lưng thẳng tắp, giẫm giày cao gót rời khỏi.

Trên đường về văn phòng, không ít người nhìn cô chỉ trỏ, Lâm Hoan Hi mắt nhìn về phía trước, từ đầu đến cuối không có vẻ mặt gì dù chỉ một chút.

Ngồi lại chỗ của mình, lại nhận được mấy cái tin nhắn.

[Từ Tinh Tinh: Chị Hoan Hi, chị ổn chứ? Em để Tô Dục đến đón chị nha!]

[Trang Phong: Chị đâu, chị sao rồi?]

[Chúc Sơn: Chị Lâm, chị không có chuyện gì chứ? Đáng tiếc đây không phải hẻm núi, nếu không em đã đánh vỡ đầu bọn hần!]

[Tô Dục: Tôi đang ở cửa sau.]

"..."

Lâm Hoan Hi xem qua một loạt tin nhắn, trong lòng dễ chịu không ít.

Bọn họ đều quan tâm cô, không có một cái nào hỏi chuyện thật hay giả.

Hốc mắt có chút ướt ướt, Lâm Hoan Hi mím môi kìm nén, ngay sau đó Từ Tinh Tinh gọi đến.

Vừa kết nối, liền nghe thấy giọng ghen ngào: "Chị Hoan Hi, bây giờ chị đang ở đâu?"

Lâm Hoan Hi nhỏ giọng nói: "Chị ở công ty."

Từ Tinh Tinh giọng mũi càn dầy: "Em bảo Tô Dục đi đón chị, nhưng Dục thàn nói tất cả đều là phóng viên, chị...vẫn là đừng đi ra."

"Ừm, chị không ra, em đừng khóc."

"Em không nhìn được mà..." Từ Tinh Tinh xoa hốc mắt, thút thít nói, "Em biết chị không phải loại người như vậy, nhất định là có người chướng mắt chị, cho nên mới tìm người bôi đen chị, nhìn những bình luận trên mạng, tất cả đều là mạng tiết tấu, muốn nói không có một cánh tay phía sau, em không tin!"

"Ừm."

Từ Tinh Tinh hít một cái, cảm xúc dần dần hồi phục, cô nắm đấm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Dịch ca...Dịch ca nói thế nào?"

Lâm Hoan Hi giặt mình, lập tức hiểu rằng Từ Tinh Tinh là sợ Cảnh Dịch vì chuyện này mà bỏ rơi cô.

Tâm tình căng thẳng lúc đầu lập tức dần ra.

"Một lúc nữa Dịch ca sẽ đến đón chị."

"Vây là tốt rồi..." Từ Tinh Tinh hình như thở dài một hơi, "Chị Hoan Hi, chị đừng sợ, Dịch ca yêu chị như vậy, khẳng định sẽ là chỗ dựa cho chị."

"Chị biết."

Đang nói chuyện, Lâm Hoan Hi nghe thấy âm thanh mở cửa từ bên kia truyền đến, không khỏi hỏi: "Dục thần trở về sao?"

"Ừm."

"Vây chị cúp trước, nói Dục thần không cần lo lắng."

Nhìn điện thoại đã cúp máy, Từ Tinh Tinh lo lắng.

Tô Dục ném chìa khóa xe sang một bên, mở tủ lạnh, từ bên trong lấy ra một bình nước đá.

Tô Dục uống nửa bình, có những giọt nước lăn xuống yết hầu

"Không phải tôi nói anh..."

Lau đi phần nước đọng, Tô Dục sắc mặt lạnh lùng: "Tôi biết."

"Chị Hoan Hi khẳng định rất khó chịu đi."

Tô Dục không nói chuyện, ngồi xuống bên cạnh cô.

Từ Tinh Tinh nhìn chằm chằm hắn vài giây, hơi tiến lại gần, mềm giọng nói: "Dục thần à~"

Tô Dục mí mắt giật giật: "Giọng điệu của cô rất buồn nôn."

"Anh đăng weibo đi, nói giúp chị Hoan Hi mấy câu."

Thiếu niên không có động tĩnh gì: "Hiện tại mặc kệ ai nói cũng đều vô dụng, người thông minh sẽ chọn im lặng."

Từ Tinh Tinh cup hai mắt, hai tay ôm gối ôm thật chặt trong ngực.

Ánh mắt Tô Dục nhìn cô một lúc, sau đó gõ bàn phím

Sau đó, điện thoại của Từ Tinh Tinh có thông báo của weibo.

[WA- Dục thần V: Người khôn ngoan không theo gió lớn, biết cách im lặng theo dõi chuyển biến, bản thân có thể nhận thức được:

[WA- Dục thần V: Người không ngoan không theo gió lớn, biết cách yên lặng theo dõi chuyển biến, có bản thân nhận thức được: kẻ ngu từ trước đến nay tin vào chuyện người khác tin, nghe chuyện người khác nghe, giống như cò đầu tường, gió thổi theo hướng nào, liền ngã theo hướng đó. Chỉ hy vọng mọi người bây giờ có thể kiên định với quan niệm ban đầu, không biến thành người bị người khác điều khiển trong lòng bàn tay như con rối.]

Mặc dù không có đề cập đến Lâm Hoan Hi, cũng không có đề cập chuyện ấy, nhưng rõ ràng chính là lên tiếng vì Lâm Hoan Hi.

Từ Tinh Tinh ngơ ngác nhìn góc mặc đẹp đẽ của cậu: "Không phải cậu nói người thông minh đều im lặng sao?"

Tô Dục ánh mắt cậu lạnh lùng, giọng điệu lạnh nhạt, bình tĩnh, hắn nói: "Tôi không phải người thông minh."

Từ Tinh Tinh trong lòng rung động, như một cây cung bị bắn ra, nhào vào hắn đang ngồi trên ghế salon, khóc lớn.

Từ Tinh Tinh gắt gao ôm lấy cổ Tô Dục, gần như đem hắn bóp đến không thở nổi.

Cô ôm Tô Dục một bên khóc một bên nói: "Dục thần anh thật là người tốt, tôi thật yêu anh nha! Chúng ta ngày mai liền kết hôn đi, có được hay không?"

Nước mắt rơi trên vai rất bông, nói ra càng như lửa, khiến cho thiếu niên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương đỏ lên.

Cậu định đẩy cô ra, lại sợ làm Từ Tinh Tinh bị, như vậy sẽ khóc to hơn nữa, chỉ có thể chịu đựng, tính tình nhẫn nại nói: "Đồ đàn mới kết hôn cùng cô, buông tôi ra, sắp bị cô đè chết rồi."

"Hức", thật sự là không có tình người.

Nhưng vẫn lưu luyến không rời, bỏ hắn ra.

Một giây sau khi Tô Dục phát weibo, Trang Phong vậy mà chia sẻ bài viết của hắn.

[Trang Phong: Làm fan hâm mộ WA, tôi bày tỏ rằng Dục thần nói đúng, cuối cùng nhắc nhở một câu, trước khi người nào đó chưa tức giận, các người tốt nhất nên thu tay lại, nếu không....[mỉm cười]

Một người là của ngôi sao e-sports, một người là của tiểu Thiên vương vạn người theo dõi.

Hai người ra mặt, lập tức đem sự thay đổi thành cục diện khác.

Ngoài từ quan tâm chuyện này, càng nhiều người đem trọng điểm đặt trong cụm từ "Người nào đó" trong lời của Trang Phong ở phía trên.

[Tôi muốn biết người nào đó rốt cục là ai]

[Quần chúng buồn đưa cảm thấy chuyện này không đơn giản.]

[Tôi mặc kệ, tôi tin tưởng chị Hoan Hi của chúng ta!]

[Ha ha, nhiều người thay người đại diện nhỏ nói chuyện nhiều như vậy, không nói bên trong có quan hệ gì, tôi không tin, tóm lại là càng lúc càng đen.]

"..."

Đang lúc trên mạng thảo luận khí thế ngất trời, phóng viên các tạp chí lớn chờ trước Hoa Diệu phát hiện một chiếc xe bảo mẫu quen thuộc ngừng lại.

Có một paparazi trong đó mắt sắc bén kêu lên: "Xe của Cảnh Dịch!"

Hai chữ Cảnh Dịch khiến có các paparazi chờ đã lâu giật mình một cái, đồng loạt chuẩn bị máy ảnh kỹ càng để bao quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Edit: Niệm phu nhân

Phóng viên vây quanh đường chính, làm đường đi chật như nêm cối. Bảo vệ hai bên tiến lên chen chúc giữa đoàn phóng viên để tạo đường. Chu Châu bấy giờ mới từ trên xe bước xuống, mở cửa xe rồi vươn tay tạo khoảng cách với phóng viên.

Từ trên xe, một người đàn ông cao ráo, khí thế sắc bén xuống xe. Ánh mắt lạnh lẽo làm người khác không dám tiến lên thêm. Vài giây sững sờ qua đi, vọng lại là tiếng tách tách chụp ảnh bên tai.

Cảnh Dịch bước về phía tòa nhà, bước chân trầm ổn mà vững vàng.

"Xin hỏi ngài Cảnh vì sao lại xuất hiện ở Hoa Diệu?"

"Có phải là vì chuyện của người đại diện không?"

"Ngài có giải thích thế nào về scandal lần này? Có phải giữa ngài và đại diện có mối quan hệ mờ ám như người khác đồn đại không?"

"...."

Bên tai là những lời truy hỏi của phóng viên, từng điều từng điều một không ngừng công kích anh. Cảnh Dịch vẫn không dao động, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Sau khi vào đại sảnh, phóng viên bị ngăn ở bên ngoài không vào được. Anh đi vào nơi tiếp đón, ánh mắt nhìn thẳng vào nhân viên lễ tân đang ngơ ngác nhìn anh.

"Xin chào, tôi là Cảnh Dịch"

Âm thanh của anh trầm thấp mà quyến rũ, cô gái hơi hoảng thần mấy giây mới có thể đáp lại.

"Chào ngài, xin hỏi có việc gì không?"

"Tôi muốn gặp trợ lý tổng tài, Lâm Hoan Hi"

"Cô ấy hiện đang ở tầng mười, tôi có thể..."

"Cám ơn"

Không đợi đối phương kết thúc lời nói, Cảnh Dịch đã rào bước tiến vào thang máy. Đi đến tầng mười, có thể nhìn thấy rất nhiều nhân viên đang ngơ ngác khi thấy Cảnh Dịch, vẻ mặt đều là không tin được. Anh đi đến trước mặt một người, ánh mắt hơi rũ xuống hỏi thăm.

"Lâm Hoan Hi ở đâu?"

Đối phương ngơ người hướng bên trong chỉ chỉ.

"Cám ơn"

Đang định tiến về phía trước, Lâm Hoan Hi đột nhiên xuất hiện trước mặt. Anh giờ tay kéo kéo cà vạt, cùng lúc này ánh mắt mọi người đều sáng lên thấy rõ. Ánh mắt Cảnh Dịch như có ánh sáng, quan sát cô vài giây, trên môi dần vẽ nên nụ cười. Mà người kia vốn đang hoảng loạn nhìn thấy ánh mắt anh liền trở nên an tâm, Lâm Hoan Hi nhìn vào mắt anh.

"Anh thật sự đến rồi sao?"

"Ừ, anh đến rồi"

Lông mi Lâm Hoan Hi khẽ rung, nhẹ giọng nói.

"Thật ra anh không cần đến, bên ngoài bây giờ có rất nhiều phóng viên. Nếu thấy anh tới đây sẽ viết một số chuyện linh tinh vớ vẩn"

"Mấy chuyện đó không sao hết"

Nói xong, Cảnh Dịch nắm lấy tay cô.

"Đi nào, anh đưa em về nhà"

Anh đưa em về nhà.

Có rất nhiều gièm pha đều không thể đánh bại được cô. Vậy mà nghe những lời này bao nhiêu ảm ức đều muốn lan ra cả. Cô nhắm mắt, cố gắng điều chỉnh hơi thở để nuốt xuống cảm giác muốn rơi nước mắt. Gật gật đầu.

"Em đi lấy đồ, anh chờ em một chút"

Cảnh Dịch ôm lấy vai cô.

"Anh đi cùng em"

Khẽ ừ một tiếng, cứ vậy đi cùng anh xuyên qua hành lang. Nhìn theo bóng dáng dần đi xa của hai người, không khí vốn đang yên lặng lại dần truyền đến âm thanh xầm xì bàn tán.

"Không phải nghe nói Cảnh Dịch đã kết hôn sao? Sao còn có thể thân mật như vậy với Lâm Hoan Hi?"

"Đây mà còn chưa hiểu, nếu hôn thú kia không phải giả thì có thể là Lâm Hoan Hi là vợ anh ấy"

"Hả? Không thể nào"

"Làm sao mà không thể nào? Cô không tự suy nghĩ đi, một người đã có gia đình đại minh tinh còn dám đứng trước một đám người ôm ôm ấp ấp đại diện, rõ ràng có mờ ám"

"....."

Lâm Hoan Hi thu dọn đồ vật trên bàn, cuối cùng xoay người rời đi. Chưa đi được hai bước thì phía sau đã truyền đến tiếng bước chân.

"Lâm Hoan Hi"

Tô Diễm gọi cô lại. Cô nghiêng đầu nhìn sang, cách một mét đã thấy gương mặt âm trầm của Tô Diễm, ánh mắt đầy cảm xúc không rõ ràng nhìn về phía cô. Lâm Hoan Hi trong lòng khẽ động, hơi há miệng muốn hỏi. Nhưng chưa đợi cô trả lời, bên tai đã nghe thấy ngữ điệu đậm đậm của ai kia.

"Mấy ngày qua, vợ của tôi phiền anh quan tâm rồi"

Âm cuối rơi xuống, Lâm Hoan Hi nhìn thấy trong ánh mắt hẩn hắc lên sự kinh ngạc. Cảnh Dịch để tay trên vai cô, hơi động tay hướng ra bên ngoài.

"Chúng ta đi thôi"

Hình bóng họ càng lúc càng xa, dần dần biến mất không thấy nữa. Tô Diễm nắm chặt tay nắm, gương mặt nhìn vào bộ bàn ghế đối diện. Rất chính tề ngăn nắp, không để lại một thứ gì cả. Trong lòng cũng dần trống rỗng, cũng chẳng có thứ gì trong ấy nữa.

Cảnh Dịch ôm cô xuống lầu, nhìn thấy bên ngoài rất nhiều phóng viên chen chúc nhau. Tay của Lâm Hoan Hi dần lạnh đi, sắc mặt cô xanh trắng không rõ ràng, môi khẽ run rẩy khó mà nhận ra. Tay nhỏ lạnh lẽo được bàn tay ấm áp của người đàn ông bên cạnh nắm lấy, Lâm Hoan Hi nhìn thấy vậy không tự chủ mà nhích lại sát gần anh hơn.

"Đừng sợ"

Âm thanh anh nhẹ nhàng mà dịu dàng, bên trong mang theo hữu lực cùng an tâm. Đẩy cửa ra ngoài, một đám người điên cuồng chen tới.

"Cô Lâm Hoan Hi, xin hỏi trên mạng tung tin là thật hay giả, cô đã từng là tiếp viên* sao?"

[* Bản gốc là: 援交"小姐" – Viện giao tiểu thư- Từ Viện giao là một từ gốc Nhật 援助交際 – Viện trợ giao tế, chỉ những cô gái mà bạn cho họ tiền là có thể làm vài chuyện với họ tùy theo mức độ. Nguồn gốc thường là học sinh, sinh viên, viên chức. Ở Việt Nam hình như gọi chung là làm cave, nhưng mà về bản chất thì cụm kia chưa nặng tới đó. Vì cũng có người không cho làm, chỉ chạm xã giao ôm hôn là hết. Vậy nên mình thay thành tiếp viên cho dễ chịu nhé.]

"Cô chuyển việc có phải có liên quan đến chuyện này hay không? Có thể cho chúng tôi một đáp án chính xác sao?"

"Năm 16 tuổi thực sự cô đã làm chuyện không đáng hoàng rồi sao?"

Những âm thanh đó truyền từ bên sườn đến đại não làm hai thái dương cô đau. Cảnh Dịch rũ mắt nhìn gương mặt tái nhợt của cô, bước chân đột nhiên dừng lại. Lâm Hoan Hi giật mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

"Cảnh Dịch?"

Mắt thấy anh đang muốn nói gì đó, các phóng viên đều phấn chấn lên, sôi nổi vây quanh anh, rồi liên tục bấm chụp hình.

"Ngài Cảnh có gì muốn nói sao?"

Anh ôm lấy vai cô, mu bàn tay gân xanh nổi lên. Ánh mắt lướt qua toàn cảnh, đôi môi khẽ mở.

"Không có gì hay muốn nói, tôi chỉ muốn nói với các vị. Tôi hiểu rõ cô ấy là người như thế nào."

Nói xong, Cảnh Dịch bảo vệ cô lên xe. Phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định nên giữ lấy cửa xe, vội càng truy hỏi.

"Chúng tôi có thể hiểu ngài là đang bảo vệ người đại diện sao?"

Cảnh Dịch nhàn nhạt ngoái đầu nhìn lại, âm thanh lạnh lẽo mà hữu lực.

"Không, mọi người có thể hiểu là đây là chồng bảo vệ vợ mình"

Dứt lời, anh còn không thêm bổ thí cho một ánh mắt, cúi đầu khom lưng tiến vào bên trong xe. Nhìn chiếc xe màu đen và đoàn bảo vệ đi xa dần, phóng viên vẫn đứng tại chỗ sững sờ không nhúc nhích, vẫn chưa thể hoàn hồn được. Ngồi ở ghế phụ, nhìn qua kính chiếu hậu, Chu Châu thấy hai người mà than thở từng hơi.

"Đây là muốn loạn rồi"

Nghe thấy Chu Châu nói vậy, Lâm Hoan Hi lòng bỗng siết lại, phút chốc cảm thấy áy náy ngập tràn.

"Xin lỗi, lại đem lại phiền toái cho hai người rồi"

"Là cực kì phiền phức"

Anh sờ sờ đầu cô, rồi ôm lấy cô vào trong lòng ngực mình.

"Nhưng mà từ lúc ngày anh cưới em, đã ngộ ra điều này rồi"

Trái tim anh đập vững vàng, Lâm Hoan Hi nhắm mắt lại, tâm trạng cứ vậy mà đi lên.

"Những ảnh chụp đó, là..."

"Ừm, anh biết rồi."

"Hiện tại em nói gì mọi người đều không tin."

Cô có chút tuyệt vọng. Tưởng rằng những ảnh chụp đó sớm đã không còn nữa, vậy mà sau vài năm lại có thể ra ngoài ánh sáng...

Cảnh Dịch rũ mi nhìn cô.

"Em còn nhớ năm đó là ai chụp không?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu.

"Em không nhớ rõ, có rất nhiều người chụp..."

Lúc trước là một đám người ở KTV, một đám người náo loạn ồn ào. Cô lại bị chuốc say hơn nửa bình rượu, duy trì tỉnh táo đã là khó khăn, làm sao nhớ nổi gương mặt ai với ai.

Cảnh Dịch thấy bộ dáng ủ rũ của cô, không nói chẳng rằng chỉ ôm chặt thêm chút nữa. Trở về nhà, Cảnh Dịch đưa Lâm Hoan Hi lên lầu nghỉ ngơi, chò cô nằm xuống rồi mới đi xuống lầu. Chu Châu ngồi trên ghế sofa nhìn anh, chau mày.

"Video anh trả lời phóng viên up lên rồi, hiện tại họ đang mắng người."

"Mắng gì?"

Chu Châu phẫn nộ.

"Có thể mắng cái gì nữa, mắng anh không biết nhìn người, cười gầy rách, còn bảo Hoan Hi không xứng với anh. Yêu cầu anh ra mặt giải thích với fans."

"À."

Cảnh Dịch cười lạnh, tiến tới mấy tính rồi đảo qua những ngôn luận chói mắt kia, ý cười càng lúc càng sâu.

Chu Châu trong lòng đầy căm phẫn.

"Anh nói thử hiện tại bọn họ là người kiểu gì chứ, người nào nói cái gì đều tin hết không mang não ra mà suy nghĩ à? Anh xem mấy cái bình luận này đi. Kêu cái gì mà anh Dịch sẽ không cưới dạng gái này. Cái gì gọi là dạng gái này? Nếu như anh không cưới Hoan Hi, thì cũng không đến phiên họ có được không? Tức chết tôi rồi."

Đối lập với Chu Châu, Cảnh Dịch lại vô cùng bình tĩnh.

"Anh Dịch, hiện tại làm sao bây giờ?"

Cảnh Dịch trầm tư một lát, rồi đáp:

"Lâm Hoan Hi không thể chủ động ra mặt được."

Nhìn về phía ảnh chụp, ánh mắt Cảnh Dịch càng lúc càng thâm trầm, ngón tay thon dài chỉ chỉ lên người thiếu niên trên ảnh chụp.

"Để cậu ta ra mặt."

Chu Châu nghe xong thì trờnghất.

"Nhưng mà, người này là ai? Chúng ta tìm được sao?"

"Có thể."

Cảnh Dịch nói.

"Vu Từ Khương, cậu nói thử có tìm được hay không?"

Chu Châu nghe xong càng ngạc nhiên hơn nữa. Quyết định xong biện pháp giải quyết, đầu tiên tất nhiên Chu Châu liên lạc với người đại diện của Vu Từ Khương. Nhưng mà với việc anh ấy phải đứng ra giải thích, người đại diện của anh liền thoái thác trách nhiệm. Hiển nhiên không muốn nghệ sĩ nhà mình dính vào vũng nước đục này.

Sau khi dập máy, Chu Châu lệ rơi đầy mặt nhìn về phía anh.

"Làm sao bây giờ? Người đại diện của Vu Từ Khương nói anh ấy ra ngoài đi diễn chưa về."

Cảnh Dịch nhướn mày.

"Vậy đi tới nhà luôn đi."

"Hả?"

"Vu Từ Khương mới đăng weibo là cảm mạo nên ở nhà nghỉ ngơi. Nếu anh ta nói thật thì bây giờ chắc là đang ở nhà."

"Chúng ta đi qua luôn à?"

"Ừ."

"Có cần chào hỏi một chút không?"

Cảnh Dịch liếc xéo anh.

"Chúng ta không phải tới cửa thăm viếng nhà anh ta."

"....."

Đúng vậy, bọn họ là đi tính sổ. Không phải tìm anh ta uống trà tán gẫu.

"Vậy chị dâu làm sao bây giờ?"

Cảnh Dịch đứng dậy cầm áo ra ngoài.

"Anh gọi Từ Tinh Tinh rồi, chắc cũng sắp đến."

Vừa dứt lời thì chuông cửa vang lên. Chu Châu vừa mở cửa, đã thấy Từ Tinh hay mất đồ bưng, dựa sát lưng Tô Dục, ánh mắt đầy bi thương mà khổ sở. Từ Tinh Tinh thút tha thút thít khóc, nhìn thấy Cảnh Dịch nước mắt càng rơi nhiều hơn. Nức nở nói.

"Em đến ở cạnh chị Hoan Hi, anh Dịch yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt chị ấy."

Nhìn thấy Từ Tinh Tinh chân quần băng, Cảnh Dịch rất nghi ngờ chân thật của câu nói này. Cảnh Dịch rõ ràng là không yên tâm cô ấy, nên nhìn Tô Dục nói.

"Buổi tối tôi mới về, Hoan Hi nhờ hai người."

Tô Dục gật gật đầu.

"Được."

"Còn nữa..." Cảnh Dịch không yên tâm dặn dò.

"Hoan Hi dễ xúc động, không thể nhìn thấy người khác khóc lóc. Chú ý điểm này một chút, đừng hờ tì là suýt mướt."

Tô Dục lại gật đầu lần nữa.

"Được, được rồi."

Từ Tinh Tinh không vui rồi.

"Anh Dịch, sao anh có thể nói như vậy chứ? Thật là quá đáng."

Cảnh Dịch liền trở nên nghiêm túc hẳn lên.

"Tôi đã rất khách khí rồi. Ở tủ lạnh trong bếp có đồ ăn, phiền cậu thuận tay thì nấu một chút. Hiện tại tình huống hơi đặc biệt, không cần thiết thì đừng kêu com hộp."

Nghe xong Tô Dục hơi nhú mày. Anh bảo dẫn Từ Tinh Tinh qua đây, ba người ở cùng nhau, hay là qua đây làm bảo mẫu vậy?

Còn có, người này sai sử cậu không phải quá tự nhiên rồi sao...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Edit: Niệm phu nhân

Lúc nhìn thấy Cảnh Dịch và Chu Châu đứng trước Khương gia, Vu Từ Khương thật sự rất ngạc nhiên. Tay đặt trên tay nắm cửa còn chưa kịp lấy ra, gương mặt vì bị cảm mà đỏ ửng, trên người có một lớp mồ hôi. Trạng thái thật sự là rất yếu. Cảnh Dịch nhìn xuống Vu Từ Khương, ánh mắt không nhìn ra một chút cảm tình nào.

"Không ngại mời chúng tôi vào nhà ngồi một chút chứ?"

Không đợi Vu Từ Khương quay đầu lại, Cảnh Dịch đã vòng qua hẻm rồi đi vào nhà. Ánh mắt của anh không ban phát cho đối phương, ngồi thẳng xuống ghế sofa, trước mặt là laptop giao diện đang truy cập weibo. Vu Từ Khương đang xem scandal của Lâm Hoan Hi. Cảnh Dịch mới thu liễm ánh mắt của mình.

"Nghe nói cậu bị bệnh, nên tôi đến thăm."

Vu Từ Khương mấp máy môi, vì đang bệnh nên giọng hơi khàn khàn.

"Muốn uống gì không?"

"Không cần phải phiền phức vậy, cậu ngồi xuống trước đi."

Vu Từ Khương nghe xong thì nuốt nước bọt một đợt, tâm tình thấp thỏm không yên ngồi xuống trước mặt Cảnh Dịch. Người đàn ông khí chất áp bách, đặc biệt ánh mắt nhìn mình vô vùng không có chút hảo ý nào thế này khiến Vu Từ Khương trong lòng càng rớt xuống đáy vực sâu.

"Anh đại xá quang lâm thế này, hẳn không chỉ đơn giản là thăm bệnh đi."

Cảnh Dịch nghe xong thì đuôi lông mày khẽ nhướng lên.

"Đã như vậy thì tôi cũng không quanh co với cậu làm gì, nói thẳng ra vậy."

Bàn tay đặt trên đầu gối của Vu Từ Khương nắm thật chặt. Cảnh Dịch chăm chú quan sát anh, sau đó tiếp tục.

"Tin tức trên mạng cậu cũng thấy rồi đấy. Là một người trong cuộc, cậu rất rõ rằng tình huống lúc đó là như nào, tôi hi vọng cậu có thể đứng ra."

Vu Từ Khương nói.

"Xin lỗi, tôi thật sự không hiểu ý anh lắm."

"Không phải cậu luôn cảm thấy phải xin lỗi Lâm Hoan Hi sao? Miệng chỉ nói thật xin lỗi thật xin lỗi như vậy à? Nếu cảm thấy mình thật sự sai rồi, không bằng làm một chút chuyện có ý nghĩa đi."

Vu Từ Khương nghe xong liền hiểu ý anh là gì, che miệng ho khan vài tiếng rồi hỏi lại.

"Anh Cảnh đây là muốn tôi ra mặt nói ra chuyện xảy ra sao?"

"Không sai."

"Trong lòng anh hiểu rõ, đều biết chuyện này có ý nghĩa như thế nào..."

Nói đoạn, Vu Từ Khương nhíu chặt lông mày. Vẻ mặt bất an mà rối rắm.

"Nếu làm theo yêu cầu của anh, đến lúc đó người nhảy vào hố lừa sẽ là tôi."

Chu Châu tới đây đã hết nhẫn nại nổi. Chỉ vào anh ta tức muốn học máu.

"Anh cũng không biết xấu hổ nói cái gì mà nhảy vào hố lừa, nhìn xem một con gái nhà người ta cậu hại thành cái gì rồi? Con mẹ nó, anh có còn là đàn ông hay không?"

Đối mặt với trách cứ, Vu Từ Khương vẫn như cũ không chút dao động. Người không vì mình, trời tru đất diệt. Nếu như anh vẫn là người thiếu niên năm đó, có thể đã không màng tiền đồ nữa, mặc kệ lợi danh sẵn sàng vì cô ấy mà lên biên đao xuống biên lừa rồi. Nhưng vật đổi sao dời, anh sớm đã không còn là người năm ấy đơn thuần nữa.

Anh thừa nhận, anh rất xin lỗi Lâm Hoan Hi, nhưng anh sẽ không vì cô ấy mà từ bỏ tiền đồ của mình.

Cảnh Dịch nhìn anh ánh mắt lạnh như băng, làm người càng lúc càng lạnh lẽo. Anh chậm nói, giọng nói thanh lãnh không chút dao động.

"Cậu là không muốn ra mặt..."

"Thật xin lỗi, loại chuyện này không có cách nào ra mặt."

"Con mẹ..."

"Chu Châu."

Cảnh Dịch lạnh lùng chặn lại Chu Châu đang nổi khùng. Chậm rãi đứng dậy, rũ mắt với anh.

"Với cậu tôi đã cho cậu một cơ hội lựa chọn rồi, hi vọng cậu tự giải quyết cho tốt, đừng hối hận vì quyết định ngày hôm nay."

Vu Từ Khương trừng lớn mắt nhìn anh, đôi lại chỉ là bóng dáng người đàn ông chậm rãi đi xa dần. Lạch cạch, cánh cửa đóng lại, trong nhà liền quay về yên tĩnh.

"Mẹ nó, kia là loại người gì vậy?"

Chu Châu đi theo Cảnh Dịch.

"Anh chặn em làm gì, để em cho một quyền, xem thử anh ta làm gì."

Chu Châu tự nhận mình là người bình tĩnh, không dễ dàng tức giận. Vậy mà Vu Từ Khương làm anh thấy được giới hạn của mình rồi. Cảnh Dịch gương mặt yên tĩnh, không nói chẳng rằng lên xe.

"Bây giờ phải làm sao? Tên kia không muốn ra mặt."

Cảnh Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời.

"Anh đã cho cậu ta một cơ hội, nếu cậu ta chọn tiền đồ, được... vậy anh cho cậu ta tiền đồ"

Chỉ trong một đêm, Vu Từ Khương cảm thấy thế giới của mình đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Đầu tiên là công ty của anh hủy bỏ thông báo, để anh yên tâm dưỡng bệnh. Sau đó, người đại diện của anh nói muốn mang một người mới. Sau đó là đạo diễn không hẹn mà gọi điện, nội dung vô cùng nhất trí đều là muốn hủy vai, thậm chí không muốn cùng anh gặp trực tiếp nói chuyện. Càng tệ hơn nữa là ngày hôm sau Vu Từ Khương phát hiện là chuyên mục anh phụ trách tạm thời hoãn lại. Mà tin tức từ cấp trên là không có nội dung gì mà hoãn, thời gian bao lâu đi nữa còn không biết. Rất rõ ràng, anh bị công ty mạt sát. Bị cả giới giải trí phong sát.

Trừ lần đó ra, một người trên weibo viết ra một đề tài nóng tên là Khương Khương. Nội dung là về một minh tinh Y cùng nữ chính L, chuyện tình của hai người thời cao trung như thế nào, viết vô cùng rõ ràng rành mạch. Người có tâm đều biết Y được nhắc đến vậy mà chính là Vu Từ Khương. Bài viết vô cùng kích động, vậy mà thay được hot trend Lâm Hoan Hi từng làm tiếp viên đứng đầu top search của Weibo. Chỉ trong một đêm nổi tiếng.

Người gọi là Khương Khương tiếp tục viết thêm một topic. Nội dung giải thích tại sao L gặp Y, nguyên nhân nào có bạo lực, mà Y bỏ đi luôn, trở thành tiêu thiên vương người gặp người thích. Còn L thì thanh danh ảnh hưởng, người người đều xấu.

Hai topic và sự kiện Lâm Hoan Hi kết hợp lại. Truyền thông và dân chúng ăn dưa liền hiểu rõ nhân vật chính là Lâm Hoan Hi và Vu Từ Khương. Dân chúng xài Weibo liền đến weibo của Vu Từ Khương để lại bình luận.

Nói cách khác, Lâm Hoan Hi không phải tiếp cái gì viên, đều là do cậu ta làm hại sao?

Thật là trò hề nha, nếu đây là sự thật, tôi cảm thấy anh không là cái thá gì rồi.

#Wow, đây thật sự là bạo lực học đường nha.

#Trúng cá muối không muốn ra mặt nói gì sao?

#Những ảnh chụp đó là một đám người chụp sao? Con mẹ anh thật quá tra rồi.

"..."

Nhìn thấy gần 50000 bình luận, Vu Từ Khương thấy đầu mình càng lúc càng lớn rồi. Sau đó hồi tưởng lại cảnh Cảnh Dịch lúc đi, anh liền minh bạch ý tứ của anh ấy.

Anh ta là muốn mạt sát hần!!!

Cảnh Dịch dùng cả đêm đã mua được hơn nửa giới giải trí, đạo diễn và nhà sản xuất. Trong đó còn có công ty Vu Từ Khương kí hợp đồng. Ngoài ra, anh còn thu mua được Khương Đình Đình. Chỉ cần Khương Đình Đình chịu ra mặt, vậy anh liền đáp ứng cho cô ấy một cái tiền đồ sáng lạn. Giao dịch này có lời, dĩ nhiên là đáp ứng rồi.

Vì vậy có hai ngày, chuyện tình tự nhiên xoay chuyển. Nhưng mà Khương Đình Đình chỉ có lời nói, không có chứng cứ, chỉ có thể dòi đi chú ý của đại chúng. Không cam đoan sau đó lại phát sinh chuyện gì. Hiện tại điều quan trọng chính là tìm được weibo người viết kia.

Trong lúc chuyện tình vẫn chưa được giải quyết, trong hai ngày Lâm Hoan Hi vẫn luôn ở nhà không dám đi đâu. Cảnh Dịch ban ngày vội vàng giải quyết scandal này, nên không có thời gian. Từ Tinh Tinh thì chân còn bị thương, chăm sóc hai người tự nhiên rơi vào tay Tô Dục.

Làm một người chưa bao giờ sáng đi chiều về, ngủ sớm dậy sớm. Hai ngày này đều trở thành bảo mẫu tiêu chuẩn rồi. Mỗi ngày chưa đến 6 giờ đã chuẩn bị bữa sáng, sau đó hầu hạ Từ Tinh Tinh từ trên xuống dưới, đội tiểu tồ tông ăn xong thì thu dọn gọn gàng rồi quét nhà rửa chén. Còn phải chú ý tâm trạng Lâm Hoan Hi, không để cô nhiều loạn nghĩ lung tung. Tiếp theo là chạy qua nhà bên cạnh còn huấn luyện, trong lúc huấn luyện còn phải canh nhận điện thoại của Từ Tinh Tinh.

Qua một ngày, Tô Dục cảm thấy cả người mụ mị nó mệt, vậy mà không thể nổi điên. Bởi vì Từ Tinh Tinh sẽ khóc, khóc rồi sẽ nói với Lâm Hoan Hi, cuối cùng người khổ sở vẫn là chính mình.

Hằng ngày tiễn Cảnh Dịch đi rồi, nhà bên cạnh có mấy người ôm máy tính chạy vào trong nhà.

"Ui a, Dục Thần, sáng nay ăn gì?"

Tạp dè trên người Tô Dục còn chưa gỡ xuống, Chúc Sơn còn không sợ chết mà chọc vào. Quả nhiên, nhận được một ánh mắt xem thường. Tô Dục nói.

"Ăn phân đi, để tôi làm nhiều chút."

Chúc Sơn hung hăng trừng anh.

"Không cần nhọc ngài đại giá, tôi tự mình làm."

"Mới sáng ra đã tòm chết người."

Nghe bọn họ nói chuyện, Từ Tinh bắt mẫn oán giận. Tầm mắt rơi trên người Tô Dục.

"Tô Dục, lúc nói chuyện văn minh một chút. Anh như vậy làm sao có bạn gái?"

"Đúng đó, người như vậy sao có bạn gái chứ."

"Dục Thần có mà, LOL chính là bạn gái của anh ấy."

"Ui, Chúc Sơn thật quá biến thái rồi."

Ngay cả người với chuyện gì cũng không để tâm Lâm Hoan Hi cũng liếc mắt nhìn qua.

"Cô gái đó người ở đâu, có điểm tốt gì?"

Chúc Sơn ngóc vài giấy rồi vỗ đùi.

"Trời ơi mẹ ơi oan uổng quá, tôi nói là LOL mà, mấy người lại nghĩ đi đâu rồi."

"....."

"....."

"À, thì ra là LOL..."

"Các người đầu óc xấu xa còn chưa tỉnh, chị Lâm cũng bị thay đổi rồi."

Lâm Hoan Hi yên lặng quay đầu, đây là do Cảnh Dịch dạy hư. Trong khi trầm mặc, chuông điện thoại vang lên. Cô cúi đầu nhìn thì thấy một dãy số xa lạ. Đang muốn nghe máy thì một đôi tay nhanh hơn đã trực tiếp tắt đi.

Tô Dục mặt mày lạnh như băng.

"Anh Dịch nói trong khoảng thời gian này, trừ anh ấy ra, ai gọi cho chị đều không cần nhắc máy."

"Anh ấy nói hả?"

"Vâng." Tô Dục gật đầu.

"Tôi thay mặt anh ấy nói."

Lâm Hoan Hi: "....."

"Anh Dịch nhất định cũng nghĩ vậy."

Đang nói, lại thêm một cuộc gọi nữa. Trong từng trận chuông vang vọng, Tô Dục lại một lần rồi một lần ấn từ chối. Cuối cùng người nọ từ bỏ đành nhấn tin tới. Lâm Hoan Hi chưa mở, đã thấy được tin nhắn.

"Học tử, với chuyện trước kia tôi thật sự rất xin lỗi. Hiện tại không phải do tôi đã chịu trận rồi, chỉ mong Cảnh Dịch hãy dừng tay, cũng hi vọng gặp mặt nói rõ ràng- Vu Từ Khương"

Ngồi cạnh Lâm Hoan Hi dĩ nhiên Từ Tinh Tinh cũng thấy được tin nhắn. Cô vỗ bàn lớn tiếng.

"Tên này thật không biết xấu hổ, chị Hoan Hi đừng để ý anh ta."

Lâm Hoan Hi chau mày, không nói không rằng xóa tin nhắn.

"Chắc là tên ấy bị anh Dịch cấm cửa nên tìm chị đi cửa sau hả?"

Chúc Sơn ngồi đối diện Lâm Hoan Hi mở máy tính lên weibo. Hiện tại che trời lấp đất đều là tin tức của Lâm Hoan Hi và Vu Từ Khương. Một bộ phận thì tin cá trứng muối không sai, một bộ phận thì vẫn mắng Lâm Hoan Hi là điểm. Còn một bộ phận tỏ thái độ rất thần kì.

#Tôi đã biết CP Thần Kỳ kia không kì lạ mà

#Tôi mẹ nó mặc kệ, chỉ biết vợ của Cảnh Dịch là chị Hoan Hi!!!

#Anh Dịch của tôi không phải tra nam!!!! Thuyền Thần Kỳ lên

#Đi mẹ hết đi trứng cá muối, đi mẹ nó đi tiếp viên. Tôi chỉ muốn tung hù hòng CP kết hôn. Chuyển tiếp weibo mười lần Cẩm Cam Quả Lửa Thề kí tên.

#Kí tên, bạn đang lớn tiếng nói cái gì kí tên vậy.

"..."

Ngồi xem bình luận, Chúc Sơn sờ sờ cằm.

"Chị Lâm, tôi thấy vấn đề cũng không to tát."

Fans cô và Cảnh Dịch đều vui vẻ giống như ăn tết. Không hề bị ảnh hưởng gì cả. Lâm Hoan Hi cũng nói.

"Tôi cũng cảm thấy chuyện này cũng không lớn."

Bọn họ không phải nói cô không xứng với Cảnh Dịch sao? Không phải nói cô là **** sao? Vậy tốt thôi, hiện tại để cô **** này phải làm mấy người này tức chết.

Yên lặng lâu như vậy lại bị tin nhắn kia kích thích. Lâm Hoan Hi lại không nhịn được, cầm điện thoại tìm ảnh hai người đi tuần trăng mật ôm hôn nhau rồi post lên. Gõ gõ thêm mấy dòng.

[L Hoan Hi: Ảnh để của mọi người là của tôi, chồng của các bạn là của tôi. Tôi có chứng nhận rồi, mọi người không có. Nếu tôi thật sự là loại người thì đã làm sao, anh ấy chính là yêu tôi.... Hình ảnh]

Tới hết đi! Cùng nhau ngược nào!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Edit: Bối Xu

Lâm Hoan Hi vừa đăng weibo xong, Cảnh Dịch cũng vừa về đến nhà.

Lúc thấy cả một phòng toàn người, anh hơi ngạc nhiên, cởi áo khoác móc lên giá áo, xắn tay áo lên đi về phía phòng khách.

"Rất náo nhiệt nhì."

"Chào Dịch ca!"

Các thiếu niên đồng thanh hô chào hỏi.

Cảnh Dịch khẽ vuốt cằm, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Hoan Hi, thấy cô rầu rĩ không vui, chân mày không khỏi nhướn lên: "Làm sao thế?"

Chúc Sơn cúi gằm vào tai Cảnh Dịch, cười như kẻ trộm nói: "Chị dâu đánh dấu chủ quyền."

Đánh dấu chủ quyền?

Ánh mắt anh nhìn điện thoại trên bàn, vươn tay cầm lên, xem nội dung trên weibo.

Anh đọc bình luận, quả nhiên đều là mắng Lâm Hoan Hi không biết xấu hổ, cũng có một số người cảm thấy Lâm Hoan Hi tính tình thẳng thắn, từ anti chuyển thành fan hâm mộ.

Tùy tiện nhìn một lượt, anh đăng nhập tài khoản của mình đăng trạng thái lên weibo.

[Cảnh Dịch V: Người tôi thích chính là cô ấy, lêu lêu*.]

- - Tuy thời gian có hơi sai, vậy mà tôi lại cảm thấy có chút ngọt.

- - Trong khoảng thời gian ngắn tôi không biết nên ăn cầu lương hay là anti Lâm mỗ.

- - Tôi... tôi muốn đứng trên chiến hạm Thần Kỳ CP

- - #Lâm Hoan Hi độc ác#, người hâm mộ Cảnh Dịch cũng thành anti rồi.

- - Tình yêu không phải là một cái vòng xoay, không biết một số người tỏ thái độ làm gì, cuộc sống sinh hoạt của hai vợ chồng người ta, mấy người quan tâm cái gì?

- - Tôi tin tưởng ánh mắt của Cảnh Dịch, cho nên cũng tin tưởng Cảnh phu nhân, hy vọng một ngày sẽ có chân tướng.

"..."

"Cô nói xem con người bây giờ đúng là không thể nói lý, chuyện lo chuyện bao đồng."

"Nói đúng lắm." Từ Tinh Tinh bất mãn nhìn về phía Cảnh Dịch, "Dịch ca anh không biết đâu, cái gì Vu Từ Khương gửi tin nhắn đến cho chị Hoan Hi, nói muốn ra ngoài gặp mặt nói chuyện, ai thêm cho hấn mặt mũi chứ."

Cảnh Dịch cau mày: "Hấn nhắn tin cho em?"

"Ừ, nhưng em không trả lời."

Con người Cảnh Dịch tối lại, mở mục tin nhắn liền thấy tin của Vu Từ Khương.

Vu Từ Khương tự mình liên lạc với anh, Cảnh Dịch từng cho hấn cơ hội, nhưng hấn không nắm chắc, bây giờ cho dù hấn làm cái gì, thì cũng đã muộn.

Kéo số điện thoại vào danh sách đen, anh bước lại gần đặt tay lên đầu cô.

"Buổi trưa muốn ăn cái gì? Anh làm cho em?"

"Tùy tiện ăn thôi." Cô không hứng thú lắm, từ trên ghế ngồi dậy, "Em đi nghỉ ngơi một lát."

Nhìn Lâm Hoan Hi rời đi, mấy người nhìn nhau, Chúc Sơn thức thời nói "Chúng tôi cũng nên trở về thôi, Dục thần cũng tới rồi. Nồi com điện trong nhà còn đang bị hỏng, cần phải sửa chữa một chút."

Trông mặt Phương Văn Văn hơi đảo một chút rồi tiến lên, khiêng Từ Tinh Tinh lên "Tôi sẽ đưa Tinh Tinh về."

"Ồi, mọi người làm gì vậy?" Từ Tinh Tinh giãy dụa vài cái "Mau thả tôi xuống."

Tô Dục đứng yên không nói năng gì, hai tay hấn dứt túi, đi sau lưng mọi người.

Phòng khách lớn như vậy trong nháy mắt không một bóng người.

Cảnh Dịch lên tầng, cẩn thận mở cửa ra, hơi liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi đang nằm trên giường. Cô đang nhắm mắt, làm bộ như đang ngủ.

Cảnh Dịch nhẹ nhàng bước tới, chậm rãi ngồi bên người cô, dường như anh có thể cảm nhận được nỗi khổ sở của Hoan Hi.

"Không phải lỗi của em."

"Anh biết."

"Vì sao hán ta lại thân nhiên đến tìm em như vậy?"

Lâm Hoan Hi vẫn nhớ rõ ngày tuyết rơi đó, Vu Từ Khương đứng dưới lầu ôm một bó hoa cười với cô. Cô thích nụ cười rục rờ của chàng thiếu niên ấy giống như ánh mặt trời. Cô vốn cho rằng hán ta là mặt trời rục rờ, kết quả lại đẩy cô rơi xuống vực đen.

Lâm Hoan Hi rất hận. Sau khi bà nội qua đời, một khoảng thời gian dài cô không thể ngủ ngủ yên, chỉ cần vừa nhắm mắt sẽ nghĩ tới ánh mắt cười cợt còn đáng sợ hơn yêu mà quý quái của bọn họ.

"Tại sao em lại nhớ lại..."

Lâm Hoan Hi vùi mặt vào gối, không kìm nén được khóc nức nở. Nếu không nhớ ra thì tốt rồi. Nếu như không nhớ lại, mọi chuyện có thể bình thân bỏ qua, nếu như không nhớ lại, mặc cho bọn họ có đâm vào sống lưng cô, cô cũng sẽ không vì vậy mà rơi một giọt nước mắt.

Cảnh Dịch không nói chuyện, chỉ vòng tay ôm Hoan Hi thật chặt. Khóc một chút, có lẽ tâm trạng sẽ tốt hơn.

Lâm Hoan Hi xoay người, tự tay nâng khuôn mặt của Cảnh Dịch. Đôi mắt cô ngấn nước, trong trẻo sạch sẽ, nhìn anh không chớp mắt.

"Mấy ngày hôm nay anh đều bận rộn vì chuyện của em, không phải đi công tác."

"Ừ."

"Nếu không..." Môi cô mấp máy "Không nên để ý nữa, mặc kệ bọn họ muốn nói thế nào thì nói, không quan tâm nữa."

Lời vừa nói ra, nước mắt đã dâng lên.

Cảnh Dịch yên lặng không nói lời nào, đôi mắt đen kịt như đầm nước. Một lúc sau anh mới nói "Lâm Hoan Hi, anh không độ lượng được như vậy."

Lông mi cô run rẩy, kinh ngạc nhìn anh.

Giọng nói của Cảnh Dịch trầm ổn mạnh mẽ "Em nói đúng, lòng dạ anh rất hẹp hòi, cho dù cá chết lưới rách, anh cũng sẽ không để em phải chịu một chút tủi thân nào."

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại đột nhiên vang lên. Cảnh Dịch nhấc máy, dù không nói ra nhưng Lâm Hoan Hi vẫn biết người gọi đến là Cảnh Kính Nham. Trong lòng cô hơi sợ hãi. Vốn dĩ Cảnh Kính Nham đã không thích cô, sau chuyện lần này, ông nhất định sẽ...

"Đừng nghĩ loạn." Cảnh dịch vỗ đầu cô, đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại.

Lâm Hoan Hi nằm trên giường một chút, cảm thấy làm như vậy cũng không đúng. Người sai đâu phải là cô, sao cô lại phải trốn chui trốn lủi chứ?

Hạ quyết tâm, Lâm Hoan Hi nhảy xuống giường, cầm điện thoại và ví tiền xuống tầng, sau khi thay giày thì lấy chìa khóa xe ra ngoài.

Cảnh Dịch vừa gọi điện thoại xong thì phát hiện trong phòng đã không còn bóng dáng của Lâm Hoan Hi. Anh tìm khắp nơi một vòng, đột nhiên thấy ngoài cửa sổ có một chiếc xe đang rời đi. Cảnh Dịch hoảng hốt kêu không ổn rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Bằng trí nhớ của bản thân, Lâm Hoan Hi thuận lợi khởi động xe, cô hít sâu mấy hơi để ổn định tâm trạng thấp thòm rồi đạp chân ga. Chiếc xe xiêu xiêu vẹo vẹo chạy trên đường. Cô nhìn chăm chăm về phía trước, đến mắt cũng không dám chớp một cái. Xe rời khỏi tiểu khu, chính thức đi vào đường lớn. Vừa đúng lúc phía trước đang đèn đỏ, Lâm Hoan Hi tìm rồi gọi điện thoại cho Vu Từ Khương. Không đợi hán ta mở miệng, Lâm Hoan Hi đã nói trước "Gặp mặt ở quán cà phê lần trước, cậu còn nhớ rõ không? Tôi có thể bảo Cảnh Dịch thu tay lại."

Sau khi cúp điện thoại, cô lại gọi cho người làm bên truyền thông "Xin chào, anh có phải phóng viên của Thên Hành giải trí không? Tôi là Lâm Hoan Hi. Tôi nghĩ mọi người rất hứng thú với những chuyện xảy ra gần đây, mọi người có thể đến quán cà phê, tốt nhất nên cài trang cẩn thận một chút. Hôm nay có thể mọi người sẽ nghe được hết tất cả những thông tin mọi người cần."

Bỏ điện thoại xuống, Lâm Hoan Hi nắm chặt tay lái.

Mọi người không phải cần cái gọi là chân tướng sao?

Được, cô sẽ cho mọi người một cái chân tướng, cho dù tổn hại bản thân tám trăm cô cũng vĩnh viễn không muốn để cho Vu Từ Khương một ngày trở mình.

Thuận lợi đến quán cà phê, Lâm Hoan Hi nhìn thấy Vu Từ Khương lén lút ngồi trong góc. Đảo mắt nhìn quanh quán một vòng, Lâm Hoan Hi nhìn thấy

hai người đang chụm đầu gối bên kia.

Cô thu lại ánh mắt, kéo ghế ngồi xuống.

Để cho phóng viên nhìn thấy rõ, Lâm Hoan Hi cố ý tháo mũ xuống. Cô lẳng lặng ngồi đối diện với Vu Từ Khương. Mới ngần ngừ vài ngày, Từ Khương đã vô cùng tiêu tụy.

Để an toàn, Lâm Hoan Hi lặng lẽ mở chế độ ghi âm trong điện thoại. Sau khi nhân viên bê đồ uống lên, cô mở miệng trước "Lần trước tôi ngồi ở đây đợi cậu rất lâu."

Vu Từ Khương hơi sùng sốt một chút, nhớ lại lần đó, hần ta nhỏ giọng nói "Xin lỗi..."

"Chính xác thì tôi cũng đang đợi một lời xin lỗi..." Con mắt Hoan Hi trầm xuống, hỏi tiếp "Lần trước cậu tìm tôi làm gì?"

Yết hầu của Vu Từ Khương giật giật, hần ta đột nhiên kéo tay Lâm Hoan Hi, ánh mắt lộ vẻ thân thiết "Học tỷ, em biết là do em không đúng, em biết sai rồi, thật sự biết sai rồi. Nhưng tất cả mọi thứ hiện tại là do em vất vả mới có được, cầu xin học tỷ hãy tha thứ cho em, cho em một cơ hội, được không?"

Hai chữ cuối cùng mang theo một tia giấy dựa vô vọng.

Ánh mắt mất Lâm Hoan Hi nhìn vào cánh tay bị hần nắm chặt, chậm rãi rút ra.

"Lúc đầu... tôi cũng cầu xin cậu như vậy." Cô nở nụ cười trào phúng "Tôi cầu xin cậu đem tất cả mọi chuyện nói rõ ràng. Nếu như cậu chịu nói tất cả chỉ là một trò đùa dai, giữa chúng ta phải quan hệ đó, đám người Đinh Huyền Phi kia cũng sẽ không bắt nạt tôi, lại càng không lừa bả nội vào rùng, bả nội tôi cũng không bị đám sói đói gặm đến hài cốt cũng không còn."

Toàn thân cô run rẩy, ánh mắt nhìn Vu Từ Khương lộ ra hận ý.

Lâm Hoan Hi siết chặt tay, nói tiếp "Trước đây cậu lừa tôi đến KTV, để người ta chuốc cho tôi quá chén, sau đó lại chụp ảnh của chúng ta đem ra ngoài công bố làm mọi người nghĩ tôi không sạch sẽ. Hiện tại cậu còn cho người phát tán những hình ảnh kia trên mạng, rốt cuộc cậu có ý gì?"

"Em không có!" Vu Từ Khương tháo mắt kính xuống, thần sắc khẩn thiết van xin "Em không có! Em thừa nhận... Em thừa nhận bởi vì lòng hư vinh của em mà làm học tỷ tổn thương, là em kéo chị đến KTV. Em chỉ muốn gặp chị lần cuối thôi. Em không biết đám người kia lại chụp hình, càng chưa từng nghĩ đến họ sẽ lan truyền ra ngoài. Em xin thề, chuyện lần này thật sự không phải do em làm?"

Sắc mặt của Lâm Hoan Hi vẫn không thay đổi "Nếu như vậy, vì sao cậu không đứng ra giải thích?"

"Em sợ..." Viên mắt Vu Từ Khương ửng đỏ "Học tỷ, em thật sự sợ... Vòng giải trí... Trong vòng giải trí này có rất nhiều người muốn hạ bệ người của em, vất vả lắm em mới có chỗ đứng, mở ra một khoảng trời... Nếu để mọi người biết... em từng gián tiếp hại chết người, em không sống nổi..." Vu Từ Khương cúi đầu khóc "Học tỷ là người tốt như vậy, lương thiện như vậy, làm ơn hãy bỏ qua cho em đi, xin chị hãy bảo Cảnh Dịch thu tay lại, không cần chinh em nữa."

"Đúng rồi, tôi tốt như vậy, lương thiện như vậy..."

Lâm Hoan Hi dựa vào ghế, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Từ lúc nào người thiện lương lại trở thành lý do khiến người khác có thể tùy tiện tổn thương?

"Cho nên các người mới... không kiêng dè gì mà làm tổn thương tôi."

Cô chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Vu Từ Khương, ánh mắt lạnh như băng "Đáng tiếc, nếu tôi vẫn còn là cô gái 17 tuổi đó, vẫn còn có thể tốt bụng như vậy, lương thiện như vậy. Nhưng mà tôi không phải." Lâm Hoan Hi khom người nói "Vu tiên sinh, tự giải quyết cho tốt đi."

Dứt lời, Lâm Hoan Hi rời đi. Đưa mắt nhìn thân ảnh cô rời đi, bỗng nhiên Từ Khương cảm thấy có chút không đúng. Hần nhìn xung quanh một vòng. Địa chỉ của quán cà phê này rất ít người biết, cộng thêm vị trí ngồi của hai người khá kín đáo, rất ít người đi tới nên hần mới to gan đến đây, nhưng bây giờ...

Đảo mắt nhìn quanh, lúc này hần mới phát hiện trong góc phòng có hai người đang ngồi. Ngay lập tức, từ ngoài cửa có một đám người xông vào. Bọn họ vây quanh Vu Từ Khương, ánh đèn flash làm gương mặt hần trắng bệch.

"Vu tiên sinh, chuyện lần này của Lâm Hoan Hi thật sự là do một tay anh chỉ đạo sao?"

"Thật sự là do anh đồ kị nên mới cố ý giờ trò này sao?"

"Cho nên cái thiệp mời trên mạng cũng là thật sao?"

"..."

Hần nhìn ra ngoài cửa sổ, hai bàn tay nắm chặt lại "Lâm Hoan Hi..." Là do hần quá gấp gáp nên mới để xảy ra chuyện này.

Vừa lên xe, tâm trạng của Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thả lỏng. Nâng tay lau sạch nước mắt, cô cảm thấy thật an toàn vì đã thoát thân. Có lẽ cô quá

xúc động, nhưng dù sao những lời Từ Khương nói ngày hôm nay sẽ được đưa lên đầu đề những tờ báo kia vào ngày mai. Cô không sai, mọi chuyện không nên để một mình cô gánh chịu.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì điện thoại reo, màn hình hiển thị người gọi đến là Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi thấp thỏm trong lòng, do dự vài giây nhưng cuối cùng vẫn nhận điện thoại.

"Alo, hiện giờ em đang ở chỗ nào?"

"Em.."

Còn chưa nói xong, một chiếc xe màu đỏ có rèm che đột nhiên phóng đến, con người cô co lại, vội vàng đạp phanh. Hình như chiếc xe kia không nhìn thấy, vội vàng phóng vọt qua. Chỉ nghe thấy một tiếng động rất lớn, mọi thứ trước mắt hoàn toàn hỗn loạn. Tay Hoan Hi vẫn nắm chặt vô lăng, theo quán tính, cả người cô ngã về phía sau rồi đập mạnh về phía trước. Cô rũ hai tay, điện thoại cũng rơi xuống đất.

Ngước mắt nhìn điện thoại rơi trên mặt đất, giọng nói của Cảnh Dịch dần dần trở nên không còn rõ ràng, bên tai cô chỉ còn tiếng thở hổn hển mất trật tự.

Máu làm mờ ánh mắt, thế giới của cô cuối cùng cũng rơi vào vực sâu hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Edit: Lam Nhi Nam

Lâm Hoan Hi ngủ một giấc rất dài.

Cảnh trong mơ như một con đường u ám không tìm thấy lối ra, cô đi dọc theo con đường quanh co ấy hồi lâu.

Lâm Hoan Hi như những người đứng xem khác chứng kiến một cô gái dần trưởng thành, đơn độc dần thân vào vòng giải trí, vui vẻ liều lĩnh để khiến mình trở nên ưu tú hơn, chỉ vì để trở thành một người có thể cùng anh sánh vai. Có thể con đường này cũng không dễ đi, cô chịu nhiều đau khổ, trải qua bao sóng gió, sau đó không sợ hãi, dũng cảm bước về phía trước.

Cuối cùng lấy tất cả dũng khí, tỏ tình với người bản thân thầm mến bấy năm.

Cô thích anh như vậy, thích đến mức che giấu đi tính cách của bản thân, lộ ra những móng nhọn, chịu đựng để mình trở nên kiên cường rồi có thể bảo vệ anh.

Khi anh nói rằng: "Chúng ta kết hôn đi!", một khắc ấy trở đi, cô cảm thấy cuộc đời này không còn hối tiếc, tất cả mọi việc đã làm đều đáng giá, nhưng cô lại bắt đầu nghi ngờ bản thân, liệu mình có đáng được anh yêu? Cô như một bông hoa đơn độc nở rộ trong vùng bùn, mà anh lại như một ánh mặt trời rực rỡ giữa mọi người, hai người kém nhau, cô biết mình không xứng, biết rõ không xứng, vẫn muốn ngẩng đầu đón lấy một ánh thái dương.

Lâm Hoan Hi chậm rãi mở mắt ra, trên mặt có một cái mặt nạ dưỡng khí vừa dày vừa nặng che đi ánh mắt.

Cổ sức xoay đầu, ánh mắt mờ lung, giữa ánh sáng hiện ra đường nét của một người đàn ông.

Anh một tay chống cằm, mi mắt rũ xuống, lông mi rậm lại như cánh bướm khẽ rung, tổng thể lại đang có một giấc ngủ không sâu, khoé môi nhếch lên độ cong đúng như hình dáng trong trí nhớ.

Trên người có hơi đau, Lâm Hoan Hi gian nan giơ cánh tay lên, ngón tay lạnh như băng khẽ chạm vào sống mũi thẳng tắp của anh.

Trong nháy mắt, cảm nhận được sự đụng chạm, Cảnh Dịch mở mắt ra.

Cặp mắt phượng màu đen vẫn tia máu, anh nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Khoé môi Lâm Hoan Hi hơi nhếch lên, mở miệng ra, không phát ra âm thanh nào: "Cảnh tiên sinh, em rất nhớ anh."

Cảnh Dịch nhìn cô, hầu kết cuộn lên xuống, đầu lưỡi trở nên khô đắng, anh không khóc nhưng vành mắt trở nên đỏ, cắn thật giơ tay lên sờ lên đầu cô: "Anh đi gọi bác sĩ."

Kiểm tra qua một lượt, xác nhận không có chuyện gì Lâm Hoan Hi chuyển sang phòng bệnh thường.

Lần này cô bị thương không nhẹ, đầu bị thương nặng, trên người tất cả vết thương lớn nhỏ có mười mấy nơi, y tá nói cô hôn mê ba ngày, trong ba ngày này Cảnh Dịch không ngủ không nghỉ chăm sóc cô.

Lâm Hoan Hi cảm động, càng nhiều hơn là cảm giác đặc ý.

Cô nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh đang gọt táo, khàn giọng nói: "Dịch ca, anh còn rất si tình."

Cảnh Dịch dừng tay đang gọt táo lại, không lên tiếng lại tiếp tục gọt táo.

Nhìn người đàn ông không cười nói tùy tiện, Lâm Hoan Hi trợn liếc mắt: "Nếu em thật sự chết, anh có tự tử cùng em hay không?"

"Sẽ không." Anh trả lời không chút do dự.

Không chờ Lâm Hoan Hi mở miệng, ánh mắt anh rơi vào trên mặt cô: "Anh sống, em còn có thể sống trong lòng anh; anh chết, em thực sự chết rồi."

Chết đi để gần nhau, không bằng sống để tưởng niệm.

Đây chính là tình yêu của anh.

Ánh mắt Lâm Hoan Hi kinh ngạc, trong lòng chịu chấn động mạnh mẽ.

Viên mắt long lanh, có chút muốn khóc, cô hít mũi một cái, nhẹ nói: "Cảnh Dịch, em nhớ lại rồi."

"Ừm."

Mày anh rù xuống, đối với tin này không có chút bất ngờ.

"Anh không vui sao?"

"Hài lòng."

Lâm Hoan Hi nhăn nhu: "Nhưng anh không có đáng về vui vẻ nào mà."

Cảnh Dịch ngẩng đầu, khoé miệng nhếch lên: "Như vậy được chứ?"

"..."

Đúng là tiêu chuẩn ngoài cười nhưng trong không cười.

"Lúc em mất trí nhớ, anh rõ ràng rất muốn em nhớ lại..."

Cô có chút không vui, thậm chí bắt đầu có hoài nghi Cảnh Dịch có phải thích mình bị mất trí nhớ kia không?

Cảnh Dịch mang vỏ táo bị cắt cho vào thùng rác, lại mang quả táo cắt thành miếng nhỏ đưa đến bên miệng cô, nói: "Thành thật mà nói, khi đó anh thật sự không tự tin. Anh rất vô vị, không biết làm thế nào để con gái hài lòng, cũng sẽ không cùng em tâm sự, anh muốn, nếu em thực sự cứ như vậy cùng anh ly hôn, anh chỉ có thể làm như vậy. Cho nên mỗi ngày đều nghĩ về nguyên nhân ban đầu, nói như vậy, em trở lại như trước kia, anh không hề làm gì đều yêu Lâm Hoan Hi."

"Anh xem tất cả mọi chuyện là đương nhiên, hầu hết thời gian cũng không có đứng trên lập trường của em mà cảm nhận, đối với lần này anh rất xin lỗi." Ánh mắt Cảnh Dịch chân thành tha thiết, nói tiếp: "Hôm nay, anh sẽ thuận theo em, lo lắng cho em, nghe lệnh em, mọi chuyện đều lấy em làm chủ, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không rời xa em."

"Em muốn nói là..." Anh nhắm mắt lại, khom lưng sát vào, cánh môi ấm áp hôn lên trán cô: "Anh thực sự thích em, Lâm Hoan Hi."

Trong lòng cô khẽ rung rinh, không nhịn được bật cười.

Bầu không khí rất tốt, Lâm Hoan Hi hát thật to: "Cho nên rốt cuộc anh giấu giếm kết hôn ở đâu rồi?"

"Ở..."

Lời còn chưa dứt, cửa được đẩy ra từ bên ngoài.

Có một cái đầu nhỏ lao vào từ bên ngoài chạy vào, đẩy Cảnh Dịch đang nằm trên giường ra, đôi mắt trong suốt sạch sẽ không chớp nhìn cô: "Chị, chị tỉnh rồi."

"Ừ, chị tỉnh rồi." Lâm Hoan Hi nheo nheo phần thịt bên má cậu, "Tông Tông đến đây lúc nào?"

"Bé con, con tỉnh rồi!"

Mọi người liên tiếp từ bên ngoài tiến vào.

Lâm Hoan Hi nhìn xung quanh một vòng, ngoại trừ cha mẹ của mình, cha mẹ của Cảnh Dịch, ánh mắt lướt qua Niếp Lan, dừng lại trên mặt Cảnh Kính Nham mấy giây, cup khoé miệng dõi ánh mắt đi.

"Ba, mẹ, hai người cũng đến."

"Con xảy ra chuyện, chúng ta có thể không tới sao." Gương mặt xanh xao tiêu tụy không ít, bà ngồi xuống giường cầm lấy tay cô, "Con nói một chút xem, con ra ngoài làm gì đó, xuất viện rồi không được ăm ỉ."

Lâm Hoan Hi bỗng dưng chột dạ, tầm mắt cúi xuống không nói gì.

Niếp Lan không nổi mắng con dâu, trực tiếp kéo Cảnh Dịch ra, ngồi vào chỗ anh, ôn nhu nói: "Còn chỗ khó chịu nào không? Nếu có gì không thoải mái thì phải nói ra ngay."

"Mẹ, con không sao."

Đang nói chuyện, một đám người lại chen vào, mang theo mấy bó hoa, Tô Dục đỡ Từ Tinh Tinh, không tình nguyện theo sau lưng.

Chúc Sơn hiển nhiên không nghĩ đến là có nhiều người đến như vậy, lập tức sùng sốt vài giây, sau đó đứng nghiêm ngay ngắn, thanh âm to lên: "Chúc mừng năm mới... à nhầm ạ, buổi sáng tốt lành!"

Cảnh Kính Nham nhìn cậu tùy tiện, cà phơ cà phát, cau mày một cái: "Đây là bạn của các con?"

Chúc Sơn ở giữa nhìn nét mặt của Cảnh Kính Nham, từng nghe nói địa vị của người này rất lớn, lập tức trong lòng có chút run run, lắp bắp nói: "Chào chú, con là hàng xóm của Cảnh Dịch, lần này đại diện đội chúng con đi thăm chị Lâm."

Lâm Hoan Hi nhìn ra ngoài cửa một lúc, vẫy tay với Từ Tinh Tinh: "Tinh Tinh, chân của em có khá hơn chút nào chưa?"

"Khá hơn một chút rồi." Nhiều người, Từ Tinh Tinh có chút ngượng ngùng, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn, "Cháu chào chú, chào dì ạ, con là Từ Tinh Tinh, là bạn của chị Hoan Hi."

Ánh mắt Tô Dục liếc nhìn bộ dáng tự tin của Từ Tinh Tinh, bật tiếng cười chê, còn chưa mở miệng, Từ Tinh Tinh bám trên lưng anh một cái, sắc mặt Tô Dục khê đỏ, lập tức khôi phục dáng vẻ không bao giờ thay đổi.

Người càng nhiều, phòng bệnh có chút chật chội.

Mấy vị trưởng bối thấy lũ trẻ đến thăm cũng không tiếp tục ở lại, cùng nhau tìm vài lý do rời khỏi phòng bệnh, vẫn không quên dắt theo Tông Tông đang quậy phá.

"Chị còn chưa hồi kỹ, chuyện kia... Như thế nào rồi?"

Trước đây cô nhất thời làm kinh động đến giới truyền thông, bây giờ nghĩ lại, xử sự như vậy thật không thích hợp, cũng không biết có mang đến cho Cảnh Dịch thêm phiền toái gì không.

Không để Cảnh Dịch mở miệng, Chúc Sơn thay anh trả lời: "Tiểu tử Vu Tử Khương kia thăm rồi, tin tức đó trong một buổi tối liền truyền ra, hiện tại người người dọa đánh, nói hấn không được, bên Trang Phong nói sợ hấn không sống được trong giới này nữa rồi..."

Chúc Sơn vụng trộm nói tiếp: "Trong chuyện này, Trang Phong là người vui vẻ nhất."

Lâm Hoan Hi: "..."

Có thể không vui sao, Vu Tử Khương xuống đài với hấn là người có lợi thế nhất, nhắm chừng là có thể vui vẻ đến một hai năm.

"Chị Hoan Hi chị còn không biết sao." Từ Tinh Tinh nhò giọng nói, "Người lái xe đâm vào chị chính là bạn của chị đấy, hình như tên là Đinh Huyền Phi, cô ấy điều khiển xe khi say rượu, bị bắt quả tang, hiện tại đang ngồi trong ngục cảnh sát rồi. Còn có, thời điểm cảnh sát phá án lần này, đồng thời phát hiện ra cái thiệp online đó cũng là do cô ta gửi, cô ấy nói là trả thù chị, hai ngày trước đã online giải thích, hiện tại không ai chửi, phần lớn đều đang đánh đập Đinh Huyền Phi và Vu Tử Khương, còn quan tâm đến tình hình sức khỏe của chị."

Việc này cô không nghĩ đến.

Lâm Hoan Hi cũng có thể hiểu được, Cảnh Dịch tìm người đóng giả nhà của cô, cô ta lại không trả thù Cảnh Dịch được, tâm lý không dễ chịu chỉ có thể tìm cớ gây rắc rối.

"Cho em mượn điện thoại của anh."

Cảnh Dịch nhủ mày: "Bác sĩ nói em tốt nhất đừng dùng có sóng điện..."

"Cho em."

Cô đưa tay ra, thái độ rất là cương quyết.

Cảnh Dịch thở dài một tiếng, không tình nguyện đưa điện thoại cho cô.

Thành thạo mở khoá ra, đăng nhập Weibo, lướt xuống đọc tin Đinh Huyền Phi đăng lên giải thích.

Hiện tại tin đứng đầu đều có quan hệ đến cô và Cảnh Dịch, bình luận phía dưới đã không còn thấy nội dung ác ý, đại đa số đều là tin tức hỏi thăm cô, còn có một nhóm Thần thú CP vô cùng dễ thương vui như ăn Tết.

Nhưng lại có một bình luận thu hút sự chú ý của cô.

[Ánh mặt trời chói lọi: Hy vọng chị Hoan Hi không có chuyện gì, nếu không... Thần thú CP thật sự là trở thành Thần quái CP rồi.]

Cô nhìn không được cười ra tiếng, trực tiếp dùng Weibo của Cảnh Dịch gửi bình luận.

[Cảnh Dịch V: Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi đã vui vẻ rồi, mấy ngày nữa có thể xuất viện. Yên tâm, tôi sẽ không nhả tâm để cho người trong nhà trở thành người không có vợ.]

Suy nghĩ một lát, mở camera trước hướng về mặt mình, lại kéo mặt Cảnh Dịch qua, mạnh mẽ cùng anh chụp ảnh chung.

Đăng weibo xong, Lâm Hoan Hi trả lại điện thoại.

Cảnh Dịch liếc nhìn Weibo, đuôi chân mày nhướn lên: "Nghịch ngợm."

Cô mím môi cười cười, cẩn thận đưa tay qua nắm chặt nhón tay anh.

Cảnh Dịch cảm ngược lại, không nhẹ không nặng néo néo.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Edit: Tròn

Nửa tháng sau, Lâm Hoan Hi khỏi hẳn xuất viện.

Trở lại ngôi nhà quen thuộc, trong lòng cô lập tức cảm thấy bình yên.

Đưa hành lý cho Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi nằm bò xuống giường mềm mại, ánh mắt nhìn ảnh chụp cô dâu phía trước, trong tấm ảnh, người con gái khuôn mặt hạnh phúc, cô cười.

"Mẹ hỏi em giữa trưa ăn gì."

Lâm Hoan Hi thu hồi tầm mắt: "Món gì cũng được."

Cảnh Dịch ừ một tiếng, xoay người đi xuống tầng chuẩn bị.

Cha mẹ của ạn đã về Giang thành từ tuần trước, Ưông Lộ Thanh lo lắng ông cụ ở nhà, thế là Lâm Văn Xương dẫn theo Tông Tông về trước, mình ở lại đây chăm sóc con gái.

Cảnh Dịch bước vào phòng bếp, phụ giúp Ưông Lộ Thanh.

"Con ra ngoài đi, những ngày này cũng mệt mỏi rồi."

"Con không mệt." Vừa nói, anh vừa xắn tay áo lên rửa rau quả.

Cảnh Dịch nói: "Con nhìn trúng một Tủ hộp viện ở An Vinh Lộ, nếu như có thể, mẹ cùng ông nội và mọi người dọn đến ở đi."

Uông Lộ Thanh giật mình, cười nói: "Mẹ đã nói qua với ông nội rồi, nhưng cụ nhà không muốn đi, nói là trong nội thành vắng lặng, không bằng trong trấn thoải mái dễ chịu. Ngài nói người già hay nhớ bạn cũ."

Cảnh Dịch nghĩ thầm: Không phải là ông nhớ bạn cũ, mà là nhớ người cũ.

"Mấy ngày nữa mẹ cũng phải về, Hoan Hi phải do con chăm sóc rồi, nếu xảy ra chuyện gì thì gọi điện gấp cho mẹ, con cũng đứng một mình cố gắng chống đỡ."

"Vâng, cảm ơn mẹ."

Rửa xong rau củ, Uông Lộ Thanh đuổi Cảnh Dịch ra khỏi phòng bếp.

Anh lại lên tầng, thấy Lâm Hoan Hi đang xem thư anh viết cho cô.

Thấy người tiến vào, Lâm Hoan Hi quơ quơ đồ trên tay: "Nếu em không mất trí nhớ, có phải em vĩnh viễn không biết anh giấu cái này?"

"..." Cảnh Dịch không trả lời.

Lâm Hoan Hi cong khóe mắt: "Nói như vậy, lần đầu tiên em gửi thư cho anh, anh đã có ý tứ với em?"

Cảnh Dịch mặt không chút thay đổi: "Anh chỉ chưa thấy qua chữ xấu như vậy, không giữ gìn cẩn thận sợ là sau này cũng không nhìn thấy chữ."

"Anh qua đây." Cô ngoắc ngón tay với anh.

Cảnh Dịch thông thả bước tới, mới vừa đứng lại bên giường liền bị Lâm Hoan Hi kéo xuống giường.

Sợ đè người vừa xuất viện là cô, Cảnh Dịch vội càng chống tay nâng cơ thể lên, rũ mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc.

Lâm Hoan Hi vòng qua cổ chông, đuôi lông mày mang theo ý cười: "Hình như sinh nhật của anh đã qua..."

"Ừ."

Lâm Hoan Hi mỉm môi: "Anh thích đồng phục quyền rũ, hay thích cô nàng tai thỏ? Hay là...chơi trói tay?"

Cảnh Dịch nhún lông mày, một tay bóp cằm cô, khàn giọng nói: "Anh trông giống người không đúng đắn như vậy sao?"

Lâm Hoan Hi nghiêm trang nói: "Không phải trông giống, anh chính là như vậy."

Vốn cho rằng người đàn ông của cô áo mũ chỉnh tề, chính nhân quân tử, kết quả là mặt người dạ thú.

"Em có thể nhớ kỹ anh trước đó lừa em lên giường với anh như thế nào." Cô hất cằm, "Không được phép vì em nhớ tới chuyện trước kia anh liền không giữ lời hứa."

Ánh mắt anh mang theo ý cười, dường như làm tan chảy băng tuyết, vạn vật đều có sắc màu.

"Nếu như anh không muốn nhượng, em còn có thể làm gì?"

"..."

Ừ, hình như có đạo lý.

Cảnh Dịch tiến đến bên tai cô: "Anh chọn đồng phục quyền rũ."

Để theo đuôi anh, Lâm Hoan Hi từ lâu đã trải qua bách luyện thành mặt dày nhưng vì giọng nói từ tính của anh mà vành tai ửng đỏ.

"..Vậy thì đồng phục quyền rũ."

Cảnh Dịch cười nhẹ hai tiếng, hình như nhớ tới cái gì, thu lại ý cười: "Chuyện này có lẽ tốt hơn là để cho em biết, khoảng thời gian nằm viện mê man, Tô Diễm đã tới vài lần, nhưng cũng không vào."

Nhắc đến Tô Diễm, Lâm Hoan Hi mới nhớ tới đơn xin từ chức trước đó của mình còn chưa thông qua.

Cô vội vàng chống người đứng dậy: "Em còn chưa từ chức."

"Chưa từ chức?"

"Hắn xé."

Cảnh Dịch nhún mày: "Em để hấn xé?"

Lúc đầu ôm thành kiến với Tô Diễm, sở dĩ đối với tất cả hành vi của hấn đều nghĩ là không tốt, hiện tại đã sáng suốt mới phát hiện, Tô Diễm xé lá đơn này là đúng.

"Ngày mai em trực tiếp đến nhà hấn tìm hấn, tốt nhất là gặp mặt nói rõ ràng."

"Anh đi cùng em."

"Không nên, đâu có nhân viên nào dắt người nhà đi từ chức."

Cảnh Dịch ý cười trên miệng càng sâu, không trả lời.

*

Sáng sớm hôm sau, Lâm Hoan Hi lái xe đi ký túc xá nhân viên Hoa Diệu.

Hôm nay là chủ nhật, cô không xác định là Tô Diễm có ở nhà không, dừng xe ở hầm, Lâm Hoan Hi mở cửa xuống xe.

Khí trời chuyển lạnh, áo gió màu vàng nhạt mỏng manh dĩ nhiên không che được gió lạnh thổi vào mặt, cô siết chặt áo khoác, bước vào bên trong tòa nhà.

Cô đặc biệt mang theo những cuốn sách lúc trước mượn của Tô Diễm, có vài người không muốn dây dưa nữa, sẽ vứt đi tất cả những thứ liên quan trước đó. Ra khỏi thang máy, Lâm Hoan Hi kinh ngạc khi thấy cửa nhà hấn không khóa cửa, cong ngón tay gõ cửa một cái, đợi một lúc cũng không có động tĩnh.

"Tô tổng?" Lâm Hoan Hi nhỏ giọng gọi một tiếng.

Vẫn không có ai đáp lại.

Lại nhớ tới cảnh hấn lần trước ở trong thang máy, Lâm Hoan Hi không khỏi nhún mày, rốt cục đẩy cửa vào.

Đi ngang qua phòng ngủ thì nghe được âm thanh nam nữ nói chuyện từ bên trong truyền đến.

Cô đang muốn gõ cửa thì âm thanh người con gái truyền đến.

"Uống nhiều rượu như vậy, anh thật sự không muốn sống nữa sao?"

Cách cánh cửa đang đóng, âm thanh Tô Diễm nghe mơ hồ không rõ lắm, hấn hừ lạnh: "Em tới đây làm cái gì?"

"Hôm qua anh không tới trị liệu, em sợ anh chết, cho nên tới đây xem một chút."

Xuyên qua khe cửa, Lâm Hoan Hi thấy Tô Diễm nửa nằm trên giường, sắc mặt hấn tái nhợt, trên bàn chất đầy bình rượu rỗng.

Ngồi trước giường hấn là một cô gái, chỉ thấy phía sau lưng thanh nhã, chân dài, eo thon, cô ấy chắc phải là một tiểu mỹ nhân.

Cô ấy vừa chăm sóc Tô Diễm, vừa nói: "Nếu như anh thích thì phải đi tỏ tình, ở chỗ này lẩn qua lẩn lại có ý nghĩa gì?"

Tô Diễm cười giễu cợt, đuôi mày nhún lên: "Để cô ấy sống cùng với một người từng bị xâm phạm? Đừng nói là cô ấy, tôi nghĩ cũng thấy ghê tởm."

Cô ấy không nói gì.

Lâm Hoan Hi trừng lớn con mắt, hơi ngạc nhiên.

"Ai ở đây?"

Tô Diễm rốt cục phát hiện có người lạ tiến vào nhà, ánh mắt sắc bén xuyên qua khe cửa trước mặt rơi trên người Lâm Hoan Hi.

Trong lòng cô lộp bộp, bất chấp khó xử đẩy cửa ra, cầm chồng sách đứng yên trước mặt hai người.

"Xin chào Tô tổng, tôi đến..gặp ngài."

Tô Diễm nhìn cô, con mắt không gợn sóng.

Cô gái quay đầu lại, dựa vào tầm mắt của cô trong không trung.

Cô gái ấy quả là một mỹ nhân, mặt trái xoan, lông mày lá liễu, đôi môi căng mọng, hai mắt hẹp dài, có duyên.

"Chào cô, Tôi là Vân Ninh, em gái của Tô Diễm."

Lâm Hoan Hi có chút ngoài ý muốn, sớm nghe người khác nói mẹ Tô Diễm mất sớm, để lại một mình hân ở nước Mỹ lớn lên, nhưng chưa từng nói hân còn có cô em gái xinh đẹp như thế.

"Chào cô, tôi là Lâm Hoan Hi."

Vân Ninh gật đầu, chậm rãi đứng dậy: "Buổi chiều em còn có một bệnh nhân, đi trước đây, một mình anh chú ý một chút, uống ít rượu, biết chưa?"

"Biết rồi."

Sau khi Vân Ninh rời đi, gian phòng trống vắng.

Lâm Hoan Hi ôm sách cúi đầu, có chút xấu hổ, không dám nhìn thẳng mắt Tô Diễm.

"Cô nghe được hết rồi?"

Lâm Hoan Hi giải thích: "Cửa mở, tôi gõ cửa một lúc lâu vẫn không có động tĩnh, sợ ngại xảy ra chuyện gì cho nên mới đi vào, xin lỗi."

"À." Tô Diễm cười lạnh, "Tôi sẽ xem như là cô đang quan tâm tôi."

Hân nhắm mắt: "Sức khỏe cô tốt rồi?"

"Vâng, không có chuyện gì rồi."

"Cô có ý qua đây, có chuyện gì không?"

"Tôi muốn..." Lúc Lâm Hoan Hi chuẩn bị đưa đơn từ chúc, Tô Diễm đột nhiên ngắt lời cô.

Con người màu nâu nhìn thẳng cô, ánh mắt trước sau như một lạnh băng: "Quên nói với cô, trong khoảng thời gian cô nghỉ ngơi vì tai nạn xe này, tôi đã tìm người thay thế vị trí của cô."

"Ý ngài là?"

"Ý của tôi là cô bị đuổi việc rồi."

Lâm Hoan Hi đầu ngón tay run rẩy, mím môi, im lặng không lên tiếng đặt mấy cuốn sách lên trên bàn.

Tô Diễm khoé mắt nhìn về phía cô, vị trí này vừa vặn nhìn thấy gò má của cô, ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt anh, Tô Diễm thấy chỗ gần chân tóc cô có một vết sẹo mờ nhạt chưa biến mất, chắc là tai nạn xe để lại.

Hân thu ánh mắt: "Vừa rồi cô đã nghe được cái gì?"

Lâm Hoan Hi hô hấp cứng lại, vội vàng giải thích: "Tôi không nghe thấy gì hết."

"Nghe thấy cũng không sao." Tô Diễm nắm tay đặt lên miệng ho nhẹ hai tiếng: "Người vừa rồi là em gái tôi, cũng là bác sĩ tâm lý của tôi."

Cô vốn không có ý định dò xét chuyện riêng tư của người khác, nhưng Tô Diễm đã nói như vậy, cô cũng chỉ có thể đứng nghe tiếp.

"Mẹ tôi bà ấy là một người phụ nữ đẹp, phụ nữ đẹp tất nhiên sẽ có rất nhiều người đàn ông, bà ấy thường ngày mang theo tình nhân của bà về nhà, đêm hôm ấy họ uống rất nhiều rượu, sau khi mẹ tôi ngủ, người kia mượn rượu xông vào phòng tôi..."

Chỉ là cậu nhóc mười mấy tuổi, tại nơi đất khách quê người đã trải qua đau đớn mà không gặp phải.

Hân rất bình tĩnh kể lại từng chuyện đã qua với Lâm Hoan Hi, đôi môi mở ra rồi đóng lại, trừ việc đó ra, cả khuôn mặt không có bất kỳ gợn sóng cùng biểu cảm.

"Sau ngày đó, tôi mắc bệnh tâm lý, chỉ cần người khác chạm vào tôi, tôi sẽ buồn nôn, nôn mửa, thậm chí là ngất." Hân đột nhiên nhìn về phía Lâm Hoan Hi, nhìn vào ánh mắt của cô, hân nở một nụ cười ôn nhu yếu ớt chưa bao giờ có, "Cô là người phụ nữ đầu tiên tôi thử tiếp xúc."

Cô cảm thấy đầu lưỡi đắng chát, ánh mắt ngạc nhiên, cũng không biết nói gì cho phải.

"Ồ trong mắt cô, tôi kiêu ngạo bất thường, vì lợi ích của bản thân mà không nói lý, tôi chính xác là người như vậy, sau này cũng sẽ là người như vậy." Hân cười chua xót, "Thế nhưng... thế nhưng Lâm Hoan Hi, tôi phải thừa nhận, tôi có hơi thích cô, chỉ là có một chút thích, việc thích cô khiến cho tôi muốn thử thay đổi bản thân."

"Buổi tối hôm đó tôi nhìn thấy hai người hôn nhau. Vì vậy tôi cho rằng anh ta bao nuôi cô, sau đó tôi không nhận được nghĩ, cô ở cùng anh ta, không bằng

theo tôi. Cho dù tôi biết hai người là vợ chồng, vẫn không ngừng suy nghĩ như vậy."

Lâm Hoan Hi nắm chặt tay, Tô Diễm nằm trên giường được ánh sáng bao phủ, mà cô nhìn vào lại như tối đen không có giới hạn.

Tô Diễm nhếch khóe môi: "Tôi đến bệnh viện nhìn cô thì Cảnh Dịch nói một câu với tôi, cô biết hắn nói cái gì không?"

Giọng nói cô run rẩy: "Tôi không biết."

Giọng Tô Diễm khàn khàn: "Cảnh Dịch nói...cô ấy cần ánh sáng."

Hắn là một người mục nát, hề có người đáng giá tới hắn, sẽ rước lấy một thân dơ bẩn, bởi vì hắn không phải người tốt, sở dĩ chưa bao giờ có một người tốt xuất hiện trong thế giới của hắn.

Hết lần này tới lần khác Lâm Hoan Hi xuất hiện, nguyên nhân chính là kiến thức và vẻ đẹp của cô, tất cả những thứ hắn từng trải qua không chịu đựng nổi liên tục phát.

Lâm Hoan Hi há hốc mồm, lại phát hiện mình không phát ra được âm thanh nào, cô siết chặt nắm tay, phía sau lưng cứng ngắc không có cách nào nhúc nhích.

Tô Diễm xuống giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư đưa tới.

Hắn từ trên cao nhìn xuống: "Ở Paris có một công ty thiết kế nổi tiếng, chủ quản thiết kế nơi đó cũng là sư phụ của tôi, đây là thư tiến cử, cô có thể cầm cái này đi tìm hắn. Cô ở chỗ đó mấy tháng, sau này cô sẽ có bản lý lịch tốt nhất trong đời."

"Đây coi như là..." Tô Diễm kéo tay cô đặt phong thư lên trên, "Bồi thường việc tôi sa thải cô, về phần cô có đi hay không, toàn bộ là do cô."

Lâm Hoan Hi ngơ ngác nhìn phong thư, ngẩng đầu lên: "Tô tổng..."

"Cút đi." Tô Diễm không định cho Lâm Hoan Hi mở miệng, quay lại về mặt quái gở cùng kiêu ngạo.

Lâm Hoan Hi nắm chặt phong thư, khô khốc nói ra: "Sách này trả lại ngài."

"...Hẹn gặp lại."

Hắn cười ra tiếng, vẻ mặt khiến Lâm Hoan Hi không hiểu nổi: "Không nên gặp lại, tôi sẽ không phép con người làm tôi khó chịu xuất hiện lần nữa trong cuộc đời tôi."

Lâm Hoan Hi miệng hít sâu, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ánh mắt Tô Diễm hơi trầm xuống, đột nhiên gọi cô lại: "Lâm Hoan Hi, có thể ôm tôi lần cuối cùng một chút không?"

Bước chân cô dừng lại, quay đầu lại nói: "Xin lỗi, tôi đã kết hôn rồi, chồng tôi..."

Lời còn chưa dứt, Tô Diễm đột nhiên ôm lấy cô, Lâm Hoan Hi còn chưa kịp phản ứng thì Tô Diễm đã lui về phía sau, buông cô ra.

Hắn nói: "Sau này không gặp."

Lâm Hoan Hi nhìn kỹ hắn, cũng không quay đầu lại rời khỏi.

Ánh sáng bị che khuất bởi đám mây đen, hắn đứng ở trong bóng tối, nhìn theo hướng cô rời đi, ánh mắt bình thản không gợn sóng.

Có người từ nhỏ đã cô tịch, đã định sẵn một đời cô độc, không người hỏi thăm, dù cho buồn vui, cũng không ai quan tâm.

*

Ẩn giấu một bụng đầy bí mật Lâm Hoan Hi một thân trở về nhà, mới vừa vào cửa, bên ngoài liền đổ mưa.

Nhìn ngoài cửa sổ thời tiết u ám, Lâm Hoan Hi đột nhiên nghĩ đến Tô Diễm, sợ run lên, thu lại về mặt vào phòng.

"Tô Diễm sa thải em rồi."

Thấy Cảnh Dịch từ trên lầu đi xuống, Lâm Hoan Hi trực tiếp nói.

"Sau đó cho em một phong thư tiến cử."

"Cho nên?"

Lâm Hoan Hi ánh mắt kiên định: "Cảnh Dịch, em muốn đi Paris, có lẽ là đi ba năm."

Cảnh Dịch nhún mảy, đáy mắt cô như có ánh sáng hiện lên, lóe sáng lại mê người.

Lâm Hoan Hi cau mày: "Đến lúc đó em đi.."

"Anh cũng có một việc nói với em." Anh ngắt lời cô, tiến lên vài bước, nâng mặt cô lên,

"Chuyện này anh nghĩ rất lâu. Vốn là muốn nói sớm cho em biết, không nghĩ tới em xảy ra chuyện, nhưng mà bây giờ cũng không muộn."

Ánh mắt của anh sáng quắc: "Anh quyết định rời khỏi giới giải trí."

Lâm Hoan Hi vô cùng kinh ngạc nhìn Cảnh Dịch, vẻ mặt không thể tin: "Anh đang nói cái gì? Chu Châu nói đạo diễn Thuyết Tư Đan Ni gửi lời mời, đây là cơ hội tốt nhất để anh vươn ra thế giới đấy!"

"Kịch bản của đạo diễn Tư Đan Ni anh đã xem qua rồi, bố cục lẫn nội dung bên trong kịch bản đều không phải loại anh thích, gây nên xôn xao cũng chỉ là thân phận nam chính người Hoa mà thôi. Đây là anh suy nghĩ kỹ mới ra quyết định, anh muốn hỗ trợ em như trước kia em đã từng làm cho anh."

Lâm Hoan Hi nhìn anh, người đàn ông vẻ mặt nghiêm túc, không có vẻ đùa giỡn.

Cho tới bây giờ cô đều chiều theo ý người đàn ông này, nhưng lần này, trong lòng lại không xác định được.

Lâm Hoan Hi ngẩng đầu nhìn anh, thử khuyên bảo: "Giấc mộng của anh..."

Cảnh Dịch cong khóe môi, nâng gò má cô lên, hôn xuống môi cô: "Ước mơ của anh...cho tới bây giờ đều là em."

Cô ngạc nhiên không thôi, tiếp theo là một trận ngọt ngào.

Lâm Hoan Hi đưa tay vòng qua eo anh, nhắm mắt lại: "...Chúng ta cùng đi Paris."

"Ừ."

"Chờ sau khi em ổn định, chúng ta sẽ sinh cực cung."

"Ừ, được."

"Cảnh Dịch." Lâm Hoan Hi nhón chân lên, hôn lên môi anh, "Có thể làm vợ của anh, thật sự là rất vui."

Cảnh Dịch nhắm mắt lại: "Anh cũng vậy..."

Cô là mạng sống của anh, tất nhiên là không thể thiếu, kể từ khi gặp được Lâm Hoan Hi, anh mới có cuộc sống vui vẻ.

HOÀN CHÍNH VĂN.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Lời cuối truyện

Vậy là chúng ta sắp phải thật sự tạm biệt Cảnh Dịch và Hoan Hi rồi. Truyện đến chương 75 đã hoàn chính văn, còn 4 phiên ngoại có lẽ mình sẽ đăng sau khi thi tốt nghiệp xong và các bạn sẽ nhận pass dưới hình thức trả lời câu hỏi.

Cảm ơn các bạn đã luôn đồng hành cùng chúng mình trong suốt thời gian qua ♥ □ Hẹn gặp lại.

Thứ sáu, ngày 8/3/2019

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.